

DEN NORSK-ISLANDSKE
SKJALDEDIGTNING

VED
FINNUR JÓNSSON

B
RETTET TEKST
FØRSTE BIND

ROSENKILDE OG BAGGER
KØBENHAVN · 1973

DEN NORSK-ISLANDSKE
SKJALDEDIGTNING

B I—II

er fotografisk optrykt efter
førsteudgaven fra 1912—1915
af Strauss & Cramer,
Leutershausen

Printed in Germany

Kommissionen for det Arnamagnæanske Legat afslutter hermed 1. bind af den af sit medlem F. Jónsson besørgede udgave af samtlige norske og islandske skjaldekvad så vel i aftryk efter håndskrifterne som i rettet og tolket tekst. Værket, som skal indeholde en samlet kritisk udgave af alle de gamle norske og islandske digte — med undtagelse af de såkaldte Eddakvad og dertil hørende småbrudstykker — fra den ældste tid til omtr. 1400, består af to afdelinger (A og B). I den første (A) gengives digtene efter alle de bevarede håndskrifter, således, at et enkelt er aftrykt bogstavret med kursiveret gengivelse af forkortelser, medens de andres afvigende læsemåder anføres bogstavret i størst mulig udstrækning. Afdeling B indeholder digtene i rettet form med normaliseret retskrivning, ledsaget af prosaisk ordfølge og dansk gengivelse.

Angående alle enkeltheder henvises i øvrigt til udgiverens fortale.

København, i april 1912.

Ludv. F. A. Wimmer.   Johannes C. H. R. Steenstrup.
Vilh. Thomsen.   Finnur Jónsson.   Sofus Larsen.

Angående den foreliggende udgave af de gamle norsk-islandske skjaldekvad bemærkes følgende.

Allerede Arne Magnússon havde et klart blik for betydningen af skjaldekvadene såvel som for de øvrige sider af oldtidslitteraturen, og han har, egenhændig, afskrevet en mængde deraf; denne samling findes i 761b, 4°. Om han har tænkt på en udgivelse heraf, vides ikke bestemt. Sikkert er det derimod, at K. Gislason har tænkt på en udgave af disse digte, men det blev kun til det fragmentariske 'Udvalg', der skulde danne et supplement til Wiséns Carmina Norrœna og som indeholder en redigeret tekst af de optagne vers. I sine testamentariske dispositioner bestemte han, at renterne af hans efterladte formue bl. a. skulde anvendes til udgivelse af „alle ikke til 'Sæmundar Edda' hørende kvad i det gamle nordiske sprog fra den ældste tid til omtrent år 1400... således at alle håndskrifter fremstillinger af hvert enkelt kvad (eller brudstykke) sammenstilles, helst på en så overskuelig måde som muligt“. Måden, hvorpå han har tænkt sig udgaven udført, har man vist ret til at slutte sig til af hans udgave af versene i Njálssaga (Njála II. bind), hvor hvert vers er trykt efter hvert enkelt håndskrift for sig. Alle, der har benyttet denne udgave, vil dog vistnok erkende, at denne metode netop ikke er så overskuelig som ønskeligt. Langt mere overskueligt er det at anføre varianterne linje for linje på den måde, som man plejer at anvende ved prosaskrifter, for ikke at tale om den plads, der spares herved. Hvad der tabes i tydelighed med hensyn til det enkelte håndskrift er i virkeligheden temlig betydningsløst.

En samlet udgave af alle de kvad, som K. Gislason tænkte på, har hidtil ikke foreligget, da G. Vigfússons Corpus poeticum boreale (I—II, Oxford 1883) af mange grunde ikke kan kaldes således. Jeg skal i øvrigt af let forståelige grunde ikke komme nærmere ind på dette værk her.

Selv har jeg fra tidlig tid beskæftiget mig med disse gamle digte, om ikke just fra første færd med en udgave for øje. I 1887

VI

opholdt jeg mig i Stockholm og Upsala for at afskrive versene i de håndskrifter, der findes dér. Jeg afskrev eller kollationerede dem omtrent alle. Efterhånden modnedes den tanke at udgive dem således som K. Gislason i det hele havde tænkt sig det og i samme udstrækning. Så snart jeg havde fået de større arbejder, som jeg var kommen ind på, navnlig Litteraturhistorien^o og Heimskringla-udgaven, fra hånden, tog jeg for alvor fat på opgaven. I årene 1902—1906 udarbejdedes manuskriptet til bægge værkets afdelinger, efter at den Arnamagnæanske Kommission i forvejen havde godkendt planen derfor og erklæret at ville bekoste udgivelsen. Denne kunde så begynde 1907.

Planen for en sådan udgave havde jeg allerede fremsat i et foredrag, holdt ved det 3. nordiske filologmøde i Stockholm; jeg tillader mig her at gentage, hvad der til slutning udtaltes: 1) „Alle vers, hver eneste linje, gengives diplomatarisk, helst efter alle de bedste håndskrifter, hvori de findes. Anses dette for at være for vidtløftigt, kan man lade sig nøje med diplomatarisk at gengive det bedste håndskrift, ledsaget af en fuldstændig, ikke-normaliseret variantsamling fra de øvrige håndskrifter. — 2) Der bør gives en så vidt muligt restitueret tekst i en efter de forskellige perioders udtale normaliseret retskrivning. — 3) Hertil føjes kortfattede reale oplysninger, ordfølge og muligvis oversættelse, samt forklaring af de vanskeligste kenninger.“

Det er denne plan, der for største delen helt igennem er fulgt her i udgaven. I A-afdelingen gengives digtene efter alle de bevarede håndskrifter — membraner eller papirafskrifter, der erstatter disse, — således, at et enkelt, og da så vidt muligt det ældste, er aftrykt bogstavret med kursiveret gengivelse af forkortelserne, medens de andres afvigende læsemåder anføres bogstavret i størst mulig udstrækning. Dette sidste måtte betragtes som et uafviseligt krav, selv om det må indrømmes, at de enkelte håndskrifter ikke altid kan siges at have nogen synderlig betydning. Det sidste gælder f. eks. om flere af de mange håndskrifter af Olaf den helliges saga. Men forholdet imellem dem er ganske uopklaret, og man kan ikke på forhånd vide, fra hvilket (gammelt) håndskrift et yngre kan stamme. Jo yngre håndskrifterne bliver, desto flere fejl findes der i deres vers; studiet af disse kan dog i flere henseender være meget lærerigt for overleveringen også i ældre tid¹⁾. Findes der en brugbar læsemåde i de yngre håndskrifter, er det ikke udelukket,

---

¹⁾ Jeg skal her pege på, at man af varianterne sikkert vil kunne drage interessante slutninger med hensyn til håndskrifternes indbyrdes slægtskab.

VII

at den beror på gisning eller en tilfældighed. Papirhåndskrifter er naturligvis kun benyttede, når de er stedfortrædere for membraner, og da behandlede på selvsamme måde, selv om deres „retskrivning“ er sen-islandsk. Enkelte gange er „papir-hdss.“ uden nærmere angivelse anførte; det gælder da en læsemåde, der formentlig ikke beror på membran-original, men på en yngre afskriver-gisning.

Hvad angår de skindhåndskrifter, der findes i bibliotekerne i Stockholm og Upsala, har jeg som sagt afskrevet alle de deri forekommende vers, med undtagelse af et par større digte, hvoraf det ene ikke findes i denne del, men jeg optegnede afvigende læsemåder deri. Det er disse mine (faksimilerende) afskrifter, der er benyttede ved denne udgave. Jeg har ikke senere været i stand til at kollationere dem med originalerne, og det er således muligt, at enkelte fejl kan være indløbne. Kun „Óláfsdrápa“ (A 573f.) har jeg haft lejlighed til i 1911 at konferere med håndskriftet (Bergsbók). Angående Uppsala-Edda se nedenfor.

I varianterne er kursivering ikke anvendt (undt. i ganske særlige tilfælde); en sådan var jo umulig, når samme ord (variant) fandtes i flere håndskr., men skrevet i disse på forskellig måde; da at gengive hvert enkelt håndskrifts skrivemåde var ganske hensigtsløst.¹⁾ Foran varianterne til hvert vers angives alle de håndskrifter, hvori det findes, således at det håndskrift, hvorefter hovedteksten er trykt, anføres først. Derefter anføres de vigtigste udgaver, hvor verset findes, samt de steder i litteraturen, hvor der er givet væsentlige bidrag til dets forståelse. Her er udgiveren dog gået noget eklektisk til værks og er ikke altid vis på at have fundet alt, hvad der mulig burde være anført.

Håndskrifterne anføres i reglen med det nummer, de har i håndskriftsamlingerne; dette er formentlig sket så tydelig, at der aldrig kan være nogen tvivl. Undtagelse herfra dauner dog de håndskrifter, der i udgaverne har fået deres særlige og faste betegnelser, således Heimskringlas hovedhåndskrifter (K = Kringla, d. v. s. AM 35, 36, 63, fol., J = Jøfraskinna, d. v. s. AM 37 (J1) og 38 (J2), fol., F = Frisianus, d. v. s. AM 45, fol.), Snorra Eddas håndskrifter (R = Gml. kgl. saml. 2367, 4°, W = Wormianus, AM 242, fol., T = Utrechter-håndskriftet, AM Accessoria 18, U = Upsalahåndskriftet, De la Gardies saml. 11), Fagrskinna-håndskrifterne (A = AM 303, 4°, B = AM 51, fol., foruden et par andre afskrifter af hver af de tabte membraner, jfr. fortalen til udgaven 1902—03),

---

¹⁾ Sammenslynget *a* med to aksenter over er gengivet ved to *á*. Ellers er forkortelser gengivne på sædvanlig vis.

VIII

Njálahandskrifterne (betegnede ved bogstaverne A—I, A = AM 132, fol., B = 133, fol., C = 162, b, fol., brudstykkerne heri betegnede ved $\alpha-x$, D = 309, 4°, E = 466, 4°, F = 468, 4°, G = Gml. kgl. saml. 2868, 4°, H = sst. 2869, 4°, I = sst. 2870, 4°), Egilssagas håndskrifter (M = AM 132, fol., således også for Kormákssagas vedkommende, W = Wolfenbüttlerhdskr., hvoraf afskr. findes i AM 461, 4°, men jeg har selv afskrevet versene efter membranen, det samme gælder versene i Eyrbyggjas. i samme bog; K = AM 453, 4°; brudstykker af sagaen findes i AM 162 a, fol. og er betegnede ved $\alpha-r$ og r). I øvrigt anvendes forkortelser af let gennemskuelig art, som Fl = Flatøbogen, Bb = Bergsbók (Sth. mbr. 1, fol.), Th = Tömásskinna (Gml. kgl. saml. 1008, fol.), Mk = Morkin-skinna (sst. 1009, fol.), Hk = Hrokinskinna (sst. 1010, fol.), Hb = Hauksbók (AM 371, 4°, 544, 4°), Stb = Sturlubók (AM 107, fol.), Mb = Melabók (AM 445 b, 4°) — alle 3 Landnámahandskrifter (Ldn). I reglen findes betegnelsen af biblioteket foran tallet (dog sker dette ikke altid, når håndskriftet tør forudsættes som almenkendt, f. eks. Ól. h. 2 = det berømte Stockholm-hdskr. af Óláfssaga). I øvrigt er de anvendte forkortelser de almenkendte og almindelig anvendte, så at en fortegnelse derover er overflødig.

Endelig bemærkes, at versene er aftrykte linje for linje, ikke, som de findes i håndskrifterne, ud i ét. Herved har man ment at kunne udelade de interpunktionstegn, der ofte findes, dog i reglen kun efter slutningen af et halvvers; en undtagelse herfra dauner navneremserne, hvor Rs interpunktion er bibeholdt.

Hvad B-afdelingen angår, består den af selvsamme digte og vers som A og i samme orden. Teksten er her redigeret og givet med den almindelige retskrivning, der dog i nogle enkeltheder varierer efter tiden. Tekstrettelser, både egne og andres, er optagne uden nærmere angivelse; ved at slå op i A-teksten vil man kunne se, fra hvem en rettelse stammer (udgiverens egne er ikke særlig betegnede; jfr. dog Tillæg og rettelser). Denne tekstredaktion ledsages af en prosaisk ordfølge og en fri dansk oversættelse, hvor en sådan ansås for nødvendig; i denne er de enkelte kenninger så godt som altid gengivne med et enkelt ord, der er oversættelse af, hvad de betegner; følgen heraf er, at oversættelsen ofte lider noget af gentagelser (f. eks. af ordet „kriger“ indenfor samme vers). Det forekommer mig dog, at meningen, og ikke de enkelte kenninger, her er det vigtigste; det smukke i kenningerne og hele det dertil svarende ordvalg kunde alligevel umulig gengives nøjagtig. Jeg håber, at oversættelsen vil være til praktisk nytte.

Man vil se, at det foran anførte program i alt væsentligt er

IX

gennemført. Kun de „reale oplysninger“ mangler; de var ikke nu nødvendige, da min Litteraturhistorie i mellemtiden var udkommen. Derfor anføres ved hver skjald kun hans nationalitet og (omtrentlige) levetid og ved hvert anonymt digt og vers dets formentlige tilblivelsestid. Heller ikke „forklaring af de vanskeligste kenninger“ findes her. Angående disse må der henvises til en forestående ny udgave af Sveinbjörn Egilssons Lexicon poeticum.

Ordningen af stoffet er så vidt muligt kronologisk; hvor der er tale om samtidige skjalde, var en nøjagtig tidsfølge ret umulig, og heller ikke nødvendig. Grænserne mellem de enkelte århundreder er ret skarpe, undtagen mellem 9. og 10. årh., hvor nøjagtige tidsbestemmelser ikke kan fastslås. I nærværende første bind er udgivelsen ført ned til omtr. 1200; dette stof udgør noget over halvdelen af det hele. I øvrigt skal blot bemærkes, at der, indenfor hvert århundrede, først anføres alle navngivne skjalde, og af disse atter først de som kronologisk lader sig bestemme, derefter alle de andre. Derefter følger de anonyme digte og vers, og blandt disse først digte og digtbrudstykker, så formentlig løse vers, ordnede efter indhold. De religiøse digte og vers danner — i det 12. årh. — en gruppe for sig, ligesom også Krákumál på grund af sin særlige karakter står for sig. Til sidst kommer alle navneremserne. Uagtet den sidste del af disse, som kun findes i 748 og 757, ganske vist er betydelig yngre end den første del, måtte det anses hensigtsmæssigt at holde dem alle samlede. I øvrigt må stoffets ordning tale for sig selv. De ulæmper, som den mulig kunde frembyde, vil forhåbenlig væsenlig afhjælpes ved indholdsfortegnelsen.

Endnu ønsker jeg med hensyn til den redigerede og rettede tekst at fremhæve, at det er langt fra mig at mene, at jeg alle vegne har truffet det rette. Man vil sikkert finde, at flere af mine rettelser er vovede — nogle måske unødvendige. Der kan naturligvis ikke være tale om nogen motivering her af enkeltheder. Jeg kan henvise til mine afhandlinger for nogle digtes og løse-visers vedkommende (Vellekla, Hallfrøðr, Hávarðr isfróingr osv.). En mængde steder trænger stadig til fornyet overvejelse og kritisk behandling; mine rettelser kunde da måske tjæne som fingerpeg. De her tilføjede „Tillæg og rettelser“ viser dette.

Til slutning er det mig en kær pligt at takke alle dem, der på en eller anden måde har støttet mig under arbejdets gang, først og fremmest Kommissionens medlemmer, og blandt disse særlig hr. prof. dr. L. Wimmer, med hvem jeg har drøftet såvel hele planen som en mængde enkeltheder og hvis råd er komne arbejdet i høj grad

X

til gode. Hr. bibliotekar dr. Kålund beder jeg modtage min tak for hans aldrig trattede bistand ved håndskrifternes benyttelse. Hr. prof. dr. B. M. Olsen takker jeg for forskellige bemærkninger af tekstkritisk og eksegetisk art. Og endelig bringer jeg bestyrelsen for Upsala Universitetsbibliotek min særlige tak for udlån af håndskrifter, især Snorra Edda-membranen, som jeg her i København har været i stand til helt i gennem at sammenligne med den trykte tekst af Snorra Edda 2. bind. Ligeledes takker jeg Landsbiblioteket i Reykjavik for udlån af nogle afskrifter, samt de herrer dr. phil. V. Gödel i Stockholm og overbibliotekar C. af Petersens i Lund for oplysninger om og afskrifter af nogle vers.

København, i april 1912.

Finnur Jónsson.

DEN NORSK-ISLANDSKE
SKJALDEDIGTNING

800-1200

_____

•

_____

Bragi enn gamli Boddason.

Norsk skjald, omkr. 800—850.

1. Ragnarsdrápa.

1. Vilið Hrafnketill heyra, hvé hreingróit steini Þrúðar skalk ok þengil þjófs ilja blað leyfa.	rósta varð i ranni Randvés höfuðniðja, þás hrafnbláir hefnðu harma Erps of barmar.
2. Nema svát góð ens gjalla gjöld haugnafaðs vildi meyjar hjóls enn mæri mógr Sigurðar Högna.	4. Flaut of set, við sveita, sóknar alfs, i golfi hræva döggr, þars höggvar hendr sem fætr of kendusk;
3. Knátti eðr við illan Jörmunrekkir at vakna með dreyrfaar dróttir draum i sverða flaumi;	fell i blóði blandinn brunn ólskála — runna þat's á Leifa landa laufi fátt — at höfði.

1. Vilið heyra, Hrafnketill, hvé skalk leyfa blað ilja Þrúðar þjófs, hreingróit steini, ok þengil = *Vil du Ravnketil høre, hvorledes jeg skal lovprise det smukt malede skjold og kongen.*

2. Nema svát enn mæri mógr Sigurðar vildi góð gjöld ens gjalla Högna meyjar, haugnafaðs = *Undtagen Sigurds navnkundige søn vilde modtage en god løn for det gjaldende ring-malede skjold.*

3. Jörmunrekkir knátti eðr at vakna við illan draum með dreyrfaar dróttir i sverða flaumi; rósta varð i ranni höfuðniðja Randvés, þás hrafnbláir barmar Erps of hefnðu harma = *Fremdeles [ses. at] vågnede Jörmunrekk som af en ond drøm tilligemed de blodbestenkte skarer i sværdtummelen; der opstod kamp i Randves faders hus, dengang da Erps ravnsorte brødre hævuede deres sorg.*

4. Döggr hræva sóknar alfs flaut of set i golfi, þars höggvar hendr sem fætr við sveita of kendusk; [hann] fell at höfði i brunn ólskála, blandinn blóði, — þat's fátt á laufi runna Leifa landa = *Krigerens legems blod flød over bænkene i salen, der hvor de afhuggede arme og ben sås tilligemed blodet; han styrtede på hovedet i drikkekarrenes brønd, blandet med blod — det er malet på skjoldet,*

5. Þar, svát gerðu gyrðan golfhólkvis sá fylkis, segls Naglfara siglur saums andvanar standa; urðu snemst ok Sqrli samráða þeir Hamðir hórðum herðimýlum Hergauts vinu barðir.	8. Ok ofperris æða ósk-Rón at þat sinum til fárhuga færa feðr veðr boga hugði, þás hristi-Sif hringa hals, en þols of fylda, bar til byrjar drösla baug ørlygis draugi.
6. Mjök lét stála stökkvir styðja Gjúka niðja flaums, þás fjörvi næma Foglhildar mun vildu, ok bláserkjar birkis (ball) fagr-götu allir (ennihögg ok eggjar) Jónakrs sonum launa.	9. Bauða sú til bleyði bæti-Þrúðr at móti malma mætum hilmí men dreyrugra benja; svá lét ey, þótt etti sem orrostu letti, jöfrum ulfs at sinna með algífris lifru.
7. Þat segik fall á fögurum flotna randar botni; Ræs göfumk reiðar mána Ragnarr ok fjöld sagna.	10. Letrat lýða stillir landa vanr á sandi (þá svall heipt í Högna) höð glamma mun stöðva,

5. Þar standa Naglfara segls siglur, andvanar saums, svát gerðu gyrðan golfhólkvis sá fylkis; þeir Hamðir ok Sqrli urðu snemst barðir samráða hórðum herðimýlum Hergauts vinu = *Dér stár krigerne (skjoldmasterne, uden søm), således at de omringede kongens soverum; Hamde og Sørle blev straks således ifølge samråd med de hårde sten.*

6. Stála flaums stökkvir lét mjök styðja Gjúka niðja, þás vildu næma Foglhildar mun fjörvi, ok allir launa Jónakrs sonum fagrötu bláserkjar birkis; ennihögg ball ok eggjar = *Krigeren lod i høj grad stene Gjúkes ætlinger, dem som vilde berøve Svanhilds elsker (Jörmunrekk) livet, og alle er i færd med at lönne Jonakrs sønnerne sårene; pandehug rungede og sværdene lod.*

7. Þat fall flotna segik á fögurum randar botni; Ragnarr göfumk Ræs reiðar mána ok fjöld sagna = *Det søkrigeres fald siger jeg er på det fagre skjold; Ragnar gav mig skjoldet med de mange sagn.*

8. Ok ósk-Rón æða ofperris hugði at færa þat boga veðr feðr sinum til fárhuga, þás bringa hristi-Sif, en þols of fylda, bar hals-baug ørlygis draugi til byrjar drösla = *Og hun, som bevirkede blodtabet, havde i sinde at bringe sin fader den buestorm af fjendtligt sind (eller: til fjendtlighed), dengang den krigerske kvinde, opfyldt af mén, bragte halsringen ned til skibene til krigerne.*

9. Sú bæti-Þrúðr dreyrugra benja bauða mætum hilmí men til bleyði at malma móti; svá lét ey, sem letti orrostu, þótt etti jöfrum at sinna með lifru algífris ulfs = *Den gudinde, som lægede de blodige sår (Hild), bød*

<p>es þrymregin þremja þróttig Heðin sóttu, heldr an Hildar svíra hringa þeir of fingi.</p> <p>11. Ok fyr hǫnd í holmi hveðru brynju Viðris fengeyðandi fljóða fordæða nam ráða; allr gekk herr und hurðir Hjarranda framm kyrrar reiðr af Reifnis skeiði raðaralfs mari bróðum.</p> <p>12. Þá má sókn á Svǫlnis salpenningi kenna; Ræs gǫfumk reiðar mána Ragnarr ok fjöld sagna.</p>	<p>13. Gefjon dró frá Gylfa, glöð djúpröðuls, óðla, svát af rennirauknum rauk, Danmarkar auka; bóru øxn ok átta ennitungl þars gingu fyr vineyjar víðri vallrauf fjogur haufuð.</p> <p>14. Þat erum sýnt, at snimma sonr Aldaföðrs vildi afls við úri þæfðan jarðar reist of freista.</p> <p>15. Hamri fórsk í hægri hǫnd, þás allra landa, ægir öflughörðu, endiseiðs of kendi.</p>
--	--

ikke den fortræffelige fyrste (Högne) halsringen for at han skulde vise sig fej i kampen; hun lod stadig, som hun frarådede kampen, uagtet hun æggede kongerne (ved sin æggen vilde bevirke, at kongerne) til at rejse til det fuldkomne uhyre, ulvens søster (Hel).

10. Lýða stillir, landa vanr, letrat stöðva glamma mun höð á sandi — þá svall heipt í Högna —, es þróttig þremja þrymregin sóttu Heðin, heldr an þeir of fingi svíra hringa Hildar = *Mændenes fyrste, uden land (søkongen), fraråder ikke at stanse (hindre) ørnens lyst (mandefald) på stranden — da svulmede vreden i Högnes bryst —, da de kraftige krigere angreb Hedín, hellere end at modtage Hilds halsring.*

11. Ok fordæða fljóða, fengeyðandi, nam ráða í holmi fyr hǫnd brynju hveðru Viðris; allr herr raðaralfs gekk reiðr framun und kyrrar hurðir Hjarranda af skeiðibróðum Reifnis mari = *Og heksen blandt kvinder, sejrhindrersken (?), rådede på øen på krigerens vegne; søkrigerens hele hær gik med kampmod frem under de støtte (rolig holdte) skjolde fra det hurtigløbende skib.*

12. Þá sókn má kenna á Svǫlnis salpenningi; Ragnarr osv. *se v. 7. = Den kamp kan man se (genkende) på Odins sals (Valhals) penning (skjoldet). Ragnar osv.*

13. Gefjon dró, glöð djúpröðuls, Danmarkar auka óðla frá Gylfa, svát rauk af rennirauknum; øxn bóru fjogur haufuð ok átta ennitungl, þars gingu fyr víðri vallrauf vineyjar = *Gefjon trak, glad ved guldet, Danmarks forøgelse i rask fart bort fra Gylfe, så at der stod damp af trækdyrene; okserne bar fire hoveder og otte øjne, der de gik foran den store, løsrevne græsrigge ø.*

14. Þat erum sýnt, at sonr Aldaföðrs vildi snimma of freista afls við úri þæfðan jarðar reist = *Det vises mig, at Alfafers søn vilde i gamle dage (el. hurtig) prøve kræfter med jordens tvinge, valket af den fugtige sø.*

16. Vaðr lá Viðris arfa vilgi slakr, es rakðisk, á Eynæfis öndri, Jormungandr at sandi.	hrökkviáll of hrokkinn hekk Volsunga drekku.
17. Ok borðróins barða brautar þvengr enn ljóti á haussprengi Hrunnis harðgeðr neðan starði.	19. Vildit vrongum ofra vágs hyrsendir ægi, hinn 's mætygil máva mærar skar fyr Þóri.
18. Þás forns Litar flotna á fangboða öngli	20. Hinn es varp á viðá vinda öndurdisar of manna sjöt margra mundlaug föður augum.

2. Ubestemmelige vers.

1. Vel hafið yðrum eykjum aptr, Þrivalda, haldit simbli sumbls of mærum, sundrkljúfr niu höfða.	2. Þars sem lofðar lita lung váfaðar Gunnis.	3. Eld of þák af jöfri

15. Egir öflugborðu försk hamri i hægri hönd, þás of kendi endiseiðs allra landa = *Jættekvindens truer tog hamren i sin højre hånd, da han mærkede fisken, der begrænser (omgiver) hele jorden.*

16. Vaðr Viðris arfa lá vilgi slakr á Eynæfis öndri, es Jormungandr rakðisk at sandi = *Tors fiskesnöre lå ikke slap på søkongens ski (båden), da midgårdssormen efterhånden (ved optrækningen) slæbtes henad sandbunden.*

17. Ok enn ljóti þvengr borðróins barða brautar starði neðan harðgeðr á haussprengi Hrunnis = *Og det på begge sider, rode skibs hæslige banes (søens) tvinge stirrede hårdsinde nedfra på Hrunnes hovedsprænger (Tor)*

18. Þás of hrokkinn hrökkviáll Volsunga drekku hekk á öngli fangboða flotna forns Litar = *Da den sig bugtende giftslange hang på den gamle Lits (jættens) mænds favniags-tilbyders (Tors) krog.*

19. Vágs hyrsendir vildit ofra vrongum ægi, hinn 's skar máva mærar mætygil fyr Þóri = *Manden, han som overskar mågelandets tynde tråd (fiskesnören) for Tor, vilde ikke yppe strid med den grumme sø.*

20. Hinn es varp augum föður öndurdisar á viðá mundlaug vinda of sjöt margra manna = *Han som kastede skiguðindens faders (Tjasses) öjne op på vindens vide bækken (himlen) over mange menneskers bolig.*

2. 1. Sundrkljúfr niu höfða Þrivalda, vel hafið haldit eykjum yðrum aptr „of mærum simbli sumbls“ = *Du, som kløvede Trivaldes 9 hoveder itu, har dygtig styret dine trækyr (bukkene) tilbage . . . (resten uforståelig).*

2. *Dér er det som om mændene ser (så, liti?) Gunnisrysterens (Odins) hest (Sleipne).*

3. Of þák af jöfri ölua hekks eld: þat (ö: goll) gaf mér með fylli fjörn

þína bekks, við drykkju
þat gaf fjörnir fjalla
með fylli mér stillis.

4. Þann áttak vin verstan
vaströdd en mér baztan
Ála undirkúlu
óniðraðan þriðja.

3. Lausavisur.

1. Tveir ró inni,
— trúek þóðum vel —,
Hámundr ok Geirmundr,
Hjörvi bornir,
en Leifr þriði
Loðhattar sunr,
fœðat þú þann;
fár mun enn verri.

2. Sköld kalla mik:
skipsmið Viðurs,
Gauts gjafrotuð,
grepp óhnøppan,
Yggs qlbera,
óðs skap-Móða,
hagsmið bragar.
Hvat 's skald nema þat?

Haraldr hárfagri.

Norsk konge, d. 933.

1. Snæfríðardrápa.

Hneggi berk ok æ ugg
óttá (hlýði) mér (drótt);
dána vekka (dróttins) mey
(drauga á kerlaug);

drópu lætk, ór Dvalins greip,
dynja, meðan framm hryn,
(rekkum býðk Regins drykk
réttan) af bragar stétt.

við drykkju fjalla stillis = *Jeg modtog guld af kongen, det gav han mig med hjælmens fylde (hovedet) for fjældkongens (jættens) drik (digterdrikket, digtet).*

4. Þann áttak þriðja vin, óniðraðan, verstan vast-undirkúlu Ála rödd en baztan mér = *Det er den tredje ven, uden daddel, jeg har haft, (der var) værst mod guldet, bedst mod mig.*

3, 1. *Der er to herinde — jeg stoler vel på dem bægge —, Hámund og Geirmund, af Hjör avlede, men Leif den tredje, Loðhats søn — ham skal du ikke opfostre; få vil være værre end han.*

2. *Skjaldene kalde mig: Odins (dværgens?) skibsmed, erhvæver af Odins gave, en usparsom grepp (betyder bl. a. en digter), Odins øl-byder, digtets dannende Mode (gud), sangens fyndige smed. — Hvad er skjald, om ikke det?*

1. Berk æ ugg ok ótta hneggi mér; vekka dána mey — drótt hlýði á kerlaug drauga dróttins; lætk drópu dynja af bragar stétt, meðan hryn framm ór Dvalins greip; býðk rekkum réttan drykk Regins = *Jeg bærer stadig i mit hjerte angst og frygt — folk lytte til min digtning; jeg kan ikke vække den døde kvinde. Jeg lader drapen bruse frem fra digtets bo, medens den styrter frem fra dværgens hånd(?) Jeg byder mændene et rigtigt digt.*

2. Lausavisa.

Mjök eru mínir rekkar ok hér komnir hárir —
til mjöðgjarnir fornir hvi eruð æfar margir?

Auðun illskælda.

Norsk skjald, 9. árh.

Lausavísur.

1. Maðr skyldi þó, moldar, megja hverr of þegja, kenniseiðs þótt kunni kleppdogg Hóars löggvar.	herkir hyrjar serkja hve of vélti þat belti þat hygg hrafnfjöturs hvöttu hlökk fankat mey rakka íbar skelfis bjalfa bjúgs þá raman smjúga.
2. Stóðum vér und víðum vindar tjölgu linda	

Ólvir hnúfa.

Norsk skjald, 9. árh.

1. Af et digt om Tor(?).

Æstisk allra landa umbgjörð ok sonr Jarðar.

2. Lausavísa.

Lögðis hefr of lagða laug Frigg dáin augna skjall valldaðar skállda skiðgarðr saman hvarma;	ok handvaniðr blundar bökkjar hjörtr í rekkju þvi hefk fyr Gnó fyris fjón golf dáinn sjónum.
--	---

2. Mjök eru mínir fornir rekkar ok hárir komnir hér til mjöðgjarnir; hvi eruð æfar margir? = *I et stort antal er mine gamle og gråhårede kæmper komne her altfor mjødlystne. Hvorfor er I så særdeles mange?*

1. Hverr maðr skyldi þó megja þegja, þótt kunni Hóars löggvar kleppdogg moldar kenniseiðs = *Enhver skulde dog kunne tie, uagtet han kan „Orms“ (?) vers.*

2. Meningen synes at kunne gengives: „Vi stod under det vide gærde; dér havde kvinden opfordret mig i smug; men jeg traf hende ikke.“

1. Umbgjörð allra landa æstisk ok sonr Jarðar . . . = *Hele Jordens ospænder [Midgårdsormen] rasede og Jordens søn (= Tor) . . .*

2. Meningen synes at kunne gengives: „Kvinden har lukket sine øjne og jeg holdes fast (indesluttet) i skigærdet; hun blunder nu i sin seng, medens jeg . . .“

Þjóðólfr ór Hvini,

enn hvinverski.

Norsk skjald, 9. árh.

1. Ynglingatal.

1. Varð framgengt, þars Fróði bjó, feigðar orð, es at Fjólni kom; siklingi svigðis geira vágr vindlauss of víða skyldi.	vitta vétr Vanlanda kom, þás trollkund of troða skyldi liðs grimhildr ljóna bága; ok sá brann á beði Skútu menglotuðr, es mara kvalði.
2. En dagskjarr Dúrnis niðja salvqrðuðr Sveigði vélti, þás í stein enn stóргеði Dusla konr ept dvergi hljóp, ok salr bjartr þeira Sökmímis jötunbyggðr við jöfri gein.	4. Ok Visburs vilja byrgi sævar niðr svelga knátti, þás meinþjóf markar öttu setrs verjendr á sinn föður; ok allvald í arinkjóli glóða garmr glymjandi beit.
3. En á víf Vilja bróður	

1. Dødens ord, som kom til Fjölner, fuldbyrdedes, hvor Frode bode; det var bestemt, at hornenes vindløse vove skulde overvælde fyrsten.

2. Men Durnis-ætlingernes sals dagsky vogter besnærede Sveigðir, dengang den stolte Dulse-ætling løb efter dværgerne ind i stenen og Sökmímirs og hans mænds(?) lyse sal, befolkede af jættar, åbnede sig for (slugte) kongen.

3. Men den troldkyndige heks fik Vanlande til at besøge Viljes broder, da nattens jættemøderne Hilde ifølge skæbnerne trådte på mændenes modstander, og den gavmilde, som mæren kvalte, blev brændt på Skutas bred.

4. Og søens broder slugte Visburs legeme, da besiddelsernes krævere hidsede skovens skadetyv mod deres fader, og gløderne glæmte hund bed herskeren ihjæl i arneskibet.

5. Hitt vas fyrr at fold ruðu sverðberendr sínnum drótni, ok landherr af lífs vönum dreyrug vöpn Dómalda bar, þás árgjörn Jóta dolgi Svíá kind of sóa skyldi. 6. Ok þess opt of Yngva hrør fróða menn of fregit hafðak, hvar Dómarr á dynjanda bana Hóalfrs of borinn væri; nú þat veitk, at verkbitinn Fjölfnis niðr við Fýri brann. 7. Kveðkat dul, nema Dyggva hrør	Glitnis gnó at gamni hefr, þvíit jóðis Ulfrs ok Narfa konungmann kjósa skyldi; ok allvald Yngva þjóðar Loka mær of leikinn hefr. 8. Frák at Dagr dauða orði frægðar fúss of fara skyldi, þás valteins til Vörva kom spakfrömuðr spörs at hefna. 9. Ok þat orð á austrvega vísa ferð frá vígi bar, at þann gram of geta skyldi slöngvípref Sleipnis verðar.

5. Det skete i gamle dage, at krigerne rødfarvede jorden med deres herres blod, og landets folk bar blodige våben fra Domaldes legeme, dengang da Svenskerfolket, af begær efter god åring, ifølge skæbnen ofrede Jydernes fjende.

6. Og ofte havde jeg spurgt kyndige mænd om det angående kongens lig, hvor Domar blev båret på bålet; nu ved jeg, at Fjölfnirs efterkommer brændte, død af sygdom, ved Fýrisd.

7. Jeg nægter ikke, at Hel forlyster sig ved Dyggves lig, ti Ulvens og Narves søster skulde ifølge skæbnen vælge en kongebåren; og Lokes datter har besnæret Yngvefolkets hersker.

8. Jeg har hørt, at Dag, begærlig som han var efter berømmelse, rejste ifølge dødens ord afsted, da den kloge kriger tog til Vörve for at hævne sin spurv.

9. Og kongens skare bragte det bud om drabet til de østlige egne, at en høtyv ifølge skæbnen skulde overvælde den konge.

10. Þat telk undr,
 ef Agna her
 Skjalfar röð
 at sköpum þóttu,
 þás gæðing
 með gollmeni
 Loga dis
 at lopti hóf,
 hinn 's við Taur
 temja skyldi
 svalan hest
 Signýjar vers.
11. Fell Alrekr,
 þars Eiriki
 bróður vöpn
 at bana urðu,
 ok hnakkmars
 með höfuðfetlum
 Dags friendr
 of drepask kvöðu;
 fráat maðr áðr
 eykja greiði
 Freys afspring
 i folk hafa.
12. Ok varð hinn,
 es Alfr of vá
- vörðr véstalls,
 of veginn liggja,
 es döglingr
 dreyrgan mæki
 öfundgjarn
 á Yngva rauð.
13. Vasa þat bært
 at Bera skyldi
 valsæfendr
 vigs of hvetja,
 þás bræðr tveir
 at þönum urðusk,
 óþurfendr,
 of afbrýði.
14. Varð Jörundr,
 hinn 's endr of dó,
 lifs of lattr
 i Limafirði,
 þás hábrjóstr
 hörva Sleipnir
 bana Goðlaugs
 of hera skyldi;
 ok Hagbarðs
 hersa valdi
 höðnu leif
 at halsi gekk.

10. Det erklærer jeg for et vidunder, hvis Agnes hær har fundet Skjalfs handling naturlig, da Lues søster hævede den højbårne op i luften ved hjælp af guldhalsbåndet, ham som ved Tören skulde tæmme Hagbarðs kælige hest (hænges).

11. Alrek faldt, hvor hans våben voldte Eriks død, og man sagde, at Dags ætlinge havde dræbt hinanden med ridehestens hovedtøj; ingen har hørt før, at Freys efterkommere har benyttet bidsel til kamp.

12. Og han, som altervogteren Alf dræbte, måtte ligge lig, da fyrsten, af skinsyge, rødfarvede sværdet i Yngves blod.

13. Det var naturstridigt, at det skulde være skæbnens vilje, at Bera skulde ophidse de to, der dræbte hinanden, til drab, da de to brødre, uden skellig grund, men på grund af skinsyge, blev hinandens baner.

14. Jörund, som døde for længe siden, blev berøvet livet i Limfjorden, da strikkens snøredes sammen om halsen på hersernes herre.

15. Knátti endr at Upsqlum ána-sótt A un of standa, ok þrálífr þiggja skyldi jóðs alað qðru sinni. 16. Ok sveiðurs at sér hverfði mækis hlut enn mjávара, es okhreins qttunga hrjóðr lqððis odd liggjandi drakk; máttit hárr hjarðar mæki austrkonungr upp of halda. 17. Ok lofsæll ór landi fló Týs qttungr Tunna ríki, en flæming farra trjónu	jotuns eykr á Agli rauð. 18. Sás of austr áðan hafði brúna hqrg of borinn lengi, en skiðlauss Skilfinga nið hæfis hqrr til hjarta stóð. 19. Fell Óttarr und ara greipar dugandligr fyr Daua vqpnun; þann hergamr hrægum fœti, víts borinn, á Vendli sparn. 20. Þau frákr verk Váts ok Fasta sønskri þjóð at sqgum verða, at eylands jarlar Fróða

15. Alderdomssvaghed ramte forðum Ön i Upsala, og den livstystne skulde ifølge skæbnen for anden gang blive næret som et nyfødt barn.

16. Og han førte mod sin mund hornets spidse del, da sønnernes udrydder drak liggende af hornets spids; østens gråhårede konge kunde ikke løfte hornet i vejret.

17. Og Tyr's på ry rige ætling flygtede for Tunnes magt udaf riget, men oxsen rødfarvede sit hovedsværd i Egils blod.

18. Den (okse), som tidligere i en lang tid havde båret sit hoved i østen, men stangerens skedeløse sværd (hornet) gennemborede Skilvinge-ætlingens hjærte.

19. Ottar faldt, så dygtig han var, under ørnens klær for Danernes våben; han betrædte ørnen, kommen langvejs fra, med sine blodige fædder på Vendel.

20. Jeg har hørt, at de Váts og Fastes bedrifter blev ivrig fortalte af Sveafolket, at Frodes ø-jarler havde taget krigeren af dage.

vigfrömuð
of veginn höfðu.

21. Þat frák enn,
at Aðils fjörvi
vitta véttr
of víða skyldi,
ok dáðgjarn
af drasils bógum
Freys óttungr
falla skyldi.

22. Ok við aur
ægir hjarna
bragnings burs
of blandinn varð,
ok dáðsæll
deyja skyldi
Ála dolgr
at Upsolum.

23. Veitk Eysteins
enda folginn
lokens lífs
á Lófundu,
ok sikling
með Svium kvóðu
józka menn
inni brenna.

24. Ok bitsótt
i brandnói
hliðar þangs
á hilmi rann,
þás timbrfastr
toptar nokkvi,
flotna fullr,
of fylki brann.

25. Þat stókk upp,
at Yngvari
Sýslu kind
of sóit hafði,
ljóshömmum
við lagar hjarta
herr eistneskr
at hilmi vá;
ok austmarr
jöfri sænskum
Gymis ljóð
at gamni kveðr.

26. Varð Önnundr
Jónakrs bura
harmi heptr
und Himinfjöllum,
ok ofvæg
Eista dolgi

21. Det har jeg fremdeles hørt, at en heks ifølge skæbnen skulde tilintetgøre Adils' liv, og den dådlystne Freys-ætling skulde styrte ned af hestens ryg.

22. Og kongesønnens hjærne blandedes med gruset, og Áles dådrige fjende døde ifølge skæbnen i Upsala.

23. Jeg ved, at Østens liv afsluttedes på Lofund, og man sagde, at jyske mænd indbrændte kongen med Svenskerne.

24. Og græssets ødelæggende sygdom (ilden) overkom kongen i arneildens skib (huset), da tomtens tømmerstærke båd (huset) brændte, fuld af mænd, omkring kongen.

25. Det rygte dukkede op, at Syslas folk havde ombragt Yngvar; den estiske hær angreb den lyse konge ved Sten; og det østlige hav synger Havgudens sange til morskab for den svenske konge.

26. Önnund blev stanset af Jonakrsønnernes sorg (stenene) under Himelfjældene, og den i løn avlede søns uimodstælige forbitrelse overraskede

- heipt hrisungs
at hendi kom;
ok sá frømuðr
foldar beinum
Hogna hrørs
of horfinn vas.
27. Ok Ingjald
ifjörvan trað
reyks røsuðr
á Ræningi,
þás húspjófr
hyrjar leystam
goðkynning
i gognum sté.
28. Ok sá yrðr
allri þjóðu
sanngrvastr
með Svium þótti,
es hann sjalfr
sinu fjörvi
fræknu fyrstr
of fara skyldi.
29. Ok við vág,
hinn 's við arði,
hræ Áleifs
- ólgyldir svalg,
ok glóðfjalgr
gørvar leysti
sonr Fornjóts
af Svía jöfri;
sá áttkonr
frá Upsölum
Lofða kyns
fyr löngu hvarf.
30. Þat frá hverr,
at Halfdanar
søkmiðlendr
sakna skyldu,
ok hallvarps
hlifi-nauma
þjóðkonung
á Þótni tók;
ok Skereið
i Skiringssal
of brynjalfs
heinum drúpir.
31. En Eysteinn
fyr ási för
til Byleists
bróður meyjjar,

Esternes fjende; og han, som havde udført Högnes drab, blev omgivet med stene.

27. Og røgstormeren (ilden) betrædte Ingjald i levende live på Ræning, da husødelæggeren (ilden) trådte med ildfødder gennem den gudebeskægtede.

28. Og den død anså hele folket for den mest afgørende blandt Svearne, at han selv skulde være den første til at ombringe sit tapre liv.

29. Og træets uhyre (ilden) slugte Olafs liv ved søen, hans, som havde pløjet(?) skoven, og Fornjóts glædende søn løste klædningen af Svearnes konge; den Lofde-ærling havde forlængst forladt Upsala.

30. Det har enhver hørt, at fredens mænd skulde savne Halfdan, og Hel tog folkekongen på Toten; og Skær-ed i Skiringssal sørger over krigrens ben.

31. Men Østen kom, slædt af sejlstangen, til Byleists broderdatter, og nu ligger heltens indbyder under stenhøjen ved røets ende, hvor Vadlas iskolde strøm kommer til søen hos den gætiske fyrste.

ok nú liggr
und lagar beinum
rekks lǫðuðr
á raðar broddi,
þars élkaldr
hjá jǫfur gauzkum
Vǫðlu straumr
at vági kómr.

32. Ok til þings
þriðja jǫfri
Hveðrungs mæR
ór heimi bauð,
þás Halfdanr,
sás Holtum hjó,
norna dóms
of notit hafði;
ok buðlung
á Borrói
sigrhafendr
síðan fólu.

33. Varð Goðrøðr
enn gǫfugláti
lómi beitr,
sás lǫngu vas,
ok umbróð,
at qlum stilli,
hǫfuð heiptrækt
at hilmi dró.

34. Ok launsigr
enn lómgeði
Ǫsu ǫrr
af jǫfri bar,
ok buðlungr
á beði fornum
Stiflusunds
of stunginn vas.

35. Ok niðkvísl
í Nóregi
þróttar Þrós
of þróazk hafði;
ræð Áleifr
Upsa forðum
viðri grund
ok Vestmari,
goðum glíkr,
ok Grenlands fylki.

36. Unz fótverkr
við Foldar þrǫm
virða vin
of viðá skyldi;
liggr gunndjarfr
á Geirstǫðum
herkonungr
haugi ausinn.

32. *Og Lokes datter indbød kongen, den tredje i rækken, til elskovs-
møde fra oververdenen, da Halfdan, som bode på Holte, havde nydt det
ham af nornen tildømte liv; og de sejrriige mænd begravede siden kongen
på Borre.*

33. *Den storladne Goðrød, som levede for lang tid siden, kunde blive
overlistet, og den hævnlystne person anvendte underfundighed mod fyrsten,
da han var drukken.*

34. *Og Áses svigsindede tjener vandt en lønsejr over kongen, og fyrsten
blev stukket ihjel på Stiflesunds gamle bred.*

35. *Og Odins stærke slægtgren havde vokset sig kraftig i Norge; Olaf
rådede forðum over Upses vide land og Vestmar, samt over Grenlands
fylke, den gudeliggnende.*

36. *Indtil fodbærk skulde ombringe mændenes ven ved Foldens rand;
den kampdærvæ hærkonge ligger i en gravhøj på Gerstad.*

37. Þat veitk bazt und blóum himni kenninafn, svát konungr eigi, es Rognvaldr, reiðar stjóri, heiðum-hárr of heitinn es;	ok mildgeðr markar dróttinn. 38(?). Høfuðbaðm, þars heiðsæi á fjornis fjollum drygði.
---	--

2. Haustlǫng.

1. Hvé skalk góðs at gjöldum gunnveggjar brú leggja — — — — — raddkleif at Þorleifi. Týframra sék tiva trigglaust of far þriggja á hreingöru hlýri hildar fats ok Þjaza.	settisk orñ, þars æsir, ár (Gefnar) mat bóru (vasa byrgi-Týr hjarga bleyði vændr) á seyði.
2. Segjǫndum fló sagna snótar ulfr at móti í gemlis ham gömlum glamma ó fyr skǫmmu;	3. Tormiðluðr vas tívum tálhreinn meðal beina; hvat kvað hapta snytrir hjalmfaldinn því valda; margspakr of nam mæla mór valkastar bóru (vasat Hænis vinr hǫnum hollr) af fornum þolli.

37. Det kendenavn er det bedste, jeg kender under den blå himmel, som nogen konge ejer, at Rognvald, vognens styrer, kaldes den hæderhøje; og skovlandets gavmilde hersker . . .

38. Ætlingen, hvor han(?) udførte ærefulde handlinger på havet [tolkning er her usikker].

2, 1. Hvé skalk . . . [nogen ordfølge kan ikke opstilles]. Sék á hreingöru hlýri hildar fats trigglaust of far þriggja týframra tiva ok Þjaza = *Hvorledes skal jeg besynge Torleif, skjoldets giver(?)*. Jeg ser på det blanke skjolds rand tre kraftige guders og Tjatses svigfulde mellemværende.

2. Snótar ulfr fló glammi fyr ó-skǫmmu at móti segjǫndum sagna í gömlum gemlis ham; orñ settisk ár, þars æsir bóru mat á seyði; hjarga Gefnar byrgi-Týr vasa bleyði vændr = *Kvinderøveren fløj med vingesus (el. skrigende?) for lang tid siden imod skarens anførere i en gammel ørneham; ørnen satte sig fordums, hvor aserne havde sat deres mad over ilden; jætten kunde ikke beskyldes for fejhed*.

3. Meðal-tálhreinn vas tormiðluðr beina tívum; hjalmfaldinn hapta snytrir kvað hvat valda því; margspakr valkastar bóru mór of nam mæla af fornum þolli; Hænis vinr vasat hollr hǫnum = *Den svigfulde var den, som hindrede måltidet for guderne; gudernes hjælmede anfører sagde, at der måtte være noget i vejen for det (at maden kogtes); den meget vidende ørn talte fra det gamle træ — Høners ven var ham ikke huld*.

4. Fjallgylðir það fyllar
fet-Meila sér deila
(hlaut) af helgum skutli
(hrafnásar vinr blása);
ving-rögnir lét vagna
vígfrekr ofan sigask,
þars vélsparir vóru
varnendr goða farnir.
5. Fljótt það foldar dróttinn
Fárbauta mög Várar
þekkiligr með þegnum
þrymseilar hval deila,
en af breiðu hjóði
bragðviss at þat lagði
ósvifrandi ása
upp þjórhloti fjóra.
6. Ok slíðrliga síðan
svangr (vas þat fyr löngu)
- át af eikirótum
okbjörn faðir Marnar,
áðr djúphugaðr dræpi
dolg ballastan vallar
hirði-Týr meðal herða
herfangs ofan stöngu.
7. Þá varð fastr við fóstra
farmr Sigvinjar arma,
sás öll regin eygja,
öndurgoðs, í þöndum;
loddi ró við ramman
reimuð Jötunheima,
en holls vinar Hœnis
hendr við stangar enda.
8. Fló með fróðgum tivi
fangsæll of veg langan
sveita nagr, svát slitna
sundr ulfs faðir mundi;

4. Fjallgylðir það fet-Meila deila sér fyllar af helgum skutli; hrafnásar vinr hlaut blása; vígfrekr vingvagna-rögnir lét sigask ofan, þars vélsparir varnendr goða vóru farnir = *Jætten bad Höner give sig sin møttelse af det hellige bord; Ravnegudens ven havde måttet blæse (puste til ilden); jætternes kampgridske fyrste lod sig glide ned (fra træet), hvor gudernes svigløse beskyttere var.*

5. Þekkiligr dróttinn foldar það fljótt Fárbauta mög deila hval Várar þrymseilar með þegnum, en bragðviss ósvifrandi ása lagði at þat fjóra þjórhloti upp af breiðu hjóði = *Jordens tækkelige herre bad hurtig Fårbøtes søn at dele oxen mellem mændene, men gudernes listige trodser hev derpå fire dele af oxen op af det brede bord.*

6. Ok svangr faðir Marnar át síðan slíðrliga okbjörn af eikirótum — þat vas fyr löngu —, áðr djúphugaðr hirði-Týr herfangs dræpi stöngu ballastan dolg vallar ofan meðal herða = *Og Mörns sultne fader åd siden grådigt oxen — siddende på egens rødder — det skete i gamle dage —, før byttets dybsindige (listige) tilbageholder slog jordens meget stærke fjende ovenfra mellem skuldrene med en stang.*

7. Þá varð farmr arma Sigvinjar, sás öll regiu eygja í þöndum, fastr við fóstra öndurgoðs; ró loddi við ramman reimuð Jötunheima, en hendr holls vinar Hœnis við stangar enda = *Da blev Sigyns elsker, hvem alle guderne öjner i lænker, fast ved skigudindens fader; stangen hang fast ved Jætteverdenens kraftige fyrste(?), og Höners hulde vens hænder ved dens anden ende.*

8. Sveita nagr fló fangsæll of langan veg með fróðgum tivi, svát ulfs faðir mundi slitna sundr; þá varð ofrúni Þórs biðja mólunaut miðjungs friðar, hvat's mátti; þungr Loptr vas of sprunginn = *Örnen fløj bytterig*

pá varð Þórs of-rúni (pungr vas Loptr of sprunginn) móglunaut, hvat's mátti, miðjungs friðar biðja.	(vóru heldr) ok hárar (hamljót regin) gamlar.
9. Sér það sagna hræri sorgæran mey færa, þás ellilyf ása, átrunnr Hymis, kunni; Brunnakrs of kom bekkjar Brisings goða disi girðipjófr í garða grjót-Niðaðar síðan.	11. Unz hrynsæva hræva hund olgefna fundu leiðipirr ok leva lund olgefna bundu; þú skalt véltr, nema, vélum, — vreiðr mælti svá — leiðir mun stærandi mæra mey aptr, Loki, hapta.
10. Urðut brattra barða byggvendr at þat hryggvir; þá vas Ið með jötnum unnr nýkomin sunnan; gættusk allar áttir Ingvifreys at þingi	12. Heyrðak svá, þat (síðan sveik opt ósu leikum) hugreynandi Hœnis hauks fló hjalfa aukinn, ok lómhugaðr lagði leikblaðs reginn fjaðrar ern at oðlis barni arnsúg faðir Marnar.

lang vej med den kyndige gud, så at ulvens fader var nærvæd at rives itu; da blev Tors ven nødt til at bede jættens fælle om fred, alt hvad han kunde; den tunge Loke var nær revnet.

9. Átrunnr Hymis það sagna hræri sorgæran færa sér mey, þás kunni ellilyf ása; Brisings goða girðipjófr of kom síðan Brunnakrs bekkjar disi í garða grjót-Niðaðar = *Hymirs ætling bød mændenes ansferer, vanvittig af smerte, at bringe sig den mø, der forstod sig på asernes alderdomshelbredelse; Brisingsmykkets tyv førte siden Brøndagerbænkens dis til bjærgfyrstens gårde.*

10. Byggvendr brattra barða urðut hryggvir at þat; þá vas Iðunnr nýkomin sunnan með jötnum; allar áttir Ingvifreys, gamlar ok hárar, gættusk at þingi — regin vóru heldr hamljót = *Beboerne af de stejle fjældsider blev derpå glade; da var Idun nylig kommen sydfra til jætterne. Alle Ingvifreys slægter, gamle og gråhårede — magterne var meget utækkelige af udsende — rådslog på tinge, —*

11. Unz . . . . [tekst og ordning af l. 1—4 usikker]; þú skalt vélum véltr, Loki — vreiðr mælti svá — nema leiðir aptr mæra mey, stærandi mun hapta = *Indtil (de fandt at det var Loke der havde bortført Idun og dandt ham?); „du skal lide hård medfart Loke — den vrede talte så —, medmindre du bringer tilbage den herlige mø, der foreger (giver) gudernes fryd (livsglæde)“.*

12. Heyrðak svá, þat hugreynandi Hœnis — síðan sveik opt ósu leikum — fló aukinu hauks hjalfa, ok lómhugaðr faðir Marnar, ern fjaðrar blaðs leikreginn, lagði arnsúg at oðlis barni = *Jeg har hørt, at Höners hu-prøver — senere sveg han ofte aserne ved sit spil — fløj afsted i en hags ham, og Marns svigsindede fader, den raske vinge-svinger, forfulgte med susende ørneflugt høgens barn.*

13. Hófu skjótt, en skófu, skopt, ginnregin. brinna, en sonr biðils sviðnar (sveipr varð i fqr) Greipar. Þat's of fátt á fjalla Finns ilja brú minni. Baug's þák bifum fáða bifkleif at Þórleifi. 14. Eðr of sér, es jötna ótti lét of sóttan hellis baur á hyrjar, haug Grjótúna, baugi; ók at isarnleiki Jarðar sunr, en dunði, móðr svall Meila blóða, Mána vegr und hönnum. 15. Knóttu oll, en, Ullar, endilóg, fyr mági,	grund vas grápi hrundin. ginnunga vé brinna, þás hafregin hafrar hógreiðar fram drógu (seðr gekk Svqlnis ekkja sundr) at Hrungnis fundi. 16. Þyrmðit Baldrs of barmi, berg, solgnum þar dolgi, bristusk björg ok brustu, brann upphiminn, manna; mjök frá móti hrökkva myrkbeins Haka reinar, þás vigligan, vagna vált, sinn bana þátti. 17. Brátt fló hjarga gæti — þond ollu því — rauda (imun) fqlr und iljar iss (vildu svá disir);

13. Skopt hófu skjótt brinna, en ginnregin skófu, en sonr biðils Greipar sviðnar — sveipr varð i fqr —. Þat's of fátt á minni brú fjalla Finns ilja. Þák baug's bifkleif, bifum fáða, at Þórleifi = *Skafterne, som de hellige guder dannede spåner af, begyndte at brænde, men sønnen af Greips elsker sviðes — hans rejse (flugt) afbrødes pludselig. Det er malet på mit skjold — det skjold, besat med farver (malede fremstillinger?), modtog jeg af Torleiv.*

14. Eðr of sér á baugi „hellis baur hyrjar“, es ótti jötna lét of sóttan Grjótúna haug; Jarðar sunr ok at isarnleiki, en Mána vegr dunði und hönnum; móðr svall Meila blóða = *Endvidere kan man se på skjoldet, at jætternes skræk besøgte Grjotuns høj; Jordens søn kørte til jærnlegen, og himlen drøede under ham; vreden svulmede i Meiles broder.*

15. Oll ginnunga vé knóttu brinna fyr Ullar mági, en endilóg grund vas hrundin grápi, þás hafrar drógu hógreiðar hafregin fram at fundi Hrungnis; Svqlnis ekkja gekk seðr sundr = *Hele luften brændte for Ulls stefader, men jorden nedenunder piskedes af hagl og sne, da bukkene trak vognuden frem til møde med Hrungnir; Odins enke var nærvæd at briste.*

16. Baldrs of barmi þyrmðit þar solgnum manna dolgi; björg hristusk ok berg brustu; upphiminn brann; frá Haka vagna reinar myrkbeins vátt hrökkva mjök móti, þás þátti sinn vigligan bana = *Balders broder skånedæ ær ikke menneskenes glubske fjende; bjærgene rystede og klipperne brast; himlen stod i flammer; jeg har hørt, at jættten stillede sig til kraftig modstand, da han så sin kampredæ banemand.*

17. Brátt fló fqlr randa iss und iljar hjarga gæti; þond ollu því: imun-

varðat høggs frá hørðum
hraundrengr þaðan lengi
trjónu trolls of-rúna
tiðs fjöllama at biða.

18. Fjörspillir lét falla
fjalfrs ólágra gjalfra
hólverðungar Belja
bolm á randar holmi;
þar hné grundar gilja
gramr fyr skorpum hamri,
en berg-Dana bægði
brjótr við jormunþrjóti.

19. Ok hørð brotin herju
heimþingaðar Vingnis

hvein i hjarna möeni
hein at Grundar sveini,
þar svát, eðr i Óðins
ólaus burar hausi,
stála vikr of stokkin
stóð Einriða blóði.

20. Áðr ór hneigihliðum sára
hárs ql-Gefjun sára
reiði-Týs et rauða
ryðs hœliból gæli.
Gorla litk á Geitis
garði þær of farðir.
Þak þak bifum fáða
bifkleif at Þórleifi.

3. Et digt om Harald hårfagre, næppe ægte.

1. Margir gerðu
milding snaran
hraustir menn
heim at sökja;

eigi siðr
þóling fylgðu
gamlir menn
ok gerðusk kærir.

disir vildu svá; hraundrengr varðat at biða lengi þaðan tiðs høggs frá hørðum of-rúna trolls trjónu fjöllama = *Hurtig fløj det blege skjold under fædderne på jætten; det voldte guderne; kampdiserne vilde det så; jætten behøvede ikke derefter at vænte længe på et hurtigt hug fra den hårde ven af den knusende hammer.*

18. Fjörspillir hólverðungar Belja lét bolm fjalfrs ólágra gjalfra falla á randar holmi; þar hné gilja grundar gramr fyr skorpum hamri, en berg-Dana brjótr bægði við jormunþrjóti = *Jætternes dræber lod jætten falde på skjoldholmen; dér segnede fjældkongen for den hårde hammer, og jætternes bane overvandt hovedfjenden.*

19. Ok hørð brotin hein Vingnis herju heimþingaðar hvein at Grundar sveini i hjarna möeni, svát stála vikr, eðr ólaus i hausi Óðins burar, stóð þar, of stokkin blóði Einriða = *Og jættens hårde, brudte hén for hvinende mod Jordens søn og ind i hans hoved, så at henen, endnu fast i Odins søns hoved, stod dér, overstænkt med Tors blod.*

20. Áðr ql-Gefjun gæli et rauða ryðs hœliból ór hárs hneigihliðum sára reiði-Týs. Gorla litk þær of farðir á Geitis garði. Þak (osv. s. v. 13). = *Indtil kvinden skulde ved tryllesang fjærne den røde hén fra gudkrigerens hoved. Jeg ser tydelig på skjoldet disse hændelser. Jeg modtog osv.*

3, 1. *Mange ungdomsraske mænd besøgte (sluttede sig til) den raske fyrste; i samme grad fulgte gamle mænd ædlingen og vandt hans gunst.*

2. Nam minnigr marga speki af gömlum mǫnnum, sás goll miðlaði; var ástúðigr öllu folki Upplanda gramr af orleik sínum.	brynjur bjartar ok branda hvassa, skjöldu skyggða ok skrautbúna.
3. Gaf gǫrpum sínum goll et rauða hilmir hróðigr ok hringa marga,	4. Leiddisk þá fyr Lúfu lengr at haldask hersa drótt ok höfðingjum; flýði hverr sem fara mátti hraustra vikinga ór Hafrsfirði.

4. Lausavísur.

1. Höfðum vér í höfði högg at eggja leiki með vellbrota vitrum; vöruma þá til margir.	(verpr) Geitis veg (grjóti) Goðrøðr (of sæ stóran); vindhýsna skalt, vísi viðfrægr, heðan biða; vesið með oss, unz verði veðr; nú 's brim fyr Jaðri.
2. Fariða ér, áðr fleyja flatvöllr, heðan, batnar,	

2. *Stærk af hukommelse lærte han, der uddelte guld, mangeartet visdom af gamle mænd; Oplandenes konge var elsket af hele folket på grund af sin gavmildhed.*

3. *Den ryrige konge gav sine mænd det røde guld og mange ringe. skinnende brynjer og skarpe klinger, blanke skjolde prydede med pragt.*

4. *Hersernes skare og hövdingerne blev da kede af at værge sig længer mod Lufa; enhver af de tapre vikinger flygtede fra Hafsfjorden alt hvad de kunde.*

[5.] *er så brudstykkeagtigt, at indholdet kan kun ufuldstændig gives].*

4, 1. *[Svar på Harald hárfagres lausavísa]. Vi havde (fik) hug i hovedet under kampen hos den vise gulduddeler; da var vi ikke for mange.*

2. *Fariða ér Goðrøðr heðan Geitis veg, áðr flatvöllr fleyja batnar; grjóti verpr of stóran sæ; viðfrægr vísi, skalt biða heðan vindhýsna; vesið með oss, unz veðr verði — nú 's brim fyr Jaðri = Tag ikke afsted herfra. Goðrøðr, over søen, førend havet bedres; stene kastes (føres med kraft) gennem det oprørte hav; berømte fyrste, vent her på (gunstig) vejrforandring; bliv hos os indtil vejret bedages. Nu er der brænding foran Jæderen.*

Þórbjörn hornklofi.

Norsk skjald; omkr. 900.

1. Glymdrápa.

1. Hilmir réð á heiði, hjaldrseiðs, þrimu, galdra óðr við æskimeiða ey vébrautar, heyja, áðr gnapsólar Gripnis gnýstærandi færi rausnarsamr til rimmu riðviggs lagar skiðum.	ræsinaðr ok rausnar rak vébrautar nokkva.
2. Gerði glamma ferðar gný drótt jöru Þróttar helkannanda hlenna hlymræks of tröð glymjja, áðr út á mar mætir mannskæðr lagar tanna	3. Hljóðr lét hæstrar tíðar harðráðr skipa þorðum þóru fáks ens bleika barnungr á lög þrungit. 4. Þar svát barsk at borði, borðhólkvi rak norðan, hlifar valdr til hildar, hregg, döglinga tveggja, ok allsnæfrir jöfrar orðalaust at morði (endisk rauðra randa rödd) dynskotum kvöddusk.

1. Hilmir, ey óðr við hjaldrseiðs vébrautar galdra æskimeiða, réð heyja þrimu á heiði, áðr Gripnis riðviggs gnapsólar gnýstærandi færi rausnarsamr lagar skiðum til rimmu = *Fyrsten, altid heftig vred på ufredsstiftene, havde en kamp på heden. for krigeren begav sig, storslæet i sine foretagender som han er, på skibe til kamp.*

2. Drótt Þróttar hlymræks hlenna helkannanda gerði jörugný glymjja of tröð glamma ferðar, áðr mannskæðr lagar tanna vébrautar mætir rak út á mar rausnar ræsinaðr ok nokkva = *Den krigerske tyve-afstraffers skare lod kampgnyet buldre på ulvenes vej (heden), for end den for fjenderne farlige kriger førte røsnens (forstavnens) prægtige drage og andre skibe ud på søen.*

3. Harðráðr hljóðr ens bleika þóru fáks lét barnungr þrungit hæstrar tíðar skipa þorðum á lög = *Det blege (hvidmalede) skibs kraftige rydder lod, endnu i barnealderen, i gunstigste øjeblik skibene sætte i søen.*

4. Hregg rak borðhólkvi norðan, svát hlifar valdr barsk þar at borði til hildar tveggja döglinga, ok allsnæfrir jöfrar kvöddusk dynskotum at morði orðalaust; rödd rauðra randa endisk = *Stormen drev skibet nordfra således at skjoldbæreren førtes dér ombord til kamp mod to konger, og de meget raske fyrster hilste hinanden med dønsrud uden ord til at indlede kampen; de røde skjoldes klang var tilstrækkelig.*

5. Háði gramr, þars gnúðu, geira hregg við seggi, (rauð fnýsti ben blóði) bryngögl i dyn Skoqlar, þás á rausn fyr ræsi (réd eggliuðr) seggir — æfr gall hjörr við hlifar — hnigu fjörvanir (sigri). 6. Grennir þrong (at gunni) gunnmós fyr haf sunnan (sá vas gramr) ok gumnum (geðharðr) und sik jörðu, ok hjalmtamiðr hilmir holmreyðar lét olman lindihjört fyr landi lundprúðr við stik bundinn. 7. Ríks (þreifsk reiddra øxa rymr; knóttu spjör glymjja)	svartskyggð bitu seggi sverð þjóðkonungs ferðar, þás (hugfylðra hölða) hlaut andskoti Gauta (hór vas songr of svirum) sigr (flugbeiddra vigra). 8. Menfergir bar margar margspakr (Niðar varga lundr vann sókn á sandi) sandmens i bý randir, áðr fyr eljunprúðum allr herr Skota þverri lögðis eiðs af láði læbrautar varð flæja. 9. Kómrat yðr né æðri annarr konungmanna gjöfli ræmðr und gamlan gnapstól, Haraldr, sólar.

5. Gramr háði geira hregg við seggi, þars bryngögl gnúðu i dyn Skoqlar — rauð ben fnýsti blóði —, þás seggir hnigu fjörvanir fyr ræsi á rausn; hjörr gall æfr við hlifar; eggliuðr réð sigri = *Kongen havde en kamp med krigerne, hvor pilene svirrede i valkyrjens døn — de røde sår spyde blod —, da krigerne segnede livløse for kongen i skibets forstavn; sværdet rungede rasende mod skjoldene; (sværds)ægfarveren vandt sejr.*

6. Grennir gunnmós þrong jörðu ok gumnum und sik fyr sunnan haf; sá gramr vas geðharðr at gunni; ok holmreyðar hjalmtamiðr hilmir lét lundprúðr olman lindihjört bundinn við stik fyr landi = *Krigeren underkastede sig land og folk syd for havet; den konge var hårdstindet i kampen; og fyrsten, vant til (at bære) skrækkeshjælmen, lod, modig som han var, den fremstormende lindehjort (skibet) binde til pælene foran landet.*

7. Svartskyggð sverð ferðar ríks þjóðkonungs bitu seggi — rymr reiddra øxa þreifsk, spjör knóttu glymjja —, þás andskoti Gauta hlaut sigr; songr flugbeiddra vigra vas hór of svirum hugfylðra hölða = *Den mægtige folkekonges skares mørkblanke sværd bed krigerne — de svungne øksers hæse klang trivedes, spærene klirrede —, da Göternes fjende vandt sejr. De skudte spyds klang havde lydt højt henover de modfyldte mænds nakker.*

8. Margspakr menfergir bar margar randir i sandmens bý — Niðar varga lundr vann sókn á sandi —; áðr varð allr herr Skota flæja af láði fyr eljunprúðum lögðis eiðs læbrautar þverri = *Den meget kloge gavmilde fyrste lod føre mange skjolde op i søbygden; — søkrigeren havde vundet sejr på fastlandet; i forvejen havde Skotternes hele mængde måttet flygte fra landet for den kraftmodige kriger.*

9. Né kómrat annarr konungmanna, gjöfli ræmðr, æðri yðr, Haraldr,

2. Haraldskvæði (Hrafnsmál).

1. Hlýði hringberendr, meðan frá Haraldi segik odda ípróttir enum afarauðga; frá mólum munk segja, þeims ek mey heyrða, hvíta, haddbjarta, es við hrafn dæmði. 2. Vittr þóttisk valkyrja, verar né óru þekkir svá enni frátleitu, es foglsrödd kunni; kvaddi en glæhvarma ok en kverkhvita Hymis hausrofa, es sat á horni vinbjarga. 3. Hvat es yðr hrafnar? hvaðan eruð ér komnir með dreyrgu nefi at degi öndverðum?	hold loðir yðr í klóum, hræs þefr gengr ór munni, nær hykk í nótt þjogguð því's vissuð náí liggja. 4. Hreyfðisk enn hofsjaðri ok of hyrnu þerði, arnar eiðbróðir, ok at andsvörum hugði: Haraldi vér fylgðum syni Halfdanar, ungum ynglingi, síðan ór eggi kómum. 5. Kunna hugðak þik konung, þanns á Kvinnum býr, dróttin Norðmanna, djúpum ræðr kjólum, roðnum røngum ok rauðum skjöldum, tjorguðum órum ok tjöldum drifnum.

und gamlan gnaptól sólar = *Der vil ikke komme nogen anden for gavmildhed berømt kongebåren under solens høje stol (himlen; ☉: på jorden) ypperligere end du Harald.*

2. 1. *Sværåbærerne lytte til, medens jeg om Harald, den hovedrige, fortæller oddenes idrætter; jeg vil meddele de ord, jeg hørte af en mæ, lys og hvidhåret, som talte med en ravn.*

2. *Vís mente valkyrjen at være, som forstod fuglestemme; mænd (ægtemænd) var hende, den hvasøjede, ikke kære; hun med de lyse øjenhår og den hvide hals hilste raven, som sad på engklippernes pynt.*

3. *Hvor står det til med eder, ravne?, hvorfra er I komne så tidlig på dagen med blodigt næb?; kædtrævler hænger i eders klær, liglugt står ud af eders næb; I har nok i nat været tilstede der, hvor I vidste lig ligge.*

4. *Den mørkfjærede bevægede sig og tørrede sit næb, ørnens fostbroder, og tænkte på svar: Harald, Halfdans søn, den unge Yngve-ætling, har vi fulgt, fra vi krøb ud af ægget.*

5. *Jeg trode du kendte den konge, som bor på Kvinne, Nordmændenes fyrste, som råder over dybe skibe, (med) de røde spanter og røde skjolde, tjærede årer og skumbestænkte telte.*

6. *Ude vil han holde julegilde, hvis han ene må råde, den højtstræbende fyrste, og holde Frøslæg (kampe); som barn var han ked af at*

6. Úti vill jól drekka,
ef skal einn ráða,
fylkir enn framlyndi,
ok Freys leik heyja;
ungr leiddisk eldvelli
ok inni at síþja,
varma dyngju
eða vottu dúns fulla.
7. Heyrði i Hafrsfirði,
hvé hizug barðisk
konungr enn kynstóri
við Kjötva enn auðlagða;
knerrir kómu austan,
kapps of lystir,
með ginöndum höfðum
ok grófnun tinglym.
8. Hlaðnir oru hólða
ok hvitra skjalda,
vigra vestrænna
ok valskra sverða;
grenjuðu berserkir,
guðr vas þeim á sinnum,
emjuðu ulfheðnar
ok isörn dúðu.
9. Freistuðu ens framráða,
es þeim fløja kendi,
allvalds austmanna,
es býr at Útsteini;
stöðum Nökkva brá,
es vas styrjar væni,
hlömmun vas á hlífum,
áðr Haklangr felli.
10. Leiddisk þá fyr Lúfu
landi at halda
hilmí inum halsdigra,
holm lézk at skildi;
slógusk und sesspiljur,
es sárir óru,
létu upp stjölu stúpa,
stungu i kjöl höfðum.
11. Á baki létu blikja.
barðir óru grjóti,
Sváfnis salnæfrar
seggir hyggjandi;
æstusk austkylfur
ok of Jaðar hljópu
heim ór Hafrsfirði
ok hugðu á mjöðdrykkju.

bage sig ved ilden og at sidde inde, af den varme kvindestue og dunnfyldte vanter.

7. Man kunde høre i Hafsffjorden, hvorledes den ætstore konge kæmpede der med Kjötve den rige; skibe var komne østfra begærlige efter kamp, med gabende hoveder og uåskårne stavnpilader.

8. De var ladede med storbønder og hvide skjolde, med vestlandske spyd og vælske sværd; bersærkerne brølte, kampen var i gang, ulvhednerne hylede og rystede spydene.

9. De vilde prøve den kraftige, der (imidlertid) lærte dem at flygte, Østmændenes hersker, som bor på Utsten; skibene blev satte i bevægelse, da kamp kunde ventes; der var bulder på skjolde, før Hagelang faldt.

10. Da blev den halstykke konge ked af at forholde Luva landet; han tog sin tilflugt til holmen som skjold (værn); de, som var sårede, kastede sig ned under rorbænkene, lod deres bag stikke i vejret, men stak næsen ned i kølen.

11. Kriegerne var så skønsonne, at de lod skjoldene blinke på deres rygge — de blev jo slåede med sten; „æstkøllerne“ løb som rasende hjem fra Hafsffjorden over Jæderen — de tænkte på mjöðdrykken.

12. Valr lá þar á sandi vilinn enum eineygja Friggjar faðmbyggvi; fögnuðum döð slikri. 13. Annat skulu þær eiga ambáttir Ragnhildar disir dramblátar at drykkjumólum, an ér séð hergaupur, es Haraldr hafi sveltar valdreyra, en verar þeira bræði. 14. Hafnaði Holmrygjum ok Hǫrða meyjum, hverri enni heinversku ok Hǫlga ættar, konungr enn kynstóri, es tók konu ena dönsku. 15. Hversu es fégjafall, þeim es fold verja, itra ógnflýtir við ípróttarmenn sína?	16. Mjök eru reifðir rógbirtingar, þeirs í Haralds túni húnum verpa; féi eru þeir gæddir ok fögrum mækum, malmi húnlenzkum ok mani austreunu. 17. Þá eru þeir reifir, es vitu rómu væni, örvir upp at hlaupa ok árar at sveigja, hǫmlur at slíta en hái at brjóta; rikula hykk þá vǫrru þeysa at vísa ráði. 18. At skalda reiðu vilk spyrja, alls þykkisk skil vita; greppa ferðir, þú munt gǫrta kunna, þeira 's með Haraldí hafask. 19. Á gerðum sér þeira ok á gollbaugum,

12. Valen lå der på den sandede bred, bestemt til Friggs enøjede elsker; vi blev glade over en sådan heltegøerning.

13. Noget andet skal Ragnhilds tærner, de stolte kvinder, have at tale om ved drikkelaget end at I har set ulve, som Harald har sultet ved ikke at give dem blod, medens deres egne mænd har fodret dem.

14. Han brød med de holmrygske kvinder og Hǫrdernes døtre, hver af de hedemarkske og af Hælges æt, den ætstore konge, som tog den danske kvinde til ægte.

15. Hvor gavmild er krigeren imod sine udmærkede idrætsmænd, som værger hans land?

16. I høj grad begaves de krigere, som i Haralds gård leger med brikker; med gods de begaves og med blanke sværd, med hunnisk malm (spyd?) og østlandske trækvinder.

17. Da er de fyrige, når de kan vente kamp, raske til at springe op og bøje årerne, rive årebåndene itu og knække åretollene. Jeg ved at de kraftig stryger over bølgerne, når kongen vil.

18. Om skjaldenes forhold vil jeg spørge, da du mener at være vel underrettet; de skjaldes færd, der er hos Harald, kender du nok fuldkommen.

at eru í kunnleikum við
konung,
feldum ráða rauðum
ok vel fagrrenduðum,
sverðum silfrvöfðum,
serkjum hringofnum,
gyltum andfetlum
ok grøfnum hjölmum,
hringum handbærum,
es þeim Haraldr valði.

20. At berserkja reiðu vilk
spyrja,

bergir hræsævar,
hversu es fengit
þeims í folk vaða
vigdjörfum verum?

21. Ulfheðnar heita,
þeirs í orrostum
blóðgar randir bera;
vigrar rjóða,
es til vigs koma;

þeim 's þar sýst saman;
áræðismönnum einum
hykk þar undir felisk
skyli sá enn skilvisi,
þeim's í skjöld höggva.

22. At leikurum ok trúðum
hefk þik litt fregit,
hverr es orgáti
þeira Andaðar
at húsum Haralds?

23. At hundi elskar Andaðr
ok heimsku drýgir
eyrnalausum
ok jöfur hlægir;
hinir eru ok aðrir,
es of eld skulu
brinnanda spón bera;
logöndum húfum
hafask und linda drepit
hældræpir halir.

19. På deres klæder og deres guldringe kan man se, at de er venner af kongen; de har røde skindkapper med smukke striber, sølvomviklede sværd, ringvævede brynjer, gyldte sværdbånd, figur-smykkede hjelme, arm-bårne ringe, som Harald har givet dem.

20. Om bersærkernes forhold vil jeg spørge, bloddrikker, hvorledes er de kampdjærve mænd, som går i kampen?

21. Ulvhedner hedder de, der bærer blodige skjolde i kampen; de rød-farver spydene, når de kommer til kamp; der er de stillede sammen til virksomhed; dér ved jeg at den redelige fyrste sætter sin tillid til lutter dristige mænd, som hugger i skjolde.

22. Om spillemænd og göglere har jeg kun spurgt dig lidt; hvilken er Andaðs og hans fællers underholdning i Haralds hus?

23. Andað viser omhu for en hund uden øren, udfolder dumme gærninger og bringer kongen til at le; der er også andre, der skal bære en brændende spån gennem bål; de har stukket under deres bæltter brændende huer(?), disse mænd der fortjæner spark.

3. Lausavísa.

Hildir of réð því 's heldu	ok liðbjúgrar leygjar
Hörn gráts fyrir mér látri,	lét æva mik sævar
því emk lýstr at lasta	eigi mun enn við ekkju
lestundir fyrir þessa	austmanna fyrir sannask.

Kveldúlfr.

Norsk herse, d. o. 878.

Lausavísa (878).

Nú frákk norðr í eyju,	létumk þung at þingi
(norn erum grimmi) til snimma	Þórs fangvina at ganga,
Þundr kaus þremja skyndi,	skjótt munat heft, þótt
Þórolf und lok fóru;	hvettimk
	hugr, malm-Gnáar brugðit.

Skallagrímur Kveldúlfsson.

Íslandsk landnamsmað, d. 934.

Lausavísur.

1. Nú 's hersis hefnð	flugu hoggvin hræ
við hilmí efnð,	Hallvarðs á sæ;
gengr ulfr ok ornn	grár slitr undir
of ynglings börn;	ari Snarfara.

3. Verset er så forvansket, at kun meningen kan tilnærmelsesvis angives: „Kvinden opfordrede til denne færd — derfor vil jeg dadle hende . . . . .“

[Kv. Ú.] Nú frákk Þórolf fóru und lok norðr í eyju; norn erum grimmi; Þundr kaus þremja skyndi til snimma; þung fangvina Þórs létumk brugðit at ganga at þingi malm-Gnáar; munat skjótt heft, þótt hugr hvettimk = Nu har jeg erfaret, at Torolf er bukket under der nord på søn; nornen er mig grum; for tidlig kærede Odin krigeren; den tunge ælde berøvede mig kræfter til at gå i kamp; hævnen vil ikke hurtig komme, skönt lysten dertil mangler ikke.

1. Nu er hersens (Kveldulfs) hævn overfor kongen fuldført; ulv og ørn betræder kongens børn; Halvarðs senderhuggede krop fløj ud i søen; den grå ørn slider i Snarfars sår.

2. Mjök tekr ár, sás aura, isarns meiðr, at risa, váðir vidda bróður veðr, leggja skal, kveðja; gjalla lætk á gollu geisla njóts, meðan þjóta, heitu, hrærikytjur hreggs vindfrekar, sleggjur.	3. Liggja ýgs fyr eggju, (ák sveigar kqr deiga) fox es ilt í øxi, undvargs flösur margar; arghyrnu lát árna aptr með roknu skapti, þorfgi væri þeirar, þat vas ingva gjöf, hingat.
---	---

Hildir Hrólfsdóttir nefju.

Norsk, c. 900.

Lausavísa.

Hafnið Nefju nafna, nú rekið gand ór landi; horskan hólða barma hví bellið því, stillir?	ilt 's við ulf at ylfask, Yggr valbrikar, slikan; munat við hilmis hjarðir hægr, ef rinnr til skógar.
---	--

Torf-Einarr jarl.

Jarl på Orknøerne; omkr. 900.

Lausavísur.

1. Sékat Hrólfis ór hendi né Hrollaugi fljúga	dorr á dolga mengi; dugir oss fõður hefna;
--	---

2. Mjök ár tekr isarns meiðr, sás skal leggja aura, at risa; veðrváðir kveðja vidda bróður; lætk sleggjur gjalla á heitu gollu geisla njóts, meðan vindfrekar hreggs hrærikytjur þjóta = *Meget tidlig står den jærnsmed op, som skal samle gods; blæsebælgens opflammer vinden; jeg lader hamrene runge på den glødende jærnmasse, medens de vindgriske bælg tuder.*

3. Margar flösur liggja fyr eggju ýgs undvargs; ilt fox es í øxi; ák deiga sveigar kqr; lát arghyrnu með roknu skapti árna aptr; þat vas ingva gjöf; þorfgi væri þeirar hingat = *Mange splinter (ujævnheder) ligger ved den skrækkelige økses æg; ond svig er der i den; det er en blød økse, jeg har (fået); lad den elendige økse med det tilrøgede skaft gå derhen, hvor den kom fra; det var en kongeskænk; dens komme hid havde ikke været nødvendig.*

[H. Hr.] *Du vrager Nevjas navne; du jager nu ulven ud af landet; hvorfor behandler I höldernes kloge frænde således, konge? det er slemt at vise ulvesind (fjendskab) mod en sådan ulv, kriger!; den vil ikke blive skånsom mod kongens hjord, hvis han må løbe til skovs (blive fredløs).*

1. [T.-E.] *Jeg ser ingen spyd flyve mod fjendernes mængde fra Rolv eller Rolløgs hånd — jeg bør hævne min fader; og i aften, medens vi krcftig kæmper, sidder Tore jarl på Møre uvirksom ved drikken og tier.*

en í kveld meðan knýjum,
of kerstraumi, rómu,
þegjandi sitr þetta
Þórir jarl á Mœri.

2. Rekit hefk Rögnvalds dauða,
rétt skiptu því nornir,
(nú 's folkstuðill fallinn)
at fjórðungi mínum;
verpið snarpir sveinar,
því sigri vér ríðum,
(skatt velk hönum harðan)
at Háfætu grjóti.

3. Ey munk glaðr, siz geirar
(gótt 's vinna þrek manni)
þóðfikinna bragna
bitu þengils sun ungan;
þeygi dylk, nema þykki,
(þar fló ár at sórum

hræva nagr) of holma
holunda val sem gælak.

4. Eru til míns fjörs margir
menn of sannar deildir
ör ýmissum ótlum
ósmábornir gjarnir;
en þat vitu þeygi
þeir, áðr mik hafi feldan,
hverr ilþorna arnar
undir hlýtr at standa.

5. Margr verðr sekr of sauði
seggr með fögru skeggi,
en ek at ungs í Eyjum
allvalds sonar falli;
hætt segja mér hólðar
við hugfullan stilli;
Haralds hefk skarð í skildi
(skalat ugga þat) höggvit.

2. Jeg har hævnet Rögnvalds død for min fjærdedels veakommende; nu er krigeren falden, og det udfald hidførte nornerne rigtig; kaster, raske svende, sten op omkring Höjfad — nu er det os, der har sejret; det er en hård skat jeg udreder ham.

3. Alltid vil jeg være glad, fra den tid de kampbegærlige mænds spyd bed kongens unge søn; det er godt for mand at udføre en dåd; jeg nægter ikke, at man synes, at jeg føder (godt) ravnene her på Øerne; dér fløj ravnene tidlig til sårene.

4. Mange mænd af ingen ringe herkomst og fra forskellige sider er begærlige efter mit liv, og det ikke uden virkelig grund, men det ved de dog ikke før de har fældet mig, hvem der (overhovedet) kommer til at ligge under ørnens klør.

5. Mangen en mand med smukt skæg bliver fredløs (blot) for fåretyveri, men jeg for herskerens unge søns fald her på Øerne; man siger, at der truer mig en fare fra den modfulde konge; jeg har hugget et skår i Haralds skjold; jeg nærer ingen angst ved det.

Vémundur Hrólfsson.

Norsk; sidste fjærdedel af det 9. årh.

Lausavísa.

Ek har einn bana orð, —
af ellifu blás þú meir.

Vitgeirr seiðmaðr.

Norsk; omkr. 900.

Lausavísa.

Þat 's vö litil, es Rognvaldr siðr
at vér siðim réttilbeini,
karla þörn hróðmøgr Haralds,
ok kerlinga, á Haðalandi.

Þórir snepill Ketilsson.

En islandsk landnamsmand; omkr. 900.

Lausavísa.

Hér liggr, kjóla keyrir, en vit fõrum heilir
Kaldakinn of aldr, Hjólmun-Gautr á braut.

Þórsteinn tjaldstœðingr Ásgrímsson.

En islandsk landnamsmand; omkr. 900.

Lausavísa (af tvívlisom oprindelse).

Láti móg til móður, hvar myni sveinn in sœmri
mér es kalt á golfi; an at síns fõður ornum?;

[V. H.] *Ene har jeg været elleves banemand — blæs kraftigere!*

[V. s.] *Det er lidet at undres over, at vi, sønner af bønder og bondekvinder, driver sejd, siden Rognvald rettilbeine, Haralds kære søn, på Hadeland sejder.*

[Þ. K.] *Her vil Koldekind ligge i al evighed, skibstyrer!; men vi, jeg og du, Hjalmun-Gaut, drager uskadte derfra.*

[Þ. Á.] *Lad sønnen komme til sin moder; jeg fryser her på gulvet; hvor skulde der være et mere passende (blivende) sted for sønnen, end ved*

þarfat járn at eggja,   léttið ljótu verki,
né jarðar men skerða;   lifa vilk enn með mönnum.

Hallsteinn Þengillsson.

En landnamsmands sön; omkr. 920—30.

Lausavísa.

Drúpir Höfði,   hlæja hlíðir
dauðr es Þengill,   við Hallsteini.

Egill Skallagrímsson.

Íslandsk skjald; o. 900—983.

1. Aðalsteinsdrápa (c. 926).

1. Nú hefr fald-Gnáar felda,	(hér sverjum þess, hyrjar
fellr jörð und nið Ellu,	hrannbrjótr) konungmanni.
hjaldr-snerrandi, harra	
höfuðbaðmr þrjá jöfra;	2 (stef). Nú liggr hæst und
Aðalsteinn of vann annat,	hraustum
alt 's lægra kynfrægjum	hreinbraut Aðalsteini.

2. Höfuðlausn (936).

1. Vestr komk of ver,	munstrandar mar,
en ek Viðris ber	svá 's mitt of far;

hans faders arnsteinð; der er ingen grund til at hvæsse jærnet (sværdet) eller grave jorden op (for at begrave barnet); holder op med den hæslige gærning; jeg ønsker fremdeles at leve blandt mennesker (her på jorden).

[H. Þ.] Höfde luder (af sorg); Tengil er død; fjældsiderne smiler imod Halsten (mig).

[E. S.] 1, 1. Nú hefr höfuðbaðmr harra, fald-Gnáar hjaldr-snerrandi, felda þrjá jöfra; jörð fellr und nið Ellu; Aðalsteinn of vann annat; alt 's lægra kynfrægjum konungmanni; hér sverjum þess, hyrjar hrannbrjótr = Nu har kongens (o: Ellas) ætling, ved at have en hæftig kamp, fældet 3 fyrster; land kommer i Ellas efterkommers magt. Aðalsten har udført andet og mere; alt (alle) er ringere end den for sin herkomst berönte konge; det sværger jeg på, gavmilde fyrste.

2. Nú liggr hæst hreinbraut und hraustum Aðalsteini = Nu er det højeste land (landet fra de højeste fjælde af) underlagt den tapre Aðalsten.

2. 1. Jeg kom vest over havet og jeg bringer med mig digterdrikken (digtet); således forholder det sig med mig; jeg trak egen (skibet) ud ved

drók eik á flot við isabrot; hlóðk mæðar hlut munknarrar skut.	þar heyrðisk þá, þaut mækis ó, malmhriðar spó, sú 's mest of lá.
2. Buðumk hilmir lqð, ák hróðrs of kvqð, berk Óðins mjqð á Engla bjqð; lofat visa vann, víst mærik þann; hljóðs biðjum hann, þviat hróðr of fann.	5. Vasat villr staðar vefr darraðar fyr grams glqðum geirvangs rqðum; þars í blóði í brimils móði vqlr of þrumði, und véum glumði.
3. Hygg vísi at, vel sómir þat, hvé ek þylja fet, ef ek þogn of get; flestr maðr of frá, hvat fylkir vá, en Viðrir sá, hvar valr of lá.	6 (stef). Hné ferð á fit við fleina hnit. Orðstir of gat Eirikr at þat.
4. Óx hjqrva glam við hlifar þrom; guðr óx of gram; gramr sótti fram;	7. Fremr munk segja, ef firar þegja; frógum fleira til frama þeira; æstu undir jofurs of fundir, brustu brandar við bláar randar.

isbrúdstíð (forárstíð); jeg ladede mit sjælsskib med digtningens fangst (digtet).

2. *Fyrsten bød mig ophold; jeg har pligt til at digte, jeg bærer digterdrikken til Anglernes land; jeg har digtet lov om kongen; ham priser jeg tilvisse; jeg beder ham om lyd, ti jeg har lagt et digt.*

3. *Iagttag, konge, — det sømmer sig vel —, hvorledes jeg synger, hvis jeg får lyd. De fleste (alle) har hørt, hvilke kampe kongen har haft, men Odin så, hvor valen lå.*

4. *Sværdenes bulder opstod ved skjoldets rand; kampen tiltog omkring fyrsten; fyrsten trængte frem; dér kunde man høre kampens bulder; sværdstrømmen, der var uimodståelig i sin kraft, bruste.*

5. *Spydvæven (kampen) tog ikke fejl af stedet (udkæmpedes bestemt) for kongens glade skjoldrækker; hvor sælens mark (søen) bruste oprørt og blodig, høstes kamplarmen under fanerne.*

6. *Mændene sank om i spydenes sammenstød. Erik vandt sig ry efter (ved) det.*

7. *Fremdeles vil jeg fortælle, hvis mændene tier; jeg har hørt mere*

8. Hlam hein-söðul við hjalmröðul; beit bengrefill, þat vas blóðrefill; frák at felli fyr fetils svelli Óðins eiki í járnleiki. 9 (stef). Þar var eggja at ok odda gnat. Orðstír of gat Eiríkr at þat. 10. Rauð hilmir hjör, þar vas hrafna gör, fleinn sótti fjör; flugu dreyrug spjör; ól flagðs gota fárbjóðr Skota; trað nipt Nara náttverð ara. 11. Flugu hjaldrs tranar of hræs lanar; órut blóðs vanar benmós granar;	sleit und freki, en oddbreki gnúði hrafni á höfuðstafni. 12 (stef). Kom gráðar læ á gjalpar skæ; bauð ulfum hræ Eiríkr of sæ. 13. Lætr snót saka sverð-Freyr vaka, en skers Haka skiðgarð braka; brustu broddar, en bitu oddar, bõru hörvar af bogum orvar. 14. Beit fleinn floginn, þá vas friðr loginn, vas almr dreginn, varð ulfr feginn; stózk folkhagi við fjörlagi, gall ýbogi at eggtoði.

om den hædersfærd. Sårerne voksede ved kongens (kamp)møder; klingerne brast mod de mørke (sorte) skjolde.

8. *Sværd bragede mod sværd; sårstikken — det var klingeodden — bed; jeg har erfaret, at krigerne faldt for sværdet i jærnlegen.*

9. *Dér var æggenes sammenstød og oddenes brag. Erik vandt sig ry derved.*

10. *Fyrsten rødfarvede sværdet; dér var ravnens mængde; spydet hæntede livet; de blodige spære fløj; Skotternes fjende fodrede ulven; Hel betrødte ligene.*

11. *Ravnene fløj hen over ligdyngerne; ravnens næb var ikke ublodigt; ulven slød i sårerne, men blodbølgen slog mod ravnens næb.*

12. *Hungerens ødelæggelse blev der for ulven; Erik bød ulven lig (ved sine kampe) på søen.*

13. *Krigeren lader (lod) kampen våge og skjoldene brage; broddene brast, oddene bed; hörstrængene bar pilene bort fra buerne.*

14. *Den skudte brød bed, — da var freden brudt; buen blev spændt; ved det blev ulven glad; folkestyrelsen modstod døden (ved sin tapperhed); bartindbuen gjaldede, hvor sværdene droges.*

15. Jǫfurr sveigði ý, hrotu unda bý; bauð ulfum hræ Eiríkr of sæ.	þróask hér sem hvar, hugat mælik þar, kunt 's austr of mar, Eiríks of far.
16. Enn munk vilja fyr verum skilja skapleik skata. skal mærd hvata: verpr ábröndum, en jǫfurr löndum heldr hornklofi; hann 's næstr lofi.	19. Jǫfurr hyggi at, hvé ek yrkja fat; gótt þykkjumk þat, es ek þogn of gat; hrærðak munni af munar grunni Óðins ægi of jǫru fægi.
17. Brýtr bógvita bjóðr hrammþvita, muna hodddofa hringbrjótr lofa; mjök 's hönnum fól haukstrandar mjól; gláðar flotna fjól við Fróða mjól.	20. Bark þengiis lof á þagnar rof; kank mála mjöt of manna sjöt; ór hlátra ham hróðr berk fyr gram; svá fór þat fram, at flestr of nam.
18. Verpr broddfleti með haugseli hjørleiks hvati, hann 's haugskati;	[21. Njóti bauga sem Bragi auga vagna vára eða vili tára].

15. *Fyrsten spoendte buen; sárberne (pilene) styrtede afsted; Erik bød ulvene lig på søen.*

16. *Fremdeles vil jeg for mændene forklare den gavmilde fyrstes sindelag; han kaster elvens glød (guldet) bort (er ødsel på guld), men holder fast på sine lande(?); han er lovprisningen nærmest.*

17. *Den gavmilde mand byder guld; ringbryderen vil ikke rose guldets sene uddelelse (karrigheden); i høj grad er han gavmild på guld; mændenes mængde glæder sig ved guldet.*

18. *Den raske kriger kaster (svinger) skjoldet med sin arm; han er gavmild med ringe. Både her og allevegne trives Eriks færd — det er oprigtig talt —; det er bekendt øst over havet.*

19. *Fyrsten iagttage, hvorledes det er lykkedes mig at digte; jeg er glad ved, at jeg opnåede tavshed. Med min mund har jeg ført Odins bølge (digterdrikken, digtet) fra sjælens grunde (brystet) hen over krigeren.*

20. *Jeg har fremført fyrstens ros højt og lydelig; jeg forstår den rigtige tale i mænds boliger; fra latterens ham (brystet) bærer jeg lovordene for kongen; det skete så, at alle har hørt det.*

[21. *Uforståeligt og uden tvivl en yngre tilligtning.*]

3. Sonatorrek (960).

1. Mjök erum tregt tungu at hræra með loptvætt ljóðpundara; esa nú vænligt of Viðurs þýfi, né hógdrægt ór hugar fylgsni.	4. Þvítt ætt mín á enda stendr, hreggbarnir sem hlynir marka; esa karskr maðr, sás kqgla berr frænda hrørs af fletjum niðr.
2. Esa auðþeystr, þvítt ekki veldr hófugligr, ór hyggju stað fagna fundr Friggjar niðja ár borinn ór Jötunheimum.	5. Þó munk mitt ok móður hrør föður fall fyrst of telja; þat berk út ór orðhofi mærdar timbr máli laufgat.
3. Lastalauss, es lifnaði á nokkvers nokkva bragi; jötuns hals undir þjóta náins niðr fyr naustdurum.	6. Grimt vqrum hlið, þat 's hrqnn of braut föður míns á frændgarði; veitk ófult ok opit standa sonar skarð, es mér sær of vann.

1. Det er mig meget vanskeligt, at røre min tunge med sangbiserens luftvægt; det har ingen lyse udsigter med digtet, det lader sig ikke let føre frem fra sjælens skjul.

2. Asernes glædesfund, i dagenes morgen ført fra jætternes verden (digterdrikken), er ikke let at bringe frem fra tankens bolig; ti det volder den tunge sorg.

3. Fejlfrít (fund, v. 2), da . . . blev levende; havet bruser der nede foran min nære slægtnings gravdør.

4. Ti min slægt stunder mod sin ende som stormslagne lønne i skoven; den mand er ikke glad, der må bære sin kære slægtnings lig fra huse.

5. Dog vil jeg først nævne min moders og min faders død; det digtningstof, prydet med talens løv, bærer jeg ud af ordenes hus (munden).

6. Smerteligt var mig det hul, som bølgen brød i min faders frændegærde; jeg ved, at det sønne-skår, som havet har slået mig, vil forblive tomt og åbent.

7. Mjök hefr Rön of rysktan mik; emk ofsnauðr at ástvinum; sleit marr þönd minnar ættar, snaran þótt af sjölfum mér. 8. Veizt ef sök sverði of rækak, vas ölsmið allra tíma; hroða vábræðr ef víða mættak, fórk ægis andvígr mani. 9. En ek ekki eiga þóttumk sakar afl við sonar bana, þvit alþjóð fyr augum verðr gamals þegns gengileysi. 10. Mik hefr marr miklu ræntan;	grimt es fall frænda at telja. síðan 's minn á munvega ættar skjöldr af lífi hvarf. 11. Veitk þat sjalfr, at í syni mínum vasa ills þegns efni vaxit, ef randviðr röskvask næði, uns hergauts hendr of tæki. 12. Æ lét flest þat 's faðir mælti, þótt öll þjóð annat segði, mér upp helt of herbergi ok mitt afl mest of studdi. 13. Opt kóm mér mána brúðar í byrvind bræðraleysi;

7. I høj grad har Ran plukket mig; jeg har ingen kære venner; havet rev itu min slægts bånd, en hårdt spundet tråd af mig selv.

8. Vid, at hvis jeg med sværd kunde forfølge min sag, var det ude med havets gud; hvis jeg kunde dræbe ham, drog jeg til kamp med bølgen.

9. Men jeg mente ikke at have tilstrækkelig styrke til at føre sag med min søns bane, ti alle kan nu se den gamle mands mangel på følge.

10. Havet har røvet mig meget, — det er bittert at opregne sine slægtninges død, — siden min slægts skjold forsvandt fra livet til glædens veje.

11. Jeg ved det selv, at der ikke i min søn var grot stof til en dårlig mand, hvis han havde opnået den alder, da han skulde få en krigers hænder(?).

12. Altid lod han alt være som hans fader sagde, uagtet alle folk var af en anden mening; han var min støtte i hjemmet og min styrkes bedste værn.

hyggjumk umb, es hildr þróask, nýsumk hins ok hygg at því,	sonar iðgjöld, nema sjalfr ali, né þann enn es qðrum sé borinn maðr i bróður stað.
14. hverr mér hugaðr á hlið standi annarr þegn við óðræði; þarfk þess opt við þragqrum; verðk varfleygr, es vinir þverra.	18. Erumka þekt þjóða sinni, þótt sér hverr sótt of haldi; burr 's býskeiðs i bæ kominn, kváunar sonr, kynniss leita.
15. Mjok 's torfyndr, sás trúa knegum, of alþjóð elgjar galga, þvit niðgóðr niðja steypir bróður hrør við baugum selr.	19. En mér fens i fóstum þokk hrosta hqfundr á hendi stendr; máka upp i aroar grimu rýnniss reið réttari halda
16. Finnk þat opt es féar beiðir	20. Síz son minn sóttar brimi
17. Þat 's ok mælt, at mangi getr	

13. Ofte kommer manglen af brødre mig ihu; jeg ser mig om, når kampen trives, spejder efter og overvejer,

14. hvilken anden modig mand står ved min side, når det gælder en hidsig død (kamp); jeg trænger ofte dertil overfor trodsberedte folk; men når vennerne bliver færre, bliver jeg varsom i flugten.

15. Meget vanskelig er den at finde, som jeg kan stole på, i hele landet(?), ti slægtningers slette tilintetgører sælger sin faldne broder for ringe.

16. Det mærker jeg ofte, når . . . kræver penge . . . .

17. Det hedder også, at ingen får erstatning for sin søn, medmindre man avler en ny, ej heller nogen, der kunde være en anden i broders sted.

18. Folk er mig ikke behagelige, fordi enhver holder fred; min søn, min hustrus søn er kommen til luftens bolig i vennebesøg.

19. Men Ægir står urokkelig imod mig; jeg kan ikke holde mit hoved oprejst . . . .

20. Siden sygdommens uimodståelige brand rev min søn bort fra

heiptugligr
ór heimi nam,
þanns ek veit
at varnaði
vamma vanr
við námæli.

goðjaðar,
at gjarn séak;
þó hefr Mims vinr
mér of fengnar
þólva þætr,
es et betra telk.

21. Þat mank enn,
es upp of hóf
í Goðheim
Gauta spjalli
ættar ask,
þanns óx af mér,
ok kynvið
kvánar minnar.

24. Gofumk iþrótt
ulfs of bági
vigi vanr
vammi firða
ok þat geð,
es gerðak mér
visa fjandr
af vélöndum.

22. Áttak gótt
við geirs dróttin,
gerðumk trygg
at trúa hönnum,
áðr vinan
vagna rúni
sigrhöfundr
of sleit við mik.

25. Nú erum torvelt,
Tveggja bága
njörva nipt
á nesi stendr,
skalk þó glaðr
góðum vilja
ok ó-hrygg
heljar biða.

23. Blætka því
bróður Vilis,

verden, ham, om hvem jeg ved at han, undgående enhver lyde, afholdt sig fra ilde omtale.

21. *Jeg husker endnu, at Gaternes ven løftede op til gudernes hjem slægtens ask, som voksede af mig, min hustrus ætgren.*

22. *Jeg stod mig godt med spydets herre; jeg trode sikkert på ham, før vognguden, sejrgeveren, brød venskabet med mig.*

23. *Jeg ofrer ikke af den grund til Viles broder, gudernes værner, fordi jeg gør det med lyst; dog har Mimes ven givet mig bod for min ulykke, hvad jeg anser for at være mit held.*

24. *Ulvens modstander, vant til kamp, gav mig en idræt uden lyde, og et sind, hvorved jeg gjorde falske mænd til åbenlyse fjender.*

25. *Jeg har det ikke godt; Ulvens søster (Hel) står der nede på næsset; dog skal jeg glad med roligt sind og ej bedrøvet vente døden.*

4. Arinbjarnarkviða (962).

1. Emk hraðkvæðr hilmí at mæra, en glapmáll of gløggvinga, opinspjallr of jöfurs dögum, en þagmælskr of þjóðlygi.	4. Þars allvaldr und ýgs hjalmi, ljóðfrömuðr, at landi sat; stýrði konungr við stirðan hug í Jörvík úrgum . . . .
2. Skaupi gnægðr skrökberöndum, emk vilkvæðr of vini mína; sótt hefk mörg mildinga sjöt með grunlaust grepps of æði.	5. Vasa tunglskin tryggt at líta né ógnlaust Eiríks bráa, þás ormfránn ennimáni skein allvalds ægigeislum.
3. Hafðak endr ynglings burar, ríks konungs, reiði fengna; drók djarfhött of dökkva skör, létk hersi heim of sóttan.	6. Þó bólstrverð of bera þorðak maka hœings markar drótni, svát Yggs full ýranda kom at hvers manns hlustamunnum.

1. *Jeg digter hurtig om konger, men taler sparsomt om karrige folk, taler åbent om en fyrstes bedrifter, men er tavs om folkeløgne.*

2. *Jeg har nok af spot tilovers for pralere; jeg digter vel om mine venner; jeg har besøgt mange fyrstekjem med skjaldens pletfri sind.*

3. *Jeg havde fordums pådraget mig ynglingesønnens, den mægtige konges, vrede; jeg satte djærvhedens hat på mit mørke hoved og besøgte herson,*

4. *der hvor kongen, folkefremmeren, sad og styrede med skrællehjelmen; kongen sad, med sit ubøjelige sind, i Jorvík og styrede det våde . . . (?)*

5. *Det skin, der udstrålede fra Eiríks øjne, var det ikke trygt eller frygtløst at skue, da kongens ormglinssende pandemåne udsendte frygtelige stråler.*

6. *Dog vovede jeg for landets fyrste at frembære mit digt, således at Odíns skummende bæger nåde til enhver mands øremunde (digtet hørt af alle).*

7. Né hamfagrt hǫlðum þótti skaldfé mitt at skata húsum, þás ulfgrátt við Yggjar miði hattar staup at hilmí þák.	hoddfinnǫndum á hlið aðra tryggr vinr minn, sás trúa knáttak, heiðþróaðr, hverju ráði.
8. Við því tók, en tíru fylgðu sǫkk sámléit síðra brúna ok sá muðr, es mína bar hǫfuðlausn fyr hilmis kúé.	11. Arinbjörn, es oss einn of hóf, knía fremstr, frá konungs fjónum, vinr þjóðans, es vætki ló í herskás hilmis garði.
9(?) Þar tanufjöld með tungu þák ok hlertjöld hlustum gǫfguð, en sú gjǫf golli betri hróðugs konungs of heitin vas.	12. Ok . . . . stuðill(?) lét, margfrǫmuðr minna dáða, sem en(?) . að(?) . . . . . Halfdanar at í væri ættar skaði(?).
10. Þar stóð mér mǫrgum betri	13. Munk vinþjófr verða heitinn ok váljúgr at Viðurs fulli,

7. Mændene fandt ikke min digterløn i fyrstens hus smuk af udseende, da jeg af kongen modtog mit ulvegrå hoved for digtet.

8. Jeg tog derimod, men med gaven(?) fulgte de mørke øjne og den mund, som førte min hovedløsning frem for kongens knæ.

9(?). Der modtog jeg foruden tungen tændernes mængde og ørerne med hørelsen; men den gave af den lovpriste fyrste kaldtes bedre end guld.

10. Der stod ved min ene side min trofaste ven, bedre end mange gavmilde mænd, han som jeg kunde stole på med hensyn til hvert råd, hæderrig.

11. Arinbjörn, den ypperste af mænd, han som ene befride mig for kongens had, fyrstens ven, som i den krigerske konges gård aldrig sagde en usandhed.

12. Og . . . , lod, han som i mangt og meget har fremmet mine handlinger . . . . Halvdans, at deri var slægtens . . . . (?).

bróðrs ðrvirðr ok heitrofi, nema þess gagns gjöld of vinnak.	hjóða-hjörn birkis ótta.
14. Nú 's þat sét, hvar setja skalk bratt stiginn of bragar fótum fyr mannfjöld margri sjónir hróðr máttigs hersa kundar.	17. Þat alls heri at undri gefsk, hvé urpjóð auði gnægir, en Grjóthjörn of gæddan hefr Freyr ok Njörðr at féar afli.
15. Erum auðskæf ómunlokri magar Þóris mærdar efni, vinar mins, þvit valið liggja tvén ok þrén á tungu mér.	18. En Hróalds at hofuðbaðmi auðs iðgnótt at alnum sífjar(?) se . . . semd(?) af vegum qlum á vindkers viðum botni.
16. Þat telk fyrst, es flestr of veit ok alþjóð eyru sækir, hvé mildgeðr mönnum þótti	19. Hann drógseil of . . . gat sem hildingr heyrnar spanna goðum ávarðr með gumna fjöld vinr Véþorms veklinga tæs(?).

13. *Jeg vil blive kaldt vennetyv og den, der skuffer som skjald, uførtjænt til ros og løftebryder, medmindre jeg giver løn for den hjælp.*

14. *Nu er det set, hvor jeg for mængdens øjne skal fremsætte den mægtige hersesøns lov, vanskelig udarbejdet i sang.*

15. *Tores søns, min vens lov-tømmer er let at glatte med stemmens hövl (tungen), ti to, ja tre slags ligger udvalgte på min tunge.*

16. *Det nævner jeg først, som de fleste kender og trænger frem til alles øren, hvor gavmild Arinbjörn tyktes alle at være.*

17. *Det beundres af alle, hvor rigelig han forsyner folk med rigdom, men Frey og Njord har skænket Arinbjörn guld i overflod.*

18. *Og til Hroalds efterkommer (sønnesøn) strømmer der rigdom(?) . . . fra alle sider på den vide jord.*

19. *Han besad som en fyrste . . . . ., beskyttet af guderne og yndet af mænd, Vetorms ven . . . (?).*

20. Þat hann viðr, es þrjóta mun flesta menn, þótt fé eigi, kveðka skamt meðal skata húsa né auðskept almanna spjör. 21. Gekk maðr engr at Arinbjarnar ór legvers lönfum knerri háði leiddr né heiptkviðum með atgeirs auðar toptir. 22. Hinn 's fégrimmr, es i Fjörðum býr, sá 's of-dolgr Draupnis niðja, søkunautr of sona hvinna,	hringum hætr(?) hoddvegandi. 23. Hann aldrteig of eiga gat fjöl . . . . of friðar spjöllum. * * * 24. Þat 's órétt, es orpit hefr á mäskeið morgu gagni, ramriðin Rökkva stóði, vellvönuðr, þvi 's veitti mér. 25. Vask árvakr, bark orð saman með málþjóns morginverkum; hlóðk lofkost þann 's lengi stendr óbrotgjarn i bragar túni.

20. *Det viser han i handling, som de fleste fattes, uagtet de er rige, — jeg siger at det ikke er kort mellem gavmildes gårde, og at alles spyd er det ikke let at skæfte.*

21. *Aldrig gik nogen mand ud af Arinbjörns lange hus, ledsaget af hån eller bitre ord og med tomme hænder.*

22. *Han er grum mod guld, som bor i Fjordene; han er en fjende af ringe; han er modstander af tyve(?), den ring-farlige(?) gulduddeler.*

23. *Han besad en livsbane, mange gange hærgel(?) af fredens brud . . .*

24. *Det er uret, hvis gulduddeleren skal have kastet i havet, stærkt befaret af søkongens heste, al den hjælp, han har ydet mig.*

25. *Jeg har været årvågen og samlet ord med taletjænerens (tungens) morgengærning. Jeg har opført den lov-stak, der længe vil stå, lidet udsat for ødelæggelse, i digtningens tun (mark).*

5. Skjaldardrápa (o. 970).

Mál es lofs at lýsa	skalat of grundar Gylfá
ljósgarð, es þák, barða,	glaums misfengnir taumar,
mér kom heim at hendi	hlýðið ér til orða,
hoddsendis boð, enda;	erðgróins mér verða.

6. Berudrápa (o. 975).

Heyri fúss á forsa	opt skal arnar kjapta
fallhadds vinar stalla,	qrð góð of trøð Hqrða,
hyggi, þegn, til þagnar	hrafnstýrandi hræra
þinn lýðr, konungs mina,	hregna, mín of fregnask.

7. Lausavísur.

1 (o. 907). Þat mælti mín móðir,	halda svá til hafnar,
at mér skyldi kaupa	hoggva mann ok annan.
fley ok fagrar árar,	
fara á braut með vikingum,	2 (o. 923). Sogðuð, sverriflagða,
standa upp í stafni,	sumbleklu, herkumbla
stýra dýrum knerri,	— þvi telk — brjótr, þars blétuð

5. Mál es at lýsa ljósgarð barða, es þák, lofs enda; boð hoddsendis kom mér heim at hendi; skalat mér verða misfengnir taumar Gylfa of grundar glaums erðgróins; hlýðið ér til orða = *Det er på tide at beskrive det lyse skjold, jeg modtog, med lokvad; den gavmilde mands hilsen bragtes til mit hjem; jeg skal ikke holde forkert på dværgekibets (digtets) tøjler. Lyt til mine ord.*

6. Heyri þegn konungs fúss á mína forsa fallhadds stalla vinar; hyggi þinn lýðr til þagnar; opt skal mín góð qrð arnar kjapta of fregnask of Hqrða trøð „hræra hregna“ hrafnstýrandi = *Kongens mand lytte villig til mit kvad (høre på mine den langhårede altervens [Odins] strømme); dine mænd tænke på tavshed; ofte skal mit gode digt spørges omkring i Hørdernes land, skibstyrer.*

7. 1. *Det sagde min moder, at man skulde købe til mig et skib og glattede årer — at jeg skulde drage bort med vikinger, stå oprejst i stavnen, styre det dyre fartøj, lægge så i havn, hugge én og en til.*

2. *Sogðuð, herkumbla sverriflagða brjótr, sumbleklu, þars blétuð disir; þvi telk þik bragðvisan; leynduð alls til illa ókunna hjörrunna hugar fári; hafð of brugðit ilt bragð, Bárøðr = Du sagde, kriger, at der var mangel på drik, hvor I offrede til diserne; derfor siger jeg du er listig; du har skjult dit slette sindelag for dig ubekendte mænd altfor slemt. Du har begået en slet handling, Bård.*

— bragðvisan þik — disir; leynduð alls til illa ókunna hjörrunna, ilt hafið bragð of brugðit, Bárøðr, hugar fári.	5 (c. 923). Svá hefk leystsk ór Lista láðvarðaðar garði, né fágak dul drjúgan, dádömlidr ok Gunnhildar, at þrifreynis þjónar þrír nakkvarir Hlakkar, til hásalar Heljar helgengnir, fœr dvelja.
3 (c. 923). Rístum rún á horni, rjóðum spjöll í dreyra, þau velk orð til eyrna óðs dýrs viðar róta; drekkuð veig, sem viljum, vel glýjaðra þýja; vita, hvé oss of eiri ól þats Bárøðr signði.	6 (c. 924). Upp skulum órum sverðum, ulfs tannlituðr, glitra, eigum dýð at drygja í dalmiskunn fiska; leiti upp til Lundar lýða hverr sem bráðast, gerum þar fyr sjöt sólar seið ófagran vigra.
4 (c. 923). Ól ber mér, þvít Ólvi ól gervir nú fólvan, atgeira lætk úra ýring of grœn skýra; ollungis kant illa, oddskýs, fyr þér nýsa, (rigna getr at regni) regnbjóðr (Háars þegna).	7 (c. 924). Farit hefk blóðgum brandi, mér henþiðurr fylgði,

3. Rístum rún á horni, rjóðum spjöll í dreyra; þau orð velk til róta eyrna-viðar óðs dýrs; drekkum veig vel glýjaðra þýja, sem viljum; vita, hvé ól, þats Bárøðr signði, of eiri oss = *Jeg rister en rune på hornet; jeg rød-farver de indristede ord i blod; de ord vælger jeg til hornets rod (dets øverste brede ende); jeg drikker de muntre tærners ørik, som mig lyster; gad vide, hvorledes det øl, som Bárð signede, bekommer mig.*

4. Ber mér ól, þvít ól gervir Ólvi nú fólvan; lætk ýring úra atgeira skýra of grœn; kant ollungis illa nýsa fyr þér, oddskýs regnbjóðr; getr at rigna regni Háars þegna = *Bring mig øllet, ti øllet gør Ólve nu bleg; jeg læder hornets indhold strømme over min læbe. Du forstår slet ikke at se dig for, krigerske mand. Nu regner det med Asa-regn (ø: jeg digter en vise, og siger dig deri besked).*

5. Svá hefk leystsk dáðömlidr ór garði Lista láðvarðaðar ok Gunnhildar — né fágak dul drjúgan —, at þrír nakkvarir þjónar Hlakkar þrifreynis dvelja fœr helgengnir til hásalar Heljar = *Således er jeg sluppen, rig på dåd, ud af den norske konges og Gunnhilds gård — jeg nærer ingen stærk indbildning —, at omtrent tre tjænere af krigeren opsætter deres rejse, eftersom de ved døden er komne til Hels høje sal.*

6. Skulum glitra sverðum órum upp, ulfs tannlituðr; eigum at drygja dýð í fiska dal [ø: dalfiska] miskunn; lýða hverr leiti sem bráðast upp til Lundar; gerum þar ófagran vigra seið fyr sjöt sólar = *Vi skal svinge vore*

ok gjallanda geiri, gangr vas harðr af vikingum; gerðum reiðir róstur, rann eldr of sjöt manna, létum blóðga búka í borghliði sæfask.	glapstigu lét gnóga Goðrekr á mó troðna, jörð spenr Engla skerðir Alfgeirs und sik halfa.
8 (c. 924). Gerðum hólzi harða hríð fyr Jótlands síðu, barðisk vel sás varði vikingr Dana ríki, áðr á sund fyr sandi snarfengr með lið drengja austr af unnar hesti Eyvindr of hljóp skreyja.	10 (c. 925). Gekk, sás óðisk ekki, jarlmanns bani snarla (þreklundaðr fell) Þundar (Þórolfr) í gny stórum; jörð grœr, en vér verðum, Vínu nærr of mínum, (helnað es þat) hylja harm, ágætum barma.
9 (c. 925). Áleifr of kom jöfri ótt (vig) á bak flóttu (þingharðan frá þengil þann), en feldi annan;	11 (c. 925). Valkostum hlóðk vestan vang fyr merkistangir; ótt vas él þats sóttak Aðjils blöum naðri; háði ungr við Engla

lynende sværd, kriger; vi har en dåd at udføre i sommer; enhver mand søge hurtigst muligt op til Lund; lad os dér før solsaetstid udføre den uskønne spydsang.

7. Hefk farit blóðgum brandi ok gjallanda geiri — mér fylgði benþiðurr —, gangr vas harðr af vikingum; gerðum reiðir róstur, eldr rann of sjöt manna; létum búka sæfask blóðga í borghliði = *Jeg har faret om med blodig klänge og gjaldende spyd; raven fulgte mig; vikingerne (vi) trængte voldsomt frem; ophidsede holdt vi kampe; ilden rasede hen over mænds boliger; vi lod de blodige kroppe blive livløse i borgeledet.*

8. Gerðum hólzi harða hríð fyr Jótlandssíðu — vikingr, sás varði Dana ríki, barðisk vel —, áðr snarfengr Eyvindr skreyja of hljóp á sund af unnar hesti með lið drengja fyr sandi austr = *Vi gjorde et meget hårdt angreb udenfor Jyllands (vest)kyst — den viking, som forsvarede Danernes rige, kæmpede tappert —, før den raske Eyvind skreyja sprang overbord af skibet med sine mænds skare udenfor den sandede kyst østerpå.*

9. Áleifr of kom ótt flóttu á bak jöfri, en feldi annan; frá þann þengil vig-þingharðan; Goðrekr lét troðna gnóga glapstigu á mó; Engla skerðir spenr halfa jörð Alfgeirs und sik = *Olaf bragte (den ene) fyrste(n) hurtig til at flygte og fældede den anden; jeg har hørt, at den konge var kraftig i kamp; Goðrek har trådt mange fejlstier på jorden; Anglernes overvinder underkaster sig Alfgeirs halve land.*

10. Jarlmanns bani, sás óðisk ekki, gekk snarla í stórum Þundar gny; þreklundaðr Þórolfr fell; jörð grœr, nærr Vínu, of mínum ágætum barma, þat es helnað, en vér verðum hylja harm = *Jarlens banemand, som intet frygtede, trængte kraftigt frem i den store kamp. Den modige Torolv faldt;*

<p>Áleifr þrimu stála, helt, né hrafnar sultu, Hringr á vápnáþingi.</p> <p>12 (c. 925). Hrammtangar lætr hanga</p> <p>hrynvirgil mér brynju Höðr á hauki troðnum heiðis vingameiði; rauðmeldrs kná ek reiða, ræðr gunnvala bræðir, gelgju seiðs á galga geirveðrs, lofi at meira.</p> <p>13 (c. 925). Knóttu hvarms af harmi</p> <p>hnúþgnipur mér drúpa, nú fank þann, es ennis ósléttur þær rétti;</p>	<p>gramr hefr gerðihómrum grundar upp of hrundit, sá 's mér ýgr af augum, armsíma, mér, grimu.</p> <p>14 (c. 926). Ókynni vensk, ennis, ung, þorðak vel forðum, hauka klifs, at hefja, Hlín, þvergnipur minar; verðk í feld, þás, foldar, faldr kómr í hug skaldi berg-, óneris“, brúna brátt miðstalli hváta.</p> <p>15 (c. 926). Sef, Skuldar felk sjaldan, sorg, Hlés vita, borgar, í niðjerfi Narfa nafn aurnýils, dafnar,</p>
--	--

jorden, nærved Vina, gror over min fortræffelige broder; det er mig en dødelig sorg, men jeg må skjule min smerte.

11. Hlóðk vestan vang valkostum fyrir merkistangir; él þats sóttak Aðjils blöum naðri vas ótt; ungr Áleifr háði stála þrimu við Engla; Hringr helt á vápnáþingi; ne sultu hrafnar = *I vesten opdyngede jeg valen på jorden foran fanestængerne; den storm var hæftig, hvormed jeg angreb Adils med det brune sværd; den unge Olaf holdt slag med Anglerne; Ring opretholdt våbentinget. Ravnene sultede ikke.*

12. Brynju Höðr lætr hrammtangar hrynvirgil hanga mér á heiðis vingameiði, hauki troðnum; ek kná reiða rauðmeldrs gelgju á geirveðrs seiðs galga; gunnvala bræðir ræðr at meira lofi = *Krigeren lader ringen hænge på min høgebetrædte arm; jeg bærer det røde guldbånd på min arm; krigeren (kongen) råder over så meget større ros.*

13. Hvarms hnúþgnipur knóttu drúpa mér af harmi; nú fank þann, es rétti þær ósléttur ennis; gramr hefr of hrundit upp grínu grundar gerðihómrum mér armsíma; sá ýgr es mér af augum = *Øjenbrynene ludede på mig som klippeknaver på grund af min sorg; nu har jeg fundet ham, som kunde glatte de panderynker; kongen har bragt dem tilrette igen med guldringen; den uhygge er nu borte fra mine øjne.*

14. Ung hauka klifs Hlín vensk ókynni; þorðak vel forðum at hefja minar ennis þvergnipur; verðk brátt hvála brúna foldar miðstalli í feld, þás berg-, óneris“ -faldr kómr skaldi í hug = *Den unge kvinde vænner sig til ukendskab (holder sig borte fra mig); jeg havde forðum mod til at løfte mine øjenbryn; nu må jeg straks stikke næsen ned i min kappe, når Asgerd vinder mig ihu.*

15. Felk sjaldan nafn Hlés vita Skuldar í niðjerfi aurnýils Narfa —

þvítt geir-Rótu gøtva
gnýþings bragar fingrum
rógs at ræsis veigum
reifendr munu þreifa.

16 (934). Þýborna kveðr þorna
þorn reið áar horna,
sýslir hann of sína
singirnð Qnundr, mína;
naddhrístir, ák nístis
norn til arfs of borna,
þigg þú auðkonr eiða,
eiðsært es þat, greiða.

17 (934). Erfingi ræðr arfi
arfljúgr fyr mér svarfa,
møtik hans ok heitum
hótun, Þyrnifótar;
nærgis simla sorgar

slik rön ek get hönnum,
vér deildum fjöt foldar
fold væringja, goldin.

18 (934). Nú hefr þrymrøgnir
þegna
þrøttharðr, en mik varðak
viti, várrar sveitar
vigelds tíu felda,
þvítt sárlaxa Sýrar,
sendr ór minni hendi,
digr fló beint meðal hjúgra
biþporn Ketils rifja.

19 (934). Svá skyldi goð gjalda,
gram reki þönd af höndum,
reið sé røgn ok Óðinn,
rön míns féar hönnum;
folkmygi lát fløja,

sorg sefborgar dafnar —, þvítt geir-Rótu gøtva gnýþings reifendr munu þreifa bragar fingrum at veigum rógs ræsis = *Jeg skjuler sjældten en kvindes navn i verset — sorgen i brystet trives —, ti krigerne (mændene) vil med digterfingre berøre (med deres indsigt i poesi forstå) krigsvækkerens (Odins) drik (digtet, verset).*

16. Þorna þorn kveðr mína horna áar reið þýborna; hann Qnundr sýslir of sína singirnð; naddhrístir, ák nístis norn of borna til arfs; þat es eiðsært; þigg þú auðkonr greiða eiða = *Manden erklærer min hustru for trælþåren; han Önund tænker kun på (er ganske ledet af) sin egen have-syge; kriger, jeg har en hustru, der er ægtefødt til arv (at arve); det kan der aflægges ed på; modtag, rige mand, hurtige eder.*

17. Erfingi Þyrnifótar ræðr svarfa arfljúgr arfi fyr mér; møtik hans hótun ok heitum, — nærgis ek get slik rön goldin hönnum; vér deildum fold foldar fjötþværingja „simla sorgar“ = *Torneføds arving berøver mig arven og lyver sig den til — men jeg møder hans trusler og truen —, når jeg end kan gengælde ham sligt ran; vi har stredes om guldet(?)*.

18. Nú hefr vigelds þrymrøgnir þrøttharðr felda tíu þegna várrar sveitar, en varðak mik viti, þvítt digr sárlaxa Sýrar biþporn, sendr ór hendi minni, fló beint meðal hjúgra rifja Ketils = *Nu har den kraftige kriger føldet 10 mænd af vor skare, men jeg slap for ulykken, ti det tykke spyd, skudt ud af min hånd, fløj lige ind imellem Ketils krumme ribben.*

19. Þönd reki gram af höndum, svá skyldi goð gjalda hönnum rön míns féar; reið sé røgn ok Óðinn; landáss, lát folkmygi fløja af jörðum; Freyr ok Njörðr leiðisk lofða striði, þannr grandar vé = *Guderne jage kongen bort; således skulde de gengælde ham ranet af mit gods; magterne og Odin*

- Freyr ok Njörðr, af jörðum,
leiðisk lofða striði,
landóss, þannu vé grandar.
- 20 (934). Lögbrigðir hefr lagða,
lindalfrs, fyr mér sjölfum,
blekkir bræðra sökkuva
brúðfang, vega langa;
Gunnhildi ák gjalda,
greypt 's hennar skap, þenna,
ungr gatku ok læ launat,
landrekstr, bili grandat.
- 21 (934). Sótum lyngs til lengi,
ljósheims of þor þeima,
meirr varðak fé forðum,
fjarð-qlna hlut skorðum,
áðr Berg-Önund þenjum
bensœfðan létu venjask;
Bors niðjar feltu þeðu
blóði Haddu ok Fróða.
- 22 (934). Þorðumk vér, né virðak,
vigleiptr sonar, heiptir,
Blóðæxar rauðk blóði
þorðmildr ok Gunnhildar;
þar fellu þó þollar
þrettán lagar mána,
stendr af styrjar skyndi
starf, á einum karfa.
- 23 (934). Þel hæggr stórt fyr stáli
stafnkvigs á veg jafnan
út með éla meitli
andærr jötunn vandar,
en svalbúinn selju
sverfr eirar vanr þeiri
Gestils qlpt með gustum
gandr of stáli ok brandi.
- 24 (936). Kominn emk á jó Ívu
anгрbeitum veg langan
qldu enskrar foldar

være (ham) vrede; land-gud, lad folkeundertrykkeren flygte fra sine jorder; Frey og Njord hade den mændenes fjende, der krænker helligdommen.

20. Lögbrigðir hefr lagða langa vega fyr mér sjölfum; brúðfang lindalfrs blekkir bræðra sökkuva; ák gjalda Gunnhildi þenna landrekstr — hennar skap 's greypt —; gatku ungr grandat bili ok launat læ = *Lovbryderen har tildelt mig lange veje bort (herfra); krigerens hustru lokker brodermorderen (Erik); det er Gunnhild — hendes sind er grunt —, som jeg har denne landsforvisning at takke; som ung kunde jeg handle rask og lønne svigefuld adfærd (mod mig).*

21. Sótum til lengi of skorðum hlut þeima lyngs fjarðqlna ljósheims þor — meirr varðak forðum fé, — áðr létu Berg-Önund venjask bensœfðan þenjum; feltu þeðu Bors niðjar blóði Haddu ok Fróða = *For længe har jeg fundet mig i at måtte undvære mit overfor denne mand — kraftigere har jeg fordums værget mit gods —, for jeg lod Berg-Önund, dødelig såret, vænne sig til sårene; jeg har givet Odins hustru (jorden) en hovedbedækning af Haddu og Frodes blod.*

22. Vér þorðumk; rauðk þorðmildr vigleiptr blóði sonar Blóðæxar ok Gunnhildar; né virðak heiptir; þar fellu þó þrettán lagar mána þollar á einum karfa; starf stendr af styrjar skyndi = *Vi kæmpede; jeg rødfarvede kamplysten sværdet i Blodækses og Gunnhilds søns blod; jeg ønsede ikke deres fjendskab; der faldt dog 13 mænd på én karve; krigeren (jeg) udfører et stort arbejde.*

23. Andærr vandar jötunn hæggr jafnan stórt þel út fyr stáli á stafnkvigs veg með éla meitli, en svalbúinn eirar vanr selju gandr sverfr þeiri

atsitjanda at vitja;
nú hefr siskelfir sjalfan
snarpótt Haralds áttar
við ofrhuga yfrinn
undar blíks of fundinn.

mögnuðr Egil fagna;
arfstóli knák Ála
attgöfguðum hattar
fyr rógnaðra regni
ráða nú sem áðan.

25 (936). Erumka leitt,
pótt ljótr séi,
hjalma klett,
hilmir, þiggja;
hvar 's sás gat
af göfuglundum
æðri gjöf
allvalds syni?

27 (938). Urðumk leið en ljóta
landbeiðaðar reiði;
syngrat gaukr, ef glamma
gamm veit of sik þramma;
þar nautk enn sem optarr
arnstalls sjötul-bjarnar;
hnigrat allr, sás holla
hjalpendr of fyr gjalpar.

26 (936). Svartbrúnum lét sjón-
um,
sannspár, hugins vára,
hugr tjóðum mjök mága,

28 (938). Esa Friðgeiri færi,
förum holms á vit sörvar
(skulum banna) mjök (manni
mey) örlygi at heyja;

Gestils qlpt með gustum of stáli ok brandi = *Den rasende storm hugger stadig voldsomt med bygemejsten dybe huller i havet(?) foran stavnen på skibets vej, og den kolde, skænselsløse storm bringer det skib i vånde med pustene hen over stavn og stavnsfigur.*

24. Emk kominn langan öldu veg á angrbeittum Ívu jó at vitja atsitjanda enskrar foldar; nú hefr siskelfir undar blíks við yfrinn ofrhuga of fundinn sjalfan snarpótt Haralds áttar = *Jeg er kommen over den lange bølgevej på det krydsende skib for at besøge ham, der sidder som hersker i Anglernes land; nu har krigeren (jeg) med dristigt mod truffet Haralds egen søn.*

25. *Det er mig ikke ukært, fyrste, at modtage mit hoved, uagtet det er stygt; hvor findes den, der af en højsindet kongesøn har modtaget en mere fremragende gave?*

26. Hugins vára mögnuðr lét Egil fagna svartbrúnum sjónum; sannspár hugr mága tjóðum mjök; knák ráða nú sem áðan attgöfguðum Ála hattar arfstóli fyr rógnaðra regni = *Krigeren lod Egil fryde sig over (beholde til glæde for sig) de mørkladne øjne; min svogers (Arinbjörns) forudseende sind støttede mig i høj grad; jeg råder nu som tilforn over mit hoved, jeg har arvet og som tilhører en ædel slægt, for krigeren (Erik).*

27. En ljóta reiði landbeiðaðar urðumk leið; gaukr syngrat, ef veit glamma gamm þramma of sik; þar nautk enn sem optarr arnstalls sjötul-bjarnar; hnigrat allr, sás gjalpar holla hjalpendr of fyr = *Landkræverens (Eriks) stygge vrede blev mig ukær; gøgen synger ikke, når den ved, at en hund lusker omkring den; der nød jeg atter engang Arinbjörns hjælp; den segner ikke helt, der har trofaste hjælpere på færden.*

28. Esa Friðgeiri mjök færi at heyja örlygi — förum holms á vit, sörvar!, skulum banna manni mey —, við þann Gøndlar élhvötuð, es bitr

við þanns bitr ok blótar bõnd élhvõtuð Gõndlar, alfeigum skýtr õegir augum, skjõld, of bauga.	kyrrum kappu errinn (komi qrn á hræ) jõrnum
29 (938). Esat litillar Ljõti, leik ek við hal bleikan við bifteini, bõnar, brynju, rétt at synja; búumk til vigs, en vægðar võn lætka ek hõnum, skapa verðum vit skjõldu skõeru-drengr á Mõeri.	31 (938). Fyrir þykki mér, fúru flõðstõkkvandi, nõkkvat, hræðisk hodda beiðir happlauss, fara kappi; stendrat fast, sás frestar, fleindõggvar stafr, hõggum; vábeiða ferr viðan võll fyr rotnum skalla.
30 (938). Hõggum hjalta vendi, hõfum rõnd með brandi, reynum randar mána, rjõðum sverð i blõði, stýfum Ljõt af lifi, leikum sárt við bleikan,	32 (938). Fell sás flest et illa, fõt hjõ skald af Ljõti, ulfgrennir hefr unnit, eir veittak Friðgeiri; séka lóns til launa logbrjõtanda i móti; jafn vas mér i gný geira gamanleikr við hal bleikan.

skjõld ok blótar bõnd; bauga õegir of skýtr alfeigum augum = *Friðgeir har ikke kræfter nok til at kæmpe — lad os, folk, gå til holmgangen — vi vil formene manden møen —, med den kriger, der gnaver skjoldet og ofrer til afguder; manden drejer de øjne, der helt er hjemfaldne til døden.*

29. Esat rétt at synja Ljõti litillar bõnar; ek leik við bleikan hal við bifteini brynju; búumk til vigs, en ek lætka hõnum võn vægðar; vit verðum, skõeru-drengr, skapa skjõldu á Mõeri = *Det er ikke rigtigt at nægte Ljot en ringe bøn; jeg leger med den blege mand med sværdet (spydet); jeg er beredt til kamp, men jeg giver ham intet håb om skånsel; vi skal, ufredsmand, danne vore skjolde (ved hug give dem en ny form) her på Møre.*

30. *Lad os hugge med sværdet, ramme skjoldet med klingen, prøve sværdet og rødfarve det i blod; lad os hugge Ljot ihjæl, lege smærtfuldt med den blege; lad os bringe den kvikke helt til ro med sværdet; õrnen besøge hans krop.*

31. Fúru flõðstõkkvandi, kappi þykki mér fara nõkkvat fyrir; happlauss hodda beiðir hræðisk; fleindõggvar stafr, sás frestar hõggum, stendrat fast; vábeiða ferr viðan võll fyr rotnum skalla = *Gavnilde mand, jeg synes helten viger vel meget for mig; den heldberøvede godskræver er bange; krigeren, som opsætter sine hug, står ikke fast; den slette karl flygter fra den ene ende af holmen til den anden for den hårløse skalde.*

32. Ulfgrennir, sás hefr unnit flest et illa, fell; skald hjõ fõt af Ljõti; veittak Friðgeiri eir; séka til launa lóns logbrjõtanda i móti; mér vas jafn gamanleikr i geira gný við bleikan hal = *Den kriger, der har gjort sig skyldig i alt det værste, faldt; skjalden huggede benet af Ljot; jeg har*

- 33 (938). Beitat nú, sás brugðum, blár Dragvendill randir,
af þvítt eggjar deyfði
Atli, frammi, enn skammti;
neyttak afis við ýti
ormálgastan hjörva,
jaxlbróður létk eyða,
ek bar sauð, af nauðum.
- 34 (938). Sjálfráði lét slæður
silki drengur of fengit
gollknappaðar greppi,
getk aldri vin betra;
Arinbjörn of hefr árnat
eirarlaust, eða meiri
sið man seggr of fœðask
slikr, oddvita ríki.
- 35 (951). Titt erum verð at vátta,
vætti berk, at hœttak,
þung, til þessar gongu,
þinn, kinnaló minni;
margr velr gestr, þars gistir,
gjöld, finnumk vér sjaldan,
(Ármóði liggr) æðri
(ölðra dregg í skeggi).
- 36 (951). Drekkum ór, þótt Ekkils
eykriðr beri tíðum
horna sund at hendi,
hvert full, bragar Ulli,
leifum vætr, þótt Laufa
leikstærir mér færi
hrosta tjörn í horni,
horns, til dags at morni.

skaffet Fridgeir fred; jeg vænter ingen løn af ham derfor; det var mig som en gammensleg i kampen med den blege mand.

33. Beitat nú blár Dragvendill, sás brugðum frammi, randir, af þvítt eggjar; neyttak afis af nauðum við ormalgastan hjörva ýti; létk jaxlbróður eyða; „ek bar sauð“ = *Den brune Dragvendil, som jeg svang frem, bed nu ikke skjoldet, ti Alle den korte davede æggen; jeg var da nødtvungen til at anvende mine kræfter overfor den tungerappe kriger; jeg lod tanden forøde . . . . (resten uforståelig).*

34. Drengur lét of fengit sjálfráði greppi gollknappaðar silkisælður; getk aldri betra vin; Arinbjörn of hefr árnat eirarlaust oddvita ríki; sið man slikr seggr eða meiri of fœðask = *Af egen fri vilje har den brave mand givet skjalden (mig) en silkekappe med guldknapper; aldrig får jeg nogen bedre ven; Arinbjörn har uden at skåne sig erhvervet en fyrstes magt; sent vil en sådan, endsige en større mand fødes.*

35. Erum titt at vátta verð þinn; berk þung vætti kinnaló minni, at hœttak til þessar gongu; margr gestr velr æðri gjöld þars gistir; vér finnumk sjaldan; ölðra dregg liggr í skeggi Ármóði = *Jeg har lyst til at vidne om dit måltid (og drik); jeg bærer et vægtigt vidnesbyrd ved min kindvæske, at jeg begav mig ud på denne vovelige rejse; mangen gæst giver en bedre løn, hvor han gæster, men vi vil sjældent mødes; ølbærmen sidder i Årmod's skæg.*

36. Drekkum hvert full ór, þótt Ekkils eykriðr beri tíðum horna sund at hendi bragar Ulli; leifum vætr horns, þótt Laufa leikstærir færi mér hrostatjörn í horni til dags at morni = *Jeg tømmer hvert fyldt (horn), selv om manden bringer uafledelig skjalden øllet; jeg levner intet, selv om krigeren bringer mig øl i horn lige til daggry i morgen.*

<p>37 (951). Nýtr illsgull ýtir armlinns konu sinnar, oss 's við ógnar hvesi óttalaust, ok dóttur; þeygi munt við þenna þykkjask verðr fyr drykkju grepp, skulum á veg vappa vitt, svágoru hlita.</p> <p>38 (951). Skalat maðrrúnarrista, nema ráða vel kunni; þat verðr mörqum manni, es of myrkvan staf villisk; sák á telgðu tálkni. tiu launstafi ristna, þat hefr lauka lindi langs oftrega fengit.</p> <p>39? (951). Veizt, efferk með fjóra, færat sex þás vexli</p>	<p>hlifa hneitiknifum hjaldrgoðs við mik roðnum, en ef ek em með átta, esat þeir tolf, es skelfi at samtogi sverða svartbrúnum mér hjarta.</p> <p>40 (c. 965). Þqrðumkeinn við átta, en við ellifu tysvar, svá fingum val vargi, varðk einn bani þeira; skiptumk hart af heiptum hlifar skelfiknifum; létk af emblu aski eld valbasta kastat.</p> <p>41 (c. 970). Þverra nú, þeirs þverðu,</p> <p>þingbirtingar Ingva, (hvar skalk mildra manna)</p>
---	--

37. Illsgull ýtir armlinns nýtr konu sinnar ok dóttur; oss es óttalaust við ógnar hvesi; þeygi munt þykkjask verðr hlita svágoru við þenna grepp fyr drykkju; skulum vappa vitt á veg = *Den ondtalende mand kan takke sin kone og datter (at han ikke bliver værre behandlet); jeg nærer ingen frygt for denne krigsmand; dog vil du ikke synes at du har fortjent at være tilfreds med dette overfor denne skjald (som løn) for drikken; jeg be-giver mig nu på langfart.*

38. *En skal ikke riste runer, medmindre han forstår at tyde dem rigtig; det hændes mangen mand, at han tager fejl af en dunkel stav (rune); jeg så på de glattede gæller ti lønstave ristede; det er dem, der har skaffet kvinden den lange kummer.*

39. Veizt, ef ferk með fjóra, færat sex, þás vexli við mik roðnum hlifa hjaldrgoðs hneitiknifum; en ef ek em með átta, esat þeir tolf, es skelfi mér svartbrúnum hjarta at sverða samtogi = *Við, at har jeg fire med mig, gives der ikke seks, der (med held) kan kæmpe mod mig med blodige sværd; men hvis jeg har otte, gives der ikke sådanne tolv, der bringer mit, den sortbrynedes, hjerte til at bæve, hvor sværd trækkes mod hin-anden.*

40. *Ene kæmpede jeg med otte, og to gange mod elleve; jeg bleve ene deres banemand; således skaffede jeg ulven val; vi udvekslede krøftige hug i vrede med sværdene; jeg kastede sværdet(?) ud af hånden(?).*

41. Nú þverra Ingva þingbirtingar, þeirs þverðu máreitar dag, hvar skalk leita mildra manna?, þeir es fyrir handan eyneglða jarðar gjörð heglöu mér hauks háfjöll digulsnávi við orðum = *Nu tager de krigere af i tal,*

máreitar dag (leita?), þeir es hauks fyr handan hálfjöll digulsnjávi jarðar gjörð við orðum eyneglða mér heglðu.	møgr, hétumk þá föguru, máttit þöls of bindask Blundr, ek slíkt of undrumk.
42 (c. 965). Ákkak erfínytja arfa mér til þarfan, mik hefr sonr of svíkvinn (svík telk í því) kvíkvan; vel mátti þess vatna viggríðandi biða, es hafskiða hlæði hljótendr of mik grjóti.	44 (c. 980). Vals hefkvöfur helsis, váfallr em ek skalla, blautr erum bergifótar borr, en hlust es þorrin.
43 (978). Spanðakjörð með orðum endr Steinari ór hendi, ek þóttumk þá orka arfa Geirs til þarfar; mér brásk minnar systur	45 (c. 980). Hvarfak blindr of branda biðk eirar Syn geira þanns berk harm á hvarma hnitvolum mér sitja, es jarðgöfugr orðum orð mín konungr forðum hafði grams at gamni geirs Hamðis mik framði.
	46 (c. 980). Langt þykki mér, ligg einn saman

som formínskede guldet — hvør skal jeg søge gavmilde mænd —, de, som hinsides det søpfylde hav lod selvet falde over mine arme for mine skjaldeord.

42. Ákkak arfa erfínytja mér til þarfan; sonr hefr of svíkvinn mik kvíkvan; telk svík í því; vel mátti vatna viggríðandi biða þess, es hafskiða hljótendr hlæði grjóti of mik = *Jeg har en mig lidet nyttig arving; min søn har bedraget mig; jeg regner det for svig; manden havde godt kunnet vente til man dannede min stengravhøj.*

43. Spanðak endr jörð með orðum Steinari ór hendi; ek þóttumk þá orka til þarfar Geirs arfa; mögr systur minnar brásk mér; Blundr máttit of bindask þöls; ek of undrumk slíkt; hétumk þá föguru = *Jeg fratog fordums Steinar landet med ord; jeg mente da at udføre det til bedste for Geirs søn; min søsters søn har svigtet min tillid; Blund kunde ikke holde sig fra uret; jeg undres over sligt. Han lovede mig dengang alt godt.*

44. Hefk vöfur helsis vals; ek em váfallr skalla; erum blautr bergifótar borrr, en hlust es þorrin = *Jeg vakler i min gang som en tøjret hest; jeg er tilbøjelig til at falde til fare for mit skaldede hoved; tungen har mistet sin kraft og hørelsen er gået tabt.*

45. Hvarfak blindr of branda; biðk geira eirar Syn sitja mér þann harm, es berk á hvarma hnitvolum; jarðgöfugr konungr, es hafði forðum orð mín at gamni. framði mik Hamðis geirs grams orðum = *Jeg vakler blind omkring ildstedet; jeg beder kvinden finde sig i den ulykke, jeg bærer på mine øjne (blindheden); den land-ædle konge, som fordums morede sig over mine digterord, har hædret mig med guld.*

46. *Mig falder tiden lang; jeg, ældgamle gamling, ligger alene fjærnt*

karl afgamall	allkaldar tvær,
fírr konungs vörnum,	en þær konur
eigum ekkjur	þurfu blossa.

Ubestemmeligt brudstykke.

47. Vrangu, varrar Gungnis   varrar lungs of stunginn.

Jórunn skáldmær.

Norsk. Den første halvdel af det 10. årh.

Sendibitr.

1. Bragningr réð i blóði, beið herr konungs reiði, (hús lutu) opt (fyr eisum) óþjóðar sløg rjóða.	morðs þás merkja þorðu magneindr, bjósk at fagna.
2. Haralds frá Halfdan spyrja herðibrögð, en lögðis sýnisk svartleitr reyni sjá bragr, ens hárfagra.	4. Hvar vitu einka qrvir qrveðrs frama gørvan tinglrýröndum tungla tveir jofrar vegmeira?, an geðharðir gerðu golls landrekar þollum
3. Þvit ríkr konungr rekka, reyr undlagar dreyra	(upp angr of hófsk yngva) óblinds fyr lof Sindra.

fra kongens værn; jeg har to meget kolde 'enker' (hæle), og de kvinder trænger til varme fra ilden.

47. Vrangt; Gungnis læber(?) — — —; skibets — — — stukket.

[J. sk.] 1. Bragningr réð opt rjóða slög i blóði óþjóðar; herr beið reiði konungs; hús lutu fyr eisum = *Fyrsten rødfarvede ofte våbnene i de slettes blod; folk pådrog sig kongens vrede; bygninger sank i grus for flammerne.*

2. Frák Halfdan spyrja herðibrögð Haralds ens hárfagra, en sjá bragr sýnisk lögðis reyni svartleitr = *Jeg har hørt, at Halfdan erfarede Harald den hárfagres kraftige handlinger — men dette digt synes krigeren sortladent.*

3. Þvit ríkr konungr rekka bjósk at fagna, þás morðs magneindr þorðu merkja undlagar reyr dreyra = *Ti heltenes mægtige konge beredte sig til at glæde sig, da krigerne vovede at rødfarve spydene i blod.*

4. Hvar vitu einka qrvir tveir jofrar gørvan vegmeira frama qrveðrs tungla tinglrýröndum?, an geðharðir landrekar gerðu golls þollum fyr lof óblinds Sindra; angr yngva of hófsk upp = *Hvor kender to meget gavmilde (raske) fyrster nogen hæderfuldere forfremmelse ydet krigerne, end (den som) de modige fyrster ydede mændene for den klartskuende Sindres lovdigt; kongens sorg (årsag til vrede) fjærnedes.*

5. Hróðr vann hringa striðir raunframra brá rímmu
 Haralds framm kveðinn ramman; runnr skjöldunga gunnar;
 Gotþormr hlaut af gæti áðr bjósk herr til hjörva
 góð laun kveðins óðar; hreggs döglinga tveggja.

Gunnhildr konungamóðir.

Norsk. Det 10. årh.

Lausavisa.

Hö reið á bak þóru konungr léta brim bita
 borðhesti konr vestan, þórð, es gramr hefr Fjörðu.

Hakon den gode.

Konge i Norge 936—61.

Vel launa mér mínir hrið vex Hamðis klæða,
 menn, æxlum styr þenna — hodd ok rekna brodda.

5. Hringa striðir vann kveðinn framm ramman hróðr Haralds; Gotþormr hlaut góð laun kveðins óðar af „gæti“; gunnar runnr brá rímmu raunframra skjöldunga; áðr bjósk herr tveggja döglinga til hjörva hreggs = *Krigheren fremsagde (fuldførte) Haralds kraftige digt; Guttorm fik også en god løn for det fremsagte digt af fyrsten; krigheren gjorde ende på de meget kraftige fyrsters strid; før havde de to kongers hære forberedt sig til kamp.*

[G. k.] Hö-konr reið vestan borðhesti á bak þóru; konungr léta brim bita þórð, es gramr hefr Fjörðu = *Hakon red vestfra på plankhesten (skibet) ud på bølgenes ryg; kongen lod ikke brændingen bide (hul på; sluge) staven, siden fyrsten har landet i Fjordene.*

[H. g.] Vel launa mínir menn mér hodd ok rekna brodda; æxlum þenna styr; hrið Hamðis klæða vex = *Vel lønner mine mænd mig (det givne) gildet og de (sølv) omviklede spyd; vi udfører denne kamp; kampen stunder til. [Svar på Eyvinds lv. 3].*

Göppormr sindri.

Norsk. Det 10. årh.

Hákonardrápa.

1. Bifrauknum trað bekkjar blárøst konungr ára; mætr hlóð mildingr Jótum mistar vifs í drifu; svangæðir rak síðan, sótti, Jalfaðs flóttá, hrókr giljaðar hylja hrafnvíns at mun sínum. 2. Almdrósar fór eisu élrunnr mörum sunnan trjónu tingls á græna tveim einum selmeina, þás ellifu allar allreiðr Dana skeiðar valseindir hrauð vandar, viðfrægr at þat síðan.	3. Selund náði þá síðan sóknheggr und sik leggja vals ok Vinða frelsi við Skáneyjar síðu. 4. Skattgilda vann skyldir skautjalfaðar Gauta; gollskýflir vann gjøflastr geirveðr í fqr þeiri. 5. Ok sóknhattar setti svellrjóðr at því fljóði Ónars, eiki grónu, austr geðbæti hraustan, þann es áðr frá Írum iðvandr of kom skiðum

1. Konungr trað bekkjar blárøst bifrauknum ára; mætr mildingr hlóð Jótum í mistar vifs drifu; Jalfaðs svangæðir rak síðan flóttá; hrókr hrafnvíns hylja sótti at mun sínum „giljaðar“ = *Kongen betrædte havets blå vej med årenes rystende trækdyr (skibene); den udmærkede fyrste nedlagde Jyderne i kampen; krigeren forfulgte derpå de flygtende, men ravnene søgte hen til den lokkende føde.*

2. Almdrósar eisu élrunnr fór tveim einum tinglsmörum sunnan á græna trjónu selmeina, þás vandar valseindir, viðfrægr síðan at þat, hrauð allreiðr allar ellifu skeiðar Dana = *Krigeren begav sig på to skibe alene til Sællands grønne næs sydfra, da krigeren, som siden blev vidt berømt, havde med heftigt mod fuldstændig ryddet 11 danske krigsskibe.*

3. Sóknheggr náði þá síðan leggja und sik Selund ok Skáneyjarsíðu, við frelsi Vinða vals = *Krigeren opnåede da at underkaste sig Sælland og Skånes kyst, de vidstrakte tilflugtsteder for Vendernes udvalgte mandskab.*

4. Skyldir skautjalfaðar vann Gauta skattgilda; gjøflastr gollskýflir vann geirveðr í þeiri fqr = *Skibets styrer gjorde Göterne sig skatskyldige; den meget gavmilde guldøder havde kampe på det tog.*

5. Ok sóknhattar svellrjóðr setti hraustan geðbæti austr at því fljóði Ónars, eiki grónu, þann es, iðvandr salbrigðandi Sveigðis, of kom áðr líði svanvangs skiðum þangat frá Írum = *Og krigeren (Hakon) gjorde den*

salbrigðandi Sveigðis
svanvangs liði þangat.

6. Valþagnar lét vegnum
vignestr saman bresta
handar vafs of höfðum
hlymmildingum gildir;
þar gekk Njorðr af Nirði
nadds hámana raddar
valbrands víðra landa
vápnunduðum sunða.

7. Almdrógar varð ægis
opt sinn (en ek þess minnumk)
barma öld fyr Baldri

bensíks vita ríkis;
höðsækir helt brikar,
bræðr, sínum, ok flæðu
undan, allar kindir
Eireks, á haf snekkjum.

8. Hræddr fór hjörva raddar
herr fyr malma þverri;
rógeisu gekk ræsir
ráðsterkr framarr merkjum;
gerra gramr í snerru
geirvífa sér hlífa,
hinns yfrinn gat jöfra
óskkvánar byr mána.

*tapre brave mand til hersker i østen over den del af landet, bevokset med
ege, den retskafne kriger, som før var kommen med sit mandskab på
skibene fra Ierne (Irland).*

6. Gildir handar vafs lét vignestr bresta saman of höfðum vegnum valþagnar hlymmildingum; Njorðr nadds hámana raddar gekk þar af Nirði valbrands sunða víðra landa vápnunduðum = *Den gavmilde fyrste lod spyd stede bragende sammen over hovederne på de dræbte krigere; krigeren gik dér bort fra den anden kriger (Guthor...) som våbenbidi.*

7. Öld barma almdrógar ægis varð opt sinn — en ek minnumk þess — vita ríkis fyr bensíks Baldri; höðsækir brikar helt snekkjum sínum á haf, ok bræðr, allar kindir Eireks, flæðu undan = *Krigerens brodersønner måtte ofte — jeg mindes det — få magten at føle fra krigerens side; krigeren styrede sine krigsskibe ud på havet, og brødrene, alle Eriks sønner, flygtede for ham.*

8. Herr fór hræddr fyr hjörva raddar malma þverri; rógeisu ræsir gekk ráðsterkr framarr merkjum; gramr gerra hlífa sér í geirvífa snerru, hinn jöfra, es gat yfrinn byr mána óskkvánar = *Hæren flygtede røed for krigeren; han trængte handlekraftig frem foran fanerne; kongen skåner sig ikke i kampen, hin blandt konger, som fik et overmål af mod.*

Eyvindr Finnsson skáldaspillir.

Norsk skjald, 10. árh. (d. omkr. 990).

1. Hákonarmál (961).

1. Gøndul ok Skogul sendi Gauta-týr at kjósa of konunga, hverr Yngva ættar skyldi með Óðni fara ok i Valhøll vesa.	ægir Eydana, stóð und árhjalmi.
2. Bróður fundu Bjarnar i brynju fara, konung enn kostsama, kominn und gunnfana, drúpðu dolgráar, en darraðr hristisk, upp vas þá hildir of hafin.	4. Hrauzk ór hervóðum, hratt á vøll brynju, visi verðungar, áðr til vigs tæki; lék við ljóðmøgu, skyldi land verja gramr enn gláðværi, stóð und gollhjalmi.
3. Hét á Háleygi sems á Holmrygi jarla einbani, fór til orrostu; gótt hafði enn gøfgi gengi Norðmanna	5. Svá beit þá sverð ór siklings hendi váðir Váfaðar, sem i vatn brygði; brøkuðu broddar, brotnuðu skildir, glumruðu gylfringar i gotna hausum.

1. *Gøte-Ty (Odin) sendte Gondul og Skogul for at vælge mellem konger, hvem af Yngves æt der skulde drage til Odin og (for bestandig) være i Valhal.*

2. *De fandt Bjørns broder iføre sig brynjen, kongen med de herlige egenskaber, stående under banneret; spydene sænkede sig, og de rystede; da blev kampen begyndt.*

3. *Jarlens enebane havde opfordret Håloger som Holmryger; han drog til kamp; Ødanernes ætstore truer nød Nordmændenes gode følge; han stod under metalhjelmen.*

4. *Mændenes fyrste kastede hæklæderne, kastede brynjen på marken, før han begyndte kampen; han spøgte med mændene, han skulde væрге sit land, den muntre konge; han stod med guldhjelmen på.*

5. *Således bed da sverdet i fyrstens hånd på hæklæderne som om det var vand det blev stukket i; broddene bragede, skjolde brast, sverdene rungede i mændenes hoveder.*

6. Trøddusk torgur
fyr Týs ok bauga
hjalta harðfótum
hausar Norðmanna;
róma varð i eyju,
ruðu konungar
skirar skjaldborgir
i skatna blóði.

7. Brunnu beneldar
i hlóðgum undum,
lutu langbarðar
at lýða fjörvi;
svarraði sárgymir
á sverða nesi,
fell flóð fleina
i fjöru Storðar.

8. Blendusk við roðnum
und randar himni,
Skoglar veðr léku
við ský of bauga,
umðu oddlár
i Óðins veðri,
hné mart manna
fyr mækis straumi.

9. Sötu þá döglingar
með sverð of togin,
með skarða skjöldu
ok skotnar brynjur,
vasa sá herr
i hugum ok átti
til Valhallar vega.

10. Gøndul þat mælti,
studdisk geirskapti:
vex nú gengi goða,
es Høkoni hafa
með her mikinn
heim bønd of boðit.

11. Visi þat heyrði,
hvat valkyrjur mæltu
mærar af mars baki,
hyggiliga létu
ok hjalmaðar sötu
ok høfðusk hlifar fyrir.

12. Hvi þú svá gunni
skiptir, Geir-Skogul,
órum þó verðir gagns frá
goðum?

6. Skjolder så vel som hoveder trådtes under krigerens (Hakons) og Norðmændenes hårde hjaltesødder (klingerne); der blev kamp på øen; kongerne rødfarvede de skinnende skjoldbørge i mændenes blod.

7. Sværdene flammede i de blodige vunder; sværdene sneg sig ind til mændenes liv; blodstrømmen bruste på skjoldene; blodet fyldte Stord's strandbred.

8. Skoguls storme (de gensidige angreb) blandedes med hinanden under de røde skjolde og spillede mod dem; blodbølgerne bruste i kampen; mange segnede i slaget.

9. Fyrsterne sad da med dragne sværd, med skårede skjolde og sønder-skudte brynjer; den hær var ikke vel tilfreds og skulde nu drage til Valhal.

10. Gøndul talte, hun støttede sig til spydskæftet: „nu vokser gudernes følge, eftersom guderne har indbudt Hakon med en stor hær.“

11. Kongen hørte, hvad de navnkundige valkyrjer, på hesteryggen, sagde, de tede sig forstandig og sad med hjelme på og holdt skjoldene foran sig.

12. „Hvorfor har du afgjort kampen så, Geir-Skogul; jeg havde dog af

Vér því völdum,
es velli helt
en þínir fiandr flugu.

13. Ríða vit skulum,
kvað en rikja Skogul,
grænna heima goða,
Óðni at segja,
at nú mun allvaldr koma
á hann sjalfan at sea.

14. Hermóðr ok Bragi,
kvað Hroptatýr,
gangið í gogn grami,
því konungr ferr,
sás kappi þykkir,
til hallar hinig.

15. Ræsir þat mælti,
vas frá rómu kominn,
stóð allr í dreyra drifinn:
illúðigr mjök
þykkjumk Óðinn vesa,
séumk vér hans of hugi.

16. Einherja grið
skalt þú allra hafa,
þigg þú at ósum ǫl;
jarla bági,
þú átt inni hér
átta bræðr — kvað Bragi.

17. Gerðar órar,
kvað enn góði konungr,
viljum vér sjálfir hafa;
hjalm ok brynju
skal hirða vel,
gótt 's til gǫrs at taka.

18. Þá þat kyndisk,
hvé sá konungr hafði
vel of þyrmt véum,
es Hǫkon bóðu
heilana koma
rǫð ǫll ok regin.

19. Góðu dægri
verðr sá gramr of borinn,
es sér getr slikan sefa,

guderne fortjent sejr. — „Vi volder det, at du beholdt slagmarken og at dine fjender flygtede.“

13. „Vi vil ride, sagde den mægtige Skogul, til gudernes grønne hjem, at melde Odin, at nu vil kongen komme for at se ham selv.“

14. „Hermod og Brage — sagde Odin —, går ud imod fyrsten. ti der kommer en konge, der tykkes en helt, hid til hallen.“

15. Fyrsten sagde, han var kommen fra kampen og stod der helt blodbestænkt: „ondsindet synes mig Odin være; jeg er bange for hans sindelag.“

16. „Alle Einherjers fred skal du nyde; modtag drikkelag her hos aserne; jarlers modstander, du har her inde 8 brødre,“ sagde Brage.

17. „Vore rustninger — sagde den gode konge — vil vi selv beholde; sin hjelm og brynje skal man passe godt på; det er godt at have alt sit på rede hånd.“

18. Da erfarede det, hvor godt den konge havde skånet helligdommene, da alle de styrende magter bød Hakon velkommen.

19. I en god stund bliver den fyrste født, der besidder et sådant sind; hans tid vil altid mindes for det gode.

hans aldar
mun æ vesa
at góðu getit.

20. Mun óbundinn
á ýta sjöt
fenrisulfr fara,
áðr jafngóðr

á auða tröð
konungmaðr komi.

21. Deyr fé,
deyja frændr,
eyðisk land ok láð;
siz Hókon
för með heiðin goð,
mörg es þjóð of þeuð.

2. Háleygjatal (c. 985).

1. Viljak hljóð
at Hóars líði,
meðan Gillings
gjöldum yppik,
meðan hans ætt
í hverlegi
galga farms
til goða teljum.

2. Hinn es Surts
ór sökkgjolum
farmgönuðr
fljúgandi bar.

3. Þann skaldblætr
skattfæri gat

ása niðr
við jarnviðju;
þás þau meir
í Manheimum
skatna vinr
ok Skaði byggðu.

4. Sævar beins,
ok sunu marga
Öndurdís
við Óðni gat.

5. Þás útröst
jarla bági
Belja dolgs
byggva vildi.

20. *Fenrisulven vil ubunden fare lós på menneskenes boliger, för en så god konge indtager den tomme plads.*

21. *Fæ ðær, frænder ðær, land og folk forgår; siden Hakon drog til de hedenske guder, må mange lide nød.*

2. 1. *Jeg ønsker lyd til mit digt, medens jeg fremfører sangen, så længe jeg opregner hans (Hakon jarls) slægt til guderne i digtet.*

2. *Den, som den kraftige rejsende (Odin) flyvende førte bort fra jættens daldyb [der er tale om digterdrikken].*

3. *[Om Odins søn Sæming] Den skattebringer (jarl) avlede asernes ætling, dyrket af skjalde, med jættekvinden, da de, mændenes ven og Skade, fremdeles bode i Manheim.*

4. *(forts.) . . . søbenets (stenens), og skigudinden (Skade) fik mange sønner med Odin.*

5. *[Usikkert om hvem, Godgest?] . . da jarlernes modstander vilde bebo Freys udrast (søkyst el. ø ved kysten; eller: da Freys modstander [Surt, jætten] vilde bebo jarlens udrast?)*

<p>6. En Goðlaugr grimman tamði við ofrkapp austrkonunga Sigars jó, es synir Yngva menglotuð við meið reiddu.</p> <p>7. Ok náreiðr á nesi drúpir vingameiðr, þars vikr deilir, þar 's, fjólkunt of fylkis hrør, steini merkt Straumeyjarnes.</p> <p>8. Ok sá halr at Hóars veðri høsvan serk hrisgrisnis bar.</p> <p>9. Varð Hókon, Høgna meyjjar viðr, vápnberr, es vega skyldi,</p>	<p>ok sinn aldr i odda gný Freys óttungr á Fjølum lagði.</p> <p>10. Ok þar varð, es vinir fellu magar Hallgarðs, manna blóði Stafaness við stóran gný vinar Lóðurs vágur of blandinn.</p> <p>11. Ok Sigurð, hinn 's svönum veitti hróka hjór Haddingja vals Farmatýs, fjörvi næmðu jarðráðendr á Öglói.</p> <p>12. Ok öðlingr „i ölund jarðar alnar orms“ ófælinn varð</p>
---	--

6. [Om Håloge „kongen“ Godlög]. Men Godlög måtte, på grund af østikongernes (de svenske kongers) voldsomhed, tæmme Sigars hest (galgen), da Yngves sønner hængte ringøderen i træet.

7. (forts.) Og den ligbærende galge luder på næsset, der adskiller to vige; dér er Strömenæs, meget bekendt af kongens grav, mærket med stenen.

8. (Usikkert om hvem). Og den mand var iført ulvens grå særk i kampen (han var en ulfheðinn).

9. [Om Hákon jarl Grjótgarðsson]. Krigeren, Hakon, blev våbenbidt, da han skulde kæmpe, og Freys ætling nedlagde sit liv i en kamp på Fjalir.

10. (forts.) Og dér, hvor Grjotgardssønnens venner faldt, blev bugten ved Stafanæs blandet med mændenes blod under den hæftige kamp.

11. [Om Sigurd jarl, d. 962]. Og Sigurd, ham som gav ravnene (svönum Farmatýs) blod (Haddingja vals [= Haddingernes] hróka hjór), berøvede landets beherskere livet på Öglo.

12. (forts.) Og fyrsten, den uforfærdede . . . (uforstál), blev berøvet livet, hvor kongerne sveg Tys ætling mod tro og love.

lífs of lattr, þars landrekar Týs óttung í tryggð sviku.	14. þás sverðalfr sunnan kniði lagar stóð at liði þeira.
13. Þar varð minstr meinvinnþundum Yngvifreys þndverðan dag fagnafundr, es flota þeystu jarðráðendr at Eyðqnum,	15. Þeims alt austr til Egða býs brúðr val-Týs und bægi liggr. 16. Jólna sumbl enn vér gótum, stillis lof, sem steinabrá.

3. Lausavísur.

1 (961). Blóðøxar téa beiða brakþings fetilstinga (oss gerask hnept) ens hvassa hefnendr (setu efni); heldr es vant, en ek vilda veg þinn konungr, segja (fígum til fornra vápna fljótt) hersögu drótni.	2 (961). Samira, Njörðr, enn norðarr, naddregns, hvótum þegni (vér getum bili at þólva) borðmærar skæ færa; nú 's þats rekr á Rakna rymleidd flota breiðan (gripum vér i greipar gunnborð) Haraldr sunnan.
---	--

13. [Jomsvíkingeslaget]. *Dér blev intet glædesmøde om morgenen for krigerne, da landets styreere (Hakon og Erik) lod deres flåde storme frem mod Ødæerne,*

14. (forts.), *da krigeren (Sigvalde) førte med kraft sine skibe sydfra mod deres hær.*

15. [Om Hakon jarl]. *Han, i hvis magt hele landet lige øst (syd) til Agðernes bo nu er.*

16. *Et digt har jeg endnu opnået (tilvejebragt), fyrstens lov, stærkt som en stenbro.*

3, 1. Hefnendr ens hvassa Blóðøxar téa beiða fetilstinga brakþings; setu efni gerask oss hnept; es heldr vant segja drótni hersögu, en ek vilda veg þinn konungr; fígum fljótt til fornra vápna = *Den hvasse Blodøkses hævnere ønsker kamp; tid og lejlighed til at sidde i ro bliver os trang; det er meget vanskeligt at møde herskeren ufred, men jeg vilde kun din hæder, konge. Lad os straks gribe de gamle våben i hånd.*

2. Samira hvótum þegni, naddregns Njörðr, færa borðmærar skæ enu norðarr; vér getum at þólva bili; nú 's þats Haraldr rekr sunnan breiðan flota á Rakna rymleidd; vér gripum gunnborð i greipar = *Det sømmer sig ikke,*

<p>3 (961). Lýtr fyr lǫngum spjótum lands folk; bifask randir; kveðr oddviti oddum Eyvindar lið skreyju.</p>	<p>ófælinn klauf Ála éldraugs skarar hauga gollhjǫltuðum galtar grǫnduðr Dana brandi.</p>
<p>4 (961). Baðat valgrindar vinda veðrheyjandi Skreyju, gumnum hollr né golli, Gefnar sinni stefnu — ef sólspenni svinnan sigrmínnigr vilt finna, fram halt, Njóts, at nýtum Norðmanna gram, ranna.</p>	<p>6 (961-62). Fyrr rauð Fenris varra flugvarr konungr sparra (malmhríðar svall meiðum móðr) í Gamla blóði, þás óstirfinn arfa Eiríks of rak (geira nú tregr gæti-Gauta grams fall) á sæ alla.</p>
<p>5 (961). Veitk, at beit enn bitri byggving meðaldyggvan bulka skiðs ór bóðum benvǫndr konungs hǫndum;</p>	<p>7 (c. 962). Litt kvǫðu þik láta landvǫrðr, es brast, Hǫrða, benja hagl á brynjum,</p>

kriger, for den raske mand at flytte skibet (-ene) endnu længere nordpå; vi forbønder enhver given efter; netop nu fører Harald sydfra på havet en bred flåde; vi tager vore skjolde i hånd.

3. Lands folk lýtr fyr lǫngum spjótum; randir bifask; oddviti kveðr oddum lið Eyvindar skreyju = *Landets befolkning bukker under for de lange spyd; skjoldene ryster; hærføeren (kong Hakon) hilser med oddene (spydene) på Eyvind skreyjas mandskab. [Jfr. Hákon góði].*

4. Valgrindar Gefnar veðrheyjandi, hollr gumnum né golli, baðat Skreyju vinda stefnu sinni, — „ef sigrmínnigr vilt finna svinnan Njóts ranna sólspenni, halt fram at nýtum gram Norðmanna“ = *Krigeren, huld mod mænd, grum mod guld, bad Skreyja om ikke at forandre sin retning — „hvis du, kampvillig, ønsker at træffe den kloge kriger, så styr lige frem imod Nordmændenes dygtige konge.“*

5. Veitk, at enn bitri benvǫndr beit ór bóðum hǫndum konungs meðaldyggvan bulka skiðs byggving; grǫnduðr Dana klauf ófælinn gollhjǫltuðum brandi skarar hauga Ála galtar éldraugs = *Jeg ved, at det hvasse sværd, svunget med bægge kongens hænder, bed den lidet brave skibsbeboer (viking; Alf askmand vistnok); Danernes fjende, aldrig sky, kløvede med sit guldhjaltede sværd krigerens hoved.*

6. Fyrr rauð flugvarr konungr Fenris varra sparra í blóði Gamla — móðr svall malmhríðar meiðum —, þás óstirfinn of rak alla arfa Eiríks á sæ; nú tregr fall grams geira gæti-Gauta = *Før rødfarvede den flugtsky konge sværdet i Gamlens blod — mødet svulmede hos krigerne —, da den ventlige (konge) drev alle Eriks sønner ud på havet. Nu volder kongens fald krigerne sorg.*

7. Kvǫðu þik, Hǫrða landvǫrðr, láta geð falma lítt, es benja hagl brast á brynjum, — almar bugusk —, þás fullegg fetla svell gullu ófolgin endr

(bugusk almar) geð falma, þás ófolgin ylgjar endr ór þinni hendi fetla svell til fyllar fullegg, Haraldr, gullu.	nú 's alfrøðull elfar jötna dolgs of folginn (røð eru ramrar þjóðar rik) i móður líki.
8 (c. 965). Bórum, Ullr, of alla, imunlauks, á hauka fjollum Fýrisvalla fræ Hókonar ævi; nú hefr folkstriðir Fróða fáglýjaðra þýja meldr í móður holdi mellu dolgs of folginn.	10 (c. 965). Einn dróttin hefk áttan jöfurr dyrr an þik fyrra (bellir bragningr elli) biðkat mér ens þriðja; trúr vask tyggja dýrum, tveim skjöldum lékk aldri, fyllik flokk þinn stillir, felli á hendr mér elli.
9 (c. 965). Fullu skein á fjollum fallsól bráa vallar Ullar kjóls of allan aldr Hókonar sköldum;	11 (c. 965). Skyldak, skerja foldar skiðrennandi, síðan þursa týs frá þvísa þinn góðan byr finna,

ór hendi þinui, Haraldr, til fyllar ylgjar = *Man sagde, at du, Hørdernes hersker, ikke lod dit mod svigte, da pilene bragede på brynjerne — buerne spændtes —, da de blottede, fuldskarpe sværd for rungede i din hånd, Harald, til nættelse for ulvinden.*

8. Bórum fræ Fýrisvalla á hauka fjollum of alla ævi Hókonar, imunlauks Ullr; nú hefr folkstriðir of folginn meldr fáglýjaðra þýja Fróða í holdi móður mellu dolgs = *Vi bar guld på vore arme i Hakons hele levetid, o kriger; nu har folkefjenden skjult guldet i jorden.*

9. Fallsól bráa vallar Fullu skein of allan aldr Hókonar á Ullar kjóls fjollum sköldum; nú 's elfar alfrøðull of folginn í líki móður jötna dolgs; røð ramrar þjóðar eru rik = *Guldringene skinnede Hakons hele levetid på skjaldenes arme; nu er guldet skjult under mulde. De mægtiges handlinger er uomstødelige.*

10. Einn dróttin hefk áttan fyrra an þik, jöfurr dyrr, biðkat mér eus þriðja; elli bellir, bragningr; vask trúr dýrum tyggja; lékk aldri tveim skjöldum; fyllik flokk þinn, stillir; elli fellr á hendr mér = *Jeg har haft én herre for dig, herlige konge; jeg ønsker mig ikke en tredje; alderdommen er trykkende, konge; jeg var trofast mod den udmærkede konge; jeg har aldrig lagt med to skjolde; jeg slutter mig til din skare, fyrste; jeg begynder at blive gammel.*

11. Skyldak síðan frá þvísa finna þinn þursa týs byr góðan, skerja foldar skiðrennandi, es verðum selja þér, valjarðar veljandi, lyngva mens látr, þats minn faðir átti lengi = *Nu skulde jeg herefter altid mærke dit velvillige sind (mod mig), søfarende konge, siden jeg tvinges til at udlevere dig, ringvælger(?), den ring, som min fader så længe havde ejet.*

es, valjarðar, verðum,
veljandi, þér selja
lyngva mens þats lengi
látr minn faðir átti.

vita, ef akrmurur jökla,
öl-Gerðr, falar verði,
itr, þærs upp of róta
unnsvin, vinum minum.

12 (o. 970). Snýr á Svölnis vóru,
svá höfum inn sem Finnar
birkihind of bundit
brums, at miðju sumri.

14 (o. 970). Fengum feldarstinga
fjörð ok galt við hjörðu,
þanns álhimins útan
oss lendingar sendu;

13 (o. 970). Lótum langra nóta
logsóta verfótum
at spáþernum sporna
sporðfjörðruðum norðan;

mest selda ek minar
við mævörum sævar
(hallæri veldr hvóru)
hlaupsildr Egils gaupna.

Glúmr Geirason.

Íslandsk skjald omkr. 950—75.

1. Kvad om Erik blodøkse (för 950).

1 (stev?). Brandr fær logsoklanda
lands Eiriki banda.

2. Hafði fór til ferju
fróðr Skáneyjar góða

12. Snýr at miðju sumri á Svölnis vóru; svá höfum sem Finnar of bundit inn brums birkihind = *Det sner på jorden midt om sommeren; som Lapperne har vi måttet binde gederne ind i staldene.*

13. Lótum logsóta sporna norðan verfótum at sporðfjörðruðum spáþernum langra nóta; vita, ef jökla akrmurur, þærs unnsvin of róta upp, verði falar vinum minum, itr öl-Gerðr = *Lad os lade havhesten (skibet) træde med sine søfædder nordfra hen til (for at erhverve) sildene (de lange træknæts tærner med fiskehaler); lad os se, om ikke sildene, som skibene har øst op af havet, fås tilkøbs hos mine venner, herlige kvinde.*

14. Fengum feldarstinga ok galt við fjörðhjörðu, þanns álhimins lendingar sendu oss útan; ek selda mest minar hlaupsildr Egils gaupna við mævörum sævar; hallæri veldr hvóru = *Jeg tog min kappenål, som Islænderne havde sendt mig fra deres land derude, og solgte den for sild; jeg måtte sælge alle mine pile for sild [her er en leg med ordene for pil og sild]. Uåret volder et og andet.*

1. 1. Brandr fær Eiriki lands bandu logs ok landa = *Sværdet skaffer Erik guld og lande.*

2. Fróðr ferju bakka blakkriðandi hafði barnungr farna þaðan góða fór til Skáneyjar; ráðvandr rógeisu ræsir vanu sendan sverðbautinn her seggja kindar Gauti á Skotlandi = *Den kyndige søkriger havde endnu i barnealderen*

blakkriðandi bakka
barnungr þaðan farna;
rógeisu vann ræsir

ráðvandr á Skotlandi
sendan seggja kindar
sverðbautinn her Gauti.

2. Gráfeldardrápa (c 970).

1. Hlýði, hapta beiðis,
hefk, mildingar, gildi;
því biðjum vér þagnar,
þegna tjón at fregnum.

(hann fekk gagn at gunni)
gunnhörga, sløg, mörpum;
slíðrtungur lét syngva
sverðleiks reginn, ferðir
sendi gramr at grundu
gollvarpaða, snarpar.

2. Dolgeisu rak disar,
drótt kom mörp á flótta,
gunna vinr at gamni
gjóðum írskar þjóðir;
foldar rauð ok feldi
Freyr i manna dreyra
sverð, vas sigr of orðinn,
seggi mækis eggjar.

4. Hilmir rauð und hjalmi
heina laut á Gautum;
þar varð i gný geira
grundar vörðr of fundinn.

3. Austrlǫndum fórsk undir
allvaldr, sás gaf skǫldum,

5. Austr rauð jǫfra þrýstir
orðrakkr fyr bý norðan
brand, þars bjarmskar kindir,
brinnanda, sák rinna;

gjort et godt tog derfra (hjemmefra) til Skåne; den retskafne kriger fik i Skotland sendt en sværdbidt skare af krigere til Odin.

2. 1. Mildingar hlýði, hefk gildi hapta beiðis; því biðjum vér þagnar, at fregnum tjón þegna = *Fyrsterne høre efter; jeg har et digt (at fremføre); derfor beder jeg om tavshed, fordi jeg har erfaret mændenes (Harald gráfelds) undergang.*

2. Gunna vinr rak írskar þjóðir at gamni gjóðum dolgeisu disar; mörp drótt kom á flótta; sverðfoldar Freyr rauð mækis eggjar i manna dreyra ok feldi seggi; sigr vas of orðinn = *Mændenes ven forfulgte irske skarer til fryd for ravnene; en talrig krigerskare tog (havde taget) flugten; krigeren rødfarvede sværdets ægge i mænds blod og fældede dem; sejren blev vunden.*

3. Allvaldr, sás gaf mörpum skǫldum gunnhörga, fórsk undir sløg austrlǫndum; hann fekk gagn at gunni; sverðleiks reginn lét snarpar slíðrtungur syngva; gramr sendi ferðir gollvarpaða at grundu = *Kongen, som gav mange skjalde skjolde, vovede sig under våbnene i de østlige lande; han vandt sejr i kampen; krigeren lod de hvasse skedetunger (sværdene) synge; fyrsten førte skarer af mænd til (det hjemsogte) land.*

4. Hilmir rauð heina laut á Gautum und hjalmi; þar varð grundar vörðr of fundinn i geira gný = *Fyrsten med hjelmen på rødfarvede sværdet i Gøtternes blod; dér traf man landets beskytter i kamp.*

5. Orðrakkr jǫfra þrýstir rauð brand austr fyr norðan brinnanda bý

gótt hlaut gumna sættir,
geirveðr, í fqr þeiri,
oðlingi feksk ungum
orð, á Vinu borði.

6. Braut við brynju njóta
bág rifjunga Sögu,
naddskúrar vas nærir,
Nóregs konungr stóra;
valgaltar lét velta
vargfœðandi marga,
ofvæginn réð jofra,
jafnborna sér þorna.

7. Mælti, mætra hjalta
malm-Óðinn sá, blóði,
þróttar orð, es þorði
þjóðum völl at rjóða —
viðlendr of það vinda

verðung Haraldr sverðum,
frægt þótti þat flotnum
fylkis orð, at morði.

8. Heinþyntan lét hvína
hrynjeld at þat brynju
foldar vqrðr, sás fyrðum
fjornharðan sik varði.

9. Varð á viðu borði
viggjum hollr at liggja
gætir Glamma sóta
garðs ey Limafjarðar;
sendir fell á sandi
sævar bals at Halsi
(olli jofra spjalli)
orðheppinn (því morði).

10. Hjoggusk hvárir tveggja
heggir mækis eggja,

þars sák hjarmskar kindir rinna; gumna sættir hlaut gótt orð í þeiri fqr; ungum oðlingi feksk geirveðr á Vinu borði = *Den orddjærve fyrste rød-farvede sværdet i Østerleden nord for den brændende by (bygd?), hvor jeg så Bjærnerne flygte; mændenes forliger erhvævede sig ry på det tog; den unge konge havde en kamp på Dvina's bred.*

6. Konungr Nóregs braut bág rifjunga Sögu við stóra brynju njóta; [hann] vas naddskúrar nærir; vargfœðandi lét marga valgaltar þorna, jafnborna sér, velta; ofvæginn réð jofra = *Norges konge yppede strid i og ved kamp med overmodige (mægtige) mænd; han var en kriger; ulveføderen lod mange krigere, af lige så høj byrd som han selv, bile i græsset; uimod-stæelig overmandede han fyrsterne.*

7. Mætra hjalta malm-Óðinn, sá es þorði at rjóða völl blóði þjóðum, mælti þróttar orð — viðlendr Haraldr of það verðung vinda sverðum at morði; flotnum þótti þat orð fylkis frægt = *Krigeren, som havde mol til at rødfarve marken i mændenes blod, sugde det om kraft vidnende ord — den vidtherskende Harald bød sin hird at drage sværdene til kamp; det kongens ord syntes søkrigerne berømmeligt.*

8. Foldar vqrðr, sás varði sik fyrðum fjornharðan, lét heinþyntan brynju hrynjeld hvína at þat = *Landets beskytter, der værgede sig overmåde tappert mod mændene, lod derefter det skarpslebne sværd suse.*

9. Hollr gætir Glamma sóta varð at liggja eygarðs viggjum á viðu borði Limafjarðar; orðheppinn sendir sævar bals fell á sandi at Halsi; jofra spjalli olli því morði = *Den ventlige søkriger kom til at ligge med sine skibe på Limfjordens vidtstrakte bred; den fyndige gavmilde fyrste faldt på strandbredden ved Hals. Jarlen (Hakon) voldte det drab.*

varð i gogn at ganga
geirdrótt Haraldr þeiri.

11. Fellumk hólfr, þás hilmis
hjódrifa brá lífi
(réðat oss til auðar)
auðvön (Haralds dauði),
en ek veit, at hefr heitit
hans bróðir mér góðu
(sæa getr þar til sælu
seggfjöld) hvaðarr tveggja.

12. Þar vas (þrafna byrjar
þeim stýrðu goð Beima)
sjalfr i sækialfi
Sigtýr Atals dýra.

13. Kunni tolf, sás, tanna,
tiðum, Hallinskiða
ógnar-stafr, of jöfra.
iþróttir, framm sótti.

14 (*stev*). Vigeisu tekr visa
valfall Haralds alla.

3. Lausavisa (961—62).

Vel hefr hefnt, en (hafna
hjors berdraugar fjörvi)
folkkrakr of vant fylkir
framligt, Haraldr Gamla,

es dökkvalir drekka
dolgbrands (fyr ver handan
roðin sák benja rauðra
reyr) Hókonar dreyra.

10. Hvarir tveggja mækis eggja heggir hjoggusk; Haraldr varð at ganga i gogn þeiri geirdrótt = *Krigerne på bægge sider huggede hinanden ned; Harald måtte gå frem imod den krigerskare (der angreb).*

11. Fellumk hólfr auðvön, þás hjódrifa brá lífi hilmis, dauði Haralds réðat oss til auðar, en ek veit, at hvaðarr tveggja bróðir hans hefr heitit mér góðu; þar getr seggfjöld sæa til sælu = *Det halve rigdomshåb tilintetjordes for mig, da kampen gjorde ende på kongens liv; Haralds død blev mig ikke til berigelse; men jeg ved, at bægge hans brødre har lovet mig gode gaver; dér (hos dem) venter mange mænd sig rigdom.*

12. Þar vas sjalfr Sigtýr i sækialfi Atals dýra; goð stýrðu þeim byrjar þrafna Beima = *Dér var selve Odin i søkrigeren; guderne styrede den kriger.*

13. Ógnar-stafr tanna Hallinskiða, sás sótti tiðum framm of jöfra, kunni tolf iþróttir = *Den gavmilde fyrste, der tit og ofte overgik andre fyrster, forstod sig på tolv idrætter.*

14. — *giver ingen sammenhængende mening; stevet har vel bestået af 4 linjer, hvoraf kun disse to er bevarede.*

3. Vel hefr Haraldr hefnt Gamla, en of vant framligt, folkkrakr fylkir — hjors berdraugar hafna fjörvi —, es dolgbrands dökkvalir drekka dreyra Hókonar; sák reyr rauðra benja roðin fyr ver handan = *Godt har Harald hævnat Gamle, men du, kampmodige fyrste, udførte en hertig dåd (mændene mister livet), da du bevirkele, at ravnene drikker Hakons blod. Jeg så de blodige spyd rødfarves hinsides havet.*

Kormákr Ögmundarson.*Ísländsk skjald c. 930—70.***1. Sigurðardrápa (o. 960).**

1. Heyri sonr á, Sýrar, sannreynis, fentanna, orr, greppa lætk uppi jastrin, Haralds, mina.	4. Svall, þás gekk með gjallan Gauts eld, hinn 's styr heldi, glæðfæðandi Griðar, Gunnr; komsk Urðr ór brunni.
2. Meiðr es mörögum æðri morðteins í dyn fleina; hjorr fær hildiborrurum hjarls Sigurði jarli.	5. Hróðr gerik of mög mæran meir Hókunar fleira; haptænis geldk hönunum heið; sitr Þórr í reiðu.
3. Eykr með ennidúki jarðhljótr díá fjarðar breyti, hún sás, beinan, bindr; seið Yggr til Rindar.	6. Hafit maðr ask né eskis afspring með sér þingat fésæranda at færa fats; véltu goð Þjatsa;

1. Heyri orr sonr sannreynis Haralds á — lætk uppi mina fentanna Sýrar greppa jastrin = *Hakons raske søn høre til — jeg fremfører mit digt.*

2. Meiðr morðteins es mörögum æðri í dyn fleina; hjorr fær hildiborrurum Sigurði jarli hjarls = *Krigeren er ypperligere end mange (tilsammen) i kampen; sværdet skaffer den krigsraske Sigurd jarl land.*

3. Jarðhljótr, sás bindr hún, eykr beinan díá fjarðar breyti með ennidúki; Yggr seið til Rindar = *Jarlen, som hejser sejlet til toppen, udmærker (har udmærket) den redbonne digter (mig) med et pandebånd. Odin fik Rind ved sejd.*

4. Gunnr svall, þás Griðar glæðfæðandi, hinn 's heldi styr, gekk með gjallan Gauts eld; Urðr komsk ór brunni = *Kampen rasede, da krigeren, som holdt slag, trængte frem med det gjaldende sværd; Urd kom op af brønden.*

5. Gerik meir fleira hróðr of mærau mög Hókunar; geldk hönunum haptænis heið; Þórr sitr í reiðu = *Fremdeles digter jeg mere om Hakons navnkundige søn; jeg giver ham et digt; Tor sidder i sin vogn.*

6. Hafit maðr ask né eskis fats afspring með sér þingat at færa fésæranda; goð véltu Þjatsa; hver kind myni of hægjask við vés vægi-valdi; því fagnar fens fúr-Rognir; Gramr vá til menja = *Man tage ikke med sig mad eller drikke til den gavmilde mands hjem; guderne overlistede Tjatse; hvem skulde vel kunne stille sig op imod ham, som beskytter helligdommen; det er den gavmilde jarl glad ved; Gram tilkæmpede sig skatten.*

hver myni vés við valdi
vægi kind of bægjask;
því fúr-Rognir fagnar
fens; vá Gramr til menja.

7. Algildan biðk aldar
allvald of mér halda
ýs bifvangi Yngva
ungr; fór Hroptr með Gungni.

2. Lausavísur.

(alle fra omtr. 955--70).

1. Nú varðk mér i minu
(menreið) jötuns leiði
(réttumk risti) snótar
ramma óst fyr skömmu;
þeir munu fœtr at fári
fald-Gerðar mér verða
(alls ekki veitk ella)
optarr an nú (svarra).

en til okla svanna
itrvaxins gatk lita
(þrjú muna oss of ævi
eldask) hjá þreskeldi.

2. Brunnu beggja kinna
hjört ljós á mik drósar
(oss hlægir þat eigi)
eldhúss of við feldan,

3. Brámáni skein brúna
brims und ljósum himni
Hristar, hórvi glæstrar,
haukfránn á mik lauka,
en sá geisli sýslir
síðan gollmens Friðar
hvarma tungls ok hringa
Hlinar ópurpt mína.

7. Biðk ungr algildan allvald Yngva aldar halda of mér ýs bifvangi; Hroptr fór með Gungni = *Jeg, som er ung, beder den udmærkede styrrer af Yngves slægt at holde sin hånd over mig. Hropt havde Gungne i hånden.*

2, 1. Nú varðk mér fyr skömmu ramma óst i minu jötuns snótar leiði; menreið réttumk risti; þeir fœtr fald-Gerðar munu optarr verða mér at fári an nú; ella veitk alls ekki svarra = *Nu mærkede jeg (opstod der hos mig) for nylig en stærk kærlighed i mit sind; kvinden strakte sin vrist frem mod mig; de kvindens fædder vil oftere end nu blive mig farlige; eller også ved jeg slet intet med hensyn til kvinden.*

2. Hjört ljós beggja kinna drósar brunnu á mik of feldan eldhúss við — oss hlægir þat eigi —, en gatk lita til okla itrvaxins svanna hjá þreskeldi; þrjú muna eldask oss of ævi = *Kvindens to strålende øjne så luende på mig henóver brændebunken — det bringer mig ikke glæde — og nede ved tærskelen kunde jeg se den herligt byggede møs ankler; længsel (efter hende) vil hos mig aldrig blive gammel (stadig være lige frisk).*

3. Brámáni lauka brims Hristar, hórvi glæstrar, skein und ljósum brúna himni haukfránn á mik, en sá geisli hvarma tungls gollmens Friðar sýslir síðan mína ópurpt ok hringa Hlinar = *Den hørsmykkede kvindes øjenstråler skinnede under den lyse pande, som høgens øjne, mod mig, men de møens øjnes stråler vil herefter volde både mig og hende fortræd*

4. Hófat lind (né leynðak) líðs (hyggju því striði) — bands mank beiði-Rindi — baugsæm af mér augu, þás húnknarrar hjarra happ-þægi-Bil krapta hellsisæm at halsi Hagbarðs á mik starði.
5. Eitt lýti kvazk Áta eldbekks á mér þekkja Eir of aptanskærur allhvít, ok þó litit — haukmærar kvað hári Hlin vel borin mínu (þat skyldak kyn kvinna kenna) sveipt í enni.
6. Svört augu berk sveiga snyrti-Grund til fundar
- (þykkik erma Ilmi allfölr) ok ló sölva; þó hefk mér hjá meyjum, men-Grund, komit stundum, hrings við Hqrn at manga hagr, sem drengur enn fagri.
7. Ql-Sógu metk auga annat, beðjar Nqnnu þats í ljósu liki liggr, hundraða þriggja, þann metk hadd, es (hodda) hqrbeiði-Sif greiðir, (dýr verðr fægi-Freyja), fimm hundraða snimma.
8. Alls metk auðar þellu Íslands, þás mér grandar, Húnalands ok handan hugstarkr sem Danmarkar;

4. Baugsæm líðs lind hófat augu af mér — mank bands beiði-Rindi; né leynðak því hyggju striði —, þás hellsisæm hjarra krapta húnknarrar happ-þægi-Bil starði á mik at halsi Hagbarðs = *Den ringprydede kvinde tog ikke øjnene fra mig — jeg husker hende, og jeg skjulte ikke den sjælsvånde —, da den halsringsmykkede mø, der vandt i tavlsplet, stirrede på mig ved Hagbards hals.*

5. Eitt lýti kvazk allhvít Áta eldbekks Eir þekkja á mér of aptanskærur, ok þó litit — haukmærar Hlin, vel borin, kvað hári mínu sveipt í enni; skyldak kenna þat kvinna kyn = *Den lyse kvinde sagde i aften-skumringen, at hun på mig kunde få øje på én, og dog en ringe, lyde — hun, den højbarne kvinde, sagde, at jeg havde en krøllet lok i panden; jeg skulde tro jeg kendte den art tænke måde hos kvinder.*

6. Berk svört augu ok sölva ló til fundar sveiga snyrti-Grund; þykkik erma Ilmi allfölr; þó hefk komit mér stundum hjá meyjum, men-Grund, hagr, sem drengur enn fagri, at manga við hrings Hqrn = *Jeg bærer sorte øjne og bleg læd til møde med den smukke kvinde; hun synes jeg er meget bleg; dog har jeg stundom vundet kvinders gunst, mø, og ikke stået tilbage for de smukke svende i at føre elskovstater med kvinder.*

7. Metk annat auga ql-Sógu, þats liggr í ljósu liki beðjar Nqnnu, þriggja hundraða, þann hadd, es hqrbeiði-Sif greiðir, metk snimma fimm hundraða; hodda fægi-Freyja verðr dýr = *Jeg vurderer møens ene øje, som ligger i hendes lyse legeme, til tre hundreder, og det hår, som kvinden reder, uden betænkning til fem hundreder; møen bliver dýr.*

8. Metk alls auðar þellu, þás grandar mér, hugstarkr Íslands ok Húna-

verð es Engla jarðar
Eir háþýrnis geira
(sól-Gunni metk svinna
sunds) ok Íra grundar.

9. Léttfæran skalt láta
(ljóst vendi mar) Tósti
móðr of miklar heiðar
minn hest und þér rinna;
makara 's mér at mæla,
an mórauða sauði
of afréttu elta,
orð mart við Steingerði.

10. Saurfirðum kom svarðar
sefpeys at mér Freyja
(grepps reiðu mank góða)
geir teins skarar beina;
þó vörum vér þeiri
þöll hylltinga vallar

(minnumk Eir at unna
unnfúrs) meðalkunnir.

11. Góðr þykkir soðinn mör
syni Ögmundar.

12. Hvat skalt orfa Áli
ófróðr of mat ræða
— þér vas þeirar kerski
þörf eng við mik, Narfi.

13. Spurði frenju fæðir
fréttinn, hvé mér þætti
(hann sýnisk mér heima
hvarmrauðr) ketilormar;
veitk, at hrímugr hlúki,
hrókr saurugra flóka,
sás túnvöllu taddi,
tikr ørendi hafði.

lands handan sem Danmarkar; Eir háþýrnis geira es verð Engla jarðar ok Íra grundar; metk svinna sól-Gunni sunds = *Jeg vurderer i det hele kvinden, som volder mig elskovskvide, urokkelig sikkert lige så meget værd som Island og Hunland i det fjærne såvelsom Danmark; hun er (fremdeles) lige så meget værd som England og Irland; jeg vurderer hende.*

9. Skalt, móðr Tósti, láta minn léttfæran hest rinna und þér of miklar heiðar; ljóst mar vendi; mér es makara at mæla mart orð við Steingerði an elta mórauða sauði of afréttu = *Du skal nu, trætte Toste, lade min raske hest løbe med dig over de drøje heder; giv den af pisen; det er mig behageligere at snakke mangt et ord med Steingerd end forfølge de brune får over fjældgræsangene.*

10. Svarðar sefpeys teins Freyja kom beina at mér, saurfirðum, skarar geir; mank grepps reiðu góða; þó vörum vér meðalkunnir þeiri þöll hylltinga vallar; minnumk at unna unnfúrs Eir = *Kvinden kom og gav mig, efter at jeg havde tvøttet mig, en redekam; jeg husker, at jeg havde det godt; dog var jeg den kvinde kun lidet bekendt; jeg glemmer ikke at elske hende.*

11. Ögmunds sön holder af kogte pølser [svar på Narfes kvæðling].

12. Hvat skalt, ófróðr orfa Áli, ræða of mat?, þér vas eng þörf þeirar kerski við mik, Narfi = *Hvad skal du, ukyndige træ, tale om mad?, den næsvished overfor mig kunde du, Narve, have ladet være med.*

13. Frenju fæðir spurði fréttinn, hvé mér þætti ketilormar; hann sýnisk mér heima hvarmrauðr; veitk, at hrímugr hlúki, sá hrókr saurugra flóka, 's

14. Hneit við Hrungnis fóta
(hall) vitjondum stalli
(inn vask Ilmi at finna)
engis sax (of genginn);
vita skal hitt, ef hætir
(handvist es) mér grandí,
— né Yggs fyr lið leggjum —
litlu meira vítis.
15. Braut hvarf ór sal sæta,
sunds erum hugr á Gunni
(hvat merkir nú) herkis
(holl) þverligar (alla);
rendak alt et iðra
(eyrar geirs) at þeiri
(hyrs erum Hǫrn at finna)
hús brágeislum (fúsir).
16. Sitja sverð ok hvetja
sín andskotar mínir,
eins karls synir, inni;
erut þeir banar mínir;
en ef á viðum velli
vega tveir at mér einum,
þá 's sem ær at ulfi
óræknum fjór sæki.
17. Sitja menn ok meina
mér eina Gnó steina,
þeir hafa vil at vinna,
es mér varða Gnó borða;
því meira skalk þeiri,
es þeir ala meira
qfund of órar gongur,
unna sölva Gunni.

taddi túnvöllu, hafði tíkr ørendi = *Koens fæder spurgte næsvis, hvad jeg syntes om „kedelorme“, — jeg synes han er hjemme rødtjet (på grund af køkkenarbejdet), — men jeg ved, at den sødede tølper, den smudsige filts ridder, som har gødet markerne, blev behandlet som en tævehund.*

14. Engis sax hneit vitjondum við Hrungnis fóta stalli; vask of genginn inn at finna hall-Ilmi; hitt skal vita litlu meira vítis, ef hætir mér grandí; es handvist; né fyr leggjum Yggs lið = *Leen stødte mod besøgerens (mit) skjold; jeg var gået ind for at træffe kvinden; det skal føre til adskillig mere ulykke, dersom du truer mig med mén; det er sikkert; jeg unnlader ikke at digte (udtrykke det på vers).*

15. Sæta hvarf braut ór sal; erum þverligar hugr á sunds herkis Gunni; hvat merkir nú alla holl? rendak brágeislum all hús et iðra at þeiri; erum fúsir at finna geirs eyrar hyrs Hǫrn = *Hun forsvandt af stuen; jeg elsker hende endnu højere (end nogensinde); hvad udmærker nu hele hallen? Jeg lod mine øjne gennemløbe hele det indre hus for at søge hende; jeg er begærlig efter at træffe hende.*

16. Andskotar mínir sitja inni, synir eins karls, ok hvetja sverð sín; erut þeir banar mínir; en ef tveir vega at mér einum á viðum velli, þá 's sem ær sæki fjór at óræknum ulfi = *Mine fjender, en ringe bondes sønner, sidder inde og hvæsser deres sværd; ikke vil de blive mine banemænd; og hvis de to angriber mig ene ude på den vide mark, er det som om hun får angreb en hensynsløs ulv på livet.*

17. Menn sitja ok meina mér eina steina Gnó; þeir es varða mér borða Gnó, hafa vil at vinna; því meira skalk unna þeiri sölva Gunni, es þeir ala meira qfund of órar gongur = *De sidder (ligesom i baghold) og formener mig én kvinde; de, som vil holde mig borte fra hende, har et møj-*

18. Sitja menn ok meina mér ásjónu þína; þeir hafa lögðis loddu linna „fætr“ (fár?) at vinna, þvit upp skulu allar, ólstafns áðr þér hafnak lýsi-Grund, í landi, linns, þjóðáar rinna. 19. Hvern myndir þú Hrundar, Hlin, skapfrömuð, línu, (líkn sýnir mér) leika. ljós, þér at ver kjósa? 20. Kosta hins, at hesti haldir fast ok skjaldi, koma mun ór við eyra yðr bráðliga hnyðja,	seg þú aldri siðan, þótt sjau of dag fregnir, (kemba skalt of kúlu) kumblabljótr frá sumbli. 21. Brott hefr Bersi sóttá (beiðis hann á reiði valkjósanda at visu vins) heitkonu mína, þás unni mér manna, (mist hefk fljóðs ens tvista) þá kystak mey, miklu mest, daglengis flestan. 22. At emk, Yggjar gøtva, ullar Svölnis fulli of reiði-Sif rjóða, runnr, sem vífl at brunni. —

sommeligt arbejde; desto mere skal jeg elske den mø, jo mere de er misundelige på mine rejser (til hende).

18. Menn sitja ok meina mér ásjónu þína; þeir hafa at vinna lögðis loddu linna fár, þvit allar þjóðáar skulu rinna upp í landi, áðr hafnak þér, ólstafns „linus“ lýsi-grund = *De sidder og formener mig synet af dit åsyn; de skal komme til at udstå kamp, ti alle hovedelve skal rinde opad i landet, før jeg vrager dig, lyse mø.*

19. Hvern Hrundar leika skapfrömuð myndir þú, ljós línu Hlin, kjósa þér at ver; sýnir mér líkn = *Hvilken kriger vilde du, lyse kvinde — du viser mig velvilje — vælgte dig til mand? [herpå er Steingerds vers svar, se nedenf.].*

20. Kosta hins, at haldir fast hesti ok skjaldi; koma mun ór hnyðja bráðliga við eyra yðr; seg þú aldri siðan frá sumbli, kumblabljótr, þótt fregnir sjau of dag; skalt kemba of kúlu = *Sørg for, at du sikkert beholder din hest og dit skjold; min træhammer vil snart berøre dit øre; fortæl aldrig herefter om et gilde (bryllup), gravhøjbryder, selv om du erfarer syv om dagen; du skal komme til at rede dit hår over en bule.*

21. Bersi hefr sóttá brott heitkonu mína — hann á at visu reiði valkjósanda vins beiðis, — þás unni mér miklu mest manna; þá mey kystak flestan daglengis; mist hefk ens tvista fljóðs = *Berse har ført min fæstems bort, — ham er digterens (min) vrede vis — hende som elskede mig allerhøjest blandt mænd; den mø har jeg kysset mest den hele dag; nu har jeg mistet den sorgfulde kvinde.*

22. Emk at Svölnis fulli of rjóða ullar reiði-Sif, Yggjar gøtva runnr,

- 22b. Dýrt verðr dögva kerti heldr vilda ek hólfu,
 Draupnis mart at kaupa, — hring-Eir, at marr sþryngi
 þrimr aurum skal þetta (sparðak jó, þanns óttum,
 Þórveigar skip leiga. allitt), an þik gefna.
23. Svá kveðk snyrti-Freyju 25. Átt hefk yðr at færa
 (snimr trúða ek brúði) eggfallinn hjör, Skeggi,
 gamðis vangs of gengna (beitat vápn) at visu
 greipar báls ór skólum, varð þeira hlutr meiri;
 at vegskorða verðit vasat of gang, þanns gengum
 varrskiðs funa siðan geirþey of mey heyja,
 (söddum hólðs á holdi (sigr varða þá sverða
 hrafna) mér at tafni. sennu) mér at kenna.
24. Þú telr, ljós, of logna, 26. Hefk á holm of gengit
 lin-Gefn, við þik stefnu, (hugðumk þat fyr betra)
 en ek gerða mjök móðan við hiðbyggvi, hasla
 minn fák of sök þina; handar skers, at berjask;

sem vífl at brunni = *Jeg er så ofte ved digtet (digter så ofte) om den rød-mussede kvinde, kriger, som vaskibrættet er ved brønden.*

22b. Mart verðr Draupnis dögvar kerti dýrt at kaupa — þetta skip Þórveigar skal leiga þrimr aurum = *Mange ting må man (jeg) købe dyrt — for dette Torveigs skib skal der gives tre øre i leje.*

23. Svá kveðk gamðis vangs báls snyrti-Freyju of gengna ór greipar skólum — snimr trúða ek brúði —, at varrskiðs funa vegskorða verðit siðan mér at tafni: söddum hrafna á holdi hólðs = *Således siger jeg at kvinden er sluppet ud af mine hænder — for trode jeg hende — at hun herefter aldrig vil blive min; jeg har møttet ravne ved mandens legeme.*

24. Þú telr, ljós lin-Gefn, stefnu of logna við þik, en ek gerða miun fák mjök móðan of þina sök; hólfu heldr vilda ek, at marr sþryngi, an þik gefna, hring-Eir; sparðak jó, þanns óttum, allitt = *Du siger, lyse kvinde, at aftalen med dig er bleven brudt (at jeg er udeblevet), men jeg gjorde min hest for din skyld overtræt; jeg vilde langt hellere at min hest sprængtes end at du blev bortgiftet, kvinde; kun lidt sparede jeg den hest, jeg havde.*

25. Hefk átt at færa yðr, Skeggi, eggfallinn hjör — vápn beitát —; at visu varð þeira hlutr meiri; vasat mér at kenna of gang, þanns gengum heyja geirþey of mey; sigr varða þá sverða sennu = *Jeg har skullet bringe dig, Skegge, dit ægbrustne sværd — våbnet bed ikke —; tilvisse blev sejren deres; men jeg var ikke skyldig i den gang (det udfald), jeg havde til at kæmpe for mænen; sejr blev der ikke (mig) forundt i kampen.*

26. Hefk of gengit á holm at berjask við hiðbyggvi, handar skers hasla; hugðumk þat fyr betra; enn mæri mála vöndr Skeggja, morðeggjandi,

brast fyr mér enn mæri
mála vöndr í hendi
(mist hefr margra kosta)
morðeggjandi Skeggja.

illa lét, þás, Áta,
ófúss, varar húsa,
sónar, fress, ór sínu
slíðr balti gekk hiði.

27. Færðia mér at morði
morðvönd (fetils storðar
staðr esa strandar naðri)
starreggjaðan Skeggi;
gerði (holt) fyr hjalti
Hviting í tvau bita
(brotit hefk skarð í skerðum)
Sköfnung (fetils þrafna).

29. Gerðu, vask of genginn,
Gefn, til vissar stefnu,
(nú emk hörpelli hylli
hornungr) tváa morna;
gætumk hins, at heima,
hörfit, munak sitja
(mér 's of erma Ilmi
iðjusamt) enn þriðja.

28. Gerðisk minn at morði
morðvöndr, es hjók, randar
greipum rann at gunni
grannfengr, iugtanni;

30. Firnat mik, þótt, fjornis
Freyr, værak þér dreyra
(mærð berk fyr þik mína)
mæri seinn at færa;

brast í hendi fyr mér — mist hefr margra kosta = *Jeg har gået på holm for at kæmpe med Berse, kvinde; jeg ventede mig fordel deraf; men Skegges navnkundige, drabsæggende sværd brast i hånden på mig; det har mistet mange gode egenskaber.*

27. Skeggi færðia mér at morði starreggjaðan morðvönd; esa staðr fetils storðar strandar naðri: Sköfnungr gerði bita Hviting í tvau fyr hjalti; hefk brotit holt skarð í skerðum fetils þrafna = *Det var ikke et sværd med usvigelig æg, Skegge bragte mig til kampen, der er ingen højelig kraft i sværdet; (dog) bed Sköfnung Hviting itu nedensfor hjaltet; jeg har brudt et helt skår i det (nu) skårede sværd.*

28. Minn morðvöndr gerðisk grannfengr at morði es hjók greipum; randar iugtanni rann at gunni, illa lét Áta varar húsa fress, þás sónar balti gekk ófúss ór sínu slíðrhiði = *Mit sværd opnæde ikke meget i kampen, da jeg huggede det; sværdet svigtede i kampen; sværdet klang hæslig, da det mod sin vilje måtte gå ud af sin skede.*

29. Gerðu Gefn, vask of genginn tváa morna til vissar stefnu; nú emk hornungr hylli hörpelli; gætumk hins, hörfit, at munak sitja heima enn þriðja; mér 's iðjusamt of erma Ilmi = *Kvinde, i to morgner er jeg gået til et aftalt møde; nu er jeg berøvet hendes gunst; jeg antager, kvinde, at jeg vil sidde hjemme den tredje; jeg er optagen af hende.*

30. Firnat mik, fjornis Freyr, þótt værak seinn at færa þér dreyra mæri; berk mína mærð fyr þik; máat vinna sköppum Hildar hreggmíðjunga, Skeggi; verit hefir þinn hjorr í þrym þremja und heiði = *Dadl mig ikke, kriger, fordi jeg var sen til at bringe dig sværdet; jeg fremfører mit vers for dig; man kan ikke modstå menneskenes skæbne, Skegge; dit sværd har været i kamp under heden.*

máat (und heiði) Hildar hreggmiðjunga, Skeggi, (verit hefr í þrym þremja þinn hjórr) sköpum vinna.	trauðla mák of tœja tanna, silki-Nanna, siz þik fastnaði frægja faðir þinn blotamanni.
31. Framm þóttumk ek, fasta Freyr, mínum gram, dreyra, Gauts at gótva móti, galdrs, blóðfrekum halda, né, gim-Ránar, gína, gótt, hlæðivið máttit, mínn leikr hugr á henni, hlunnjós við banmunn.	33. Þarfta, hvít, at hœta, Hlin skrautligrar línu, (vér kunnnum skil skepja) Skiðunga mér niði; naddhríðar skalk niða Njót, svát steinar fljóti; nú hef ek illan enda Eysteins sonum leystan.
32. Mákak hitt of hyggja, hvi þú skyldir verða, gollhlaðs geymiþella, gefn tindrátar manni,	34. Skaka verðum vér Skarði, skald á búð til kalda, (fjöll eru fjarðar kelli faldin) hrim af tjaldi;

31. Ek þóttumk halda mínum blóðfrekum Gram frammi at Gauts gótva móti, dreyra fasta galdrs Freyr, né máttit gína banmunn við hlunnjós hlæðivið; mínn hugr leikr á henni, gim-Ránar gótt = *Jeg syntes jeg holdt mit blodgriske sværd (kraftig) frem i kampen, kriger, men det kunde ikke gabe med sin drabsmund mod manden; jeg tænker på hende, kvinden.*

32. Mákak of hyggja hitt, gollhlaðs geymiþella, hvi þú skyldir verða gefn tindrátar manni; mák trauðla of tœja tanna, silki-Nanna, siz faðir þinn fastnaði þik frægja blotamanni = *Jeg kan ikke forstå det, kvinde, hvorfor du blev bortgiven til den tintrækker; jeg kan næppe trække på læben (til smil) siden din fader fæstede dig, navnkundige kvinde, til den elendige karl.*

33. Þarfta, hvít Hlin skrautligrar línu, at hœta mér niði Skiðunga; vér kunnnum skepja skil; skalk niða naddhríðar Njót, svát steinar fljóti; nú hef ek leystan Eysteins sonum illan enda = *Du behøver ikke lyse kvinde, at true mig med Skidungernes nid; jeg kan give besked; jeg skal nide krigeren, så at stenene skal flyde; nu har jeg løst en slem ende til Østens-sønnerne (forårsaget af ubehageligheder).*

34. Vér verðum, Skarði, skaka hrim af tjaldi; skald á til kalda búð; fjöll eru faldin fjarðar kelli; vildak, at reiðar valdi væri engu hæra; hann 's til latr frá sinni ljóssi linnbeðjar Gnó = *Vi må, Skarde, ryste rimen af teltet; digteren (jeg) har en altfor kold bod (opholdsted); fjældene er bedækkede med is; jeg vilde, at vogntrækkeren ikke havde det bedre end jeg, men han er nok for doven til at forlade sin lyse kone (kones leje).*

vildak at reiðar valdi
væri engu hæra;
hann 's til latr frá ljóssi
linnbeðjar Gnó sinni.

35. Uggik litt, þótt leggi
landvörðr saman randir
(vasat ógn verka stærri)
vellauðigr, mér dauða;
meðan skerjarðar, Skarði,
skorðu mank fyr norðan,
hvöss angrar sú, sessi,
sótt, Þórketils dóttur.

36. Skjótt munum Skarði herðnir,
skulum tveir banar þeira,
hollr, andskota hrinda,
hjördrifr, níu, fjörvi,
meðan goðleiðum gáða
grunnleit, sú s mér unni,

gengr at glæstum bingi
gollseims Njörun heima.

37. Brim gnýr, brattir hamrar
blálands Haka standa,
alt gjalfr eyja þjalfa
út liðr i stað, viðis;
mér kveðk heldr of Hildi
hrannblikis, an þér, miklu
svefnfátt; sörva Gefnar
sakna mank, es ek vakna.

38. Esa mér, sem Tinteini
— trauðr 's vásfara kauði —
(skjarr 's hann) við þys þenna,
þrjótr myksleða brjóti,
þás (alsnjallir allir
oddregrns stafar fregni)
es í Sólundar sundi
sundfafa rjó bundia.

35. Uggik litt dauða mér, þótt vellauðigr landvörðr leggi saman randir; vasat ógn verka stærri; meðan mank skerjarðar skorðu, dóttur Þórketils, fyr norðan, Skarði, angrar (ongrumk?) sú hvöss sótt, sessi = *Jeg er ikke bange for at dø, fordi den rige landstyreder begynder kamp; digteren var aldrig frygt-som; medens jeg husker kvinden, Torkels datter, der nordpå, Skarde, piner den skarpe bekymring (elskoven) mig, kammerat.*

36. Munum skjótt, Skarði, herðnir hrinda fjörvi andskota; skulum tveir, hollr hjördrifr, banar þeira níu, meðan grunnleit gollseims Njörun, sú s unni mér, gengr heima at glæstum bingi goðleiðum gáða = *Hurtig vil vi, kraftige to, Skarde, slå vore fjender ihjel; to skal vi, hulde kriger, volde deres — de er ni — død, medens hun med det smalle ansigt, som elskede mig, der hjemme går til den smykkede sæng, der deles af den gudeforhadte kujon.*

37. Brim viðis gnýr, hamrar Haka blálands standa brattir; alt gjalfr eyja þjalfa liðr út i stað; kveðk mér miklu heldr svefnfátt of hrannblikis Hildi an þér; munk sakna sörva Gefnar, es ek vakna = *Havets brænding bruser; søens klippehøje bølger står stejle; havets hele brusende masse strømmer ud på stedet(?); jeg siger, at jeg sover langt mindre — på grund af tanken på kvinden, end du; jeg vil savne hende, hver gang jeg vågner.*

38. Esa mér við þenna þys, sem þrjótr brjóti myksleða Tinteini — kauði 's trauðr vásfara; hann 's skjarr —, þás sundfafa rjó es bundin í Sólundar sundi; allir alsnjallir oddregrns stafar fregni = *Jeg bliver ikke tilmode ved denne tunult, som om det var en træ, der brækkede en mæg-*

39. Veit hinn, es tin tannar,
trauðr sæfara, enn blauði
(støndumk Ilmr fyr ynði)
ógörva þat (sörva),
hvar eldfaldin alda
opt gengr of skor drengjum;
hann á vifs at vitja
varma búð á armi.
40. Hvilum, handar bála
Hlín, valda skop sinu
(þat séum) reið at ráði
rik, tveim megin brikar,
nærgi 's oss í eina
angrлаust sæing gongum,
dýr sköfnunga, drafnar
dúneyjar, við, Freyja.
41. Svófum, Hnoss, í húsi
hornþeyjar, vit Freyja
fjarðar logs en frægja
fimm nætr saman grimmar;
ok hyrketils hverja
hrafns ævi Gnóð stafna
lags, á litt of hugsí,
lák andvanr á banda.
42. Heitask hellur fljóta
hvatt sem korn á vatni
(enn emk auðspöng ungri
ofþekkr), en bjöð sökva,
færask fjöll en stóru,
fræg, í djúpan ægi,
auðs áðr jafnfogr tróða
alin verði Steingerði.

slæde for Tintén — uslingen er uvillig til rejsestrabadser; han er frygt-som af sig —, da skibets rå bindes sammen i Solundsund; alle modige mænd høre (erfare) det.

39. Hinn, trauðr sæfara, enn blauði, es tannar tin — sörva Ilmr støndumk fyr ynði — veit ógörva þat, hvar eldfaldin alda gengr opt of skor drengjum; hann á varma búð á armi vifs at vitja = *Han, der er uvillig til sørejser, den feje, der tygger tin, — kvinden forhindrer min fryd — kender kun lidt til, hvor den ildtoppede bølge slår ofte over mændenes hoved; han har et varmt ophold på kvindens arm at ty til.*

40. Handar bála Hlín, hvilum tveim megin brikar; rik skop valda reið at sinu ráði; séum þat, — nærgi 's gongum, oss angrлаust, í eina sæing, drafnar dúneyjar(?) Freyja, dýr sköfnunga við = *Kvinde, vi hviler hver på sin side af sængegavlen; den mægtige skæbne volder det i sin vrede i følge sin egenmægtighed — det ser jeg —, når vi så end skal, uden mén (skam) for os, gå i én seng, kvinde, dyrebar for krigeren (mig).*

41. Vit en frægja fjarðar logs Freyja svófum, hornþeyjar Hnoss, fimm nætr saman grimmar í húsi, ok lák hverja hrafns ævi, á litt of hugsí, andvanr bandalags á hyrketils stafna Gnóð = *Vi to, jeg og den navnkundige kvinde, sov fem samfulde grumme nætter i huset (det samme hus), kvinde!, og jeg lå, uden mange tanker, hver nat uden kvindens omfavelse på mit leje.*

42. Hellur heitask fljóta hvatt á vatni sem korn, en bjöð sökva — enn emk ofþekkr ungri auðspöng —, en stóru fjöll færask í djúpan ægi, áðr fræg auðs tróða, jafnfogr Steingerði, verði alin = *De flade klipper truer med at flyde i en fart på vandet så let som korn, landene synke — endnu er jeg den unge kvinde kær —, og de store bjerge flytte sig ud i havets dyb, før end en berømt kvinde, ligeså skøn som Steingerd, vil fødes.*

43. Svá berr mér i mína,
men-Gefn, of þat svefna
(nema fági dul drjúga
drengr) ofraðar lengi,
at axllimar yðrar,
auð-Frigg, myni liggja,
hvit, á heiðis landi
hliðar mér of siðir.

44. Digla bauð ek dregla
dagtála (því máli
mér vasa dagr, sás dugði)
drífhagl (af því) vífi,
en bliðhuguð beiði
bauð golls-Njörun (auðar
mitt villat fé Fulla)
fingrgoll gefit trollum.

45. Seinu þykki mér sökkti
snyrti-móts, ór Fljótum

sás elgrennir unnar
orð sendi mér norðan;
hringsnyrtir þarf hjarta
háðærr i sik færa
(þó 's men-Gunnar manni
meira vant) ór leiri.

46. Skulut niðingar neyða,
nú emk sótt of gjöf Þróttar
(upp geldk Gauta gildi)
gögnum, mik til þagnar;
þat munu Þróttar vittir,
Þrós, regns stafar fregna,
(byrjak frægð), nema fjörvi
fél-miðlendr mik véli.

47. Aura gafk, á eyri
af, skar mær, at bærit
Týr, sýndisk, mer taura,
tveim gangvegum þeima;

43. Svá berr mér ofraðar lengi i mína svefna of þat, men-Gefn, — nema drengur fági drjúga dul —, at axllimar yðrar, hvít auð-Frigg, myni of siðir liggja mér á heiðis hliðar landi = *Det har jeg meget længe drømt om, kvinde — medmindre svenden (jeg) bilder mig noget utroligt ind —, at dine arme, lyse kvinde, tilsidst engang vil komme til at ligge om min hals.*

44. Ek bauð dagtála digla drífhagl „dregla“ vífi, — mér vasa dagr af því, sás dugði því máli —, en bliðhuguð golls beiði-Njörun bauð fingrgoll gefit trollum; auðar Fulla villat fé mitt = *I en uheldig stund bad jeg kvinden guldet — der tæmedes mig ingen lykke derved, der støttede min sag —, ti den blide kvinde bad min fingerring givet til troldene; hun vil ikke mit guld.*

45. Sökkti þykki mér seinn snyrti-móts, sá unnar elgrennir, 's sendi mér orð norðan ór Fljótum; háðærr hringsnyrtir þarf færa i sik hjarta ór leiri; þó 's meira vant men-Gunnar manni = *Min fjende synes mig langsom til kampen, den søfarer, der sendte mig bud nordfra Fljot; den over spotten rasende kriger behøver at tage sig et hjerte af lær (jfr. Møkkurkalve); dog er der noget endnu mere, kvindens mand fattes.*

46. Niðingar skulut neyða mik til þagnar; nú emk sótt gögnum of gjöf Þróttar — upp geldk gildi Gauta —; þat munu vittir Þróttar regns stafar fregna, nema Þrós félmiðlendr véli mik fjörvi; byrjak frægð = *Niddingerne skal ikke tvinge mig til tavshed; nu bliver jeg sagsøgt for verset — jeg digter vers ufortrøden —; det vil de døde krigere erfare, medmindre det lykkes dem at berøve mig livet. Jeg udbreder ry (gør folk bekendt).*

47. Gafk aura, at taura Týr bærit af mér á eyri; mær skar „sýndisk“ þeima

vesa mun blóð af blóði,
 bjóð aldri þat skaldi
 þeims qlverki orkar
 ásar, tveggja gása.

48. Mjök hafa troll of trylda
 (trúit mannr konu annars)
 eldreid Áta foldar
 (ómissila) þessa;
 vættik hins at valdit,
 es at vangroði gongum,
 (hvat of kennum þat henni?)
 hós vqlva, þvi, þqlvi.

49. Hefk á holm of gengit,
 hald-Eir, of þik, fqldu,
 (hvat megi okrum qstum)
 annat sinn (of rinna?),
 ok vigsakar vakðar
 (Vqr) hefk of þik (þqru

fúrs skal mér an Tinteini)
 tvær, (unnasta værri).

50. Hefk á holm of gengit
 handar skers, at berjask
 þú skaltat mér, þella,
 þriðja sinn of kviðja;
 rauðk eigi ek rauða
 reyr i þessi dreyra,
 mitt kveðk slætt, i sveita,
 sverð fordæðu gerðu.

51. Ek verð, opt þvit þykkjum
 errótt, af mér þerra,
 golls hlýkk af þér þella
 þraut, á mottulskauti,
 þvi lát i set snauta
 saurreiði (brag greiðik),
 mér hefr steypt i stúru
 Steingerðr, bana verðan.

tveim gangvegum; vesa mun blóð af blóði tveggja gása; bjóð þat aldri skaldi þeims orkar ásar qlverki = *Jeg gav pengc til at krigeren ikke skulde overvinde mig på holmen; kvinden slagtede (noget) disse to gange; det er nok blod af to gæsses blod; byd aldrig digteren, som er i stand til at udføre handlingen at digte, sligt.*

48. Mjök hafa troll of trylda þessa Áta foldar eldreid; trúit mannr ómissila konu annars; vættik hins, at hós vqlva valdit þqlvi, es gongum at þvi vangroði; hvat of kennum þat henni? = *I høj grad har trolde forhekset denne kvinde, ingen skulde uforstyrret tro på en andens kone; jeg vænter, at den hæse vilve ikke volder ulykke, når jeg går til den kamp? hvorfor beskyldte hende derfor?*

49. Hefk of gengit annat sinn á holm of þik, fqldu hald-Eir; — hvat megi of rinna okrum qstum? —, ok hefk of þik vakðar tvær vigsakar; þqru fúrs Vqr skal mér værri unnasta an Tinteini = *Nu har jeg anden gang gået og kæmpet om dig, kvinde; — hvad skulde der kunne hindre vor elskov? — og jeg har haft to kampe for dig; kvinden skal være mig huldere end Tintén.*

50. Hefk of gengit á holm, handar skers þella; þú skaltat of kviðja mér at berjask þriðja sinn; ek rauðk eigi dreyra reyr rauða i sveita i þessi; kveðk fordæðu gerðu sverð mitt slætt = *Jeg har gået på holm, kvinde; du skal ikke hindre mig i at kæmpe for tredje gang; jeg farvede ikke sværdet rødt i blod i denne holmgang; jeg tror heksen gjorde mit sværd sløvt.*

51. Ek verð þerra af mér á mottulskauti, þvit þykkjum opt errótt;

52. Hins mun hǫr-Gefn spyrja, 54. Deyfði eld en aldna
es it heim komið báðir ǫrg véttr fyr mér tǫrgu
með blót roðin, heiði (lætk nið á bak bita
benhlunns, sús mér unni, hǫðlund) at hjǫrfundi,
hvar 's nú baugr enn brendi? dugðit hjǫrr, þás hugðak
bǫl ólitit — — —, hjalnrækjanda at sækja,
hefr hann sveinn enn svarti, hǫgg hlaut huglaus dugga
sonr Ǫgmundar, skaldi. hǫlztu stinn at minni.
53. Rjóðandi lét randa 55. Baugi varðk at bæta
ryðskǫlm of mér falma brúnleggs hvaðartveggja
(fægik Fjǫlnis veigar), (gulduð fé fyrr) hjartrar
fnasi hann vesalstr manna, fang hals mýils spangar;
ok þrymskúrar þeirar gǫtut gjalli mæta
(þat varð hlaup at skaupi) golls laufguðum þolli
vist hafði mér váða (tál hefk teitímála)
(vers spákonu) ferri. tveir kossar fémeiri.

hlýkk þraut af þér golls þella; lát því bana verðan saurreiði snauta í set; Steingerðr hefr steipt mér í stúru; greiðik brag = *Jeg må tørre mig på kappeskødet, ti jeg synes ofte stridbar, du volder mig kval, kvinde; lad derfor møgkæderen, der kun fortjæner døden, luske af til sin bænk; Steingerd har voldt mig bedrøvelse. Jeg digter et vers.*

52. Hins mun hǫr-Gefn, sús unni mér, spyrja benhlunns heiði, es it komið báðir heim með roðin blót, hvar 's nú enn brendi baugr?; sveinn enn svarti, sonr Ǫgmundar, hefr hann; ólitit bǫl . . . . skaldi = *Det vil kvinden, som elskede mig, spørge krigeren om, når I to kommer hjem med det blodige offerdyr: hvor er nu den brændte (af smeltet guld smedede) ring?; den sorte svend, Ǫgmunds søn, har den nu; megen ulykke [er beskæren] skjalden(?)*.

53. Rjóðandi randa lét ryðskǫlm falma of mér; fnasi hann vesalstr manna — fægik Fjǫlnis veigar —, ok vist hafði mér ferri váða þeirar þrymskúrar; þat hlaup spákonu vers varð at skaupi = *Krigeren lod et rustent sværd svinge over mig; lad ham rase som den elendige han er — jeg digter en vise —, tilvisse truede mig ikke nogen fare af den kamp; det anfald af spåkvindens mand blev til spot (for ham)*.

54. En aldna, ǫrg véttr deyfði tǫrgu eld fyr mér at hjǫrfundi; lætk nið bita hǫðlund á bak; hjǫrr dugðit, þás hugðak at sækja hjalnrækjanda; huglaus dugga hlaut hǫlztu stinn hǫgg at minni = *Den gamle lede heks slævede sværdet for mig i kampen; (derfor) lader jeg nu bagefter midet bide krigeren; sværdet duede ikke, da jeg havde i sinde at angribe ham; den modløse usling fik i samme grad svagere hug, skönt de var ført med fuld kraft (fra min side)*.

55. Varðk at bæta baugi — gulduð fé fyrr — hvaðartveggja fang hals

56. Visu munk of vinna,
áðr vér til skips gangim,
senda sörva-Rindi
til Svinadals minna;
koma skulu þoll til eyrna
orð mín Skögun borða;
betr annk sigli-Sögu
an sjölfum mér hölfu.
57. Fekk sás fögru vífi
fór nær an vér stórum
högg af hjalmar skiði
i hattar stall miðjan;
Eysteins hratar arfi
á elliða stafni;
stýrat á mik, Steingerðr,
þótt steigurla látir.
58. Drengr ungr stal mik dalki,
þás drakk á mey rakka;
- skuluma of dalk deila
sem drengir tveir ungrir;
vel hefr Vigr of skepta,
varðk i grjótt at skjóta,
vist 's at manns of mistak,
mosi varð upp at losna.
59. Runnu, randar linna
rógvíðr, at mér gnógir,
þás vér of fen fórum,
flokkum dikis bokkar;
Gauts myndi þá gáttar
gnýsvells, ef þar fellak,
lunds (komk ljósu sprundi)
löngrum minzk (ór öngum).
60. Hirðat, handar girðis
Hlin, (sof hjá ver þinum),
fátt kant, i mun manni,
minna frama, at vinna;

bjartrar brúnleggs mýils spangar; góttut tveir fémeiri kossar mæta gjalli laufguðum golls þolli; hefk tál teitimála = *Jeg måtte bøde en ring — du har för måttet betale — for (hver af) to halsomfavnelser af den lyse kvinde; to dyrere kys kunde ikke møde den sværdebevæbnede mand (mig); jeg har fået tab for de glade samtaler.*

56. Munk of vinna visu minna senda sörva-Rindi til Svinadals, áðr vér gangim til skips; koma skulu þoll mín orð til eyrna borða Skögun; annk hölfu betr sigli-Sögu an sjölfum mér = *Jeg vil sende min vise til kvinden i Svinadal, för vi rejser til skibet; alle mine ord skal komme til kvindens øren; jeg elsker hende dobbelt så meget som mig selv.*

57. Sás för nær fögru vífi an vér fekk stórum högg af hjalmar skiði i miðjan hattar stall; arfi Eysteins hratar á stafni elliða; stýrat á mik Steingerðr, þótt látir steigurla = *Han som kom i nærmere beröring med den skønne kvinde end jeg fik et svært hug af rorpinden midt i hovedet; Østens søn styrter om i skibets stavn; styr ikke lige på mig, Steingerd, skönt du tér dig overmodig.*

58. *Den unge svend stjal spændet fra mig, medens jeg drak den raske kvinde til; vi vil ikke strides om spændet som to smådrenge; godt har man skæftet Vigr; jeg ramte nødvendigvis kun stenhoben; tilvisse fejlede jeg manden; det var kun mosset, der reves op.*

59. Gnógir dikis bokkar runnu flokkum at mér, randar linna rógvíðr, þás vér fórum of fen; þá myndi löngrum minzk Gauts gáttar gnýsvells lunds, ef fellak þar; komk ljósu sprundi ór öngum = *Mange ål løb flokkevis*

þó skalt, fornrar fólðu
Frigg, heldr an mér liggja
(drykk hefk yðr of aukit
Aureks) nær gauri.

forðumk vætr, þvít verða
vignaðrs stafar aðrir
(suertum harmr við hjarta),
helnauð, ór qor dauðir.

61. Vasa sem fljóð i faðmi,
þás fangremmi mættak
við strengmara stýri.
Steingerði mér hefðak;
myndak ql at Óðins
i qndvegi drekka
skjótt (segik til þess skotnum),
ef mér Skrymir lið veittit.

63. Vasat með mér i morgin
maðr þinn, kona en svinna,
roðinn vas hjörr til hodda,
handfögr, á Írlandi,
þás, síðernis Sága,
söng of minum vanga
Hlakkar þrafni, en hrafni
heitr fell á nef sveiti.

62. Réðkat því at, reiði-
Rindr, morðgöfugr forðum,
sunds, at, sólar, grand
sverð skyldi mér verða;

64. Dunði djúpra benja
dögg ór mækis höggvi
(bark með dýrum drengjum
dreyrugt sverð) á eyri;

*henimod mig, kriger, da jeg svømmede over kanalen; da vilde krigeren
jævnlig mindes, dersom jeg var omkommen dér; jeg befride den lyse
kvinde for sorg.*

60. Hirðat, handar girðis Hlin, at vinna i mun manni; kant fátt minna
frama; sof hjá ver þinum; skalt þó, Frigg fornrar fólðu, heldr liggja nær
gauri an mér; hefk yðr of aukit Aureks drykk = *Bryð dig ikke kvinde
om at arbejde efter mandens (mit) ønske; du forstår kun lidt hvad der
bringer mig hæder; sov hos din mand; du skal dog, kvinde, hellere ligge
nærmere ved tølperen end ved mig; jeg har digtet vers om dig (eder).*

61. Vasa sem hefðak mér fljóð, Steingerði, i faðmi, þás mættak fang-
remmi við strengmara stýri; myndak skjótt drekka ql at Óðins i qndvegi, ef
Skrymir veittit mér lið; segik skotnum til þess = *Det var ikke som havde
jeg hende, Steingerd, i favnen, da jeg tog livet med skibets styrer; jeg
vilde snart være kommen til at drikke øl i højsædet hos Odin, hvis
Skrymir ikke havde ydet mig hjælp; det forkynder jeg mænd.*

62. Réðkat því, forðum morðgöfugr, at sverð skyldi verða mér at
grandi, sunds sólar reiði-Rindr; forðumk vætr helnauð, þvít aðrir vignaðrs
stafar verða dauðir ór qor; harmr snertum við hjarta = *Jeg opnåede ikke,
uagtet jeg før er bekendt for kampe, at sværdet skulde volde min død,
kvinde; jeg vil ikke undgå dødsqualen (på sygelejet), ti (så mange) andre
krigere dør på affældighedslejet; en sorg (elskov) rører mit hjerte.*

63. Maðr þinn, kona en svinna handfögr, vasat með mér i morgin á
Írlandi — hjörr vas roðinn til hodda, — þás Hlakkar þrafni söng of vanga
minum, síðernis Sága, en heitr sveiti fell á nef hrafni = *Din mand, du kloge
kvinde med den smukke arm, var ikke hos mig en morgen på Irland —*

bera knóttu þá breiðan
blóðvönd hjarar Þundar,
þó munk, greipa glóðar
Gerðr, strádauga verða.

65. Þvítt málvinu minnar
míldr Þórketill vildir.

Steingerðr Þórketilsdóttir.

Isl. bondedatter, Kormaks elskede (o. 950—1000).

Lausavísa (svar þá Kormaks v. 19).

Bræðr mynda ek blindum, yrði goð ef gerðisk
bauglestir, mik festa, goð mér ok sköpp, Fróða.

Narfi.

Islænder, o. 960.

Kviðlingr (hvorpá Kormaks v. 11 er svar):

Hversu þykkja ketils þér, Kormákr, ormar.

sværdet blev rødfarvet for at erobre guld —, da sværdet sang over mit hoved, kvinde, og det varme blod faldt på ravnens næb.

64. Dögg djúpra benja dunði á eyri ór mækis höggvi; bark dreyrugt sverð með dýrum drengjum; bera knóttu þá hjarar Þundar breiðan blóðvönd, greipa glóða Gerðr; þó munk verða strádauga = *De dybe sårs blodström bruste på øren udaf sværdets hug (huggets sår); jeg bar det blodige sværd sammen med brave mænd; da bar krigerne de brede sværd, kvinde, og dog skal jeg (nu) dø strådsden.*

65. [Sammenhængen umulig at bestemme]: *ti min venindes . . . . gavmild — Torkel du vilde.*

[St.] Ek mynda festa mik blindum bræðr Fróða, hauglestir, ef goð gerðisk mér goð ok sköpp yrði [þess] = *Jeg vilde, gavmilde mand, bortfæste mig til Frodes broder (Kormak), om han så var blind, dersom guderne blev mig nådige og skæbnen tillod det.*

[N.] *Hvad synes du om „kedelorme“, Kormak? -- Jfr. Kormaks v. 11.*

Holmgöngu-Bersi Véleifsson.

Islænder, omkr. 950—1000.

Lausavísur.

1. Mér varð (hjalms) á holmi hjaldr-Ullr fyr sik gjalda (poll má þann of kalla) þriar merkr (hugum sterkan); skora mun Skoqlar reyra skjaldveðrs reginn aldri (vér þórum hlut hæra) hriðfimir á mik síðan.	rönd Kormáki at höndum (vildit framm á feldi Freyr einvígi heyja).
2. Muna munt hjaldr, þannu Hildar háradðar mik kvaddir; geng ek geira þingi glaðr (emk reyndr) at öðru; randlauki klaufk (randa)	3. Hverr 's und bjarnar barði á bekk kominn rekka (ulf hafa órir niðjar) ægiligr (und bægi); glikan hefr of górvan, Glúmr es nefndr eða Skúma, (fórum til móts á morni) mann Steinari þanna.
4. Boðit hafa brodda hriðar beiðendr við styr kendir	

1. Hjaldr-Ullr varð gjalda mér þriar merkr fyr sik á holmi; þann hjalms poll má of kalla hugum sterkan; skjaldveðrs reginn, Skoqlar reyra hriðfimir, mun aldri síðan skora á mik; vér þórum hæra hlut = *Krigeren måtte betale mig tre mark for sig på holmen; den kriger kan man kalde modig; den kampflinke kriger vil aldrig mere udfordre mig, (ti) jeg bar sejren hjem.*

2. Muna munt hjaldr, þannu kvaddir mik Hildar háradðar; ek geng glaðr at öðru geira þingi; emk reyndr; klaufk randlauki rönd at höndum Kormáki; randa Freyr vildit heyja einvígi framm á feldi = *Du vil huske den kamp, da du udfordrede mig til strid; jeg går glad til en anden kamp; jeg er prøvet; med sværdet klævede jeg skjoldet til Kormaks hænder; krigeren vilde ikke fortsætte tvekampen på kappen.*

3. Hverr rekka, ægiligr und bjarnar „barði“ (bjalfa?), es kominn á bekk; ulf hafa órir niðjar und bægi; þanna mann hefr of górvan glikan Steinari; es nefndr Glúmr eða Skúma; fórum til móts á morni = *Hvilken mand, truende under bjørnepelsen(?), er kommen her på bænken?; vore slægtninge har en ulv under armen (lige ved sig); denne mand ligner Steinar, (uagtet) han nævnes Glum eller Skuma; i morgen vil vi gå til mødet.*

4. Brodda hriðar beiðendr, kendir við styr, hafa boðit at ganga á holm; gerum oss ekki angr at því; gumnum þykkir nú gaman at færa gunnstæranda Hlakkar veðr á þókkum; unggum hvergi at höggva = *Krigerne kampvante har gjort tilbud om at gå på holm; jeg gør mig ingen sorg der-*

(oss gerum at því ekki
anгр) á holm at ganga;
gaman þykkir nú gumnum
gunnstæranda at færa
(uggum hvergi at hoggva)
Hlakkar veðr á þökkum.

5. Fylgðuð oss, es Óðins,
endr, ór þessi hendi,
Hlakkar Njörðr, á hurðir
hurðulfr góins þurði,
nú ferr enn, svát æva
Jalks skýja vilt týja
myrði-Frey at morði
(marglyndr est þú) torgu.

6 Þótta ek, þás æri,
ár (sagt es þat), vörum,
hæfr í hlakkar drifu
hyrrunnum vel Gunnar;

nú vilja mik minir
(minst dyljum þess) hylja,
þat hefk sótt í sléttan
Saurbœ, friendr auri.

7. Mér hafa frændr at fundi,
fersk vón gleði, þessum,
(ræðik) heldr, fyr hólðum,
(hugat mál of þat) brugðizk;
torogætir ró (teitan
tók hrafn á ná) jafnan,
ek em við ógnir rekka
óhryggr, vinir tryggvir.

8. Mér helt Yggr und eggjar
allstyrkr góins vallar
(nauðr hagar nú til fræða)
Naðrs, en hlifðir qðrum;
svá fara rýð, en reiðask
róglinns stafar minna,

*over; det morer folk nu at bringe krigeren (mig) kamp på bredderne;
men jeg er ikke bange for at slå til.*

5. Fylgðuð oss endr, Hlakkar Njörðr, es hurðulfr góins þurði ór þessi
heudi á Óðins hurðir; nú ferr enn, svát æva vilt týja Jalks skýja myrði-
Frey at torgu morði; þú est marglyndr = *Du fulgte mig (trofast) fordums,
kriger, da sværdet fór i denne min hånd mod skjoldene; nu går det endnu
så, at du ikke vil hjælpe krigeren i kampen; du er mangesindet.*

6. Ek þótta ár Gunnar hyrrunnum vel hæfr í Hlakkar drifu, þás vör-
um æri; þat es sagt; nú vilja minir friendr hylja mik auri; minst dyljum
þess; þat hefk sótt í sléttan Saurbœ = *Jeg syntes fordums krigerne sær-
deles dultig til kamp, da jeg var yngre; så siges der; nu ønsker mine
venner at begrave mig under mulde — det skjuler jeg ikke for mig --;
det har jeg opnået ved at komme til det flade Sørbo.*

7. Frændr hafa brugðizk mér heldr at fundi þessum; fersk vón gleði
fyr hólðum; ræðik hugat mál of þat; jafnan ró tryggvir vinir torogætir;
ek em óhryggr við ógnir rekka; hrafn tók teitan á ná = *Mine frænder
har svigtet mig slemt ved dette møde; glædens håb forsvinder for folk
(mig); derom siger jeg min oprigtige mening; altid er trofaste venner
sjældne; men jeg er ikke bange for folks trusler; raven er (så ofte) bleven
glædet ved lig.*

8. Allstyrkr Yggr góins vallar helt mér und eggjar Naðrs, en hlifðir
qðrum; nauðr hagar nú til fræða; svá fara rýð, en róglinns stafar reiðask
minna; nú lætk, at þar þrjóti vinun óra, Þórræðr = *Den meget kraftige*

nú lætk, at þar þrjóti,
Þórrøðr, vinun óra.

9. Nú hefk (en ték tanna)
Tanngnjóst vegit manna,
þau beri menn frá morði
mín orð, tógar fjórða;
koma mun Ullr, þótt eldisk,
optarr) mara þoptu
(litak blóði svan sveita)
setrs i heim at betra.

10. Einn beið ulfa grennir
andrán, í dal Þambar
fell fyr fræða spilli
framn Þórarinn rammi;
lifspell biðu lýðir,
Loptr hné, Alfr ok Skopti;
þeir hlutu feðgar fjórir
feigð; komk einn til þeira.

11. Benviðis hjók bráðir
bláfiðruðum skára
(kendr vask mjök við manna
morð) halfan tög fjórða;
troll hafi lif, ef laufa
litak aldriki bitran;
beri þá brynju vandar
brjót i haug sem skjótast.

12. Liggjum báðir
i lamasessi
Haldórr ok ek,
høfum engi þrek;
veldr elli mér
en æska þér,
þess hatnar þér,
en þeygi mér.

13. Veitk, at Váli beitir
vegstórr tóður órar,

kriger holdt mig hen under sværdets ægge, og du hjalp den anden; nøden tvinger mig til at digte; således bærer man sig ad (mod mig), men krigerne vredes af ringere grunde end det; nu mener jeg, at dermed er det forbi med vort venskab, Torð.

9. Nú hefk vegit Tanngnjóst fjórða tógar manna — en ték tanna — þau orð mín beri menn frá morði; koma mun þoptu mara Ullr í at betra setrs heim; optarr litak blóði sveita svan, þótt eldisk = *Nu har jeg dræbt Tanngnjost som den en og tredivte — og det er jeg glad ved; disse mine ord om dræbet føre man viden om; søfareren (jeg) vil komme til et så meget bedre opholdssted; oftere vil jeg farve ravnene i blod, uagtet jeg ældes.*

10. Einn ulfa grennir beið andrán: Þórarinn rammi fell fyr fræða spilli framn i Þambardal; lýðir biðu lifspell: Loptr hné, Alfr ok Skopti; þeir fjórir feðgar hlutu feigð; komk einn til þeira = *En kriger lod sit liv: Torarin den stærke faldt for digteren inde i Tambardal; mændene led døden: Loft faldt og Alv og Skofte; disse 4, fader og sønner, døde; jeg alene kom mod dem.*

11. Hjók bráðir bláfiðruðum benviðis skára — halfan tög fjórða; vask kendr mjök við morð manna; troll hafi lif, ef litak aldriki bitran laufa; beri þá brynju vandar brjót sem skjótast i haug = *Jeg huggede brad til den sorte ravn — 35 mand; jeg har været i høj grad med til at slå mænd ihjæl; troldene tage mit liv, hvis jeg aldrig (mere) rødfarver det skarpe sværd; da kan man bære krigeren hurtigst muligt i gravhøjen.*

12. Vi ligger bægge i den vansføres sæng, Haldor og jeg; vi har ingen

oss vill heldr enn hvassi	qlna grjóts af fótum;
hjaln-Njótr troða und fótum;	mart verðr gegni-Gautum
opt hefk ýfzk, þás heiptir	geirfitjar nú sitja;
unnsólar galk runnum,	þótt skirviðir skaldi
rauðk á brynju beiði	skapi aldr i grøf kaldan,
benja linn, of minna.	fyr rýðk hjalms á holmi
	hriðvönd an því kviðak.

14. Kominn es Ullr við elli

Steinarr Sjónason.

Islænder, omkr. 950—1000.

Lausavísur.

1. Lifðak lengi,	2. Folk-Sýrar létk fjóra
létk ráða goð,	(frátt þú þess) ok átta
hafðak aldri	skyggs fyr Skrýmis eggju
hosu mosrauða,	skerðendr hliða verða;
battk aldri mér	nú hefr hjóðr forsa Bersa
belg at halsi	Bestlu niðs á lesti
urtafullan,	sárgeitunga sveita
þó ek enn lifi.	sanneldingu feldan.

kraft; det kommer for mig af alderdom, for dig af ungdom; du vil blive rask af det (onde), jeg derimod ikke.

13. Veitk, at Váli beitir vegstórr tǫður órar; enn hvassi hjalm-Njótr vill troða oss heldr und fótum; opt hefk ýfzk of minna, þás galk unnsólar runnum heiptir; rauðk benja linn á brynju beiði = *Jeg ved, at Våle lader overmodig sit kvæg græsse på min gødede mark; den stivsindede kriger træder os stærkt under fødder; ofte er jeg bleven vred for mindre, da jeg gengældte mændene deres vrede; jeg rødfarvede sværdet i krigerens blod.*

14. Ullr qlna grjóts es kominn af fótum við elli; mart verðr nú sitja geirfitjar gegni-Gautum; þótt skirviðir skapi skaldi kaldan aldr i grøf, rýðk hjalms hriðvönd á holmi, fyrr an því kviðak = *Manden (jeg) er på grund af alderdom begyndt at vakle; meget må jeg nu finde mig i fra krigernes side; uagtet de tildeler skjalden det kolde liv i graven, rødfarver jeg sværdet på holmen, før jeg nærer angst for det.*

[St.] 1. *Længe har jeg levet; jeg har ladet guderne råde; aldrig har jeg haft (benyttet) mosrød huse; aldrig har jeg bundet en skindpose, fuld af urter, om halsen — og dog lever jeg endnu.*

2. *Létk fjóra ok átta skerðendr folk-Sýrar hliða verða fyr eggju skyggs Skrýmis — þú frátt þess — nú hefr hjóðr Bestlu niðs forsa feldan Bersa á lesti sárgeitunga sveita sanneldingu = Jeg har ladet 12 krigere blive genstand for (hug af) den blanke Skrymirs øg — du spurgte derom —; nu har digteren (jeg) til sidst føldet Berse med sværdet.*

Hrómundr halti.*Islænder, d. ved 955.***Lausavísur (v. 955).**

1. Út heyrik svan sveita sára þorns, es mornar brøð vekr borginnóða, bláfjallaðan gjalla; svá gól fyrr, þás feigir folknórungar vóru, gunnar haukr, es gaukar Gauts bragða spó sögðu.	2. Vasat mér i dag dauði, draugr flatvallar bauga, (búumk við Ilmar jalmi) áðr né gorr of ráðinn; rækik litt, þótt leiki litvöndr Heðins fitjar (oss vas áðr of markaðr aldr) við rauða skjöldu.

Þórbjörn þyna, Hrómundar son halta,*d. o. 955.***Lausavísa (o. 955).**

Hlakkar hagli stokkinn hræs es kómr at sævi, móðr krefr morginbráðar, mör valkastar bóru;	svá gól endr, þás unda eiðs, af fornum meiði hræva gaukr, es haukar hildinga mjöð vildu.

1. Heyrik út bláfjallaðan sára þorns sveita svan gjalla; brøð vekr borginnóða es mornar; svá gól gunnar haukr fyrr, es Gauts bragða gaukar sögðu spó, þás folknórungar vóru feigir = *Derudefra hører jeg den sort-fjædrede ravn skrige; når det dages, vækker byttet den; så skreg ravnene engang før, da de varslede om, at krigere skulde dø.*

2. Né vasat mér dauði, áðr of ráðinn, gorr i dag, draugr bauga flatvallar; búumk við Ilmar jalmi; rækik litt, þótt Heðins fitjar litvöndr leiki við rauða skjöldu; oss vas aldr of markaðr áðr = *Døden, i forvejen bestemt, blev mig ikke bestemt i dag, kriger; jeg bereder mig til kamp; jeg bryder mig lidt om, at sværdet spiller mod de røde skjolde; i forvejen er livets længde bleven os (mig) bestemt.*

[P.] Hagli stokkinn valkastar bóru mör hlakkar, es kómr at hræs sævi; móðr krefr morginbráðar; svá gól hræva gaukr endr af fornum meiði, þás [es] eiðs haukar vildu unda mjöð hildinga = *Den haglbestænkte ravn skrifer af glæde, idet den kommer til (det udgydte) blod; ophidset kræver den sin morgenføde; således skreg ravnene fordums i det gamle træ, da de krævede krigernes blod.*

Hásteinn Hrómundarson halta,

d. 1000.

Lausavísur (v. 955).

1. Hér hafa sex, þeirs sævask sútlaut, bana úti svip-njörðungar, sverðum, sárteins á brústeinum; hygg at halfir liggi heptendr laga eptir, eggskeindar létk undir óbiðingum sviða.	3. Sjau hafa söeki-Tivar Svǫlnis garðs til jarðar (blóð fell varmt á virða valdogg) nǫsum hoggvit; munat fúrviðir fleiri Fjǫlnis þings an hingat út of Ekkils brautir Jalks mærar skæ færa.
2. Barka fúr með fleiri fetla stígs at vigi, fyrir vǫrum þar fjórir frændr ofstopa vændir, en tolf af Gláð Gylfa gunnþings hvatir runnu, (kǫld ruðum vǫpn) þeirs vildu várs fundar til skunda.	4. Hér megu hælifǫrvar hljóms daltangar skjóma dýrs hvat drýgðu fjórir dags verks séa merki, en ek, hyrbrigðir, hugða (hrafu sleit af ná beitu), gunnar ræfrs, at gæfim griðbitum frið litinn.

1. Hér úti á brústeinum hafa sex sárteins 'svipnjörðungar bana, þeirs sævask sútlaut sverðum; hygg at heptendr laga liggi halfir eptir; létk undir eggskeindar sviða óbiðingum = *Her ude på brostenene har seks krigere, som dør for sværdene uden sorg (for nogen), fået deres død; jeg ved, at halvdelen af lovbrøderne ligger døde tilbage; jeg lod sårene, tilføjede ved sværdet, svie for de flygtende.*

2. Vǫrum þar fjórir frændr fyrir ofstopa vændir, — barka fetla stígs fúr at vigi með fleiri —, en tolf gunnþingshvatir, þeirs vildu skunda til várs fundar, runnu af Gylfa Gláð; ruðum kǫld vǫpn = *Der var vi fire frænder imod, beskyldte for overmod, — jeg førte ikke sværd til kamp med flere —, men tolv kamprasker mænd, de som vilde skynde sig til møde med os, kom stormende fra skibet; vi rødfarvede de kolde våben.*

3. Sjau Svǫlnis garðs söeki-Tivar hafa hoggvit nǫsum til jarðar; varmt blóð, valdogg, fell á virða; munat fleiri Fjǫlnis þings fúrviðir færa Jalks mærar skæ of Ekkils brautir, an hingat út = *Syv krigere har hugget deres næser i jorden; det varme blod, valduggen, faldt på mændene; færre krigere vil føre deres skib over havet (tilbage) end der gjorde her til landet.*

4. Hér megu séa merki dags verks daltangar, hvat fjórir hælifǫrvar dýrs skjóma hljóms drýgðu, en ek hugða, gunnar ræfrs hyrbrigðir, at gæfim

5. Unnum auðimönnum, ák þunnan hjör, Gunnar (drógumk vér at vígi) verk dreyruga serki; høfðu herðilofðar hildar borðs und skildi (þvarr hangrvölum hanga hungr) vésæritungur.	7. Heyri svan þars sárir sigr stalls viðir falla (benskári drekkur bóru blóðfalls) of ná gjalla; þar fekk orn, en erni eru greipr hræum sveipðar, sylv, es Sleitu-Helgi sekðauðigr felt rauðu.
6. Harðr vas gnýr, þás gerðum grjótvarps lotu snarpa, gengu sverðs at songvi sundr gráklæði Þundar, áðr á hæl til hvilðar (hlutu þeir bana fleiri), hjaldrs kom hrið á skjöldu, hækings viðir æki.	8. Bóru upp af ára allþakkliga blakki ýtar oss at móti almþingssamir hjalma; en á braut þeir bóru beiðendr goðum leiðir hliða herðimeidar hauðrmens skarar rauðar.

gríðbitum lítinn frið; hrafn sleit heitu af ná = *Her kan man se vidnesbyrd om hændens daggærning, hvad fire krigere udrettede; jeg troede, kriger, at vi gav fredbryderne en stakket fred; ravnene sled sig føde i ligene.*

5. Unnum „verk auði“-mönnum dreyruga serki Gunnar; ák þunnan hjör; vér drógumk at vígi; herðilofðar høfðu hildar borðs vésæritungur und skildi, hanga „hangr“ vólum þvarr hungur = *Vi gav fjendene(?) blodige brynjer; jeg har et skarpt sværd; vi gik frem til kamp; de kraftige mænd (vi) havde under skjoldet bidende sværd; ravnene stillede deres sult.*

6. Harðr vas gnýr, þás gerðum snarpa grjótvarps lotu — gráklæði Þundar gengu sundr at sverða songvi, — áðr hækings viðir æki á hæl til hvilðar; hjaldrs hrið kom á skjöldu; þeir hlutu fleiri bana = *Det var en stærk tummel, da vi gjorde et hidstigt angreb med stenkast — brynjerne søndredes i kampen — før krigerne trak sig tilbage for at hvile; skuddene ramte skjoldene; der var flere af dem [end af os], der faldt.*

7. Heyri „stalls“ svan gjalla of ná, þars sigr-viðir falla sárir; beuskári drekkur blóðfalls bóru; þar fekk orn sylv, en greipr eru erni hræum sveipðar, es sekðauðigr Sleitu-Helgi felt rauðu = *Man kan høre ravnene skrike over ligene, hvor krigerne er faldne sårede; ravnene drikker blodstrømmen; der fik ørnen drik — og dens klør er omviklede med ligtrævler —, hvor den fredløse Sleitu-Helge blev slået ihjæl.*

8. Ýtar bóru almþingssamir allþakkliga hjalma upp af ára blakki at móti oss, en þeir goðum leiðir herðimeidar, beiðendr hauðrmens hliða, bóru á braut rauðar skarar = *Mændene bar, begærlige efter kamp, de smukke hjelme op fra deres skib imod os, men de af guderne forhadte krigere, guldkræverne, bar røde lokker bort igen.*

Völu-Steinn.*Ísländsk skjald, omkr. 950.**En drøpe om hans afdøde søn Ögmundur, hvoraf første vers var forfattet af Gestr enn spaki.*

1. Heyr Míms vinar mína (mér 's fundr gefinn Þundar) við góma sker glynja glaumbergis, Egill, strauma.	2. Mank, þats jörð við órða endr myrk Danar sendi grænnar grøfnum munn gein Hlǫðvinjar beina.

Hólmgöngu-Skeggi.*Norsk, ved midten af 10. årh.**Kviðlingr (jfr. Gíslí Súrsson v. 1).*

Gall gunnlogi, gaman vas Sǫxu.

Þórketill klyppr Þórðarson*Norsk, ved midten af 10. årh.**Lausavisa (omkr. 965; ægte?).*

Hygg eigi beð byggva hjóranns hjá þér Nanna (ek em af angri miklu ófrýnn) né svá dýnu;	ok, dauðs, „vallar dáða“ drekki eigi mér þekkja, áðr i bragnings blóði hengjóði nef rjóðum.

1. Egill, heyr mína Míms vinar glaumbergis strauma glynja við góma sker; mér 's gefinn fundr Þundar = *Egil, hör Odíns bryst-strömme (digtet) bruse fra min mund; digterænnen er blevet mig given (el. jeg har digtet et kvad).*

2. Mank, þats jörð gein endr grøfnum munn við sendi órða grænnar Hlǫðvinjar myrkbeina Danar = *Jeg husker (kun altfor godt), at jorden gabede med sin opgravede mund mod (for at sluge) manden (min søn).*

[H.-Sk.] *Sværdet (el. Gunnloge, egennavn) gjalded; det var Saksas fryd.*

[P.] Hygg eigi byggva beð né svá dýnu hjá þér, hjóranns Nanna — ek em ófrýnn af miklu angri — ok drekk eigi mér þekkja „vallar dáða“, [valin dreggjar?] áðr rjóðum hengjóði nef i blóði dauðs bragnings = *Jeg har ikke i sinde at bestige dit leje og bolstre, kvinde — jeg er nedbøjet af stor sorg — og jeg drikker ikke (øllet?), før jeg har rødfarvet ravnens næb i den døde (dræbte, futur.) konges blod.*

Helgi trausti Ólafsson.*Islænder, ved midten af 10. årh.***Lausavísa.**

Vask þars fell til foldar,	Ásmóðar gafk Óðni
framn sótti vinr dróttar,	arfa þróttar djarfan;
Ørrabeinn, en unnar	guldum galga valdi
ítrtungur hött sungu;	Gauts tafn, en ná hrafni.

Tjörvi enn háðsami.*Islænder, ved midten af 10. årh.***Lausavísa.**

Vér höfum þar sem Þóri,	nú hefk (rastakarns) ristna
þat vas sett við glettu,	(réðk mart við Syn hjarta)
auðar unga Þrúði	hauka (skopts) á hepti
áðr á vegg of fáða;	Hlin qlbækis minu.

[H.] Vask þars Ørrabeinn fell til foldar, en ítrtungur unnar sungu hött; vinr dróttar sótti framm; gafk Óðni þróttar djarfan arfa Ásmóðar; guldum galga valdi Gauts tafn, en hrafni ná = *Jeg var (virksom) der, hvor Arben faldt til jorden og klingerne sang højt; mændenes ven (jeg) søgte frem; jeg gav Odin Tormods kraftige søn; jeg gav ham Odins offer (den faldne) og raven et lig.*

[T.] Vér höfum áðr of fáða unga auðar Þrúði sem Þóri þar á vegg; þat vas sett við glettu; nú hefk ristna hauka qlbækis Hlin á hepti minu; réðk mart við skoptsbjarta rastakarns Syn = *För havde jeg malet den unge kvinde såvel som Tore der på væggen; det gjorde jeg for at drille; nu har jeg ristet hendes billede på mit knivskæft; jeg har talt meget med den lyslokkede kvinde.*

Þórgrímr goði Þórsteinsson.

Islænder, d. 963.

Kviðlingr (962; *jfr. Gíslí Súrsson 6*).

Geirr i gumna sörum   gnast: kankat þat lasta.

Eyjólfr Valgerðarson.

Islænder, d. omkr. 985.

Lausavísa (o. 976).

Selit maðr vápn við verði,   vér skulum Gorms af gömlu
verði dynr ef má sverða,   Gandvíkr þoku landi
verðum Hropts at herða   (hørð es vón at verði
hljóð; eigum slög rjóða;   vápnhrið) sonar bíða.

Þórhildr skáldkona.

Islænderinde, i det 10. årh.

Kviðlingr (o. 977).

Esa gapriplar góðir,   gægr er þér i augum.

[Þ.] *Spyðet brager i mændenes (o: Vesteins) sår; det kan jeg ikke dadle.*

[E.] Maðr selit vápn við verði; verði dynr sverða, ef má; verðum at herða Hropts hljóð; eigum rjóða slög; vér skulum bíða af gömlu þoku-landi Gandvíkr sonar Gorms; es vón, at verði hörð vápnhrið = *Ingen sælge sit våben for penge; der opstå kamp, hvis det skal ske; vi må kæmpe kraftig; vi har at rødfarve våbnene; her i Gandvígens gamle tågeland skal vi bie på (være rede til at modtage) Gorms sön; det kan ventes, at der bliver en hård kamp.*

[Þ.] *Jeg holder ikke af stirretåber; en skelen er der i dine øjne.*

Gisli Súrsson.

Norsk, indvandret til Island, d. 978.

Lausavísur.

1 (svar þá Holmgöngu-Skeggis kvæðling s. 93). Hrökk hræfrakki, hjók til Skeggja. 2. Hér leikr eldr of órum (es bál mikit) skála; gaukr mun Gauts af slíku gladdr, en vargar saddir; reyndak fyrr á fjöndum, faðir minn, af þraut þinni stofnask styrjar efni, stinn jörn of sök minni. 3. Betr hugðak þá (brigði biðkat ek draums ens þriðja	sliks af svefni vöðum sárteina) Vésteini, þás vér i sal sötum Sigrhadds, við mjöð gladdir, komskat maðr á miðli mín né hans, at vini. 4. Hylr (á laun) und líní linnvengis skap (kinna) gríðar (leggsk ör göðum) Gefn (él kerum svefna); eik herr (angri) lauka (eir reksk) bráa geira (bróður) dögq á bæði blið öndugi síðan.

1. Sværdet fór frem, jeg huggede til Skegge.

2. Hér eldr leikr of órum skála, — mikit bál es —; gaukr Gauts mun gladdr af slíku, en vargar saddir; reyndak fyrr stinn jörn á fjöndum of minni sök; styrjar efni stofnask af þinni þraut, faðir minn = *Den høje flamme spiller over vort hus; der er et stort bål —; ravnén vil glæde sig over sligt og ulvene finde føde derved; jeg har før prøvet de hårde sværd på mine fjender, uagtet der var mindre grund tilstede; dine lidelser, min fader, vil afgive stof til kamp.*

3. Betr hugðak þá Vésteini — (biðkat ek sárteina brigði, vöðum af svefni, ens þriðja draums sliks) —, þás vér sötum at vini i sal Sigrhadds, gladdir við mjöð; komskat maðr á miðli mín né hans = *Jeg trode Vestein havde det bedre — (jeg ønsker ikke mig, vækket af søvne, en tredje sådan dröm) —, dengang da vi sad ved drikkelag i Sigrhadds hus, glædede ved mjöd; ingen trængte sig mellem mig og ham.*

4. Linnvengis Gefn hylr gríðar-skap und líní; kinna él leggsk á laun ör göðum svefna kerum; blið lauka eik herr síðan dögq bráa á bæði geira öndugi; eir reksk angri bróður = *Kvinden skjuler sin hæftige sorg under sløret; tårerne strømmer i løn ud af de gode øjne; den venlige kvinde af-tørrer siden sine tårer med sine hænder; hendes fred forspildes af sorgen over broderen.*

5. Hrynja lætr af hvítum
hvarmskógi Gnó bógar
braun fylvingar, hremmir
hlátrs bann, í kné, svanna;
hnøtr less, en þreyr þessum.
Þögn, at mærdar Rogni,
snáka túns af sinu
sjónhesli þólgrónu.
- 6 (*svar på Torgrims kvæðling*).
Þóllr á byrðar stalli
brast; kankat þat lasta.
7. Fell eigi ek, fullum
folkrunnr hjarar munni
ráðit hefr margra manna
morð, við hverju orði;
- lótum vér, þótt vága
viggruðr hniginn liggi,
(kominn es þyss í þessa
þjóð) of oss sem hljóðast.
8. Teina sék í túni
tál-grims vinar fölu,
Gauts þess es geig of veittak
gunnbliks, þáa miklu;
nú hefr gnýstærir geira
(grimu Þrótt) of sóttan
(þann lét lundr of lendan)
landkost (áar branda).
9. Gatat söl fastrar systir
sveigar mín at eiga
gætin Gjúka dóttur

5. Bógar hraun-Gnó lætr fylvingar hrynja af hvítum hvarmskógi í kné, hlátrs bann hremmir svanna; Þögn snáka túns less hnøtr af sinu þólgrónu sjónhesli, en þreyr at þessum mærdar Rogni = *Kvinden lader tårer strømme fra sine lyse øjenvipper ned i sit skød; sorgen griber hende; hun samler (plukker) tårer af sine kummerfyldte øjne og længes efter digteren (mig); søger at lindre sit savn ved sin kærlighed til mig*).

6. *Boldten braged på skulderen — det kan jeg ikke dadle.*

7. Ek fell eigi við hverju orði; folkrunnr hefr ráðit fullum hjarar munni morð margra manna; vér lötum sem hljóðast of oss, þótt vága vigg-ruðr liggi hniginn; þyss es kominn í þessa þjóð = *Jeg falder ikke ved hvert et ord, der bliver sagt; krigeren (jeg) har med sværdets blodfyldte mund (æg) udført mange mænds drab; vi forholder os ganske rolig, uagtet manden ligger segnet (dræbt); disse folk er grebne af uro*.

8. Sék teina í þáa miklu túni fölu viuar tál-grims, þess gunnbliks Gauts. es of veittak geig; nú hefr geira gnýstærir of sóttan landkost; þann grimu Þrótt lét áar brauda lundr of lendan = *Jeg ser striber (snefri pletter) i Torgrims optøede tun (gravhøj), den krigers, hvem jeg tilføjede mén; nu har krigeren (Torgrim) fået et stykke land (gravhøjens) i besiddelse; ham har manden (jeg) skaffet det land*.

9. Systir mín, gætin sveigar, gatat at eiga söl Goðrúnar Gjúka dóttur, fastrar hugtúnnum, þás lægis log-Sága lét ver siun deyja; svá rak sör-Freyja snjallra bræðra af stinum hug = *Min søster, om for sin hovedpyni, besad ikke Gudrun Gjukes datters sjæl, hun hvis sjæls borg var så stærk, da hun lod sin mand dø; således hævnede hun med ukueligt mod sine modige brødre*.

Goðrúnar hugtúnun,
þás log-Sága lægis
lét sinn (af hug stinum
svá rak snjallra bræðra
sør-Freyja) ver deyjja.

10. Myndit þá
á Þórsnesi
meðallok
á minni sök,
ef Vésteins
væri hjarta
Bjartmárs sonum
í brjóst lagit.

11. Glúpnuðu,
es glaðast skyldu,
móðurbræðr
minnar kvánar
sem eyðendr
eggi væri
fjarðar dags
fúlu lostnir.

12. Luku (þunglig) á þingi
(þau eru orð komin norðan)
sædeilandi sólar,
sómлаust á mik dómi,
þat á bláserkjar Berki,
þóru hreins, ok Steini,
veitir dags ens vegna,
valdr hermila at gjalda.

13. Fold, komk inn þars eldar,
unnfúrs, í sal brunnu
(Eir vörum þar aura)
einn ok sex (at meini);
réðu bliðliga báðar
bekksagnir mér fagna,
hróðrdeilir það heilan
hvern maun í því ranni.

14. Hyggið at, kvað Egða
andspilli Vör banda,
mildr, hvé margir eldar,
malmrunnr, í sal brunnu;

10. *Da vilde der ikke være kommet en så slet afslutning på min sag på Torsnæs, dersom Vesteins hjærte havde været nedlagt i Bjartmars-sønnernes bryst.*

11. *Min hustrus morbrødre tabte modet, da de skulde være glædest (kraftigst), som om de var slæde med rådne æg.*

12. Luku sómлаust dómi á mik á þingi, sædeilandi sólar; þau þunglig orð eru komin norðan; þat á valdr bláserkjar hermila at gjalda Berki ok Steini, veitir ens vegna, hreins þóru dags = *Uden hæder (for dem selv) har de domfældt mig på tinget, gavmilde mand; det tunge bud er kommet norðfra; dette har krigeren (jeg) forbitret at gengældte Børk og Stein, gavmilde ven.*

13. Unnfúrs Fold, komk inn í sal, þars eldar sex ok einn brunnu; vörum þar at meini, aura Eir; báðar bekksagnir réðu fagna mér bliðliga; hróðrdeilir það hvern mann í því ranni heilan = *Kvinde, jeg kom ind i et hus, hvor der brændte 7 bål; de var mig til mén (ulykkevarslende), kvinde; bægge bænkerader modtog mig venligt; digteren (jeg) ønskede held over enhver i det hus (de hilste mig og jeg gengældte deres hilsen).*

14. Hyggið at, mildr malmrunnr, kvað banda Vör andspilli Egða, hvé margir eldar brunnu í sal; svá átt, kvað Bil bláju, marga vetr ólifat; nú 's

svá átt, kvað Bil blæju,
 bjargs, ólifat marga,
 veig Skjöldunga valdi,
 vetr, nú' s skamt til betra.

15. Gerskat næmr, kvað Nauma
 niðleiks, ara steikar
 órr, nema allgótt heyrir,
 Iðja, galdrs, at sköldum;
 fátt kveða fleyja brautar
 fúrþverröndum verra,
 randarlogs ens reynda
 runnr, an ilt at kunna.

16. Vald eigi þú vigi,
 vesþú ótyrrinn fyrri
 morðs við mæti-Njörðu,
 (mér heitið þvi) sleitinn;
 blakkskyndir hjalp blindum,
 Baldr hygg at þvi skjaldar,

ilt kveða háð, ok höltum
 handlausum, dý, grandat.

17. Villa oss, ef elli
 oddstriðir skal biða
 (mér gengr Sjöfn i svefna
 sauma) miðir draumar;
 (stendr) eigi (þat þeygi),
 þornreið, bragar greiði
 ql-Nanna selr annars
 efni (mér fyr svefni).

18. Eigi verðr enn (orða
 oss lér of þat) borða
 Gefn drepr fyr mér glaumi,
 gótt ór hverjum draumi,
 kómr þegars ek skal blunda
 kona við mik til funda,
 oss þvær unda flóði,
 ql i manna blóði.

skamt til betra bjargs Skjöldunga veig-valdi = *Læg mærke til, gavmilde kriger, sagde kvinden til Egdernes ven (Normanden, mig), hvor mange bål brændte i huset — så mange år, sagde hun, har du endnu at leve i; nu er der ikke langt til et bedre liv for digteren.*

15. Gerskat næmr galdrs, ara steikar órr, kvað Iðja niðleiks Nauma, nema heyrir allgótt at sköldum; kveða fátt verra fleyja brautar fúrþverröndum, runnr ens reynda randar logs, an ilt at kunna = *Lær ikke trolddom, kriger, sagde kvinden; men du skal lære hvad der er godt af skjaldene; man siger at intet er værre for mænd, kriger, end at kunne trolddom.*

16. Vald eigi þú sleitinn vigi; vesþú fyrri ótyrrinn við morðs mæti-Njörðu; heitið mér þvi; dý-blakkskyndir, hjalp blindum, grandat handlausum ok höltum; kveða háð ilt; hygg at þvi, skjaldar Baldr = *Vær ikke så stridbar, at du udøver drab; vær ikke den første til at ophidse krigerne; lov mig det; hjælp de blinde, mand, gør ikke den håndløse og lamme mén; man siger, at han er slem; tænk på det, kriger.*

17. Draumar mínir villa oss, ef oddstriðir skal biða elli; sauma Sjöfn gengr mér i svefna; ql-Nanna selr eigi bragar greiði efni annars, þornreið; þat stendr þeygi mér fyr svefni = *Mine drømme bedrager mig, dersom krigeren (jeg) skal blive gammel; en kvinde viser sig for mig i søvne; hun giver digteren ikke grund til (at antage) andet, kvinde; men det hindrer dog slet ikke, at jeg kan sove godt.*

18. Eigi verðr enn gótt ór hverjum draumi; borða Gefn drepr glaumi fyrir mér; oss lér orða of þat; kona, ql i manna blóði, kómr til funda við

19. Sagt hef ek enn frá órum oddflaums viðum draumi Eir (varðat mér) aura (orðfátt) es munk láta; verr hafa vápna snerru vekjendr, þeirs mik sekðu brynju hatrs ens bitra beiðendr, ef nú reiðumk.
20. Ráðs leitar nú rítar ruðr (vekjum mjöð Suðra) skorð, þvit skiljask verðum, skjaldsteins, frá Ingjaldi; þó munk, hyrs, at hvóru hafa, bláfoldar skafla snyrtigótt, né sýtik, snauð, þats mér verðr auðit.
21. Hverr of veit nema hvassan hjaldris dragi Gísli, ótt mun fyrða fréttu færivön, ór spönum, alls sigrviðir segja snyrti hrings af þingi, drýggjum vér til dauða dýð, Þórketil ráðinn.
22. Fleins bauð með sér sinum saum-Hlökk gróum blakki, þá vas brúðr við, beiði, blið lofskreyti, riða; mágrundar kvazk mundu, mank orð of þat skorðu, hyrjar Sól af heilu, hornflæðar, mik græða.

mik, þegars ek skal blunda; þvær oss unda flóði = *Endnu engang tyder ikke alle drømme på noget godt; kvinden dræber min glæde; derom finder jeg ord; en kvinde, overalt blodbestænkt, kommer til mig, så snart jeg vil sove, og vasker mig i blod.*

19. Sagt hef ek enn oddflaums viðum frá órum draumi, aura Eir, es munk láta; mér varðat orðfátt; vápna snerru vekjendr, þeir beiðendr ens bitra brynju hatrs, es sekðu mik, hafa verr, ef reiðumk nú = *Endnu har jeg fortalt krigerne om min drøm, kvinde, om min død; der manglede mig ikke ord; krigerne, de krævere af det hvasse sværd, som gjorde mig fredløs, er værre stillede (vil få en ulykke), hvis jeg vredes nu.*

20. Rítar ruðr leitar nú ráðs, skjaldsteins skorð, þvit verðum skiljask frá Ingjaldi; vekjum mjöð Suðra; þó at hvóru munk hafa þats mér verðr auðit, snauð snyrtigótt bláfoldar skafla hyrs; né sýtik = *Manden (jeg) søger sig nu en udvej, kvinde, ti jeg må nu skilles fra Ingjald; jeg digter et vers; i hvert fald vil jeg få den skæbne, der er mig beskåren, fattige kvinde; jeg nærer ingen bekymring.*

21. Hverr of veit, nema Gísli dragi hvassan hjaldris ór spönum — ótt fyrða mun fréttu færivön —, alls sigrviðir segja snyrti hrings af þingi Þórketil ráðinn; vér drýggjum dýð til dauða = *Hvem ved, om ikke Gisle trækker det skarpe sværd ud af skeden — mændene (jeg) vil erfare lejlighed til handling —, eftersom krigerne fortæller mig fra tinget, at Torkel er dræbt; jeg udfører dåd til min død.*

22. Saum-Hlökk bauð fleins beiði riða sinum gróum blakki með sér; þá vas brúðr blið við lofskreyti; mágrundar hyrjar Sól kvazk mundu græða mik af heilu; mank orð hornflæðar skorðu of þat = *Kvinden bød krigeren (mig) at ride med sig på sin grå hest; da var hun venlig mod digt-*

23. Dýr lét dröpu stjóra
 dis til svefns of visat
 lægis elds, þars löggu
 (litt týnik því) dýnur;
 ok með sér en svinna
 saums leiddi mik Nauma,
 sákat hól i hvilu,
 hlaut skald sæing blauta.
24. Hingat skalt, kvað hringa
 Hildir at óðar gildi,
 fleinþolla með fullu
 fallheyjaðr of deyjja;
 þá munt, Ullr, ok Ilmi
 isungs féi þvísá,
 þat hagar okkr til auðar,
 ormláðs, fyrir ráða.
25. Segja menn, at manni
 mjó Hlin hafi sinum
 fjarðar elgs of folgit
 fúrvangs hugi ranga,
 en grjótlunns grátna
 grundar fit vitum sitja;
 hykkat hœlibrekku
 hrannlogs at því sanna.
26. Skuluða it, kvað skorða
 skapkers, saman verða,
 svá hefr ykkur til ekka
 eitrs goð munar leitit;
 allvaldr of hefr aldar
 erlendis þik sendan
 einn ór yðru ranni
 annan heim at kanna.

eren; kvinden sagde, at hun vilde uden svig helbrede mig; jeg husker hendes ord om det.

23. Dýr dís lægis elds lét of visat dröpu stjóra til sess, þars dýnur löggu; týnik því litt; ok en svinna saums Nauma leiddi mik með sér; skald hlaut blauta sæing; sákat hól i hvilu = *Den herlige kvinde anviste digteren plads, hvor dunpuðer lå; jeg glemmer det ikke; og den kloge kvinde førte mig med sig (derhen); skjalden fik en blød sæng; jeg så ingen ujævnheder deri.*

24. Hingat skalt of deyjja með fullu, fleinþolla fallheyjaðr, kvað hringa Hildir at óðar gildi; þá munt, ormláðs Ullr, ráða fyrir féi þvísá ok isungs Ilmi; þat hagar okkr til auðar = *Herhen skal du tilvisse komme ved døden, kriger, sagde kvinden til digteren; da vil du, gavmilde mand, råde for dette gods og kvinden (mig); det vil blive os til lykke.*

25. Menn segja, at mjó fjarðar elgs fúrvangs Hlin hafi of folgit manni sinum ranga hugi, en vitum grjótlunns grundar fit sitja grátna; hykkat hœlibrekku hrannlogs sanna at því = *Man siger, at den slanke kvinde har næret falskhed i sit sind mod sin mand, men jeg ved, at hun sidder ofte badet i tårer; jeg tror ikke at det kan siges med sandhed om kvinden.*

26. It skuluða verða saman, kvað skapkers skorða; svá hefr goð leitit ykkur munar eitrs til ekka; allvaldr aldar hefr of sendan þik einn ór yðru ranni erlendis at kanna annan heim = *I to skal ikke blive sammen, sagde kvinden; således har gud bestemt eder glædens gift med sorg; gud har sendt dig (har bestemt at sende dig) alene bort fra eders hjem at besøge den anden verden.*

27. Hugðak auðs Þrúði þvá mér mína skqr rauða Óðins elda lauðri ór

27. Hugðak þvá mér Þrúði
 þremja hlunns ór brunni
 Óðins elda lauðri
 auðs mína skor rauða,
 ok (hraun kveifar) hreifi
 hönd væri því bandi
 báls i benja éli
 (blóð rauð) vala slóðar.
28. Hugðak geymi-Göndul
 gunnöldu mér falda
 of rakskorinn reikar
 rúf dreyrugri húfu,
 væri hendr á henni
 í hjörregni þvegnar;
 svá vakði mik Sága
 saums ór mínum draumi.
29. Vissak fjandr at fundi
 (fekk innan lið minna)
- ár, þótt eigi værak
 andaðr, at mér standa,
 (gótum vér) en væri
 (valtafn i mun hrafni)
 friðr i fögru blóði
 faðmr þinn roðinn mínu.
30. Móttut skildi skaldi,
 skjöldr kom mér at haldi
 (gótum hug) við hneiti,
 hjör gellanda bella,
 áðr an mik þeirs mínu
 munu aldragi valda,
 gnýr vas hjörs at heyra
 hór, ofrliði býru.
31. Sték of einn, áðr ynni
 árflognis mik sáran,
 hrælækjar gafk hauki,
 huggendr, Munins tuggu;

þremja hlunns brunni, ok hönd væri því vala hreifslóðar báls bandi i benja éli; blóð rauð kveifar hraun = *Jeg drömte, at kvinden vaskede mig mit hoved rødt i blodet fra blodbrønden, og den kvindes hånd var helt blodig; blodet rødfarvede mit hoved.*

28. Hugðak geymi-Göndul gunnöldu falda mér dreyrugri húfu of rakskorinn reikar rúf, væri hendr á henni þvegnar i hjörregni; svá vakði Sága saums mik ór mínum draumi = *Jeg drömte, at den blodgemmende kvinde satte en blodig hue på mine jævnt klippede hår, og at hendes hænder var vaskede i blod; dermed vækkede kvinden mig af min drøm.*

29. Vissak ár fjandr standa at mér at fundi, þótt værak eigi andaðr, — fekk innan minna lið —, en þinn friðr faðmr væri roðinn i mínu fögru blóði; vér gótum valtafn i mun hrafni = *Jeg vidste (mærkede, drömte) tidlig, uagtet jeg ikke var død, at fjenderne angreb mig ved mødet med mig — jeg fik fra mit hjem et ringere mandskab (hjælp) —, og at din smukke favn var rødfarvet af mit skinnende blod; men jeg fældede mænd til glæde for raven.*

30. Móttut bella skildi skaldi gellanda hjör; skjöldr kom mér at haldi við hneiti — gótum hug —, áðr an þeir, es munu valda aldragi mínu, býru mik ofrliði; hjörs gnýr vas hór at heyra = *De kunde ikke ødelægge skjaldens skjold med det rungende sværd; skjoldet kom mig til nytte mod sværdet — jeg fik mod —, før end de, der vil volds min død, fik mig overmandet; kampbulderet lød højt.*

31. Sték of einn, áðr huggendr árflognis ynni mik sáran; gafk hræl-

- sneið at sinu ráði
sverðs egg i tvau leggi,
misti menja lestir
(mannsbót vas þat) fóta.
32. Hugðak, brúðr, of báðar
benviði mér siður
(þann höfum vér at vinna
vilsinn) ofan rinna;
slikt dreymir mik, seima,
sekr emk við her nekkvat,
(biðum brodda hriðar)
blið Lofn, es ek sofna.
33. Hugðak blóð of báðar
baug-Hlín Gnáar minar
herðar hvössu sverði
hjörnets Regin setja,
ok (váss) mærar væri,
Vör, af miklu fári,
- (líkn reynum svá) lauka,
lifs vánir mér gránar.
34. Hugðak hlífar flagða
hristendr af mér kvista
(stór fingum ben) brynju
báðar hendr með vendi,
enn fyr mækis munni
minn hugðak, Syn tvinna,
(oss gein hjörr of hjassa)
hjalnstofn ofan klofna.
35. Hugðak Sjöfn í svefni
silfrbands of mér standa,
Gerðr hafði sú gerðu,
grátandi, bró váta,
ok eld-Njórun öldu
allskyndila byndi
(hvat hyggir mér) en mæra
mín sör (und því vöru).

lækjar hauki tuggu Munins; sverðs egg sneið at sinu ráði leggi i tvau; menja lestir misti fóta; þat vas mannsbót = *Jeg overvandt én, förend krigerne fik mig säret; jeg gav ravnén föde; sværdsæggen skar efter egen lyst læggene itu; manden mistede sine ben; det var mandshæder.*

32. Hugðak, brúðr, benviði rinna mér ofan of báðar siður; þann vilsum höfum vér at vinna; slikt dreymir mik, blið seima Lofn, es ek sofna; emk nekkvat sekr við her; biðum brodda hriðar = *Jeg drömte, kvinde, at blodet randt mig ned ad bæggene mine sider; en sådan möje har jeg at döje; sligt drömmer jeg, blide kvinde, når jeg sover ind; jeg har forbrudt mig mod folk; jeg venter på kamp.*

33. Hugðak hjörnets Gnáar Regin setja blóð of báðar herðar minar hvössu sverði, baug-Hlín, ok mærar lifs vánir væri mér gránar af miklu fári, lauka Vör; svá reynum líkn váss = *Jeg drömte, at krigeren med sit kvasse sværd fik blodet til at flyde over bæggene mine skuldre, kvinde, og at livets herlige håb for mig formörkedes ved den bitre strid, kvinde; således vil jeg (dog) opnå en lindring for mine strabadser.*

34. Hugðak hlífar flagða hristendr kvista af mér báðar hendr með brynju vendi; fingum stór ben; enn hugðak minn hjalmstofn klofna ofan fyr mækis munni, Syn tvinna; hjörr gein oss af hjassa = *Jeg drömte, at krigerne huggede af mig bæggene arme med sværdet; jeg fik svære sår; videre drömte jeg, at mit hoved kløvedes ovenfra af sværdsæggene, kvinde; sværdet gæbede over min isse.*

35. Hugðak í svefni Sjöfn silfrbands standa of mér grátandi; sú gerðu

36. Mér bar hljóm í heimi,
 hör-Bil, þás vit skilðumk,
 (skekkið dverga drykkju)
 dreyra sals fyrir eyru,
 ok hjórraddar hlýddi
 heggr rjúpkera tveggja
 (koma mun dals á drengi
 dög) læmingja-hoggvi.

37. Fals halla skal Fulla
 fagrleit, sú mik teitir,
 rekkilót at røkkum
 regns sínum vin fregna;
 vel hyggek, þótt eggjar
 itrslegnar mik biti,
 þá gaf sínum sveini,
 sverðs, minn faðir herði.

Hallbjörn Oddsson.

Islænder, d. o. 980.

Lausavísa (o. 980).

Ólkarma lætr (arma
 eik firrumk þat) leika
 Lofn fyrir lesnis stafni
 linbundin mik sínum;

biða munk of brúði,
 (þel gervir mik fólvan)
 snertumk harmr í hjarta
 hrót, aldriki bótir.

Gerðr hafði váta bró; ok en mæra öldu eld-Njórun byndi allskyndila sör min; hvat hyggek mér vöru und þvi? = *Jeg drömte, at kvinden stod hos mig grædende; hun havde våde øjne; og at den herlige kvinde hurtig forbandt mine sår; hvad tror du at det betyder for mig?*

36. Mér bar hljóm fyrir eyru í heimi sals dreyra, þás vit skilðumk, hör-Bil; skekkikið dverga drykkju; ok hjórraddar heggr hlýddi læmingja-hoggvi tveggja rjúpkera; dals dög mun koma á drengi = *Jeg hørte larm i dalen, da vi skiltes, kvinde — jeg digter et vers —, og krigeren (jeg) lyttede til to hanrypers heftige hug; bueregneren vil ramme mændene.*

37. Fulla halla fagrleit, sú mik teitir, skal fregna rekkilót at sínum vin, røkkum fals regns; ek hyggek vel, þótt itrslegnar sverðs eggjar biti mik; þá herði gaf minn faðir sínum sveini = *Den skønne kvinde, som er min fryd, skal spørge tapper færd hos sin ven, der er kampmodig; jeg er ved godt mod, selv om de vel hamrede (tynde) sværdsægge sårer mig; den standhaftighed gav min fader sin søn.*

[H. O.] Linbundin Ólkarma Lofn lætr mik leika fyrir sínum lesnis stafni; þat firrumk arma eik; munk aldriki biða bótir of brúði; harmr snertumk í hjarta hrót; þel gervir mik fólvan = *Den linklædte kvinde lader mig lege (lokke) bag ved sit hoved (sig); det fjærner mig fra hende; aldrig vil jeg forvinde den sorg, jeg har for hende; sorgen borer sig ind i mit bryst; ulykken gør mig bleg.*

Styrbjörn.*Islænder, ved 980.***Lausavísa** (ved 980).

Bana sék okkarn	frost ok kulða,
beggja tveggja,	feikn hvers konar;
alt ómurligt	veitk af sliku
útnorðr i haf,	Snæbjörn veginn.

Þorvaldr Koðráns­son enn víðforli.*Islænder, sidste halvdel af 10. årh.***Lausavísa** (982).

Fórk með dóm enn dýra;	en við enga svinnu
drengr hlýddi mér engi;	aldin rýgr við skaldi
götum háð at hreyti	(þá kreppi goð gyðju)
hlautteins, goða sveini,	gall of heiðnum stalla.

Þórarinn svart­i Þórólfs­son máhliðingr.*Islænder, sidste halvdel af 10. årh.***Máhlíðingavísur** (lausavísur 983—84).

1. Varðak mik, þars myrðir	barka vægð at vígi,
morðfárs vega þorði,	valnaðrs, í styr þaðra,
(hlaut or­n af ná neyta	mælik hól fyr hœli,
nýjum) kvi­nna frýju;	hjaldrs goðs, of þat sjaldan.

[S.] *Jeg ser vor hægges død, alt elendig nordvest på ude i havet, frost og kulde, alslags rædsler; af sligt ved jeg, at Snæbjörn vil blive dræbt.*

[Þ. K.] Fórk með enn dýra dóm; engi drengur hlýddi mér; götum háð at hlautteins hreyti, goða sveini; en aldin rýgr gall of heiðnum stalla skaldi við enga svinnu; goð kreppi þá gyðju = *Jeg virkede for den dyrebare sag; ingen vilde høre mig; jeg blev spottet af offerblødstænkeren, gudernes tjener; og den kælling skreg uden fornuft over det hedenske alter mod mig; gud knække den tempelforstanderske.*

[Þ. sv.] 1. Varðak mik kvi­nna frýju, þars myrðir morðfárs þorði vega; or­n hlaut neyta af nýjum ná; barka vægð at vígi þaðra í hjaldrs goðs styr; mælik sjaldan hól of þat fyr valnaðrs hœli = *Jeg forsvarede mig*

2. Knátti hjorr und hetti
(hræflóð) bragar Móða
(rann of sóknar söki)
sliðrbeittr staðar leita;
blóð fell, es vas váði
vigtjalds nær skaldi,
þá vas dæmisalr dóma
dreyrafullr, of eyru.

3. Myndit vitr í vetri
vekjandi mik sekja
(þar ák lifhøtuð launa)
lōgráns (of þat vánir),
ef nagbræði næðak
nás, valfallins ásar
Hugins létum nið njóta
nágrundar, Vermundi.

4. Skalk þrymviðum þremja
(þegi herr meðan) segja,
vön es ísarns ósum
qrleiks, frá því gǫrta,
hvé hjaldrvita heldu
haldendr við mik, skjaldar
roðinn sák Hrundar handa
hnigreyr, lōgum, dreyra.

5. Sóttu heim, þeirs hættu,
hjǫr-Nirðir mik, fjǫrvi
(gunnljómi beit geymi
geira stigs) at vígi;
svá gerðum vér (sverða)
sóknmiðjungum Þriðja
(sleitka) líknar (leiki
lostigr) fáa kosti.

mod kvinders beskyldning (for fejhed), hvor krigeren (jeg) turde kæmpe; ørnen fik friske lig at æde; jeg viste ingen skånsel i kampen dér; sjældnen praler jeg om det for krigeren.

2. Sliðrbeittr hjorr bragar Móða knátti leita staðar und hetti; hræflóð rann of sóknar söki; blóð fell of eyru, es vigtjalds váði vas nær skaldi; þá vas dæmisalr dóma dreyrafullr = *Digterens farlig-skarpe sværd søgte sig et sted (at ramme) under hatten; blodet strømmede ned over krigeren; blodet randt ned over hans øren, da sværdet var nærved skjalden (i min hånd); da blev munden fuld af blod.*

3. Vitr vekjandi lōgráns myndit sekja mik í vetri — þar ák launa lifhøtuð vánir of þat —, ef næðak nás nagbræði, Vermundi; létum Hugins nið njóta valfallins ná-grundar ásar = *Den kloge mand, der formener mig min ret (Snorre), vilde ikke i vinter kunne gøre mig fredløs — dér har jeg min fjende forventningen om det (fredløsheden) at lønne —, hvis jeg fik krigerens, Vermunds, bistand; jeg lod raven nyde den faldne kriger.*

4. Skalk segja þremja þrymviðum gǫrta frá því — þegi herr meðan —, — ísarns ósum es vön qrleiks —, hvé haldendr hjaldrvita heldu lōgum við mik; sák handa hnigreyr skjaldar Hrundar roðinn dreyra = *Jeg vil fortælle krigerne — de tie imens —, — de kan vente kamp — om, hvorledes mændene fór retslig (o: retsstridig) frem overfor mig; jeg så sværdene farvede i blod.*

5. Hjǫr-Nirðir, þeirs hættu fjǫrvi at vígi, sóttu mik heim; gunnljómi beit geymi geira stigs; svá gerðum vér Þriðja sóknmiðjungum fáa líknar kosti; sleitka lostigr sverða leiki = *Krigerne, som vovede deres liv i kampen, angreb mig i mit hjem; sværdet bed krigeren; således stillede (gav) vi krigerne få nådes vilkår; nødig afbrød jeg sværdlegen.*

6. Urðum vér at verja, varð þr drifin sára, (hrafn naut hræva) Gefnar hjaldrskýja mik frýju, þás við hjalms á holmi hreinn míns fǫður sveini (þaut) andvaka (unda unnr, benlækir runnu).	(kunnfáka hné kennir) klámorð af mér borða, hvatki 's Hildar gǫtva (hrafn sleit af ná beitu) siks við sína leiku sælingr of þat mælir.
7. Knǫttu hjalmi hættar hjaldrs á mínum skjaldi Þrúðar vangs ens þunga þings spáneyjar syngva, þás bjúgrǫðull bógar baugs fyr óðaldraugi, Gjöll óx vápnis, á vǫllum varð blóðdrifinn Fróða.	9. Kveðit mun, Hropts, at heiptum, hyrskerðir, mér verða, (kunnak áðr fyr Enni ylgteiti vel beita), es lottviðir létu lœknir, þeirs skil flœkja, (eggjumk hæfs) at hjøggak Hlin goðvefjar mína.
8. Reka þóttumk ek (Rakna) remmiskóðs við Móða	10. Nágǫglum fekk Nagli nest dáliga flestum; kafsunnu réð kennir

6. Vér urðum at verja mik frýju hjaldrskýja Gefnar, — sára þr varð drifin; hrafn naut hræva —, þás andvaka hjalms hrein (hvein?) á holmi við sveini míns fǫður; unda unnr þaut; benlækir runnu = *Jeg måtte værge mig mod bebrejdelse med hensyn til kampen — sværdet rødnedes i blod: ravnene nød ligene —, da kampen rasede på kamppladsen mod min faders søn (mig); sårbejgen bruste, blodstrømmene randt.*

7. Hjalmi hættar spáneyjar ens þunga hjaldrs Þrúðar vangs þings knǫttu syngva á mínum skjaldi, þás Fróða bógar bjúgrǫðull varð blóðdrifinn fyr haugs óðaldraugi á vǫllum; vápnis Gjöll óx = *De for hjælmen farlige pile (skudvåben) sang på mit skjold, da sværdet blev blodbestænkt for krigeren (mig) på marken (tunet); kampen tog til.*

8. Ek þóttumk reka af mér klámorð við borða remmiskóðs Móða — kennir Rakna kunnfáka hné —, hvatki 's Hildar gǫtva siks sælingr mælir of þat við sína leiku; hrafn sleit beitu af ná = *Jeg mente at befri mig for dødlende ord (for fejhed) overfor krigeren — søfareren segnede —, hvad så krigeren end siger om det til sin elskede; ravnene sled føde af liget.*

9. Mér mun verða kveðit at heiptum, Hropts hyrskerðir — kunnak áðr vel beita ylgteiti fyr Enni —, es lœknir lottviðir, þeirs flœkja skil, létu, at hjøggak mína goðvefjar Hlin; eggjumk hæfs = *Jeg vil blive opfordret til fjendskab, kriger, — før forstod jeg vel foran Enne at fange (dræbe) krigeren —, siden de talperagtige krigere, som forvrænger retten, lod forlyde med at jeg havde såret min hustru; jeg ægges (dog) til det passende.*

10. Nagli fekk flestum nágǫglum dáliga nest; kafsunnu kennir réð at

klökkur í fjall at stökkva;
heldr gekk hjalmi faldinn
(hjaldrs) at vápna galdri
(þurði eldr of aldir)
Alfgeirr af hvöt meiri.

11. Grátandi rann gætir
geira stigs frá vigi,
(þar vasat grimu geymi
góð vön friðar hönum),
svát menskyndir myndi
mein skiljandi vilja
(hugði hjóðr á bleyði
bifstaups) á sæ hlaupa.

12. Muna munum vér at vörum
Vermundr glaðir stundum,
auðar þöll, áðr ollum
auðvarpaðar dauða;
nú séumk hitt, at hlaupa,
hqr-Gerðr, mynrim verða

(leitt erum rauðra randa
regn) fyr príðum þegni.

13. Vas til hreggs at hyggja
hrafns vins á bæ mínum
(þurði eldr of aldir)
uggligt (Munins tuggu),
þás á fyrða fundi
frön vikinga mána
lind beit; lögðis kindir
liðu Högna vé gognum.

14. Hétu hirðinjótar
hauka ness til þessa
(heptandi vask heiptar)
hóglifan mik drifu;
opt kómur, alnar leiptra
æfífús, ór dúsi,
nú kná Jörð til orða,
æðiregn, at fregna.

stökkva klökkur í fjall; af heldr meiri hvöt gekk Alfgeirr, faldinn hjalmi, at vápna galdri; hjaldrs eldr þurði of aldir = *Nagle gav de fleste ravne føde meget sløjt; han løb grædefærdig op i fjældet; med en ganske anden raskhed gik Alfgeir, hjælmbedækket, ud i kampen; sværdet fór hen over mændene.*

11. Geira stigs gætir rann grátandi frá vigi; — þar vasat grimu geymi góð vön friðar hönum —, svát menskyndir, skiljandi mein, myndi vilja hlaupa á sæ; hjóðr bifstaups hugði á bleyði = *Krigeren løb grædende fra kampen — dér var ham ingen god udsigt for fred for ham —, så at han, der forstod faren, skulde have villet løbe ud i søen; han viste sig frygtssom.*

12. Vér Vermundr munum muna, auðar þöll, at vörum stundum glaðir, áðr ollum dauða auðvarpaðar; nú séumk hitt, hqr-Gerðr, at mynrim verða hlaupa fyr príðum þegni; leitt erum regn rauðra randa = *Jeg og Vermund husker nok, kvinde, at vi var stundum glade, for vi (jeg) voldte mandens død; nu er jeg bange for det, kvinde, at jeg må vige (give tabt) for den kloge mand (Snorre); jeg haðer kamp.*

13. Vas uggligt at hyggja til hrafns vins hreggs á bæ mínum — eldr Munins tuggu þurði of aldir —, þás frön lind beit vikinga mána á fyrða fundi; lögðis kindir liðu gognum vé Högna = *Det var ængsteligt at vænte kamp på min gård — sværdet fór over folk —, da det skarpe spyd bed skjoldet, hvor mændene mødtes; sværdene gled igennem skjoldene.*

14. Hirðinjótar hauka ness drifu hétu mik hóglifan til þessa; vask

15. Skalat ǫldrukkin ekkja, ek veit, at gat beitu hrafn af hræva efni, hoppfögr af því skoppa, at, hjer döggar, hyggjak, (hér 's fjón komin ljóna) haukr unir hórðum leiki hræva (strið), á kvíðu.	nema Arnketill órum orðgóðr við lof þjóðar (vel trúik grímu geymi galdrs) sakmólum haldi.
16. Láta hitt, at hljóta, haldendr, mynim, skjaldar, (sækjum rǫð und rikjan) rómusamt ór dómi,	17. Esat sem gráps fyr glæpi, Grund fagrvíta mundar, fúra fleygiǫru frænings lögum ræni, ef sannvitendr sunnu (sék þeira lið meira, oss magni goð gagni) Gauts þekju mik sekja.

heptandi heiptar; opt kómr æðiregn ór dúsi; nú kná æfífús alnar leiptra Jǫrð at fregna til orða = *Mændene kaldte mig indtil nu en roligt levende mand; jeg standsede fjendskabet; men der kommer ofte styrtregn efter stille; nu vil den livslystne kvinde spørge mine ord.*

15. Hoppfögr ekkja skalat skoppa ǫldrukkin af því — ek veit, at hrafn gat beitu af hræva efni —, at hyggjak á kvíðu; hræva döggar haukr unir hórðum hjerleiki; hér 's komin strið fjón ljóna = *Den dansfagre enke skal ikke, i ølrusen, gøre nar af det. — jeg ved, at raven fik føde af ligene —, at jeg nærer angst; raven er glad ved den hårde kamp; der er opstået en bitter strid mellem folk.*

16. Skjaldar haldendr láta hitt, at mynim hljóta rómusamt ór dómi — sækjum rǫð und rikjan —, nema orðgóðr Arnketill haldi sakmólum órum við lof þjóðar; trúik vel grímu galdrs geymi = *Mændene siger, at jeg vil få en hård strid ved (og under) dommen — jeg søger råd (bistand) hos den mægtige (Arnel), — medmindre den ryrige Arnel opretholder min sag under folks lovprisning; jeg stoler godt på krigeren.*

17. Esat sem ræni frænings gráps fúra fleygiǫru lögum fyr glæpi, mundar fagrvíta Grund, ef sannvitendr Gauts þekju sunnu sekja mik; sék þeira lið meira; goð magni oss gagni = *Det er ikke som om man berøvede krigerne (mig) lov og ret for forbrydelser, kvinde, hvis krigerne får mig dømt fredløs; jeg ser at de er de mandstærkeste; guderne give os kraft til at sejre.*

Halli berserkr.*Norsk; (pá Island).***Lausavísa (983).**

Hvert hafið, Gerðr, of gǫrva,	því i vetr, en vitra
gangfǫgr liðar hanga	vangs, sákat þik ganga,
(ljúg vætr at mér) leygjar	hirðidis, frá húsi,
linbundin, fǫr þína,	húns, skrautligar búna.

Leiknir berserkr.*Norsk (pá Island), foregåendes broder.***Lausavísa (983).**

Sól-Grund Siggjar linda,	hodd-Grund, hvat býr undir,
sjaldan hefr of faldit	Hlin, oflæti þínu,
jafnhátt; ogllis stéttar	hýrmælt, hótí fleira,
elds nú 's skart á þellu;	hvitings, an vér litum.

Viga-Styrr Þórgrimsson.*Islandsk hövding, d. 1007.***Lausavísa (983).**

Sýndisk mér, sem myndi	Ála ekki dælir
móteflanda spjóta	élherðendr of verða,

[H.] Hvert hafið of gǫrva fǫr þína, gangfǫgr, linbundin liðar hanga leygjar Gerðr — ljúg vætr at mér —, þvíat sákat þik ganga í vetr, en vitra húns vangs hirðidis, skrautligar búna frá húsi = *Hvor skal du begive dig hen, gangfagre, linomvundne kvinde — sig mig sandheden — siden jeg aldrig før i vinter har set dig, kloge kvinde, gå prægtigere klædt fra huse.*

[L.] Siggjar linda sól-Grund, hefr sjaldan of faldit jafnhátt; nú 's skart á ogllis stéttar elds þellu; hodd-Grund, hvat býr undir oflæti þínu hótí fleira an vér litum, hýrmælt hvitings Hlin = *Kvinde, sjælden har du haft en så høj hovedbedækning; nu er hun iført sit skrud; noget stikker der, kvinde, mere end hvad vi ser, under din stolthed, venligt talende m.*

[V.-St.] Mér sýndisk, sem Ála élherðendr myndi ekki of verða dælir spjóta móteflanda; uggik eigi strangan ofrgang seggja of mik; hér hefr bilgrönduðr merkaðan berserkjum stað brandi = *Det syntes mig, at krigerne*

uggik eigi seggja   hér hefr bilgrönduðr brandi
ofrgang of mik strangan;   berserkjum stað merkðan.

Þórvaldr Hjaltason.

Islænder, deltog i Fyrisvoldslaget.

Lausavísur (o. 985).

1. Farið til Fýrisvallar, folka tungls, hverr's hungrar, vörðr, at virkis garði vestr kveldriðu hesta; þar hefr hreggdrauga hoggvit (hóllaust es þat) sólar elfar skiðs fyr ulfa Eiríkr i dyn geira.	2. Ilt varð ǫlna fjalla örkveðjondum beðjar til Svíþjóðar síðan sveim vikinga heiman; þat eitt lifir þeira, þeir hófðu lið fleira, (gótt vas) hers (at henda) hundmargs, es rann undan.
---	--

Þórleifr skúma Þórkelsson.

Islænder, deltog i Jomsvikingeslaget.

Lausavísa (o. 986).

Hefk i hendi til hófuðs gǫrva,	beinbrot Búa, hǫl Sigvalda
-----------------------------------	-------------------------------

(bersærkerne) ikke vilde blive krigeren (mig) medgørlige; jeg frygter ikke mændenes overmodige undertrykkelse (at de overmodigt vil undertrykke mig); nu har han, som ikke holder af nølen (jeg der er rask til handling), med sværdet givet bersærkerne et (evigt opholds)sted.

[Þ. H.] 1. Folka tungls vörðr, farið (fari?) hverr kveldriðu hesta, es hungrar, vestr til Fýrisvallar at virkis garði; þar hefr Eiríkr hoggvit elfar skiðs sólar .hreggdrauga fyr ulfa i geira dyn; þat es hóllaust = *Krígur, enhver ulv, der er sulten, kan komme vestpå til Fyresvold til fæstningsgærdet; der har Erik nedhugget krigerne til ulvene i kampen. Det er ingen pral.*

2. Ilt varð síðan fjalla ǫlna beðjar örkveðjondum sveim vikinga heiman til Svíþjóðar; þat eitt lifir þeira hundmargs hers, es rann undan; þeir hófðu fleira lið; vas gótt at henda = *Ulykkebringende blev siden vikingernes farten hjemmefra til Sverrig for rigdomskræverne (dem selv); kun de af deres talløse hær er i live, der flygtede; de havde en talrigere hær (end vi); det var let at få fat i dem (og dræbe dem).*

[Þ. Þ.] *Jeg har i hånden (en kølle), rede til at slå for hovedet — Bues benbrud, Sigvaldes ulykke [vikingers mén, Hakons værn]; den egekølle skal blive Danerne slem, hvis jeg lever.*

[vø vikinga, ef vér lifum,
 vörn Høkonar]; eikikylfa
 sjá skal verða, óþorfr Dönnum.

Víga-Glúmr Eyjólfsson.

Íslandsk hövding o. 930—1003.

Lausavísur.

1 (o. 961). Nær gengr mér ok minum, menþoll, hjúum öllum (þverr við glaum) enn gröeni garðr, an oss of varði; verðr (hróðr) skotat harðla (hér tinnik) þar minum, munat enn of staf stála starflaust, fōður arfi.	pá svát dóms i draumi dals ótta mér þótti felli-Guðr með fjöllum folkvandar bjōð standa.
2 (o. 965). Fara sák holms und hjalmi hauks i miklum auka, Jōrð, at Eyjafirði, isungs, funa disí,	3 (o. 980). Halfs eyris metk hverjan hrísrunn fyr ö sunnan; vel hafa viðir skógar vargi opt of borgit.
	4 (o. 982). Eigi sofnak, Ófnir ýseims, i bæ þeima (munat eldviðum öldu auðbætt við mik) sötan,

1. Enn gröeni garðr gengr nær mér ok öllum mínum hjúum, menþoll, an oss of varði; glaum þverr við; þar verðr skotat harðla mínum fōður arfi — hér tinnik hróðr —; munat enn starflaust of staf stála = *Det grønne gærde indsnævres mere omkring mig og al min husstand, kvinde, end jeg havde anet; min glæde forringes; der forminskes min faderarv i høj grad — se her mit vers — der vil komme arbejde (hævners) for krigeren (mig).*

2. Sák hauks holms funa disí und hjalmi fara i miklum auka at Eyjafirði, isungs Jōrð, svát mér þótti þá ótta i draumi folkvandar dóms felli-Guðr standa bjōð með dals fjöllum = *Jeg så en kvinde, med hjælm på, komme i overnaturlig størrelse hentil Øfjorden, kvinde, så at jeg med frygt da syntes i drømme, at valkyrjen (den valkyrjeagtige kvinde) fyldte landet mellem dalens fjælde.*

3. *Til en halv øre vurderer jeg enhver busk sydfor elven; de vide skove har ofte godt skærmet ulven (den forfulgte, fredløse).*

4. Eigi sofnak sötan i þeima bæ, ýseims Ófnir — munat öldu eldviðum auðbætt við mik —, áðr Gōndlar grindlogi gellr meir i hattar felli nokkurum þeira; opt vāk mann of minna = *Jeg får ikke et sødt blund i denne*

<p>áðr grindlogi Gøndlar gellr í hattar fell (opt vák mann of minna) meir nökkurum þeira.</p>	<p>þars ásynjur jósu eggmóts of fõr seggja (valir fagna því) vegna vig móðar fram m blóði.</p>
<p>5. Harðsteini lét huna harðgeðr lima fjarðar (þat sák dóms (i draumi) dyn-Njörðr mik of barðan, en þrádráttar þóttumk þjósti keyrðr of ljósta sævar hrafns í svefni snarr beinanda steini.</p>	<p>7 (o. 983-84). Virkis spyrr at verkum vins hirði-Sif minum, esat at manna máli morð, vöru þau forðum; liggr þeims hrafn of huggar, hørveig, talit gørva — — — — — — — — — —</p>
<p>6. Menstiklir sá mikla, mun sverða brak verða, komin es grára geira, gøðreið of trøð, kveðja,</p>	<p>8 (o. 986). Rudda ek sem jarlar (orð lék á því) forðum (með veðrstøfum Viðris</p>

bygd, kriger — det vil ikke òlive mœndene let at give mig bod (oprejsning) —, fõr sværdet runger igen i hovedet på dem; ofte har jeg dræbt mœnd af ringere grund.

5. Harðgeðr fjarðar huna „dóms lima“ dyn-Njörðr lét mik of barðan harðsteini — þat sák í draumi —, en þóttumk í svefni of ljósta snarr þrádráttar, þjósti keyrðr, sævar hrafns beinanda steini = *Den hårdtsindede kriger slog mig med en hvæssesten — det så jeg i drømme —, men jeg drømte, at jeg, rask til trods og dreven frem af vrede, slog skibstyreeren med en anden sten.*

6. Menstiklir sá mikla gøðreið of trøð; sverða brak mun verða; komin es kveðja grára geira —, þars eggmóts ásynjur jósu vig móðar fram m blóði of vegna fõr seggja; valir fagna því = *Manden (jeg) så mange guder (gudevæsner) ride over jorden — der vil opstå kamp; de grå spyds hilsen (varsel?) er kommen (har vist sig?) — hvor kampkvinderne øste kamp-fnysende blodet frem over de faldnes skare; høgene glædes ved det.*

7. Vins virkis hirði-Sif spyrr at verkum minum; morð esat at manna máli; þau vöru forðum; liggr gørva talit, hørveig, þeims of huggar hrafnu . . . = *Kvinden spørger om mine bedrifter; drabene er ikke genstand for omtale; de skete forlængst; for ham, som trøster ravnene (mig), ligger fuldstændig talt, kvinde . . . .*

8. Ek rudda forðum mér til landa sem jarlar; orð lék á því með Viðris vandar veðrstøfum; nú hef k of síðir vegna breiða jørð með hørðum ör hendi mér, Valþøgnis Várar skiðs bendir = *Jeg skaffede mig fordums land som fribårne kæmper; det rygte gik blandt krigerne; nu har jeg endelig ved drab mistet det brede land med dets udkanter(?) ud af min hånd, kriger.*

vandar) mér til landa; nú hefk, Valþognis, vegna, Várar skiðs, of siðir breiða jörð með þorðum, bendir, mér ör hendi.	Hangatýs at ganga (þóttit þeim at hætta þekkiligt) fyr brekku, þás dynfúsir disar dreyra svells á eyri (bróð fekk borginmóði blóðs) skjaldaðir stóðum.
9 (o. 989). — — munat enn sælu menbrjótandi hljóta, (oss kom breiðr i búðir þoggr af einu þoggrvi) þás, fleinmarar, fjóra fullkátir vér sötum, (nú 's) mǫ-grennir (minna mitt setr) tǫgu vetra.	11. Ilt 's á jörð of orðit, aldr þolvar mjök skaldi (liðit es mest) et meira (mitt líf) Heðins drifu, es óvægens eigi eyrarleggs á seggjum Grims i gǫndlar flaumi Gefnar mák of hefna.
10 (o. 995). Lattisk herr með höttu	

9. Menbrjótandi munat enn hljóta sælu — oss kom breiðr þoggr í búðir af einu þoggrvi —, þás vér sötum fullkátir fjóra tǫgu vetra, fleinmarar mǫgrennir; nú 's mitt setr minna = *Manden (jeg) vil aldrig mere opleve den lykke — en svær ulykke har hjemsøgt mig af ét hug —, som jeg havde, da vi sad fuldglade fyrretyve år (på min gård). kriger; nu er mit hjem adskillig ringere.*

10. Herr lattisk at ganga með höttu Hangatýs fyr brekku — þeim þóttit þekkiligt at hætta —, þás stóðum skjaldaðir, dreyra svells disar dynfúsir á eyri; borginmóði fekk bróð blóðs = *Mændene blev dorne til at gå med hjælmene ned for brinken — de syntes det lidet tiltalende at gøre vovestykket —, da vi stod skjoldede og kamplystne på øren (nedenfor); raven fik blod til bytte.*

11. Ilt es of orðit á jörð — aldr þolvar mjök skaldi Heðins drifu et meira; liðit es mest líf mitt —, es mák eigi of hefua óvægens Grims eyrarleggs á seggjum i gǫndlar Gefnar flaumi = *Det er blevet slemt her på jorden — alderen gør digteren (mig) herefter uskikket til kamp; det verste (og bedste) af mit liv er nu forbi —, siden jeg ikke formår at hævne den uforfærdede Grim ǫrlæg på mændene ved kamp.*

Vígfúss Víga-Glúmsson.*Íslænder, 10—11. árh.***Digt om Hakon jarl(?) o. 986.**

Varðat hægt, þars hurðir	þar gingum vér, þrøngvir
hjørklofnar sák rofna	þunniss, í þøð, Gunnar
(høtt sǫng Hǫgna) Geitis,	(strøng vas) danskra drengja
(hregg) til Vagns at leggja;	(darra flaug) til knarrar.

Lausavísa (986).

Oss es leikr, en lauka	hlýs kveðk hælís bósa,
liggr heima vinr feimu,	(hann væntir sér annars)
þryngr at Viðris veðri	vífs und vǫrmum bægi,
vandar, góðr fyr høndum;	vér skreytum spjǫr, neyta.

[V. V.] Varðat hægt at leggja til Vagns, þars sák hurðir Geitis rofna hjørklofnar; høtt sǫng Hǫgna hregg; þar gingum vér í þøð til knarrar danskra drengja, Gunnarr þunniss þrøngvir; darra flaug vas strøng = *Det blev ikke let at angribe Vagn, hvor jeg så skjoldene briste kløvede af sværdet; kampen buldrede højt; dér gik vi ud i kampen med de danske svendes skib, kriger; spydenes flugt var stærk.*

Oss es góðr leikr fyr høndum, en vinr lauka feimu liggr heima; þryngr at Viðris vandar veðri; kveðk bósa neyta hlýs hælís und vǫrmum bægi vífs; vér skreytum spjǫr; hann væntir sér annars = *Vi har en god leg i vænte, men kvindens ven ligger hjemme; kampen nærmer sig stærkt; jeg mener, at den kvindekære nyder lunt ly under kvindens varme arm; vi gör vore spyd istand (glatter vore spyd); han vænter sig noget andet (end kamp).*

Brúsi Hallason.*Islænder, sidste halvdel af 10. årh.***Lausavísa** (o. 995).

Höfum vér vegs af vígum	þó hykk fúrviðu fóru
(veitk orð á því), borða	fleygarðs an mik varði,
stóðs við stýrimeiða	beiði-Hlökk, fyr brekku,
stafn, Gøndul, hlut jafnan.	bliks, harðara miklu.

Einarr Helgason skálaglamm.*Ísländsk skjald, d. o. 995.***1. Drape om Hakon jarl** (o. 975).

Byggði lönd (en lunda)	nú 's afrendra jöfra
(lék orð á því) forðum	Ullr geirvaðils þeira
Gamla kind, sús granda	sóknar hvatr at setri
(gunnborðs) véum þorði;	settr, hverjum gram betri.

2. Et digt om Harald blátand(?) (o. 980).

1. Liðbrøndum kná Lundar	hykka ræsis rekka
lands frækn jöfurr granda;	Rínar grjótt of þrjóta.

[B. H.] Vér höfum jafnan vegs hlut af vígum við stafnstóðs stýrimeiða, borða Gøndul; veitk orð á því; þó hykk fleygarðs fúrviðu fóru miklu harðara fyr brekku. an mik varði, bliks beiði-Hlökk = *Vi har lige ære af kampen over for mændene, (vore modstandere), kvinde; jeg ved, at så bedømmes det; dog tror jeg, at de fór langt raskere ned ad skrænten, end jeg havde troet, kvinde.*

[E. sk.] Gamla kind byggði forðum lönd — en orð gunnborðs lunda lék á því — sús þorði granda véum; nú 's sóknar hvatr geirvaðils Ullr, betri hverjum gram, settr at setri þeira afrendra jöfra = *Gamles æt (brødre) styrede før landet, den som vovede at omstyrte helligdommene (templerne); derom har folk talt; nu er den kampriske kriger, bedre end nogen anden fyrste, sat til at styre de kraftige fyrsters land.*

2. Frækn jöfurr Lundar lands kná granda liðbrøndum; hykka Rínar grjótt of þrjóta ræsis rekka = *Skånes tapre fyrste forøder guldet: jeg ved at kongens kæmper ikke lider mangel på guld.*

2 Né áttstuðill ættar (skyldr emk hróðri at halda)
ógnherði mun verða Hilditanns in mildri..

3. Vellekla (o. 986).

1 Hugstóran biðk heyra, heyr jarl Kvasis dreyra. foldar vörð á fyrða fjarðleggjar brim dreggjjar.	4. Þvit fjölkostigr flestu flestr ræðr við son Bestlu (tekit hefk morðs til mærdar) mæringr an þú færa.
2. Ullar gengr of alla asksögn, þess 's hvöt magnar byrgis þöðvar sorgar, bergs geymilö dverga.	5. Eisar vágr fyr (vísa verk) rögnis mér (hagna), þýtr Óðrøris alda (aldr) hafs við fles galdra.
3. Hljóta munk, né hlitik, Hertýs, of þat frýju, fyr örþeysi at ausa austr vinguóðar flausta.	6. Nú 's þats Boðnar bára, berg-Saxa, tér vaxa, gervi i höll ok heyri hljóð fley jöfurs þjóðir.

2. Né mun verða áttstuðill ættar Hilditanns in mildri ógnherði; emk skyldr at halda hróðri = *Der vil aldrig fødes et medlem af Hilditands slægt (den danske kongeslæggt) mere gavmild end krigeren (du s: Harald blátand?); jeg er forpligtet til at digte.*

3, 1. Biðk hugstóran foldar vörð heyra á fjarðleggjar fyrða dreggjjar brim; heyr, jarl, Kvasis dreyra = *Jeg beder landets modige bevogter at høre mit digt; hør, jarl, på kvadet.*

2. Bergs geymilö dverga gengr of alla Ullar asksögn þess, es magnar hvöt þöðvar byrgis sorgar = *Digtet høres af dens hele mandskab, som gør kampen stærk.*

3. Munk hljóta at ausa austr Hertýs vinguóðar fyr örþeysi flausta; né hlitik frýju of þat = *Jeg vil komme til at frembære mit digt for søkrigeren; jeg vil ikke lade mig særlig opfordre dertil.*

4. Þvit flestr fjölkostigr mæringr ræðr flestu færa við son Bestlu, an þú; hefk tekit til morðs mærdar = *Ti alle andre fyrster med mange dygtige egenskaber har langt mindre at sige hos Bestlas søn (Odin) end du; jeg er begyndt at digte om kampe.*

5. Vágr Rögnis eisar fyr mér; verk hagna vísa aldr; Óðrøris hafs alda þýtr við galdra fles = *Digtet fremføres af mig; bedrifterne vil altid pryde fyrsten; digtet lyder højt.*

6. Nú 's þats Boðnar bára tér vaxa; jöfurs þjóðir gervi hljóð i höll ok heyri berg-Saxa fley = *Nu vokser mit digt; fyrstens mænd give lyd i hallen og lytte til digtet.*

7. Ok oddneytir úti
eidvandr flota breiðan
(gláðr) i Gøndlar veðrum
(gramr svafði bil) hafði,
ok rauðmána reynir
rógsegl Heðins bóga
upp hóf jöfra kappi
etju lund at setja.
8. Vasat ofbyrjar qrva
odda vifs i drifu
sverða sverrifjarðar
svangljáði at frýja;
brakrøgnir skók bogna
(barg ofþyrmir varga)
hagl ór Hlakkar segli
hjørs (rakkliga fjörvi).
9. Mart varð él, áðr, Ála
austr lönd at mun banda
- randar lauks, af ríki,
rækilundr of tæki.
10. Berk fyr hefnð, þás hrafna
(hljóð) lof (togins skjóma
hann nam) vörðr (at vinna)
vann sins föður hranna.
11. Rignði (hjørs) á hersa
(hriðremmir) fjör víða
(þrimlundr of jók Þundi
þegns gnótt) méilregni,
ok hald-Viðurr hólða
haffaxa lét vaxa
Laufa veðr at lífi
lífköld Hjóars drifu.
12. Hjalmsgrápi vann hilmir
harðr, Lopts vinar, barða
því kom vöxtr i Vinu

7. (v. 7—13 *Hakons stog og faderhævn* 962—69). Ok eidvandr oddneytir hafði breiðan flota úti i Gøndlar veðrum; gláðr gramr svafði bil; ok Heðins bóga rauðmána reynir hóf kappi upp rógsegl at setja etju lund jöfra = *Og den øltro kriger havde en stor flåde ude i Gønduls storme (sø-kampe); den glæde fyrste dræbte al nølen; og krigeren løftede fuld af iver skjoldet for at dæmpe fyrsternes stridbare sind.*

8. Vasat at frýja sverða sverrifjarðar svangljáði odda vifs ofbyrjar i qrva drifu; hjørs brakrøgnir skók bogna hagl ór hlakkar segli; ofþyrmir varga barg rakkliga fjörvi = *Der var ingen grund til at bebrejde krigeren hans optræden i kampen; han rystede pilene ud af sit skjold; ulvenes fæder frelste modigt sit liv.*

9. Mart Ála él varð af ríki, áðr randar lauks rækilundr of tæki lönd austr at mun banda = *Mangen kamp blev holdt af kraft, for krigeren ifølge gudernes vilje fik landene i østen i sin magt.*

10. Berk lof fyr hefnð, þás hranna hrafna vörðr vann sins föður; hann nam at vinna hljóð togins skjóma = *Jeg frembærer lovord for den .ævn, søkrigeren tog for sin fader; han voldte det dragne sværds klang.*

11. Méilregni rignði víða á fjör hersa; þrimlundr hjørs hriðremmir of jók Þundi þegns gnótt, ok haffaxa hald-Viðurr lét lífköld Laufa veðr vaxa at lífi hólða Hjóars drifu = *Spydregnen faldt videnom på hersers liv; den kamplystne kriger forøgede antallet af Odins mænd, og skibenes styrer lod den livkolde sværdstorm vokse mod odelsbøndernes liv i kampen.*

12. Harðr hilmir vann barða fiandr sína hjalmsgrápi; því kom vöxtr i Lopts

vinheims, fiandr sína,
at forsnjallir fellu
fúrs í Þróttar skúrum
(þat fær þjóðar snytri)
þrír jarls synir (tírar).

13. Hvarfat apr, áðr erfðan,
óðstafr, fõður hafði,
(herforðuðr réð Hõrða)
hjørveðrs (konungr fjõrvi);
varðat Freyr, sás færi,
folkskiðs né mun síðan,
(því bregðr ǫld við aðra)
jarls ríki framm slíku.

14. Sjau fylkjum kom sílkis
(snúnaðr vas þat) brúna

geymir grundar síma
grandvarr und sik (landi).

15. Ǫll lét senn enn svinni
sonn Einriða mǫnnum
herjum kunnr of herjuð
hofs lǫnd ok vé banda;
at veg jǫtna vitni
valfalls of sæ allan
(þeim stýra goð) geira
garðs Hlóriði farði.

16. Ok herþarfir hverfa
(Hlakkar móts) til blóta
(rauðbrikar fremsk rækir
ríkr) ásmegir (slíku);
nú grær jǫrð sem áðan,
aptr geirbrúar hapta

vinar vinheims Vinu, at þrír forsnjallir jarlssynir fellu í Þróttar fúrs skúrum; þat fær þjóðar snytri tírar = *Den hårdføre fyrste slog sine fjender med hjælmens hagl; derfor kom der vækst i mit digt, fordi tre meget modige jarlesønner faldt i kampen. Det giver folkeopdrageren ry.*

13. Hjørveðrs óðstafr hvarfat apr, áðr hafði erfðan fõður, herforðuðr réð fjõrvi Hõrða konungs; varðat folkskiðs Freyr, né mun síðan, sás færi framm slíku jarls ríki; því bregðr ǫld við aðra = *Krigeren vendte ikke tilbage, før end han havde hævnnet sin fader; han fik Hørdekongens liv i sin magt; der har aldrig været nogen, og der vil aldrig fødes nogen kriger, som har vist sig i besiddelse af en sådan jarlemagt. Derom fortæller den ene den anden og berømmer det.*

14. (v. 14—25 om kampe og tilstande 969—75). Grandvarr geymir brúna grundar sílkis síma kom sjau fylkjum und sik; þat vas snúnaðr landi = *Den retskafne silkebåndprydede høvding underlagde sig syv fylker; det var en lykke for landet.*

15. Enn svinni, herjum kunnr, lét senn ǫll ofherjuð hofs lǫnd Einriða ok banda sonn vé mǫnnum; geira garðs Hlóriði farði of allan sæ vitni valfalls at jǫtna veg — þeim stýra goð = *Den kloge, af folket velkendte, lod snart alle Tors og gudernes hærojede tempellande blive sande helligdomme for folket; krigeren bragte over enhver havdel med sig vidnesbyrd om mandefald hjem til bjærgene(?). Ham styrer guderne.*

16. Ok herþarfir ásmegir hverfa til blóta; ríkr Hlakkar móts rauðbrikar rækir fremsk slíku; nú grær jǫrð sem áðan: audrýrir lætr geirbrúar ǫru byggva hapta vé óhryggva = *Og de nådige guder vender sig til blotene; den mægtige kriger vinder hæder ved sligt; nu er jorden frugtbar som tilforn; den gavmilde mand lader krigerne igen glade befolke gudernes templer.*

auðrýrir lætr óru
óhryggva vé byggva.

17. Nú liggr alt und jarli
(imunborðs) fyr norðan
(veðrgæðis stendr víða)
Vik (Hókonar ríki).

18. Engi varð á jörðu
ættum góðr, nema Fróði,
gæti-Njörðr, sás gerði,
geirbrikar, frið slikan.

19. Enn reið öðru sinni
jarl hørðmorum norðan;
søngherðir lét sverða,
sótt Ragnfróði at móti.

20. Hóf und hyrjar kneyfi
(hraut unda fjöld) Þundar,

þat sleit vig á vági,
vandar dýr at landi;
né fjölsnerrinn fyrri
fémildr konung vildi
(vægðit jarl fyr jöfri)
Yggs niðr friðar biðja.

21. Búinn lézk valdr, ef vildi
valmey konungr heyja,
hólða morðs at halda
(herr fell of gram) velli.

22. Hitt vas meir, at Mæra
morðfíkin lét norðan
folkverjandi fyrva
fyr til Sogns of gorrva;
ýtti Freyr af fjórum
folklöndum (sá branda
Ullr stoð af því allri
yrþjóð) Heðins byrjar.

17. Nú liggr alt fyr norðan Vik und jarli; ríki Hókonar, imunborðs veðrgæðis, stendr víða = *Nu ligger hele landet nord for Viken under jarlen; Hakons, krigerens, magt er vidtudstrakt.*

18. Engi ættum góðr geirbrikar gæti-Njörðr varð á jörðu, sás gerði slikan frið, nema Fróði = *Ingen højbåren kriger fødtes på jorden, der bevirkede en sådan fred, undtagen Frode.*

19. Enn öðru sinni reið jarl hørðmorum norðan; sverða søngherðir lét sótt at móti Ragnfróði = *Atter for anden gang tog jarlen på sine skibe nordfra; krigeren begav sig til et møde (kamp) med Ragnfrød.*

20. Vandar dýr und Þundar hyrjar kneyfi hóf at landi; þat sleit vig á vági; unda fjöld hraut; né vildi fjölsnerrinn, fémildr Yggs niðr fyrri biðja konung friðar; jarl vægðit fyr jöfri = *Skibene med krigeren ombord førtes (af strømmen) til land; det afbrød kampen på søen; sårenes mængde led højt; ikke vilde den krigerske, gavmilde efterkommer af Odin først bede kongen om fred. Jarlen gav ikke efter for kongen.*

21. Valdr hólða morðs lézk búinn at halda velli, ef konungr vildi heyja valmey; herr fell of gram = *Krigeren erklærede sig villig til at holde stand på kamppladsen, hvis kongen vilde kæmpe; hæren var falden omkring kongen.*

22. Hitt vas meir, at Mæra folkverjandi lét morðfíkin of gorrva fyr fyrva norðan til Sogns; Freyr Heðins byrjar ýtti af fjórum folklöndum; Ullr branda sá stoð af því allri yrþjóð = *Det skele fremdeles, at den norske fyrste lod, kamplysten, mændene gøre et tog nordfra til Sogn. Krigeren lod*

23. Ok til móts á Meita mjúkhurðum framm þurðu með svørgæli Sörva sjau landrekar randa; glumði allr, þás Ullar eggþings Heðins veggjar (gnótt flaut nás fyr nesjum) Nóregr, saman fóru.
24. Varð fyr Vinða myrði, viðfrægt, en gramr, síðan gerðisk mest at morði mannfall, við styr annan; hlym-Narfi bað hverfa hlífar flagðs, ok lagði Jalks við öndurt fylki öndur vörp, at landi.
25. Ströng varð gunnr, áðr gunnar ganmi nás und hramma þrøngvimeidr of þryngvi þrimr hundruðum lunda; knátti hafs at höfðum (hagnaðr vas þat) bragna folkeflandi fylkir fangsæll þaðan ganga.
26. Hitt vas auk, at eykir aurborðs á vit norðan und sigrunni svinnum sunnr Danmarkar runnu, ok holmfjöturs hjalmi Hørða valdr of faldinn Dofra danskra jöfra dróttinn fund of sótti.

skibe stode fra land i fire fylker; han så, at hele-folket vilde høste gavn deraf.

23. Ok sjau landrekar þurðu fram á Meita mjúkhurðum með Sörva svørgæli til randa móts; allr Nóregr glumði, þás Heðins veggjar Ullar fóru saman eggþings; gnótt nás flaut fyr nesjum = *Og syv fyrster ilede fremad på de smidige skibe med krigeren til kamp. Det gav genlyd i hele Norge, da krigerne drog samlede til kampen. En mængde lig flød udenfor næssene.*

24. Gramr varð fyr Vinða myrði við annan styr, en síðan gerðisk mest viðfrægt mannfall at morði; hlífar flagðs hlym-Narfi bað hverfa at landi, ok lagði við öndurt fylki „Jalks öndur vörp“ = *Kongen blev truffen af Vendernes banemand (Hakon) i den anden krig, og siden opstod der et voldsomt, viden om bekendt mandefald i kampen; krigeren bød da at vende ind til landet, og han lagde med sine skibe(?) til fylkets spids.*

25. Ströng gunnr varð, áðr gunnar lunda þrøngvimeidr of þryngvi þrimr hundruðum und hramma nás gammi; fangsæll, folkeflandi fylkir knátti ganga þaðan hafs at höfðum bragna; þat vas hagnaðr = *Der blev en voldsom kamp, før det lykkedes krigeren med magt at lade tre hundreder falde under ørnens klør; den bytterige, kæmpende fyrste kunde gå fra kamppladsen ned til søen over mændenes hoveder. Det (sejren) var en lykke.*

26 (v. 26—32 om Danevirkekampen og rejsen tilbage 974—75). Hitt vas auk, es aurborðs eykir runnu norðan und svinnum sigrunni sunnr á vit Danmarkar, ok Hørða valdr, Dofra dróttinn, of faldinn holmfjöturs hjalmi, of sótti fund danskra jöfra = *Det skete fremdeles, at skibene løb nordfra*

27. Ok við frost at freista
fémildir konungr vildi
myrk- Hlōðvinjar -markar
morðalfs, þess 's kom norðan,
þás valserkjar virki
veðrhirði það stírdan
fyr hlym-Njörðum hurða
Hagbarða gramr varða.
28. Vasat i gogn, þótt gerði
garð-Rognir styr harðan,
gengiligt at ganga
geirrásar, her þeira,
þás með fylki Frisa
fór gunn-Viðurr sunnan
(kvaddi vígs) ok Vinða
(vágs blakkriði) Frakka.
29. Þrymr varð logs, es lögðu
leikmiðjungar, Þriðja,
(arngreddir varð) odda
(andvigr) saman randir;
sundfafa kom Sǫxum
sæki-Þrótt á flótta,
þar svá gramr með gumnum
garð yrþjóðum varði.
30. Flótta gekk til fréttar
felli-Njörðr á velli,
draugr gat dolga Sǫgu
dagræð Heðins váða,
ok haldboði hildar
hrægamma sá ramma;
Týr vildi sá týna
teinlautar fjör Gauta.

med den kloge kriger sydpå til Danmark; og Hørdernes hersker, Dofres drot med skrækkkehjælmen, søgte til møde med den danske konge.

27. Ok fémildir konungr myrkmarkar Hlōðvinjar vildi at freista morðalfs, þess es kom norðan við frost, þás gramr það stírdan valserkjar veðrhirði varða virki fyrir Hagbarða hurðar hlym-Njörðum = *Og Jyllands gavmilde konge vilde prøve krigeren, der var kommen nordfra ved vintertide, dengang da kongen bød den ubøjelige kriger at forsvare Danevirke mod fjenderne.*

28. Vasat gengiligt at ganga i gogn her þeira, þótt geirrásar garð-Rognir gerði harðan styr, þás gunn-Viðurr fór sunnan með fylki Frisa, Frakka ok Vinða; vágs blakkriði kvaddi vígs = *Det var ikke lokkende at gå imod deres hær, uagtet krigeren gjorde en hård kamp, da krigeren trængte frem sydfra med sine skarer af Friser, Franker og Vender; krigeren (Hakon) æggede til kamp.*

29. Þrymr Þriðja logs varð, þars odda leikmiðjungar lögðu saman randir; arngreddir varð andvigr; sundfafa sæki-Þróttir kom Sǫxum á flótta; svá varði þar gramr yrþjóðum garð með gumnum = *Der opstod en kamp, hvor krigerne førte skjold frem mod hinanden; krigeren stillede sig til kamp; søhelten bragte Sakserne til at fly; således forsvarede fyrsten dér volden med sine mænd mod fjenderne.*

30. Flótta felli-Njörðr gekk til fréttar á velli; Heðins váða draugr gat dagræð dolga Sǫgu, ok hildar haldboði sá ramma hrægamma; sá teinlautar Týr vildi týna fjör Gauta = *De flygtendes fælder foranstaltede en frett (orakel) på sletten; krigeren opnåede en gunstig dag til at kæmpe, og han så to varselstærke ravne; den kriger vilde tilintetgøre Göternes liv.*

31. Háði jarl, þars áðan
engi mannr, und ranni
hyrjar þing, at herja,
hjórlautar, kom, Sqrta;
bara maðr lyngs in lengra
loptvarðaðar barða
(alt vann gramr of gengit
Gautland) frá sæ randir.

32. Valföllum hlóð völlu,
varð ragna konr gagni.
hriðar óss, at hrósa
(hlaut Óðinn val) Fróða;
hver sé if, nema jöfra
ætrýri goð stýra?;
rammaukin kveðk ríki
rögn Hókonar magna.

33. Gollsendir lætr grundar
(gláðar þengill her drengja),
hans mæti knák hljóta,
hljót Yggs njaðar njóta.

34. Hjalmsöldnum, bauð hildi
hjaldrörr, með Sigvalda
hinn 's fór i gný Gunnar,
gunndjarfr Búi, sunnan.

35. Né sigbjarka serkir
sómmeðjungum rómu
Hóars við Högna skúrir
hléðut fast of séðir.

36. Fjallvöndum gaf fylli,
fullr varð, (en spjör gullu)

31. Jarl háði und Sqrta ranni hjórlautar hyrjar þing, þars engi mannr kom áðan at herja; bara maðr in lengra frá sæ lyngs barða loptvarðaðar randir; gramr vann of gengit alt Gautland = *Jarlen holdt, dækket af skjoldet, kampe, hvor ingen mand fór var kommen for at hærje; ingen har ført guldprydede skjolde længere op bort fra havet; fyrsten trængte til føds gennem hele Götland.*

32. Fróða hriðar óss hlóð völlu valföllum; ragna konr varð at hrósa gagni; Óðinn hlaut val; hver sé if, nema goð stýra ætrýri jöfra?; kveðk rammaukin rögn magna ríki Hókonar = *Krigeren ophobede valdynger på marken; gudernes ætling kunde rose sig af sejren; Odin fik val; hvilken tvivl kan der være om, at guderne styrer fyrsternes slægtforringer; jeg mener, at de overvældende stærke guder gør Hakons magt stærk.*

33. Gollsendir lætr grundar hljót njóta Yggs njaðar; knák hljóta hans mæti; þengill gláðar her drengja = *Manden (jeg) lader fyrsten nyde digtet; jeg modtager hans kostbarheder (som gave); fyrsten glæder mændenes skare.*

34 (v. 34–35 (36?) om Jomsvikingslaget 986). Gunndjarfr Búi, hinn 's fór hjaldrörr sunnan i Gunnar gný með hjalmsöldnum Sigvalda, bauð hildi = *Den kampdæjerve Bue, som kom, kamplysten, til kamp sydfra med den hjelmbedækkede Sigvalde, tilbød kamp.*

35. Né hléðut sigbjarka serkir, fast of séðir, sómmeðjungum, við Högna skúrir rómu Hóars = *Ikke beskyttede brynjerne, skönt stærkt sammenføjede. krigerne under heltens angreb.*

36. Herstefnandi gaf fjallvöndum hrofnium fylli, en spjör gullu; hrafu varð fullr á ylgjar tafni = *Hærstyreren gav de fjældvante ravne føde, og spydene klirrede; ravnene mættede sig ved de faldne.*

herstefnandi hröfnum, hrafn á ylgjar tafni.	hjarl sextian jarla?; þess riðr fúrs með fjórum faldleikr Heðins reikar
37. Hvar viti öld und einum jarðbyggvi svá liggja (þat skyli herr of hugsa)	logskundaðar lindar lofkendr himins endum.

4. Lausavisur.

1 (986). Gerðak veig of virða vörð, þanns sitr at jörðu, (iðrumk þess) meðan aðrir, orr Váfaðar, svöfu; hykk at hodda stökkvi (hinig sóttak gram) þótti (fýsinn) fræknum visa ferri skald in verra.	skipum borðróinn barða baugskjöldum Sigvalda; drepr eigi sá sveigir sárlinns, es gram finnum, (rönd berum út á andra Endils) við mér hendi.
2. Sækjum jarl, þanns auka ulfs verð þorir sverðum;	3. Þat kvað jarl at æri unnviggs fyr haf sunnan, þás á seima særi sárelða spor vöru:

37. Hvar viti öld hjarl sextian jarla liggja svá und einum jarðbyggvi?; þat skyli herr of hugsa; Heðins reikar faldfúrsleikr þess lindar logskundaðar riðr lofkendr með fjórum himins endum = *Hvor ved man et sejsten jarlers land således være én jordboer (odelsejer) underkastet?; det skulde folket betænke; den gavmilde høvdinges kampry svæver lovprist under alle himlens fire hjørner.*

4, 1. Gerðak orr veig Váfaðar of virða vörð, þanns sitr at jörðu, meðan aðrir svöfu; iðrumk þess; hykk ferri, at hodda stökkvi, fræknum visa þótti skald in verra; sóttak fýsinn gram hinig = *Ufortræden digtede jeg et kvad om fyrsten, som hersker over landet, medens andre sov; det fortryder jeg; jeg tror (dog) langt fra, at en gavmild, tapper fyrste har ment, at en skjald var ringe (og ikke værd at have); med lyst besøgte jeg fyrsten her.*

2. Sækjum jarl þanns þorir auka ulfs verð sverðum; skipum borðróinn barða baugskjöldum Sigvalda; sá sveigir sárlinns drepr eigi hendi við mér, es finnum gram; berum rönd út á Endils andra = *Nu vil jeg begive mig hen til den jarl, der vover med sværd at give ulvene rigelig føde; jeg vil finde mig plads på den ringskjoldbærende Sigvaldes roede skib; den kriger støder mig ikke tilbage fra sig, når jeg træffer ham; nu bærer jeg mit skjold ud på hans skib.*

3. Þat kvað jarl at unnviggs æri fyr sunnan haf, þás sárelða spor vöru á seima særi: öllungis illa hefr þinn faðir haldit — þat hyggjum víst

öllum hefr illa,
eybaugs, ef skalt deyja

(vist hyggjum þat) viggjar
valdr, þinn faðir haldit.

Björn Ásbrandsson, Breiðvíkingakappi.

Islænder, omkr. 1000.

Lausavísur.

1 (o. 990). Guls mundum vit vilja viðar ok blás í miðli (grand fæk af stoð stundum strengs) þenna dag lengstan, alls í aptan, þella, ek tegumk sjalfr at drekka opt horfinnar erfi, armlinns, gleði minnar.	sem vígbalkar válki valdr geymi-Bil falda eða dalsveigi deigum Draupnis skatt at kaupa.
2. Munat hyrlesti hraustum hriðar mér at striða heldr (hefk vígi valdit Viðleggs sona tveggja),	3 (997). Þá mun þöll en mjóva Þórodds aðalbjóra (Fold unni mér fólðu) fannhvít getu sanna, ef áttgöfug ætti auðbrik sonu glika (enn emk gjarn til Gunnar gjalfrelda) mér sjölfum.

—, ef skalt deyja, eybaugs viggja valdr = *Det sagde jarlen til skibets styrer syd for havet (i Norge), da sårene sås på manden: din fader har lidt en bitter sorg — det tror jeg tilvisse —, hvis du skal dø, søfarer.*

1. Vit mundum vilja þenna dag lengstan í miðli guls viðar ok blás; — fæk stundum grand af strengs stoð —, alls ek tegumk sjalfr at drekka í aptan erfi opt horfinnar gleði minnar, armlinns þella = *Vi to vilde ønske, at denne dag var den længste imellem den gule skov og den blå himmel — jeg får undertiden sorg i sind formedelst kvinden (dig) —, eftersom jeg i aften agter selv at drikke min ofte(?) forsvundne glædes arveøl, o kvinde.*

2. Munat hriðar hyrlesti at striða mér, heldr hraustum — hefk valdit vígi tveggja sona Viðleggs —, sem vígbalkar valdr válki falda geymi-Bil eða deigum dalsveigi at kaupa Draupnis skatt = *Det vil være noget andet for krigeren at yppe strid med mig, der er så temlig tapper — jeg har jo voldt de to sønner af Vedtægs drab —, end at lege med kvinden [udtrykket i orig. temlig grovt] eller for den blodagtige kriger at købe „Drøpnis skat.“*

3. Þá mun en mjóva, fannhvít aðalbjóra þöll sanna getu Þórodds — fólðu Fold unni mér —, ef áttgöfug auðbrik ætti sonu glika sjölfum mér — enn emk gjarn til gjalfrelda Gunnar = *Da vil den smække, snehvide kvinde bekræfte Torodds gisning — hun elskede mig —, dersom den ætgæve kvinde fik (havde) sønner, der lignede mig; endnu elsker jeg hende.*

4. Myndi Hlin of hyggja
hafleygjar vel þeygi,
sús berr, í vö, víðar
váðir, mínu ráði,
ef eld-Njörun öldu
einn vissi nú steina
hirðipoll í helli
hafviggs kalinn liggja.

5. Sýlða skark svanafold
súðum, þvit gæibrúðr
þstum leiddi oss fast,
austan með hlaðit flaust;

viða gat ek vásbúð,
viglundr nú, of stund
helli byggvir hugfullr,
hingat, fyr konu bing.

6. Spurðusk vör und vörðum
verk Styrbjarnar merkjum;
járnfaldinn hlóð öldum
Eirekr í dyn geira;
nú traðk hauðr of heiði
hundvillr, þvit fatk illa,
viða, braut í vátri
vífs görninga drifu.

4. Hafleygjar Hlin, sús berr víðar váðir, myndi þeygi of hyggja mínu ráði vel í vö, ef öldu eld-Njörun vissi hafviggs hirðipoll liggja nú einn kalinn í steina helli = *Kvinden, som bærer de vide klæder, vilde være ængstelig for mig (egl. min stilling) i faren, hvis hun vidste, at søfareren (jeg) nu lå alene og forfrussen i stenhulen.*

5. Skark súðum sýlða svanafold austan með hlaðit flaust, þvit gæibrúðr leiddi oss fast þstum; ek gat of stund viða vásbúð hingat; hugfullr viglundr byggvir nú helli fyr konu bing = *Jeg furede med plankerne (skibet) det iskolde hav østfra med skibet fuldt ladet, ti den agtsomme kvinde elskede mig højt; jeg har for en tid opnået (også) her rejsestrabadser i mængde; den modige kriger (jeg) bebod nu en hule istedenfor (at dele) kvindens leje.*

6. Vör verk und vörðum merkjum Styrbjarnar spurðusk; járnfaldinn Eirekr hlóð öldum í geira dyn; nú traðk hundvillr hauðr of viða heiði, þvit fatk illa braut í vátri drifu görninga vífs = *Mine bedrifter under Styrbjörns guldindvirkede faner spurgetes (viden om); Erik med jærnhjælmen fældede mændene i kampen; nu betrådte jeg den vide hedes land og fór nederdrægtig vild, ti jeg fandt ikke vejen i heksekvindens våde wejr.*

Þórvaldr enn veili.*Islænder, d. 999.***Lausavísa (999).**

Yggr hjalfa mun Ulfi	at gnýskúta Geitis
Endils of boð senda	goðvarg fyrir argan,
(mér 's við stála stýri	þanns við rogn of rignir,
stugglaust) syni Ugga,	reki hann, en vér annan.

Vetrlíði Sumarliðason.*Islænder, d. 999.***Lausavísa (eller af et digt om Tor?).**

Leggi brauzt Leiknar,	steypðir Starkeði,
lamðir Þrivalda,	stétt of Gjǫlp dauða.

Steinunn Refs (Dálks)dóttir.*Islænderinde, omkr. 1000.***Lausavísur (999).**

1. Þórr brá Þvinnils dýri	munat skið of sæ síðan
Þangbrands ór stað lǫngu,	sundfært Atals grundar,
hristi búss ok beysti	hregg þvít hart tók leggja
barðs ok laust við jǫrðu;	hǫnum kent í spǫnu.

[Þ.] Yggr Endils hjalfa mun senda of boð Ulfi, syni Ugga — mér 's stugglaust við stála stýri —, at hann reki argan goðvarg, þanns of rignir við rogn, fyrir gnýskúta Geitis, en vér annan = *Krigeren (jeg) vil sende Ulv, Ugges søn — jeg nærer intet uvenskab til krigeren (ham) —, bud (opfordring) om, at han jage den fule gudsbespotter, som sætter sig op(?) imod guderne, ned for klipperne (dræbe ham), og jeg skal gøre lige sådan ved den anden.*

[V. S.] *Du knækkede Leikns lægge, knuste Trivalde, styrtede Starkad og ombragte Gjǫlp.*

[S. R.] 1. Þórr brá lǫngu Þvinnils dýri Þangbrands ór stað, hristi barðs búss ok beysti ok laust við jǫrðu; Atals grundar skið munat síðan sundfært of sæ, þvít hart hregg, hǫnum kent, tók leggja í spǫnu = *Tor kastede Tangbrands lange skib ud af dets plads; han rystede og knuste skibet og slog det mod land; skibet vil aldrig mere være istand til at*

2. Braut fyr þjóllu gæti (þönd röku Val Strandar) mögfellandi mellu móstalls visund allan;	hlífðit Krístr, þás kneyfði knörr, malmfeta varrar; litt hykk at goð gætti Gylfa hreins at einu.
---	---

Ulfur Uggason.

Íslandsk digter, o. 1000.

1. Húsdrápa (983).

1. Hjaldrgegnis ték Hildar herreifum Áleifi, hann vilk at gjöf Grimnis, geðfjarðar ló, kveðja.	kynnik, áðr ok einnar átta, mærdar þóttum.
2. Ráðgegninn bregðr ragna rein at Singasteini frægr við firna slægjan Fárbauta mög vári; móðöflugr ræðr mœðra mögr hafnýra fögru,	3. Þjokkvaxinn kvezk þykkja þiklingr firnimikla hafra njóts at höfgum hætting megindrætti.
	4. Innmáni skein ennis öndóts vinar banda; öss skaut ögigeislum orðsæll á men storðar.

komme over havet, ti den stærke storm, tillagt ham, har slået det sønder og sammen.

2. Mellu mögfellandi braut allan móstalls visund fyr þjóllu gæti; þönd röku Val Strandar; Krístr hlífðit varrar malmfeta, þás kneyfði knörr; hykk, at goð gætti litt at einu Gylfa hreins = *Tor brød skibet helt og holdent for klærken; guderne lod skibet blive vrag; Krist beskyttede ikke skibet, da det brædes; jeg tror, at gud kun lidt (slet ikke) holdt sin hånd over det.*

[U. U.] 1. Tékk herreifum Áleifi geðfjarðar ló Hildar hjaldrgegnis; hann vilk kveðja at Grimnis gjöf = *Jeg yder den muntre Olaf digterdrikken (et digt); ham vil jeg kalde til at modtage Odins gave (digterdrikken).*

2. Ráðgegninn frægr ragna reinvári bregðr við firna slægjan mög Fárbauta at Singasteini; móðöflugr mögr átta mœðra ok einnar ræðr áðr fögru hafnýra; kynnik mærdar þóttum = *Den rådsnilde, berømte gudevejsvogter begiver sig med Fárbøtes meget listige søn til Singasten; den modkraftige søn af 9 mødre kommer først i besiddelse af den strålende sten; det gør jeg bekendt i et digt afsnit.*

3. Þjokkvaxinn þykkja þiklingr kvezk þykkja firnimikla hætting at höfgum megindrætti hafra njóts = *Den undersætsige tyksak sagde, at han syntes at der var overvældende stor fare ved Tors tunge hoveddræt.*

4. Ennis innmáni öndóts banda vinar skein; orðsæll öss skaut ögi-

5. En stírðpinull starði storðar leggs fyr borði fróns á folka reyni fránleitr ok blés eitri.	8. Riðr at vilgi við viðfrægr, en mér liða, Hroptatýr, of hváptá hróðrmól, sonar báli.
6. Fullöflugr lét fellir fjall-Gauts hnefa skjalla (ramt mein vas þat) reyni reyrar leggs við eyra; Viðgymnir laust Vimrar vaðs af frönnum naðri hlusta grunn við hrönnum. Hlaut innan svá minnum.	9. Þar hykk sigrunni svinnum sylgs valkyrjur fylgja heilags tafns ok hrafna. Hlaut innan svá minnum.
7. Riðr á þorg til borgar þóðfróðr sonar Óðins Freyr ok folkum stýrir fyrstr enum golli byrsta.	10. Kostigr riðr at kesti, kynfróðs þeims goð hlóðu Hrafnfreistaðar, hesti Heimdallr, at mög fallinn.
	11. Fullöflug lét fjalla framm haf-Sleipni þamma

geislum á storðar men = *Gudernes frygtelige vens øje skinnede; den berømte gud skød lynstråler mod ormen.*

5. En stírðpinull storðar starði fráneitr fyr borði á fróns leggs folka reyni ok blés eitri = *Men ormen stírrede med skarpe øjne foran vælingen på Tor og spyede edder.*

6. Fullöflugr fellir fjall-Gauts lét hnefa skjalla við eyra reyrar leggs reyni; þat vas ramt mein; Viðgymnir Vimrar vaðs laust hlusta grunn af frönnum naðri við hrönnum. Hlaut innan svá minnum = *Den fuldkraftige Tor lod sin næve runge mod jættens øre; det var et kraftigt mén; Tor slog hovedet af den glinsende orm ned i bølgerne. [Hallen] blev således indvendig [prydet] med [gamle] minder.*

7. Þóðfróðr Freyr riðr fyrstr á enum golli byrsta þorg til borgar Óðins sonar ok stýrir folkum = *Den kampkyndige Freyr rider i spidsen på sin guldbørstede galt til Balders bålstabel og styrer skarerne.*

8. Viðfrægr Hroptatýr riðr at vilgi við sonar báli, en mér liða hróðrmól of hvápta = *Den vidt berømte Odin rider til sin søns store bål; men digtningens ord glider over mine læber.*

9. Þar hykk valkyrjur fylgja svinnum sigrunni ok hrafna sylgs heilags tafns osv. = *Der ved jeg at valkyrjerne ledsager den kloge kriger (Odin) og ravnene til det hellige ligs blod osv.*

10. Kostigr Heimdallr riðr hesti at kesti, þeims goð hlóðu at fallinn mög kynfróðs Hrafnfreistaðar = *Den udmærkede Heimdall rider på sin hest til den bålstabel, som guderne opførte efter at den meget kloge Odins søn var falden.*

11. Fullöflug lét fjalla Hildr lét haf-Sleipni þamma framm, en hjalmelda

Hildir, en Hropts of gildar hjalmelda mar feldu.	endr bark mærd af hendi. (ofrak svá) til sævar, sverðregns (lofi þegna).
12. Þar kómr ó, en æri	

2. Lausavísa (999).

Tekkat, sunds, þótt sendi sannreynir boð, tanna hvarfs við hleypiskarfi, Hárbarðs véa fjarðar;	esat ráfaka rækir, (röng eru möl á gangi), sék við miklu meini, minligt, flugu at gína.
---	--

Brennu-Njáll Þorgeirsson.*Íslandsk hövding, d. 1011.*

Lausavísa.

Senn jósum vér svanni sextán, en brim sexti,	dreif á hafskips húfa húm, í fjórum rúmum.
---	---

gildar Hropts of feldu mar = *Den meget stærke jættekvinde stødte skibet ud, men Odins krigere kastede (hendes) hest til jorden.*

12 Þar kómr ó til sævar, en bark endr mærd af hendi sverðregns æri; ofrak svá lofi þegna = *Der mødes elven med havet; aller har jeg fremført et digt til ære for en kriger; således ypper jeg mændenes ros.*

2. Tekkat við tanna hvarfs hleypiskarfi, þótt Hárbarðs véa fjarðar sunds sannreynir sendi boð: esat minligt, ráfaka rækir, at gína flugu, röng möl eru á gangi; sék við miklu meini = *Jeg tager ikke imod den 'flue', uagtet digt-eren sender mig bud; det er ikke efter mit sind, sofarer, at sluge fluer; uretfærdige sager sættes (nu) i gang; jeg vil undgå et stort mén.*

[B.-N.] Senn jósum vér sextán í fjórum rúmum, svanni, en brim sexti; húm dreif á hafskips húfa = *På engang øste vi 16 i fire rum, kvinde, men brændingen skummede; søen sprøjtede ind over havskibets sider.*

Hjalti Skeggjason.*Islænder, omkr. 1000.***Kviðlingr (999).**

Vilkat goð geyja, [æ mun annat tveggja
 grey pykkjumk Freyja. Óðinn grey eða Freyja].

Eysteinn Valdason.*Islænder, omkr. 1000.***Et digt om Tor.**

1. Sín bjó Sifjar rúni snarla, framm, með karli, hornstraum getum Hrímnis hræra, veiðarfæri.	æstisk áðr at flausti oggs búð, faðir Þrúðar.
2. Leit á brattrar brautar baug hvassligum augum,	3. Svá brá viðr, at (sýjur), seiðr (rendu framm breiðar) jarðar, út at borði Ulls mágs hnefar skullu.

[H.] *Jeg vil ikke spotte gud(erne); en tæve tykkes mig Freyja [senere tilføjelse: altid vil et af to være: Odin en tæve eller Freyja].*

[E.] 1. Sifjar rúni bjó snarla veiðarfæri sín með karli; getum hræra framm hornstraum Hrímnis = *Tor gjorde hurtig sine fiskeredskaber rede (for at drage ud) med den gamle; jeg fremfører mit digt.*

2. Faðir Þrúðar leit hvassligum augum á baug brattrar brautar; oggs búð æstisk áðr at flausti = *Tor så med barske øjne på ormen; havet havde i forvejen slået brusende mod skibet.*

3. Seiðr jarðar brá svá viðr, at hnefar Ulls mágs skullu út at borði; breiðar sýjur rendu framm = *Ormen gjorde et så stærkt ryk derved, at Tors hænder slog mod bådskanten; den brede båd skød fremad.*

Gamli gnævaðarskáld.

Isl. dögter i det 10. årh.

1. Af et digt om Tor.

Þás gramr, hinn 's svik samðit, grundar fisk með grandi
snart Bilskirnis, hjarta, gljúfrskeljungs nam rjúfa.

2. Af et fyrstedigt el. heltedigt(?).

Qðlingr drap sér ungum innan borðs ok orða
ungr naglfara á tungu aflgerð meðalkafla.

Þórleifr jarlsskáld Rauðfeldarson (Ásgeirs son rauðfeldar).

Islandsk skjald, sidste halvdel af 10. årh.

1. Hákonardrápa (o. 986).

1. Hókon, vitum hvergi (hafizk hefr runnr af gunni) fremra jarl und ferli (folk-Ránar) þér mána; þú hefr qðlinga Óðni (etr hrafn af ná getnum),	vesa mátt af því vísi viðlendr, niu senda. 2. Hqfðum i þér Hókon, es at hjórrógi drógumk, (þú rault Skoglar skýja skóð), forystu góða
--	--

[G.] 1. Þás gramr Bilskirnis, hinn 's samðit svik hjarta, nam rjúfa snart grundar fisk með grandi gljúfrskeljungs = *Da Tor, han som ikke pønsede på svig i sit hjerte, med kraft slog ormen ihjæl med hammeren*

2. Ungr qðlingr drap sér ungum innan á naglfara borðs ok meðalkafla tungu orða aflgerð = *Den unge fyrste slog sig i sin ungdom ude på udøvelsen af den kraftige samtale mellem skjoldene og klingerne (kampen).*

[P.] 1. Hókon, vitum hvergi und mána ferli jarl fremra þér; hafizk hefr folk-Ránar runnr af gunni; þú hefr senda Óðni niu qðlinga; hrafn etr af getnum ná; vesa mátt viðlendr af því vísi = *Hakon, vi kender ingen jarl på jorden mere fremragende end dig; krigeren har hævet sig (sin anseelse) ved kampen; du har sendt Oden 9 fyrster — ravnene æder af de den givne lög —, men du kan derved herske over vidtudstrakte lande fyrste.*

2. Hqfðum góða forystu i þér Hókon, es drógumk at hjórrógi; þú rault skóð Skoglar skýja = *Vi havde i dig, Hakon, en udmærket anfører, da vi gik til kamp; du rødfarvede sværdene.*

2. Drape om Sven tveskæg.

Opt með ærna giptu	Jóta gramr enn itri
qðlings himins røðla	Englandi rauð branda.

3. Jarlsnǫ (o. 990).

Þoku dregr upp et eystra,	mǫkkur mun náms, af nøkkvi,
él festisk et vestra,	naðrbings kominn hingat.

4. Lausavisur.

1 (o. 965). Belg hjó fyr mér	svall hættlig, und hringa
Þoggvir snøggvan,	hnitsól ara fitjar,
en fyr Áleifi	felli-Guðr meðal fjalla,
q̄l ok verju;	fetils trola hlóðk þolli.
svá skal verða,	
ef vér lifum,	3. Kvaðat sendir mik mundu
við þq̄l búinn,	mundhyrs rekask undan
Þoggvir hoggvinn.	(dyggr 's sás drýgja mun eggja
	dolg) minningu sinni;
2. Rauðk á randa gæði	ok þq̄dreyndan brandi
ritorms sakar viti,	blóðorm of kné góðan
meiðr, í malma veðri,	hræva gifrs með hreifum
mens, tók sverð at grenja;	heggr ok bitr á skeggi.

2. Opt rauð enn itri Jóta gramr branda Englandi með ærna giptu qðlings himins røðla = *Ofte rødfarvede Jydernes herlige konge sværdene i England med et ham af himlens konge givet held.*

3. Þoku dregr upp et eystra af nøkkvi; él festisk et vestra; mǫkkur naðrbings náms mun kominn hingat = *Der hæver sig tåge — ikke uden grund — mod øst, og en byge sætter sig fast mod vest; røgen fra det røvede (med vold tagne) gods er nok kommen herhen.*

4. 1. Þoggvir huggede for mig en hårløs bælg, for Olav en rem og en kappe. Således skal Þoggvir, der er rede til alt ondt, blive hugget, hvis vi (jeg) lever.

2. Rauðk randa viti á ritorms sakar gæði, mens meiðr; sverð tók at grenja í malma veðri; hlóðk fetils trola þolli hringa hnitsól und ara fitjar; hættlig felli-Guðr svall meðal fjalla = *Jeg rødfarvede sværdet i krigerens blod, fader!; sværdet tog til at brøle i kampen; jeg fældede krigeren med sværdet under ørnens klær; den farlige kamp var hæftig mellem fjældene.*

3. Mundhyrs sendir kvaðat mik mundu rekask undan minningu sinni;

4. Hér sitk ok hvetk hvassan en, þeims upp réð brenna
 hlymbrand jöru randar, öldu fil fyr skaldi,
 meðan óvinir órir hverr veit nema kol knarrar
 oss leiða matreiður, köld fýsi mik gjalda.
 eigum bernskligir báðir
 ból, þats lítt nýtr sólar, 6 (o. 994). Hvarfenn hildar-djarfi
 oss hlægir þat eigi, (hvat varð af Þórgarði)
 út of hellisskúta. villumaðr á velli
 vigdjarfr refilstiga;
 5 (o. 990). Hrollir hugr minn illa; farit hefr Gautr at grjóti
 hefr drengr skaða fengit gunnelðs enn fjólkunni,
 sér á sléttri eyri, síðan mun hann í helju
 svarri, báts ok knarrar, hvilask stund ok milu.

sá es dyggr, es mun drýgja eggja dolg; ok hreifum þóðreyndan góðan blóðorm, ok hræva gifrs hegr með brandi of kné bitr á skeggi = *Manden (Karl) sagde, at jeg ikke skulde undgå hans hævn; brav er den, som vil udføre kamp; og vi (jeg) vil bevæge det kampprøvede, gode sværd; og krigeren (jeg) bider sig i overlæben med sværdet liggende over sine knæ.*

4. Sitk hér ok hvetk hvassan jöru randar hlymbrand, meðan óvinir órir leiða oss matreiður; eigum báðir, bernskligir, ból út of hellisskúta, þats lítt nýtr sólar; þat hlægir oss eigi = *Her sidder jeg og hvæsser mit sværd, meðens vore fjender umuliggör os at få mad; vi, unge af alder, har bægge vort leje ude i klippehuler, som kun lidt nyder godt af solen; det glæder os ikke.*

5. Hugr minn hrollir illa; drengr hefr fengit sér skaða báts ok knarrar á sléttri eyri, svarri!, en hverr veit nema mik fýsi gjalda köld kol knarrar þeims réð brenna upp öldu fil fyr skaldi = *Mit sind skælver ilde; manden (jeg) har fået min båd og skib ødelagt på den flade grusstrand, kvinde!; men hvem ved, om jeg ikke får lyst til at gengælde skibets fuld-stændige brand ham som opbrændte det for skjalden (mig).*

6. Enn hildar-djarfi villumaðr refilstiga, vigdjarfr, hvarf á velli — hvat varð af Þórgarði?; Gautr gunnelðs enn fjólkunni hefr farit at grjóti; síðan mun hann hvilask stund ok milu í helju = *Den kampjærve, drabraske vildmand fra vildstjerne forsvandt på sletten; hvad blev der af Torgard?; den trolldkyndige kriger er sunken i stengrunden; siden (herefter) vil han hvile i helvede i tid og evighed.*

Ormr Barreyjarskáld.

Orknøsk(?) digter, sidste halvdel af 10. årh.

Af et digt(?).

1. Hvégis, Draupnis drógar	2. Útan gnýr á eyri
dis, ramman spyrk visa,	Ymis blóð, fara góðra.
(sá ræðr) valdr (fyr veldi)	
vagnbrautar mér fagnar.	

Þórbjörn disarskáld.

Islænder, sidste halvdel af 10. årh.

1. Et digt om Tor.

1. Þórr hefr Yggs með órum	lézt dreyra Búseyru,
Ásgarð af þrek varðan.	heptuð Hengankjöptu,
	Hyrrokkin dó fyrri,
2. Ball í Keilu kolli,	þó vas snemr en sáma
Kjallandi brauzt alla,	Svívqr numin lífi.
áðr drapt Lút ok Leiða,	

2. Et helgendigt(?).

Hafreiðar vas hlæðir	Hvitakrists sás hæsta
hlunns í skirnar brunni,	hoddsviptir fekk giptu.

[O.] 1. Hvégis valdr vagnbrautar — spyrk visa ramman — fagnar mér, Draupnis drógar dis; sá ræðr fyr veldi = *Hvorledes end himlens hersker (gud?, Odin?) — jeg hører at det er en mægtig fyrste — modtager mig, kvinde; han er i besiddelse af magt.*

2. Ymis blóð gnýr útan á eyri — góðra fara . . . = *Havet bruser udefra på øren — gode rejsers . . .*

[Þ.] 1, 1. Þórr hefr varðan Ásgarð af þrek með órum Yggs = *Tor har forsvaret Asgård med kraft tilligemed aserne.*

2. (*Hammeren*) *rungede i Keilas hoved; du knuste Kjallande helt og holdent; før dræbte du Lut og Leide; du lod Buseyras blod flyde; du stansede Hengankjapta(s) liv; Hyrrokkin var død (dræbt) tidligere; dog blev den mørkladne Svívör endnu tidligere berøvet livet.*

2. Hlunns hafreiðar hlæðir vas í skirnar brunni, sá hoddsviptir, es fekk hæsta giptu Hvitakrists = *Søfaren var (befandt sig) i dåbens brønd, den mand, som opdædede den hvide Kristus' højeste nådegave.*

Tindr Hallkellsson.

Íslandsk skjald, d. efter 1015.

1. Drape om Hakon jarl (o. 987).

1. Varða gims sem gerði Gerðr bjúglima herða (gnýr óx Fjöltnis fúra) farlig sæing jarli, þás hringfóum Hanga hrynserk Viðurr brynju, hruðusk riðmarar Róða rastar, varð at kasta.	(söng at sverða þingi sarla) þrænzukum jarli.
2. Gatat óhræðinn æðru (oddgalds) ok Sigvaldi (vitt hykk vætti-Njóta) viðrnám Búi (kvómu), áðr mótröðuls mœttu magnendr gymnis vagna	3. Dreif at Viðris veðri (vargi) grimmu (morgum varð auðfundit virði valgagls) þrimu hagli, þars í sundr á sandi Sörla blés fyr jarli (þess hefr seggja sessi) serk hringofinn (merki).
	4. Vann á Vinða sinni verðbjóðr hugins ferðar (beit sólgagarr seilar)

1. Varða sem farlig herða bjúglima gims Gerðr gerði jarli sæing — gnýr Fjöltnis fúra óx —, þás brynju Viðurr varð at kasta hringfóum Hanga hrynserk; Róða rastar riðmarar hruðusk = *Det var ikke, som om den smukke kvinde redte til jarlen en sæng, — kampen tiltog —, da krigeren måtte kaste den slidte ringbrynje; skibene blev ryddede.*

2. Búi, óhræðinn æðru, ok Sigvaldi, gatat viðrnám — hykk oddgalds vætti-Njóta kvómu vitt —, áðr gymnis vagna mótröðuls magnendr mœttu þrænzukum jarli; söng sarla at sverða þingi = *Bue, der ikke lod sig overvælde af frygt, og Sigvalde fik ingen modstand — jeg tror at krigerne kom langt frem —, før end krigerne (de) mødte den trønderske jarl; det sang smærteligt på sværdenes ting.*

3. Grimmu þrimu hagli dreif at Viðris veðri, — morgum vargi varð auðfundit valgagls virði — þars hringofinn Sörla serk blés í sundr á sandi fyr jarli; seggja sessi hefr merki þess = *Det haglede med kampens grumme hagl (pilerregnen) i kampen — manges ulv fik der let føde —, hvor den ringvævede brynje blæste i stykker for jarlen på kysten; mændenes ven bærer mærker om det.*

4. Verðbjóðr hugins ferðar vann sverðs eggja spor á Vinða sinni — seilar sólgagarr beit leggi —, áðr hjörmeiðir leiðar mætti hrjóða halfan þriðja tög langra skeiða; þat vas hætting liðs = *Krigeren tilføjede Vendernes følge (skare) sår — sværdet bed deres lægge —, før han kunde rydde fem og tyve af de lange krigsskibe; det var farligt for hæren.*

<p>sverðs eggja spor (leggi), áðr hjörmeiðir hrjóða (hætting vas þat) mætti leiðar langra skeiða (liðs) halfan tög þriðja.</p>	<p>kent hefr heggr at hoggva hræbirtinga sævar veðreggjonðum viggja veggs niðr of þat skeggi.</p>
<p>5. Fórat jarl enn ára enðr hermörum kendi Göndlar dóms at glaumi geirs tírar fjr meiri, en þás hrauð (en Hrauðnis) hjaldrs (ræsik þat gjöldum) mærdar fúss á Mæri meiðr vikinga skeiðar.</p>	<p>7. Saddi jarl, þars odda ofþing saman gingu, vann hanga vals hungri, hrafna, fylkis nafni; morðskýja varð mávi Mistar gótt til vista heiðins dóms at háða hrið við markar siðu.</p>
<p>6. Gerðusk, Göndlar borða glaumr óx, þar es, naumu, auði grimms of eyðis qll lönd Dana brandi;</p>	<p>8. Þá veit öld, meðan aldir Yggs, hræva, man byggva, gnótt þess 's göglum veitti glæs, Hókonar ævi; þvi hykk bitrum beita</p>

5. Enn Göndlar dóms kendi jarl fórat enðr meiri tírar fjr ára hermörum at geirs glaumi. en þás mærdar fúss hjaldrs meiðr hrauð vikinga skeiðar á Mæri, en ek ræsi þat Hrauðnis gjöldum = *Aldrig har den i kampe prøvede jarl gjort et ærefuldere tog til kamp på skibe, end dengang da den rylystne kriger ryddede vikingeskibene på Møre, men jeg priser det i mit digt.*

6. Göndlar borða naumu glaumr óx, þar es qll lönd auði grimms Dana eyðis of gerðusk brandi; heggr hræbirtinga hefr kent sævar viggja veggs veðreggjonðum hoggva skeggi niðr of þat = *Kampen voksede, hvor den gavmilde Danefjendes hele land blev omgærdet med skibsstavne (sendte mod fjenden); krigeren har lært de krigerske modstandere at bide i græsset for det.*

7. Jarl saddi hrafna, þars odda ofþing gingu saman; fylkis nafni vann hungri hanga vals; Mistar mávi varð gótt til vista tyr siðu markar heiðins dóms at háða morðskýja hrið = *Jarlen møttede ravnene, hvor kampen holdtes; fyrstens navne (jarlen) stillede ravnens hunger; ravnene havde let ved et finle føde ved det hedenske lands kyst, efter at kampen var holdt.*

8. Þá ævi Hókonar, þess es veitti hræva glæs göglum gnótt, veit öld, meðan aldir byggva Yggs man; þvi hykk at bönd vildu hyrs lá-reiði betra hverjum gram(?) . . . . . = *Den Hakons levetid, hans som gav ravnene rigtig føde, vil folk huske, så længe menneskene bebor jorden; ti tror jeg at guderne vilde, at den gavmilde mand skulde være bedre end nogen fyrste(?) [resten uforståelig].*

bönd at vildu landi hyrs lá-reiði lýða letr hverjum gram betra.	veðrmagnanda Viðris, virðendr Búa kendu, mikinn gerði herr hjörva hljóm, es runnu sunnan hljóð, es runnu sunnan
9. Hrauð, en Hroptr of náði, hjaldrskýja, val nýjum, (þar vas) lundr (fyr landi leiðangr) Dana skeiðar.	hauga skeiðr at breiðu Baldrs Høkonar valdi.
10. Þás fyr borð á Barða bøðvar fangs at ganga,	11. Undr es þreytt, ef, Þundi, þann kendi val, 's sendi golls samnandi, gumna, Goðmarr, hræum fjarri.

2. Lausavísur (1015).

1. Háit hefr askr við aska átján lagar mána vig bøðgerðar virða viðr halfan tög þriðja; enn at eggja sennu almsvells boðar fellu	(þar hykk lógstafa lógu lauðhyrs) niu (dauða). 2. Eiðs eru erfimeiðar allbrátt i styr fallnir, ok tveir at gný geira
---	--

9. Hjaldrskýja lundr hrauð Dana skeiðar, en Hroptr of náði nýjum val; þar vas leiðangr fyr landi = *Krigeren ryddede Danernes skibe, men Odin fik ny val; dér var leding foran (til værn for) landet.*

10. Þás bøðvar fangs virðendr á Barða kendu Búa, Viðris veðrmagnanda, at ganga fyr borð, gerði herr mikinn hjörva hljóð, es skeiðr hauga Baldrs runnu sunnan at breiðu valdi Høkonar = *Da krigerne på Barden lærte den krigerske Bue at springe over bord, gjorde hæren en voldsom kamp, da den gavmilde mands (Bues) skibe var komne sydfra til Hakons vide rige.*

11. Undr es þreytt, ef Goðmarr, fjarri hræum gumna, kendi þann val, es golls samnandi sendi Þundi = *Et vidunder er sket, hvis Gudmaren, så langt fra mændenes lig (valpladsen), mærkede den val, som den rige Hakon sendte Odin.*

[Rækkefølgen af disse vers og de enkelte halvvers er næppe i alt rigtig; jeg har för antaget, at følgende var den rigtige: 2, 10₅₋₈, 6₅₋₈, 6₁₋₄, 1, 3, 10₁₋₄, 4, 7, 9, 11, 5, 8 — hvilket dog næppe fuldtud er rigtigt].

2, 1. Bøðgerðar askr hefr viðr halfan þriðja tög virða háit vig við átján lagar mána aska; niu almsvells boðar fellu enn at eggja sennu; þar hykk lauðhyrs lógstafa lógu dauða = *Krigeren (jeg) har, med 25 mand, haft kamp med 18 mænd; ni mand faldt atter i kampen; dér ved jeg de lå døde.*

Goðbrands synir handan;   traust lið minnisk mistar,
 sliks biðum vér síðan   móts aldriki bótir.
 sverðs nema hefnðir verði,

Eilifr Goðrúnarson.

Íslandsk skjald, omkr. 1000.

1. Et digt om Hakon jarl (omkr. 990).

Verðið ér, alls orða   á sefreinu Sónar
 oss grøer of kon mæran   sáð, vingjöfum ráða.

2. Þórsdrápa.

1. Flugstalla réð felli fjörnets goða at hvetja (drjúgr vas Loptr at ljúga) lögseims faðir heiman; geðreynir kvað grønar Gauts herþrumu brautir vilgi tryggir til veggjar viggs Geirrøðar liggja.	2. Geðstrangr of lét göngu Gammleið Þóarr skömmum (fýstusk þeir at þrýsta Þorns niðjum) sik biðja, þás garðvitjuðr gerðisk, Gandvíkr Skotum rikri, endr til Ymsa kindar Iðja setrs frá Þriðja.
--	---

2. Eiðs erfimeidar eru allbrátt fallnir í styr ok tveir synir Goðbrands handan at geira gný; síðan biðum vér aldriki bótir sliks sverðs móts, nema hefnðir verði; traust lið minnisk mistar = *Eiðs sönnur er, det skete meget rask, faldne i kampen og to sønner af Guðbrand fra hinsides fjældene ligeledes; sådan en kamp vil vi aldrig mere forvinde, med mindre der tages hævn; pålidelige mænd vil også mindes kampen.*

[E. G.] 1. Ér verðið ráða vingjöfum, alls Sónar sáð grøer oss á sefreinu orða of mæran kon = *I må bestemme (og give) vennegaverne, sidan digtet om den herlige (fyrste) ætling fødes på min tunge.*

2, 1. Lögseims faðir réð at hvetja felli fjörnets flugstalla goða heiman; Loptr vas drjúgr at ljúga: vilgi tryggir geðreynir herþrumu Gauts kvað grønar brautir liggja til veggjar viggs Geirrøðar = *Midgárðsormens fader æggede jætternes banemand til at rejse hjemmefra; Loke var dygtig til at lyve, (ti) Odins lidet pålidelige ven (Loke) erklærede, at der kun var grønne vange til Geirrøds hjem.*

2. Geðstrangr Þóarr of lét skömmum Gammleið biðja sik göngu. — þeir fýstusk at þrýsta Þorns niðjum — þás garðvitjuðr Iðja, rikri Gandvíkr Skotum, gerðisk endr frá Þriðja til setrs Ymsa kindar = *Den uforfærdede Tor lod ikke Loke længe bede sig om at drage på vandring, — de havde lyst til at knuge jætteslægten — da jättebesøgeren (Tor), kraftigere end*

3. Gorr, varð í för fyrri farmr, meinsvárans, arma sóknar haptis með svipti sagna galdrs an Rognir; þylk granstrauma Grímnis; gall- mantælendr halla -ópnis ilja gaupnum Endils á mó spendu.	5. Ok vegþverrir varra vann fetrunnar Nõnnu hjalts, af hagli oltnar, hlaupáar, of ver gaupu; mjök leið ór stað stökkvir stikleidar veg breiðan urðar þrjóts, þars eitri, æstr, þjóðáar fnæstu.
4. Ok, Gangs, vanir gingu gunn, vargs himintorgu fríðrar unz til fljóða frumseyrir kom dreyra, þás þolkveitir brjóta bragðmildr Loka vildi bræði vændr á brúði bág sefgrímnis mága.	6. Þar í mörk fyrir (-markar málhvettar byr-) settu (né hvélvölur hálar) háfs skotnaðra (svófu); knátti, hreggi höggvin, hlympél við mól glymjja, en fellihryn fjalla Feðju þaut með steðja.

Gandviks beboere, gjorde sig rede til at rejse fra Odins hjem til jætternes boliger.

3. Rognir sóknar varð fyrri í för með sagna svipti an arma farmr galdrs haptis, gorr meinsvárans; — þylk granstrauma Grímnis — gallópnis halla Endils mantælendr spendu ilja gaupnum á mó = *Tjalfe blev hurtigere til at gøre sig i stand til rejsen med mændenes anfører end den troldekyndige Sigyns menederske ægteemand; — således lyder min sang —; de to jættekvindedræbere begav sig nu på vandring.*

4. Ok gunnvanir gingu, unz frumseyrir fríðrar himintorgu vargs fljóða kom til Gangs dreyra, þás þolkveitir Loka, bræði vændr, vildi bragðmildr brjóta bág á brúði sefgrímnis mága = *Og de kampvante gik, indtil jættekvindernes banemand kom til en elv — det var dengang, da den handle- raske Tor, hidsig i sind, agtede at slå jættens brud ihjel.*

5. Ok vegþverrir varra hjalts Nõnnu vann fetrunnar hlaupáar, oltnar af hagli of gaupu ver; mjök leið ór stað æstr stökkvir urðar þrjóts breiðan stikleidar veg, þars þjóðáar fnæstu eitri = *Og jættekvindens fjende vadede over opsvulmede elve, der, piskede af haglstormen, væltede ned ad bjærget. Kraftig vadede den ophidsede jættedræber over den brede flod, hvor vandene spyede giftig kulde.*

6. Þar settu (seltusk?) skotnaðra fyrir í háfs mörk (*akk.*); né svófu hálar hvélvölur byrmarkar málhvettar; hlympél knátti glymjja við mól, en fellihryn fjalla þaut, hreggi höggvin, með Feðju steðja = *De stak spydene foran sig ned i elvens bund; dens glatte runde sten sov ikke; stavene (spydene) sang, idet de stødte mod stenene, og den brusende bjergstrøm fór, stormpisket, afsted med klippestykker.*

7. Harðvaxnar leit herðar halllands of sik falla (gatat) mar njótr (in neytri) njarð- (rjóð fyr sér) -gjarðar; þverrir lét, nema þyrri Þorns, barna sér Marnar, snerríblóð, til, svira, salþaks megin vaxa.	9. Unz með ýta sinni (afraun vas þat) skaunar á seil (himinsjóla) sjalflopta kom Þjalfi; hjóðu stáli stríðan straum hrekkmimis ekkjur; stopnisu fór steypir stríðlundr með vql Gríðar.
8. Óðu fast (en) friðir (flaut) eiðsvara Gauta setrs vikingar snotrir (svarðrunnit fen) gunnar; þurði hrönn at herði hauðrs rúmbyggva nauðar jarðar skafs af afli áss hretviðri blásin.	10. Né djúp- akørn drópu dolgs, vammis, firum, glamma stríðkviðjondum, stöðvar stall við rastar -falli; ógndjarfan hlaut Atli eirfjarðan hug meira. Skalfa Þórs né Þjalfa þróttar steinn við ótta.

7. Leit [hann] halllands mar falla sik of harðvaxnar herðar; njótr njarðgjarðar galat in neytri rjóð fyr sér — þverrir mornar barna lét megin vaxa sér til salþaks, nema þyrri snerríblóð Þorns svira = *Tor så elvens strøm bryde på sine kraftige skuldre; styrkebøttets gud så ingen bedre udvej end at erklære, at hans styrke (højde) skulde vokse til himlen, med mindre flommen aftog.*

8. Friðir eiðsvara vikingar Gauta setrs, gunnar snotrir, óðu fast, en svarðrunnit fen flaut; hrönn jarðar skafs þurði, blásin hretviðri, af afli at herði nauðar áss hauðrs rúmbyggva = *Odins hjems stolte edelig forbundne vikinger, kyndige i kamp, vadede kraftig, mens strømmen væltede frem; bjærgstrømmen, opsvulmet af storm og regn, bruste stærkt mod ham, som forøger jætternes nød.*

9. Unz Þjalfi kom sjalflopta á skaunar seil með ýta sinni; þat vas afraun himinsjóla; hrekkmimis ekkjur hjóðu straum stríðan stáli; stopnisu steypir fór stríðlundr með vql Gríðar = *[Og så gik det] Indtil Tjalfs hængte sig fast, så at han kom til at svæve i luften, ved Tors skjoldbånd — det var en kraftprøve for himmelkongen —; [de opdagede nu, at] jættekvinder gjorde strømmen så strid for stavene. Jættekvindens bane, bister i hu, havde også Grids stav med sig.*

10. Né drópu dolgs akørn firum, vammis stríðkviðjondum, stall við djúpfalli rastar glamma stöðvar; Atli hlaut meira ógndjarfan, eirfjarðan hug; þróttar steinn Þórs skalfa við ótta né Þjalfa = *[Dog] tabte disse mænd, fri for lyde og stridbare, ikke modet ved den dybe bjærgelvs rasende strøm. Tors sind blev [netop] stedse mere dristigt og skånselsløst. Hverken Tors ellers Tjalfs hjerte bævede af frygt.*

11. Ok síðan síðan
sverðs liðhatar gerðu
hlifar borðs við Hǫrða
harðgleipnis dyn barða,
áðr „hylriðar“ hæði
hrjóðendr fjöru þjóðar
við skyld-Breta „skytju“
skálleik Heðins reikar.

12. Dreif fyr dróttar kneysi
dolg Svíþjóðar kolgu
(sótti) ferð (á flóttu
flesdrótt í vǫ) nesja,
þás „funnistis“ fasta,
flóðrifs Danir, stóðu,
knóttu, Jólnis ættir,
útvés fyrir lúta.

13. Þars í þróttar hersar
þornrann hugum bornir,

hlymr varð hellis Kumra
hringbalkar, framm gingu;
Lista vas færðr i fasta
(friðsein vas þar) hreina
gnipu hlǫðr á greypan
(grǫn) hǫtt risa kvánar.

14. Ok, hǫm, loga himni
hall-, fylvingum, -vallar,
trǫðusk þær, við tróði
-tungls brá- salar þrungu;
húfstjóri braut hvǫru
hreggs váfreiða tveggja
hlátr-Elliða hellis
hundfornan kjǫl sprundi.

15. Fátiða nam fræði,
fjarðeplis, konr Jarðar,
mærar legs né mýgðu
menn ǫlteiti, kenna;

11. Ok síðan gerðu síðan sverðs liðhatar hlifar harðgleipnis borðs dyn við barða Hǫrða, áðr hrjóðendr skyld-Breta fjöru þjóðar hæði Heðins reikar skálleik við „hylriðar skytju“ = *Og siden havde de forbundne kæmper, der undlod at benytte deres sværd, en kamp med jætter, førend de kom til at have en hjælpelig med Geirrod selv.*

12. Dolgferð kolgu-Svíþjóðar dreif fyr kneysi nesja dróttar; flesdrótt sótti á flóttu í vǫ; þás Jólnis ættir stóðu fasta, knóttu flóðrifs útvés Danir lúta fyrir „funnistis“ = *Det kolde Sverrigs fjendeskare flygtede for jætternes undertrykker; i faren greb de flugten; da Odins ætling stod urokkelig, måtte jætterne bukke under.*

13. Þars hersar, bornir þróttar hugum, gingu framm í þornrann, varð hlymr hellis hringbalkar Kumra; gnipu Lista hreina hlǫðr vas færðr i greypan fasta á hǫtt risa kvánar; þar vas grǫn friðsein = *Hvor herserne, med modigt sind, nu gik ind i jættens hus, blev der larm og støj blandt jætterne. Men Tor blev bragt i en farlig knibe ovenover jættekvindens hætte (hoved); det var et fjendeligt fredsbrud.*

14. Ok þrungu brátungls loga himni við tróði hallvallar salar; þær trǫðusk hǫm fylvingum; hreggs váfreiða húfstjóri braut hvǫru tveggja hellis sprundi hundfornan kjǫl hlátr-Elliða = *Og de [Tor og Tjalfe] stødte hovederne op imod bjærgkulens tag; [til gengæld] blev de [jættekvinderne] stangede med sværdene; kærrens styrer knækkede den gamle ryg i bægge hulekvinderne.*

15. Jarðar konr nam kenna fátiða fræði; né mýgðu menn fjarðeplis

almtaugar laust ægir anгрþjóf sega tangar Óðins afli soðnum átruður í gin Suðra.	18. Bifðisk holl þás hǫfði heiðreks of kom breiðu und flethjarnar fornan fótlegg þrasis veggjar; itr gulli laust Ullar
16. Þrøngvir gein við þungum þangs rauðbita tangar kveldrunninna kvinna kunnleggs alinmunn.	jótr's vegtaugar þrjóti meina niðr í miðjan mest bigyrðil nestu.
17. Svát hraðskyndir handa hrapmunnnum svalg gunnar lyptisylg á lopti langvinnr síu Þrøngvar, þás orþrasis eisa ós Hrimnis fló drósar til þrámóðnis Þrúðar þjóst af greipar þrjósti.	19. Glaums niðjum fór gǫrva gramr með dreyrgum hamri; of salvanið Synjar sigr hlaut arinhauti; komat tviviðar tivi tollur karms, sás harmi, brautar liðs, of beitti bekk-, fall, jótuns -rekka.

mærar legs qlteiti; almtaugar ægir, átruður Suðra, laust afli soðnum tangar sega í gin anгрþjóf Óðins = *Jordens søn viste der sin sjældne idræt — og dog holdt jætterne ikke op med deres drikkelag(?) — buespænderen, dværgens ætling, skød den i essen kogte jærnstang ud imod Tors mund.*

16. Þrøngvir kunnleggs kveldrunninna kvinna gein alinmunn við þungum rauðbita tangar þangs = *Jættens overvinder greb i luften det tunge jærnboltstykke.*

17. Svát hraðskyndir Gunnar, langvinnr Þrøngvar, svalg hrapmunnnum handa lyptisylg síu á lopti, þás ós eisa orþrasis Hrimnis drósar fló þjóst af greipar þrjósti til þrámóðnis Þrúðar = *Så at kampens fremskynder, Freyas gode Ven, greb med sin hånd jærnbolten i luften, da jættens glødende flamme fløj vredt fra hånden [på jætten] mod Truds kærlige fader.*

18. Holl þrasis bifðisk, þás of kom breiðu hǫfði heiðreks und fornan veggjar fótlegg flethjarnar; itr gulli Ullar laust mest meina nestu niðr í miðjan bigyrðil taugar vegjótr's Þrjóti = *Jættens hal bævede, da jættens brede hoved faldt ind under husets gamle søjle; Ulls herlige stefader slog kraftigst jærnbolten midt ned i jættens bæltsted.*

19. FóR gǫrva gramr Glaums niðjum með dreyrgum hamri; arin-Synjar-salvaniðbauti of hlaut sigr; fall brautar liðs komat tviviðar tollur, karms tivi, sás of beitti bekk-rekka jótuns harmi = *I sin vrede tilintgjorde han ganske jætteynglen med sin bloddryppende hammer; jættens hænemand vandt [en fuldstændig] sejr; heller ikke manglede han, vognens gud, som voldte jætterne sorg, bistand af sin rejsefælle.*

20. Herblótinn vá hneitir hógbrotnungi skógar undirfjalfrs af afli alfheims „bliku“ kalfa; né liðfostum Lista látr val-Rygir móttu aldrminkanda aldar	Ellu steins of bella. 21. Vreiðr stóð Vrösku bróðir, vá gagn faðir Magna; skelfra Þórs né Þjálfra þróttar steinn við ótta.

3. Af et kristeligt digt.

Setbergs kveða sitja sunnr at Urðar brunni,	svá hefr ramr konungr remðan Róms banda sik lönðum.

Óláfr Tryggvason.

Norsk konge, d. 1000.

Lausavísur.

1. Einn i olpu grœnni ek fekk dreng til strengjar, þanns hnakkmiða hnykkir; hér es Akkerisfrakki.	2 (<i>næppe ægte</i>). Gestir skulu hornum i gögn taka, hvilask lötum þenna

20. Herblótinn hneitir alfheims „bliku“ undirfjalfrs kalfa vá hógbrotnungi skógar af afli; né móttu val-látr-Lista-Rygir of bella aldr-minkanda aldar steins Ellu liðfostum = *Den af menneskene dyrkede jættedræber kæmpede med kraft med skovens myge gren; ikke kunde jætterne tilføje ham, der forminskede deres alder og blev godt støttet [af Tjalfe], nogen skade.*

21. *Vred stod Vröskas broder; Magnes fader vandt sejr; hverken Tors eller Tjalfes hjerte bævede af frygt.*

3. Svá hefr ramr konungr Róms remðan sik lönðum setbergs banda; kveða sitja sunnr at Urðar brunni = *Således har Roms stærke konge bestyrket sin magt over de hedenske lande; man siger, at han har sæde syd på ved Urds brønd.*

[Ó. T.] 1. Ek fekk einn dreng i grœnni olpu til strengjar, þann hnykkir hnakkmiða — hér es Akkerisfrakki = *Jeg skaffede én svend (mig selv) i grøn kofte for at få fat i tovet. en som kan oprykke ankerspidsen(?) — her er Ankerfrank (jey).*

2. *Gæsterne tage imod hornene; vi lader denne Gudmunds mand hvile sig, og de skal drikke af sin navne (hornet); således skal godt øl gives (bringes) de to Grim'er.*

þegn Goðmundar,
ok af samnafna
sínnum drekki;

svá skal Grimum
gótt ql gefask (borit?).

Þórarinn.

Vistnok en Islænder, omkr. 1000.

Lausavísa (ved 999).

Sitr við ór, en etjum
allvaldr, á sæ kaldan,
vel rær dróttar deilir
dýrr, en hundr við stýri,

skelfr gnapmari Gylfa
gæðings skafit ræði,
jalmar hlumr við hilmis
hendr, sem skildi vendir.

Bárðr á Upplöndum.

Norsk bonde, omkr. 1000.

Lausavísa.

Hugðak hitt, at hefðak
harðhendit þat stundum,

at skalpgrana skozkum
skyldak einn of halda.

[P.] Allvaldr sitr við ór, en hundr við stýri; dýrr dróttar deilir rær vel, en etjum á kaldan sæ; skafit ræði gæðings skelfr gnapmari Gylfa sem vendir skildi; hlumr jalmar við hendr hilmis = *Kongen sidder ved åren, men hunden ved roret; den hertige fyrste ror dygtigt; vi stræber ud på den kolde sø; kongens glatte åre ryster på skibet som vander mod skjoldet; åretollen knager under kongens hænder.*

[B.] Hugðak hitt, at hefðak stundum þat harðhendit, at skyldak einn of halda skozkum skalpgrana = *Jeg skulde mene, at jeg undertiden havde udført noget, hvortil der krævedes en hård hånd, så at jeg (nu) skulde kunne holde en rap(?) storpraler fast.*

Stefnir Þórgilsson.*Íslænder, omkr. 1000.***Lausavísur.**

1. Munkat nefna (nær munk stefna: niðrbjúgt es nef á niðingi), þanns Svein konung sveik ór landi ok Tryggva son á talar dró.	2. Ek skil ærit gǫrla, erunk leið fǫður reiði, hvatr skyli drengr á dýrðir, dansk hræll, hvat þú mælir; heldr vilk við stoð standa staglútr drifinn úti váða-Gerðr, en verðak varmr á þínum armi.

Oddr breiðfirðingr.*Íslænder, omkr. 1000.***Illugadrápa.**

1. Vestr vas þrǫng á þingi Þórsness, með hug stórum hoppum studdr þars hodda hjalmraddar stafr kvaddi;	snarráðan kom síðan (sætt vasat gǫr með létta) Forna sjóðs und fœði farmr dolgsvǫlu barma.

[S. Þ.] 1. *Jeg vil ikke nævne (men jeg vil stævne ham nær: niðdingen har en nedad krum næse) ham, som sveg kong Sven ud af landet og be- drog Trygges søn.*

2. *Ek skil ærit gǫrla, dansk hræll, hvat þú mælir; reiði fǫður erunk leið; drengr skyli hvatr á dýrðir; heldr vilk standa staglútr, drifinn, úti við stoð, váða-Gerðr, en verðak varmr á þínum armi = Jeg forstår fuldkommen tydelig, hvad du siger, danske kvinde; jeg er ked af din faders vrede; svenden (jeg) skulde være rask til at få herligheden (skulde villig gå ind på at få det gode, du tilbyder?); men jeg vil hellere stå nedbøjet som et skibstov og pisket af regnen ude ved søjlen, kvinde, end blive varm i dine arme.*

[O. br.] *Þrǫng vas vestr á Þórsness þingi, þars hjalmraddar stafr, studdr hoppum, kvaddi hodda með stórum hug; síðan kom sjóðs farmr Fornu und snarráðan fœði barna dolgsvǫlu; sætt vasat gǫr með létta = Der var trængsel vestpå på Torsnæsting, hvor den af held begunstigede kriger med meget mod krævede sine penge; siden fik den snarrådige kriger sine penge hos (Tín-)Fornu; forliget kom ikke med lethed i stand.*

2. Drótt gekk sýnt á sættir, svellendr en þar fellu þremja svells fyrir þolli þrír andvöku randar,	áðr kynfrömuðr kæmi kváunar fleggs við seggi (frægt gerðisk þat fyrðum forráð) gríðum (Snorra).
---	--

Hallfrøðr Óttarsson vandræðaskáld.

Íslandsk skjald, død ved 1007.

1. Hákonardrápa (omkr. 990).

1. Askpollum stendr Ullar austr at miklu trausti røkilundr enn ríki randfárs, brumaðr hári.	3. Sannyrðum spenr sverða snarr þiggjandi viggjar harrhaddaða byrjar hiðkvön und sik Þriðja.
2. Ok geir-Rótu gøtvar gagls við strengjar hagli hungreyðøndum hanga hléðut, jární séðar.	4. Því hykk fleygjanda frakna (ferr jørð und menþverri) ítra eina at láta Auðs systur mjøk trauðan.

2. Drótt gekk sýnt á sættir, en þar fellu þrír randar andvöku svellendr fyrir þolli þremja svells, áðr kváunar fleggs kynfrömuðr kæmi gríðum við seggi; þat forráð Snorra gerðisk fyrðum frægt = *Mændene brød åbenbart forliget, men dér faldt tre krigere for krigeren, før den tapre mand fik et forlig i stand mellem mændene; det Snorres høvdingskab blev meget omtalt (berømt) blandt folk.*

[H. O.] 1. Enn ríki randfárs røkilundr, brumaðr hári, stendr Ullar askpollum austr at miklu trausti = *Den mægtige kriger er en stor støtte for mændene i øst (Norge).*

2. Ok gøtvar geir-Rótu, hléðut, séðar jární, hanga gagls hungreyðøndum við strengjar hagli = *Og rustningen beskyttede, skønt sammensat af jærnringe, ikke krigerne mod pilene.*

3. Snarr þiggjandi byrjar viggjar spenr barrhaddaða hiðkvön Þriðja und sik sannyrðum sverða = *Den raske søkriger underkaster sig det granbevoksede land med sværdenes sande tale.*

4. Því hykk fleygjanda frakna mjøk trauðan at láta ítra Auðs systur eina; jørð ferr und menþverri = *Derfor mener jeg, at krigeren er meget uvillig til at skilles fra det hertige land. Det er i hans magt.*

5. Róð lukusk, at sá, siðan, snjallráðr konungs spjalli átti einga dóttur Ónars, víði gróna.	Högnna hamri slegnar heiptbráðr of sik váðir.
6. Breiðleita gat brúði Báleygs at sér teygða stefnir stöðvar hrafna stála rikismöllum.	8. Ólittit brestr úti unndýrs frömum runnum hart á Hamðis skyrtum hryngráp Egils vápna.
7. Grams rúni lætr glymjja gunnríkr, hinns hvöt líkar,	9. Þaðan verða fót fyrða (fregnk gørla þat) Sørlla rjóðask hjört í blóði. Benfúr méilskúrum.

2. Óláfsdrápa (996).

1. Tolf vas elds at aldri ýsetrs hati vetra, hraustr þás herskip glæsti Hörða vinr ór Gørðum;	hlóðu Hamðis klæðum hjørva gnýs ok skýjum hilmis menn sem hjölmum hlýrvigg, en mól stýri.

5. Róð lukusk siðan, at sá snjallráðr konungs spjalli átti einga dóttur Ónars, gróna víði = *Det ægteskab kom siden i stand, at den kloge jarl blev gift med Onars træbevoksede datter (fik landet).*

6. Stefnir stöðvar hrafna gat teygða at sér breiðleita brúði Báleygs stála rikismöllum = *Søkrigeren underkastede sig det brede land med stål-enes mægtige tæler (kampen).*

7. Rúni grams gunnríkr, hinns líkar hvöt, lætr heiptbráðr váðir Högnna, slegnar hamri, glymjja of sik = *Den kampræske jarl, som holder af hurtig død, lader, ophidset af kamplyst, den hammer-slagne brynje falde klirrende ned over sig.*

8. Ólittit hryngráp Egils vápna brestr úti hart á Hamðis skyrtum frömum unndýrs runnum = *De klirrende buchagl falder i mængde hårdt ude ned på de dygtige søkrigeres brynjer.*

9. Þaðan verða hjört fót Sørlla rjóðask í blóði fyrða; fregnk gørla þat; Benfúr méilskúrum = *Derfor må den skinnende brynje rødfarves i mændenes blod. Det har jeg tydelig erfaret. Sværdene . . . i kampen.*

2, 1 Ýsetrs elds hati vas tolf vetra at aldri, þás hraustr vinr Hörða glæsti herskip ór Gørðum; hilmis menn hlóðu hlýrvigg Hamðis klæðum ok hjørva gnýs skýjum sem hjölmum, en stýri mól = *Den gavmilde var (kun) 12 år gammel, da Hørdernes tapre ven udrustede sine krigsskibe (til rejse) fra Garderige; fyrstens mænd ladede skibene med brynjer og skjolde og hjelme, og rørene drejedes (af søgangen).*

2. Hilmir lét at Holmi hjalmskóð roðin blóði (hvat of dylði þess hólðar?) hórð ok austr í Gørðum.	5. Bøðserkjar hjó birki barklaust í Danmørku hleypimeidr fyr Heiða hlunnviggja bý sunnan.
3. Svá frákk hitt, at hõva hørgbrjótr í stað mørgum (opt kom hrafn at) heiptum hlóð valkøstu (blóði).	6. Tíðhøggvit lét tyggi, Tryggva sonr, fyr styggvan Leiknar hest á lesti ljótvoxinn hræ Saxa; vinhróðigr gaf víða visi margra Frisa bløkku brúnt at drekka blóð kveldriðu stóði.
4. Endr lét Jamta kindir allvaldr í styr falla (vanðisk hann) ok Vinða végrimmr (á þat snimma); hættir vas Hørða dróttinn hjørdjarfr Gota fjørvi; gollskerði frákk gerðu geirþey á Skáneyju.	7. Rógs brá rekka lægir rikr Valkera liki; herstefnir lét hrøfnum hold Flæmingja goldit.

2. Hilmir lét hórð hjalmskóð roðin blóði at Holmi ok austr í Gørðum — hvat of dylði hólðar þess? = *Kongen rødfarvede de hårde sværd i blod ved (Born-)holm og [fór] øs:erpå i Garderige — hvorfor skulde man skjule det?*

3. Svá frákk hitt, at hørgbrjótr hlóð hõva valkøstu í mørgum stað heiptum; opt kom hrafn at blóði = *Dernæst har jeg erfaret, at hørgbryd-eren opdnygede høje valdnyger på mange steder med fjendtligt sind. Ofte fik ravnene blod.*

4. Endr lét végrimmr allvaldr kindir Jamta ok Vinða falla í styr; hann vanðisk snimma á þat; hjørdjarfr dróttinn Hørða vas hættir fjørvi Gota; frákk gollskerði gerðu geirþey á Skáneyju = *Fordum lod den mod helligdommene grumme konge Jæmter og Vender falde i kamp; han vænnede sig tidlig til det; Hørdernes sværdjærve drot var farlig for Gotlændernes liv; jeg har hørt, at den gavmilde havde en kamp i Skåne.*

5. Hleypimeidr hlunnviggja hjó barklaust bøðserkjar birki í Danmørku fyr sunnan Heiðabý = *Søkrigeren nedhuggede Frigerne i Danmark syd for Hedeby.*

6. Tyggi, Tryggva sonr, vann tíðhøggvit hræ Saxa á lesti fyr styggvan ljótvoxinn hest Leiknar; vinhróðigr visi gaf víða brúnt blóð margra Frisa bløkku stóði kveldriðu at drekka = *Fyrsten, Trygges søn, huggede til slutning tid og ofte Sakserne ned til (føde for) den sky, stygge ulv; den venneglade konge gav videnom blodet af mange Friser de mørke ulve at drikke.*

7. Ríkr lægir rekka rógs brá liki Valkera; herstefnir lét goldit hrøfnum hold Flæmingja = *Den mægtige fredstifter forvandlede Valchererne til lig; hærføeren gav ravnene Flamlændernes kroppe.*

8. Gerðisk ungr við Englum ofvægr konungr bægja, naddskúrar réð nærir Norðimbra sá morði; eyddi ulfa greddir ógnbliðr Skotum víða (gerði seims) með sverði (sverðleik í Mön skerðir).	9. Ýdrógar lét ægir eyverskan her deyja (Týr vas tjörva dýrra tírar gjarn) ok Íra; barði brezkrar jarðar byggvendr, en hjó tyggi (gróðr þvarr geira hríðar gjóði) kumbrskar þjóðir.

3. Óláfsdrápa, erfíðrápa (1001).

1. Flugþverrir nam fyrri frægr aldrii vægja, heldr lét hólða skyldir hugrekki sér þekkja.	dáðoflgan þor kvóðu; baða hertryggðar hyggja hnekkir sína rekka (þess lífa þjóðar sessa þróttar orð) á flóttu.
2. Geta skal máls, þess's mæla menn at vápna sennu dolga fangs við drengi	3. Þar hykk víst til mjök mistu (morg kom drótt á flóttu)

8. Ungr konungr gerðisk ofvægr bægja við Englum; sá naddskúrar nærir réð morði Norðimbra; ulfa greddir eyddi víða ógnbliðr Skotum með sverði; seims skerðir gerði sverðleik í Mön = *Den unge konge rejste en uskånsom strid med Anglerne; den kriger rådede for Northumbrernes fald; krigeren nedsablede viden om kampglad Skotterne med sverdet; den gavmilde fyrste kæmpede på Man.*

9. Ægir ýdrógar lét eyverskan her ok Íra deyja; Týr dýrra tjörva vas tírar gjarn; tyggi barði byggvendr brezkrar jarðar ok hjó kumbrskar þjóðir; gróðr þvarr gjóði geira hríðar = *Krigeren lod ðernes mænd og Iernerne dø; han var rytysten; fyrsten slog beboerne af det brittiske land og huggede kymriske mænd ned; ravnens hunger forsvandt.*

3, 1. Frægr flugþverrir nam aldrii fyrri vægja; heldr lét hólða skyldir hugrekki þekkja sér = *Den berømte kriger gav aldrig først efter; hellere lod mændenes styrer modet være sig kørt.*

2. Geta skal máls þess, es menn kvóðu dáðoflgan dolga fangs þor mæla við drengi at vápna sennu — hnekkir hertryggðar baða sína rekka hyggja á flóttu; þróttar orð þess þjóðar sessa lífa = *De ord skal omtales, som man siger at den handlekraftige kriger sagde til sine mænd i kampen — ki jeren forbød sine kæmper at tænke på flugt; den folkevans kraftige ord vil minde.*

3. Þar hykk gram, þann's framði gunni, víst mistu til mjök gengis þrænzkra drengja; morg drótt kom á flóttu; næfr allvaldr vá einn við tváa snjalla jófra ok jarl enn þriðja; frægt 's at segja til slíks síðar = *Dér ved jeg at kongen, som havde en kamp, tilvisse for stærkt måtte savne Trønd-*

gram, þanns gunni framði, gengis þrœnzkra drengja; nœfr vá einn við jofra allvaldr tváa snjalla (frægt 's til slíks at segja síðar) ok jarl enn þriðja.	en hjalmsprotum hilmir harðfengr Dqnum varði; fellu þar með þolli þeim skævaðar geima (mein hlautk af því) mínir (meir) hollvinir fleiri.
4. Hept vas lítt (á lopti líðu qrvar framm gqrva) brodda flaug, áðr bauga brjótendr skyti spjótum; orð vas hitt, at harðast, hvarkunnr, fyr lqg sunnan, mest, í malma gnaustan minn dróttinn framm sótti.	6. Herskerðir klauf harðan (hann gekk reiðr of skeiðar) svarðar stofn með sverði sunnr eldviðum gunnar; kunni gramr at gunni (gunnþings éarnmunnum margr lá heggr of hoggvinn) holbarkar rø sarka.
5. Sótti herr, þars hætti, hundmargr drasil sunda,	7. Varð of Vinða myrði vigskýs (en þat lýsik)

ernes fólge; mange mænd kom på flugt; den flinke konge kæmpede alene mod to modige konger og en jarl som den tredje; det er berømmeligt at fortælle om stig færde.

4. Brodda flaug vas lítt hept — qrvar líðu gqrva framm á lopti — áðr bauga brjótendr skyti spjótum; hitt orð vas mest, at dróttinn minn, hvarkunnr, sótti harðast framm í malma gnaustan fyr sunnan lqg = *Pilenes flugt var heftig — de gled kraftig gennem luften fremad —, förend mændene skød med spyd; derom talte man hyppigst, at min konge, allesteds bekendt, kæmpede taprest i kampen syd for havet.*

5. Hundmargr herr sótti drasil sunda, þars hætti, en harðfengr hilmir varði Dqnum hjalmsprotum; þar fellu fleiri hollvinir mínir með þeima þolli geima skævaðar; hlautk meir mein af því = *En overmåde talrig hær angreb skibet, hvor den ene (første) holdt op, men den kraftige konge forsvarede det mod Danerne med sværdene; dér faldt flere af mine bedste venner hos den søkriger; jeg fik stor sorg deraf.*

6. Herskerðir klauf sunnr með sverði harðan svarðar stofn gunnar eldviðum; hann gekk reiðr of skeiðar; gramr kunni sarka holbarkar rø at gunni; margr gunnþings heggr lá of hoggvinn éarnmunnum = *Krigeren kløvede med sit sværd i syden de hårde hjærneskaller på mændene; han gik heftig frem på skibet; kongen forstod at rødfarve sværdet i kampen; mangen en kriger lå biðt af sværdsæggene.*

7. Ramr vigskýs rymr varð und randar himni of Vinða myrði; spjqr knöttu glymja, en þat lýsik; varghollr hirðir viðis veltireiðar með harðan hnitvegg stózk marga þrimu við fjöld seggja = *Der opstod en stærk kamp-*

ramr und randar himni
rymr (knóttu spjór glymja);
hirðir stózk með harðan
hnitvegg við fjöld seggja
viðis veltireiðar
varghollr þrimu marga.

8. Upp sögðu lög (lagðisk
líf skjótt firum) hlifa,
gnóg til gumna feigðar,
gólkn (við randar þöku).

9. Leitt hykk Leifa brautar
lognórungum vóru
geirs við gumna stjóra
geigurþing at eiga,
þás fákhlaðendr fræknir
farligs at vin jarla

húfs með hamri þæfðar
hringskyrtur framm gingu.

10. Eigi látask ýtar
enn, þeirs viðast nenna,
fremra mann of finna
folkreifum Áleifi.

11. Firðisk vætr, sás varði
við lönd, Breta stríðir
bleyði firðr við bráðan
bekkdóm Heðins rekka;
hann lét of sök sanna,
sverðjalmr óx þar, verða,
(skilit frá ek) fyr skylja,
skóð mǫrg roðin blóði.

12. Hverr vas hræddr við orvan
hugdyggvan son Tryggva

larm under skjoldet ved Vendernes fælder; spydene bragede, som jeg beskriver; den mod ulvene gode skibstyrer med det stærke skjold bestod mangen en dyst med mændenes mængde.

8. Hlifa gólkn sögðu upp lög, gnóg til gumna feigðar; líf lagðisk firum skjótt við randar þöku = *Sværdene fremsagde love, tilstrækkelige til mændenes død; livet endte hurtig for mændene ved kampen.*

9. Hykk lognórungum Leifa brautar vóru leitt at eiga geirs geigurþing við gumna stjóra, þás fræknir farligs húfs fákhlaðendr gingu framm at jarla vin með hringskyrtur, hamri þæfðar = *Jeg tror, at krigerne ikke holdt af at have kamp med mændenes anfører, dengang de tapre søkrigere trængte frem til jarlernes ven med ringskjorter (ringbrynjer), valkede med hammeren.*

10. Eigi látask ýtar, þeirs nenna viðast, of finna enn mann fremra folkreifum Áleifi = *Ikke siger de mænd, der farer videst omkring, at de herefter vil finde en mand, dygtigere end den kampglade Olaf.*

11. Breta stríðir, sás varði við lönd, firðisk bleiði firðr vætr við bráðan bekkdóm Heðins rekka; hann lét mǫrg skóð verða roðin blóði of sanna sök; sverðjalmr óx þar fyr skylja; ek frá skilit = *Britternes fjende, som forsvarede sine vide lande, undgik, tapper, ingen fare i krigens hidsige gang; han rødfarvede mange våben i blod for sin retfærdige sags skyld; kampen voksede der for kongen (ved hans virksomhed); det har jeg erfaret rigtig.*

12. Hverr maðr und sólar jaðri vas hræddr við orvan hugdyggvan son Tryggva; malmþings meiðar óðusk = *Enhver mand under himlen frygtede Trygges raske, modige søn; krigerne var bange (for ham).*

(óðusk malmþings meiðar)
maðr und sólar jaðri.

sú gerðisk vel) varða
(verðung) jöfurs sverðum.

13. Sukku niðr af Naðri
(naddfár) i þóð sárir
(baugs gerðut við vægjask)
verkendr Heðins serkjar;
vanr mun Ormr, þótt Ormi
alldýrr konungr stýri,
hvars skriðr með lið lýða,
lengi slikra drengja.

15. Gótt es gǫrva at fréttu
(gunnr óx fyr haf sunnan,
sverð bitu feigra fyrða
fjǫrrogn) at því monnum,
hvern rakkligast rekka
randláðs viðir kvóðu
(Surts ættar vink sléttan
sylg) Áleifi fylgja.

14. Myndi lung et langa
(láðsiks) und gram rikum
(blóð kom á þrom þiðan)
þjóð varliga hrjóða,
meðan itrs vinir óttu
innan borðs (at morði

16. Ógræðir sá auðan
armgrjóts Trana fljóta
(hann rauð geir at gunni
gláðr) ok báða Naðra,
áðr hjaldrþorinn heldi
hugframr ór þóð ramri

13. Verkendr Heðins serkjar sukku sárir i þóð niðr af Naðri; gerðut vægjask við naddbaugs fár; Ormr mun vanr, hvars skriðr með lið lýða, lengi slikra drengja, þótt alldýrr konungr stýri Ormi = *Krigerne sank sår-ede i kampen ned af Ormen; de skånede sig ikke i kampen; Ormen vil, hvor den end skrider med mændenes skare, længe savne sådanne svende, selv om en nok så herlig fyrste styrer den.*

14. Þjóð myndi varliga hrjóða et langa lung und rikjum gram —, blóð kom á þiðan þrom láðsiks —, meðan vinir itrs jöfurs óttu varða sverðum innan borðs; sú verðung gerðisk vel at morði = *Man vilde næppe have kunnet rydde det lange skib under den mægtige fyrste — blodet strømm-ede ned på Ormens letbøjelige side —, så længe den herlige konges venner kunde føre forsvaret med sværd ombord; det mandskab opførte sig bravt i kampen.*

15. Gótt es monnum at fréttu gǫrva at því — gunnr óx fyr sunnan haf; sverð bitu fjǫrrogn feigra fyrða —, hvern rekka randláðs viðir kvóðu fylgja Áleifi rakkligast; vink sylg Surts ættar sléttan = *Det er fornøjeligt for mænd (mig) at spørge omhyggelig om det — der var en heftig kamp sydfor havet; sværdene bed de dødsdømte mænds bryst —, hvem af heltene krigerne sagde havde fulgt Olaf taprest; jeg digter med omhu et kvad.*

16. Ógræðir armgrjóts sá Trana fljóta auðan ok báða Naðra — hann rauð gláðr geir at gunni —, áðr hjaldrþorinn, snotr Þórketill heldi hugframr undan ór ramri þóð af sunds snæris vitni = *Den gavmilde mand så Tranen og bægge Orme flyde tomme — han rødfarvede glad spydet i kampen —, for*

snotr af snæris vitni
sunds Þórkettill undan.

17. Harðgörfvan lét hjörvi
Holms verða Týr sverða
vind á víðu sundi
vigþey Heðins meyjar;
áðr an Ormi næði
Eirekr eða hlut meira,
mörg óð bitr í blóði
benkneif fyr Áleifi.

18. Ítrfermðum réð Ormi
orðsæll jöfurr norðan
(snörp varð at þat sverða
snót) Eireki á móti,
en húfjöfnum hefnir

hlýrs þeim gota stýrði
(áðr óx of gram góðan
gunnr) Hókonar sunnan.

19. Norðr- eru öll of orðin
auð -lönnd at gram dauðan.
Allr glepsk friðr af falli
flugstyggs sonar Tryggva.

20. Veitkat hitt, hvárt Heita
hungrdeyfi skalk leyfa
dynsæðinga dauðan
dýrbliks eða þó kvikvan,
alls sannliga segja
(sárr mun gramr at hvöru,
hætt 's til hans at fréttu)
hvárt tveggja mér seggir.

den kampdærve, kloge Torkel flygtede, stærk af mod, fra den overvældende kamp af skibet.

17. Týr Heðins meyjar lét sverða vind, vigþey, verða harðgörfvan hjörvi á víðu Holms sundi; áðr an Eirekr næði Ormi eða meira hlut, óð mörg bitr benkneif í blóði fyr Áleifi = *Krigeren lod kampen blive hård ved sværdet på det brede sund ved Holmen; før end Erik erobrede Ormen og vandt sejr, dyppedes mangt et skud i blod ved Olaf.*

18. Orðsæll jöfurr réð ítrfermðum Ormi norðan á móti Eireki — snörp sverða snót varð at þat —, en hefnir Hókonar stýrði þeim húfjöfnum hlýrs gota sunnan; áðr óx gunnr of góðan gram = *Den lovpriste konge styrede Ormen med den udmærkede besætning sydpå imod Erik — derpå blev der en stærk kamp —, men Hakons søn styrede det lige byggede skib sydfra (tilbage); før havde der været en stærk kamp omkring den gode konge.*

19. Öll norðrlönnd eru of orðin auð at gram dauðan; allr friðr glepsk af falli flugstyggs sonar Tryggva = *Alle de nordiske lande er som mennesketomme efter kongens død; al fred forstyrres ved Trygges flugtsky søns død.*

20. Veitkat hitt, hvárt skalk leyfa Heita dýrbliks dynsæðinga hungredeyfi dauðan eða þó kvikvan, alls seggir segja mér sannliga hvártveggja; gramr mun at hvöru sárr; hætt 's at fréttu til hans = *Jeg ved ikke, om jeg skal omtale krigeren som død eller måske som levende, da man fortæller mig bægge dele som sande; i hvert fald var kongen såret; man er hørt op med at høre noget om ham.*

21. Landvörðr vas sagðr mér firðr lýðum ok láði fyr handan sæ; né

21. Sagðr vas mér, né meira
munuma stríð of biða,
lýðum firðr ok láði
landvqrðr fyr sæ handan;
væri oss, þótt ærir
elds þeim svikum heldi,
heilalíkn, ef, hauka
hóklífs, jofurr lífði.

22. Sá vas órr, of ævi,
oddbragðs, es þat sagði,
at lofða gramr lífði,
læstyggis sonar Tryggva;
vesa kveðr qld ór éli
Áleif kominn stála,
(menn geta máli sonnu)
(mjök) 's verr an svá (ferri).

23. Mundut þess, es Þrænda
þróttharðan gram sótti,
frák, með líði lýða
landherr, þar sköp verða,
at mundjökuls myndi
margdýrr koma rýrir
(geta þykkjat mér gotnar
glíklígs) ór styr slíku.

24. Enn segir auðar kenni
austr ór malma gnaustan
seggr frá sörum tyggja
sumr eða braut of kumnum;
nú 's sannfregit sunnan
síklings ór styr miklum
(kanka mart við manna)
morð (veifanar orði).

munuma of biða meira stríð; oss væri heilalíkn, þótt ærir hauka hóklífs elds heldi þeim svikum, ef jofurr lífði = *Landets forsvarer sagdes mig at være berøvet land og folk hinsides havet; vi vil aldrig lide større kummer; det vilde være os fuldkommen trøst, uagtet mændene havde anvendt den svig, at kongen var i live.*

22. Sá oddbragðs órr vas, es sagði þat of ævi læstyggis sonar Tryggva, at lofða gramr lífði; qld kveðr Áleif vesa kominn ór stála éli; es verr an svá; menn geta mjök ferri sonnu máli = *Der var den kriger, der fortalte det om Trygges svigfri søns liv, at mændenes konge levede endnu; man siger, at Olaf er sluppet levende fra kampen; men det er værre end som så; man opstiller formodninger langt fra sandheden.*

23. Frák sköp mundut verða þess þar, es landherr með líði lýða sótti þróttharðan gram Þrænda, at margdýrr rýrir mundjökuls myndi koma ór slíku styr; gotnar þykkjat mér geta glíklígs = *Jeg hører, at det ikke skulde være skæbnen (∴ bestemmelse) der, hvor et lands hær, med (andet) mandskab, angreb Trøndernes kraftige konge, at den udmærkede gavmilæ fyrste vilde komme levende fra en sådan kamp; det synes mig usandsynligt, hvad folk gætter på.*

24. Enn segir sumr seggr auðar kenni frá sörum tyggja eða of kumnum braut ór malma gnaustan austr; nú 's sannfregit sunnan ór miklum styr morð síklings; kanka mart við veifanar orði manna = *Fremdeles er der nogle, der fortæller mig, at kongen var såret eller at han er undsluppen af kampen der i østen; nu har man (dog) med sandhed erfaret fra det vældige slag i syden at kongen er falden; jeg ønsker ikke meget folks upåidelige tale.*

25. Norðmanna hykk nenninn skilliðr em ek við skylja,
(nú 's þengill framm genginn, skalmöld hefr því valdit;
dýrr hné dróttar stjóri) vætta virða dróttins
dróttin und lok sóttan; vil 's mest ok dul flestum.
grams dauði brá gæði
góðs ófárar þjóðar.
Allr glepsk friðr af falli
'lugstyggs sonar Tryggva.
26. Hlautk þanns æztr vas einna 28. Hefk, þanns hverjum jofri
(ek sanna þat) manna heiptfiknum varð rikri
und niðbyrði Norðra und niðbyrði Norðra
norðr, goðföður orðinn; biða munk þess, es breiðan
barðmána vann skarðan,
margaukanda mækis
móts aldrigi bótir.
27. Ilt vas þats ulfa sultar, 29. Fyrr mun heimr ok himnar,
opt, þverri stóðk ferri, hugreifum Áleifi,
mest þars malmar brustu, (hann vas menskra manna
mein, þótt smátt sé und einum; mest gótt) i tvau bresta,

25. Hykk nenninn dróttin Norðmanna sóttan und lok; nú 's þengill genginn framm; dýrr dróttar stjóri hné; dauði góðs grams brá gæði ófárar þjóðar; allr osv. = *Jeg tror at Nordmændenes handle-kraftige konge er omkommen; nu er fyrsten død; den herlige konge segnede; den gode fyrstes død har gjort ende på mange mænds lykke; al osv. [se v. 19].*

26. Hlautk þann goðföður, es vas orðinn einna æztr manna norðr und niðbyrði Norðra; ek sanna þat = *Jeg fik ham til gudfader, som var bleven den aller ypperste mand i norden under himlen. Jeg siger det.*

27. Ilt mein vas þats stóðk ferri þverri ulfa sultar, þars malmar brustu mest, þótt opt sé smátt und einum; ek em skilliðr við skylja; því hefr skalmöld valdit; flestum es mest vil ok dul vætta virða dróttins = *Det var et stort mén, at jeg var så langt borte fra krigeren, hvor skudvåbnene bragede stærkest, selv om én enkelt ofte kun har liden betydning; jeg er skilt fra kongen; det er krigen skyld i; det er for de fleste kun et (fromt) ønske og selvbedrag at vente kongen(s) tilbagekomst).*

28. Hefk orðinn goðföður, þanns varð rikri hverjum heiptfiknum jofri norðr und niðbyrði Norðra; munk aldrigi biða bótir þess mækis móts margaukanda, es vann breiðan barðmána skarðan = *Jeg har mistet min gudfader, ham som var mægtigere end nogen anden kamplysten konge i norden under himlen; aldrig vil jeg få erstatning for den kraftige kriger (konge), som klævede de brede skjolde.*

29. Fyrr mun heimr ok himnar bresta í tvau, áðr an gæðingr glíkr hugreifum Áleifi at göðu — hann vas mest gótt menskra manna —, myni fœðask; Krístr enn hreini hafi ond kœns konungs ofar löndum = *För vil*

áðr an, glikr at góðu,
gæðingr myni fæðask;

køens hafi Kristr enn hreini
konungs ond ofar lǫndum.

4. Eiríksdrápa (1001).

Bærr est hróðr at heyra   hjaldrǫrr of þik gǫrvan.

5. Lausavísur.

- 1 (o. 987). Svá nøkkvi verðr   (óttu) eingadóttur
   sökknvis   Ávalda (því skaldi);
sannargs troga margra   síð mun Surts of beiði-
ægilig fyr augum   (svá geta menn til hennar)
allheiðins mér reiði,   -kvánar byrr af kyrri
sem ólitill úti   Kolfinnu mér rinna.
alls mest við fǫr gesta
(stærík brag) fyr búri
búrhundur gamall stúri.
2. Ræðkat rækimeidum
randaliðs at biðja
3. Fúss emk enn, þótt ossu
álföll drepi stáli,
mjök skýtr Marnar vakri,
minnask við Kolfinnu,

verden og himmelen briste itu, fór end en hövding, lig den huglade Olaf i det gode — han var af mennesker den allerbedste —, vil fødes; den rene Kristus bevare den kloge konges sjæl i himlen.

[Edr.] Est bærr, hjaldrǫrr, at heyra hróðr, gǫrvan of þik = *Du er værdig til at høre et digt, gjort om dig, kamprasse . . .*

[Lv.] 1. Reiði allheiðins sannargs sökknvis margra troga verðr mér fyr augum svá nøkkvi ægilig, sem ólitill gamall búrhundur stúri úti fyr búri alls mest við fǫr gesta; stærík brag = *Den helhedenske i sandhed blødagtige truge-udsmidters vrede bliver i mine øjne omtrent lige så frygtelig, som om en stor, gammel gårdhund viste sig meget gnaven udenfor madhuset ved gæsters færð (ankomst eller bortrejse). Jeg digter et vers.*

2. Ræðkat rækimeidum randaliðs at biðja eingadóttur Ávalda — óttu skaldi því —; síð mun byrr of beiðikvánar Surts rinna mér af kyrri Kolfinnu; svá geta menn til hennar = *Jeg råder ikke krigerne at bejde til Avaldes eneste datter — de truer skjalden med det —; sent vil min hu forlade (holde op med at tænke på) den rolige Kolfinna; den mening har man om hende.*

3. Fúss emk enn minnask við Kolfinnu, þótt álföll drepi ossu stáli, — mjök skýtr Marnar vakri —, þvít unnum nú áttgóðri, nýtri tróðu Endils eldgrundar nær betr an væri heitin mér = *Jeg har endnu lyst til at kysse Kolfinna, uagtet strømmene slår hårdt mod vor stav; skibet puffes*

því eldgrundar Endils
áttgóðri mér trúðu
betr unnum nú nýtri
nær an heitin væri.

6 Fyrr vas hitt, es harra
Hliðskjalfar gatk sjalfan,
skipt es á gumna giptu,
geðskjótan vel blóta.

4 (996). Førum festar órar,
ferr særoka at knerri,
svorð tekr heldr at herða —
hvar es Akkerisfrakki?.

7. Qll hefr ætt til hylli
Óðins skipat ljóðum,
algilda mank, aldar
iðju várna niðja,
en traubr, því vel Viðris
vald hugnaðisk skaldi,
legg ek á frumver Friggjar
fjón, því Kristi þjónum.

5. Veitk at visu skreyti
viðlendr konungr sendi
nøkðan hjör við nokkva
núflaust burar Austra;
verða hjölt fyr herði,
hofum gramr (kera) framðan,
skölkvings (of þák skjalga)
skrautlig konungsnauti.

8. Hofnum, hólða reifir,
hrafnbloðs goða nafni,
þess 's ól við lof lýða
lóm, ór heiðnum dómi.

stærkt —, ti jeg elsker nu den ætgode, dygtige kvinde næsten mere end om hun var mig lovet.

4. *Lad os flytte vore tove; der kommer en styrtesø mod skibet; rebene (tovene) begynder stærkt at strammes. Hvor er Ankerfrank?*

5. *Veitk, at viðlendr konungr sendi visu skreyti nøkðan hjör núflaust við nokkva burar Austra; skrautlig hjölt konungsnauti verða fyr herði skölkvings; gramr hofum framðan; of þák kera skjalga = Jeg ved, at den vidtherskende konge sendte digteren venligt et nøgent sværd for digtet; de prægtige hjalter på sværdet viser sig for krigeren (mig); kongen har udmærket mig; jeg har modtaget et sværd(?).*

6. *Hitt vas fyrr, es gatk vel blóta sjalfan geðskjótan harra Hliðskjalfar; skipt es á giptu gumna = Det var i gamle dage, at jeg vel kunde ofre til selve Hliðskjalf. husnare herre; nu er det anderledes med folks lykke.*

7. *Qll ætt aldar hefr skipat ljóðum til hylli Óðins; mank algilda iðju várna niðja; en traubr — því vald Viðris hugnaðisk skaldi vel — legg ek fjón á frumver Friggjar, því þjónum Kristi = Alle mennesker har indrettet deres digte for at få Odins gunst; jeg husker vore forfædres udmærkede id (digtning); men nødig — ti Odins magt huede skjalden vel — bærer jeg had til Friggs ægtefælle, ti jeg tjæner (nu) Kristus.*

8. *Hólða reifir, hofnum nafni hrafnbloðs goða ór heiðnum dómi, þess es ól lóm við lof lýða = Konge, jeg har forkastet Odins navn fra den hedenske tid, hans som under mændenes lovprisning pønsede på svig.*

9. *Mér skyli Freyr gramr ok Freyja; lætk fjörð qðul Njarðar; gröm líknisk við Grimni ok Þór enn ramma; vilk kveðja Krist einn ok goð allrar*

9. Mér skyli Freyr ok Freyja,
 fjörð lætk oðul Njarðar,
 líknisk gróm við Grimni,
 gramr, ok Þór enn ramma;
 Krist vilk allrar ástar,
 erum leið sonar reiði,
 vald es á frægt und foldar
 feðr, einn ok goð kveðja.
10. Sá 's með Sygna ræsi
 siðr, at blót eru kviðjuð;
 verðum flest at forðask
 fornhaldin skop norna;
 láta allir ýtar
 Óðins ætt fyrir róða;
 verðk ok neyddr frá Njarðar
 niðjum Krist at biðja.
11. Eitt es sverð þats sverða
 sverðaugðan mik gerði;
- fyr svip-Njörðum sverða
 sverðótt mun nú verða;
 muna vansverðat verða,
 (verðr emk þriggja sverða)
 jarðar hljótr, at yrði
 umbgerð at því sverði.
- 12 (997). Ólk, þars aldri véla
 auðgildanda vildak,
 hyrjar njót á hvítu
 hrafnvins féi minu;
 vank til góðs við grenni
 gunnmás, sem ek kunna,
 en friðskerðir færði
 fjórtál at mér hjörva.
13. Svá hefk hermila harma,
 hné Baldr í gný skjalda
 (baugs erum svipr at sveigi)
 sárlinns, rekit minna,

ástar; erum leið reiði sonar, es á frægt vald foldar und feðr = *Frey og Freyja må være mig gramme; jeg forlader Njords templer; utyskerne vise sig nådige mod Odin og den stærke Tor; jeg vil bede Kristus alene og gud om hele deres kærlighed; jeg er ked af sønnens vrede, som har af faderen berømmelig magt over jorden.*

10. Sá 's siðr með ræsi Sygna, at blót eru kviðjuð; verðum at forðask flest fornhaldin skop norna; allir ýtar láta ætt Óðins fyrir róða; ek verð ok neyddr frá niðjum Njarðar at biðja Krist = *Den skik er der nu hos Sygnernes fyrste, at blot er forbudte; vi må undgå alle nornebestemmelser, man før har trot på; alle mennesker vrager nu Odins slægt; også jeg tvinges bort fra Njords ætlinge for at tilbede Kristus.*

11. Eitt es sverð sverða, þats gerði mik sverðaugðan; nú mun verða sverðótt fyrir sverða svip-Njörðum; mun verða vansverðat, jarðar hljótr, at umbgerð yrði at því sverði; emk verðr þriggja sverða = *Et er det sværd blandt værd, som gjorde mig et sværd rigere; nu vil der for krigerne blive fuldt af sværd; sværdet skal blive benyttet, konge, selv om jeg fik en skede til det sværd; jeg har fortjent tre sværd.*

12. Ólk hrafnvins hyrjar njót á hvítu féi, þars vildak aldri véla auðgildanda; vank til góðs við gunnmás grenni, sem ek kunna, en hjörva friðskerðir færði fjórtál at mér = *Jeg underholdt krigeren med mit sølv, uden at jeg nærede nogen svig mod ham; jeg ydede ham så meget godt jeg formåede, men ufredsmanden vilde slå mig ihjæl.*

at lofhnugginn liggja
létk sunnr i dyn Gunnar,
ek of hefnda svá okkar,
Auðgísls bana dauðan.

en dreypilig drúpir
dýnu Rón hjá hönnum,
leyfik ljóssa vífa
lund, sem alpt á suudi.

14. Ek brá elda stökkvi
qlna skeiðs af reiði,
lagðak hendr at hundi,
hundgeðjuðum undir;
stendr eigi sá sendir
síðan Hlakkar skiða,
bál rauðk Yggjar éla,
éls við þjóð á vélum.

16. Þrammar, svá sem svimmi
silafullr, til hvilu
fúrskerðandi fjarðar,
fúlmár á trøð þóru,
áðr an orfa stríðir
ófríðr þorir skriða,
hann esa hlaðs við Gunni
hvilubráðr, und váðir.

15 (1000). Leggr at lýsibrekku
leggjar iss af Grísi,
kvöl þolir hön hjá hönnum,
heitr ofremðar sveiti,

17. Litt mun Høðr enn hvíti
hjalmsgrands fyr þúr skalmask,
hann mun aura Eirar
án, ok Strútr enn gráni,

13. Svá hermila hefk rekit barma minna — Baldr sárlíans hné i gný skjalda; erum svipr at sveigi baugs —, at létk lofhnugginn bana Auðgísls liggja dauðan sunnr i dyn Gunnar; ek of hefnda svá okkar = *Sá forbitret har jeg hævnnet mine sorger — krigeren segnede i kampen; jeg savner ham, — at jeg lod Auðgísls' lov-berøvede banemand ligge død sydpå efter kampen; således hævnede jeg os to.*

14. Ek brá af reiði hundgeðjuðum stökkvi qlna skeiðs elda undir; lagðak hendr at hundi; sá sendir Hlakkar éls skiða stendr eigi síðan á vélum við þjóð; rauðk bál Yggjar éla = *Jeg kastede vred den hundske mand til jorden (under mig); jeg lagde hånd på hunden; den kriger vil aldrig her-efter udklække svig mod folk; jeg rødfarvede mit sværd.*

15. Heitr ofremðar sveiti leggr af Grísi at leggjar iss lýsibrekku; hön þolir kvöl hjá hönnum; en dreypilig dýnu Rón drúpir hjá hönnum sem alpt á suudi; leyfik lund ljóssa vífa = *En hed stinkende svedlugt føres fra Gris til den lyse kvinde: hun døjer megen kval hos ham; men den sorgludende kvinde bøjer hovedet hos ham som en svane på vandet; jeg lovpriser den lyse kvindes sindelag.*

16. Fjarðar fúrskerðandi þrammar til hvilu, svá sem silafullr fúlmár svimmi á þóru trøð, áðr an ófríðr orfa stríðir þorir skriða und váðir; hann esa hvilubráðr við hlaðs Gunni = *Manden går så tungt og trægt til sængen, som han kunde være en med sild proppet stank-måge, der svømmede på bølgen, før den uskønne leskaftsbrøder tør krybe under klæderne; han haster ikke med at komme i kvindens sæng.*

17. Enn hvíti Høðr hjalmsgrands ok Strútr enn gráni mun litt skalmask fyr þúr, hann mun án aura Eirar, þótt ófríðr orþægir eigi viðan stöðul

þótt orfpægir eigi   ef ek næða Sif slæðu
ófríðr stöðul víðan,   sofa karms meðal arma;
hirðandi nýtr hjarðar   mákat láss við ljósa
hjørvangs, ok kvi langa.   lind ofrækðar bindask.

18. Kolfinna læzk kenna,   20. Veitkat hitt, hvat verða
kveðk enn of hlut þenna,   verglóðar skal tróðu,
hvat kveða vífi vitru   rinumk öst til Ilmar
valda, fúlt af skaldi;   unnar dags, á munnni,
en af ungum svanna   ef fjölgegnir fregna
auðhnykkjanda þykkir,   fagnendr jötuns sagna.
óð emk gjarn at greiða,   flók af gylltar Grisi
ganga dýrligr angi.   geitbelg, hvat mik teitir.

19. Lítt hirði ek, lautar   21. Heim koma hirði-Naumur,
lundr hefr hætt til sprunda   hams es góðr á fljóðum,
viggs, þótt verðak höggvinn.,   sævar báls frá seljum
varr, í höndum svarra,   sléttfjallaðar allar;

ok langa kvi; hirðandi hjörvangs nýtr hjarðar = *Den hvide (fejje) kriger og den grå Strut (hunden) vil ikke gå skyndsomt forbi madhuset; han vil aldrig besidde kvinden. uagtet den uskønne lebryder har store fæhuse og lange fårefolde; krigeren har hjord nok.*

18. Kolfinna læzk kenna fúlt af skaldi; kveðk enn of þenna hlut; kveða hvat valda vitru vífi; en af ungum svanna þykkir auðhnykkjanda ganga dýrligr angi; emk gjarn at greiða óð = *Kolfinna erklærer, at hun mærker (noget råddent o:) uvenskab fra skjalden (mig); jeg digter fremdeles om denne sag; man siger, at den kloge kvinde har grund dertil; men manden (jeg) synes at der fra den unge kvinde slår ham i møde en herlig duft; jeg digter gjerne et vers.*

19. Lítt hirði ek, þótt verðak höggvinn í höndum svarra — varrlautar viggs lundr hefr hætt til sprunda —, ef ek næða sofa meðal arma slæðu karms Sif; mákat of bindask ofrækðar við ljósa láss lind = *Jeg bryder mig ikke om, om jeg blev hugget ihjel i kvindens arme. — manden har gjort det uvestykke at besøge hende —, hvis jeg fik lov til at sove i hendes arme; jeg kan ikke afholde mig fra min stærke elskov til den lyse kvinde.*

20. Veitkat hitt, hvat skal verða verglóðar tróðu á munnni — öst rinumk til Ilmar unnar dags —, ef fjölgegnir fagnendr jötuns sagna fregna, hvat mik teitir: flók geitbelg af gylltar Grisi = *Jeg ved ikke, hvad kvinden vil sige — jeg nærer kærlighed til hende —, hvis de brave mænd erfarer, hvad der glæder mig; jeg flæede en gedebælg af so-Grisen.*

21. Hirði-Naumur sævar báls koma heim ór seljum allar sléttfjallaðar; hams es góðr á fljóðum; nú setk mína ábyrgð af, þótt óþekkjar Syu ýfisk

nú selk af, þótt ýfisk þlökkjar Syn nekkvat, hverr taki seggr við svarra sinum, ábyrgð mina.	ef svát orr á eyri uppsátrs boði (at láta vel hyggjum þat) viggjar visar mér at Grisi.
22. Mjök tegask seima sökkvir, (snót) verðk þegns fyr hótum, (vér munum dag hvern dýrra) dulrækinn mik sökja; heldr mun hœli-Baldri hlautgeirs fyr því meira (vön erumk slíks) an sleikja sinn blóttrygil innan.	24. Þykki mér, es ek þekki þunnisunga Gunni, sem fleybrautir fljóti fley meðal tveggja eyja, en þás sék á Sögu saums i kvinna flaumi, sem skrautbúin skriði skeið með gyldum reiða.
23. Þá mun reyndr at ráðnu rógherðöndum verða (minnumk) malma sennu minn hugr (við Kolfinnu),	25. Auðs hefk illrar tíðar alldrengila fengit, mik hefr gjöllu gollu gramr ok jarl of framðan,

nekkvat; hverr seggr taki við sinum svarra = *Kvinderne kommer alle med glat hud hjem fra søsteren; de har et godt udseende; nu har jeg intet ansvar (herefter) for, om kvinden bliver noget gnaven; enhver tage nu mod sin kvinde (kone).*

22. Mjök tegask seima sökkvir sökja mik dulrækinn; verðk fyr hótum þegns; vér munum, snót, hvern dag dýrra; heldr mun hlautgeirs hœli-Baldri meira fyr því, an sleikja sinn blóttrygil innan; erumk slíks vön = *I høj grad agter manden i sin indbildskhed at angribe mig; han truer mig; vi husker, kvinde, andre dage herligere; langt vanskeligere vil det blive for blotmanden end at slikke sin offerskål indvendig; det venter jeg.*

23. Þá mun minn hugr verða reyndr rógherðöndum at ráðnu malma sennu — minnumk við Kolfinnu —, ef svát orr uppsátrs viggjar boði visar mér at Grisi á eyri; hyggjum vel at láta þat = *Da vil mit mod blive prøvet for krigerne tilvisse i kamp — jeg mindes ved (kysser) Kolfinna —, dersom den raske mand sender mig mod Gris til holmgang; jeg er vel tilmode ved at lade det ske.*

24. Mér þykkir, es ek þekki Gunni þunnisunga, sem fley fljóti fleybrautir meðal tveggja eyja, en þás sék á saums Sögu i kvinna flaumi, sem skrautbúin skeið skriði með gyldum reiða = *Det synes mig, når jeg ser kvinden, som et skib svæver over søen mellem tvende øer, men når jeg ser på hende i den glade kvindeskare, [er det] som et prægtigt udstyret skib med forgyldt skrud skred fremad.*

25. Hefk illrar tíðar fengit auðs alldrengila — mik hefr gramr ok jarl of framðan gjöllu gollu —, ef skalk gjalda matvisum Grisi glapskuldir fyr minstan verka ok hefk þeygi gjalfreygs mörk = *I en uheldig stund har*

ef glapskuldir gjalda
gjalfrleygs ok hefk þeygi
mörk fyr minstan verka
matvisum skalk Grísi.

26. Hnauð við hjartasiðu,
hreggblásin, mér ási,
mjök hefr uðr at öðru
aflat þöru skafli,
marr skotar mínum knerri,
mjök em ek vátr, af nokkvi,
munat úrþvegin eira
alda sinu skaldi.

27. Rindr mun hvitri hendi
hørdúks of brö mjúka,

fljóð gat fremðar æði,
fjølerrin sér þerra.
ef dauðan mik meiðar
morðveggs skulu leggja,
áðr vask ungu fljóði,
út of borð, at sútum.

28. Ek munda nú andask,
ungr vask harðr i tungu,
senn, ef sölu minni,
sorglaust, vissak borgit;
veitk, at vetki of sýtik,
valdi goð hvar aldri,
(dauðr verðr hverr) nema hræð-
umk
helviti, skal slíta.

jeg med stor mandhaftighed erhværvet mig gods — både en konge og en jarl har udmærket mig ved (gave af) det klingende guld —, dersom jeg nu skal betale den madkyndige Gris fejl-gæld for så ringe et digt, uden dog at besidde kvinden.

26. Ási hnauð mér við hjartasiðu; hreggblásin uðr hefr mjök at öðru aflat þöru skafli; marr skotar mínum knerri af nokkvi; mjök em ek vátr; úrþvegin alda munat eira sinu skaldi = *Stangen ramte mig i siden ved hjertet; det af stormen opsvulmede hav har i høj grad frembragt lange skumbølger; søen tumler med mit skib ikke uden skæbnens bestemmelse; jeg er meget våd; den våde bølge vil ikke skåne sin skjald.*

27. Fjølerrin Rindr hørdúks mun þerra sér of mjúka brö hvitri hendi, — fljóð gat fremðar æði —, ef morðveggs meiðar skulu leggja mik dauðan út of borð; vask áðr ungu fljóði at sútum = *Den raske kvinde vil tørre tåren af sine bløde øjenbryn med sin hvide hånd — hun fik et udmærket sind —, hvis krigerne skal (nu) kaste mig som lig over bord; jeg var fordums den unge kvinde til (elskoves) bekymring.*

28. Ek munda nú andask senn sorglaust, ef vissak borgit sölu minni; ungr vask harðr i tungu; veitk at of sýtik vetki — hverr verðr dauðr —, nema hræðumk helviti; goð valdi, hvar slíta skal aldri = *Jeg vilde nu straks dø uden bekymring, hvis jeg vidste, om min sjæl blev frelst; jeg var som ung hvas ved min tunge; jeg ved at jeg ikke frygter noget — enhver skal dø —, undtagen helvede er jeg bange for; men gud skal råde for, hvor jeg skal leve (efter døden).*

Gríss Sæmingsson.

Islænder, omkr. 1000.

Lausavísa (1001).

Nú þykki mér nokkurr,	hér hafa gestir gorrva
námskorð, vesa orðinn	— gengr út kona þrútin —
(lítk hvi sumt mun sæta)	(þerrir sjáligr svarri)
sveimr, meðan ek vas heiman,	slaug þungliga (augu).

Anonyme digte og vers.

I. Om historiske personer og begivenheder.

A. Digte.

Eiríksmál (fra omkr. 950).

1. Hvat's þat drauma,	baðk upp risa
hugðumk fyr dag risa	bekki at stráa
Valhøll at ryðja	bjórker at leyðra.
fyr vegnu folki:	valkyrjur vin bera
vakðak Einherja,	sem vísi kœni.

[G. S.] Námskorð, nú þykki mér nokkurr sveimr vesa orðinn, meðan ek vas heiman; lítk hvi sumt mun sæta; hér hafa gestir gorrva þungliga slaug; kona gengr út þrútin, sjáligr svarri þerrir augu = *Kvinde, nu synes jeg at der må være sket en ufredelig sværmen, medens jeg har været borte; jeg ser nok hvad endel (af dette) betyder: (nogle) gæster har her afstedkommet en tung (følelig) fortræd; (min) kone går ud grådophovnet; den skønne kvinde tørrer sine øjne.*

[Em.] 1. *Hvad er det for drømme?; jeg drømte jeg stod op for dag for at ryddeliggjøre Valhal til modtagelse af faldne krigere; jeg vækkede Einherjerne, bad dem stå op for at strø bænkene, rense ølkarrene, valkyrjerne at bære vin omkring som der kom en fyrste.*

2. Es mér ór heimi
høfða vánir
göfugra nokkurra,
svá 's mér glatt hjarta.
3. Hvat þrymr þar Bragi
sem þúsund bifisk
eða mengi til mikit?
Braka öll bekkpili
sem myni Baldr koma
eptir í Óðins sali.
4. Heinsku mæla
skalat enn horski Bragi,
þvit þú vel hvat vitir;
fyr Eiriki glymr,
es hér mun inn koma
jöfurr í Óðins sali.
5. Sigmundur ok Sinfjötli,
risið snarliga
ok gangið í gögn grami,
- inn þú hjóð,
ef Eiríkr séi;
hans es mér nú von vituð.
6. Hvi 's þér Eiríks von
heldr an annarra?
Þvit mörqu landi
hann hefr mæki roðit
ok blóðugt sverð borit
7. Hvi namt hann sigri þá,
es þér þótti snjallr vesa?
Óvist 's at vita,
sér ulfr enn hqsvi
[greypr] á sjöt goða.
8. Heill nú Eiríkr,
vel skalt hér kominn
ok gakk í höll horskr.
hins vilk fregna,
hvat fylgir þér
jöfra frá eggprimu.

2. *Jeg vænter nogle høje mænds komme fra verden; derfor er mit hjerte glad.*

3. *Hvad larm er derhenne Brage, som om det var tusinder, der bevægede sig eller en meget stor mængde? (Brage:) Det knager i alle søder som om det kunde være Balder, der kom igen til Odins sale.*

4. *Tåbeligheder skal du ikke tale, du kloge Brage. ti du ved god besked; det bulder varster om Erik, som herind vil komme, kongen, i Odins sale.*

5. *Sigmund og Sinfjötle, rejser jer hurtig og går ud imod fyrsten; hvis det er Erik, så byd ham ind; det er ham jeg bestemt vænter nu.*

6. *(Brage:) Hvorfor vænter du Erik mere end andre? — (Odin:) Ti han har i mangt et land rødfarvet sit sværd og båret det blodigt.*

7. *(Brage:) Hvorfor berøvede du ham da sejren, siden han tyktes dig modig? — (Odin:) Man kan aldrig vide — den grå ulv ser så barsk henimod gudernes boliger.*

8. *(Sigmund:) Hil dig Erik, vær velkommen her og gå ind i hallen, kloge fyrste. Derom vil jeg spørge: hvilke fyrster ledsager dig fra striden?*

9. Konungar ro fimm, ek em enn sétti sjalfr.
kennik þér nafn allra,

Bárðardrápa

om islænderen Bárðr Hallason (d. 980) fra omtr. 975.

(Stef:) Bárðr of rístr þóru braut land varar andra.

Et niddigt om kong Harald blátand

fra omtr. 980.

Þás sparn á mó marnar en bergsalar Birgir
morðkunnr Haraldr sunnan, þöndum rækr í landi
varð þá Vinða myrðir (þat sá ǫld) í jǫldu
vax eitt, í ham faxes, óríkr fyrir líki.

Et digt om Guðleifr Arason,

mulig af Óðarkeptr omkr. 1000.

Ryðfjónar gekk reynir síðreynir lét síðan
randa suðr á landi snjallr morðhamar gjalla
beðs í þenar smiðju hauðrs í hattar steðja
Baldrs sigtólum halda; hjaldrs Vetrliða skaldi.

9. (Erik:) Der er fem konger, jeg nævner dem alle for dig; selv er jeg den sjette.

(Bárðardr.) Bárðr of rístr þóru land varar andra braut = Bárð ríster havet med skibet bort (fra Island).

(Nid). Þás morðkunnr Haraldr sparn sunnan á marnar mó í ham faxes. þá varð Vinða myrðir vax eitt, en Birgir óríkr, rækr þöndum bergsalar í landi, fyrir í jöldu líki; þat sá ǫld = Da den kampberönte Harald begav sig syd fra på skibet i en hingsts skikkelse, blev Vendernes bane-mand kun til voks, men den afmægtige Birger, hvem guderne forfølge i landet, gik foran i en hoppers skikkelse. Det har folk set.

(Om Gudleif). Randa reynir suðr á landi gekk halda sigtólum í þenar smiðju ryðfjónar beðs Baldrs; snjallr hjaldrs síðreynir lét síðan morðhamar gjalla í hattar hauðrs steðja Vetrliða skaldi = Krigeren på sydlandet vilde rette våben mod mandens (Tangbrands) bryst, men den modige kriger (Gudleif) lod derfor sin økse runge på skjalden Vetrliðes hoved.

Hafgerðingadrápa*af en suðreyskr maðr, mulig omkr. 1000.*

1. Allir hlýði ossu fulli   meinalausan farar beina;
 (amra fjalla) Dvalins (hallar).   heiðis haldi há:rar foldar
   hallar dróttinn of mér stalli.
- 2 (*stef.*): Mínar biðk at munka
   reyni

Oddmjór (fra 10. árh.).

- Skjöldungr rak með skildi   réð sá konungr síðan
 skeiðarbrand ór landi;   snjallr Noregi öllum.

B. Lausar vísur.**1. Om en Herjolfr Sigurðarson fra 9. árh.**

- Bersi brunninrazi   en Herjolfr hokinrazi
 beit geit fyr Herjolfi;   hefndi geitr á bersa.

2. Om Torf-Einar jarl fra omtr. 990 (norsk).

- Þá gaf hann Tréskegg trollum,   Torf-Einarr drap Skurfu.

(*Hafgerðingadr.*) 1. Allir hlýði ossu Dvalins fulli; amra fjalla hallar
 ... = *Alle lytte til vort digt; havgærdingernes(?) . . .*

2. Biðk meinalausan munka reyni at beina farar mínar; dróttinn hárar
 foldar hallar haldi heiðis stalli of mér = *Jeg beder den syndfrie gud at
 lade min rejse gå godt; den høje himmels herre holde sin hånd over mig.*

(*Oddmjór.*) Skjöldungr með skildi rak skeiðarbrand ór landi; sá snjallr
 konungr réð síðan öllum Noregi = *Fyrsten med skjoldet drev skibet (de
 fjendtlige skibe) ud af landet; den modige konge herskede siden over hele
 Norge.*

B. Lausar vísur.

1. Björnen med den svedne ars (*der ser ud som sveden*) bed en ged
 for Herjolf, men Herjolf med den krumme bag hævnede sin ged på
 björnen.

2. Da gav han (*Torf-Einar*) Træskæg til trolde; Torv Einar
 dræbte (*også*) Skurva (*to vikinger*).

3. Nidvers om Kormak og Steingerd fra omtr. 965.

Vildak hitt at væri	værak þráða Þrúði,
vald-Eir gamans jalda	þeiri's stöðvar geira
stæðilót i stóði	gunnörðigra garða
Steingerðr, en ek reini,	gaupnelds, á bak hlaupimm.

4. Om Harald gráfeld fra omtr. 965.

Æ standa mér augu	of eld til Gráfeldar.
-------------------	-----------------------

5. Om Hjaltesönnerna fra omtr. 975.

Mangi hugði manna	þás á Þorskafjarðar
morðkannaðra annat,	þing með ennitinglum
isarns meiðr, an æsir	holtvartaris Hjalta
almærir þar færi,	harðfengs synir gengu.

6. Nidvers om biskop Fredrik og Torvald vídförle 984.

Hefr börn borit	þeira 's allra
byskup niu,	Þórvaldr faðir.

7. Om Ingolfr Þórsteinsson fra omtr. 985.

Allar vildu meyjar	þær es vaxnar vöru,
með Ingolfi ganga,	vesöl kvazk æ til litil.

3. Vildak hitt, at Steingerðr, vald-Eir gamans, væri jalda stæðilót i stóði, en ek reini, værak hlaupiun á bak þeiri þráða Þrúði, es stöðvar „geira gunnörðigra garða gaupnelds“ = *Jeg vilde ønske, at Steingerd, der tilfreds-stiller kødelig lyst, var en brunstig hoppe, og jeg en hingst, og at jeg var sprungen op på ryggen af hende [de sidste ord er lidet forståelige].*

4. *Altid fæster mine øjne sig over ilden på Gráfeld.*

5. Mangi manna morðkannaðra hugði annat, isarns meiðr, an almærir æsir færi þar, þás synir harðfengs Hjalta gengu á Þorskafjarðarþing með ennitinglum holtvartaris = *Ingen kamprøvet mand trode, kriger, andet end at de herlige aser kom, da den tapre Hjaltes sønner gik til Torskefjordting med skrækkeshjelme på.*

6. *Bispen har født 9 børn; til dem alle er Torvald fader.*

7. *Alle møer vilde giftc sig med Ingolf, de som var fuldvoksne; den, der var for ung, erklærede sig stadig elendig [jeg vil også — sagde de*

[ek vil ok — kvað kerling með Ingolfi ganga, meðan mér tvær of tolla tennr í øfra gómi].

8. Om Stefnirs skib fra 996.

Nú hefr stafna Val Stefnis (straumur ferr of hol knerri) heldr getum vér, at valdi, vesa munu bõnd i landi, felliveðr (af fjalli) (geisar ó með isi) fjallrænt brotit allan; ásríki gný slikum.

9. Varselsvers om en kamp 997.

Roðin es Geirvör hõn mun hylja gumna blóði; hausa manna

10. En nordmand, nøkkvamaðr, fra omtr. 999.

a. Of fjarri stendr errinn ef værim hér hárir
— Ormr brunar dõkkur at nõkkva Herraðs synir háðir,
há — með hyggju stóra (snákr skriðr, þars brim blikir)
hlýri minn ok vinnur; bræðr tveir né þá flæðim.

gamle koner — være gift med Ingolf, medens to tænder hænger endnu i min øverste gane — dette sidste er yngre tildigtning].

8. Nú hefr fjallrænt felliveðr brotit allan stafna Val Stefnis; straumur af fjalli ferr of hol knerri; heldr getum vér, at ásríki valdi slikum gný — ó geisar með isi —, bõnd munu vesa i landi = Nu har en fra fjældene kommende orkan slát Stefnirs skib helt i stykker; strømmen fra fjældet farer hen over det hule skib; vi formoder trygt, at det er gudernes magt, der volder en sådan bragen — floden raser fuld af is —, guderne er endnu her i landet.

9. Geirvör [et fjældskred] er farvet i menneskeblod; den vil dække mænds hoveder.

10. a. Of fjarri stendr hlýri minn errinn með stóra hyggju ok vinnur; há, dõkkur Ormr brunar at nõkkva; ef værim hér háðir hárir synir Herraðs, né þá flæðim tveir bræðr; snákr skriðr, þars brim blikir = For langt borte er min raske brøder med den store forstund og arbejdskraft; den høje, mørke Orm [den lange] kommer farende mod min båd; hvis vi var her bægge to Herraðs gråhårede sønner, vilde vi to brødre ikke flygte. Ormen skrider fremad, hvor brændingen hvidnes.

b. Leika barðs á borði	mér leikr einn ok annarr
byrhreins fyrir þér einum	öldu sveipr í greipum
— gramr mun á foldu fremri	(því verðk) borðs á barða
fár — sex tígir ára,	(bæginng fyrir þér vægja).

II. Vedrörænde forhistoriske begivenheder, sagn, myter og desl.

A. Bjarkamál en fornu.

1. Dagr 's upp kominn, dynja hana fjaðrar, mál 's vilmögum at vinna erfíði; vaki ok æ vaki vina hofuð, allir enir æztu Aðils ofsinnar.	heldr vekk yðr at hofðum Hildar leiki.
2. Hár enn harðgreipi, Hrólfr skjótandi, ættum góðir menn, þeirs ekki fløeja; vekka yðr at vini né at vífs rúnum,	3. Hniginn 's i hadd jarðar Hrólfr enn stórláti.
	4. Gramr enn gjoflasti gæddi hirð sína Fenju forverki, Fáfnis miðgarði, Glasis glóbarri, Grana fagrbyrði, Draupnis dýrsveita, dúni Grafvitnis.

b. Sex tígir ára leika á barðs borði byrhreins fyrir þér einum; fær gramr mun fremri á foldu; mér leikr einn ok annarr öldu sveipr í greipum á borðs harða; því verðk bæginng vægja fyrir þér = 60 árer spíller på skíbets síde hos díg alene; kun fá konger på jorden overgår díg; men en og en anden áre (to árer) spíller i míne hænder på bådkanterne; derfor må jeg, der dog ellers ikke víger, gíve efter for díg.

[Bjm.] 1. Dagen er oprunden, hanens vínger suser; det er på tíde for trølle at gå til deres arbejde. Våger, våger stedse, venner, alle Adílses ypperste svende.

2. Hár með den hárde hánd, Rolf den skyðende, mænd af gode ætter, som for íntet flýgter, — jeg vækker eder ej til vín eller til samtale með kvínder, men jeg vækker eder til Hílds hárde leg.

3. Rolf den stolte er segnet til jorden.

4. Den gavmíldre fyrste gav sín hírd guld í mængde (alle omskrívningerne for guld).

5. Ýtti ǫrr hilmir,
aldir við tóku,
Sifjar svarðfestum,
svelli dalnauðar,
tregum Otrs gjöldum,
týrum Mardallar,
eldi Órunar,
Iðja glysmólum.
- þjóðir hermargar,
Rinar rauðmalmi,
rógi Niflunga,
visi enn vigðjarfi,
varði hann Baldr þeygi.
- [7. *vistnok af et yngre Bjarke-
mål.*
Svá skalk hann kyrkja
sem enn kámleita
véli viðbjarnar
veggja aldinna].
6. Gladdi gunnveitir,
gengum fagrúnir,
Þjaza þingskilum,

B. Enkelte vers og brudstykke.

1. Kong Rolf i Adilses hal.

Aukum enn elda   Flæra sá elda,
at Adils húsum.   es yfir hleypr.

2. Om Hake, se Hkr. I, 43.

Haki vas brendr á báli,   þars brimslóðir óðu.

3. Om Tor.

Áðr djúphugaðr dræpi   gegn á grøðis vagna
dolga rammr með hamri   gagnsæll faðir Magna.

5. *Den gavmilde konge stødte fra sig — mændene modtog — guld i mængde.*

6. *Krigeren glædede — vi gik smukt prydede — overmåde mange mænd med guld i mængde, den kampdjarve konge; ham beskyttede Balder dog ikke.*

[7. *Således skal jeg kvæle ham som den sortsmudsede kat.*

B. 1. *Lad os endnu øge bålet i Adils' hal. — Den flygter ej ilden, der igennem den springer.*

2. *Hake blev brændt på bål, hvor . . . fór over havet.*

3. *Áðr djúphugaðr, gegn, gagnsæll faðir Magna dræpi rammr með hamri á dolga vagna grøðis = För Magnes modige, brave, sejrriige fader slog jætterne kraftig med hammeren.*

4. Et citat af et ældre digt.

Vel es ek veit þat, vask ein of látin.

5. Lignende.

Baugr es á beru sœmstr, en á boga þrvar.

6. En troldkvinde (*svar på Brages lausav. 2*).

Troll kalla mik	vilsinn völu,
tungl sjótrungnis,	vörð nafjarðar,
auðsug jötuns,	hvélsvelg himins —
élsólar þöl,	hvat 's troll nema þat?

7. Et jættelignende væsen.

Vask þars fell af fjalli	gerir fár jötunn fleiri
flóðkorn jötuns móður	fold i vingamoldu
hám bergrisa ór himni	hömlu heiðar þrumlu
heiðins á náleiðar.	hamváta mér báta.

8. Om et møde mellem to troldkyndige.

Fork lætr æ sem orkar	járnstafr skapar ærna,
atglamrandi hamra	eru sollin rif trolli,
á glotkylli gjalla	hár á Hjaltaeyri
Geirildar hvi meira;	hrið kerlingar síðu.

4. *Det er godt jeg veä det; forladt er jeg bleven.*

5. *Ringen passer bedst på skjoldet, pilene på buen.*

6. *Troldene kalder mig [kæmninger for troll] — hvad er det andet end en troll?*

7. Vask þars flóðkorn fell ór hám himni bergrisa, af fjalli . . . . . ; fár jötunn gerir mér fleiri báta hamváta i hömlu fold . . . . . (*endel er uforståeligt*) = *Jeg var tilstede, da klippen styrtede fra det høje fjæld, af fjældet . . . så jætter gör flere både hudvåde (lader dem synke) på søen end jeg . . . .*

8. Hamra atglamrandi lætr, sem orkar, æ hvi meira fork gjalla á glotkylli Geirildar: hár járnstafr skapar ærna hrið kerlingar síðu á Hjaltaeyri: rif eru sollin trolli = *Jærnsmeden lader, alt hvad han kan, stadig med stigende kraft staven buldre på Geirilds vandbælg; den lange jærnstav*

9. En höjbos klage.

Einn byggvík stöð steina	rúm 's þöðvitrum betra
stafnrúm Atals hrafni,	(brindýri knák stýra),
esat of þegn á þiljum	lifa mun þat með loðum
þröng, býk á mar ranga;	lengr, an ilt of gengi.

III. Forskellige brudstykker.

A. *Om skjaldskab.*

1. Bæði ák til brúðar	2. Hreggskornis vilk handa
bergjarls ok skip dverga	háleitan mjöð vanda.
sollinn vind at senda	
seinfyrnd götu eina.	

B. *Om kampe og mod.*

1. Odda gnýs við æsi	3. Svá skaut gegn i gögnum
oddnets þinul setja.	garð steinfarinn barða,
	sá vas gnýstærir geira
2. Hnigu fjandr at glym Gøndlar	gunnar hæfr, sem næfrar.
grams und arnar hramma.	

forskaffer på Hjaltør kællingens side megen overløst; heksens ribben er opsvulmede [af vand].

9. Einn byggvík steina stöð stafnrúm Atals hrafni, esat of þegn þröng á þiljum; býk á mar ranga; rúm es betra þöðvitrum an ilt of gengi; þat mun lifa lengr með loðum; knák stýra brindýri = *Alene bebor jeg stavnummet på skibet i højen; der er ingen trængsel om manden (mig) på dækket; jeg bor i skibet; den rigelige plads er dog bedre for den kampkyndige (mig) end et slet følge; det [følget] vil fremdeles mindes af folk. Jeg styrer skibet.*

III. A. 1. Ák til bæði sollinn vind bergjarls brúðar ok seinfyrnd skip dverga at senda eina götu = *Både har jeg (af elskov?) optænnte tanker og digte, der sent vil glemmes, at sende en og samme vej.*

2. Vilv vanda háleitan mjöð . . . hreggskornis handa = *Jeg agter at digte et kvad . . . .*

B. 1. Setja oddnets þinul við æsi odda gnýs = *At sætte (man sætter?) skjoldet mod (gøre modstand mod) krigeren.*

2. Fjandr grams hnigu at Gøndlar glym und arnar hramma = *Fyrstens fjender segnede i kampen under ørnens klør.*

3. Svá skaut gegn i gögnum steinfarinn barða garð sem næfrar; sá

4. Ógnrakkr, skalat okkur, almr dynskúrar malma, (svá bauð lind) í landi (lins) hugrekki dvína.	5. Örgildi vask (Eldis) áls fjörgynjar (mála) dyggr (sé heiðr ok hnöggvi) hrynbeðs (áar steðja).

C. Om sørejsler.

1. Hrauð i himin upp glóðum hafs, gekk sær af afli, þorð hykk at ský skerðu, skaut Ránar vegr mána.	austr sék fjöll af flausta ferli geisla merluð. 4 (<i>fundet på en årestump</i>). Vaskat dási, es drók þessa opt ósjaldan ór at borði, sjá gerði mér sára lófa, meðan heimdragi hnauð-at rauða.
2. Boði fell of mik bráðla, bauð heim með sér geimi, þák eigi lqð lægis.	
3. Erum á leið frá láði liðnir Fínum skriðnu;	

geira gnýstærir vas gunnar hæfr = *Således skød den dygtige mand i gennem skjoldet som var det næver; den kriger var skikket til kamp.*

4. Ógnrakkr almr malma dynskúrar. okkur hugrekki skalat dvína i laudi; svá bauð lins liud = *Kampkække kriger, vort mod skal ikke ophøre i landet; således bød kvinden.*

5. Vask dyggr fjörgynjar áls hrynbeðs örgildi; ok heiðr sé áar steðja Eldis mála hnöggvi = *Jeg var tro mod den gavmilde fyrste; ære være ham.*

C. 1. Hafs glóðum hrauð i himin upp; sær gekk af afli; hykk at þorð skerðu ský; Ránar vegr skaut mána = *De luende bølger slog mod himlen; søen var i voldsomt oprør; jeg tror at stavnene brød skyerne; havet skubbode til månen.*

2. *Brændingen styrtede hurtig omkring mig; søen bød mig hjem til sig; jeg modtog ikke dens indbydelse.*

3. Erum liðnir á leið frá láði, Fínum skriðnu; af flausta ferli sék fjöll austr merluð geisla = *Vi er komne ud på søen fra det land, hvorover Finnerne farer på skier; fra søen af skuer jeg fjældene mod øst skinnende i solstrålerne.*

4. *Jeg var ingen doven karl, da jeg atter og atter trak denne åre på bådskanten; den gav mig omme hænder, medens hjemmefødingen ikke fik røde hænder ved sit (smede) arbejde.*

D. Om kærlighedssorg.

Aura stendr fyr órum eik fagrbúin leiki.

Tillæg.

Vers tillagte danske mænd og knyttede til Danmark og Sverrig.

Vagn Ákason (986).

Sigvaldi hefr setta	hyggr i faðm at falla
sjalfa oss und kylfu,	fljótt vinkonu sinni,
en fárhugaðr fnauði	en fyr borð et breiða
fór heim til Danmarkar,	Búi gekk með hugrekki.

En Jomsviking (986).

Gerðak jarli	þat vas mér þá títt,
orr at vári;	en þetta nú.

Sveinn tjúguskegg,

konge i Danmark, d. 1014 (ikke ægte).

Grendi Þórleifr Þrænda	Njorðr réð viga virðum
þengils hróðr fyr drengjum,	vellstæri brag færa
hafa ólittit ýtar	brot lands ok galt gæti
jarls nið borit víða;	grálíga léons þóru.

D. Fagrbúin aura eik stendr fyr órum leiki = *Den prægtig smykkede kvinde forhindrer min munterhed.*

Till. (Vagn). *Sigvalde har bragt os under køllen, men den ondsindede kryster begav sig hjem til Danmark; han tænker kun på at falde i sin venindes arme hurtigst, men Bue sprang modigt over det brede bord.*

(Jomsv.) *Jeg skaffede jarlen et ar i våres; det gjorde jeg dengang, men dette nu.*

(Sveinn). *Þórleifr grendi hróðr Þrænda þengils fyr drengjum; ýtar hafa borit víða ólittit jarls nið; Njorðr viga réð færa virðum vellstæri brag ok galt lands gæti grálíga brot þóru léons = Torleif forminskede hos mændene Trønderfyrstens ros; mændene har udbredt jarlens stærke nið vidt og*

Danir („danske mænd“) omkr. 980.

Eigi vildu Jótar	nú 's Danmarkar dróttinn
reiða gjald til skeiða,	i drengja lið genginn:
áðr Styrhjarnar stæði	landa vanr ok lýða
Strandar dýr á landi:	lifir ánauðr hann auðar.

„Finnváln í Jómsborg“.

Hildir stendr hverjan myrgin	eiguð viga (vægi)
hjaldrs und rauðum skildi:	(vill) Baldrs fǫður illan
nú hafa sigmeyjar settan	(Óðinn) Hǫðr sem allir
sverðleik Dǫnum harðan;	óljósan (val kjósa).

„En rødskægget mand“ omkr. 985.

Lætr eigi mik, lýtir	þat mun sáð of síðir
liðbands sás frið grandar,	signennum her kenna
(reiðr emk stála stýri)	(roðin eru leyfðra lofða
Styrhjörn vesa kyrran;	lindi) sǫr at binda.

*bredt; krigeren bragte den hædrede fyrste et digt og gengældte landstyre-
ren bittert skibets ødelæggelse.*

*(Danir). Ikke vilde Jyderne bringe godset ned til skibene, før Styr-
hjörns skibe stod på land; nu har Danmarks konge sluttet sig til dem
som kampfælle; berøvet land og folk lever han (vil han leve) undertrykt
af skæbnen.*

*(Finnváln). Hjaldrs Hildir stendr hverjan myrgin und rauðum skildi;
nú hafa sigmeyjar settan Dǫnum harðan sverðleik; eiguð viga Hǫðr sem
allir óljósan Baldrs fǫður illan — Óðinn vill kjósa vægi val = Kampens Hilde
stár hver morgen med rødt skjold; valkyrjerne har nu bestemt for Dan-
erne en hård kamp; I kriger såvelsom alle har Balders mørke faders
vrede — Odin ønsker at kåre vai ved sværdet.*

Styrhjörn, sá lýtir liðbands, es grandar frið, lætr mik eigi vesa kyrran;
emk reiðr stála stýri; þat sáð mun of síðir kenna signennum her at binda
sǫr; roðin eru lindi leyfðra lofða = Styrhjörn, den gavmilde mand, som øde-
lægger freden, lader mig ikke være rolig; jeg er vred på krigeren; den
udsæd vil omsider lære den krigerske hær at forbinde sine sår; de lov-
priste mænds spyd er røde af blod.

Karlevi-stenens vers fra omtr. 1000.

Folginn ligr, hinns fylgðu	munat reið-Viðurr ráða
(flestr vissi þat) mestar	rógstarkr i Danmörku
dæðir, dolga Þrúðar	Vandils jörmungrundar
draugr i þeimsi haugi;	ørgrandari landi.

Dolga Þrúðar draugr, hinns mestar dæðir fylgðu — flestr vissi þat — ligr folginn i þeimsi haugi; ørgrandari Vandils jörmungrundar reið-Viðurr rógstarkr munat ráða landi i Danmörku = *En kriger, der havde de største bedrifter at opvise — det vidste alle — ligger begravet i denne høj; aldrig vil nogen retskafnere søfarer, stærk i kamp, råde for land i Danmark.*

Det 11. århundrede

Óláfr bjarnylr Hávarðarson.

Islænder, d. 1001.

Lausavísa (1000).

Þess ræðk fyrst at fregna	metorð leggja menn engi
fámálgasta þegna,	á mállausa drengi;
hvi þegja hér allir	hefk staðit hér lengi,
hjørþings viðir snjallir;	hofumk kvaddan alls engi.

Hávarðr halti ísfirðingr.

Ísländsk skjald, omkr. 1000.

Lausavísur (1002—3).

1. Eigi hefr á augu	síz hræstorðar harðan
(undskiðs) komit síðan	hjør gerðu styr þorvar
(dyggr hné) óf (und eggjar	ótt, þeirs Áleif létu
óðstefnir) mér svefna,	allsaklausan falla.

[Ól.] *Derom spørger jeg først de meget tavse mænd: hvorfor tier alle kloge mænd her stille? Man sætter ingen pris på målløse mænd; jeg har stået her længe og slet ingen har talt til mig.*

[H.] 1. Eigi hefr óf svefna komit síðan á augu mér — dyggr undskiðs óðstefnir hné und eggjar —, síz hræstorðar þorvar gerðu ótt harðan styr hjør, þeirs létu Áleif falla allsaklausan = *Jeg har ikke fået synderlig blund i mine øjne — den brave svend segnede under sværdsæggene —, siden krigerne gjorde rask den hårde kamp med sværdet, da de lod Olaf falde ganske søgesløs.*

2. Ákat hægt (af hægu hljóð veiti mér sveitir) enn í elli minni ivegstafi segja, siz vel hressan vissak vápna Njörð at jörðu, minn vas sonr at sönnu snjallr afstuðill, fallinn.	4. Mótreyni klaufk mána malma braks í jaxla, hegg létk alms í augu eitt högg staðar leita, sákat hitt at hrykki hringmerkðr fetilstingi, hlyn (Gunnlogi) Gunnar (gall) harðan sák falla.
3. Efna hygg þats Yggjar ek hef heitit mǫ feita, sundliri flýgr sára svangr fyr eyrar tanga; veitk at vér munum hljóta (vel 's fallit þat) allir, hljómr 's af hjörva glaumi, Hallgrimr farar tíma.	5. Vér höfum felda fjóra (feng telk í því drengjum) brátt, þeirs blóðgan létu Bjargeyjar son deyja; enn af órum mǫnnum (eirð vas fallin geira) þanns vas hæfðr með hlunni Hallgrimr kveðr nú fallinn.

2. Ákat hægt enn í elli minni segja ivegstafi — sveitir veiti mér hljóð af hægu —, siz vissak vel hressan vápna Njörð fallinn at jörðu; snjallr sonr vas at sönnu afstuðill minn = *Jeg har ikke let ved endnu i min alderdom at fortælle om mine bedrifter(?) — mændene give mig lettelig lyd —, siden jeg erfor, at den raske kriger var segnet til jorden; min brave søn var i sandhed min krafts støtte.*

3. Hygg efna þats ek hef heitit feita Yggjar mǫ; sára sundliri flýgr svangr fyr eyrar tanga; veitk, Hallgrimr, at vér munum allir hljóta farar tíma; hljómr 's af hjörva glaumi; þat 's vel fallit = *Jeg tænker på at holde mit løfte og fede ravnene; den flyver hungrig foran ørens tange; jeg ved, Halgrim, at vi vil alle få held med os på rejsen; sværdene vil gjalde; det er meget passende.*

4. Klaufk malma braks mána mótreyni í jaxla; létk eitt högg leita staðar í augu alms hegg; sákat hitt, at hringmerkðr fetilstingi hrykki; sák harðan Gunnar hlyn falla; Gunnlogi gall = *Jeg kløvede manden ned til kindtænderne; jeg lod ét hug ramme manden over øjnene; jeg så ikke, at det ringmærkede sværd veg (viste sig ikke stærkt nok); jeg så (derimod) den hårde kriger falde; Gunnloge (eller: sværdet) rungede.*

5. Vér höfum brátt felda fjóra, þeirs létu son Bjargeyjar deyja blóðgan; telk feng drengjum í því; Hallgrimr kveðr enn af órum mǫnnum nú fallinn þanns vas hæfðr með hlunni; geira eirð vas fallin = *Vi har hurtigt fældet fire, dem som lod Bjargøs søn dø såret; det regner jeg til både for mændene (os); Halgrim siger, at af os er der endvidere falden en, der blev ramt med rullestokken (hvalribben); der havde stået en kamp(?).*

6. Hratt gekk sonr, þás sótti sunnu bekks at runni (hvatr frákat at brá bitrum blóðisi) Geirdisar; enn réð Eyjolfr minnask eggleiks við kyn seggja, geymi-Baldr, at gjalda, gunnbliks, þóru runnum.	8. Nú 's jafnþundum efni angrsólar fram ganga, varra lands, þeirs vilja viggs temjendr sik fremja; vesa kveða, hogg en hoggvin hjör saklaussa þörva, Ísfirðinga, urðu eirlaust, farit trausti.
7. Heldr hofum heiptir goldit Hallgrímr saman allir. (vigs iðrumk þess þeygi) Þjóreks sonum stórar; urðu æski-Nirðir oddregns of sök vegnir; ætt þjóðar veitk eyði íngjarna Þórbjarnar.	9. Hlógu herðidraugar hvinnendr of sök minni „fróns“, þás frænda mínum fellidómr réð bella; nú mun, siz vegnir vóru vig-Njórdungar, hórðu hafs í hverju hjargi hóts annan veg þjóta.

6. Sonr Geirdisar gekk hratt, þás sótti at bekks sunnu runni; frákat at hvatr brá bitrum blóðisi; enn réð Eyjolfr minnask eggleiks, gunnbliks geymi-Baldr, við seggja kyn, at gjalda þóru runnum = *Gerdis' sön (Eyjolf) trængte raskt frem, da han angreb mændene; jeg har hørt, at den raske svend svang det skarpe sværd; endnu mindedes Eyjolv, krigeren, kampen, over for mændene, idet han tog hævn over krigerne.*

7. Hofum Hallgrímr allir saman goldit Þjóreks sonum heldr stórar heiptir; iðrumk þeygi þess vigs; oddregns æski-Nirðir urðu vegnir of sök; veitk ætt Þórbjarnar íngjarna þjóðar eyði = *Vi har alle sammen, Hallgrím, i høj grad gengældt Tjodreks sønner deres stærke fjendskab; det er langt fra at jeg fortryder det drab; krigerne blev dræbte med god grund; jeg ved at Torbjørns slægtninge er kamplystne mod mændenes bane-mænd (mig).*

8. Nú 's jafnþundum angrsólar, þeir varra lands viggs temjendr, es vilja fremja sik, efni ganga fram; kveða vesa farit trausti Ísfirðinga, en hogg saklaussa hjör-þörva urðu hoggvin eirlaust = *Nu er det for mændene, dem som vil indlægge sig hæder, gyldig grund til at træde frem; man siger at Isfjordingernes tillid er borte; de sagesløse krigeres hug blev rettede uden skånsel.*

9. Herðidraugar hlógu hvinnendr of minni sök, þás fellidómr „fróns“ réð bella frænda mínum; nú mun, siz vig-Njórdungar vóru vegnir, þjóta hóts annan veg í hverju hórðu hjargi hafs = *Krigerne lo jublende for ad min sag, da døden blev voldsomt bibragt min sön; nu vil det, efter at krigerne er dræbte, suse ganske anderledes i enhver hård klippe ved søen.*

10. Hallgrímr skulum heiman hlítik vætki (lítit uggik) ógnar-mólum, (íðvandri) ór stað biða; en víg þaus vér vógum, vildak aldri gjalda geira gætióru, görvöll í strá falli.	12. Varðat viggja Njórðum, Valbrands sonum, handan (þess minnumk nú) Þvinnils þvengr vanbundinn lengi, þás, skerfoldar, skyldi (skjalda hlums) á sumri, (garðr svall) göfug sólar Gefu, mins sonar hefna.
11. Þekð liggr vör á vígi (vöruð hollir styrpollum) ann ek ægis runnum ógóligu, sólar; þann vissak mér manna mest alls at hlít fallinn, orð spyri fárlig fyrðar flest andskotum vestan.	13. Þat mun vestr ok vestan (varð ór roðin sörum) orð til Ísafjarðar (oddregns) koma þegna, at til geira glettu gunn-næringar færi, vægr es vöxtr í augum Valbrands sonum, handan.

10. Hallgrímr. skulum biða heiman ór stað; hlítik vætki ógnarmólum; uggik lítit íðvandri; en víg þaus vér vógum falli görvöll í strá; vildak aldri gjalda geira gætióru = *Hallgrím, lað os vænte rólig hjemme her (þá hvað der vil ske); jeg æuser slet ikke truende ord; jeg er ikke bange på grund af min dygtige gerning; men de drab, vi bar begæet, skal helt og holdent bortfalde (ubødede); jeg vilde aldrig give bøder for krigerne.*

11. Vör þekð liggr á ógóligu vígi; vöruð hollir styrpollum; ek ann ægis sólar runnum; þann manna vissak mér fallinn alls mest at hlít; fyrðar vestan spyri flest orð fárlig andskotum = *Jeg finder velbehag i det slenme drab; I var tro mod krigerne (mig); jeg holder af mændene (eder); den mand kendte jeg som den, ved hvis fald jeg føler den allerstørste tilfredsstillelse; måtte mændene mod vest spørge så meget som muligt, skadeligt for vore fjender.*

12. Þvinnils viggja Njórðum handan, Valbrandssonum, varðat lengi vanbundinn þvengr — þess minnumk nú —, þás skyldi hefna sonar míns á sumri, göfug Gefu skerfoldar sólar; garðr skjalda hlums svall = *För mændene derovre fra, Valbrandssønnerne, blev deres skotvinge ikke længe ubunden — det mindes jeg nu —, da de skulde hævne min søn i sommer, gæve kvinde; kampen rasede.*

13. Þat orð mun koma vestr til Ísafjarðar ok þegna vestan, — oddregns ór varð roðin sörum —, at gunn-næringar færi handan til geira glettu; vöxtr es vægr í augum Valbrands sonum = *Det ord vil komme vesterpå til Isefjord og mændene dér — sværdet rødfarvedes i sårene —, at krigerne begav sig hinsides fra til kampen; i Valbrandssønnernes øjne bliver der ikke meget for stort (vanskeligt).*

14. Nú 's, jódraugar ægis,   hygg at heimboð þiggi
arnar flaug, ok hauga   hangagoðs, of vangi.

Þórhallr veiðimaðr.

Islænder (grönlænder), omkr. 1000.

Lausavisur (1003).

<p>1. Hafa kvóðu mik meiðar malþings, es komk hingat, (mér samir land fyr lýðum lasta) drykk enn bazta; Bilds hattar verðr hyttu beiði-Týr at stýra; heldr 's svát krýpk at keldu; komat vín á grön mína.</p>	<p>2. Förum aptr, þar es órir eru, sandhimins, landar, lötum kenni-Val kannu knarrar skeið en breiðu, meðan bilstyggvir byggva bellendr ok hval vella Laufa veðrs, þeirs leyfa lönð, á Furðuströndum.</p>
---	---

14. Nú 's arnar flaug of vangi; hygg at ægis jódraugar þiggi heimboð hangagoðs ok hauga = *Nu flyver örne over marken; jeg tror, at mændene vil modtage Odins indbydelse og ringe.*

[P]. 1. Malþings meiðar kvóðu, es komk hingat, mik hafa enn bazta drykk; mér samir lasta land fyr lýðum; Bilds hattar beiði-Týr verðr at stýra hyttu; vín komat á grön mína; heldr 's svát krýpk at keldu = *Mændene sagde, da jeg kom herhen, at jeg vilde få den bedste drik; jeg kan godt laste landet for folk; jeg bliver nødt til at svinge (vand)bøtten; der kom ikke en dråbe vin på min læbe; derimod må jeg krybe ned ved kilden.*

2. Förum aptr, þar es landar órir eru; lötum kenni-Val sandhimins kannu en breiðu knarrar skeið, meðan bilstyggvir Laufa veðrs bellendr, þeirs leyfa lönð, byggva á Furðuströndum ok vella hval = *Lad os rejse tilbage, hvor vore landsmand er; lad os lade skibet pløje det brede hav, medens de uførtrodne krigere, som lovpriser landet her, slår sig til ro på Furðustrand og koger deres hval.*

Helgi Ásbjarnarson.*Íslandsk hövding, d. 1005.***Lausavísa (o. 1003).**

Ák i mörk, es myrkvir	at mótstafir Meita
miðlegg daga tveggja,	myni enn, þeirs styr nenna,
(framm berk Heiðs) i hljóði	hildar barran hjarra
(hrönn) argspæing margau,	hrælækjar mik sækja.

Grímr Droplaugarson.*Íslænder, d. 1006.***Lausavisur (1005).**

1. Hlógu hirðidraugar	2. Reka þóttumk nú nakkvat
(hlit vas at því litil)	nadda rógs at gnógu
seims þás særðum Grimi	Helga vigs (en hlægir
sunnr vas harmr of unninn;	hug minn við þat) inni;
nú tér (Freyr) af fári	nú 's þöðgjörnum Bjarna,
(fregn auðskata dauðan	(beit egg Munins teiti)
fullar mars) i fjöllum	armglóðar vák eyði,
fljóts annan veg þjóta.	efni mágs at hefna.

[H.] Ák margan argspæing i mörk i hljóði, es miðlegg tveggja daga myrkvir — berk framur Heiðs hrönn —, at Meita mótstafir, þeirs nenna styr, myni enn sækja mik, barran hildar, hrælækjar hjarra = *Jeg har i skoven mangel en dærlig varsler i stilheden, når natten mørknes — jeg fremsiger et vers —, om at krigerne, som er kampivrige, endnu vil angribe mig, der er kampberedt, med spydet.*

[G.] Hirðidraugar seims hlógu, — litil hlit vas at því —, sunnr, þás harmr vas of unninn særðum Grimi; nú tér þjóta annan veg af fári i fjöllum fljóts; fullar mars Freyr fregn auðskata dauðan = *Mændene syd på lo — det var lidet tilfredsstillende —, da sorg forvoldtes den sårede Grim; nu suser det anderledes fjendeligt i fjældene ved elven; jeg hører at manden er død.*

2. Þóttumk nú reka nakkvat at gnógu nadda rógs inni vigs Helga, en hug minn hlægir við þat; nú 's þöðgjörnum Bjarna efni at hefna mágs; egg beit Munins teiti; vák eyði armglóðar = *Jeg syntes at jeg nu omtrent tilstrækkelig har hævnnet Helges drab på krigeren; det glæder jeg mig over; nu er der gyldig grund for den kamplystne Bjarne at hævne sin svoger; sværdet bed krigeren; jeg slog ham ihjæl.*

3. Ulfr beit ennihjalfa, egg kom snǫrp í leggi Helga kend ór hendi, harðr Grams megin-Njǫrðu, þás hræmána hǫnum hildar borðs at morði úrfræningar órum endr fjǫrbrautir rendu. 4. Helgi vann með hjǫrvi (hjǫrr gall at valfalli) þat vitt þjóðir knǫttu, þegns verk í styr, fregna,	þás gny-Njǫrðu gerði geira stígs at vigi, heiðr at Hildar veðri, hjalms órr þría sára. 5. Órbeitir varð úti unnar viggs at liggja átta dægr við ótta endr siz vig of bendak, þás hjǫr-Móði hriðar herðandi lét sverða snarr á seima þverri sárvond roðinn standa.

Gunnlaugr ormstunga Illugason.

Íslandsk skjald (d. 1008).

1. Aðalsteinsdrápa (1001).

(Stef) Herr sésk allr ens qrva ætt lýtr grams ok gumna
Englands sem goð þengil gunubráðs Aðalráði.

3. Harðr ulfr ennihjalfa beit Grams megin-Njǫrðu — snǫrp egg, kend ór hendi, kom í leggi Helga —, þás hræmána úrfræningar rendu endr Hildar borðs órum fjǫrbrautir hǫnum at morði = *Det hårde sværd bed krigeren (krigeren) — den hvasse æg, der spillede i (min) hånd, ramte Helges lægge — da sværdet før gennemborede krigeren, så det blev hans bane.*

4. Helgi vann þegns verk í styr með hjǫrvi —, hjǫrr gall at valfalli; þat knǫttu þjóðir fregna vitt —, þás hjalms órr, heiðr at Hildar veðri, gerði þría geira stígs gny-Njǫrðu sára at vigi = *Helge udførte en brav mands gærning i kampen med sværdet — sværdet gjaldede, da mændene faldt; det blev vidt og bredt bekendt blandt folk —, da krigeren, munter i kampen, sårede tre af de kæmpende i kampen.*

5. Órbeitir unnar viggs varð endr at liggja úti átta dægr við ótta, siz of bendak vig, þás hjǫr-Móði, herðandi sverða hriðar, lét snarr sárvond standa roðinu á seima þverri = *Manden (jeg) måtte for ligge ude 8 dage i frygt, efter at jeg havde udført drabet, dengang da krigeren, der gør kampen stærk, lod rask sværdet stå blodbestænkt i mandens legeme.*

[G.] 1. Allr herr ens qrva gunnubráðs grams sésk þengil Englands sem goð ok ætt gumna lýtr Aðalráði = *Den gavmilde, kampraste konges hele hær frygter Englands konge som gud og mændenes slægt bøjser sig for Adelsråd.*

2. Sigtryggs drápa silkiskeggs (1002).

1. Kank máls of skil, hvern mæra vil konungmanna kon, hann 's Kvárans son; muna gramr við mik, venr gjöfli sik, (þess mun grepp vara) gollhring spara	2. Segi hildingr mér ef hann heyri sér dýrligra brag; þat 's drópulag. 3 (stef). Elr svóru skæ Sigtryggr við hræ.
--	--

3. Lausavísur.

1 (1001). Mörk bauðk mundangs- sterkum manni, teygjask ranna Gangs sennu skal góma glóflýtir þat nýta; iðrask munt, ef yðrum elda flóðs ór sjóði lætr, eyðandi, liða, linns samlegu kindar.	2 (1001). Hirðmaðr es einn, sá 's einkar meinn, trúið hönnum vart; hann 's illr ok svartr. 3 (1001-2). Meðalráð es þér, Móði malma galdrs, at halda (att hafið ér við prettum oddrjóð) fyr mér hoddum;
---	---

2. 1. *Jeg ved besked, hvilken kongecætling jeg vil lovprise; det er Kvárans søn; kongen vil ikke spare guldringen mod mig; han vænner sig til gavmildhed; det vænner skjalden.*

2. *Sige fyrsten mig, om han (nogensinde) hører et prægtigere digt om sig; det er drapedigt.*

3. *Sigtryg fæder ulven ved lig.*

3. 1. *Bauðk mundangssterkum manni mörk; skalt teygjask nýta þat, flýtir góma ranna glósennu Gangs; munt iðrask, elda flóðs eyðandi, ef lætr linns kindar samlegu liða ór yðrum sjóði = Jeg tilbød den lidet kraftige mand en mark; den skal du nødes til at modtage, mand; du vil komme til at fortryde det, mand, hvis du lader guldet glide ud af din pung.*

2. *Der er en hirdmand; han er meget slem; tro ham ikke, han er ond og sort.*

3. *Þér es meðalráð, malma galdrs Móði, at halda hoddum fyr mér; ér hafið att prettum við oddrjóð; vita munt þitt, at heitik af nøkkvi naðrs- tunga; þat nafn feksk mér ungum; herr sér verra af því = Det er ikke rådeligt for dig, kriger, at forholde mig mine penge; I har bedraget krig- eren (mig); du skal vide, at jeg ikke for ingenting hedder ormetunge; det navn blev givet mig som ung; mændene vil kunne se værre (slemme) følger af det.*

vita munt hitt, at heitik
(herra sér af því verra),
þat feksk nafn, af nøkkvi
naðrstunga, mér ungum.

sigreynir hefr sénar
sjalfr í miklu gjalfri
austr fyr unnar hesti
Eirekr bláar fleiri.

4 (1002). Koma skalk veggjar
vitja

viggs döglinga þriggja
(því hefk hljótondum heitit
hjarls) ok tveggja jarla;
hverfkak aptr áðr, æri,
auðveitir, gefr rauðan
ormabeð fyr ermar
odd-Gefnar mér stefni.

6 (1005). Rækik litt þótt leiki
(létt veðr es nú) þéttan

austanvindr at öndri
andness viku þessa;
meir séumk hitt, an hæru
hoddstriðandi biðit,
orð, at eigi verðak
jafnrösk taliðr Hrafni.

5 (1002-3). Segið er frá jarli
oddfeimu staf þeima,
hann hefr litnar hóvar
(hárr karl es sá) býrur,

7 (1005). Munat háðvorum hyrjar
hriðmundaði Þundar
hafnar hörvi drifna
hlýða Jörð at þýðask;
þvit lautsikjar lékum

4. Koma skalk vitja veggjar viggs þriggja döglinga ok tveggja jarla; því hefk heitit hljótondum hjarls; hverfkak aptr, áðr auðveitir stefni mér; gefr rauðan ormabeð odd-Gefnar æri fyr ermar = *Jeg skal besøge 3 kongers og 2 jarlers hjem; det har jeg lovet fyrsterne; jeg vender ikke tilbage før den tid, fyrsten bestemmer mig; du giver krigeren (mig) det røde guld for ærmer (at bruge som ærmer el. foran ærmerne?)*.

5. Ér segið oddfeimu staf frá þeima jarli; hann hefr litnar hóvar býrur; hárr es sá karl; Eirekr sjalfr, sigreynir, hefr sénar fleiri bláar austr fyr unnar hesti í miklu gjalfri = *I fortæller krigeren (mig) om denne jarl; han har set høje bølger; han er nu gråhåret; Erik, den kriger, har selv set i østerleden endnu flere blå bølger foran skibet i den stærke søgang*.

6. Rækik litt, þótt austanvindr leiki þéttan þessa viku at andness öndri; nú es létt veðr; séumk meir hitt orð at verðak eigi taliðr jafnrösk Hrafni, an hoddstriðandi biðit hæru = *Jeg bryder mig kun lidt om, at østenvinden leger kraftig denne uge mod skibet; nu er vinden sagte; jeg er mere bange for det ord, at jeg ikke bliver betragtet som lige så rask som Ravn, end at jeg bliver gammel*.

7. Háðvorum Þundar hyrjar hriðmundaði munat hlýða at þýðask hafnar Jörð, hörvi drifna, þvit lékum, es vörum yngri, á ýmsum alnar gims andnesjum því landi lautsikjar lyngs = *Den alvorlige kriger vil det ikke nytte at søge at vinde den linklædte kvinde, ti, da vi var yngre, legte jeg snart på den ene, snart på den anden af den mors arme*.

lyngs, es vörum yngri, alnar gims á ýmsum andnesjum því landi.	(herr hafi hólðs ok svarra hagvirki) svá fagra.
8 (1006). Ormstungu varð engi allr dagr und sal fjalla høgr, siz Helga en fagra Hrafns kvánar réð nafni; litt sá Høðr enn hviti hjørpeys faðir meyjar (gefin vas Eir til aura ung) við minni tungu.	10 (1006). Gefin vas Eir til aura armdags en litfagra, þann kveða menn né miuna minn jafnoka, Hrafni, allra nýztr meðan austan Alráðr farar dvalði (þvi 's menrýri minni málgróðr) í gný stála.
9 (1006). Væn, ák verst at launa, vín-Gefn, fōður þinum (Fold nemr flaum af skaldi flóðhyrs) ok svá móður, þvit gerðu Bil borða bæði senn und klæðum	11 (1006). Nú em ek út á eyri alvangs búinn ganga (happs unni goð greppi gørt) með tognum hjörvi; hnakk skalk Helgu lokka (haus vink frá bol lausan

8. Ormstungu varð engi allr dagr høgr und fjalla sal, siz Helga en fagra réð nafni Hrafns kvánar; litt sá faðir meyjar, eun hviti hjørpeys Høðr, við minni tungu; Eir ung vas gefin til aura = *Ingen dag blev til enden behagelig for Ormetunge på jorden, siden Helya den fagre fik navnet Ravens hustru; kun lidt ænsede møens fader, den hvide (bløde) kriger, min tunge; ung blev hun givet for rigdommens skyld.*

9. Væn vín Gefn, ák verst at launa fōður þinum ok svá móður — Fold flóðhyrs nemr flaum af skaldi —, þvit gerðu bæði senn svá fagra borða Bil und klæðum; herr hafi hagvirki hólðs ok svarra = *Smukke kvinde, jeg har din fader og ligeledes din moder det værste at lønne — kvinden (du) berøver skjalden sin glæde —, ti de gjorde bæge på enyang så dejlig en kvinde under klæderne; gid pokker måtte have deres kunstfærdighed.*

10. En litfagra armdags Eir vas gefin Hrafni til aura, — þann kveða menn jafnoka minn né minna — meðan allra nýztr Alráðr dvalði farar austan í stála gný; þvi 's menrýri minni málgróðr = *Den lødfagre kvinde blev givet Ravn for pengenes skyld — man siger han er min ligemand, og ikke ringere (end jeg) —, medens Alråd, den udmærkede fyrste, forhalede min rejse østfra ved (frygt for) krig; derfor er jeg så tav.*

11. Nú em ek búinn ganga með tognum hjörvi út á eyri alvangs; goð unni gørt greppi happs; skalk kljúfa í tvau með ljósum mæki velgs lokka hnakk Helgu ljúfs; vink haus lóks lausan frá bol = *Nu er jeg rede til med dragen klinge at gå ud på altingsøren; unde gud skjalden fuld sejr; jeg*

lóks) með ljósum mæki
ljúfs velgs í tvau kljúfa.

lands til lýsi-Gunnar
lítil þorð at tita.

12 (1006). Alin vas rýgr at rógi,
runnr olli því Gunnar,
(lóg vask auðs at eiga
óðgjarn) fira börnum;
nú 's svanmærrar (sviða
svört augu mér) bauga

13 (1008). Oss gekk, mætr, á móti,
mótrunnr, í styr, spjóta,
hrið gervandi hjörva,
Hrafn, framliga jafnan;
hér varð mörq í morgin
malmflaug of Gunnlaugi
her skerðandi á hórðu,
hringpollr, nesi Dinga.

Hrafn Önundarson.

Íslandsk skjald (d. 1008).

Lausavísur.

1 (1005). Hugðumk, orms, á armi, væri brúðr í blóði
ey löggar, þér hoggvinn, beðr þinn roðinn mínu;

skal kløve itu Helgas elskers hoved med det strålende sværd; jeg hugger den nederdrægtiges hoved fra kroppen.

12. Rýgr vas alin fira börnum at rógi; runnr Gunnar olli því; vask óðgjarn at eiga auðs lóg; nú 's lítil þorð at tita til svanmærrar bauga lands lýsi-Gunnar; svört augu sviða mér = *Kvinden blev født til strid for mænd; krigeren voldte det; jeg ønskede inderlig at besidde den kvinde; nu gavner det lidt at se hen til den svanefagre kvinde; det gør ondt i mine sorte øjne.*

13. Hrafn, gervandi jafnan framliga hjörva hrið, gekk á móti oss í styr, mætr spjóta mótrunnr; hér varð mörq malmflaug, skerðandi her, í morgin of Gunnlaugi á hórðu Dinganesi, hringpollr = *Ravn, der altid kæmpede tappert, gik frem imod os til kamp, fortræffelige mand (ven)!; her blev der i morges en stærk våbenregn, tilintetgørende for mændene, omkring Gunnløg på det hårde (stenede) Dinganes, mand.*

[H.] 1. Ey orms löggar, hugðumk hoggvinn á armi þér, væri beðr þinn. brúðr, roðinn í blóði mínu; knættit qlstafns Njörun endr binda of undir Hrafn; þat getr líka lauka lind „hagdreyrins“ = *Kone, jeg drömte, at jeg i dine arme blev hugget (var såret), at din seng, kvinde, var rødfarvet i mit blod, at kvinden (du) ikke igen forbandt Ravens sår; det (drømmens indhold) vil behage kvinden.*

knættit endr of undir ólstafns Njörun Hrafni (líka getr þat lauka línd „hagdreyrins“ binda.	(ýtir 's sævar Sóta sannfróðr) konur góðar. 3 (1006). Veitat greppr, hvárr greppa
2 (1006). Samira okkr of eina, Ullr benloga, Fullu, fægir folka Sögu, fangs í brígð at ganga; mjök eru margar slíkar, mörðrunn, fyr haf sunnan	gagnsæli hlýtr fagna, hér 's bensigðum brugðit, búin es egg í leggi; þó mun, einn, ok ekkja ung mæR, þótt vér særímk, þorna spöng af þingi þegns hugrekki fregna.

Gestr Þórhallason.

Islænder í det 11. årh.

Lausavísur (1007).

1. Vasat of sár, en sáran sák Viga-Styr hniga, þöndum þörf at binda; beit hjalma stoð þveita,	þás af brúnar beinum báglunds goði mági unda søg í augu allrauðan sák falla.
--	---

2. Samira okkr, Ullr benloga, at ganga í brígð of eina fangs Fullu, fægir folka Sögu; mjök margar slíkar góðar konur eru fyr sunnan haf, mörðrunn; ýtir sævar Sóta es sannfróðr = *Det sømmer sig ikke for os, kriger, at blive fjender for én kvindes skyld, kriger; mange sådanne gode kvinder er der syd for havet, kriger; derom er jeg rigtig underrettet.*

3. Greppr veitat, hvárr greppa hlýtr fagna gagnsæli; hér 's brugðit bensigðum; búin es egg í leggi; þó mun þorna spöng, ung mæR ok ekkja, fregna af þingi hugrekki þegns, þótt vér særímk einn = *Skjalden (Gunnlög) ved ikke, hvilken af os vil blive sejrende; sværdene er her dragne og rede til at bide læggene; kvinden, den unge og (mulig vordende) enke, skal fra tinget kun høre om mandens (mit) mod, selv om jeg ene får (bane)sår.*

[G.] 1. Vasat þörf at binda þöndum of sár; þveita beit hjalma stoð. — en sák Viga-Styr hniga sáran —, þás sák allrauðan unda søg falla af brúnar beinum í augu mági báglunds goða = *Det gjordes ikke nødigt at forbinde såret — øksen bed hovedet og jeg så Drab-Styr segne såret —, da jeg så det lyserøde blod strømme fra pandebenet ned i øjnene på den stridbare godes (Snorres) svigerfader.*

2. Gestr hefr Geitis hristi   dunði djúpra benja
galdrs, miðjungi skjaldar   dög, roskligast höggvit.

Haldórr Rannveigarson.

Nordmand i 11. árh.

Lausavísa (*omkr. 1006*).

Fyll horn kona,	þás sǫðlaði
frák at heldi	sínum mági
Áleifr einn	bukk at riða;
undri miklu,	ber mér ok þér.

Eyjolfur dáðaskald.

Íslandsk skjald (omkr. 1000).

Bandadrápa (*omkr. 1010*).

1. Meita fór at móti,	(ulfteitir gaf ótu
mjök síð of dag skiði	opt blóðvolum) Skopta.
ungr með jöfnu gengi	
úters frómum hersi,	2. Hoddsveigir lét hniga
þás riðloga reiðir	harða ríkr þás barðisk
randvallar lét falla	logreifis brátt lífi
	landmens Kiar sanda;

2. Gestr hefr höggvit roskligast Geitis galdrs hristi; dög djúpra benja dunði skjaldar miðjungi = *Gest har meget rask hugget manden (ihjæl); blodet strømmede ud af mandens dybe sår.*

[H.] *Fyld hornet, kvinde; jeg har hørt at Olaf ene har begået en stor mærkelighed, da han sadlede en buk til sin stefader at ride på; bring det (hornet) til mig og dig.*

[E.] 1. Ungr fór mjök síð of dag með jöfnu gengi Meita úters skiði at móti frómum hersi, þás reiðir randvallar riðloga lét Skopta falla; ulfteitir gaf opt blóðvolum ótu = *Som ung begav han sig sent på dagen med lige så stort et følge [som Skofte] på skibet for at møde den kraftige herse, dengang da han lod Skofte falde; krigeren gav ofte raven føde.*

2. Harða ríkr hoddsveigir lét mens Kiar hniga, þás barðisk; brátt lífi sanda landlogreifis; stálægir nam stiga af stafns Hrafna flathalkar dyn-

stálægir nam stiga	þás garð-Váli gerði
stafns flatbalkar Hrafna	Gotlands vala strandir
af dynbeiði dauðum.	Virvils vitt of herjat.
Dregr land at mun banda.	Veðrmildr ok semr hildi.

3. Folkstýrir vas, fára, finns qlknarrar linna suðr at sævar naðri setbergs, gamall vetra, áðr at Yggjar brúði élhvetjandi setja Hildar hjalmi faldinn hoddmildingar vildu.	5. Stýrir lét at Stauri stafnviggs hofuð liggja (gramr vélti svá) gumna. Gunnbliðr ok ræðr siðan. sleit at sverða móti svqrð vikinga hqrðu unda mår fyr eyri. Jarl godvqrðu hjarli.
--	--

4. Mærr vann miklu fleiri malmhrið jofurr siðan (eðr frógum þat) aðra. Eirekr und sik geira.	6. Oddhriðar fór eyða (óx hrið at þat) siðan logfágandi (logðis) land Valdamars brandi;
---	--

beiði dauðum. Dregr osv. = *Den mægtige mand lod manden (Skoft) falde, da han kæmpede; du gjorde ende på mandens liv. Krigeren (Erik) lod ham falde død. Erik vinder landet ifølge gudernes vilje.*

3. Folkstýrir vas, fára vetra gamall, sævar naðri suðr at qlknarrar linna setbergs finns, áðr hoddmildingar vildu setja hjalmi faldinn Hildar élhvetjanda at Yggjar brúði = *Fyrsten opholdt sig, kun nogle år gammel, med sit drageskib sydpå (i Danmark) i den gavmilde fyrstes hal, før denne ønskede at sætte den hjælmbedækkede kriger til at herske over landet (Norge).*

4. Mærr jofurr vann siðan aðra miklu fleiri malmhrið, — eðr frógum þat —, Eirekr osv., þás Virvils vala garð-Váli gerði of herjat vitt strandir Gotlands — Veðrmildr osv. = *Den berømte fyrste havde siden mange andre og flere kampe — det har jeg endvidere erfaret — Erik under sig; spydenes —, da krigeren hærjede vidt omkring på Gullands kyster — Stormmild og har kamp.*

5. Stýrir gumna lét stafnviggs hofuð liggja at Stauri; gramr vélti svá — Gunnbliðr osv. —; unda mår sleit svqrð vikinga at hqrðu sverða móti fyr eyri — Jarl osv. = *Fyrsten lod skibene ligge med hovederne ved Staur; han indrettede det så — Kampblid og råder siden —; raven sled i vikingernes hovedhud i den hårde kamp udenfor øren — Jarlen det gudebeskyttede land.*

6. Oddhriðar logfágandi fór siðan eyða land Valdamars brandi; logðis hrið óx at þat; gumna øgir. brauzt Aldeigju — oss numnask skil —; sú hildir varð hqrð með hqlðum; komt austr i Garða = *Krigeren gav sig siden ifærd med at hærge Valdemars land med sværdet; derpå voksede kamp-*

<p>Aldeigju brauzt, ægir (oss numnask skil) gumna; sú varð hildr með hólðum hórð, komt austr i Garða.</p> <p>7. Frák hvar fleina sævar fúrherðir styr gerði endr í eyja sundi. Eirekr und sik geira. hrauð fúrgjafall fjórar folkmeiðr Dana skeiðar (vér frógum þat) vága. Veðrmildir ok semr hildi.</p>	<p>8. Óttuð hjaldr, þars hólðar hlunnviggs, i bý runnu, gæti-Njörðr við Gauta. Gunnbliðr ok ræðr síðan. herskildi fór hildar (hann þverði frið mǫnnum) óss of allar sýslur. Jarl goðvǫrðu hjarli.</p> <p>9 (stef). Dregr land at mun banda Eirekr und sik geira veðrmildir ok semr hildi gunnblíðr ok ræðr síðan jarl goðvǫrðu hjarli.</p>
--	--

en; du brød Ladoga, kriger — jeg er rigtig underrettet —; den kamp blev hård mellem mændene; du kom østpå til Garderige.

7. Frák, hvar fleina sævar fúrherðir gerði endr styr í eyja sundi — Eirekr osv. —; vága fúrgjafall folkmeiðr hrauð fjórar skeiðar Dana; vér frógum þat. Veðrmildir osv. = *Jeg har hørt, at krigeren havde fordum en kamp i sundet — Erik osv. —; den gavmilde kriger ryddede 4 skibe for Danerne; det har vi hørt — Stormmild osv.*

8. Óttuð hjaldr við Gauta, hlunnviggs gæti-Njörðr, þars hólðar runnu í bý — Gunnbliðr osv. —; hildar óss fór herskildi of allar sýslur; hann þverði mǫnnum frið — Jarl osv. = *Du havde en kamp med Gøterne, søfarer, hvor mændene flygtede i bygden — Kampblid osv. —; krigerne hærgede bægge sysler [Øsyesel (Øsel) og Adalsyesel] overalt; han ødelagde mændenes fred. — Jarlen osv.*

9. (stef) Eirekr dregr geira veðrmildir land at mun banda und sik ok semr hildi gunnblíðr ok jarl ræðr síðan goðvǫrðu hjarli = *Erik drager krigersk landet under sig ifølge gudernes vilje og holder kamp, og jarlen råder siden for det gudebeskyttede land.*

Haldórr ókristni.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Eiríksflokkur (o. 1010).

1. Út bauð jofra hneitir élmóðr af Svíþjóðu (sunnr helt gramr til gunnar) gunnbliks liði miklu; hverr vildi þá (hildar) hrægeitunga feitir (már fekk) á sæ (sára sylv) Eiríki fylgja.	þás húnlagar hreina hafði jarl of krafða (sætt gekk seggja ættar sundr) Skónunga fundar.
2. Eyna fór ok einu (unnviggs) konungr sunnan (sverð rauð) mætr (at morði meiðr) sjau tögum skeiða.	3. Fjörð kom heldr i harðan, hnitu reyr saman dreyra, tungl skórusk þá tingla tangar, Ormr enn langi, þás borðmikinn Barða brynflagðs reginn lagði (jarl vann hjalms at holmi hrið) við Fáfnis síðu.

[H.] 1. Jofra hneitir bauð gunnbliks élmóðr út liði miklu af Svíþjóðu; gramr helt sunnr til gunnar; hverr hrægeitunga feitir vildi þá fylgja Eiríki á sæ; hildar már fekk sára sylv = *Fyrsten, som overgår andre, samlede, begærlig efter kamp, en stor hær i Sverrig; fyrsten styrede sydpå til kamp; enhver kriger vilde da følge Erik på havet; raven fik sig blod at drikke.*

2. Mætr konungr Eyna fór sunnan sjau tögum skeiða ok einu; — unnviggs meiðr rauð sverð at morði —, þás jarl Skónunga hafði of krafða lagar húnhreina fundar; sætt seggja ættar gekk sundr = *Örernes udmærkede konge (Ol. Tr.) kom sydfra med syoti krigsskibe og ét — krigeren rød-farvede sværdet i kampen —, da Skåningernes jarl havde samlet skibene til møde. Freden brødes mellem mændene.*

3. Ormr enn langi kom i heldr harðan fjörð — dreyra reyr hnitu saman; tungl tingla tangar skórusk þá —, þás brynflagðs reginn lagði borðmikinn Barða við síðu Fáfnis; jarl vann hjalms hrið at holmi = *Ormen den lange kom i en meget hård fjord (vanskelig stilling) — pilene stødte sammen; skjoldene brast da —, dengang krigeren lagde Barden med den vældige side til Ormens side. Jarlen havde en kamp ved holmen (Svolder).*

4. Gangr snarpra sverða gerðisk of Orm enn langa; drengir slitu frið, þars gollin spjör gullu lengi; kváðu sænska menn ok danska dolgs runna fylgja hönum frammi sunnr at sennu fráns leggbita = *De skarpe sværd be-*

4. Gerðisk snarpra sverða,
slitu drengir frið, lengi
þars gollin spjör gullu,
gangr of Orm enn langa;
dolgs kvóðu framm fylgja
fráns leggbíta hönnum
sœnska menn at sennu
sunnr ok danska runna.
5. Hykkat vægð at vigi,
vann drótt jöfur sóttan,
(fjörð komt) jarl (at jörðu)
ógnharðan, sik spórðu,
þás (fjarðmývils) færðuð
folkharðr á tröð Barða
(lítt vas Sifjar sóti
svangr) við Orm enn langa.
6. Hét á heiptar nýta
hugreifr (með Áleifi
- aptr stókk þjóð of þoptur)
þengill sína drengi,
þás hafvita höfðu
hallendr of gram snjallan
(varð fyr Vinða myrði
vápnreið) lokit skeiðum.
7. Drógusk vitt at vigi
Vinða skeiðr ok ginðu
Þriðja hauðrs á þjóðir
þunn gólkn iarnmunnum;
gnýr varð á sæ sverða,
(sleit orn gera beitu)
dýrr vá drengja stjóri,
drótt kom mörq á flóttá.
8. Hjalmfaldinn bar hilmí
hrings at miklu þingi
(skeið glæstu þá þjóðir)
þangat Ormr enn langi,

gyndte deres gang omkring på Ormen den lange; mændene brød freden, hvor de guldpnydede spyd gjaldede længe; man sagde, at svenske mænd og danske krigere fulgte tæt ved ham sydpå i den skarpe strid.

5. Hykkat jarl spórðu sik vægð at vigi; drótt vann sóttan ógnharðan jöfur; — komt at fjörð-jörðu —, þás færðuð folkharðr Barða á tröð við Orm enn langa; lítt vas fjarðmývils Sifjar sóti svangr = *Jeg tror ikke jarlen sparede sig ved eftergiveness under kampen; hæren overvandt den kamp-raske konge — du fik fjordenes land (Norge) i besiddelse —, da du kamp-hård førte Barden mod Ormen den lange; ikke sultede ulven da.*

6. Hugreifr þengill hét á sína heiptar nýta drengi — þjóð stókk aptr of þoptur með Áleifi —, þás hafvita hallendr höfðu lokit skeiðum of snjallan gram; vápnreið varð fyr Vinða myrði = *Den gladsindede fyrste (Erik) opmuntrede sine kampdygtige mænd — krigerne sprang med Olav tilbage over rorbænkene —, da mændene havde indesluttet den modige konge med krigsskibene. Der opstod en kamp ved Vendernes drabsmand.*

7. Vinða skeiðr drógusk vitt at vigi ok þunn gólkn Þriðja hauðrs ginðu iarnmunnum á þjóðir; gnýr sverða varð á sæ; dýrr drengja stjóri vá — orn sleit gera beitu — mörq drótt kom á flóttá = *Vendernes skibe kom langvejs fra til kampen og de tynde økser gabede med deres jærnmunde mod mændene; der blev sværdgny på søen; den herlige høvding kæmpede — ørnen sled i ulvenes føde — mange tog flugten.*

en sunnr at gný Gunnar   áðr varð egg at rjóða
glaðr tók jarl við Naðri;   ættgóðr Hemings bróðir.

Þórkell í Hraundal.

Íslandsk bonde, 11. árh.

Lausavísa (o. 1012—15).

Lagðak orms at armi	— — — —
arms góða mér tróðu	— — — —
(goð brá Lofnar lifi	þó 's beiðqndum biða
líns) andaða mína	þlíks þungara miklu.

Þórgils Hólluson.

Íslænder, d. o. 1020.

Lausavísa (omkr. 1012).

Sóttum heim at Helga,	þríá létum þar falla
hrafn létum ná svelga;	þjóðnýta gqrvalla
ruðum farrqðuls eiki	þjalms allkæna þolla;
þás fylgðum Þórleiki;	þó teljum hefnt Bolla.

8. Ormr enn langi bar hjalmfaldinn hilmí þangat at miklu hrings þingi; þjóðir glæstu þá skeið; en jarl tók sunnr glaðr við Naðri at gný Gunnar; áðr varð ættgóðr bróðir Hemings at rjóða egg = *Ormen den lange førte den hjælmbedækkede konge did til den svære kamp; man havde udstyret det skib prægtig med mandskab; men jarlen modtog glad Ormen sønder på efter slaget, men først havde Hemings ætgoðe broðer (Erik) måttet kæmpe.*

[Þ.] Lagðak mína góða arms orms tróðu andaða mér at armi; goð brá lifi líns Lofnar — — — — þó 's beiðqndum þlíks — — at biða miklu þungara = *Jeg lagde min gode hustru død i min arm; gud har gjort ende på hendes liv — — — for mændene (mig?) er der dog [ikke muligt?] at lide noget synderligt tungere [end at miste en så god hustru?].*

[Þ.] *Vi hjemsøgte Helge; vi lod raven få lig at sluge; vi rødfarvede sværdene, da vi fulgte Torleik; dér lod vi 3 alle særdeles dygtige mænd falde. Jeg mener at Bolle fuldkommen er hævnnet.*

Þormóðr Trefilsson.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Hrafnsmál (omkr. 1012).

1. Feldi folks valdi fyrst ens gollbyrsta veldi valgaltar Vigfús þanns hétu; slíta þar síðan sörum benskárar bróð af bóð-Nirði, Bjarnar arfnytja.	unda gjalfrs eldi, þás Arnketil feldi.
2. Fekk enn folkrakki (framðisk ungr sigri) Snorri sárorra sverði gnógs verðar; laust í lífs kóstu, Leifa má-reifir,	3. Saddi svangreddir sára dynbóru orn á ulfs virði í Alptafirði; þar lét þá Snorri þegna at hjörregni fjörvi fimm numna; svá skal fjandr hegna.
	4. Meirr vá enn móðbarri menn at hjörsennu týnir tjör-reinar

1. Folks valdi feldi fyrst þanns hétu Vigfús veldi ens gollbyrsta valgaltar; síðan slíta þar benskárar bróð af sörum bóð-Nirði, arfnytja Bjarnar = *Først fældede krigeren ham som man kaldte Vigfus med sværdet; der slider siden ravnene føde af den huggede kriger, Björns søn.*

2. Enn folkrakki Snorri fekk sárorra gnógs verðar sverði; framðisk ungr sigri; unda gjalfrs eldi laust í lífs kóstu, þás Leifa má-reifir feldi Arnketil = *Den kampmodige Snorri gav ravnene rigelig føde med sværdet; som ung udmærkede han sig ved sejren; sværdet ramte hovedet, da krigeren fældede Arnkel.*

3. Sára dynbóru svangreddir saddi orn á ulfs virði í Alptafirði; þar lét Snorri þá fimm þegna numna fjörvi at hjörregni; svá skal hegna fjandr = *Krigeren møttede örnen med ulvens drik i Alptafjord; der berøvede Snorre dengang 5 mænd livet i kampen; således skal man tugte sine fjender.*

4. Meirr vá enn móðbarri týnir tjör-reinar tvá menn at hjörsennu fyr sunnan Ó; síðan lógu sjau gumnar fjörnumnir á gifrs grand-nesi; slíks eru jarteinir = *Fremdeles dræbte den tapre mand to mænd i kampen syd for Å; siden lå syv mænd berøvede livet på Torsnæs; herom er der vidnesbyrd.*

tvá fyrir Ó sunnan;	gørvi gnógs styrjar
lógu sjau síðan	gjóðum sigfljóða;
(sliks eru jarteinir)	lógu lífs vanir
gífrs á grand-nesi	leiðendr hafreiðar
gumnar fjörnumnir.	þrir fyrir þrekstæri;
	þar fekk hrafn væri.

5. Þóð varð í Bitru,
bróð hykk þar fengu

Snorri Þórgrímsson goði.

Íslandsk hövding, d. 1031.

Lausavísa (*kviðlingr*; 1011).

Vel kann Skapti skilja,	villat Hólmsteinn flæja,
skaut Ásgrímur spjóti,	vegr Þórketill nauðigr.

Þuríður Óláfsdóttir pá.

Íslænderinde, omkr. 1000.

Lausavísa (1014).

Brátt munu Barða frýja	nema lýbrautar látir
beiðendr þrimu seiða,	láðs valdandi falda
Ullr munt ættar spillir	(lýðr nemi ljóð sem kvóðum)
undlinns taliðr þinnar,	lauðhysr boða rauðu.

5. Þóð varð í Bitru; hykk gørvi gnógs styrjar fengu þar gjóðum sigfljóða bróð; þrir leiðendr hafreiðar lógu lífs vanir fyrir þrekstæri; þar fekk hrafn væri = *Der blev kamp i Bitra; jeg ved, at den vældige kriger der gav ravnene føde; tre mænd lå der faldne for den kraftige mand; der fik ravnene føde.*

[S.] Skafte forstår sig udmærket godt på at skille folk ad; Asgrim skød et spyd; Holmsten vil ikke flygte; Torkel kæmper nødig.

[Þ.] Brátt munu beiðendr þrimu seiða frýja Barða — Ullr undlinns, munt taliðr spillir ættar þinnar —, nema látir, valdandi láðs lýbrautar, lauðhysr boða falda rauðu; lýðr nemi ljóð sem kvóðum = *Snart vil krigerne gøre Barde bebrejdelser — du vil blive regnet for en ødelægger af din slægt —, medmindre du, mand, lader mændene bide i græsset; folk (du) forstå mit digt, som jeg har sunget det.*

Gisli Þórgautsson.*Islænder, 11. árh.***Lausavísa.**

Hér vildu mik (Hildar	hitt segir Ullr, at allir,
hress vask) í stað þessum	oddgalds, mynit skaldi
fölu (fúra vélir	hriðar Hlakkar glóða
fjölrókr) marar sækja;	herðendr trúir verða.

Þórbjörn Brúnason.*Islænder, 11. árh.***Lausavisur (1014).**

1. Eigi mun, sús eigum,	2. Óþakkir kann ekkju
auð-Vör at mik dauðan	Áta mars, þótt gráti,
(Fold vill mens í moldu	fákrennandi fannar
minn aldr) blöu falda;	fagrstrykvins, mik kykvan,
ann, en ekki vinna	þvit áms lituð ilja
auðs má brik at slíku	ofnauð's es skal dauðan
— þat 's óskapligt — eplis	hlýra höfgum skúrum
ólsejla mér Heljar.	heiðingja mik leiða.

[G.] Hér vildu fölu marar sækja mik í þessum stað; fjölrókr Hildar fúra vélir vas hress; hitt segir oddgalds Ullr, at allir Hlakkar glóða hriðar herðendr mynit verða trúir skaldi = *Her på dette sted vilde ulve angribe mig; den med omhu virkende kriger (jeg) var (dog) vel til mode; det siger krigeren (jeg), at ikke alle krigere vil være tro (påtidelige) mod skjalden (mig).*

[Þ.] 1. Eigi mun auð-Vör, sús eigum, falda blöu at mik dauðan; mens Fold vill minn aldr í moldu; ólsejla ann mér Heljar eplis — þat 's óskapligt — en auðs brik má ekki vinna at slíku = *Ikke vil den kone, jeg har, dække sit hoved med sort tøj, når jeg er død; hun ønsker mit liv i jorden (mig død); kvinden under mig døden — det er unaturligt —, men hun kan ikke gøre derfor (det er skæbnens bestemmelse).*

2. Fákrennandi fagrstrykvins Áta mars fannar kann ekkju óþakkir, þótt gráti mik kykvan, þvit ofnauð 's lituð áms heiðingja ilja, es skal leiða mið dauðan höfgum hlýra skúrum = *Manden (jeg) ved kvinden (min kone) ingen tak, fordi hun græder over mig i live, ti det vil være en kval for ham, hvis hun begraver mig død med tunge tårer.*

3. Þat varð mér at enn mæri (minn vandak brag) grandí hjaln-Fenris brast holma hvitvöndr í tvau rítar, þars á mætu móti, mótruðr jöru snótar, heimþingaðar hanga hnitú reyr saman dreyra.	4. Væri betr at bærak benvönd í gný randa, hleypir kjóls, ok heilan haus ókostalausán, sás, dalreyðar, dauða, dýrreitar, skal veita, hirði-Baldr, ok heldim hann óföum manni.

Eiríkr viðsjá.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Lausavísur (1014).

1. (Blóðs) höfum hlynr of heiði hyrborðs farit norðan (vér hyggjum nag næra) nitján saman rítar; þó getum hins at, hriðar hlunntams, mynim sunnan, órr (hyggur skald til skæru) skæs, nokkuru færi.	2. Flykkjask frægir rekkar, fúss es herr til snerru; þjóð tekr hart á heiði herkunn dragask sunnan; fara biðr hvergi herja harðráðs fyrir Barði geira veggs frá glyggvi gunn-nórunga sunnan.

3. Þat varð mér, at enn mæri hvitvöndr rítar brast í tvau hjalmfenris holma grandí — vandak brag minn —, þars dreyra reyr hnitú saman á mætu móti hanga heimþingaðar, jöru snótar mótruðr = *Det hændtes mig, at det herlige, blanke sværd brast itu i (ved) kampen — jeg digter mit vers med omhu —, der hvor sværdene stødte sammen i den ansete kamp, kriger.*

4. Væri betr, kjóls hleypir, at bærak ókostalausán benvönd í gný randa ok heilan haus, sás skal veita óföum manni dauða, dalreyðar dýrreitar hirði-Baldr, ok heldim hann = *Det var bedre, mand, om jeg bar den lydeløse klinge i kamp og mit hoved helt, den, som skal give mange døden, mand, og som jeg skulde holde i hånden.*

[E.] 1. Höfum farit norðan, rítar hyrborðs hlynr, of heiði nitján saman; vér hyggjum næra blóðs nag; þó getum hins, órr hlunntams hriðar skæs, at mynim nokkuru færi sunnan; skald hyggur til skæru = *Vi er draget nordfra, kriger, over heden nitten i alt; vi har i sinde at nære raven; dog formoder jeg, kriger, at vi vil blive endel færre syd fra igen; skjalden venter kamp.*

2. Frægir rekkar flykkjask; herr es fúss til snerru; herkunn þjóð sunnan tekr dragask hart á heiði; harðráðr Barði biðr herja fara hvergi fyrir frá geira veggs glyggvi gunn-nórunga sunnan = *Omtalte mænd samler*

3. Fast höldum vér foldu,
framm þoki herr at snerru,
lötum randa vöð reyndan
ryðjendr í ben snyðja;
skalk, þótt sagt sé sunnan
sverðél taki at herða
(rjóðum) hart, á heiði
(hjalmskið) ýr stað biða.

5. Lógu lundar frægir
lögðis seiðs á heiði,
lind sprakk í rym randa
rauð, ellifu dauðir;
hitt vas áðr, es auðar,
ógnar gims, í rimmu,
jókus sókn við sæki
sárþislar, fekk Gíslí.

4. Hlotit höfum, rjóðr, af reiði
randir, þuðra branda,
(beruma vægð at vígi)
veggbergs, saman leggja;
mjök hefk heyrt at hjarta
hug þínum við brugðit,
nú skulum foldar fjotra
fúrleynir (þat reyna).

6. Þrir hafa alls af óru
ormstalls líði fallit
(vér ruðum svell í sörum
sigborðs) víðir norðan,
en fúrþollar fellu
Fjölnis seiðs á heiði
(gerðisk grímt með fyrðum
gunné) níu sunnan.

sig; mændene er kampbegærlige; de bekendte mænd sydfra iler stærkt over heden; den kraftige Barde beder sine mænd ingenlunde at vige for ikke at tage kampen op med krigerne sydfra.

3. Vér höldum fast foldu; herr þoki framm at snerru; lötum ryðjendr reyndan randa vöð snyðja í ben; skalk biða ýr stað á heiði, þótt sagt sé, at hart sverðél sunnan taki herða; rjóðum hjalmskið = *Vi står fast på pletten; mændene træde frem til kamp; vi lader kraftige det prøvede sværd fare i sårene; jeg skal stå fast på heden, selv om det hedder, at der begynder en skarp kamp sydfra; jeg rødfarver sværdet.*

4. Höfum hlotit leggja saman randir af reiði, rjóðr veggbergs þuðra branda; beruma vægð at vígi; hefk heyrt hug þínum mjök við brugðit at hjarta, foldar fjotra fúrleynir; nú skulum reyna þat = *Det er blevet vort lod at kæmpe hidsig sammen, kriger; jeg kender ingen skånsel i kamp; jeg har hørt din hu i høj grad berømmet for mod, mand; nu skal vi prøve det.*

5. Ellifu frægir lögðis seiðs lundar lógu dauðir á heiði; rauð lind sprakk í randa rym; hitt vas áðr, es Gíslí fekk auðar í rimmu; jókus sókn sárþislar við sæki ógnar gims = *Elleve omtalte krigere lå døde på heden; det røde skjold brast i kampen; men det var sket før, at Gisle fik sit endeligt i en kamp; vi havde en kamp med krigeren.*

6. Alls hafa þrir ormstalls víðir norðan fallit af óru líði; vér ruðum sigborðs svell í sörum; en níu Fjölnis seiðs fúrþollar sunnan fellu á heiði; grímt gunné gerðisk með fyrðum = *I det hele faldt tre mænd fra nordlandet på vor side; vi rødfarvede sværdene i sårene; men der faldt ni krigere sydfra på heden; der blev udkæmpet en hård kamp mellem mændene.*

7. Styr lét snart ok Snorri   enn varð eigi in minna
sverðþing háit verða,   ættskarð, þats hjó Barði,
þars geirviðir gerðu   (fell geysla lið) Gisla
Gislungum hlut þungan;   (gunn-nórunga sunnan).

Snæbjörn.

Islænder, 11. árh.

Lausavisur (o. 1010—20).

1. Hvatt kveða hrœra Grötta	haugskerðir ristr barði
hergrimmastan skerja	ból, Amlóða mólu.
út fyr jarðar skauti	
eylúðrs niu brúðir,	2. Stjórviðjar lætr styðja
þær es, lungs, fyr lǫngu	stáls buðlunga máli
liðmeldr, skipa hliðar	hlemmisverð við harðri
	húflangan skæ dúfu.

7. Styr lét ok Snorri snart sverðþing verða háit, þars geirviðir gerðu Gislungum þungan hlut; enn varð eigi in minna ættskarð Gisla, þats Barði hjó; lið gunn-nórunga sunnan fell geysla = *Styrr og Snorre udførte (holdt) en hård kamp, hvor krigerne (de) voldte Gislungerne (Gisles slægt) et stort afbræk; der blev atter et ikke mindre skår i Gisles slægt, som Barde huggede; i et stort antal faldt mændenes skare fra sydlandet.*

[S.] Kveða niu brúðir skerja hrœra hvatt hergrimmastan eylúðrs Grötta út fyr jarðar skauti, þær es fyr lǫngu mólu Amlóða meldrlið; haugskerðir ristr lungs barði skipa hliðar ból = *Man siger, at skærenes 9 brude (bølgerne) voldsomt bevæger det oprørte hav, udenfor jordens kant, grusomt mod mænd, de (bølger) som for længe siden maledede på Amlødes kværn; manden pløjer med skibets stavn det bølgende hav.*

2. Buðlunga máli lætr húflangan stjórviðjar skæ styðja stáls hlemmisverð við harðri dúfu = *Kongens ven lader det langsidede skib støde til den hårde bølge med sin svære forstavns top.*

Þrándr í Gøtu.

Færøsk høvding, 11. árh.

Kredda (*credo*).

Gangat ek einn út	berk bæn fyr mér,
— — — — —	bæn fyr Kristi;
fjórir mér fylgja	syng ek salma sjau,
fimm goðs englar,	séi goð hluta minn.

Þórðr Kolbeinsson.

Íslandsk skjald, 11. árh.

1. Belgskakadrápa (1007).

1. Jøfrum varð, en urðu	en til lands, þess 's lindar
allhvast Danir falla,	ládstafr vegit hafði
blóðhelsingja bræðir,	hraustr, þás herr fór vestan,
bræðr Sigurðar, æðri.	hygg kómu son Tryggva.
2. Meinrennir, brá (manna	3. Hafði sér við særi
margs fýsa sköpp), varga,	(sliks vas vön at hönnum)
ljóða litlu síðar	auðs, an upp of kvæði,
læ Høkonar ævi,	Eiríkr í hug meira;

[Þr.] *Jeg går ikke ud alene — — — uden at der følger mig fire, fem guds engle; jeg fremfører en bøn for mig, en bøn for Kristus; jeg synger syv salmer; sørgе gud for mit vel.*

[Þ.] 1, 1. Blóðhelsingja bræðir varð æðri jøfrum, en Danir urðu falla allhvast bræðr Sigurðar = *Krígieren overvandt fyrsterne og Danerne måtte hurtigt bukke under for Sigurds broder.*

2. Varga meinrennir, litlu síðar brá læ ljóða ævi Høkonar; sköpp manna fýsa margs; en hygg son Tryggva kómu, þás herr fór vestan, til lands þess 's hraustr lindar ládstafr hafði vegit = *Krígier, kort efter gjorde mændenes svig ende på Hakons liv; menneskenes skæbne volder meget; jeg ved, at Trygges søn, da hæren (hans hær) kom vestfra, kom til det land, som den tapre kriger havde tilkæmpet sig.*

3. Eiríkr hafði meira í hug sér við auðs særi, an of kvæði upp; sliks vas vön at hönnum; þrænzkr jarl sótti reiðr sænskan konung at røðum; þrályndi gafsk Þrændum; engi manna rann því = *Erik nærrede større planer overfor manden (Olaf) end han åbenbarede; det kunde man vænte af*

sótti reiðr at rjóðum   þrályndi gafsk Þrændum,
(rann engi þvi manna),   þrænzkr jarl konung sænskan.

2. Gunnlaugsdrápa ormsgungu (omkr. 1009).

Hlóð, áðr Hrafni næði   hann varð hvatra manna
hugreifum, Áleifi,   hugmóðr (drifinn blóði
Göndlar þeys, ok Grími   Ullr réð ýta falli
Gunnlaugr með hjör þunnum,   unnviggs) bani þriggja.

3. Eiríksdrápa (1014).

1. Ok sannliga sunnan (sþusk vitt búendr itrir strið) of stála meiða stórhersögur fóru; súðlögum frá Sveiða sunnr af dregnum hlunni vangs á vatn of þrungit viggmeiðr Dana skeiðum.	2. Mjök lét margar snekkjur (mørðar orr) sem knörru (óðr vex skalds) ok skeiðar skjaldhlynr á brim dynja, þás ólitill útan oddherðir fór gerða (morg vas lind fyr landi) lond sins fòður rönðu.
--	--

ham; den trønderske jarl besøgte i sin vrede den svenske konge for at rådspørge ham; Trønderne var trodsige; det kunde ingen forhindre.

2. Gunnlaugr hlóð Áleifi ok Grími með þunnum hjör, áðr næði Hrafni, Göndlar þeys hugreifum; hann varð hugmóðr bani þriggja hvatra manna; Ullr unnviggs réð, blóði drifinn, falli ýta = *Gunnlög nedlagde Olav og Grim med det skarpe sværd, fór han nåde (at fælde) den kampglade Ravn; han blev, ophidset af kampmod, 3 tapre mænds banemand; krigeren, selv blodbestænkt (såret), fældede mændene.*

3. 1. Ok sannliga fóru stórhersögur sunnan of stála meiða; itrir búendr sþusk vitt strið; Sveiða vangs viggmeiðr frá súðlögum skeiðum Dana of þrungit á vatn sunnr af dregnum hlunni = *Og der kom syðfra sande efterretninger om krigerernes hærfærd; de gæve bønder frygtede store ulykker; krigeren erfarede, at Danernes lange krigsskibe var syðpå blevne trukne ud i søen af de slætte skibsruller.*

2. Skjaldhlynr lét mjök margar snekkjur ok skeiðar sem knörru dynja á brim, — mærdar orr óðr skalds vex —, þás ólitill oddherðir fór gerða útan rönðulond fòður sins; morg lind vas fyr landi = *Krigeren lod en stor mængde snekker og „skeder“ så vel som knarrer fare susende ud på havet — skjaldens digt, rigt på lov, tillæger —, da den vældige kriger gav sig i lag med at omgive sin faders lande med skjolde; der var mangt et spyd (til værn) ved landets kyst.*

<p>3. Setti jarl, sás atti, ógnfróðr, á lög stóði hrefnis, hýva stafna hóts Sigvalda at móti; margr skalf hlumr, en hvergi huggendr bana uggðu, þeirs gótu sæ slíta, sárgamms, blöðum ára.</p>	<p>5. Þar vas hjalmaðs herjar Hropts við dreyrgar toptir — — — — — — — — — — orð fekk gótt, es gerði grams vörn blöum hjörvi, (høll bilar hára fjalla) Hyrningr (áðr þat fyrnisk).</p>
<p>4. En í gogn at gunni glæheim skriðu mævar, rendi langt með landi leiðangr, Dana skeiðar, þær es jarl und órum œrins golls á Mæri (barms rak vigg und vörnum valkesti) hrauð flestar.</p>	<p>6. Veitk, fyr Erling útan, ár at hersar vöru (lofak fasta Tý) flestir (farlands) vinir jarla, en ept víg frá Veigu (velk orð) und gram norðan land eða lengra stundu lagðisk suðr til Agða.</p>

3. Ógnfróðr jarl, sás atti hrefnis stóði á lög, setti hóts hýva stafna at móti Sigvalda; margr hlumr skalf, en huggendr sárgamms, þeirs gótu slíta sæ ára blöðum, uggðu hvergi bana = *Den kampkyndige jarl, som drev skibene ud på søen, rejste sine meget høje stavne imod Sigvalde; mangt et årehåndtag rystede, men krigerne, som furede søen med årebladene, frygtede slet ikke døden.*

4. En mævar Dana skeiðar skriðu glæheim í gogn at gunni — leiðangr rendi langt með landi —, þær es jarl hrauð flestar und órum œrins golls á Mæri; barms vigg rak und vörnum valkesti = *Men Danernes slanke skibe skred over havet imod (fyrsten) til kamp — ledingshæren løb lang vej langs landet —, hvoraf jarlen ryddede de fleste under mændene på Møre; skibene drev omkring med de varme ligdynger.*

5. Þar vas — — — hjalmaðs herjar við dreyrgar Hropts toptir; Hyrningr fekk gótt orð, es gerði grams vörn blöum hjörvi; høll hára fjalla bilar, áðr þat fyrnisk = *Der var den hjælmede hærs — — mod de blodige skjolde; Hyrning skaffede sig godt ry, da han forsvarede kongen med sit brune sværd; himlen brister, før det går i glemme.*

6. Veitk, at fyr útan Erling vöru flestir hersar vinir jarla ár; lofak farlands fasta Tý; en ept víg lagðisk land und gram norðan frá Veigu suðr til Agða eða stundu lengra; velk orð = *Jeg ved, at de fleste herser med undtagelse af Erling tidlig blev jarlernes venner; jeg roser den guldrige; men efter kampen underkastede hele landet sig fyrsten nord fra Veiga syd på til Agde eller betydelig længere. Jeg vælger mine ord.*

7. Allvalds nutu aldir, una likar vel slíku; skyldr lézk hendi at halda hann of Noregs mönnum; en Sveinn konungr sunnan sagðr es dauðr, en auðir (fátt bilar flestra ýta fár) hans býir vöru.	9. Ítr þrifusk jöfra hleyti eggveðrs í fqr seggja (skeið helt mörg í móðu mislöng) sem ek víska; bládyrum helt þöru brands svá náar landi Ullr, at enska völlu, áttstórr, séa knátti.
8. Enn hefsk leyfð, þars, lofða, lofkenda frá k sendu at hjalmsömum, hilmí, hjarls drótna boð jarli, at skyldligast skyldi (skilk, hvað gramr lézk vilja) endr til ásta fundar Eiríkr koma þeíra.	10. Enn at eyrar grunní endr, skjöldungr, of rendi sás kjölslóðir kníði, Knútr langskipum útan; varð, þars vildu dyrum varrláðs koma báðir, hjalmaðs jarls ok hilmis högr fundr á því dögri.

7. Aldir nutu allvalds; vel líkar una slíku; hann lézk skyldr at halda hendi of Noregs mönnum; en Sveinn konungr es sagðr dauðr sunnan, en hans býir vöru auðir; fár flestra ýta bilar fátt = *Mændene nød meget godt af fyrsten; man holder af at leve under slige vilkår; han anså det for sin pligt at holde sin hånd over Norges mænd; men kong Svens død er nu meldt sydfra; hans byer var som tomme; kun lidt udebliver af de flestes vanskæbne.*

8. Enn hefsk leyfð lofða hilmí, þars frá k lofkenda hjarls drótna sendu boð at hjalmsömum jarli, at Eiríkr skyldi koma skyldligast endr til ásta fundar þeíra; skilk, hvað gramr lézk vilja = *Endnu begyndes en lovprisning af mændenes fyrste, hvor jeg hørte, at den berømte konge (Knut) sendte bud efter den hjælmprydede jarl, (nemlig) at Erik skulde ifølge sin pligt komme til et vennemøde med ham igen; jeg forstår, hvad der var kongens vilje (hensigt).*

9. Ítr hleyti jöfra þrifusk í eggveðrs fqr seggja, sem ek víska; mörg mislöng skeið helt í móðu; áttstórr brands Ullr helt þöru bládyrum svá náar landi. at knátti sea enska völlu = *Det udmærkede svogerskab mellem fyrsterne trivedes på mændenes krigstog, som jeg har erfaret; mange skibe af forskellig størrelse styrede op i elven; den ætstore kriger sejlede med skibene så nær ved land, at man kunde se de engelske sletter.*

10. Enn of rendi Knútr, sá skjöldungr, es kníði kjölslóðir, endr langskipum útan at eyrar grunní; fundr hjalmaðs jarls ok hilmis varð högr á því dögri, þars báðir vildu koma varrláðs dyrum = *Fremdeles lod Knut, den fyrste som furede bølgerne, fordums sine langskibe sejle udefra til øregrunden (kysten); den hjælmede jarls og fyrstens møde skete med lethed den dag, hvor det var bæggens hensigt at lande med deres skibe.*

11. Gollkennir lét gunni (græðis hests) fyr vestan (Þundr vá leyfðr til landa) Lundún saman bundit; fekk regnþorinn Røkkva rann, of þingamönnum, ýglig högg, þars eggjar Ulfkell, bláar skulfu.	(rauð Hringmaraheiði herr) Engla lið þverra.
12. Hvatr vann Freyr á flotna folkstafns, sás gaf hrafni sollit hold né sjaldan, sverðs eggja spor leggja; snjallr lét opt ok olli Eiríkr bana þeira	13. Gengu upp, þeirs Englum, ár hrafn gefendr, vóru langa stund, á landi, leiðir, upp frá skeiðum, en í gögn, þeirs góðu, glaum skers, bæi verja, galt hilmis lið hjalta, herferð búendr gerðu.
	14. Óð, en ærnu náði íms sveit freka hveiti, (gera qlðra naut gylðir) gjalpar stóð í blóði.

11. Gollkennir lét bundit saman gunni fyr vestan Lundún; leyfðr Þundr græðis hests vá til landa; Røkkva rann-regnþorinn Ulfkell fekk ýglig högg, þars bláar eggjar skulfu of þingamönnum = *Guldkenderen lod kampen komme i stand vest for London; den loopryste kriger vandt lande ved kamp; den kampjærve Ulkel fik frygtelige hug, hvor de mørke ægge bævede over tingmændene.*

12. Hvatr folkstafns Freyr, sás né sjaldan gaf hrafni sollit hold, vann leggja sverðs eggja spor á flotna; snjallr Eiríkr lét opt Engla lið þverra ok olli bana þeira; herr rauð Hringmaraheiði = *Den raske kriger, som hyppig gav raven opsvulm: de lig, mærkede mændene med sværdsæggenes spor; den modige Erik lod ofte Anglernes skare forminskes og voldte deres død; hæren rødfarvede Ringmareheden*

13. Hrafn-ár-gefendr, þeirs vóru Englum leiðir langa stund, gengu upp á landi upp frá skeiðum, en búendr, þeirs góðu verja bæi, gerðu herferð í gögn; lið hilmis galt glaum hjalta skers = *De ravnfødere, som i lange tider var Anglerne forhadte, gik frem oppe i land op fra skibene, men bønderne, som tænkte på at forsvare deres byer, gjorde hærtog imod dem; kongens (fyrstens) følge kæmpede.*

14. Gjalpar stóð óð í blóði, en íms sveit náði ærnu freka hveiti, gylðir naut gera qlðra = *Ulvne vadede i blod og fik lig i mængde at æde; ulven nød blodet.*

4. Lausavísur.

1 (1019-20). Út skalt ganga — illr þykki mér gleymr þinn vesa við griðkonur; sitr þú á optnum, es inn komum, jafnauðigr mér — út skalt ganga.	3. Sextán vas hugr hjóna, hverr lifði sér (þverri raus) einn (óru húsi), auð-Hlín, at mun sinum, áðr garðvita gerði grundar einn fyr stundu striðir stókk í búðum stórgeðr liði óru.
2. Muna mun Björn, at Birni bauga Grund ór mundum, snót en snerriláta, slapp Hitdœlakappa; skapat vas mér, en mjórar munat þrjótr konu njóta, (ráð es slikt til snúðar) sveigar þöll at eiga.	4. Út skalt ganga — oss selduð mjöl rautt áliti, rug sagðir þú; en þás virðar vatni blendu, vas aska ein — út skalt ganga.

4, 1. *Úd skal du gå — ilde synes jeg om dit kommers med tjenestevigerne; du sidder om aftenen, når jeg kommer ind, som om du var ligestillet med mig — ud skal du gå.*

2. Björn mun muna, at bauga Grund, en snerriláta snót, slapp ór mundum Birni Hitdœlakappa; mér vas skapat, at eiga sveigar þöll, en þrjótr munat njóta mjórar konu; slikt ráð es til snúðar = *Björn husker nok, at hun, den rasksendede kvinde, gled ud af Björn Hitdœlekæmpens hænder; mig var det bestemt, at jeg skulde ægte hende, men den halsstarrige tølper skal aldrig besejdes kvinden; en slig bestemmelse var heldig.*

3. Hugr sextán hjóna vas einn, auð-Hlín, — þverri raus óru húsi — hverr lifði sér at mun sinum —, áðr einn stórgeðr grundar garðvita striðir gerði fyr stundu liði óru stókk í búðum = *Sejsten familjemedlemmers sind var endrægtig, kvinde — bort med al den snak fra gården —, enhver levede rolig for sig —, indtil én mand overmodig for nogen tid siden bragte strid og tvist i vor skare her på gården.*

4. *Úd skal du gå — du solgte mig mel, rødt af udseende; det kaldte du rug; men da man blandede det med vand, var det ikke andet end aske — ud skal du gå.*

5. Hvat skyldir þú heimarikr halda at sliku enn ár á mínu sári; orkn hqfumk of skemðan; þat mun sorg seimþollr; þú greipt, remmitungls rand-

- 5 (1020). Hvat skyldir þú halda heimaríkr at sliku enn (höfumk orkn of skemðan) ár á mínu sári? þat mun sorg, und saurgum, seimpollr, hála kollu remmitungls at røngum randalfr greipt þú kalfi.
7. Þorns veitk at berr Birni Baldr rógs søgu skjaldar (neytr þykkisk sá nýtir naðrbings) an mér aðra, þvit enn (þætti betri þøgn élviðum Høgna) nú 's eldskerðir orðinn eggleiks bani tveggja.
- 6 (c. 1022). Hvestum tolf, en tvistir tårs, mær, gefendr vøru Leifa vegs, í Laufa laungøgl Beruhrauni; ofláta sák itran. áðr sték fljótt á grjóti, (hafa vildu þá hólðar herðimann) í gerðum.
- 8 (1024). Bjørn tekr brátt es mornar, bráðr við illu ráði; grønum es vanr at grípa glópr við hverju hrøpi; ok hvikmála hælir hveimleiðr með stjøl breiðan, sanni firðr ok svinnu, siti hann vesalstr manna.

alfr, at røngum kalfi und saurgum kollu hala = *Hvad skulde du behøve, mægtig i hjemmet, under sådanne forhold endnu stadig at snakke om mit sår?; en sælhund har bidt mig [det er sandt]; det er kedeligt, mand, men du, kraftige kriger, tog fat i kalvens vrangte del (ende) under koens smudsige hale.*

6. Hvestum tolf Laufa tårs laungøgl í Beruhrauni, mær, en Leifa vegs gefendr vøru tvistir; sák ofláta itran í gerðum — sték áðr fljótt á grjóti; þá vildu hólðar hafa herðimann = *Vi tolv hvæssede pilene i Beruhraun, kvinde. men mændene var tvedelte (nedslæde?; opfattelsen af dette halvvers er usikker); jeg så den overmodige stolt i rustningen; før var jeg hurtig gået over hraun'et; da vilde mændene (vi) fange den kraftige mand.*

7. Veitk, at skjaldar rógs þorus Baldr berr Birni aðra søgu an mér —, sá nýtir naðrbings þykkisk neytr —, þvit nú 's eggleiks eldskerðir enn orðinn bani tveggja; þøgn þætti betri Høgna élviðum = *Jeg ved, at krigeren fortæller om Bjørn ganske anderledes (rosende) end om mig; den mand anser sig for dygtig, — ti nu er krigeren atter bleven to mænds bane; mændene (jeg) vilde synes bedre om, at man tav.*

8. Bjørn tekr bráðr við illu ráði brátt es mornar; glópr es vanr at grípa grønum við hverju hrøpi; ok hveimleiðr hvikmála hælir með breiðan stjøl, firðr sanni ok svinnu, siti hann vesalstr manna = *Bjørn begynder ilter såsnart det dages sin slette id; den tåbe plejer at åbne munden for ethvert skældsord, og den af alle forhadte løgnesmed med den brede bag, berøvet al billighed og klogskab — gid han altid må være den elendigste af alle.*

9. Qllungis biðk allar,
atgeirs, ok skeið þeira,
(rétt skilk) rammar véttir,
ruðr óps, þærs hlýrn skópu,
at, stríðbendi, standi,
stálgaldrs en ek valda,
blóðugr ǫrn of Birni
bráðgjarn hǫfuðsvǫrðum.
10. Lóskat, — snarr, at snerru
segg þann bitu eggjar,
hinn 's, fyr heiði sunnan,
hugprýði mér frýði, —
at, morðvandan, myndak
(meins hlutum rán af beini),
bitu þann fyr sök sanna
sverð, hans bani verða.
11. Hvert stefnið ér hrafnar
hart með flokk enn svarta?
Farið ljóst matar leita
landnorðr frá Klifsandi;
þar liggr Björn, en Birni
blóðgoggl of skǫr stóðu,
(pollr hné hjalms), á hjalla
Hvítings ofar litlu.
12. Móðr verðk mitt hross leiða,
mjúk verðra fǫr sjúkrar,
(reið esa fljót) und Friði
fjargvefjar dag margau;
þvít (hjørborgar) hvergi
Hlökk undi sér dǫkkvar
(mikit stríð vas þat -Móða
merki-) skins fyr verkjum.

9. Qllungis biðk allar rammar véttir, þærs skópu hlýrn ok skeið þeira, atgeirs óps ruðr — skilk rétt —, at blóðugr ǫrn standi bráðgjarn of hǫfuðsvǫrðum Birni, en ek valda stálgaldrs stríðbendi = *Indtrængende beder jeg til alle stærke magter, som skabte himmellegemeerne og deres bane, kriger — det er ret, hvad jeg udtaler —, at en blodig ǫrn må bytte-lysten stå over Björns hoved og at jeg må volde krigeren det.*

10. Lóskat — eggjar bitu þann segg at snerru fyr sunnan heiði, hinn 's snarr frýði mér hugprýði —, at myndak verða bani hans; sverð bitu þann morðvandan fyr sanna sök; hlutum rán af meins beini = *Det glippede ikke — æggene bed den mand i kampen syd for heden, som rask nok frakendte mig mod —, at jeg skulde blive hans banemand; sværdene bed ham, vant til drab, med fuld ret; den ménfulde mand havde ranet mig.*

11. Hvert stefnið ér hrafnar hart með enn svarta flokk? Farið ljóst leita matar landnorðr frá Klifsandi; þar litlu ofar á Hvítingshjalla liggr Björn, en blóðgoggl stóðu of skǫr Birni; hjalms pollr hué = *Hvor stævner i hen ravne med eders sorte skare? Klarligen flyver I for at søge føde nordøst for Klevsand; dér ligger Björn noget højere oppe på Hvítings-hjalle, og ravne stod allerede på Björns hoved; krigeren segnede.*

12. Verðk móðr leiða hross mitt und fjargvefjar Friði margan dag; fǫr sjúkrar verðra mjúk — reið esa fljót — þvít dǫkkvar skins Hlökk undi sér hvergi fyr verkjum; þat vas mikit stríð merki-Móða hjorborgar = *Jeg bliver træt af at føre min hest under min kone dag efter dag; den syges riðt — det er ikke hurtigt — bliver heller ikke blødt, ti hun holdt ingen steder ud for smerter; det var krigeren (mig) en stor kummer.*

Óláfr Haraldsson enn helgi.

Norsk konge 1015—30.

Lausavísur.

- 1 (1006; sml. *Haldórr Rannveigarson*). hrið vikingar kníðu,
vér hlutum vápna skúrir,
(varð fylkt liði) harða.
Fyll horn kona —
fell af hesti
Rannveigar sonr, 3 (1010). Einráðit lét áðan
Ulfkell, þars spjör skulfu,
þars riðu drengir; hǫrð óx hildar garða
kunnut Sygnir hrið, vikinga at biða,
á sǫðuldýrum ok slíðrhugaðr síðan
fullvel fara — sátt (á oss) hvé mátti
fær mér ok þér. byggs við bitran skeggja
brunnis (tveir hugir runnu).
- 2 (1010). Þóttut mér, es þáttak,
Þorkels liðar dvelja
(sǫusk eigi þeir sverða
sǫng) í folk at ganga,
áðr an hjǫrs á heiði 4 (o. 1010). Bǫl 's þats lind í landi
landrifs fyr ver handan,
golli merkð, við Galla

1. *Fyld hornet, kvinde — Rannveigs søn faldt af hesten, hvor svendene red; Sogningerne forstår nok ikke at ride så særdeles godt — bring det mig og dig.*

2. *Þorkels liðar þóttut mér dvelja at ganga í folk, es þáttak — þeir sǫusk eigi sverða sǫng —, áðr an vikingar kníðu harða hjǫrs hrið á heiði; vér hlutum vápna skúrir; liði varð fylkt = *Torkels krigere syntes mig ikke, efter hvad jeg så, at nøle med at gå i kampen — de var ikke bange for den —, før (da) vikingerne havde en hård kamp på heden; vi fik kampen at føle; mandskabet havde fylket sig.**

3. *Ulfkell lét áðan einráðit, at biða vikinga; hǫrð hrið hildar garða óx, þars spjör skulfu; ok sátt síðan, hvé slíðrhugaðr mátti við bitran brunns byggs skeggja; tveir hugir runnu á oss = *Ulfkel bestemte før at oppebie vikingerne; der opstod en hård kamp hvor spærene rystede; og siden så du, hvad han med det frygtelige mod formåede overfor den tapre øbo; vi blev tvivlrådige.**

4. *Bǫl 's þats grjótnis landrifs lind, merkð golli, skal fólna í landi fyr handan ver við Galla; þann við myndak vilja standa algrænan, meðan lifðak; valklifs bands hjǫrk erumk alin at bǫlvi = *Det er en ulykke, at den**

- grjótólms skal fólma; at fleira skal
þann myndak við vilja í fõrum vinna
(valklifs) meðan lifðak, an hylða hval
(alin erumk björk at þólvi hvõssum knifi.
bands) algröenan standa.
- 5 (o. 1010). Þollr mun glaums of grímu
gjarn síðarla arna
randar skóð at rjóða
røðinn, sás meý fœðir;
berr eigi sá sveigir
sára lauk í ári,
hinns Grjótvarar gætir,
gunnborðs, fyr Stað norðan.
- 6 (o. 1025). Segið þat Karla
es komið þangat,
nýtum þegni
fyr norðan haf,
7. Vandfærra es várrar
varblikis fyr Stað miklu
(þreyk of aldr) til eyjar
aurborðs an vas forðum;
nú 's fyr hõfn, þás hafna
hlyn sævar mák æva,
gný-hvitinga, grjóti,
geirþorps boði, orpit.
8. Nær 's sem upp ór eisu,
innar lítk til kvinna,
snót hver svá mjök láti
seg mér, loga bregði;
mik hefr máli sykvinn
mest á skõmmu fresti

guldprydede kvinde skal blive gusten i samliv med Galle i landet hinsides havet: hun vilde jeg skulde blomstre helt så længe jeg levede; hun er født mig til (elskøvs)kummer.

5. Røðinn þollr randar glaums, sás fœðir meý, mun síðarla of grímu gjarn arna at rjóða skóð; sá sveigir gunnborðs berr eigi sára lauk í ári, hinns gætir Grjótvarar fyr norðan Stað = *Den snaksomme kriger, der føder kvinden, vil sent være villig til om natten at give sig af med at rød farve våbnene; den kriger, som besidder Steinvör nord for Stad, bærer ikke sværd så tidlig om morgenen.*

6. Fortæl det til Karle, når I kommer did, den brave mand nord for havet, at andet og mere kan man bestille undervejs end at flænse en hval med skarpen kniv.

7. Miklu vandfærra es fyr Stað til várrar aurborðs varblikis eyjar — þreyk of aldr — an vas forðum; nú 's grjóti orpit fyr hõfn, þás mák æva hafna sævar hlyn; geirþorps hvitinga gný-boði = *Meget vanskeligere er det nu at rejse forbi Stad til vor kvinde — altid savner jeg hende — end før; nu er den havn spærret med sten, så at jeg aldrig dér kan lande med mit skib, kriger.*

8. Nær 's sem loga bregði upp ór eisu; lítk innar til kvinna; seg mér, hver snót láti svá mjök; mik hefr Gramr ok brattir hamrar sykvinn máli mest á skõmmu fresti; ek gekk of golf at drekka = *Det er omtrent som en flamme stod op af et ildhav; jeg ser længere ind, hvor kvinderne*

(gekk ek of golf at drekka) Gramr ok brattir hamrar.	blakkr, ok sák á sprakka (oss lét yndis missa augfögr kona) á haugi;
9 (1028). Lítt mun halr enn hvíti, hrafn etr af ná getnum (vér unnum gný Gunnar) glaðr i nótt á Jaðri; svá hefr ǫllungis illa, ek gekk reiðr of skeiðar (jörð veldr manna morði) mitt rán getit hönum. [<i>eller f. l. 5-8</i> : umstilli hefr illa (ættgóðr) ok rof sætla (Erlingr beið til árla andrán) getit hönum.]	keyrði Gefn ór garði góðlöt vala slóðar eyk, en ein glöf sækir jarl hvern, kona snarlig. 11 (1029). Ár stóð eik en dýra, jarladóms, með blómi harðla græn, sem hirðar, hvert misseri, vissu; nú hefr (bekkjar) tré bliknat brátt (Mardallar gráti lind hefr) laufi (bundit linu-jörð) i Gørðum.
10 (1029). Fagr, stóðk, meðan bar brúði	

er; sǫg mig, hvilken kvinde opfører sig så stolt; Ingeborg har mest i en kort tid berøvet mig mølet; jeg gik over gulvet for at drikke.

9. Lítt mun enn hvíti halr glaðr i nótt á Jaðri; hrafn etr af getnum ná; vér unnum gný Gunnar; svá hefr mitt rán getit hönum ǫllungis illa; jörð veldr morði manna; ek gekk reiðr of skeiðar [*eller*: umstilli ok rof sætla hefr getit hönum illa; ættgóðr Erlingr beið andrán til árla] = *Ikke vil den hvide mand på Jæderen være glad i nat; raven æder af det den givne lig; vi har haft en kamp; således er plyndringen af mig blevet hans ulykke; landet volder mænds fald; jeg gik kampophidset om på skibene [eller: hans planer og forligs (freds)brud er blevet hans ulykke; den ætgode Erling er død for tidlig].*

10. Stóðk á haugi ok sák á sprakka, meðan fagr blakkr bar brúði; augfögr kona lét oss missa yndis; góðlöt vala slóðar Gefn, snarlig kona, keyrði eyk ór garði, en ein glöf sækir hvern jarl = *Jeg stod på højen og så på kvinden, da hun blev båret af den smukke hest; kvinden med de smukke øjne berøvede mig min fryd; den venlige, raske kvinde drev sin hest fra gårde; enhver mand hemsøges af ét fejltrin.*

11. Ár stóð en dýra eik hvert misseri harðla græn með blómi, sem hirðar jarladóms vissu; nú hefr tré bliknat brátt laufi i Gørðum; bekkjar lind hefr bundit linu-jörð Mardallar gráti = *För stod det herlige træ hvert år (vinter) friskgrønt med blomster, således som jarledømmets besiddere vidste; nu er træets løv hurtig blegnet i Garderige; kvinden har bundet et guldbånd om sit hoved.*

Sigvatr Þórðarson.

*Íslandsk skjald, o. 995—o. 1045*1. *Víkingarvísur (1014—15).*

1. Langr bar út enn unga jöfra kund at sundi (þjóð uggði sér síðan) sæmeiðr (konungs reiði); kank til margs, en, manna minni, fyrsta sinni hann rauð æstr fyr austan ulfs fót við sker Sóta.	sitt óttu fjör fótum (fár beið ór stað sára) enn, þeirs undan runnu, allvaldr, búendr gjalda.
2. Þar vas enn, es önnur Áleifr (né svik fólusk) odda þing í eyddri Eysýslu gekk heyja;	3. Hrið varð stáls í striðri ströng Herdala göngu Finnlendinga at fundi fylkis niðs en þriðja; en austr við ló leysti leið vikinga skeiðar; Bálagarðs at harði brimskiðum lá síða.

1, 1. Langr sæmeiðr bar enn unga jöfra kund út at sundi; þjóð uggði sér síðan reiði konungs; kank minni manna til margs; en hann rauð æstr fyrsta sinni ulfs fót fyr austan við Sótasker = *Det lange skib førte den unge kongætling ud ad sundet (over havet); folk fik siden grund til at frygte fyrstens kampmod; jeg kender folks erindring om meget, men første gang rødfarvede han opflammet ulvens fod østerpå ved Soteskærene.*

2. Þar vas enn, es Áleifr gekk heyja önnur oddaþing í eyddri Eysýslu; né svik fólusk; enn óttu búendr, þeirs runnu undan, gjalda fótum fjör sitt, allvaldr; fær beið sára ór stað = *Det kom endnu dertil, at Olaf havde den anden kamp i det hærjede Øsel, men svigen kunde ikke skjules; endnu engang havde bønderne, som flygtede, deres ben deres liv at takke, konge; få ventede på sårene på stedet.*

3. En þriðja ströng stáls hrið fylkis niðs varð í striðri Herdala göngu at fundi Finnendinga, en ló leysti skeiðar vikinga við austrleið; Bálagarðs síða lá at harði brimskiðum = *Kongesønnens tredje stærke kamp fandt sted på den möjfulde gang til Herdale ved mødet med Finlænderne; men bølgen løste [siden] vikingernes skibe fra østerkysten; Bálagårds side vendte mod skibenes side.*

4. Enn kvóðu gram valda fjórða sinni upphöfum Gunnar galds — frákváðinn vinnask þeims varðisk vel —, þás ólitill friðr gekk sundr í miðli

4. Enn kvóðu gram Gunnar
galdrs upphöfum valda
(dýrð frá k þeims vel varðisk
vinnask) fjórða sinni,
þás ólitill úti
jöfra liðs í miðli
friðr gekk sundr í slíðri
Suðrvík, Dönum kuðri.
6. Rétt 's, at sókn vas en setta
(snarr þengill bauð Englum
at) þars Áleifr sótti
(Yggs) Lundúna bryggjur;
sverð bitu völsk, en vörðu
víkingar þar diki,
átti sumt í sléttu
Súðvirki lið búðir.
5. Vig vant, hlenna hneigir,
hjólumum grimt et fimta
(þolðu hlýr fyr hári
hríð Kinnlimasiðu),
þás við rausn at ræsis
reið herr ofan skeiðum,
en í gogn at gunni
gekk hilmis lið rekkum.
7. Enn lét sjaunda sinni
sverðþing háit verða
endr á Ulfkels landi
Áleifr, sem ferk máli;
stóð Hringmaraheiði
(herfall vas þar) alla
Ellu kind, en olli
arfvörðr Haralds starfi.

liðs jöfra úti í slíðri Suðrvík, Dönum kuðri = *Endnu har man sagt at kongen for fjerde gang voldte kampens begyndelse, — jeg ved at han, som værgede sig bravt, vandt ry —, da den dybe fred brødes imellem fyrsternes skarer ude i den farlige, af Danerne kendte Søndervig.*

5. Hlenna hneigir, vant et fimta vig, hjólumum grimt — hlýr þolðu hríð fyr hári Kinnlimasiðu — þás herr reið ofan við rausn at skeiðum ræsis, en hilmis lið gekk í gogn rekkum at gunni = *Fyrste, du havde den femte kamp, grum for hjælmene — stavnene måtte døje hård sø udfor den høje Kinnlimeside — da hæren red stolt ned til kongens skibe, men fyrstens mandskab gik til kamp imod krigerne.*

6. Rétt 's, at en setta sókn vas, þars Áleifr sótti Lundúna bryggjur; snarr þengill bauð Englum Yggs at; völsk sverð bitu, en víkingar vörðu þar diki; sumt lið átti búðir í sléttu Súðvirki = *Det er rigtigt, at den sjette kamp stod, hvor Olaf angreb Londons broer, den raske fyrste bød Anglerne kamp; de vælske sverd bed, men vikingerne forsvarede graven dér; en del af hæren havde boder i det flade Sudvirke.*

7. Enn lét Áleifr sverðþing verða háit sjaunda sinni endr á Ulfkels landi, sem ferk máli; Ellu kind stóð alla Hringmaraheiði, — þar vas herfall —, en arfvörðr Haralds olli starfi = *Endnu for syvende gang lod Olaf en kamp blive holdt fordums i Ulfkelsland, således som jeg fortæller; Anglerne fyldte hele Ringmarehede, — dér faldt mange —, men Haralds søn voldte kampen.*

8. Veitk, at viga mætir, Vinðum hátt, gerði enn átta styr at virki; vörðr verðungar gekk styrkr; portgreifar möttut banna hœ sinn, Kantara-

8. Veitk, at víga mætir Vindum háttir enn átta (styrkr gekk vörðr) at virki (verðungar) styr gerði; sinn móttut bæ hanna borg Kantara (sorgar mart feksk) prúðum (Pörtum) portgreifar Áleifi.	10. Tøgr vas fullr í fögurum folkveggs drifahreggi (helt, sem hilmir mælti) Hringsfirði (lið þingat); ból lét hann á Hóli hött, 's vikingar óttu, (þeir höðut sér síðan sliks skotnaðar) brotna.
9. Vann ungr konungr Englum ótrauðr skarar rauðar, endr kom brúnt á branda blóð í Nýjamóðu; nú hefk orrostur, austan, ógnvaldr, niu talðar, herr fell danskr, þars dörum dreif mest at Áleifi.	11. Áleifr vant, þars jöfrar, ellipta styr, fellu (hrings komt af því þingi þollr) í Grislupollum; þat frákvíg at vittu, Viljalms fyr bæ, hjalma (tala minst es þat telja), tryggs jarls, háit snarla.

borg, prúðum Áleifi; mart sorgar feksk Pörtum = *Jeg ved, at krigeren, farlig for Venderne, havde den ottende kamp ved kastellet; hirdens beskytter trængte frem med kraft; borgens styrere formåede ikke at forholde den modige konge deres by, Canterbury; der voldtes Parterne megen kummer.*

9. Ungr konungr vann ótrauðr Englum rauðar skarar; endr kom brúnt blóð á branda í Nýjamóðu; nú hefk, ógnvaldr, talðar niu orrostur; danskr herr austan fell, þars dörum dreif mest at Áleifi = *Den unge konge gav ufortrøden Anglerne blodige hoveder; forðum strömmede det brune blød på sværdene i Nymode; nu har jeg, kriger, opregnet ni kampe; den danske hær østfra faldt, hvor spydene fløj tættest mod Olaf.*

10. Tøgr vas fullr folkveggs drifahreggi í fögurum Hringsfirði; lið helt þingat, sem hilmir mælti; hann lét brotna hött ból á Hóli, es vikingar óttu; þeir höðut sér síðan sliks skotnaðar = *Tieren fyldtes ved den hidsige kamp i den skønne Ringsfjord; hæren styrede derhen, som kongen bød; han lod den høje borg på Hol, som vikingerne ejede, blive brudt; de ønskede sig ikke mere en sådan skæbne.*

11. Áleifr, vant ellipta styr í Grislupollum, þars jöfrar fellu; hrings þollr, komt af því þingi; frákvíg, at þat víg, snarla háit fyr bæ Viljalms, tryggs jarls, vittu hjalma; tala minst es telja þat = *Olaf, du havde den ellefte kamp i Grislepollu, hvor fyrster faldt, men du kriger kom levende fra det møde; jeg har hørt, at den kamp, rask udført udenfor den tro jarl, Vilhelms by, ædelagde hjælmene; det er let at foretage den opregning.*

12. Tönn rauð tolpta sinni
tírfylgjandi ylgjar
(varð) í Fetla-firði
(fjörbann lagit mönnum).
13. Þrettánda vann Þrœnda
(þat vas flóttu þol) dróttinn
snjallr í Seljupollum
sunnarla styr kunnan;
upp lét gramr í gamla
Gunnvaldsborg of morgin
(Geirfiðr hét sá) gorrva
gengit jarl ok fenginn.
14. Malms vann, Mœra hilmir,
munnrjóðr, es kom sunnan,
- gang, þars gamlir sungu
geirar, upp at Leiru;
varð fyr víga Njörðum
Varrandi sæ fjarri
brennr á byggðu landi
(bær heitir svá) Peitu.
15. Ríkr kvað sér at sækja
Sauðungs konungr nauðir,
fremðar gjarn, í fornu
fund Hókonar sundi;
strangr hitti þar þengill
þann jarl, es varð annarr
œztr ok ætt gat bazta
ungr á danska tungu.

12. Tírfylgjandi rauð tolpta sinni tönn ylgjar í Fetlafirði; fjörbann varð lagit mönnum = *Den ry-lystne mand rødfarvede for tolvte gang ulv-
indens tand i Fellefjord; mændenes liv blev ødet.*

13. Snjallr dróttinn Þrœnda vann þrettánda styr kunnan sunnarla í Seljupollum; þat vas flóttu þol; gramr lét gorrva gengit of morgin upp í gamla Gunnvaldsborg ok fenginn jarl; sá hét Geirfiðr = *Trøndernes modige konge havde den trettende kamp, der er bekendt, sydpå i Seljepolle; det var en ulykke for de flygtende; kongen lod hele sin hær om morgenen trænge ind i den gamle Gunnvaldsborg og fangede jarlen; han hed Geirfinn.*

14. Malms munnrjóðr vann gang upp at Leiru, þars gamlir geirar sungu, es hilmir Mœra kom sunnan; Varrandi, fjarri sæ á byggðu landi Peitu — bær heitir svá — varð brennr fyr víga Njörðum = *Krigeren trængte frem langs Loire, hvor de gamle spyd sang, da Mörernes konge kom sydfra; Varrande, langt oppe fra havet i Poitous befolkede land — det er en by, der hedder så [o: Varrande] —, blev brændt for krigerne.*

15. Ríkr konungr, fremðar gjarn, kvað sér nauðir at sækja fund Hókonar í fornu Sauðungs sundi; strangr þengill, es ungr varð annarr œztr ok gat bazta ætt á danska tungu, hitti þar þann jarl = *Den mægtige konge, hæderlysten, erklærede, at det var nødvendigt for ham at møde Hakon i det gamle Sødungssund; den stærke konge, der som ung blev den anden ypperste og tilhørte den bedste slægt i Norden, traf dér den jarl.*

2. Nesjavlsur (1016).

1. Fór ór Vik á vári válaust konungr austan, þeir kníðu bló báðir borð, en jarl kom norðan; kank sigviðum segja (sund) hvé þeira fundir ærin skil, þeims órut, at þórusk, þar (skórusk). 2. Fekk meira lið miklu mildr an glöggr til hildar, hirð pás hugði forðask heið þjóðkonungs reiði, en vinlausum vísa varð, þeim es fé sparði,	(háðisk víg fyr viðum vangi) þunt of stangir. 3. Veitti sókn, þars sótti, siklingr firum mikla (blóð fell rautt á Róða rein) i hofn at Sveini; snjallr helt at, sás olli, eirlausst konungr, þeira, en Sveins liðar, sýnum, saman bundu skip, fundi. 4. Þat erum kunt, hvé kennir Karlhofða lét jarli odda frosts fyr austan Agðir nær of lagðan.

2. 1. Konungr fór válaust austan ór Vik á vári, en jarl kom norðan; þeir kníðu báðir bló þorð; kank segja sigviðum, þeims órut þar, ærin skil, hvé fundir þeira þórusk at; sund skórusk = *Kongen begav sig uden at betænke sig østfra Viken i foråret, men jarlen kom nordfra; de drev bægge de sorte planker fremad; jeg ved at fortælle de krigere, som ikke var dér, tilstrækkelig om, hvorledes deres møde spændte af; sundene furedes (af skibene).*

2. Mildr fekk miklu meira lið til hildar an glöggr, pás heið hirð hugði forðask reiði þjóðkonungs; en vinlausum vísa, þeim es sparði fé, varð þunt of stangir; víg háðisk fyr viðum vangi = *Den gavmilde fik et langt større mandskab til kampen end den karrige, da den glæde hird var betænkt på at undgå folkekongens vrede; men for den venneløse fyrste, der sparède på guldet, blev mandskabet tyndt om fanestangen; der blev holdt en kamp udenfor det brede land.*

3. Siklingr veitti firum mikla sókn, þars sótti i hofn at Sveini; rautt blóð fell á Róða rein; snjallr konungr, sás olli sýnum fundi þeira, helt eirlausst at, en Sveins liðar bundu saman skip = *Kongen gjorde et stærkt angreb på mændene, hvor han trængte ind i havnen mod Sven; det røde blod strømmede ud i søen; den modige konge, som forårsagede deres uundgåelige møde, styrede skånselsløst imod dem, men Svens mænd bandt deres skibe sammen.*

4. Þat erum kunt, hvé kennir odda frosts lét of lagðan Karlhofða fyr austan Agðir nær jarli = *Det er mig bekendt, hvorledes (at) krigeren lagde Karlhövde østfor Agde nær ved jarlen(s skib).*

5. Vasa sigmána Sveini
sverða gnýs at frýja
góðs né górrar hriðar
gunnreifum Áleifi,
þvit kvistingar kostu
(koma herr í stað verra)
óttu sín, þars sóttusk,
seggir hvárra tveggja.

6. Stöng óð gyld, þars gengu
Göndlar serks und merkjum
gnýs með göfgum ræsi
greiðendr í skip reiðir;
þeygi vas, sem þessum
þengils, á jó strengjar,
mjöð, fyr malma kveðju,
mær heiðþegum bæri.

7. Vér drifum hvatt, þars heyra
hátt vápnabrák knátti,
(rönd klufu roðnir brandar)
reiðir upp í skeiðar,
en fyr borð, þars þorðusk,
— búin fengusk skip — gengu
(nár flaut) ört (við eyri
ófár) búendr sárir.

8. Öld vann ossa skjöldu
(auðsætt vas þat) rauða
(hljóms) þás hvítir kómu
(hringmiðlöndum) þingat;
þar hykk ungan gram göngu
(gunn- sylg) en vér fylgðum
(blóðs fekk -svorr) þars slæðusk
sverð upp í skip gerðu.

5. Vasa at frýja Sveini góðs sigmána gnýs né gunnreifum Áleifi górrar sverða hriðar, þvit seggir hvárra tveggja óttu sín kvistingar kostu, þars sóttusk; herr koma í verra stað = *Der var ingen grund til at bebrejde Sven, at hans kamp ikke var dygtig, eller den kampglade Olav, at hans kamp ikke var fuldkommen, ti bæggens krigere fik rig lejlighed til at miste liv og lemmer, hvor de angreb hinanden; aldrig har hæren været på et værre (farligere) sted.*

6. Gyld stöng óð þars greiðendr Göndlar serks gnýs gengu með göfgum ræsi reiðir und merkjum í skip; þeygi vas á strengjar jó fyr malma kveðju, sem mær bæri þessum heiðþegum þengils mjöð = *Den forgyldte stang stormede frem, hvor krigerne, opfyldte af kamplyst, gik med den ætstore konge under fanerne på skibet; det var noget andet på skibet før kampen end når kvinden bærer mjød omkring til disse fyrstens mænd.*

7. Vér drifum hvatt reiðir upp í skeiðar, þars knátti heyra hátt vápnabrák; roðnir brandar klufu rönd; en búendr gengu sárir fyr borð, þars þorðusk ört; búin skip fengusk; ófár nár flaut við eyri = *Vi styrede rask, kamplystne, op i skibene, hvor man kunde høre det høje våbenbrag; de rødnede klinger kløvede skjoldene; men bønderne gik sårede over bord, hvor de (man) kæmpede ufortrødent; veludrustede skibe erobredes; lig flød i mængde ved øren.*

8. Öld vann ossa skjöldu rauða, þás kómu hvítir þingat; þat vas auðsætt hljóms hringmiðlöndum; þar hykk ungan gram, þars sverð slæðusk, gerðu göngu upp í skip, en vér fylgðum; gunnsvorr fekk blóðs sylg = *Mændene gjorde vore skjolde, som kom hvide derhen, røde; det var øjensynligt for krigerne; der ved jeg, at den unge konge, hvor sværdene sløvedes, entrede skibet, men vi fulgte ham; raven fik blod at drikke.*

9. Sjalfr bað svartar kylfur
Sveinn harðliga skeina; —
nær vas áðr i óra
auðvön róit hönum, —
þás til góðs, en gjóði,
gørt, fengusk hræ svörtum
Yggs, lét herr of höggvit
hrafni skeiðar stafna.

10. Þess getk, meir at missi
morðórr, sás kom norðan,
harða margr i hörðum
heimkvömu styr þeima;
sökk af sunða blakki
sunnu mörq til grunna,
satt 's at Sveini mœttum,
samknúta, vér úti.

11. Frýrat oss i ári
innþrænzki, þótt lið minna,
gört hugðak svá, snertu
snotr mæri, konungs væri;
brúðr mun heldr at háði
hafa drótt, þás framm sótti
(fold ruðum skers), ef skyldi,
skeggi, aðra tveggja.

12. Afli vex, þvít efla
Uplendingar sendi
(Sveinn funduð þat) þenna
þilblakks, konungs, vilja;
raun es hins, at Heinir
(hrælinns) megu vinna
(þeir æxla flug) fleira
folkreks an ql drekka.

9. Sveinn bað sjalfr skeina harðliga svartar kylfur, — vas áðr róit nær hönum i óra auðvön, — þás herr lét höggvit gört of skeiðar stafna til góðs hrafni, en hræ fengusk svörtum Yggs gjóði = *Selv befalede Sven at afhugge skibets stavnkøller uden nølen; — før var vi komne ham så nær på livet, at vi havde fået godt håb om bytte —, da høeren huggede ufortrødent over skibstavnene til bedste for raven; der gaves lig til den sorte ravn.*

10. Getk þess, at meir missi harða margr morðórr, sás kom norðan, heimkvömu i þeima hörðum styr; mörq „sunnun samknúta“ sökk af sunða blakki til grunna; satt 's at vér mœttum Sveini úti = *Jeg antager, at særdeles mange af de krigere, der kom nordfra, herefter er i denne hårde kamp berøvede muligheden til at komme hjem; mangen en (. . .) sank til bunds af skibet; det er sandt, at vi har mødt Sven ude (på søen).*

11. Innþrænzki snotr mæri frýrat oss snertu i ári, þótt lið konungs væri minna; hugðak gört svá; brúðr mun heldr hafa at háði drótt, þás sótti framm skeggi, ef skyldi aðra tveggja; ruðum skers fold = *Den indtrønderske kloge kvinde vil ikke have anledning til at bebrejde os vort arbejde i år, uagtet kongens mandskab var ringere i tal; det tænkte jeg bestemt; kvinden vil hellere gøre nar ad den skare, der søgt frem med sit skæg (faldt), hvis man skulde spotte nogen af parterne; vi rødfarvede havet.*

12. Afli konungs vex, þvít Uplendingar vilja efla þenna sendi þilblakks; funduð þat, Sveinn; raun es hins, at Heinir megu vinna fleira an drekka ql folkreks; þeir æxla flug hrælinns = *Kongens styrke vokser, ti Oplendingerne ønsker at støtte denne mand — det fik du, Sven, at mærke*

13. Né hæflig hreifa
hykk dróttinsvik þóttu,
elds þeims allvel heldu
orð sin, viðum, forðum.

14. Hirð Áleifs vann harða
hrið — en svá varðk biða,
peitneskum feltk, páska —
palmsunnudag — hjalmi.

3. Austrfararvísur (1019).

1. Hugstóra biðk heyra
hressfærs jöfurs (þessar)
þolðak vás hvé (vísur)
verðung (of fqr gerðak);
sendr vask upp af qndrum
austr (svafk fátt) i hausti
til Sviþjóðar (siðan)
svanvangs i fqr langa.

2. Létk til Eiðs, þvit óðumk
aptrhvarf, dreginn karfa
(vér stiltum svá) valtan
vátr (til gløps á báti);
taki hlægiskip hauga
herr; sákat far verra;
létk til húms á hrúti
hætt; fqr betr an vættak.

—, *det har vist sig, at Henerne forstår at gøre noget andet og mere end at drikke kongens øl; de kæmper kraftig.*

13. Né hæflig hykk hreifa elds viðum, þeims forðum heldu allvel orð sin, þóttu dróttinsvik = *Jeg ved at mændene, som forðums holdt deres ord ubrødelig, fandt forræderiet mod fyrsten utilladeligt.*

14. Hirð Áleifs vann harða hrið palmsunnudag; feltk peitneskum hjalmi, en varðk svá biða páska = *Olavs hird havde en hård dyst palme-søndag; jeg havde en vælsk hjælm på hovedet og måtte således vente til påske.*

3, 1. Biðk hugstóra verðung hressfærs jöfurs heyra, hvé þolðak vás; þessar vísur gerðak of fqr; vask sendr i hausti upp af svanvangs qndrum i langa fqr austr til Sviþjóðar; svafk fátt siðan = *Jeg beder den raske konges modige hird at høre, hvorledes jeg døjede meget; disse vers har jeg gjort om rejsen; jeg blev i efteråret sendt op fra skibene på en lang rejse østera til Sverrig; fra den tid sov jeg kun lidt.*

2. Vátr létk dreginu valtan karfa til Eiðs, þvit óðumk aptrhvarf; vér stiltum svá til gløps á báti; hauga herr taki hlægiskip; sákat verra far; létk hætt til á húms hrúti; betr fqr an vættak = *Våd lod jeg den let vættelige karve blive trukken til Ed; ti jeg var bange for at skulle vende tilbage; således udsatte jeg mig for livsfare i båden; gid højenes hæer (troidene) måtte tage denne latterlige færge; jeg har aldrig set et værre fartøj; jeg vovede mit liv på denne skude, men det gik bedre end jeg ventede.*

3. Vasa fýst, es rannk rastir reiðr of skóg frá Eiðum (menn of veit, at mœttum meini) tolf ok eina; hykka fót án flekkum (fell sár á il hvára) hvast gengum þó þingat þann dag, konungs mǫnnum.	5. Gakkat inn, kvað ekkja. armi drengr, en lengra; hræðumk ek við Óðins (erum heiðin vér) reiði; rýgr kvazk inni eiga óþekk sús mér hnekði alfa blót sem ulfi ótvin i bæ sinum.
4. Réðk til Hofs at hœfa; hurð vas aptr, en ek spurðumk (inn settak nef nenninn) niðrlútr fyrir útan; orð gat k fæst af fyrðum, (flögð baðk) en þau sǫgðu, hnekðumk heiðnir rekkar, heilagt (við þau deila).	6. Nú hafa hnekt, þeirs hnakka (heinflets) við, mér, settu (þeygi bella þollar) þrir samnafnar (tíri); þó séumk hitt, at hlæðir hafskiðs myni síðan út hverr 's Ólvir heitir, alls mest, reka gesti.

3. Vasa fýst, es rannk reiðr tolf rastir ok eina of skóg frá Eiðum, menn of veit, at mœttum meini; hykka fót konungs mǫnnum án flekkum; sár fell á hvára il; gengum þó þann dag hvast þingat = *Det var ikke af egen tilbøjelighed, at jeg i sindsoprør tilbagelagde tretten mil igennem skoven fra Ed; gud skal vide at vi døjede mén; jeg tror ikke at kongsmændenes fædder var uden sår; jeg fik sår på bægge mine fodsåller; vi gik også meget rask den dag derhen.*

4. Réðk at hœfa til Hofs; hurð vas aptr, en ek spurðumk fyrir niðrlútr útan; nenninn settak nef inn; gat k fæst orð af fyrðum, en þau sǫgðu heilagt; heiðnir rekkar hnekðumk; baðk flögð deila við þau = *Jeg kom til Hov; døren var lukket, men jeg spurgte mig for udefra foroverbøjet; ufortrøden stak jeg næsen ind, men jeg fik så godt som intet svar af folkene; de sagde, at det var helligdag; hedningerne viste mig bort og jeg bad troidene tage sig af dem.*

5. Gakkat en lengra inn, armi drengr, kvað ekkja; ek hræðumk við reiði Óðins; vér erum heiðin; óþekk rýgr, sús hnekði mér ótvín sem ulfi, kvazk eiga alfablót inni i bæ sinum = *„Gå ikke længere ind, elendige svend“, sagde kvinden; „jeg er bange for Odins vrede; vi er hedenske“; den utækkelige kvinde, der uden betænkning afviste mig som var jeg en ulv, sagde, at hun var i færd med at afholde alveblot på sin gård.*

6. Nú hafa þrir samnafnar hnekt mér, þeirs settu hnakka við; þeygi bella heinflets þollar tíri; þó séumk síðan hitt alls mest, at hverr hafskiðs hlæðir, es heitir Ólvir, myni reka gesti út = *Nu har 3 mænd af samme navn jaget mig bort og vist mig ryggen; mændene viser ikke megen ros-*

7. Fórk at finna bóru
(friðs vættak mér) síðan
brjót, þann bragnar létu,
bliks, vildastan miklu;
grefs leit við mér gætir
gerstr; þá 's illr enn versti
(litt reiðik þó lýða
lqst) ef sjá 's enn bazti.

8. Mista ek fyr austan
Eiðaskóg á leiðu
Óstu bús, es æstak
ókristinn hal vistar;
riks fanka son Saxa;
saðr vas engr fyrir þaðra
(út vask eitt kveld heitinn)
inni (fjórum sinnum).

9. Kátr vask opt, þás úti
qrðigt veðr á fjörðum
visa segl, i vási,
vindblásit skóf Strinda;
hestr óð kafs at kostum
(kilir ristú men Lista)
út þars eisa létum
undan skeiðr at sundi.

10. Snjalls létum skip skolla
skjöldungs við ey tjölduð
fyr ágætu úti
qndvert sumar landi;
en í haust, þars hestar
hagþorns á mó sporna
(ték ýmissar) Ekkils,
(iðir) hlýtk at riða.

værdig opførsel; nu er jeg da herefter mest af alt bange for, at enhver, der hedder Ølve, vil jage fremmede bort.

7. Fórk síðan at finna bóru bliks brjót, þann bragnar létu miklu vildastan; vættak mér friðs; grefs gætir leit gerstr við mér; þá 's illr enn versti, ef sjá 's enn bazti; litt reiðik þó lqst lýða = *Jeg gik så hen for at træffe den gavmilde mand, som mændene erklærede for den allerbedste; jeg ventede alt godt; men knoldsparkeren så barsk på mig; da er den værste slem, hvis denne er den bedste; jeg udbreder dog ikke gærne folks fejl.*

8. Ek mista Óstu bús á leiðu fyr austan Eiðaskóg, es æstak ókristinn hal vistar; fanka son rijs Saxa; engr saðr vas þaðra inni fyrir; vask heitinn út fjórum sinnum eitt kveld = *Jeg savnede Aastas gård på vejen østfor Edskov, da jeg bad den hedenske bonde om nattely; jeg traf ikke den mægtige Saksens søn; ingen billighed forefandtes dér hos folk; fire gange i løbet af én aften blev jeg afvist.*

9. Vask opt kátr í vási, þás qrðigt veðr skóf vindblásit segl vísa Strinda úti á fjörðum; kafs hestr óð at kostum, þars létum skeiðr eisa undan út at sundi; kilir ristú men Lista = *Munter var jeg ofte under søstrabads-erne, når modvinden piskede Strindekongens vindsvulvende sejl ude på fjordene; skibet løb fortrinlig, hvor vi lod det storme afsted ud over sundene; kølene furede havet.*

10. Létum skip snjalls skjöldungs skolla tjölduð qndvert sumar úti við ey fyr ágætu landi, en í haust hlýtk at riða, þars hagþorns hestar Ekkils sporna á mó; ték ýmissar iðir = *Vi lod i foråret den modige konges*

11. Jór rinnr aptanskæru
allsvangr gøtur langar,
vøll kná hófr, til hallar,
(høfum litinn dag) slita;
nú 's þats blakkr of bekki
herr mik Dønnum ferri,
fákr laust drengs i diki
(døgr mætast nú) fœti.

12. Út munu ekkjur lita,
allsnúðula, prúðar
— fljóð séa reyk — hvar riðum
Røgnvalds i bý gøgnum;
keyrum hross, svát heyri
harða langt, at garði,
hesta røs ór húsum
hugsvinn kona innan.

13. Átt hafa sér, þeirs sóttu,
sendimenn fyr hendi
Sygna grams, með sagnir
siklinga, fōr mikla;
spørðumk fæst, en fyrða
fōng eru stór við gōngu;
vōrðr réð nýtr því 's norðan
Nóregrs þinig fōrum.

14. Drjúggenginn vas drengjum
(drengr magnar lof þengils)
austr til jōfra þrýstis
Eiðaskógr á leiðu;
skyldit mér, áðr mildan
minn dróttin komk finna,
hlunns af hilmis runnum
hnekt dýrloga bekkjar.

skibe ligge tjældede langt ude ved øen foran det herlige land; men nu om efteråret, når skibene føres op på land, er jeg ædt til at ride; min id er forskellig (afvekslende).

11. Jór rinnr allsvangr aptanskæru langar gøtur til hallar; hófr kná slita vøll; høfum litinn dag; nú 's þats blakkr herr mik ferri Dønnum of bekki; fákr drengs laust fœti i diki; døgr mætast nú = *Hesten løber sulten i aftenskumringen ad de lange veje til hallen; hoven furer marken; dagen går på høld; nu er det, at hesten bærer mig over bækkene fjærent fra Danernes land; min hest snublede i bækken; dag og nat mødes nu.*

12. Prúðar ekkjur munu lita út — fljóð séa reyk —, hvar riðum allsnúðula i gøgnum bý Røgnvalds; keyrum hross at garði, svát hugsvinn kona heyri langt innan ór húsum harða røs hesta = *De smukke kvinder vil se ud — de ser støvskyen —, hvor vi rider i flyvende fart gennem Ragnvalds by; lad os pidske på hestene lige til gården, så at den kloge kvinde kan høre langvejs fra inde fra sit hus hestenes stærke løb.*

13. Sendimenn Sygna grams, þeirs sóttu með sagnir siklinga, hafa átt sér mikla fōr fyr hendi; spørðumk fæst, en fōng fyrða eru stór við gōngu; nýtr vōrðr Nóregrs réð því 's fōrum norðan þinig = *Sognekongens sendemænd, som har besøgt fyrstens hird, har haft en besværlig rejse at vente; jeg sparede mig ikke, men når man skal rejse til fods, er mændenes møje stor; Norges dygtige beskytter bestemte, at vi skulde rejse nord fra derhen.*

14. Eiðaskógr vas drengjum drjúggenginn á leiðu austr til jōfra þrýstis; drengr magnar lof þengils; skyldit mér hnekt af hlunns bekkjar dýrloga runnum hilmis, áðr komk finna minn mildan dróttin = *Edskoven var drøj*

15. Oss hafa augu þessi
islenzk, kona, visat
brattan stig at baugi
björtum langt en svörtu;
sjá hefr, mjöd-Nanna, manni
minn okunnar þinum
fótr á fornar brautir
fulldregila gengit.

16. Búa hilmis sal hjölmum
hirðmenn, þeirs svan grenna
(hér sék) bens, ok brynjum
(beggja kost á veggjum),
þvit ungr konungr engi
(ygglaut es þat) dyggra
húsbúnaði á hrósa;
höll es dýr með öllu.

17. Létk við yðr, es itran,
Áleifr, hugaz-mólum
rétt, es rikan hittak
Rognvald, konungr, haldit:
deildak mól ens milda,
malma vörðr, i gǫrðum
harða mǫrg, né heyrðak,
heiðmanns, tǫlur greiðri.

18. Þik bað, sólar sökqvir,
sinn halda vel, Rinar,
hvern, es hingat árnar,
húskarl nefi jarla,
en hverr 's austr vill sinna
(jafnvist es þat) Lista
þengill, þinna drengja
þar á hald und Rognvaldi.

for os at komme igennem på vejen østpå til den jarl, der måler sig med konger; manden (jeg) lovpriser fyrsten; blot skulde jeg ikke være blevet afvist af fyrstens mænd, for jeg traf min gavmilde herre.

15. Þessi en svörtu augu islenzk hafa visat oss, kona, brattan stig langt at björtum baugi; sjá fótr minn hefr gengit fulldregila á fornar brautir, okunnar þinum manni, mjöd-Nanna = *Disse sorte, islandske øjne har vist mig, kvinde, den vanskelige vej langt bort til den skinnende ring; denne min fod er gåt fulddygtig ad gamle veje, der er ukendte for din mand, kvinde.*

16. Hirðmenn, þeirs grenna bens svan, búa sal hilmis hjölmum ok brynjum; hér sék beggja kost á veggjum, þvit engi ungr konungr á hrósa dyggra húsbúnaði; þat es ygglaut; höll es dýr með öllu = *Hirdmændene, som mætter ravnene, udstyrer kongens sal med hjelme og brynjer; her ser jeg der findes rigeligt af bægge dele på væggene, — ti ingen ung konge har prægtigere husprydelse at rose sig af; det er udenfor tvivl; hallen er i enhver henseende herlig.*

17. Létk haldit rétt hugaz-mólum við yðr, Áleifr konungr, es hittak itran, rikan Rognvald; deildak harða mǫrg mól i gǫrðum ens milda heiðmanns, malma vörðr; né heyrðak greiðri tǫlur = *Jeg har holdt mig rigtig de fortrolige aftaler overfor eder, kong Olav, efterrettelige, da jeg traf den herlige, mægtige Ragnvald; jeg har deltaget i særdeles mange samtaler i den gavmilde jarls gård, kriger, og jeg har aldrig hørt mere forekommende ord.*

18. Nefi jarla bað þik, Rinar sólar sökqvir, halda vel hvern sinn húskarl, es árnar hingat; en hverr þinna drengja, Lista þengill, es austr vill

<p>19. Folk réð of sik, fylkir, flest, es ek kom vestan, ætt sem áðr of hvatti Eiriks svika þeira; enn þvit jarla, frænda, eins, þás tókt af Sveini, yðr kveðk, jörð, es, nóðuð Ulfs bróður-lið stóðusk.</p> <p>20. Sunr lét Ulfs meðal ykkar, Áleifr, tekít mólum þétt fengum svqr, sátta (sakar leggið it) beggja;</p>	<p>þér lét, þjófa rýrir, þær sem engar væri riptar reknar heiptir, Rognvaldr gefit, aldar.</p> <p>21. Fast skalt, ríkr, við ríkan Rognvald, konungr, halda, hann es þýðr at þinni þqrft nótt ok dag, sóttum; þann veitk, þinga kennir, þik baztan vin miklu á austrvega eiga alt með grœnu salti.</p>
--	---

sinna, á þar hald und Rognvaldi; þat es jafnvist = *Jarleætlingen bad dig, gavmilde fyrste, at sørge godt for enhver af sine huskarle, som kommer herhen, men hver af dine mænd, Listes konge, som vil rejse østerpå, vil dér få støtte og værn hos Ragnvald. Det er lige så vist.*

19. Folk réð flest of sik, fylkir, es ek kom vestan, sem ætt Eiriks of hvatti áðr svika þeira; þvit eins nóðuð enn jörð jarla, þás tókt af Sveini, es kveðk bróður-lið Ulfs frænda stóðusk yðr = *Da jeg kom vestfra, rugede folk over sådanne planer i alt, konge, således som Eriks æt havde opfordret til den svig. Kun derved fik du atter (lov at beholde) jarlernes land, som du fratog Sven, at Ulvs søns broderhjælp, som jeg siger, blev givet dig.*

20. Sunr Ulfs lét tekít sátta mólum meðal ykkar beggja, Áleifr; fengum þétt svqr; it leggið sakar; rýrir þjófa aldar, Rognvaldr lét þér gefit, sem þær heiptir riptar væri engar reknar = *Ulvs søn gik ind på forligsforslagene mellem eder bægge, Olav; vi fik trygge svar; I bilægger striden; retfærdige fyrste, Ragnvald erklærede, at det for dig var en let sag at undlade at forfølge den forbitrelse over fredsbruddet videre.*

21. Fast skalt, ríkr konungr, halda sóttum við ríkan Rognvald; hann es þýðr at þinni þqrft nótt ok dag; þann veitk þik, þinga kennir, eiga miklu baztan vin á austrvega all með grœnu salti = *Ubrødelig skal du, mægtige konge, holde fred med den mægtige Ragnvald; han ivaretager venlig dit tarv både nat og dag; det ved jeg fyrste, at han er den allerbedste ven, som du har i østen langs hele det grønne hav.*

4. En dræpe om kong Olaf (omkr. 1025).

Loptbyggvir, mátt leggja unnar, allra manna,
lands rétt þanns skal standask, eykja, liðs i miðli.

5. Vestrfararvísur (1025—26).

1. Bergr, hofum minzk, hvé, margan morgin Rúðuborgar, þorð létk i for fyrða fest við arm enn vestra. 2. Útan varðk, áðr Jóta andspilli fekk stillis, (meld sák hús fyr hólði) húsdýr fyrir spyrjask, en ørendi óru óttungr i sal knátti	Gorms (berk opt á armi járnstúkur) vel lúka. 3. Orr tegask Áleif gërva, alt hefr sás, fjörvaltán (konungs dauða munk kviða) Knútr ok Hókun, úti; haldisk vqrðr, þótt vildi varla Knútr ok jarlar, dælla es fyrst á fjalli fundr, ef sjalfr kœmsk undan.

4. Unnar eykja loptbyggvir, mátt leggja lands rétt i miðli liðs allra manna, þanns skal standask = *Du, sáfarer, kan bestemme den landslov for befolkningen, som skal bestå.*

5, 1. Bergr, hofum margan morgin minzk Rúðuborgar, hvé létk i for fyrða þorð fest við enn vestra arm = *Berg, mangen en morgen har vi mindedes Rouen, hvorledes jeg, da jeg rejste med mændene, fæstede skibstavnén til den vestre side.*

2. Varðk spyrjask fyrir útan húsdýr, áðr fekk andspilli Jóta stillis; sák hús meld fyr hólði; en óttungr Gorms knátti lúka vel ørendi óru i sal; berk opt járnstúkur á armi = *Jeg måtte spørge mig for udenfor husets dør, for jeg opnåede en samtale med Jydernes konge; jeg så huset lukket for mig; men Gorms ætling afgjorde (dog) gunstig min sag i salen. Ofte bærer jeg jærnærmer på armen.*

3. Orr Knútr, sás alt hefr úti, ok Hókun tegask gërva Áleif fjörvaltán; munk kviða dauða konungs; haldisk vqrðr, þótt Knútr ok jarlar vildi varla; dælla es, „fyrst fundr á fjalli“, ef kœmsk sjalfr undan = *Den raske (el. gavmilde) Knud, der anvender alle midler, og Hakon bereder sig til at gøre Olavs liv usikkert; jeg vil ængstes for kongens død; gid kongen kunde beholde livet, skönt Knud og jarlerne næppe vilde således; det var bedre . . . . [meningen her er uklar], hvis han selv undslipper.*

4. Átti jarl at sætta allframr búendr gamla ok, þeirs optast tóku, Áleif, at því máli; þeir hafa fyrr af fári (framt 's Eiriks kyn) meira høfðum keypt, en heiptir Høkun, saman, mundi.	6. Heim erum hingat komnir, hygg þú at, jöfurr skatna (menn nemi mól sem innik min) stallarar þinir; seg, hvar sess hafð hugðan seims þjóðkonungr heimum (allr es þekkr) með þollum (þinn skáli mér innan).
5. Knútr hefr ok enn itri alldáðgöfugr bōðum hendr, es hilmi fundum, Húnn, skrautliga búnar; þér gaf hann mörk eða meira margvittr ok hjör bitran golls (ræðr gōrva öllu gōð sjalfr), en mér halfa.	7. Knútr spurði mik, mætra mildr, ef hōnum vildak hendilangr sem, hringa, hugreifum Áleifi; einn kvaðk senn, en sōnnu svara þóttumk ek, dróttin (gōr eru gumna hverjum gnóg dæmi) mér sōma.

4. Allframr jarl átti at sætta gamla búendr, þeirs tóku optast at því máli, ok Áleif; þeir hafa fyrr keypt saman høfðum af meira fári, en Høkun mundi heiptir; framt 's Eiriks kyn = *Den meget dygtige jarl skulde forlige de gamle bønder, som jævnlig holdt på den sag, og Olav; de har før haft en handel om livet(?) med hinanden af større vrede, men Hakon huskede (det gamle) had; Eriks æt (søn) er dristig.*

5. Enn itri alldáðgöfugr Knútr hefr búnar ok bōðum hendr skrautliga, Húnn, es hilmi fundum; þér gaf hann margvittr mörk golls eða meira ok bitran hjör, en mér halfa; gōð sjalfr ræðr gōrva öllu = *Den herlige, dådsypperlige Knud har herlig prydet både dine arme og mine, Berse, da vi traf kongen; dig gav han, den meget kloge, en mark guld eller mere og et hvast sværd, men mig en halv mark: gud selv styrer alt til fuldkommenhed.*

6. Erum komnir, stallarar þinir, hingat heim, skatna jöfurr; hygg þú at, menn nemi mín mól sem innik; seg, þjóðkonungr, hvar hafð hugðan sess heimum með seims þollum; þinn skáli es mér allr þekkr innan = *Nu er jeg, din staller, konge, kommen hjem; hør mine ord; man forstå dem som jeg taler dem; sig, folkekonge, hvor du har tiltænkt mig en plads blandt dine mænd; din skåle er mig overalt lige kær.*

7. Knútr, mildr mætra hringa, spurði mik, ef vildak hōnum hendilangr sem hugreifum Áleifi; kvaðk einn dróttin sōma mér senn, en ek þóttumk svara sōnnu; gnóg dæmi eru gōr hverjum gumna = *Knud, gavmild på kostbare ringe, spurgte mig, om jeg vilde blive ham så tjenstvillig som jeg var den muntre Olav; jeg erklærede, at kun én herre sømm-*

S. Eið láta þú ýtir	esa fyr mál þats (mála)
einn, þótt værak seinni,	mann (þú lætr her vanðan)
jarðar alla verða	lqng þqrf mun gram gengit,
ófnis mildr, an vildak;	gestr Knúts vas ek, flestum.

6. Et kvad om Erlingr Skjalgsson (o. 1026).

Einn vissak þér annan	ykr kveðk jafna þykkja,
Jalks briktpuð glikan	ormláðs hati, báða,
(vitt réð gumna gælir)	lýgr hinn at sér, lægir
Goðbrandr hét sá (lqndum);	linnsetrs, es telsk betri.

7. Flokkur om Erlingr Skjalgsson (1028—29).

1. Út réð Erlingr skjóta	skeið hans lá svá (siðan)
eik, sás rauð enn bleika,	siklings í her miklum
(iflaust es þat) jofri,	(snarir þqrdusk þar sverðum)
arnar fót, at móti;	sibyrð við skip (fyrðar).

ede det sig for mig at have på engang, og jeg mente at svare oprigtig; enhver mand har tilstrækkelige forbilleder at følge.

8. Láta þú, mildr ýtir ófnis jarðar, einn eið alla verða, þótt værak seinni an vildak; esa lqng þqrf fyr mál þat, es . . . . ek vas gestr Knúts; þú lætr her vanðan mála = *Lad du ikke, milde fyrste, én ed gælde alle, skönt jeg kom senere end jeg ønskede; der er ikke lang (vidtløftig) trang for den sag (tale), som . . . . (uforståel.): jeg var Knuds gæst; du giver mændene sold (rig løn).*

6. Einn vissak annan Jalks briktpuð glikan þér — sá hét Goðbrandr; gumna gætir réð vitt lqndum; kveðkr ykr þykkja báða jafna, ormláðs hati; hinn lýgr at sér, lægir linusetrs, es telsk betri = *Kun én anden kriger har jeg kendt, som var din lige — han hed Gudbrand; høvdingen rådede over vidtstrakte lande; jeg siger, at I to ansås for ligemænd, gavmilde høvding; den, der anser sig for bedre, gavmilde mand, bedrager sig selv.*

7, 1. Erlingr, sás rauð enn bleika arnar fót, réð skjóta eik út at móti jofri; þat es iflaust; skeið hans lá svá sibyrð við skip siklings í miklum her; siðan þqrdusk snarir fyrðar þar sverðum = *Erling, som rødfarvede ørnens gule fod, skød sit skib ud for at møde kongen; det er utvivlsomt; hans skib lå så sidebords med kongens skib i den store flåde; siden kæmpede de raske mænd dér med sværd.*

2. Rakkr þengill hjó rekka, reiðr gekk hann of skeiðar, valr lá þröngt á þiljum, þung vas sókn fyr Tungum; bragningr rauð fyr breiðan borðvöll Jaðar norðan, blóð kom varmt í viðan (vá frægr konungr) ægi.	4. Réð eigi grið, gýgjar, geðstirðr, konungs firða skógs þó at skúrir þyrrit, Skjalgs hefnir sér nefna; en varð kerri virði viðbotn né kómr síðan glyggs á gjalfri löggðan geirs ofrhugi meiri.
3. Öll vas Erlings fallin, ungr fyr norðan Tungur skeið vann skjöldungr auða, skipsókn við þrögm Bóknar; einn stóð sonr á sinu snarr Skjalgs, vinum fjarri, í lyptingu lengi lætrauðr skipi auðu.	5. Öndurða bað, jarðar, Erlengr, sás vel lengi geymði lystr, né lamðisk landvörn, klóask örnur, þás hann at sig sönnnum (sá vas áðr búinn) ráða (ats) við Útstein hizi Áleif of tók mjolum.

2. Rakkr þengill hjó rekka; hann gekk reiðr of skeiðar; valr lá þröngt á þiljum; sókn vas þung fyr Tungum; bragningr rauð breiðan borðvöll fyr norðan Jaðar; varmt blóð kom í viðan ægi; frægr konungr vá = *Den modige konge fældede krigere; han trængte med kampmod frem på skibet; de faldne lå tæt på rorbænkene; der var en hård kamp udenfor Tunger; fyrsten rødfarvede den brede sø nord for Jæderen; det varme blod strømmede ud i det vide hav; den berømte konge kæmpede.*

3. Öll skipsókn Erlings vas fallin við þrögm Bóknar; ungr skjöldungr vann skeið auða fyr norðan Tungur; snarr lætrauðr sonr Skjalgs stóð einn, fjarri vinum, lengi í lyptingu á sinu skipi auðu = *Erlings hele mandskab var faldet ved Bukkenøens kyst; den unge konge ryddede skibet nordfor Tunger; Skjalgs raske svigløse søn stod alene fjærnt fra sine venner, længe i løftingen på sit ryddede skib.*

4. Geðstirðr hefnir Skjalgs réð eigi nefna sér grið, þó at skógs gýgjar skúrir konungs firða þyrrit, en varð meiri ofrhugi geirs virði né kómr síðan á gjalfri löggðan viðbotn glyggs kerri = *Skjalgs ukuelige søn bad ikke med et ord om fred og liv, uagtet kongens nænds angreb ikke holdt op; men der har ikke været og der vil aldrig herefter komme nogen modigere mand end krigeren på den havonbruste jord.*

5. Erlengr, sás geymði lystr lengi jarðar vel — né lamðisk landvörn — bað örnur klóask öndurða, þás hann of tók Áleif ráðasönnnum mjolum at sig hizi við Útstein; sá vas áðr búinn ats = *Erling, han som længe og godt med lyst bevogtede landet — hans landeværn svækkedes ikke — sagde, at „ørnene skulde klø hinanden bryst mod bryst“, da han talte inðholdssande ord til Olav efter kampen hist ved Utsten; før havde han været rede til dyst.*

6. Erlingr fell, en olli
allrikr skipat slíku
(bíðrat betri dauða)
bragna konr með gagni;
mann veitk engi annan,
allbrátt at fjör látit,
enn sás allan kunni
aldr fullara at halda.

7. Áslákr hefir aukit,
es vörðr drepinn Hǫrða
(fáir skyldu svá) foldar,
frændsekju (styr vekja);
ættvígi má eigi
(á líti þeir) nita,
frændr skyli bræði bindask
bornir (mól en fornu).

8. Drakk eigi ek drekku
dag þann, es mér sǫgðu
Erlings tál, at jólum
allgláðr, þess es réð Jaðri;
þess mun dráp of drúpa
dýrmennis mér kenna,
höfuð þórum vér hæra
(hart morð vas þat) forðum.

9. Erlingr vas svá jarla
ótt es skjöldungr mátti
Áleifs mágr at ægði
aldyggs sonar Tryggva;
næst gaf sína systur
snarr búþegna harri
Ulfs feðr (vas þat) aðra
(aldrgipta) Rognvaldi.

6. Erlingr fell, en allrikr bragna konr olli slíku skipat með gagni; betri bíðrat dauða; veitk engi annan mann, sás enn kunni at halda fullara allan aldr, at látit fjör allbrátt = *Erling faldt, og den mægtige fyrste fik det ordnet således tilligemed sejren; ingen bedre mand lider døden; jeg vender ingen anden, som fremdeles vil forstå at værne om sin magt hele in levetid, uagtet han ikke tidlig lader sit liv.*

7. Áslákr hefir aukit frændsekju; vörðr Hǫrða foldar es drepinn; fáir skyldu svá vekja styr; ættvígi má eigi nita; bornir frændr skyli bindask bræði; þeir líti á en fornu mól = *Aslak har gjort sig skyldig i en frøendebrøde; Hørdalands bevogter er dræbt; få (ingen) skulde således vække ufred; man kan ikke nægte, at der er tale om frændedrab; fødte slægtninge skulde ave deres ilsind; de skulde huske de gamle ord.*

8. Ek drakk eigi drekku allgláðr at jólum, þann dag, es sǫgðu mér tál Erlings, þess es réð Jaðri; dráp þess dýrmennis (þat vas hart morð) mun of kenna mér drúpa; vér þórum höfuð hæra forðum = *Jeg deltog ikke videre glad i drikkelaget ved jul, den dag, da man fortalte mig om Erlings død ved svigfuld færd, hans, som rådede for Jæderen; denne udmærkede mands drab vil lære mig at bøje mit hoved af sorg; forðum har jeg loftet det højere — det drab var tungt.*

9. Erlingr vas skjöldungr jarla, es mátti svá, at mágr Áleifs, aldyggs sonar Tryggva, ægði ótt; næst gaf snarr harri búþegna aðra systur sína Rognvaldi, feðr Ulfs; þat vas aldrgipta = *Erling var en konge blandt jarler, hvis magt var så stor, at Olafs, Tryggenes udmærkede søns svoger (Erling) var frygtindgydende for folk; dernæst giftede bøndernes raske herre sin anden søster med Ragnvald, Ulfs fader; det var (blev) en varig lykke.*

10. Erlingi, varð engi annarr lendra manna, orr, sás átti fleiri orrostur, fjölkostigr;	þrek bar seggr við sóknir sinn, þvit fyrst gekk innan, mildr, i marga hildi, mest, en ór á lesti.
--	--

8. Tryggvaflokkur (1034).

Tireggjaðr fór Tryggvi (tóksk morð af því) norðan, en Sveinn konungr, sinni, sunnan, ferð at gunni;	nær vask þausnum þeira, þat bar skjótt at móti, herr týndi þar, harða, (hjörgöll vas þá) fjörvi.
--	---

9. Et digt om dronning Astrid (o. 1036).

1. Hrein getum hála launa hnossfjöld lofi ossu Áleifs dætr, sús átti jöfurr sikhvatastr digri;	þings beið herr á Höngrum hundmargr Svía grundar austr, es Ástriðr lýsti Áleifs sonar mólum.
---	---

10. Engi annarr lendra manna orr, fjölkostigr, varð, sás átti orrostur fleiri Erlingi; mildr seggr þar mest þrek sinn við sóknir, þvit gekk fyrst innan i marga hildi, en ór á lesti = *Ingen anden lendermand, nok så rask og dygtig, havde flere kampe end Erling; den gavmilde mand viste sin kraft i fuldest mål under kampen, ti han var den første til at styrte sig ud i kampen og den sidste til at trække sig ud af den.*

8. Tireggjaðr Tryggvi fór ferð sinni norðan at gunni, en Sveinn konungr sunnan; morð tóksk af því; vask nær þausnum þeira; þat bar harða skjótt at móti: herr týndi þar fjörvi; þá vas hjörgöll = *Tryggve, opflammet af rylyst, begav sig nordfra til kamp, og kong Sven sydfra; deraf opstod der kamp; jeg var meget nær ved deres sammenstød; det kom meget hurtigt istand; hæren mistede dér sit liv; der var da en sværtklang.*

9, 1. Getum hála launa lofi ossu hrein hnossfjöld dætr Áleifs, sús sikhvatastr jöfurr digri átti; hundmargr herr Svía gruudar beið þings á Höngrum austr, es Ástriðr lýsti mólum Áleifs sonar = *Jeg vil smukt lønne Olafs datter, som den kamprask, digre konge var gift med, de mange lydefri kostbarheder med mit lovkvad; en meget talrig hær fra Svearnes land kom til tinge på Hangre i østen, da Astrid forklarede dem Olavs søns forhold.*

2. Máttit hón deila heilröð meir við hætua Svía, þótt margnenninn Magnús væri sonr hennar: hón olli því mest með mótikum Kristi, at Magn-

2. Máttit hún við hætna
heilrøð Svía deila
meir, þótt Magnús væri
margnenninn sonr hennar;
olli hún því, at allri
áttleifð Haralds knátti,
mest með mótkum Kristi,
Magnús konungr fagna.

3. Mildr á mensku at gjalda
Magnús (en því fognum),
þat gerði vin virða
viðlendan, Ástriði;
hón hefr svá komit sínum
(sonn) at fô mun qnnur
(orð gerik drós til dýrðar)
djúprøð kona stjüpi.

10. Knútsdrápa (o. 1038).

1. Ok Ellu bak,
at, lét, hinn's sat,
Ívarr, ara,
Jórvík, skorit.

2. Ok senn sonu
sló, hvern ok þó,
Aðalráðs, eða
út flæmði, Knútr.

3. Knútr vas und himnum.
Hykk ætt at frétt
Haralds í her
hug vel duga;
lét lýs gøtu
lið suðr ór Nið
Áleifr, jøfurr
ársæll, fara.

ús konungr knátti fagna allri áttleifð Haralds = *Hun kunde ikke bedre forhandle, trofast i råd, med de forvovne Svear, end om den kraftfulde Magnus havde været hendes egen søn; det var hende, som med den mægtige Kristus især forårsagede, at kong Magnes fik Haralds hele slægtsarv (Norge).*

3. Mildr Magnús á at gjalda Ástriði mensku; þat gerði vin virða viðlendan, en fognum því, hón, kona djúprøð, hefr komit sínum stjüpi, at fô mun qnnur svá; gerik sonn orð drós til dýrðar = *Den gavmilde Magnus har at lønne Astrid hendes mandige virksomhed; den gjorde mændenes ven til herre over vidtstrakte lande; og vi er glade ved det; hun, den dybsindige kvinde, har bragt sin stesøn så vidt, at ingen anden vil gøre hende det efter; jeg anvender sande ord til forherligelse af kvinden (hende).*

10, 1. Ok Ívarr, hinn 's sat at Jórvík, lét bak Ellu skorit ara = *Og Ivar, han som residerede i York, ristede ørn på Ellas ryg.*

2. Ok Knútr sló senn sonu Aðalráðs eða ok þó flæmði hvern út = *Og Knud slog på engang Adalråds sønner eller dog også jeg hver af dem ud (af landet).*

3. Knútr vas und himnum — Hykk at frétt ætt Haralds duga vel hug í her; Áleifr, ársæll jøfurr, lét lið fara lýs gøtu suðr ór Nið = *Knud*

<p>4. Þurðu norðan (namsk þat) með gram til sléttis svalir Silunds kilir, en með annan Önundur Öðnum á hendr at há her sænskan ferr.</p>	<p>und sik sökum snarir herfarar; þá lét skarpla Skáney Dana hlöðr herjaða. höfuðfremstr jöfurr.</p>
<p>5. Lét lönd lokit liðs gramr saman marbeðjum með morg nefbjörgum, þars garðr fyr gnóð grö hjölmunló, þreifsk þrimms þruma Þundar umb öndur.</p>	<p>7. Knútr vas und himnum. Her austan frá friðr fylkis niðr fráneygr Dana; skreið vestan -viðr varr- glæstr, sás þar út andskota Aðalráðs þaðan.</p>
<p>6. Góttut drótnar Danmörk spanit</p>	<p>8. Ok þöru i byr blö segl við rö (dýr vas döglings fôr) drekar landreka;</p>

var under himlen (jfr. v. 6_a) — Jeg ved af fortælling, at Haralds søn var modig i kamp; Olav, den årsæle fyrste, lod sit mandskab sejle mod syd ud af Nidelven.

4. Svalir kilir þurðu norðan með gram til sléttis Silunds; þat namsk; en Önundur ferr með annan her sænskan at há á hendr Öðnum = *De svale køle styrtede nordfra med kongen ombord til det flade Sælland; det erfarede; men Önund drog med en anden svensk hær, ved åretollen (på skibene), mod Danerne.*

5. Gramr lét lokit saman morg lönd með marbeðjum nefbjörgum liðs; þars grö hjölmunló „garðr“ fyr gnóð, þreifsk Þundar þrimma umb þrimms öndur = *Fyrsten omsluttede udstrakte lande langs kysterne med visirhjælmet mandskab; hvor den grå bølge larmede(?) foran skibet, trivedes kampen omkring skibet(?)*

6. Snarir drótnar góttut spanit Danmörk und sik sökum herfarar; þá lét hlöðr Dana Skáney herjaða skarpla — höfuðfremstr jöfurr = *De raske konger formåede ikke, trods deres krigstog, at underkaste sig Danmark; da hærjede Danernes fjende Skåne slem — den allerypperste konge (se v. 3₁).*

7. Knútr vas und himnum — Friðr. fráneygr niðr fylkis Dana frá her austan; glæstr varrvíðr skreið vestan, sás þar andskota Aðalráðs út þaðan = *Knud osv., — Den danske konges smukke søn med de skarpe øjne erfarede østfra, at der kom en hær [til Danmark]; de(t) prægtige skib(e) skred vestfra, som førte Adelråds fjende ud derfra.*

en, þeirs kómu, kilir, vestan, til of -leið liðu Limafjarðar brim-.	10. Kómu fylki farlystir, 's bar hervig i hug, hafanda staf; rauf ræsir af Rúms veg suman kærr keisara, klúss Pétrúsi.
9. Létat af jöfurr (ætt manna fansk) Jótlands etask ilendr (at því); vildi foldar fæst rön Dana hlifskjöldr hafa. höfuðfremstr jöfurr.	11. Svá mun fær feril fetum suðr metinn hringdrifr hafa. höfuðfremstr jöfurr.

11. Bersögglisvísur (o. 1038).

1. Vask með gram þeims gumnum goll bauð dróttinhollum; nafu fekk hann, en hröfnum hræ þess konungs ævi;	fullkerska sák falla (fráneggjum, sonr grönnum gaf margan val vargi) verðung (konungs sverðum).
---	--

8 Ok drekar landreka höru hlö segl við rö i byr; for döglings vas dýr; en kilir, þeirs kómu vestan, liðu of brimleið til Limafjarðar = *Og kongens drager bar blå sejl ved rå i medbören; fyrstens sejlads var prægtig; de køle, som kom vestfra, gled over havet hen til Limfjorden.*

9. Jöfurr Jótlands létat ilendr etask af; ætt manna fansk at því; hlifskjöldr Dana vildi hafa fæst rön foldar -- höfuðfremstr jöfurr = *Jyllands konge lod sig, efter at være landet, ikke fratage noget; folk beundrede hans færd; Danernes beskytter vilde ikke tåle nogen plyndring af landet — den osv.*

10. Farlystir kómu fylki hafanda staf, es bar hervig i hug; ræsir kærr keisara, klúss Pétrúsi, rauf af suman Rúms veg = *Kongen, som havde tænkt på kampe, fik lyst til at rejse med (pilgrims)stav i hånd; fyrsten, kejseren kær, elsket af Petrus (paven), tilbagelagde hurtig(?) endel af vejen til Rom.*

11. Fær hringdrifr mun svá hafa metinn feril suðr fetum -- höfuðfremstr jöfurr = *Få gavmilde fyrster har således begivet sig til fods til syden (til Rom) — den osv.*

11, 1. Vask með gram þeims bauð goll dróttinhollum gumnum; hann fekk nafn, en ævi þess konungs [fekk] hröfnum hræ; sák fullkerska verðung falla; sonr konungs gaf grönnum vargi margan val fráeggjum sverðum

2. Fylgðak þeim, es fylgju,
fémildum gram, vildi
(nú eru þegnar frið fegnir),
feðr þínum vel, mína;
vasat á her, með hjörvi
hlið, þars stóðk í miðjum
hræsinn (skal með hrísi)
hans flokki (við þjökkva).
3. Gekk við móð enn mikla,
Magnús, alt í gognum
ferð, þars flotnar þorðusk,
faðir þinn liði sínu;
varði hart, en hjörtu
hugfull við þat skullu,
(Áleifr réð svá) jöfra
erfðir (framm at hverfa).
4. Hét, sás fell á Fitjum,
fjölgegn ok réð hegna
heiptar rön, en hönnum,
Hökun, firar unnu;
þjóð helt fast á fóstra
fjölbliðs lögum síðan
(enn eru af því minni)
Aðalsteins (búendr seinir).
5. Rétt hykk kjósa knóttu
karlfolk ok svá jarla,
af því eignum lofða
Áláfar frið gófu;
Haralds arfi lét haldask
hvardyggr ok sonr Tryggva
lög, þaus lýðir þógu
laukjöfn af þeim nöfnum.

= *Jeg var hos den konge, som gav de trofaste mænd guld; han fik ry, og den fyrstes liv gav ravnene føde; jeg har set det meget raske mandskab falde; kongesønnen gav den grå ulv mangan en val med de skarpe sværd.*

2. Fylgðak feðr þínum vel, þeim fémildum gram, es vildi fylgju mína; nú eru þegnar fegnir frið; vasat hlið á her, þars stóðk hræsinn með hjörvi í miðjum hans flokki; við skal þjökkva með hrísi = *Jeg fulgte godt din fader, den gavmilde fyrste, som ønskede mit følge; nu er folk glade ved freden; der var ingen huller i hæren, hvor jeg stod strunk med sværdet midt i hans skare; skoven skal tættles med krat.*

3. Faðir þinn, Magnús, gekk, við enn mikla móð liði sínu alt í gognum ferð, þars flotnar þorðusk; varði hart erfðir jöfra, en hugfull hjörtu skullu við þat; Áleifr réð að hverfa svá framm = *Din fader, Magnus, med det store mod, trængte med sit mandskab allevegne igennem skaren, hvor krigerne kæmpede; han forsvarede kraftigt kongearven, og modige hjerter bævede derved; Olaf for således frem.*

4. Hökun, sás fell á Fitjum, hét fjölgegn ok réð hegna heiptar rön, en firar unnu hönnum; þjóð helt síðan fast á lögum fjölbliðs fóstra Aðalsteins; enn eru búendr seinir af því minni = *Hakon, som faldt på Fitje, kaldtes meget god og han straffede fjenderen, men folk elskede ham; folket har siden holdt fast ved Adelstens venlige fostersøns love; endnu er bønderne på grund af erindringen derom træge.*

5. Hykk karlfolk ok svá jarla knóttu kjósa rétt, af því at Áláfar gófu frið eignum lofða; hvardyggr arfi Haralds ok sonr Tryggva lét haldask lög þaus lýðir þógu laukjöfn af þeim nöfnum = *Jeg tror at bønder såvel som*

6. Ungr, vask með þér, þengill, þat haust es komt austan; einn, stillir, mátt alla jörð hegna, svá fregnisk; himin þóttisk þá heiðan hafa, es landa krafðir, lofðungs burr, ok lifðir, landfolk tekit hǫndum.
7. Fǫður Magnúss létk fregna folgin jǫfurs dolga orð, þaus eyru heyrðu ór. á svik hvé fóru; mál bark hvert af heilum hug, þvit eigi brugðumk, (ek vissa þó) ossum (ótta) lánardrótni.
8. Skalat ráðgjǫfum reiðask (ryðr þat, konungr) yðrum (dróttins orð til dýrðar), dǫglingr, við hersǫgli; hafa kveðask lǫg, nema ljúgi landherr, búendr verri, endr í Ulfasundum, ǫnnur, an hézt mǫnnum.
9. Fregnk, at suðr með Sygnum Sigvatr hefr gram lattan folkorrostu at freista; ferk, ef þó skulum berjask; fǫrum í vǫpn ok verjum vel (tyst) konung, lystir, (hvé lengi skal) hringum, (hans grund?) til þess fundar.

jarler traf rigtige valg, ti Olaverne gav mændenes ejendomme fred; Haralds albrave søn og Tryggves søn lod den lov blive overholdt, som mændene havde modtaget så helt retfærdige af de to navnefæller.

6. Ungr þengill, vask með þér þat haust, es komt austan; stillir, mátt einn hegna alla jörð; svá fregnisk; landfolk þóttisk þá hafa tekit hǫndum heiðan himin, es krafðir landa, lofðungs burr, ok lifðir = *Unge fyrste, jeg var hos dig det efterår, da du kom østfra; konge, du alene har magt til at straffe (værge?) hele landet; det skal høres; landets befolkning mente da at have grebet den klare himmel med hænderne, da du, kongesøn, krævede landet og levede.*

7. Létk fǫður Magnúss fregna folgin orð dolga jǫfurs, þaus ór eyru heyrðu, hvé fóru á svik; bark hvert mál ossum lánardrótni af heilum hug, þvit eigi brugðumk; ek vissa þó ótta = *Jeg lod Magnus' fader erfare kongens fjenders hemmelige ord, som jeg med mine øren opsnappede, hvorledes de gik ud på svik; jeg bragte min herre af oprigtigt sind enhver tale, ti jeg svigtede ikke; jeg vidste, at der var noget at frygte.*

8. Dǫglingr, skalat reiðask ráðgjǫfum yðrum við hersǫgli; þat orð ryðr til dýrðar dróttins, konungr; búendr kveðask hafa ǫnnur verri lǫg — nema landherr ljúgi —, an hézt mǫnnum endr í Ulfasundum = *Fyrste, du skal ikke vredes på dine rådgivere, fordi de taler rent ud; det ord fører til kongens ære, fyrste; bønderne erklærer, at de har andre og værre love — medmindre de lyver —, end du før lovede dem i Ulvesund.*

9. Fregnk, at Sigvatr hefr lattan gram at freista folkorrostu suðr með Sygnum — ferk, ef þó skulum berjask; fǫrum lystir í vǫpn til þess fundar ok verjum konung vel hringun; hvé lengi skal hans grund tyst? = *Jeg*

10. Hverr eggjar þik, harri heiptar strangr, at ganga (opt reynir þú) þínum (þunn stól) á bak mólum? fastorðr skyli fyrða, fengsæll, vesa þengill, hæfir heit at rjúfa, hjaldrmögnuðr, þér aldri.
11. Hverr eggjar þik höggva, hjaldrgegnir, bú þegna? ofrausn es þat jöfri innan lands at vinna; engr hafði svá ungum áðr bragningi ráðit; rán hykk rekkum þínum, (reiðr 's herr) konungr, leiðask.
12. Hætt 's þats allir ætlask (áðr skal við þvi ráða) hárir menn, es heyrik hót, skjöldungi at móti; greypt 's þat, 's höfðum hnepta, heldr, ok niðr í felda (slegit hefr þogn á þegna) þingmenn nqsum stinga.
13. Gjalt varhuga, veltir, viðr þeims nú ferr hiðra, þjófs, (skal hqnd í hófi) hqlda kytt (of stytta); vinr 's sás, varmra henja, vqrnuð býðr, en hlýðið, tarmúteris teitir, til hvat búmenn vilja.

hórer, at Sigvat skal have frarådet kongen at prøve en folkekamp sydpå i Sogn; jeg tager med, skal vi endelig kæmpe; jeg ruster mig med lyst til det møde og skal væрге kongen kækt med sværd, — men, hvorlænge skal hans land hærges af tvedragt?

10. Hverr eggjar þik, heiptar strangr harri, at ganga á bak mólum þínum; opt reynir þú þunn stól; fyrða þengill skyli vesa fastorðr, fengsæll hjaldrmögnuðr; þér hæfir aldri at rjúfa heit = *Hvem ægger dig, kampstærke konge, til at svigte dine løfter; ofte prøver du de tynde stål; mændenes konge burde være ordholden, byttesæle kriger; det sømmer sig aldrig for dig at bryde dit ord.*

11. Hverr eggjar þik höggva bú þegna, hjaldrgegnir; þat es jöfri ofrausn at vinna innan lands; engr hafði svá áðr ráðit ungum bragningi; hykk rekkum þínum, konungr, leiðask rán; herr 's reiðr = *Hvem ægger dig kriger til at nedhugge bøndernes kvæg?; det er for stærk en magtudfoldelse for en konge i landet selv; ingen har før givet en ung fyrste et sådant råd; jeg tror, konge, at dine mænd er kede af disse ran; folket er forbitret.*

12. Hætt 's þats allir hárir menn, es heyrik hót, ætlask at móti skjöldungi; áðr skal ráða við þvi; þat 's heldr greypt, es þingmenn hnepta höfðum ok stinga nqsum niðr í felda; slegit hefr þogn á þegna = *Det er farligt, at alle gråhårede mænd agter sig imod fyrsten, som jeg hører dem true med; det skal man i tide forebygge; det er meget farligt, at tingmændene luder med hovedet og stikker næsen ned i kappen; bønderne er blevne tavse.*

13. Gjalt varhuga, veltir þjófs, viðr kytt hqlda, þeims nú ferr hiðra; hqnd skal í hófi of stytta; vinr 's sás býðr vqrnuð, en hlýðið til, teitir

14. Eitt es mál, þats mæla,
 minn dróttinn leggr sína
 eign á óðal þegna,
 ofgask búendr gofgir;
 rán mun seggr, hinns sína
 selr út, í því telja,
 flaums at fellidómi
 fõðurleifð konungs greifum.

15. Lát auman nú njóta,
 Nóregs, ok gef stórum,
 (mól halt) svá sem sælan,
 sinjór, laga þinna.

16. Áleifr lét mik, jofra
 órýrr, framask (dýrða
 urðu drjúg ens digra

dróttins þing) með hringum;
 goll bark jafnt of allan
 aldr ok hververk sjaldan
 hrygg á hvárri tveggja
 hendi flotna sendis.

17. Sigvats hugr mun hittask
 Hõrða-Knúts í garði,
 mildr nema mjök vel skaldi
 Magnús konungr fagni;
 fõrk með feðrum þeira
 (fekk mér ungum tunga
 golls), vask enn með ǫllu
 óskeggjaðr þá, beggja.

18. Syni Áleifs biðk snúðar
 sið kveða aptans biða

tármúteris varmra þenja, hvat þúmenn vilja = *Tag dig i agt, tyvestraffer, for det folkerygte, som nu går her; hånden skal man forkorte med måde; den er ven som advarer, og hør, kriger, på, hvad bønderne ønsker.*

14. Eitt es mál þats mæla: minn dróttinn leggr eign sína á óðal þegna; gofgir búendr ofgask; seggr, hinns selr út sína fõðurleifð konungs greifum at flaums fellidómi, mun telja rán í því = *Det er kun én sag, de taler om: „min konge bemægtiger sig mændenes odel“; de gæve bønder rejser sig; den mand, som tvinges til at udlevere sin fædrearv til kongens grever ifølge en overilet fældende dom, regner det som ran.*

15. Lát auman svá sem sælan nú njóta laga þinna, sinjór Nóregs, ok gef stórum; halt mól = *Lad fattig såvel som rig nu nyde godt af dine love, Norges fyrste; vær meget gavmild og hold dine ord.*

16. Áleifr, órýrr jofra, lét mik framask með hringum; þing ens digra dróttins urðu dýrða drjúg; bark goll of allan aldr flotna sendis á hvárri tveggja hendi jafnt ok hrygg hververk sjaldan = *Olaf, ypperlig blandt fyrster, fremmede mig med guldringe, jeg bar guld styrerens hele liv igennem på bægge arme i samme grad som jeg sjældent bar de triste våben.*

17. Sigvats hugr mun hittask í garði Hõrða-Knúts, nema Magnús mildr konungr fagni skaldi mjök vel; fõrk með feðrum beggja þeira; þá vask enn óskeggjaðr með ǫllu; tunga fekk mér ungum golls = *Sigvats hu vil stunde mod Hardeknuds hal, medmindre Magnus, den milde konge, er meget venlig mod skjalden; jeg var hos bæggens fædre; da var jeg endnu ganske skæggløs; min tunge skaffede mig guld som ung.*

18. Biðk syni Áleifs svá mála snúðar; kveða ófrans sök biða sið aptans; meðal okkar 's alt háligt; Magnús, vér erum vægnir, vildak lifa ok

óframs sök (meðal okkar
alt 's háligt), svá mála;
erum Magnús vér væguir, vildak með þér mildum
(Haralds varðar þú hjörvi
haukey) lifa ok deyja.

12. Erfdrápa Óláfs helga (o. 1040).

1. Tolf frá tekna elfar tálaust við bála; olli Áleifr falli eir laust konungr þeira; Svia tyggja leitk seggi sóknstriðs (firum) riða (þø vas brátt) til Heljar (búit mest) Sigars hesti.	áðr stýrðu þeim eyðar ellifu fyrr hella mildings máls, en guldu menn visliga gisla.
2. Upplönd fekk til enda óss neista ok þar reisti kristnihald, þats heldu hvers veitir, sverðs beitar;	3. Lyngs bar fiskr til fengjar flugstyggss sonar Tryggva gjölnar golli mölnu (goð vildi svá) roðnar; annan lét á unnir Áleifr, búinn hála, (lög þó drjúgt) enn digri (dýrs horn) Visund sporna.

deyja með þér mildum; þú varðar hjörvi haukey Haralds = *Jeg ønsker Olafs søn således en god vending i sagen; man siger, at den tilbageholdendes sag må vente til sent om aftenen; mellem os er der et helligt forhold; Magnus, jeg er skånsom; jeg vilde leve og dø med dig, gavmilde fyrste; du bevogter med sværdet Haralds høges (Norge).*

12, 1. Frák tálaust tolf elfar bála við tekna; Áleifr konungr olli eir laust falli þeira; leitk seggi sóknstriðs Svía tyggja riða Sigars hesti til Heljar; þø mest vas brátt búit firum = *Sikkert erfor jeg, at tolv mænd var tagne; kong Olav voldte uden skånsel deres død; jeg så den kampstærke Sveakonges mænd ride galgen til Hel; det største mén blev hurtigt mændenes lod.*

2. Veitir óss neista fekk Upplönd til hvers enda ok reisti þar kristnihald, þats sverðs beitar heldu; áðr fyrr stýrðu þeim ellifu eyðar hella mildings máls, en menn guldu visliga gisla = *Fyrsten fik Oplandene fra den ene ende til den anden og grundlagde en kristentro dér, som mændene bevarede; tidligere styredes de af elleve mænd, men (nu) leverede mændene viselig gidsler.*

3. Lyngs fiskr flugstyggss sonar Tryggva bar til fengjar gjölnar, roðnar mölnu golli; goð vildi svá; annan hála búinu Visund lét Áleifr enn digri sporna á unnir; lög þó drjúgt dýrs horn = *Den flugtsky [Olav] Trygges søns Lyng-fisk (Ormen d. lange) førte til fangst gæller røde af det maledede guld; gud vilde det så; et andet skib, den rigt smykkede Visund, lod Olav den digre betræde bølgerne: søen vaskede dyrets horn dygtig.*

4. Goll buðu opt þeirs ollu úthlaupum gram kaupask rautt, en ræsir nitti, riklunduðum undan; skqr bað hann með hjörvi (her land skal svá verja) ráns biðu rekkar sýna refsing, firum efsa.	6. Vissi helzt, þats hvössum hundmorgum lét grundar vqrðr með vöppnum skorða vikingum skqr, rikis; mildr lét morgu valdit Magnúss faðir gagni; fremð Áleifs kveðk frömdu flestan sigr ens digra.
5. Fœddi mest sás, meiddi margdýrr konungr, varga, hvinna ætt ok hlenna; hann stýfði svá þýfðir; þýðr lét þermlask bæði þjóf hvern konungr ernan (friðr þœttisk svá) fóta (fylkis lands) ok handa.	7. Þórð frákr þat sinn herða (þreifsk sókn) með Áleifi, góð fóru þar, geirum gort vig, saman hjortu; stong bar hátt fyr Hringa hjaldrmóðum gram bróðir (fult vann) fagrla gylta (framlundaðr) Ögmundar.

4. Þeirs opt ollu úthlaupum buðu riklunduðum gram rautt goll kaupask undan, en ræsir nitti; hann bað efsa firum skqr með hjörvi; rekkr biðu sýna refsing ráns; svá skal verja land her = *De som ofte foretog plyndringstog bød den stolte konge det røde guld for at frikøbe sig for straf, men kongen nægtede det; han bød at afskære deres hoved med sværdet; mændene fik en åbenbar straf for deres ran; således bør et land værgeres mod anfald.*

5. Margdýrr konungr, sás mest fœddi varga, meiddi ætt hvinna ok hlenna; hann stýfði svá þýfðir; þýðr konungr lét hvern ernan þjóf þermlask bæði fóta ok handa; svá þœttisk friðr lands fylkis = *Den fortræffelige konge, som rigeligst fødte ulvene, lemlæstede tyve og rapsere; således forhindrede han tyverier; den venlige konge lod enhver rask tyv bøde både med arme og bøn; således bedredes freden i fyrstens land.*

6. Vissi helzt rikis þats vqrðr grundar lét skqr skorða hundmorgum vikingum með hvössum vöppnum; mildr faðir Magnúss lét valdit morgu gagni; kveðk flestan sigr frömdu fremð Áleifs ens digra = *Det viste i høj grad kongens magt, at landets bevogter kappede hovedet af et stort antal vikinger med det hvasse sværd; Magnus' gavmilde fader vandt et utal af sejre og jeg siger, at enhver sejr forøgede Olav den digres hæder.*

7. Frákr Þórð þat sinn herða gort vig geirum með Áleifi; sókn þreifsk, góð hjortu fóru þar saman; bróðir Ögmundar bar stong fagrla gylta hátt fyr hjaldrmóðum gram Hringa; framlundaðr vann fult = *Jeg har hørt, at Torð den gang kæmpede fuldkraftig med spyd sammen med Olav; kampen var hård; brave hjerter var sammen dér; Ögmunds broder bar stangen, smukt forgyldt, højt foran Norges konge, opflammet af kamplyst; den modige mand udførte et fuldt arbejde (alt hvad der kunde kræves).*

8. Qld vann Áleifr felda
(opt vann sigr) enn digri,
gekk (sóknþorinn) sækja
synjor framm i brynju;
en, þeirs austan nenna,
(óx hildir) með gram mildum
(mart segik bert) i hjarta
blóðrøst, Sviar, óðu.

10. Vitt vas fold und fótum
(friðbann vas þar) mǫnnum,
þá réð i þøð bráða
brynjat folk at dynja,
þás árliga ærir
alms með hjarta hjalma
(mikill varð á stað Stiklar
stálgustr) ofan þustu.

9. Olmr erumk harmr, sás hilmir
hafði (golli vafðan
jǫfurr kreisti sá) austan
afflát (meðalkafla);
gagn fengu því þegnar
þeir at hölfu fleiri,
hvøtuð tælði þat hildar,
(hvøprungi frýk) vǫru.

11. Fór i fylking þeira
framm (iðrask nú) miðri,
snarir fundusk þar, Þrøenda
(þess verks búendr) merki.

12. Mest frákk merkjum næstan
mínn dróttin framm sínum,

8. Áleifr enn digri vann felda qld — opt vann sóknþorinn sigr —, synjor gekk sækja framm i brynju, en Sviar, þeirs nenna austan, óðu i hjarta blóðrøst með mildum gram; hildir óx; segik mart bert = *Olav den digre fældede mændene — ofte vandt den kampjærve sejr; fyrsten trængte frem i brynjen; men Svearne, som kommer østfra, stormede ud i den klare blodstrøm med den gavmilde konge; kampen tiltog; jeg taler altid klart.*

9. Olmr erumk harmr, sás hilmir hafði austan afflát; sá jǫfurr kreisti golli vafðan meðalkafla; því fengu þegnar gagn, at þeir vǫru hölfu fleiri; þat tælði hildar hvøtuð; frýk hvøprungi = *Det er mig en bitter sorg, at kongen havde for lidt mandskab østfra; den konge knugede det guldombiklede sværdgreb; af den grund fik bønderne sejr, fordi de var dobbelt så mange; det bevirkede kongens uheld; jeg gør ingen af parterne bebrejdelser.*

10. Vitt vas fold und fótum mǫnnum; þá réð brynjat folk at dynja i bráða þøð — þar vas friðbann —, þás alms ærir þustu árliga ofan með hjarta hjalma; mikill stálgustr varð á Stiklarstað = *Det udstrakte land viste sig under mændenes fødder; derpå styrtede sig den brynjeklædte skare ud i den hidsige kamp — freden blev forstyrret —, da krigerne skyndte sig i morgenstunden ned med de skinnende hjelme; der opstod en stærk kamp på Stiklestad.*

11. Merki Þrøenda fór framm i miðri fylking þeira; þar fundusk snarir; búendr iðrask nú þess verks = *Trøndernes fane for frem midt i deres fylking; dér mødtes raske mænd; bønderne fortryder nu den gærning.*

12. Frákk mínn dróttin giugu mest framm næstan merkjum sínum; stǫng óð fyrri fyr gram; þar vas gnógr styrr = *Jeg har hørt, at min*

- stong óð fyr gram, gingu,
(gnógr styrr vas þar) fyrri.
13. Geirs hykk grimmligt vóru
gnýreifum Áleifi
loghreytöndum lita
lóns í hvassar sjónir;
þorðut þrænzkir virðar,
þótti hersa dróttinn
ógurligr, í augu
ormfrón sea hönnum.
14. Rauð í rekka blóði
rönd með gunna höndum
dreyrugt sverð, þars dýran
drótt þjóðkonung sótti;
- auk, at isarnleiki.
Innþrændum lét finnask,
rækinn, gramr í reikar
rauðbrúnan hjör túnnum.
15. Uudr láta þat ýtar
eigi smátt, es máttit
skæ-Njörðungum skorðu
skýlauss røðull hlýja;
drjúg varð á því dægri
(dagr náðit lit föggrum)
orrostu frá austan
atburð, konungs furða.
16. Mildr fann gørst, hvé galdrar,
gramr sjalfr, meginrammir

*konge trængte stærkest frem og næst efter sine mærker; (kun) mærke-
stangen var længere fremme foran kongen; dér var kampen i fuld gang.*

13. Hykk lóns loghreytöndum vóru grimmligt lita í hvassar sjónir
geirs gnýreifum Áleifi; þrænzkir virðar þorðut sea í ormfrón augu hönnum;
hersa dróttinn þótti ógurligr = *Jeg ved det var frygtindgydende for mænd-
ene at se mod den kampglade Olavs hvasse øjne; de trønderske mænd
vovede ikke at se ham i øjnene, der lynede som ormens; hersernes fyrste
fandtes at være frygtelig.*

14. Dreyrugt sverð með gunna höndum rauð rönd í rekka blóði, þars
drótt sótti dýran þjóðkonung, ok granir, rækinn at isarnleiki, lét rauðbrúnan
hjör finnask í reikar túnnum Innþrændum = *Det blodige sværd rødfarvede
i mandens hånd skjoldet i kæmpernes blod, hvor folket angreb den her-
lige folkekonge, og kongen, dygtig i jærnlegen, lod det rødbrune sværd
findes i Indtrøndernes hoveder.*

15. Ýtar láta þat eigi smátt undr, es skýlauss røðull máttit hlýja
skorðu skæ-Njörðungum; drjúg varð furða konungs á því dægri — dagr
náðit föggrum lit — frá atburð orrostu austan = *Man erklærer det for et
ikke ringe under, at solen, skönt skyfri, ikke kunde sende mændene sine
varmende stråler; det jærtegn, som angik kongen, blev den dag tydeligt
— dagen fik ikke sin lysende farve —; jeg har hørt om denne tildragelse
under kampen i østen (Norge).*

16. Mildr gramr fann gørst sjalfr, hvé meginrammir galdrar fjölkunn-
igra Finna barg fullstórum Þóri, þás huna hyrsendir laust golli búnu sverði
of herðar Hundi; slætt réð sizt at bita = *Den gavmilde konge mærkede*

fjolkunnigra Finna fullstórum barg Þóri, þás hyrsendir Hundi húna golli búnu (slætt réð sít at bita) sverði laust of herðar.	hug hvé halda dugði (hann sótti framm) dróttin; fell i her með hollum hann verðungar mǫnnum (leyfðr 's) at hilmis hǫfði hróðrauðigs (sá dauði).
17. Þollr dylr saðrar snilli seims, en þat veitk heiman, (hverr séi) Hunds (verk stærri) hugstórs, es frýr Þóri, es þvergarða þorði Þrótt, hinns framm of sótti, glyggs i gǫgn at hoggva gunnranns konungmanni.	19. Hǫrð 's, sít hermenn firðu (hlif raufsk fyr gram) lifi, auðn at Engla stríði (ómjúk) konung sjúkan; qr brá Áleifs fjórvi ǫld, þars herr klauf skjöldu, folks (odda gekk fylkir fund) en Dagr helt undan.
18. Björn frá k auk at ærnu endr stǫllurum kendu,	20. Áðr vitu eigi meiðar ógnar skers né hersa

selv bedst, hvorledes de troldkyndige Finners kraftige trolddom reddede den overmodige Tore, da den gavmilde fyrste slog med sit guldprydede sværd Tore hund over skuldrene; det sløve sværd bed aldeles ikke.

17. Seims þollr dylr saðrar snilli hugstórs Hunds, es frýr Þóri — en þat veitk heiman — hverr séi stærri verk? — es Þrótt gunnranns glyggs þvergarða, hinns sótti framm, þorði at hoggva i gǫgn konungmanni = *Den mand, sem bebreyðer Tore (fejhed), fornægter den dristige Hunds sande mod, — det ved jeg fra hjemmet af — hvem kan se større gerninger? —, eftersom den kraftige kriger, der trængte frem, vovede at rette hug mod en konge.*

18. Frák auk Björn kendu endr at ærnu stǫllurum, hvé dugði halda dróttinhug; hann sótti framm; hann fell i her með hollum verðungar mǫnnum at hǫfði hróðrauðigs hilmis; leyfðr 's sá dauði = *Jeg har også hørt, at Björn fordums i fuldt mål har belært stallere om, hvorledes man skal bevare troskab mod sin herre; han angreb rask; han faldt i kampen blandt hirdens trofaste mænd ved sin ryrige konges hoved; lovprist er den død.*

19. Hǫrð es auðn at Engla stríði, sít hermenn firðu sjúkan konung lifi; ómjúk hlif raufsk fyr gram; folkqr ǫld brá fjórvi Áleifs, þars herr klauf skjöldu, en Dagr helt undan; fylkir gekk odda fund = *En sørgelig tomhed er der efter Anglernes fjende, siden krigerne berøvede den syge konge livet; det hårde skjold kløvedes af kongen; den kamphidsige skare gjorde ende på Olavs liv, hvor hæren kløvede skjoldene og Dag flygtede; kongen havde selv kæmpet.*

(þjóð réð þengils dauða)
þann styrk búandmanna,
es slíkan gram sóknum
sárelds viðir feldi
(morg lá dýr í dreyra
drótt) sem Áleifr þótti.

— folkorrostur fylkir
framráðr tjögu háði —
frægr bað hann á hægri
hönd kristit lið standa;
feðr Magnúss biðk fagna
flótt skjörum goð dróttin.

21. Áleifr réð et øfra,
andprútt höfuð, landi
fulla vetr, áðr felli,
fímtán af því láni;
hverr hafi (hers) enn nørðra
heims enda sér kendan
(skjöldungr helzk an skyldi
skemr) landreki in fremri.

23. Lýgk, nema Áleifr eigi
ýs sem kykvir tívar
(gæðik helzt í hróðri)
hárvøxt (konungs øru),
enn helzk þeim 's sýn seldi
svørðr, es óx í Gørðum
(hann fekk læs) af ljósum,
(lausn) Valdamar, hausi.

22. Sumir trúðu á goð gunnar;
grein vas liðs á miðli

24. Gørt 's, þeimsgótt barhjarta,
gollit skrin of minum

20. Meðar ógnar skers vitu eigi áðr þann styrk búandmanna né hersa — þjóð réð dauða þengils —, es sárelds viðir feldi sóknum slíkan gram, sem Áleifr þótti; morg dýr drótt lá í dreyra = *För har man aldrig kendt en sådan magt hos bønder eller herser — folket voldte kongens død —, at mændene i kamp fældede en sådan konge, som Olav var anset for; mangen en herlig mand lå i sit blod.*

21. Áleifr, andprútt höfuð, réð landi et øfra, fulla fímtán vetr af því láni, áðr felli; hverr fremri landreki hafi kendan sér enn nørðra heims enda; skjöldungr hers helzk skemr an skyldi = *Olav, den herlige skikkelse, herskede over landet i det øvre fulde 15 år ved (den ham givne) lykke, før han faldt; hvilken mere fremragende konge har besiddet verdens nordre ende?; hærens konge levede kortere end det burde have været.*

22. Sumir gunnar trúðu á goð; grein vas á miðli liðs. — framráðr fylkir háði tjögu folkorrostur —; frægr bað hann kristit lið standa á hægri hönd; biðk goð dróttin fagna flótt skjörum feðr Magnús = *Ikke alle af mændene trode på gud; hæren deltes i tvende dele — den modige konge havde haft 20 folkekampe —; den berømte fyrste bad den kristne skare stå ved sin højre hånd; jeg beder gud herren at modtage vel Magnus' flugtsky fader.*

23. Lýgk nema Áleifr eigi hárvøxt sem ýs tívar kykvir; gæðik helzt konungs øru í hróðri; enn helzk svørðr, es óx af ljósum hausi þeim 's seldi sýn Valdamar í Gørðum; hann fekk lausn læs = *Jeg lyver, hvis ikke Olav har hårvækst som mænd i levende live; jeg glæder kongens tjænere i høj grad i (ved?) mit digt; endnu holder sig det hår, der voksede på det*

- (hrósak helgi ræsis;
hann sótti goð) drótni;
ár gengr margr frá mæru
meiðr þess konungs leiði
hreins með heilar sjónir
hrings, es blindr kom þingat.
25. Oss dugir Áleifs messu
(jöfur magnar goð) fagna
meinalaust í minu,
Magnúss föður, húsi;
skyldr emk skilfings halda
skolllaust, þess 's hjó golli,
helgi, handar tjölgur,
harmdauða, mér, rauðu.
26. Dánar drótni minum
dægn of sent at hendi.
27. Róms létk ok helt heima
hermóðr á fyr góðri
Gjallar vönd, þanns, golli
gaf mér konungr, vafðan;
sult, þás silfri hjaltat
sverð dýrt, þats viðr þverðan
lögðum vápn, en vigðum,
vers ylgjar, staf fylgðum.
28. Endr réð Engla senda
Jórðáanar gramr fjóra
(fors þó heims á hersi
heilagt skopt) ór lopti.

lyse hoved på ham, som gav Valdamar i Garde synet; han (denne) blev befriet for sin (legems-) lyde.

24. Gollit skrin es gort of drótni minum, þeims bar gótt hjarta; hrósak helgi ræsis; hann sótti goð; margr brings meiðr gengr ár frá mæru leiði þess hreins konungs með heilar sjónir, es blindr kom þingat = *Et guldsmykket skrin er forfærdiget omkring min konge, ham som havde et ædelt hjerte; jeg priser kongens hellighed; han er nu hos gud; mængen en mand går hurtig fra den rene konges hvilested med raske øjne, som kom blind derhen.*

25. Oss dugir fagna messu Áleifs, föður Magnúss, í húsi minu meinalaust; goð magnar jöfur; skyldr emk halda skolllaust helgi þess harmdauða skilfings, es hjó mér handan tjölgur rauðu golli = *Vi bør fejre Olavs, Magnus' faders, messedag i mit hus uden mén; gud giver kongen kraft (til jærtegn); det er min pligt ærligt at fejre den til sorg for alle døde konges hellighed, hans som udstyrede mine arme med det røde guld.*

26. Dánar dægn, of sent at hendi drótni minum = *Den dødsdag, der blev min herre beskåren.*

27. Létk hermóðr Gjallar vönd, golli vafðan, þanns konungr gaf mér, heima ok helt á góðri Róms fyr, þás lögðum dýrt sverð, silfri hjaltat vápn, þats viðr þverðan sult ylgjar vers, en fylgðum vigðum staf = *Jeg efterlod hjemme, træet af kamp, sværdet det guldomviklede, som kongen havde givet mig, og gav mig i lag med den gode Romarejse, da jeg lagde det kostbare sværd, våbnet med sølvhjaltet, der stiller ulvens sult, og fulgte den viede stav (pilgrimsstaven).*

28. Jórðáanar gramr réð endr senda fjóra engla ór lopti; fors þó heilagt

13. Lausavisur.

- 1 (o. 1010). Fiskr gengr oss at eitt skald — drasils tjalda;
   óskum, þótt ǫllungis allra,
 eitrs sem vér höfum leitast allvaldr, lofun skalda,
 lýsu vangs ór lyngvi þér fæk hróðrs at hvöru
 leygjast orm at teygja; hlit annarra nítið.
 atrennir lét (annars)
 ǫngulgripinn hanga
 (vel hefr) aurriða (at egna)
 agngalga (mér hagnat).
- 2 (1015). Hlýð minum brag, 3. Ek tók lystr né lastak
   meiðir (leyfð ið es) þat síðan,
 myrkblás, þvít kank yrkja, sóknar Njörðr, við sverði
 alltígin — mátt eiga þollr, fekt húskarl hollan
 (höfum ráðið vel báðir)
 látrs, en ek lánardróttin,
 linns blóða mér góðan.

skopt á hersi heims = *Jordans konge (gud) sendte fordums fire engle ned fra himlen; vandet vaskede det hellige haar på verdens herre (Kristus).*

13, 1. Fiskr gengr oss at óskum, sem vér höfum leitast at teygja leygjast eitrs orm ór lýsu vangs lyngvi; atrennir agngalga lét aurriða hanga ǫngulgripinn; mér hefr annars hagnat vel at egna = *Fiskeriet går efter ønske, som vi har søgt at lokke fisken op af vandet; fiskeren (jeg) lod ørreden sprælle på krogen; det er ellers gået mig heldigt med at mede.*

2. Hlýð minum brag, alltígin meiðir myrkblás tjalda drasils, þvít kank yrkja; mátt eiga eitt skald; þótt ǫllungis nítið lofun allra annarra skalda, allvaldr, fæk þér at hvöru hlit hróðrs = *Hör på mit kvad, fyrstelige kriger, ti jeg forstår at digte; en skjald kan du dog have; selv om du ganske forkaster alle andre skjaldes pris, konge, skal jeg ikke desto mindre skaffe dig digte i overflod.*

3. Ek tók lystr við sverði þínu, sóknar Njörðr, né lastak þat síðan; sá 's vili minn; es leyfð ið; linns blóða látrs þollr, fekt hollan húskarl, en ek lánardróttin góðan mér; báðir höfum ráðið vel = *Heller end gærne tog jeg mod dit sværd, kriger, og jeg har aldrig dadlet det siden — det er min lyst —; det er en herlig id [kongens tjeneste]; gavmilde mand, du fik en tro huskarl og jeg en herre, der er mig god; vi har bægge tinget godt.*

4. Ek mun heitinn gunnar gammteitöndum gǫrbœnn, ef biðk nú felda — áðr þögum vér ægis öld: veit enn, engjar lúru látrþverrandi, halfa land-

4. Gǫrbœnn mun ek Gunnar
gammteitþondum heitinn
(áðr þógum vér ægis
eld) ef nú biðk felda:
landaura veit, lúru
látrþverrandi, af knerri
enn af ganga, engjar,
ek hef sjalfr kraft, halfa.
- 6 (1018). Áðr hefk gótt við góða
grams stallara alla
átt, þás ossum drótni,
ógndjarfs, fyr kné hvarfa;
Björn, fazt opt at arna,
iss, fyr mér at vísa
góðs, meguð gótt of ráða
gunnrjóðr, alls vel kunnuð.
- 5 (1016). Teitr, sák okr í itru
allvalds liði falla
(gerðisk harðr) of herðar
(hjörðynr) svalar brynjur;
en mín at flug fleina
falsk und hjalm enn valska
(okr vissak svá, sessi)
svört skǫr (við her gǫrva).
7. Nú sitt heill (en) hallar
(hér finnumk meir) þinnar
at unz enn kœmk vitja,
Áleifr konungr, mála;
skald biðr hins, at haldi
hjalmdrifu viðr lífi
— endisk leyfð — ok landi
(lýkk visu nú) þvísa.

aura ganga af knerri — ek hef sjalfr kraft = *Jeg vil synes krigerne meget påtrængende, hvis jeg nu beder om skind — for har jeg modtaget guld; men tillad endnu, gavmilde fyrste, at halvdelen af landafgiften ikke skal betales af handelsskibet; jeg beder dig selv derom.*

5. Teitr, sák svalar brynjur falla of herðar okr í itru liði allvalds; hjörðynr gerðisk harðr; en mín svört skǫr falsk und hjalm enn valska at flug fleina; sessi, vissak okr svá gǫrva við her = *Teit, jeg så de kølige brynjer glide ned over vore skuldre i kongens dygtige hær; kampen blev hård; og mit sorte hår skjultes under den vælske hjælm i kampen; bænkefælle, således var vi beredte til det fjendtlige angreb.*

6. Áðr hefk átt gótt við alla góða stallara ógndjarfs grams, þás hvarfa fyr kné ossum drótni; Björn, fazt opt at arna góðs fyr mér at vísa; meguð iss gunnrjóðr of ráða gótt, alls vel kunnuð = *Hidtil har jeg stået i et godt forhold til den kampjærve konges alle gode stallere, der færdes foran vor konge; ofte lagde du Björn et godt ord ind for mig i kongens gård; du formår, kriger, at udrette meget godt, ti du er forstandig.*

7. Nú sitt heill at hallar þinnar, Áleifr konungr, unz enn kœmk vitja mála, en finnumk meir hér; skald biðr hins, at hjalmdrifu viðr haldi lífi ok landi þvísa; leyfð endisk, lýkk visu nú = *Stid nu med alt held i din hal, kong Olav, indtil jeg atter kommer i din tjeneste; vi vil atter træffes her; skjalden ønsker, at krigeren må beholde sit liv og dette land; mit æresvers er ude, det slutter jeg nu.*

8. Nú eru mælt (en mála
meir kunnnum skil fleiri)
orð, þaus oss of varða
alls mest, konungr, flestra;
goð láti þik gæta,
geðharðr konungr, jarðar,
(vist hefk þann) þvit, þinnar,
þú 'st til borinn (vilja).

10. Sendi mér enn mæri
— man þengill sá drengi —
(sið munk heldr at hróðri)
hnetr þjóðkonungr (letjask);
opt, en okr það skipta
Óttarr í tvau dróttinn,
endask mól, sem myndim
mannðjarfr fður-arfi.

9—14 (o. 1020-27)

9. Eigi sýtuð, itrum,
Ívarr, meginfjarri,
(orð) þás ossum færðak
(at sóttisk) lof drótni;
þér 's, alls hann réð heyra
hróðr sinn, lofi þínu
(hljóðs hefk beitt á báða
bekki) vant at hnekkja.

11. Dróttinn, hjalp þeims dóttur
(dýrr 's þinn vili) mína
heim ór heiðnum dómi
hóf ok nafn gaf Tófu;
helt und vatn enn vitri
(varðk þeim feginn harða
morni) mínu barni
móðrakkr Haralds bróðir.

8. Nú eru mælt orð, þaus of varða oss alls mest flestra, konungr, en meir kunnnum skil fleiri mála; goð láti þik gæta jarðar þinnar, geðharðr konungr, þvit þú 'st til borinn; vist hefk þann vilja = *Nu er de ord sagte, som for os har allerstørst betydning af alle, konge, men jeg ved dog at udsige endnu andre: gud lade dig bevogte dit land, modige konge, ti du har fødselsret til det; tilvisse nærer jeg det ønske.*

9. Sýtuð, Ívarr, eigi meginfjarri, þás færðak lof ossum itrum drótni; at sóttisk orð; þér 's vant at hnekkja lofi þínu, alls hann réð heyra hróðr sinn; hefk beitt hljóðs á báða bekki = *Du sad, Ivar, ikke langt borte, da jeg bragte vor udmærkede herre et lovkvad; der fandtes ord dertil; det bliver vanskeligt for dig at tilbagevise et lovkvad om dig, siden han (så villig) hørte på et om sig; jeg har bedt bægge bænkerader om lyd.*

10. Enn mæri þjóðkonungr sendi mér hnetr; sá þengill man drengi; munk heldr sið letjask at hróðri; opt endask mól, en mannðjarfr dróttinn það okr, Óttarr, skipta í tvau sem myndim fður-arfi = *Den udmærkede folkekonge sendte mig nødder; den konge husker sine mænd; meget sent vil jeg blive doven til at digte; ofte går ord i opfyldelse(?), men den djærve fyrste bad os, Ottar, at dele dem mellem os som skulde vi dele arven efter en fader [som var vi brødre].*

11. Dróttinn, hjalp þeims hóf dóttur mína heim ór heiðnum dómi ok gaf nafn Tófu; dýrr es þinn vili; móðrakkr bróðir Haralds enn vitri helt mínu barni und vatn; varðk harða feginn þeim morni = *Herre, hjælp ham som hævede min datter hjem fra hedenskabet og gav hende navnet Tove;*

12. Heðan sék reyk þanns rjúka
 rön of fiskimönnum
 (stór eru skalds of skærum
 skellibrögð) ór helli;
 nú frýrat mér nýrar
 nenningar dag þenna;
 hliti ek fyr hvítan
 hornstraums dögurð Naumu.
13. Þröngvizk ér of ungan
 itrmenni gram þenna;
 bægjumk öld, svát eigi
 Áleifs náik máli;
 mér varð orð at órum
 auðsótt frömum drótni,
 þás óðum mjök móðir
 mjöll á Dofrafjalli.
14. Seinn þykki mér sunnan
 sókndjarfr Haralds arfi;
 langr 's, en lýðum þröngvir
 lifs sorg, konungs morginn;
 hvatki 's heiðis gatna
 hyrtælanda sælan
 (nú hefk vætt i dag dróttins)
 dvelr, biðk hans i Selju.
15. Hafa allframir jöfrar
 út sin höfuð Knúti
 færð ór Fifi norðan
 (friðkaup vas þat) miðju;
 seldi Áleifr aldri
 (opt vá sigr) enn digri
 haus i heimi þvísá
 (hann) engum svá manni.

din vilje er uimodstæelig; Haralds modige, kloge broder holdt mit barn under dæben; jeg blev meget glad ved den morgen.

12. Heðan ór helli sék reyk þanns rön rjúka of fiskimönnum; stór eru skellibrögð skalds of skærum; nú frýrat mér nýrar nenningar þenna dag; ek hliti hornstraums Naumu fyr hvítan dögurð = *Her fra hulen ser jeg den røg, som hytterne over fiskerne udsender; store er digterens løjer i morgendæmringen; nu kan ingen bebrejde mig mangel på en ny dygtighed i dag; jeg lader mig nøje med kvinden istedenfor den hvide dævre [mælkemad til frokost]. Jfr. Olaf d. helliges v. 6.*

13. Ér þröngvizk, itrmenni, of þenna ungan gram; öld bægjumk, svát náik eigi máli Áleifs; mér varð orð auðsótt at órum frömum drótni, þás óðum mjök móðir mjöll á Dofrafjalli = *I trænges, gode mænd, om denne unge konge; folk holder mig tilbage, så at jeg ikke kan få Olav i tale; let fik jeg en samtale med vor dygtige fyrste, da vi, meget trætte, vadede i sneen på Dovrefjæld.*

14. Seinn þykki mér sókndjarfr arfi Haralds sunnan; langr 's konungs morginn. — en lifs sorg þröngvir lýðum —, hvatki 's dvelr sælan heiðis gatna hyrtælanda; — nú hefk vætt dróttins i dag —; biðk hans i Selju = *Haralds kampstærke søn synes mig langsom sydfra; kongens morgen er lang, — men livets sorg knuger folk —, hvad der så end for-sinker den rige, gavmilde mand — nu har jeg i dag ventet på fyrsten; jeg bier på ham i Selja.*

15. Allframir jöfrar hafa færð höfuð sin Knúti út norðan ór miðju Fifi; þat vas friðkaup; Áleifr enn digri seldi aldri engum manni i heimi svá haus þvísá; hann vá opt sigr = *Meget dygtige konger har bragt Knud deres*

- 16—19 (1027-28)
16. Fjandr ganga þar þengils, þjóð býðr opt, með sjóða, höfgan malm fyrir hilmis haus ófalan, lausa; sitt veit hverr, ef harra hollan selr við golli (vert es sliks) í svörtu, sinn, helviti innan. 17. Kaup varð daprt, þars djúpan, dróttinrækð, of sóttu þeir es, heim, á himnum, hás elds, svikum beldu. 18. Gerðisk hilmis Hqrða húskarlar þá jarli,	es við Aleifs fjörvi, ofvægir, fé þægi; hirð esa hans at verða háligt fyrir því máli; dælla es oss, ef allir erum vir of svik skirir. 19. Út býðr allvaldr sveitum Englands, en vér fengum (litt sék lofðung óttask) liðfæð ok skip smæri; rjóð eru ljót, ef láta landsmenn konung þenna (lætr einqrð fé firða ferð) liðþrota verða.

hoveder lige nord fra midten af Fife; det var for at købe sig fred; Olav den digre gav aldrig nogen mand i verden således sit hoved for det. Han vandt ofte sejr.

16. Fjandr þengils ganga þar með lausa sjóða; þjóð býðr opt höfgan malm fyrir ófalan haus hilmis; hverr veit sitt innan í svörtu helviti, ef selr hollan harra sinn við golli; vert es sliks = *Kongens fjender går der med løse punge (punge for at give); man tilbyder ofte det tunge guld for kongens hoved, der ikke er til fals; enhver må vide, at han vil komme i det sorte helvede, dersom han sælger sin hulde herre for guld; slig straf er det værdt.*

17. Kaup varð daprt dróttinrækð á himnum, þars þeir, es beldu svikum, of sóttu djúpan heim há s elds = *Lønner for den kongetroskab blev trist i himlen, eftersom de, der svog, måtte besøge den højflammende ilds dybtliggende verden.*

18. Þá gerðisk húskarlar Hqrða hilmis ofvægir jarli, es þægi fé við fjörvi Áleifs; esa háligt hans hirð at verða fyrir því máli; dælla es oss, ef vir erum allir skirir of svik = *Da vilde Hørdekongens huskarle være for fjøelige mod jarlen hvis de modtog penge for Olavs liv; det er ikke smigrende for hans hird at måtte blive således omtalt; dog er det bedste for os, om vi alle er (var) fri for svig.*

19. Allvaldr Englands býðr sveitum út, en vér fengum liðfæð ok smæri skip; sék lofðung óttask litt; ljót eru rjóð, ef landsmenn láta þenna konung verða liðþrota; fé lætr ferð firða einqrð = *Englands konge samler mandskab til krigstog, men vi har fåt en lidet talrig hær og mindre skibe;*

20. Fløja getr, en frýju,
fjandr, leggr oss til handa,
(verðk fyr æðru orði)
allvalds, en fé gjalda;
hverr skal þegn, þó at þverri
þengils vina gengi,
(upp hvalfa svik) sjalfan
sik lengst hafa miklu.
- 21 (1030). Stóðk á Mont ok
mintumk
morg hvar sundr fló targa
breið ok brynjur síðar,
borgum nær of morgin;
- munða ek þanns unði
(öndverðan brum) löndum
(faðir minn vas þar þenna
Þorröðr) konung forðum.
- 22 (1030). Fúss læzk maðr, ef
missir
meyjar faðms, at deyja;
keypt es öst, ef eptir,
of, látinn skal gráta;
en fullhugi fellir
flóttstygg, sás varð dróttin,
vårt torrek lizk verra,
vigtár, konungs órum.

jeg ser (dog) ikke kongen frygte; det er en hæslig handlemåde, hvis landets mænd agter at lade denne konge komme til at lide mangel på mandskab; pengene berøver folk deres troskab.

20. Getr fjandr allvalds fløja en gjalda fé, en frýju leggr oss til handa; verðk fyr æðru orði; hverr þegn skal hafa sjalfan sik miklu lengst, þó at gengi þengils vina þverri; svik hvalfa upp = *Fyrstens fjender bør flygte og udrede penge, men man gør os bebrejdelser for fejhed; jeg beskyldes for frygt; enhver må søge at hjælpe sig selv så vidt han kan, når kongens venners lykke forminskes; fjendernes svig åbenbarer sig.*

21. Stóðk á Mont of morgin nær borgum ok mintumk, hvar morg breið targa fló sundr ok síðar brynjur; ek munða konung, þanns forðum unði löndum; Þorröðr, faðir minn, vas þar þenna öndverðan brum = *Jeg stod på Mont (Jovis) en morgen nær ved kastellerne, og jeg mindedes, hvor mangt et bredt skjold og lange brynjer søndredes; jeg huskede den konge, som forðum styrede sit land veltilfreds; min fader, Tord, var dér først i dette tidsrum.*

22. Maðr læzk fúss at deyja, ef missir meyjar faðms; of keypt es öst, ef gráta skal eptir látinn, en flóttstygg fullhugi, sás varð dróttin, fellir vigtár; torrek vårt konungs órum lizk verra = *Den mand erklærer at han gjerne vil dø, dersom han mister møens favntag; for dyrt købt er kærligheden, hvis man skal græde over den døde; men den flugtsky, kække mand, som har mistet sin herre, fælder tårer over den dræbte; det tab, vi kongens mænd har lidt, synes (os) værre.*

23. Sék hrafna sinna til hafnar — þeir minnask hræs —, þars skip flaut forðum und nýtum nið Norðmanna; frekir ernir gjalla hött hvörn dag fyr innan Hillar, þeirs Áleifr grendi endr morgu sinni = *Jeg ser ravne*

23—28 (1031-35)
 23. Hrafna sék til hafnar
 (hræs minnask þeir) sinna,
 þars flaut und nið nýtum
 Norðmanna skip forðum;
 gjalla hött fyr Hillar
 hvern dag frekir ernir,
 endr þeirs Áleifr grendi,
 innan, mǫrgu sinni.

24. Geng ek of þvert frá þengils
 (þróask ekki mér) rekka,
 emk sem bast (í brjósti)
 bleikr, verðungar leiki;
 minnumk ek, hvar manna
 minn dróttinn lék sinna
 opt á óðals-toptum
 orðsæll ok vér forðum.

25. Hafa láti mik heitan
 Hvitakristr at viti
 eld, ef Áleif vildak
 (emk skirr of þat) firrask;
 vatnærin hefk vitni,
 vask til Róms í haska,
 (öld leynik því aldri)
 annarra þau manna.

26. Hó þótti mér hlæja
 höll of Nóreg allan
 (fyr vask kendr á knǫrrum)
 klif, meðan Áleifr lifði;
 nú þykki mér miklu
 (mitt strið es svá) hliðir,
 jöfurs hylli varðk alla,
 óbliðari síðan.

*flyve til havnen — de erindrer ligene —, hvor skibet flød fordem med
 Norðmændenes dygtige ætling; de grådige ørne skriger højt hver dag
 indenfor Hille, de som Olav tidligere mange gange lokkede til sig.*

24. Ek geng of þvert frá leiki verðungar rekka þengils; ekki þróask mér í brjósti — emk bleikr sem bast; ek minnumk, hvar minn orðsæll dróttinn lék opt forðum ok vér á óðals-toptum manna sinna = *Jeg går tværs bort fra kongens hirdmænds leg; sorgen bor i mit bryst; jeg er bleg som bast; jeg mindes, hvor min lovpriste herre, og jeg, ofte fordem legede på sine mænds odelsgrunde.*

25. Hvitakristr láti mik hafa heitan eld at viti, ef vildak firrask Áleif; emk skirr of þat; vask til Róms í haska; hefk þau vatnærin vitni annarra manna; leynik aldri öld því = *Hvidekrist lade mig komme i den hede ild til straf, hvis det var min hensigt at undgå Olav; jeg er i så henseende ren; jeg drog til Rom med fare; derom har jeg et utal af andre mænds vidnesbyrd; det skjuler jeg ikke for nogen.*

26. Hó, höll klif þótti mér hlæja of allan Nóreg, meðan Áleifr lifði; vask fyrr kendr á knǫrrum; nú þykki mér hliðir síðan miklu óbliðari; svá es mitt strið; varðk alla hylli jöfurs = *De høje klippeskærter syntes mig at smile overalt i Norge, medens Olav levede — før sås jeg på skibe; nu synes jeg de (grønne) ligger siden langt mindre venlige; således er min kummer; jeg opnåede kongens hele gunst.*

27. Enn lystir mik spyrja austau ór Gørðum; erut of spörð lof, opt byrjuð frá ungum öðlingi; fréttik smás — þínig ljúgumk for fylkis miðs

27. Enn lystir mik austan
(erut of spórð) ór Gørðum
(frá øðlingi ungum
opt byrjuð lof) spyrja;
fréttik smás, þótt smæstir
smoglr ástar foglar.
þinig ljúgumk for, fljúgi,
fylkis niðs, á miðli.

28. Alfívu mun ævi
ungr drengr muna lengi,
es oxamat ótum
inni skaf sem hafrar;
annat vas, þás Áleifr,
ógnbandaðr, réð landi;
hverr átti þá hrósa
hjalpörnuðu korni.

29. Munu þeirs mestar skynjar
munvágs Dáins kunna
siðr at Sigvats hróðri
svinnns braglöstu finna;
sik vill hverr, es hnekkir,
haldorðr boði skjaldar
éls, þvis allir mæla,
iflaust gera at fíflí.

30 (1035). Heim sóttir þú hættinn
hönd, en vel mátt löndum
(þinn stoðak mött) sem mönnum,
Magnús konungr, fagna;
færak vist, þvit vörum
varðr at þér í Garða
skrifnask skirinafna
skript, þjóðkonungr, niptar.

— þótt smæstir, smoglr ástar foglar fljúgi á miðli = *Endnu har jeg lyst til at spørge nyt østfra fra Garde; lovprisningerne, der ofte bringes om den unge fyrste, spares der ikke på; jeg spørger om kun lidt — den unge kongesøns rejse hertil bliver mig en skuffelse —, skönt meget små, smuttende kærlighedsfugle flyver imellem os.*

28. Ungr drengr mun lengi muna ævi Alfívu, es ótum inni oxamat, sem hafrar skaf; annat vas, þás Áleifr, ógnbandaðr, réð landi; hverr átti þá hrósa hjalpörnuðu korni = *Den unge mand vil længe huske Alfivas ord, da vi inde måtte spise oksemeat som bukke afskrabet bark; det var anderledes, da krigeren Olav rådede for lande; enhver kunde da rose sig af tørret korn i stakke.*

29. Þeirs kunna mestar skynjar munvágs Dáins munu siðr finna braglöstu at hróðri svinnns Sigvats; hverr haldorðr skjaldar éls boði, es hnekkir þvi 's allir mæla, vill iflaust gera sik at fíflí = *De, som bedst forstår sig på skjaldskab, vil mindre finde formfejl i den kloge Sigvats digtning; enhver hårdnakket mand, som afviser hvad alle siger, vil uden tvivl gøre sig selv til nar.*

30 Þú sóttir hættinn hönd heim, Magnús konungr, en mátt vel fagna löndum sem mönnum; stoðak mött þinn; færak vist at þér í Garða, þjóðkonungr, þvit vörum „skirinafna varðr skrifnask skript niptar“ = *Dristig søgte du hjem til landet, kong Magnus, og du kan glæde dig vel ved land såvel som folk; jeg støtter din magt; tilvisse vilde jeg have hæntet dig, folkekonge, fra Garderige, ti jeg var . . . . (resten uforståelig).*

31 (1035). Minn hug segik mönnum,	þjóð mætti fý fæðask, feðr glikr, konung slíkan.
Magnús, at ek fagna (goðs lán es þat) þínu þingdrifu vel lífi; ætti 's, drengja dróttinn, dyrðar sonr ef yrði,	32 (1036). Ástriði lát æðri, Alfildir, an þik sjalfa, þér þótt þinn hagr stórum (þat vildi goð) batni.

14. Et par halvvers af ubestemmelige digte.

1. Þat frákvíg á vatni verðung jofurs gerðu, nadda él en, nýla, næst telk eng en smæstu.	2. Brynd vöru dorr, boga fylgði hqrr, sparn rastar knqrr rádyris vqrr.
---	---

31. Segik mönnum minn hug, Magnús, at ek fagna vel þínu lífi þingdrifu; þat es goðs lán; fý þjóð mætti fæðask, drengja dróttinn, es ætti slíkan konung, ef sonr yrði glikr dyrðar feðr = *Jeg siger folk min oprigtige tanke, Magnus, at jeg inderlig glæder mig over dit kongeligt styrende liv; det er givet dig af gud; få vilde leve, mændenes fyrste, der fik en sådan konge, hvis sønnen (du) kom til at ligne sin herlige fader.*

32. Alfildir, lát Ástriði æðri an sjalfa þik, þótt hagr þinn batni þér stórum; þat vildi goð = *Alfhild, lad Astrid gælde for højere end du selv er, skönt din stilling er i høj grad forbedret; det var guds vilje.*

14, 1. Frákvíg verðung jofurs gerðu nýla þat víg á vatni, en telk eng en smæstu nadda él næst = *Jeg har hørt, at fyrstens hird nylig havde den kamp på søen, men jeg opregner ingen af de mindste kampe derefter.*

2. Dorr vöru brynd; hqrr fylgði boga; rastar knqrr sparn vqrr rádyris = *Spydene var hvæssede; strængen fulgte buen; hesten betrådte landet.*

Bersi Skáldtorfuson.

Íslandsk skjald, d. 1030.

1. En flok om kong Olaf (o. 1020).

1. Hróðrs batt heilan líða hagkennanda þenna, en snarræki-sliku svarat unnum vér gunnar; orð seldum þau elda úthauðrs boða, trauðir, knarrar, hapt, sem keyptak, kynstórs, at við brynju.	elds, munk eigi fylgja út, hriðboði, síðan, hests, at hverjum kosti. hranna, dýrra manni.
2. Sveins raunir hefk sénar (snart rekninga hjartar) þars (svaltungur sungu) saman fórum vér, stórar;	3. Krýpk eigi svá, sveigir sára linns — í ári búum ólitinn Áta öndur þér til handa —, at herstefnir hafnak heiðmildr eða þá leiðumk, ungr kunnak, þar, þrøngvi þinn, hollvini mína.

1. Batt þenna hróðrs hagkennanda líða heilan, en vér unnum svarat slíku gunnar snarræki; seldum hapt trauðir þau orð kynstórs knarrar úthauðrs elda boða, sem keyptak at brynju við = *Du bad denne skjald (mig) at rejse med held, men jeg fik svaret krigeren på samme måde. Jeg gav, uwillig til at stanses, de ord af den gavmilde ætstore mand tilbage som jeg købte dem af krigeren.*

2. Hefk sénar stórar raunir Sveins. þars vér fórum saman; hjartar svaltungur rekninga sungu snart; munk eigi síðan at hverjum kosti fylgja út dýrra manni, hranna hests elds hriðboði = *Jeg har set Sveins store nød, da vi færdedes sammen; de svale klínger sang skarpt; jeg vil aldrig mere under nogen som helst forhold komme til at følge en herligere mand i ledning, kriger.*

3. Krýpk eigi svá, sveigir sára linns, — búum í ári ólitinn öndur Áta til handa þér — at hafnak þar, heiðmildr herstefnir, eða þá leiðumk hollvini mína; ungr kunnak þrøngvi þinn = *Jeg kryber ikke således, kriger, — jeg udruster det store skib nu straks for dig —, at jeg, gavmilde hærsstyrer, dér skulde vrage eller hade mine gode venner; som ung kendte jeg din modstander.*

2. Lausavísa (o. 1025).

Sverð standa þar, sunda	við tæka ek (vika,
sárs leyfum vér árar,	vask endr með þér, sendir
(herstillis verðr hylli	elds) ef eitt hvert vildir,
holl) rauð-búin golli;	allvaldr, gefa skaldi.

Þórmóðr Bersason Kolbrúnarskald.

Íslandsk skjald, d. 1030.

1. Þórgeirsdrápa (omkr. 1025).

1. Starf hófsk upp, þás arfa	2. Aldrspellu kveðk ollu
auðveitir lét dauðan	Ingolfs sonar (þingat
(hestrennir vas hlunna	frétt es vig sem vættik)
hugsnjallr) Klæings falla;	vald há-Sleipnis tjalda;
efnð tóksk Hávars hefndar,	fell fyr fræknum stilli,
hafstóðs þás vas Móði	fjörtjón vas þat ljóna,
(hann hlaut happ at vinna	(litt vas þá til þrætu)
hvettr) fimtíu vetr.	Þórbrandr drasils vandar.

[lv.] Sverð standa þar rauð-búin golli; vér leyfum sárs sunda árar; hylli herstillis verðr holl; við tæka ek allvaldr, ef vildir gefa skaldi eitt hvert; vask endr með þér, vika elds sendir = *Dér stár nogle sværd, pryðede med det røde guld: jeg roser de sværd: kongens gunst er huld: jeg vilde tage derimod, konge. hvis du vilde give skjalden et af dem: jeg har før været hos dig, gavmilde fyrste.*

[P.] 1, 1. Starf hófsk upp, þás auðveitir lét arfa Klæings falla dauðan; hlunna hestrennir vas hugsnjallr; efnð hefndar Hávars tóksk, þás hafstóðs Móði vas fimtíu vetr; hann hlaut hvettr at vinna happ = (*Krigger*)-*virksomheden begyndte, da manden lod Klæings søn segne død: søfareren var modig: hævnen for Hávar blev fuldbyrdet, da søfareren var 15 år gammel; ham lykkedes det at udføre en heldig dåd, rask som han var.*

2. Kveðk vald tjalda há-Sleipnis ollu aldrspellu Ingolfs sonar; frétt es vig þingat, sem vættik; Þórbrandr fell fyr fræknum stilli vandar drasils; þat vas fjörtjón ljóna: litt vas þá til þrætu = *Jeg siger, at søfareren voldte Ingolfs søns død; drabet er erfaret derhen, venter jeg: Torbrand faldt for den tapre skibstyrer: det var mændenes (mandens) død: kun liden grund havde der da været til striden.*

3. Geirr vann Butralda hljóðan, — dugir at telja verk fyr seggjum; opt fló vápna hreggs gjóðr frá gunni, — þótt þjóðir kynni margrjóðanda

3. Vann, dugir verk at telja
(váþna hreggs) fyr seggjum,
(opt fló) geirr (frá gunni)
(gjóðr) Butralda hljóðan;
þótt kynni mun minni
margrjóðanda þjóðir
(né hnekkik því) þakkir
þess vigs fetils stiga.
4. Frétt hefr ǫld, at óttum
(undlinns) þás svik vinna
(rjóðanda nautk ráða)
rógsmenn saman gnóga;
enn vilk einskis minnask
(æsidýrs við stýri
raun gatk fyrða fjóna
flóðs) nema okkars góða.
5. Kapp lét hǫldr, með heþni
hrið gerðisk þá sverða,
(hrátt gat hrafn at slita
hold) Más syni goldit;
enn vas vágs at vigi
viggriðandi síðan
(køenn þar greipr at gunni
gjarna) Skúfs ok Bjarna.
6. Sex lét sævar Faxe
sviprunnr heðan Gunnar,
snjallr vas ǫrr at ǫllu
undlinns, búinn sinnum;
salt-óttum réð særir
seims (frá ek þat) heiman
opt (vann auðar skiptir
erring) í haf knerri.

fetils stiga mun minni þakkir þess vigs; né hnekkik því = *Spydet gjorde Butralde tavs — det sømmer sig at opregne heltegærninger for mændene; raven fløj ofte (mættet) fra kampen —, uagtet folk ydede krigeren liden tak for det drab; jeg forsøger ikke at nægte det.*

4. Frétt hefr ǫld, at óttum saman gnóga rógsmenn, þás vinna svik; nautk ráða rjóðanda undlinns; enn vilk einskis minnask nema okkars góða; gatk raun fyrða fjóna við stýri flóðs æsidýrs = *Folk har hørt, at der ikke manglede dem, som ved bagvaskelser vilde stifte ufred mellem os, og som viste svigfuld færð; jeg nød godt af krigerens råd; fremdeles vil jeg intet mindes undtagen vort gode venskab; jeg erfarede mændenes had til søfareren.*

5. Hǫldr lét goldit Más syni kapp; þá gerðisk sverða hrið með heþni; hrafn gat hrátt hold at slita; enn vas vágs viggriðandi síðan at vigi Skúfs ok Bjarna; køenn þar gjarna greipr at gunni = *Manden lod Más søn undgælde for hans kappelyst; da stod en kamp med held; raven fik råt kød at hakke i; fremdeles blev søfareren senere den, der dræbte Skuv og Bjarne; gerne bar den kyndige sine hænder til kamp.*

6. Gunnar sviprunnr lét sævar Faxe búinn sex sinnum heðan; undlinns ǫrr vas snjallr at ǫllu; særir seims réð opt saltóttum knerri heiman í haf; þat frá ek; auðar skiptir vann erring = *Krigeren rustede sit skib seks gange herfra (fra Island); krigeren var i enhver henseende dygtig; den gavmilde mand sejlede ofte på det søvante skib hjemmefra over havet; det har jeg hørt; han udfoldede raskhed.*

7. Hús braut snarr til Snorra sverðrjóðr, ok styr gerði hinn es heptir manna, Hækils sonar, rækði; varð, eggjaðr, þar þriggja Þorgeirr, á hvøt meiri, (leygs hefk síks frá søki sann spurt), bani manna.
8. Ór mank, þegn hinns Þóris þarfs, farligra, arfa, hlýra hrafns, með geiri happauðigr réð dauða; dýrr hefnði svá sára (slikt fór alt af ríki) Odds ok ernir soddusk jóstýrandi hlýra.
9. Njórðr gekk á skæ skorðu skeljeggr (en þann teljum hjaldr), es herja vildi, hjörgaldrs með Rognvaldi; lítt sparði fjør fyrða fremðar mildr at hildi, drengs varð død in lengri; djarfr vas Hávars arfi.
10. Gaut veitk at son Sleitu snarfengr meðal drengja hólðr við harðar deilðir hjørðjarfan nam fjørvi; ófeigum varð eigi (almþing) i gný malma (opt verðr rik þeims rækir raun) stynfullu launat.

7. Sverðrjóðr, hinn es rækði heptir manna ok gerði styr, braut snarr hús til Snorra Hækils sonar; Þorgeirr, eggjaðr á meiri hvøt, varð þar bani þriggja manna; hefk spurt sann frá søki síks leygs = *Krigeren, som straffede mænds fjendskab og kæmpede, brød rask huset for at nå Snorre, Hækils søn; Torgeir, ægget til en større død, blev der 3 mænds banemand. Jeg har fået sande efterretninger om guldvinderen.*

8. Mank ór hrafns farligra hlýra, hinn þegn, es happauðigr réð arfa þarfs Þóris dauða með geiri; dýrr hlýra jóstýrandi hefnði svá sára Odds ok ernir soddusk; alt slikt fór af ríki = *Jeg husker det smukke skibs styrer, hin mand, som rig på held (sejre) dræbte den nyttige Tores søn med spydet; den herlige søfarer hævnede således Odds sår og ørnene møttedes; alt det gik for sig (udførtes) med kraft.*

9. Skeljeggr hjörgaldrs Njórðr gekk á skorðu skæ með Rognvaldi, es vildi herja; en teljum þann hjaldr; fremðar mildr sparði lítt fjør fyrða at hildi; drengs død varð in lengri; Hávars arfi vas djarfr = *Den raske kriger gik ombord på skibet hos Ragnvald, da han vilde hærge; jeg nævner den kamp; kun lidet sparede den dådrige mand mændenes liv i kampen; heltens bedrifter blev så meget flere; Hávars søn var djærv.*

10. Veitk, at hólðr, snarfengr meðal drengja við harðar deilðir, nam hjørðjarfan Gaut, son Sleitu, fjørvi; eigi ófeigum varð launat stynfullu i malma gný; opt verðr raun rik þeims rækir almþing = *Jeg ved, at helten, rask blandt svende i en hård dyst, berøvede den sværdjærvæ Gæt, Sleitas søn, livet; den, hvis skæbne var at dø, fik bitter smærte (døden) til løn i kampen; ofte bliver erfaringen mægtig for ham, som rægter kampen.*

11. Golls réð Þorgeirr þolla
því næst griða æsta,
sér es hann saát færi
svinngeðr með lið minna;
öll tók seggr enn snjalli
sonn, leygs, friðar mǫnnum,
fljóts þás fergir nýtan
fullmæli, réð tæla.

12. Stírðr réð stafn at verja
strenghreins tögum drengja,
itr þvít, örr, vas heitinn
auðstjóri þrek, fjórum;
áðr sigreynir sínum
(sór hlutu meðr) at hvóru
út við eigi litla
erring fell á knerri.

13. Kent hefr fjórs hvé frændum
folkhneitir skal veita
dýrr, þó at drengi væri
dylgjusamt at fylgja;
þægs, frákr Þorgeir eiga,
þau eru orð komin norðan
handar grjóts frá hreyti,
hug þanns við mun brugðit.

14. Hauks frákr hræva lækjar
harðræðis þrot bræði
við sviprunna sennu
sverðs aldriki verða;
Már hét maðr ok Þórir
málsnjallr es lét falla
(áðr frógum) þá (þeira)
Þorgeirr (lokit eirum).

11. Þorgeirr réð því næst æsta golls þolla griða, es hann svinngeðr saát sér færi með minna lið; enn snjalli seggr tók mǫnnum öll fullmæli friðar sonn, þás fljóts leygs fergir réð tæla nýtan = *Torgeir bad dernæst mændene om våbenstilstand, da han, den kloge, så, at han ingen udvej havde med sit mindre mandskab; den modige mand opfattede alle freds-sikringer som oprigtige hos mændene, da manden veg den dygtige.*

12. Stírðr strenghreins örr réð at verja stafn fjórum tögum drengja — þvít auðstjóri vas heitinn þrek-itr —, áðr sigreynir fell at hvóru út á sínum knerri við eigi litla erring; meðr hlutu sór = *Den standhaftige søfarer forsvarede stavnen mod 40 mænd, — ti manden kaldtes herlig ved sin styrke —, før krigeren ikke desto mindre faldt ude på sit skib under ikke ringe udvist raskhed; mændene blev sårede.*

13. Dýrr hneitir folk-fjórs hefr kent, hvé skal veita frændum, þóat væri dylgjusamt at fylgja drengi; frákr Þorgeir eiga þann hug, es við mun brugðit; þau orð eru komin norðan frá hreyti þægs handar grjóts = *Den herlige kriger har vist, hvorledes man skal stå sine frænder bi, uagtet det kunde være ufredeligt at følge helten; jeg ved, at Torgeir besad det mod som vil berømmes; sådanne udtalelser om den gavmilde mand er os bragte nordfra.*

14. Frákr hræva lækjar hauks bræði aldriki verða harðræðis þrot sennu við sverðs sviprunna; Már hét maðr ok Þórir, es málsnjallr Þorgeirr lét þá falla; frógum eirum þeira lokit áðr = *Jeg har hørt, at krigeren aldrig lod det skorte på hårdførheds handling i kampen overfor fjenderne; Már hed en mand og (en anden) Tore, som den veltalende Torgeir dengang fældede. Jeg ved, at freden mellem dem var brudt i forvejen.*

15. Olli fjórr áðr felli (flugtrauðr) hjarar dauða (sá vas rækjandi enn ríki reggs) þrétían seggja;	þar lætk hjaldrs fyr hólðum hins, es þrek gat vinna (mál téa mín at deilask mjúk) víga tal lúkask.
--	---

2. Lausavísur.

1 (1015-16). Hrundar, bark af hendi hjaldr (urpum þá skjaldi) söng, höfum sár of fengit, „siklings“ flugu mikla; nærgi's hrafns of hefna hlunns glapvigum runni umbnýsandi ósa órr kyndils mák sára.	(mér bar dóm i drauma dis) Kolbrúnar visur; þá tókk, þorna fægi- Þrúðr kann mart en þrúða, (líknúmk heldr við Hildi hvitings) á mér viti.
2. Illa réðk því's allar ey (Draupnis) gafk meyju	3. (o. 1023). Þarf sás þér skal hvarfa þengill fyr kné lengi (svarar hógliga hverju) hugborð (konungr orði);

15. Hjarar fjórr olli dauða þrétían seggja, áðr felli; sá enn ríki reggs rækjandi vas flugtrauðr; þar lætk hjaldrs víga-tal hins, es gat vinna þrek, lúkask fyr hólðum; mín mjúk mól téa at deilask = *Krigeren voldte 13 mænds død, før han faldt; denne mægtige sefarer var uvillig til flugt; dér lader jeg opregningen af de kampdrab, han, der kunde udføre en kraftig død, udøvede, sluttes for mændene (tilhørere); mine letflydende ord fremføres.*

2, 1. Bark af hendi mikla flugu „siklings“ (svikmanns?), — höfum of fengit sár, — urpum þá skjaldi —; Hrundar hjaldr söng, — nærgis mák umbnýsandi of hefna glapvigum hlunns hrafns runni sára, órr ósa kyndils = *Jeg afværgede (snigmorderens?) svære angreb — jeg fik dog et sår; jeg kastede bort mit skjold; kampen klang; — når jeg så end vil kunne ud-spejde en lejlighed til at hævne mit sår på den slet-kæmpende mand, gav-milde mand.*

2. Illa réðk ey því, 's gafk meyju allar visur Kolbrúnar; Draupnis dis bar mér dóm i drauma; þá tókk á mér viti; en þrúða fægi-Þrúðr þorna kann mart; líknúmk heldr við hvitings Hildi = *Altid var det en dårlig handling, at jeg gav pigen alle Kolbruns vers; kvinden bragte mig min dom i drømme; da fik jeg legemlig straf; den herlige kvinde forstår sig på meget; hellere vil jeg udsone mig med hende.*

3. Hugborð þarf sás skal lengi hvarfa fyr kné þér þengill; svarar, konungr, hógliga hverju orði; fáir erum vér frændr konung-djarfir; né órum þó vændir frýju; minnumk meir á annat mitt starf = *Den, som længe skal*

fáir erum vér, né frýju,
frændr, órum þó vændir,
(minnumk meir á annat
mitt starf) konungdjarfir.

fjörneppr, í strá greppi,
ef hreggboða hoggvit
hefk vart í skor svarta,
nadda borðs þvit Nirði,
nættings, bana vættik.

4—11 (o. 1024-27).

4. Betr lézk beita skutli,
Baldr hælir því skjaldar,
(pollr hleypr hart of hellur
hlunnjós), an vér kunna;
görr mank hitt, hveim harri
hugdyrstr skipar fyrstum
(veitti oss, sás átti,
orms torg) í skjaldborgu.

6. Undr 's hvi eigi kendu
élbqrvar mik görva
stáls (hefk mark) á máli
(mart) ok skopt et svarta;
burgumk, langs þvit lengra
lif vas Tý skapat drifu
þremja svells, en þolli
þeim aldrtili seima.

5. Qrvendi trezk undir
(opt finnumk þess minni)
qll es fremð of fallin,

7. Strengði þess á þingi
þarflyndr, ef mik fyndi,
hólðr, at hoggva skyldi,

opholde sig for dine knæ, konge, behøver mod; du svarer venlig på hvert ord; kun få af mine ætlinger er kongedjærve mænd; og dog har man aldrig beskyldt os for fejhed. Jeg mindes fremdeles andet, jeg skal udføre.

4. Betr lézk kunna beita skutli an vér; skjaldar Baldr hælir því; hlunnjós pollr hleypr hart of hellur; görr mank hitt, hveim hugdyrstr harri skipar fyrstum í skjaldborgu; sá 's átti, veitti oss orms torg = *Han foregav bedre at forstå sig på harpunen end jeg; manden roser sig deraf; han løber stærkt hen over klipperne; godt husker jeg hvem den modige fyrste stiller forrest i skjoldborg; han gav os guld, som ejede nok deraf.*

5. Qll fremð es of fallin greppi í strá — fjörneppr trezk undir qrvendi; finnumk opt minni þess —, ef hefk hoggvit vart í svarta skor nættings hreggboða, þvit vættik bana nadda borðs Nirði = *Digterens hæder er fuldstændig tilintetgjort — den, hvis liv er ledet, undertrykkes af en kejt-håndet; ofte findes minder om det —, hvis jeg har hugget uden kraft i krigerens sorte hoved — ti jeg venter, at manden dør.*

6. Undr 's, hvi stáls élbqrvar kendu mik eigi görva á máli ok et svarta skopt — hefk mart mark —; burgumk, þvit Tý langs þremja svells drifu vas skapat lengra lif, en aldrtili þeim seima þolli = *Et under er det, at mændene ikke kendte mig fuldkommen af mit mæle og mit sorte hår — jeg har mange kendetegn —; jeg frelstes, ti krigeren (mig) var et længere liv beskåret, men døden den mand (Torgrim).*

7. Þarflyndr hólðr strengði þess heit á þingi, ef fyndi mik, at skyldi hoggva lofgerðar veiti; stóðk nær rauda rýri; rekkv lézkat þekkja mik;

heit, lofgerðar veiti;	(hans razaklof ganði);
nær stóðk randa rýri,	alla leitk á Ulli
rekkir lézkat mik þekkja;	eggveðrs hugar gleggum
gótt 's þats hulðar hetti	(setti gaurr ok glotti)
hefr faldit smiðr stefja.	goðfjón (við mér sjónir).

8. Matkak hefnð, en hrafni	10. Loftungu gaft lengi
hrings, fekk ek bróð á þingi	látr þats Fáfnir átti,
Baldrs (létk vigi valdit)	þú lézk mér enn mærar
varga, setrs við marga;	merkr fránluns vánir;
meir hefni, þó þremja,	verðr emk, varga myrðir
Þorgeirs vinir fleiri,	viðlendr, frá þér síðan,
gnýpolli létk gjalla;	eða heldr of sæ sjaldan,
gørt hefk fyr mik svartan.	sliks réttar, skalk vétta.

9. Skoptak enn, þás, uppi,	11. Flestr of sér, hvé fasta
(undarligt) á sundi,	fagrbúnar hefk túna
hrókr dó heimskr við klæki	báðar hendr ór breiðum

gótt 's þats smiðr stefja hefr faldit hulðar hetti = *Manden, der tænker på sit behov, aflagde på tinget et løfte om at ville dræbe digteren, hvis han traf mig; jeg stod lige ved krigeren; han lod som han ikke kendte mig; det er godt, at skjalden har gjort sig ukendelig.*

8. Matkak hefnð hringssetr Baldrs við marga, en fekk hrafni bróð varga á þingi; létk valdit vigi; fleiri vinir hefni Þorgeirs meir; þó létk gjalla þremja gnýpolli; hefk gørt fyr mik svartan = *Jeg vilde ikke strides med mange om hævnen efter krigeren, men gav raven lig at æde på tinget; jeg forårsagede drabet; andre venner kan fremdeles hævne Torgeir; jeg har dog ladet sværdet fælde krigeren; jeg har gjort mit, jeg sorthårede.*

9. Skoptak enn uppi á sundi, þás heimskr hrókr — hans razaklof ganði undarligt — dó við klæki; leitk alla goðfjón á hugar gleggum eggveðrs Ulli; gaurr setti sjónir við mér ok glotti = *Jeg hville mig endnu på vandet, medens den dumme tølper — hans skræv gabede underlig — døde med vanære; jeg så alt gudéhad (modbydelighed) på den feje kriger; den plumpe karl fæstede øjnene på mig og grinte [tilsyneladende].*

10. Gaft lengi Loftungu látr þats Fáfnir átti; þú lézk mér enn vánir merkr fránluns mærar; verðr emk, varga myrðir viðlendr, sliks réttar frá þér síðan, eða skalk heldr vétta sjaldan of sæ? = *Du gav længe Loftunge det bol, som Fafnir besad (guld); du gav mig fremdeles håb om guld; jeg fortjæner, vidtherskende straffer af mordere, herefter den samme ret fra din side — eller skal jeg aldrig vente noget på søen?*

barðs þjóðkonungs garði; eld ák jofri gjalda ungr, þeim es bregðr hungri, djúps (berk goll á greipum) gróðugs ara (bóðum).	áðr réðk, odda hriðar, ótrauðr Loðins dauða; þar namk Þórkel fjörvi, Þórðr lét ond enn fjórði, feldr vas, frægr, til moldar Falgeirr, skörungur þeira.
--	---

12—16 (o. 1027-28).

12. Ér fenguð fé færa (flim 's opt kveðit) Grimi mér ok miklu fleira, mæringr, an þorfr væri; hann hefr hunds verk unnit, hvinn gerir slíkt at vinna, mætr en menzku boettak mína gramr ok þína.	14. Éls, hefk illan dila, Ekkils, þeims mik sekðu, geig vank gervidraugum, Grœnlendingum brendan; sá munat sœkitívum sverðéls fròmum verða hrings á hryggjar tanga hóggrœddr, nema mér lógi.
---	---

13. Þollr, vák Þórgrim trola, þar laut harðr til jarðar,	15. Hafa þóttumk ek, hættinn happsækjandi, ef tækir,
---	---

11. Flestr of sér, hvé hefk báðar hendr fagrúnar barðs túna fasta ór breiðum garði þjóðkonungs; ák ungr gjalda djúps eld jofri, þeim es bregðr hungri gróðugs ara; berk goll á bóðum greipum = *Alle kan se, hvor smukt prydede med guld jeg fører bægge arme ud af folkekongens store gård; ung har jeg guld at takke den konge, som gør ende på den grådige ørns sult; jeg bærer guld på bægge mine arme.*

12. Ér fenguð, mæringr, Grimi miklu fleira fé ok mér færa, an þorfr væri; flim 's opt kveðit; hann hefr unnit hunds verk — hvinn gerir at vinna slíkt —, en boettak menzku mína ok þína, mætr gramr = *Du gav, konge, Grim langt flere penge og mig mindre, end der var grund til; ofte er spot blevet udtalt (over ham); han har udført en hunds gerning — en kærling begår sligt —; jeg har højnet min og din menneskeværdighed, herlige fyrste.*

13. Odda hriðar þollr, vák Þórgrim trola — þar laut harðr til jarðar —, áðr réðk ótrauðr dauða Loðins; þar namk Þórkel fjörvi, Þórðr lét ond enn fjórði; feldr vas Falgeirr, frægr skörungur þeira, til moldar = *Kriger, jeg dræbte Torgrim trolle — dér segnede en kraftig mand til jorden — før havde jeg ufortrøden voldt Lodins død; dér berøvede jeg Torkel livet, og Tord var den fjærde, der udændede; Falgeir, deres berømte helk, måtte bide i græsset.*

14. Hefk brendan Grœnlendingum illan dila; vank Ekkils éls gervidraugum, þeims sekðu mik, geig; sá munat verða hóggrœddr á hryggjar tanga sverðéls fròmum hrings sœkitívum, nema lógi mér = *Jeg har ind-*

hreins, við haldi mínu,
hvert land þegit, branda;
ríkr, vilk með þér, rækir
randar linns enn svinni
(rönd berum út á andra
eybaugs) lifa ok deyja.

flent reðr fyrri
fara með bekkjum;
þiggi mörnir
þetta blæti,
en þú aðal-Grimr
tak enn við Völsa.

16. Sex hefk alls, siz óxu
óns hjalta Tý fjónir,
kendr emk við styr stundum,
stálregns boða vegna;
nú emk enn ok man manna
morð varliga orðinn,
vér létum þó þeira,
þritøgr, skarar bita.

18—25 (1030).
18. Brennum öll fyr innan
inni þaus vér finnum
(land tegask herr með hjörvi)
Hverbjörg (fyr gram verja);
ýs, hafi allra húsa
Innþrændir kol sinna,
anгр skal kveykt i klungri,
köld, ef ek má valda.

17 (o. 1028). Sákat forðum,
þó hefk farit viðá,

brændt Grönlænderne en slem plet; jeg har tilføjet de krigere, som dönte mig fredløs, stor skade; det brandsår på de kampdygtige krigeres rygge vil ikke let helbredes, medmindre de ombringer mig.

15. Ek þóttumk hafa þegit hvert land, hættinn branda hreins happsækjandi, ef tækir við haldi mínu; enn svinni ríkr randar linns rækir, vilk lifa ok deyja með þér; berum rönd út á eybaugs andra = *Jeg syntes jeg var kommen i besiddelse af hele verden, faretrodsende søfarer, hvis du tog mig under din beskyttelse; kloge, mægtige kriger, jeg vil leve og dø med dig; jeg bærer mit skjold ud på skibet.*

16. Hefk alls vegna sex stálregns boða, siz fjónir óxu hjalta óns Tý; emk stundum kendr við styr; nú emk enn orðinn varliga þritøgr, ok man morð manna; vér létum þó bita skarar þeira = *Jeg har i det hele dræbt seks krigere, siden fjendskab opstod mod krigeren (mig); jeg giver mig stundom af med kamp; jeg er endnu knap 30 år gammel, og husker mændenes fald; jeg lod dog (sværdet) bide deres hoveder.*

17. Aldrig har jeg set før — og dog har jeg rejst videnom — et opkrammet avlelem bringes om ved bænkene; gid troltene tage dette idol; men tag du, Adel-Grim, endnu mod Völse.

18. Brennum öll inni fyr innan Hverbjörg, þaus vér finnum; herr tegask verja land fyr gram með hjörvi; Innþrændir hafi köld kol allra sinna húsa; ýs anгр skal kveykt i klungri, ef ek má valda = *Lad os opbrænde alle de huse indenfor Hverbjörg, som vi finder; folket bereder sig jo til at værgе landet med våbenmagt for kongen; lad Indtrønderne fa alle deres huse forvandlede til kolde kul; ild skal blive tændt i vedet, hvis jeg må ráde.*

19. Ála þryngr at éli,
 ǫrstiklandi, miklu,
 skyldut skelknir hǫlðar
 (skalmǫld vex nú) falma;
 búumk við sókn, en slækni
 seggr skyli orð of forðask,
 es at geirþingi gǫngum,
 gunnreifr, með Áleifi.

21. Á sér, at vér vǫrum,
 vigrerifr, með Áleifi,
 sár fekk ek, Hildir, at hvǫru,
 hvitings, ok frið lítinn;
 skinn á skildi mínum,
 skald fekk hrið til kalda,
 nær hafa eski-askar
 ǫrvendan mik ǫrvan.

20. Þér munk eðr unz ǫðrum,
 allvaldr, náir skǫldum
 (nær vættir þú þeira)
 þingdjarfr, fyr kné hvarfa;
 braut komumk vér, þó at veitim
 valtafn frekum hrafni,
 (víksk eigi þat) vága
 viggruðr eða hér liggjum.

22. Haraldr vas bitr at berjask
 bǫðreifr með Áleifi,
 þar gekk harðra hjǫrva
 Hringr ok Dagr at þingi:
 réðu þeir und rauðar
 randir þrútt at standa,
 fekk benþiðurr blakkan
 bjór, dǫglingar fjórir.

19. Ǫrstiklandi, þryngr at miklu Ála éli; hǫlðar skyldut falma skelknir; skalmǫld vex nú; búumk við sókn, en gunnreifr seggr skyli of forðask slækniord, es gǫngum at geirþingi með Áleifi = *Kriger, der nærmer sig stærkt en voldsom kamp; mændene skulde ikke famle frygtsomme; nu opstår en stærk kamp; jeg venter angreb, men den kampglade mand skal undgå at ytre modløshed, når vi går ud i kampen med Olav.*

20. Munk eðr hvarfa fyr kné þér, þingdjarfr allvaldr, unz náir ǫðrum skǫldum — nær vættir þú þeira?; braut komumk vér, vága viggruðr, þó at veitim frekum hrafni valtafn, eða liggjum hér; þat víksk eigi = *Jeg vil fremdeles færdes for dine knæ, tingdjarve konge, indtil du får fat i dine andre skjalde — når kan du vente dem?; vi kommer nok levende herfra, søfarer, selv om vi giver den grådige ravn valens bytte, eller også ligger vi her; det er utvivlsomt.*

21. Á sér, at vér vǫrum með Áleifi, hvitings Hildir; sár fekk ek vigrerifr at hvǫru ok lítinn frið; skinn á skildi mínum; skald fekk til kalda hrið; nær hafa eski-askar ǫrvan mik ǫrvendan = *Man kunde se det på mig, at jeg har været hos Olav, kvinde; sår fik jeg kampglad i alle tilfælde og stakket fred; mit skjold skinner; skjalden fik et koldt uvejr; krigerne har næsten gjort mig kejhåndet.*

22. Bǫðreifr Haraldr vas bitr at berjask með Áleifi; þar gekk Hringr ok Dagr at þingi harðra hjǫrva; þeir fjórir dǫglingar réðu at standa þrútt und rauðar randir; benþiðurr fekk blakkan bjór = *Den kampmuntre Harald var gram til at kæmpe med Olav; der gik Ring og Dag ud i kampen; de fire fyrster stillede sig modig under de røde skjolde; ørnen fik brun drik.*

23. Ört vas Áleifs hjarta,
óð framm konungr (blóði
rekin bitu stól) á Stiklar
stöðum; kvaddi lið þöðvar;
élþolla sák alla
Jölfuðs nema gram sjalfan
(reyndr vas flestr) i fastri
fleindrifu sér hlifa.
24. Emka rjóðr, né rauðum
ræðr grønn Skögul manni
hauka setrs en hvita;
hyggr fár of mik sáran;
- hitt veldr, mér at, melderar
morðvenjanda Fenju,
djúp ok danskra vápna
Dags hriðar spor sviða.
25. Undrask öglis landa
eik, hvi vér róm bleikir;
fár verðr fagr af sórum,
fank örvadrif, svanni;
mik fló malmr enn dökkvi
magni keyrðr i gögnum,
hvast beit hjarta et næsta
hættligt járn es vættik.

23. Hjarta Áleifs vas ört; konungr óð framm á Stiklarstöðum; stól, rekin blóði, bitu; lið kvaddi þöðvar; sák alla Jölfuðs élþolla nema gram sjalfan hlifa sér i fastri fleindrifu; reyndr vas flestr = *Olavs hjerte var modigt; kongen stormede frem ved Stiklestad; de blodige sværd bed; hæren opfordrede til kamp; jeg så, at alle krigerne, undtagen kongen selv, dækkede sig (med skjoldene) i den voldsomme kamp; alle blev hårdt prøvede.*

24. Emka rjóðr, né ræðr en hvita, grønn Skögul hauka setrs rauðum manni; fár hyggr of mik sáran; hitt veldr Fenju melderar morðvenjanda, at djúp spor Dags hriðar ok danskra vápna sviða mér = *Jeg er ikke rød; den lyse, smækre kvinde har heller ikke en rød musset mand; kun få bryder sig om mig sårede mand; grunden for gulddæderen (mig) er den, at Dags-stormen og de danske våbens dybe spor volder mig svie. [Teksten er en del forskellig; Hbs. kunde opfattes: Emka—manni; et forna jarn stendr fast benja fenstigi mér = det gamle jærn står fast i mit bryst; istedenfor omskr. Fenju m. m. har Hb: en næra marglóðar tróða = herlige kvinde].*

25. Öglis landa eik undrask, hvi vér róm bleikir; fár verðr fagr af sórum, svanni; fank örvadrif; enn dökkvi malmr fló, magni keyrðr, i gögnum mik; hvast járn. hættligt, beit es vættik et næsta hjarta = *Kvinden undrer sig over, hvorfor jeg er så bleg; ingen bliver smuk af sår, kvinde; jeg har mærket pileregner; det mørke malm fløj, skudt med kraft, gennem mig; det hvasse, farlige jærn bed, som jeg formoder, nærmest ved hjertet.*

Óttarr svartí.

Íslandsk skjald, 11. árh.

1. Óláfsdrápa sænska (omkr. 1018).

1. Jöfurr heyri upphaf, ofrask mun konungs lof (höttu nemi hann) rétt, hróðrs síns (bragar míns).	4. Örn drekkur, undarn ylgr fær af hræum, sylg; opt rýðr ulfr kjópt, ari getr verð þar.
2. Vísi tekr (víg-Freys) víst austr munlaust (aldar hefr allvaldr) Óska víf (gótt líf).	5. Braut, en breki þaut, borð, óx víðar morð, (meðr fengu mikit veðr) mæ, fyr ofan sæ.
3. Þengill vas þegar ungr þreks görur vígs gör, haldask biðk hans aldr; hann telk yfirmann.	6. Fold verr folk-Baldr, fár má konungr svá, örn reifir Áleifr, es framr Svía gramr.

1. 1. Jöfurr heyri upphaf hróðrs síns; ofrask mun rétt lof konungs; hann nemi höttu bragar míns = *Kongen høre på begyndelsen til sit digt; kongens rigtige lovprisning vil blive fremført; han lægge mærke til mit digts verseform.*

2. Vísi tekr víst munlaust víf Óska austr; allvaldr aldar hefr gótt líf víg-Freys = *Fyrsten tager i besiddelse tilvisse det herreløse land i østen; herskeren nyder krigerens gode liv.*

3. Þengill, þreks görur, vas þegar ungr vígs gör; biðk hans aldr haldask; hann telk yfirmann = *Kongen, rede til kraftig dåd, var allerede som ung krigerisk; jeg ønsker at han må leve længe; ham betragter jeg som en sand hersker.*

4. Örn drekkur sylg; ylgr fær undarn af hræum; opt rýðr ulfr kjópt; ari getr þar verð = *Örnen får sig drik; ulvinden får føde af ligene; ofte rødfarver ulven sin kæbe; örnen får måltid der.*

5. Mæ borð braut, en breki þaut fyr ofan sæ; víðar morð óx; meðr fengu mikit veðr = *De smalle planker brødes, og brændingen bruste på havets flade; stormen voksede; mændene fik en stærk storm.*

6. Folk-Baldr verr fold; fær konungr má svá, — Áleifr reifir örn; Svía gramr es framr = *Krigeren værgør sit land; få konger er mægtige som han — Olav glæder örnen —, Sveakongen er ypperlig.*

2. Höfuðlausn (o. 1023).

1. Hlýð manngöfugr minni — — — — — finnum yðr ok annan, allvaldr, konung fallinn; þat telk gifrs, siz Gauta, glæðnistaða, mistak döglinga, verk at dýrka. dýr þengill, mitt lengi.	(þú hefr dýrum þrek) dreyra Danmarkar (þik vanðan); varð nýtligust, norðan (nú 'st ríkr af hvöt slikri) frák til þess es fóruð, fyr þin, konungr, gorrva.
2. Góðmennis þarfk Gunnar glóðbrjótaða at njóta; hér 's alnennin inni inndrótt með gram svinnum.	4. Öttuð örum skreyttum austr í salt með flaustum (börðuð) land af landi (landvörðr á skip randir); neyttuð segls ok sættuð sundvarpaði stundum; sleit mjök róin mikla morg öf und þér börva.
3. Ungr hratt á vit vengis, vigrakkr konungr, blakki	sleit mjök róin mikla morg öf und þér börva.

2, 1. Hlýð minni . . . . [drápu?], manngöfugr allvaldr; „finnum yðr ok annan konung fallinn“; telk þat lengi mitt verk at dýrka gifrs glæðnistaða, dýr þengill, siz mistak döglinga Gauta = *Hør på mit [digt], fyrste med det udmærkede mandskab; jeg finder eder . . . . [uforståeligt]; jeg anser det altid for min pligt at forherlige krigeren [dig], udmærkede konge, siden jeg mistede Göternes konge [Olav d. svenske].*

2. Þarfk at njóta góðmennis Gunnar glóðbrjótaða; hér 's inni alnennin inndrótt með svinnum gram = *Jeg trænger til at nyde krigerens gode mænds venskab; her inde er der en fulddygtig skare hos den kloge fyrste.*

3. Vigrakkr konungr, hratt ungr vengis dreyra blakki á vit Danmarkar; þú hefr vanðan þik dýrum þrek; fyr þin varð nýtligust, konungr; frák gorrva til þess es fóruð norðan; nú 'st ríkr af slikri hvöt = *Du, kampdjarve konge, stædte som ung skibet ud for at sejle til Danmark; du har vænnet dig til herlig dæd; dit tog blev rigt på held, konge; jeg ved fuld besked om din rejse nordfra; nu er du mægtig på grund af din raskhed.*

4. Öttuð skreyttum flaustum með örum land af landi austr í salt; börðuð, landvörðr, randir á skip; neyttuð stundum segls ok sættuð sundvarpaði; morg mjök róin öf sleit mikla börva und þér = *Du drev de prydede skibe med årerne fra land til land ud i Østersøen; konge, du havde ladet bæere skjo'de ud på skibene; stundom benyttede du sejlet og den gunstige vind; mangen stærkt röt åre klævede den store bølge, hvor du var ombord.*

5. Drótt vas drjúgligr ótti, dólglinns, at fqr þinni, svanbræðir; namt síðan Svipjóðar nes hrjóða.	höfðu hart of krafðir (hildir óx við þat), skildir, gang, en gamlir sprungu, gunnþings éarnhringar.
6. Gildir, komt at gjaldi gotneskum her, flotna; þorðut þér at varða þjóðlond firar røndu; rann, en (maðr of minna margr býr of þrek) varga hungur fráku austr (an yngvi), Eysýslu lið, þeyja.	8. Komt i land ok lendir, láðvqrðr, Aðalráði (þin naut rekka rúni) ríki eflðr (at sliku); harðr vas fundr, sás færðuð friðlands á vit niðja (réð áttstuðill áðan) Játmundar (þar grundu).
7. Enn brauzt, éla kennir Yggs, gunnþorinn bryggjur, linns, (hefr lönd at vinna) Lundúna (þér snúnat);	9. Þengill, fráku at þunga þinn herr skipum ferri (rauð Hringmara-heiði) hlóð valkøstu (blóði);

5. Drótt vas drjúgligr ótti at fqr þinni, dólglinns svanbræðir; namt síðan hrjóða nes Svipjóðar = *Folk blev dygtig forskrækkede ved dit tog. kriger; siden hærgede du næssene i Sverrig.*

6. Gildir flotna, komt gotneskum her at gjaldi; firar þorðut at varða þér þjóðlond røndu; Eysýslu lið rann, en fráku hungur varga þeyja austr; margr maðr býr of minna of þrek an yngvi = *Mændenes fører, du bragte det gullandske folk til at betale dig guld; mændene vovede ikke at værges hovedlandene mod dig ved kamp; Øsels hær flygtede, men jeg har hørt, at ulvenes hunger stilledes; alle er fyrsten underlegne i kraft.*

7. Enn brauzt, Yggs éla linns kennir, gunnþorinn bryggjur Lundúna; þér hefr snúnat at vinna lönd; éarnhringar, hart of krafðir gunnþings, höfðu gang, en gamlir skildir sprungu; hildir óx við þat = *Fremdeles brød du, kriger, kampdjærv Londons broer; lykken har undt dig at erobre lande; sværdene, hæftig opfordrede til kamp, var i stærk bevægelse, men gamle skjolde brast; derved tiltog kampen.*

8. Komt i land, láðvqrðr, ok lendir ríki eflðr Aðalráði; þin naut rekka rúni at sliku; harðr vas fundr, sás færðuð niðja Játmundar á vit friðlands; áttstuðill réð þar grundu áðan = *Du kom til landet, konge, og skaffede, mægtig som du var, Edelred hans land igen; din hjælp nød mændenes ven ved sligt; den kamp var hård, hvorved du bragte Jatmunds fader igen til fredlandet; øttens hoved havde før rådet for det land.*

9. Fráku, at þinn herr, þengill, hlóð þunga valkøstu ferri skipum; Hringmaraheiði rauð blóði; landsfolk laut fyr yðr at jqrðu i branda gný,

laut fyr yðr, áðr létti,
lands folk í gný branda,
Engla ferð, at jörðu,
ótt en mǫrg á flóttá.

guldut gunnar sjaldan
goll dǫglingi þollar;
stundum frákk til strandar
stór þing ofan fóru.

10. Atgǫngu vant, Yngvi,
ætt siklinga mikla,
bliðr hilmir, tókt breiða
borg Kantara of morgin;
lék við rǫnn af ríki
(rétt bragna konr gagni)
aldar frákk at aldri,
eldr ok reykr, of beldir.

12. Nǫðuð, ungr, at eyða,
ógnteitr, jǫfurr, Peitu;
reynduð, ræsir, steinda
rǫnd á Túskalandi.

11. Máttit enskrar ættar
ǫld, þars tókt við gjǫldum,
visi, vægðarlausum,
viðfrægr, við þér bægja,

13. Valfasta, bjótt vestan,
veðrǫrr, tváa knǫrru
(hætt hafið ér í ótta
opt) skjǫldunga þopti;
næði straumr, ef stæði,
strangr kaupskipum angra,
innan borðs, of unnir,
erringar lið verra.

áðr létti, en mǫrg Engla ferð [kóm] ótt á flóttá = *Jeg har hørt, at din hær, konge, opdyngede svære ligdynger fjærnt fra skibene; Ringmæreheden rødfarvedes i blod; landets indbyggere faldt for eder til jorden i kampen, før det endte, men en stor skare af Angler flygtede hurtig.*

10. Yngvi, vant ætt siklinga mikla atgǫngu; bliðr hilmir, tókt breiða Kantaraborg of morgin; eldr ok reykr lék við rǫnn af ríki; frákk, at of beldir aldri aldar; rétt gagni, bragna konr = *Fyrste, du foretog et kraftigt angreb på fyrsteætten; venlige konge, du indtog det store Canterbury om morgenen; ild og røg spillede mægtig om husene; jeg har hørt, at du tog mændenes liv; du vandt sejr, fyrsteætling.*

11. Ǫld enskrar ættar máttit bægja við þér vægðarlausum, viðfrægr visi, þars tókt við gjǫldum; gunnar þollar guldut sjaldan dǫglingi goll; frákk stundum fóru stór þing ofan til strandar = *Det engelske folk kunde ikke modstå dig, skånselsløs, vidtberømt konge, hvor du modtog betaling; krigerne udredede ikke sjælden guld til kongen; jeg har hørt, at der stundom førtes kostbarheder ned til stranden.*

12. Nǫðuð, ungr jǫfurr, at eyða Peitu; reynduð, ógnteitr ræsir, steinda rǫnd á Túskalandi = *Det lykkedes dig, unge fyrste, at hærge Peita; du prøvede, kampglæde fyrste, det maledede skjold i Tuskealand.*

13. Valfasta veðrǫrr skjǫldunga þopti, bjótt tváa knǫrru vestan; ér hafið opt hætt í ótta; strangr straumr næði angra kaupskipum of unnir, ef erringar-verra lið stæði innan borðs = *Du kamppræste kongeven, du rustede to handelsskibe vestfra; du har ofte udsat dig for fare; den stride*

14. Eigi hrædduzk ægi, ér fóruð sæ stóran, allvaldr of getr aldar engi nýtri drengi; opt, varð fars, en forsi flaust hratt af sér bröttum, neytt, áðr Nóreg beittuð, niðjungr Haralds, miðjan.	16. Lýtandi, hefr ljótu lands rjóðndum, branda, umbstillingar allar, ifla fold, of goldit; hafa lézt heinska jofra, herskorðandi, forðum, mundangs laun, þás meinum, mætr gramr, við þik sættu.
15. Blágjóða, tókt, bræðir bengjalfrs, ok þá sjalfa, skatti gnægðr, með skreyttu skeið Høkonar reiði; ungr sóttir þú, Þróttar þings mágrennir, hingat (máttit jarl) þaus óttuð áttlond (fyr því standa).	17. Braut hafið, bõðvar þreytir, (branda rjóðr) ór landi (meir fansk þinn an þeira þrekr) døglinga rekna; stökk, sem þjóð of þekkir, þér hverr konungr ferri, heptuð ér en, eptir, orðreyr þess, 's sat norðast.

ström vilde have kunnet fortrædige handelsskibene på bølgen, hvis en mindre kraftig skare havde været der ombord.

14. Eigi hrædduzk ægi; ér fóruð stóran sæ; engi allvaldr aldar of getr nýtri drengi; fars varð neytt, áðr beittuð miðjan Nóreg, niðjungr Haralds, en flaust hratt opt af sér bröttum forsi = *Du var ikke bange for søen; det var et oprørt hav, du sejlede over; ingen fyrste opnår at have bravere svende; skibet blev prøvet, før du, Haralds ætling, landede midt i Norge; men skibet havde ofte stødt de skummende søer tilbage fra sig.*

15. Bengjalfrs blágjóða bræðir, skatti gnægðr, tókt skeið Høkonar með skreyttu reiði ok þá sjalfa; ungr sóttir þú, Þróttar þings mágrennir, hingat áttlond, þaus óttuð; jarl máttit standa fyr því = *Skatberigede kriger, du tog Hakons krigsskib med det smukke udstyr og dem selv tilfange; i en ung alder fik du, kriger, her din slægts lande, som tilhørte dig, i din magt; jarlen var ude af stand til at forhindre det.*

16. Lýtandi ifla fold-branda, hefr of goldit ljótu landsrjóðndum allar umbstillingar; mætr gramr, herskorðandi, lézt heinska jofra hafa mundangs laun, þás forðum sættu meinum við þik = *Gavmilde fyrste, du har lønnet med ondt landstyrenerne alle deres rænker og anslag; herlige konge, hærens styrer, du lod de henske konger få en passende løn, dem som fordums søgte at tilføje dig skade.*

17. Hafið rekna døglinga braut ór landi, bõðvar þreytir; meir fansk þinn þrekr, branda rjóðr, an þeira; hverr konungr stökk ferri þér, sem þjóð of þekkir, en ér heptuð orðreyr þess, 's eptir sat norðast = *Du har, kriger, jaget konger ud af landet; din kraft mærkedes mere, kæmper,*

18. Nú ræðr þú fyr þeiri (þik remmir goð miklu) fold, es forðum heldu fimm bragningar (gagni); breið eru austr til Eiða ættlönd und þér; Gøndlar engr sat elda þrøngvir áðr at slíku láði.	haldið hæft á veldi, Hjaltlendingar kendir; engi varð á jörðu ógnbráðr, áðr þér nóðum, austr, sás eyjum vestan, ynglingr, und sik þryngvi.
19. Gegn, eru þér at þegnum, þjóðskjöldunga góðra	20. Skóruð sköfnu stýri, skaut, sylgháar bylgjur, lék við hún á hreini hlunns, þats drósir spunnu.

3. Knútsdrápa (1026).

1. Hratt lítt gamall, lýtir lögreiðar, framm skeiðum; fórat fylkir æri folksveimuðr þér heiman;	hilmir bjótt ok hættir harðbrynjuð skip kynjum; reiðr hafðir þú rauðar randir Knútr fyr landi.

end hines; enhver konge flygtede langt bort fra dig, konge, som alle ved, og hans tunge lod du udskeere, som blev siddende hjemme i den nordligste egn.

18. Nú ræðr þú fyr þeiri fold, es fimm bragningar heldu forðum; goð remmir þik miklu gagni; breið ættlönd eru und þér austr til Eiða; engr þrøngvir Gøndlar elda sat áðr at slíku láði = *Nu hersker du over det land, som fem konger fordum besad; gud styrker dig med en stor sejr; dine vidtudstrakte slægtlande er i din magt lige østpå til Eð; ingen kriger har før hersket over et sådant rige.*

19. Haldið gegn hæft á veldi góðra þjóðskjöldunga; Hjaltlendingar eru kendir þér at þegnum; engi ógnbráðr ynglingr varð á jörðu austr, áðr nóðum þér, sás þryngvi eyjum vestan und sik = *Du holder dygtig og mådeholdent på de gode hovedkongers vælde; Hjaltlænderne regnes (nu) for dine undersätter; men ingen kampfidsig konge fremstod her i østen, før vi fik dig, som underkastede sig øerne i vesten.*

20. Skóruð sylgháar bylgjur sköfnu stýri; skaut, þats drósir spunnu, lék við hún á hlunns hreini = *Du skar de højtlikkende bølger med det glatte ror; det sejl, som kvinderne spandt, spillede ved skibets mastetop.*

3, 1. Lýtir lögreiðar, hratt lítt gamall framm skeiðum; fórat fylkir folksveimuðr heiman æri þér; hilmir, bjótt harðbrynjuð skip ok hættir kynjum; reiðr hafðir þú, Knútr, rauðar randir fyr landi = *Søkriger, i en ung alder stødte du skibene fra land; ingen konge, yngre end du, er draget hjemme fra for at færdes ude i verden; fyrste, du udstyrede de stærkt*

2. Út fylgðu þér Jótar,
auðmíldr, flugar trauðir,
skauthreina bjótt skreytir
Sköpnunga lið Vánar;
vöð blés of þér vísi,
vestr settir þú flesta
(kunt gerðir þú þannig
þitt nafn) i haf stafna.

3. Herskjöld bart ok helduð
hilmir ríkr af slíku;
hykkat þengill þekðusk
þik kyrsetu mikla;
ætt drapt, Jóta dróttinn,
Játgeirs i fgr þeiri;
þveit rakt (þrár est heitinn)
þeim stillis konr illan.

4. Brunnu byggðir manna
buðlungr fyr þér ungum,
opt lézt, hús ok, heiptar
herkall búendr gerva.

5. Gunni lézt i grœnni
gramr Lindisey framða,
beldu viðr þeir 's vildu
vikingar því ríki;
biða lézt i breiðri
borg Helminga sorgir
æstr fyr Úsu vestan
engst folk, Svía þrengvir.

6. Ungr fylkir lézt Engla
allnær Tesu falla,
flóði djúpt of, dauða,

pansrede og vovede det yderste; kampmodig havde du, Knud, røde skjolde foran landet.

2. Flugar trauðir Jótar fylgðu þér út; auðmíldr skreytir skauthreina Vánar, bjótt Sköpnunga lið; vöð blés of þér, vísi; þú settir flesta stafna vestr i haf; þú gerðir þitt nafn kunt þannig = *De flugtræge Jyder fulgte dig på krigstoget; gavmilde søfarer, du rustede Skåningernes mandskab; sejlet svalmede over dig, fyrste; du styrede alle skibene vesterpå ud i havet; du gjorde dit navn berømt i de egne dér.*

3. Bart herskjöld ok helduð, hilmir, ríkr af slíku; hykkat þik, þengill, þekðusk mikla kyrsetu; Jóta dróttinn, drapt ætt Játgeirs i þeiri fgr; stillis konr, rakt þeim illan þveit; est heitinn þrár = *Du førte hærskjöld frem (i landet) og holdt (det v: fremdeles ved kraft), fyrste, mægtig af sligt; jeg tror ikke, fyrste, at du holdt af at sidde længe stille; Jyders fyrste, du dræbte Játgeirs slægt(ning) på det tog; kongætting, du behandlede dem hårdt; du gælder for at være ubøjelig.*

4. Byggðir manna ok hús brunnu fyr þér ungum, buðlungr; lézt opt búendr gerva heiptar herkall = *Mænds bygder og huse lod du som ung brænde, fyrste; ofte lod du bønderne råbe om fjendtligt angreb (en fjendtlig hærs ankomst).*

5. Gramr, lézt gunni framða i grœnni Lindisey; vikingar beldu því ríki viðr, es þeir vildu; lézt, Svía þrengvir, æstr engst folk biða sorgir i breiðri Helminga borg fyr vestan Úsu = *Konge, du havde en kamp i den grønne Lindesø; vikingerne udfoldede der den kraft, som de ønskede; du lod, Svearnes modstander, kampvred det angliske folk rummes af sorg (nederlag) i den brede Helmingeborg vest for Usa.*

dik Norðimbra líkum; svefn brauzt svörtum hrafni sunnarr, hvötuðr Gunnar, ollir sókn enn snjalli Sveins mögr at Skorsteini.	(fekk blóðtrani bráðir brúnar) Assatúnnum; vátt, en valfall þótti verðung, jöfurr sverði nær fyr norðan stóru nafn gnógt Danaskóga.
7. Fjörlausá hykk Frísi fríðskerðir þar gerðu, brauzt með byggðu setri Brandfurðu, þik randa; Játmundar hlaut undir ættniðr göfugr hættar, dansk herr skaut þá dörum drótt, en þú rakt flótta.	9. Þjóðr, vant brynjur rauðar, bliðr stórgjafa, síðan (lætr önd áðr þrek þrjóti þinn) fyr Norðvik innan.
8. Skjöldungr, vant und skildi skæru verk, enn sterki,	10. Framm gekt enn þars unnuð (almr gall hátt) við malma, [knóttut] slæ [þars sóttuð] sverð [kastala verja]; unnuð eigi minni

6. Ungr fylkir, lézt Engla falla dauða allnær Tesu; djúpt dik flóði ot líkum Norðimbra; brauzt svefn svörtum hrafni, Gunnar hvötuðr; enn snjalli mögr Sveins, ollir sókn sunnarr at Skorsteini = *Unge fyrste, du lod Anglerne falde døde lige ved Tesa; den dybe elv flød over Northumbrernes lig; du brød den sorte ravns søvn, kriger; Svens modige søn, du voldte en kamp længere mod syd ved Skorsten.*

7. Hykk þik, randa fríðskerðir, gerðu þar Frísi fjörlausá; brauzt Brandfurðu með byggðu setri; göfugr ættniðr Játmundar hlaut hættar undir; dansk herr skaut þá dörum drótt, en þú rakt flótta = *Jeg ved, at du, kriger, gjorde dér Friserne livløse; du brød Brandfurda tilligemed de bebyggede steder; Jatmunds gæve ætling fik farlige sår; den danske hær nedskød da mændene (fjenderne) med spyd og du forfulgte de flygtende.*

8. Enn sterki skjöldungr, vant und skildi skæru verk Assatúnnum; blóðtrani fekk brúnar bráðir; jöfurr, vátt gnógt nafn stóru sverði nær fyr norðan Danaskóga, en verðung þótti valfall = *Du stærke fyrste, du udførte skjoldbedækket krigsgærning i Assatun; raven fik brunt bytte; fyrste, du tilkæmpede dig et stort navn med det store sværd nærved og nordfor Daneskov; din hird fandt, at der var et (virkeligt, betydeligt) mandefald.*

9. Bliðr þjóðr stórgjafa, vant síðan brynjur rauðar fyr innan Norðvik; lætr önd, áðr þinn þrek þrjóti = *Du venlige giver af store gaver, du rød-farvede derefter brynjerne inden for Nordvig; du mister livet, for din kraft svigter.*

10. Gekt enn fram, þars unnuð sverð slæ við malma — almr gall hátt — knóttut verja kastala, þars sóttuð; unnuð eigi minni rómu, hnekkir

(ulfs gómr veit þat) rómu,	ylgr, þars ó en helga,
hnekkir hleypiblakka	ulfs beitu fekk, heitir;
hlunns, á Tempsar grunni.	helt, þars hrafn né svaltat,
	(hvatráðr est þú) láði,
11. Svíum hnekðir þú, sóknar	ógnar stafr, fyr jǫfrum,
siklingr ǫrr, en mikla	ýgr, tveimr (við kyn beima).

4. Lausavísur.

1 (o. 1023). Hnøtr sendi mér	2 (o. 1026). Svá skal kveðja
handan,	konung Dana,
hrǫnduðr ǫlunbranda,	Íra ok Engla
(ár vas þats mank meiri	ok Eybúa,
mín þing) konungr, hingat;	at hans fari
mær es, markar stjóri,	með himinskautum
meir sék þar til fleira,	lǫndum ǫllum
niðrat oss í ǫðru,	lof viðara.
islands, mikils visir.	

hlunns hleypiblakka, á Tempsar grunni; ulfs gómr veit þat = *Endnu trængte du frem, hvor du gjorde sværdene sløve mod (ved hug mod) våbnene — buen gjaldede højt —; de kunde ikke forsvare kastellet, hvor (som) du angreb, og en ikke mindre sejr vandt du, sefarer, i kampen ved Temps; det ved ulvens kæbe.*

11. Sóknar ǫrr siklingr, þú hnekðir Svíum, þars heitir ó en helga, en ylgr fekk mikla ulfs beitu; ýgr ógnar stafr, helt láði fyr tveimr jǫfrum, þars hrafn né svaltat; þú 'st hvatráðr við kyn beima = *Kampráske konge, du slog Svearne, hvor det hedder Helgeán, men ulvinden fik megen ulveføde; frygtelige kriger, du værgeðe landet mod to konger, hvor ravnene ikke sultede; du handler rask overfor mændene.*

4, 1. Konungr sendi mér hingat hnøtr handan, hrǫnduðr ǫlunbranda; ár vas þats mank mín þing meiri; mær es mikils visir; meir sék þar til fleira; niðrat oss í ǫðru, stjóri markar islands = *Kongen sendte mig herhen derovre fra nogle nødder, gavmilde mand; der var den tid, jeg husker at mine ting var større; men (ofte) er spiren til det store lille; fremdeles venter jeg dér noget mere; tryk os ikke ned i andet, Norges(?) konge.*

2. Sâledes vil jeg hilse Danernes, Irernes, Anglernes, Øboernes konge (og ønske) at hans lov må svæve langs himlens grænser videre om end hele jorden.

Brynjolfr ulfaldi.*Nordmand, 11. árh.***Lausavísa** (1018; *kun slutningin*).

Bragningr gaf mér brand ok Vettaland.

Björn Arngeirsson hitdælakappi.*Islænder, d. o. 1024.*1. **Grámagaflm** (o. 1022).

1. Fiskr gekk á land,	gekk heldr til keik;
en flóð á sand,	— — — —
hrognkelsi glikr,	ok aum í vqmb
vas á holdi slíkr:	varð heldr til þqmb.
át einhaga	
Ilmr grámaga,	3. Sveinn kom í ljós,
meinblandit hræ;	sagt hafði drós
mart 's ilt í sæ.	auðar gildi,

2. Óx brúðar kviðr	henni [honum?] þótti sá
frá brjósti niðr,	hundbitr, þars lá,
svát gerðu eik	jafnsnjallr sem geit,
	es í augu leit.

*[Br.] Fyrsten forærede mig et sværd og Vettaland.**[B.] 1, 1. En fisk dreves på land med floden på sand (den sandede kyst), den lignede en stenbider; der var slim på dens krop; kvinden spiste „grámaven“, den giftige døde fisk: der er meget ondt i søen.**2. Kvindens bug voksede nedenfor brystet, så at hun gik temlig stærkt tilbagebøjet — og syg i moderlivet svulmede hun stærkt op.**3. En dreng kom for dagens lys: hun havde sagt sin mand, at hun skulde føde; hun (han?) syntes, at den „hundebider“ var, hvor den lå, lige så modig som en ged, da hun (han?) så ham i øjnene.*

2. Lausavísur.

- 1 (1009). Hér myndi nú, handar, skeið verðk skriðs at beiða,
 (hœft skiljum brag) vilja, (skorða) þr at borði.
 líki fōgr es leygjar
 Lofn, Eykyndill sofna. 3 (1019). Snót biðr svein enn hvíta
 ef hørskorða heyrði, svinn at kvíar innan
 harðla nær at værim (reið esat Rínar glóðar
 (gerðumk frægr) með fjórða ranglót) moka ganga;
 fleina vald í tjaldi. harðla nýt, sús heitir,
 Hlökk miðs vita Rökkva
 2 (1011). Hristi handar fasta sprund biðr út at andar,
 hefr drengr gamans fengit; Eykyndill, mik skynda.
 hrynja hart á dýnur
 hlöð Eykyndils vöðva, 4 (1019). Hér munk sitja,
 meðan (vins) stinna vinnum hátt vel kveða,
 (veldr nøkkvat því) klökkva, skemta þinni

2. 1. Hér myndi nú Eykyndill vilja sofna — handar leygjar Lofn es fōgr líki; skiljum brag hœft; —, ef hørskorða heyrði, at værim harðla nær í tjaldi með fjórða fleina vald; gerðumk frægr = *Her vilde Øfakkel gerne ville lægge sig at sove* — *kvinden er skøn af udseende; jeg digter rigtig mit vers* —, *dersom hun vidste, at jeg var så nær i et telt med 3 andre mænd. Jeg er bleven omtalt.*

2. Drengur hefr fengit Hristi handar fasta gamans; „vöðva hlöð“ Eykyndils hrynja hart á dýnur, meðan vinnum stinna þr klökkva at borði; verðk at beiða skeið skriðs; vins skorða veldr því nøkkvat = *Manden (jeg) har skaffet kvinden elskovstyst; Øfakkels tårer (?) falder strikt på hendes dunpuder, medens jeg gør den stive åre bøjelig ved bådskanten; jeg må kræve af skibet, at det løber; hun er til en vis grad årsag deri.*

3. Svinn snót biðr enn hvíta svein ganga at moka kvíar innan; reið Rínar glóðar esat ranglót; sprund, sú harðla nýt Hlökk Rökkva miðs vita, es heitir Eykyndill, biðr mik skynda út at andar = *Den kloge kvinde beder den hvide (feje) svend at gå ud og rense fårefolden for mæg; kvinden er ikke uretfærdig; hun, den dygtige kvinde, som hedder Øfakkel, beder mig at komme hurtig ud i fordøren*

4. *Her vil jeg sidde — og kvæde højt og smukt, underholde din kone på det bedste; det vil man ikke darle os for; jeg er ærlig i hu. Her vil jeg sidde. — [Jfr. Tords Løsevers 1].*

þjóðvel konu;
þat mun okkr eigi
til orðs lagit;
emk heill i hug;
hér munk sitja.

Þorðr eimuni, forðum,
ok frá auði miklum
óðrengila genguð;
bart, þótt allvel ortir,
optsinum hlut minna.

5 (1019). Eykyndill verpr qndu
(orðsæl) ok vill mæla
(brúðr hefr þaztar ræður)
breksqm við mik nekkvat;
eu til Jarðar orða
qlunreyrar gengr heyra
lítill sveinn ok leynisk
launkarr ok sésk fjarnar.

7(1019). Muna mátt hitt, at, hattar
hallland, ek vann grandí,
lítill sveinn, of leiti
látprúðr þars þú dúðir,
ok frá byrjar blakki
brátt, sem orka máttir,
annars snauðr an æðru,
ills kunnandi runnuð.

6 (1019). Þat mun þér, es mœtti
þín sveit líði mínu
þar fyr Þrælaeyri,

8(1019). Hefnt telk þess, at þessa
þornteigar gekt eiga,
(þín 's i þurð at einu)

5. Eykyndill verpr qndu ok vill mæla nekkvat, breksqm við mik; orðsæl brúðr hefr þaztar ræður; en lítill sveinn gengr heyra til orða qlunreyrar fjarnar Jarðar ok leynisk launkarr ok sésk = *Ofakkell sukker tungt og vil sige noget, vant som hun er at snakke med mig; den veltalende kvinde fører de bedste samtaler; men den uanselige svend går hen for at høre hendes ord og skjuler sig hemmelighedsfuld noget borte, men bliver opdaget.*

6. Þat mun þér, Þorðr, eimuni, es þín sveit mœtti forðum líði mínu þar fyr Þrælaeyri, ok genguð óðrengila frá miklum auði; bart optsinum minna hlut, þótt ortir allvel = *Det vil du aldrig glemme Tord, at din skare mødte forðum mit følge dér foran Trælleør, og du lod umandig alt dit gods i stikken; ofte har du trukket det korteste strå, skönt du kunde digte godt.*

7. Mátt muna hitt, lítill sveinn, at ek vann grandí þars þú dúðir látprúðr hattar hallland of leiti, ok runnuð frá byrjar blakki brátt sem orka máttir ills kunnandi, snauðr annars an æðru = *Det husker du nok, feje svend, at jeg slog dig ikke ihjæl, da du med smukke lader rystede dit hoved farende henover bakkerne, og løb hurtigt, alt hvad du orkede, bort fra skibet, kun tænkende på hvad der er slet, og blottet for alt undtagen fejhed.*

8. Telk þess hefnt, Þorðr, at gekt eiga þessa þornteigar skorðu; vegsemi þín 's at einu i þurð; ér lóguð lágt skreyja undan fundi mínum á Oddaeyri und brúar bakka Brenneyja = *Jeg mener det er hævnnet, Tord, at*

Þorðr (vegsemi) skorðu;
 ér á Oddaeyri
 undan mínum fundi
 brúar und bakka lóguð
 Brenneyja lágt skreyja.

Rindr vakði mik mundar)
 manns þíns getu sanna,
 ef gæti son sæta
 sunnu mars við runni
 (vön lætk rétttrar ráunar)
 riklunduð mér glíkan.

9 (1019). Sátt við, sveinn enn

hvíti,
 sviptur auði ok giptu,
 (órr vas auðs við hriðir)
 ofund (hjors) í Sólundum,
 þás raugetinn ræntak
 rusilkvæðr af þér bæði
 (heldr vas gráleikr goldinn
 gauri) knorr ok aura.

11 (1019). Kyrr munk sitja,
 komk á hausti,
 hefkr fornan mör
 fullu keyptan;
 feld gófuð mér
 fagrroggvaðan,
 kappsvel drepinn;
 kyrr munk sitja.

10 (1019). Þá mun þunnrar blæju
 þöll (vestarla und fjöllum

12 (1019). Svá flakir Ullr of alla,
 odds, bõð-Gefnar Loddu,

*du ægtede denne kvinde; din hæder er i stærk aftagen; lavt måtte du
 usling, før (for at undgå) mødet med mig, ligge på Oddaer under Brenn-
 ærnes bro-bakke.*

9. Sátt, enn hvíti sveinn, sviptur auði ok giptu í Sólundum, við ofund — órr auðs vas við hjors hriðir —, þás ræntak raugetinn af þér, rusilkvæðr, bæði knorr ok aura; heldr vas gráleikr goldinn gauri = *Du undgik, hvíde svend, berøvet gods og lykke i Sulend misundelse (at blive misundt) — manden (jeg) har deltaget i kampe —, da jeg prøvet i mange ting fra- tog dig, tølperagtige, både skib og gods; tølperen fik løn for sin falskhed.*

10. Þá mun þöll þunnrar blæju sanna getu manns þíns — mundar Rindr vakði mik vestarla und fjöllum —, ef riklunduð sæta gæti son, glíkan mér, við mars sunnu runni; lætk vön rétttrar raunar = *Da vil kvinden sande din mands formodning — kvinden vesterpå under fjældene vækkede min elskov —, dersom den stolte kvinde fik en søn, der lignede mig, med sin mand; jeg formoder, at prøven vilde blive rigtig.*

11. *Jeg bliver rolig siddende — jeg kom til efteråret, og jeg har købt det gamle fedt for dets fulde værdi; du gav mig en skindpels med smukke lokker, meget godt slået(?) — rolig bliver jeg siddende.*

12. Svá flakir bõð-Gefnar Ullr, hinn odds lýtir, es fal ljótan [hug], innan of alla sæing linnbeðs Loddu, at hrannblakks hól-Njorun hvilir kalin á beðjar horni; lofak nakkvat hag þýðrar þorns Þrúðar = *Således breder*

hinns ljótan fal lýtir,
 linnbeðs sæing innan,
 at hól-Njǫrun hvilir
 hrannblakks kalin (nakkvat
 lofak Þrúðar hag þýðrar
 þorns) á beðjar horni.

(hér fregn mannr et sanna)
 sár fekk mýgir mǫrva
 misleitr af selreitum,
 en þás út taka hrannir,
 allhvass, of sker falla,
 færir lókr of leiru
 ljótr kerlingu skjóta.

13 (1019). Systr eru tvær með tiri
 (trúik) enn (sögum hennar)
 þýð ok þeira móðir
 þekk bragsmiðar skekki;
 þær 'ro mér (in meira
 men-Grund lofak stundum)
 þat 's versóka veiti
 vánligt, í stað kvánar.

15 (o. 1022). Standa stýrilundar
 staðar — — — — —
 glikr, 's geira sækir
 gunnsterkr at því verki;
 — — — — —
 stendr af stála lundi
 styrr Þórræði fyrri.

14 (o. 1022). Hoddgeymir liggr heima,
 16 (o. 1022). Veitat kóna knýtir
 (kom drengr við styr lengi),

manden, krigeren, som viste falsk sind, sig over kvindens hele leje, at hun må ligge på sengekanten og fryse; kun til en vis grad roser jeg hendes stilling.

13. Tvær systr með tiri eru ok þeira þýð móðir — trúik sögum hennar — enn þekk bragsmiðar skekki; þær 'ro mér í stað kvánar — in meira lofak stundum mengrund; þat 's vánligt versóka veiti = *To søstre med hæder og deres elskværdige moder — jeg tror hendes ord — er endnu digteren kære; de er mig i hustrus sted — så meget mere lovpriser jeg stundum hende —; det er hvad man kan vente af mig.*

14. Hoddgeymir liggr heima; misleitr mýgir mǫrva fekk sár af selreitum — hér fregn mannr et sanna —; en þás hrannir taka falla út of sker, færir allhvass ljótr lókr skjóta kerlingu of leiru = *Den karrige ligger hjemme; den uselige fedtfortærer fik sår af en elendig sælhund — her kan man få sandheden at vide —; men når bølgerne begynder at strømme tilbage ud over skærene, — — — — (uforståeligt).*

15. Stýrilundar standa . . staðar . . glikr; gunnsterkr geira sækir es at því verki; styrr stendr Þórræði af stála lundi . . fyrri = *Mændene står . . steds . . lig; den kampstærke kriger er ved det værk (den gærning); ufred for Tord rejser sig fra krigeren (mig) . . den første.*

16. Qrmóglugr „kóna knýtir“, hinns annask of eyki, veitat þat gǫrva — drengr kom lengi við styr —, hvar lætk þóðserkjar birki hniga; ætna eyðir es traudr einvígis; egg heit leggi í tvau = *Den snakkesalige mand, som er optaget af trækdyrene, ved ikke sikkert — jeg har jævnlig deltaget*

hinns of eyki annask, ormólugr þat gǫrva, hvar þǫðserkjar birki (beit egg i tvau leggi), trauðr es ætna eyðir einvigis — lætk hniga.	(radd kappi né kviddum) Klifsjörva namk fjörvi ok vögum þörn þeygi Þundar gráps með vöpnun; fall varð fleygipolli fjörgrand Niðar branda.
---	--

17 (o. 1022). Þat vilk Þórðr at frétti — (þess unnum þǫr Gunnar), ops búinn veik fyr veiti vægja suðr með ægi, — at þars einir hittumk (jókk tafn i dag hrafni) hafviggjar fyr hneigi hnigu tveir viðir geira.	19 (o. 1022). Leit hvar rann hjá runni runnr dǫkkmara Gunnar ægiligr i augum iðglíki mér vika, segja þrøngvar þeygi þat barn vita Marnar hesta hleyppi rastar hlunns sinn fǫður kunna.
18 (o. 1022). Kalfs veitk at son sjalfan (sverða goðs) á roðnum	20 (1022). Draum dreymðumk nú, Nauma Niðbrands skarar landa

i kampe — hvor jeg lader krigeren falde; madfortæereren er uvillig til tvekamp; sværdet bed læggene itu.

17. Vilc at Þórðr frétti þat — ops búinn veik suðr með ægi fyr veiti vægja; þess unnum Gunnar þǫr —, at tveir geira viðir hnigu fyr hafviggjar hneigi, þars hiltumk einir; jókk hrafni tafn i dag = *Jeg ønsker, at Tord må høre det — rede til at vige trak han sig tilbage for krigeren syd på langs stranden; det under jeg ham —, at to krigere faldt for søfareren (mig), hvor vi ene mødtes; jeg gav ravenne føde i dag.*

18. Veitk, at namk sjalfan son Kalfs fjörvi á roðnum Klifsjörva; — né kviddum kappi sverða raddgoðs —, ok vögum þeygi þörn Þundar gráps með vöpnun; fall varð fjörgrand Niðar branda fleygipolli = *Jeg ved, at jeg berøvede Kalfs egen søn livet på den blodige Klifsjörve — jeg var ikke bange for krigerens stridslyst —, og dog dræbte jeg ikke krigeren med våben; et fald blev mandens bane.*

19. Gunnar runnr leit, hvar ægilegr i augum, iðglíki mér, rann hjá vika dǫkkmara runni; þrøngvar Marnar vita segja hlunns rastar hesta hleyppi þeygi þat barn kunna fǫður sinn = *Krigeren (jeg) så, hvor han med de hvasse øjne, der ligner mig livagtig, løb forbi søfareren (mig); mændene siger mig, at det barn dog ikke kender sin (rigtige) fader.*

20. Dreymðumk nú draum, skarar landa Nið-brands Nauma, koma mun enn eggjar Yggr at bragsmiðar kenni —, væri báðar hendr i blóði, ok

(koma mun Yggr at eggjar enn bragsmiðar kenni), báðar hendr í blóði, (braut Kaldamarsnauta) (mér) ok kendr (í mundum) Mæringr roðinn væri.	ógn hefk fyrða fregna, framvisar mér disir, þvit armleggjar orma Ilmr dagbøjar hilmis heim ór hverjum draumi hjalmfaldin býðr skaldi.
---	--

21 (1024). Þræta at þú sér betri Þórðr (skuld enga vildak), alls gatz enga snilli eljun latr á skratti; vart hofum verri orta (vink hjór Hóars inna) sekr gløps okr, an ortak, isbjóðr, of þik visu.	23 (1024). Út genk með lið litit, litt sék hers við viti; sverð fylgir menmyrði mitt ok skjöldr enn hvíti; enn fyr einum, runni ægis dýrs, of Mýrar, vöndr skal hjalts ór hendi hrökkva, fyrr an stökkvak.
---	---

22 (1024). Undr 's ef ekki benda (opt vakir drengr at lengrum);	24 (1024). Tveir erum vörðr, en vórum,
--	---

Mæringr kendr roðinn; Kaldamarsnauta braut mér í mundum = *Jeg havde nu en dröm, kvinde, — endnu vil krigeren overfalde digteren —, at bægge mine arme var blodige, og Mæring sås rødfarvet; sværdet gik itu i min hånd.*

21. Þræta, Þórðr, at þú sér betri, — vildak enga skuld —, gatz alls enga snilli, skratti, latr á eljun; hofum vart orta verri visu of þik, an ortak, sekr gløps „okr“ isbjóðr; vink inna Hóars hjór = *Søg ikke at hævde, Tord, at du er bedre — jeg vilde ikke, at der skulde være nogen gæld på min side —; du har ingen dygtighed, tølper, doven til kraftig handling; næppe har jeg digtet en bitrere vise om dig, end denne, forbryderske . . .; jeg digter et vers.*

22. Undr es, ef framvisar disir benda mér ekki — hefk fregna ógn fyrða; drengr vakir opt at lengrum —, þvit hjalmfaldin armleggjar orma Ilmr hilmis dagbøjar býðr skaldi heim ór hverjum draumi = *Det skulde være mærkeligt, om ikke fremsynte diser giver mig vink — jeg har hørt mændenes trusler; ofte våger jeg des længere —, ti en hjælmdækket kvinde fra himlens konge indbyder skjalden i enhver dröm.*

23. Genk út með litit lið; sék litt við viti hers; mitt sverð ok enn hvíti skjöldr fylgir menmyrði; hjalts vöndr skal hrökkva ór hendi ægis dýrs runni, fyrr an enn stökkvak fyr einum of Mýrar = *Jeg går ud med et ringe følge; jeg er ikke bange for mændenes fjendskab; mit sværd og det hvide skjold følger mig; sværdet skal för falde ud af søfarerens (min) hånd, end jeg nogensinde skal flygte for én over Myrerne.*

vápneirar, mun fleiri (opt vas skald und skildi) skólkinnis, at jólum; enn hraustgeði á hausti	(hoddlestis) kom vestan (sveit vasa seggja litil snarfengs) með lið drengja.
---	--

Skúli Þórsteinsson.

Ísländsk skjald, 11. árh.

1. Digt om Svolderslaget (*omkr. 1020*).

1. Vekr þats val heltk ekka viðis ár ok síðan (grepps hlýði því góðu) gallópnis vel (spjalli).	þás til móts við mæti malmþings i dyn hjalma sunnr fyr Svölðrar mynni sárlauk roðinn þórum.
---	--

2. Fylgðak Frisa dolgi (fekk ungr) þars spjör sungu (nú fiðr öld at eldumk, aldrbót) ok Sigvalda,	3. Myndit øfst, þars undir árflogni gafk sárar, Hlökk i hundraðsflokki Hvitinga mik lita.
--	--

24. Erum tveir, vörðr vápn-eirar, en vörum mun fleiri at jólum; opt vas skald und skildi „skólkinnis“; enn hraustgeði kom vestan á hausti með lið drengja; seggja-sveit snarfengs hoddlestis vasa litil = *Vi er to, kriger; vi var adskillig flere sidste jul; ofte har skjalden været ude under skjoldet (i kamp) . . . ; den modige (jeg) kom vestfra i efteråret med en skare mænd; den raske mands følge var ikke lidet.*

[S.] 1. 1. Vekr ár ok síðan ekka, þats heltk gallópnis viðis val vel; hlýði því góðu grepps spjalli = *Det vækker (mig) tidlig og silde vemodige tanker, at jeg [fordums] fødte raven godt; folk høre på skjaldens gode (fornøjelige) tale derom.*

2. Fylgðak dolgi Frisa ok Sigvalda, þars spjör sungu — fekk (ek) ungr aldrbót; nú fiðr öld at eldumk —, þás þórum roðinn sárlauk i hjalma dyn til móts við malmþings mæti sunnr fyr mynni Svölðrar = *Jeg fulgte Frisernes fjende [Erik] og Sigvalde, hvor spydene sang — i min ungdom vandt jeg ry; nu mærker man jeg ældes —, da vi bar det blodige sværd i kampen imod krigeren sydpå foran Svolders munding.*

3. Hlökk Hvitinga myndit lita mik øfst i hundraðsflokki, þars gafk árflogni sárar undir = *Kvinden vilde ikke have set mig bagerst i skaren, hvor jeg gav raven sårenes blod.*

4. Þás ræfrvita Reifnis rauðk fyr Svøðr til auðar, herfylgins bark Hølga haugþak saman baugum.	5. Margr of hlaut of morgin morðelds, þars val feldum, Freyju tór at fleiri fárbjóðr; at þar vörum.

2. Lausavísa.

Glens beðja veðr gyðju goðblið í vé, síðan	ljós kómur gótt, með geislum, gránserks ofan Mána.
---	---

Einarr Eyjolfsson, þveræingr.

Íslandsk hövding, 11. árh.

Lausavísur.

1 (o. 995). Þrøngvir varð á þingi þremjalinnis at rinna; vasat í Ála éli auðlattr fyr mel brattan;	þás marstéttar máttit Mævils við þrom sævar geira njótr á grjóti Gestils klauf of festa.
---	---

4. Þás rauðk Reifnis ræfrvita fyrir Svøðr til auðar, bark saman haugþak herfylgins Hølga baugum = *Da jeg rødfarvede sværdet ved Svølder for at erhøerve guldbytte, samlede jeg den krigerske Hølges høj-tag [guld], bestående af ringe.*

5. Margr morðelds fárbjóðr of hlaut of morgin at fleiri Freyju tór, þars feldum val; vörum at þar = *Mangen kriger fik den morgen så meget mere guld, hvor vi fældede fjenderne; det var jeg tilstede ved.*

2. Goðblið Glens beðja veðr með geislum í vé gyðju; síðan kómur ofan gótt ljós gránserks Mána = *Glens gudeblide hustru (solen) træder med sine stråler ind i gudindens bolig; siden kommer ned til os den gråklædte (blege) Månes milde lys.*

[E. E.] 1. Þrøngvir þremjalinnis varð at rinna á þingi; vasat auðlattr fyrir brattan mel í Ála éli, þás geira njótr máttit of festa klauf á grjóti við sævar þrom „mar(má) stéttar Mævils Gestils“ = *Krigeren måtte flygte fra tinget; han var ikke let at holde tilbage fra i kampen at flygte ned ad den stejle gruskrænt, da han ikke kunde få fodfæste på stenene ved strandbredden . . . . (uforståelige ord).*

2. Erumk trautt at láta Grimsey lausa; gramr es gjarn at árna of fleyja trøð; reiði konungs es oss leið; vér höldum holmgjarðar nagla fyrir hildar stýri; hann es dýrr konungr; hilmir fremsk peitu hagli = *Jeg er villig til*

2 (1024). Trautt erumk lausa   hǫldum vér fyr hildar
   at láta   (hann 's dýrr konungr) stýri
 (leið 's oss konungs reiði)   holmgjarðar (fremsk hilmir
 gjarn es gramr at árna,   hagli peitu) nagla.
 Grimsey, of trøð fleyja:

Eindriði Einarsson.

Nordmand, d. 1050.

Lausavísa (omkr. 1025).

Mér kom (mundar fúra)   en sás oss vill kenna
 meyjar hold i eyju   atgeirs af því fleira
 (fátt segir Freyr it réltra)   Baldr (mun sjá til sjaldan)
 fjarri alt nema varrar;   segi allvesall (þegja).

Helgi dýr Skefilsson.

Islænder, 11. árh.

Lausavísa (omkr. 1025).

Band 's á hægri hendi,   (lóg 'k eigi þat) leygjjar,
 hlautk sár af Tý þóru   (linnvengis Bil) minni.

at give slip på Grimsø; kongen har nok stor lyst til at komme [til os] over havet; kongens vrede ønsker vi ikke; vi forholder krigeren øen [vi vil ikke afstå den]; han er en udmærket konge og indlægger sig berømmelse ved kamp.

[E.] Mér kom alt meyjar hold fjarri i eyju nema varrar, — fátt segir Freyr mundar fúra it réltra —, en atgeirs Baldr, sás vill kenna oss fleira af því, segi allvesall; sjá mun þegja til sjaldan = *Møens hele legeme var mig på øen fjærnt undtagen hendes læber; manden (jeg) kan intet sige sandere; men enhver, som vil beskylde os for mere i så hen-seende, skal times al ulykke for sine ord — han taler altfor meget.*

[H.] Band 's á hægri hendi minni; hlautk sár af þóru leygjjar Tý; lóg 'k eigi þat, linnvengis Bil = *Min højre arm er forbunden; jeg fik sår af manden; det lyver jeg ikke. kvinde.*

Skáld-Helgi Þórðarson.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Et ubestemmeligt brudstykke.

Megut járna fet fyrnask   friðar skepjandi miðjum.

Hárekr Eyvindarson í Þjóttu.

Norsk hövding, d. 1035.

Lausavísur (1027).

1. Ráðit hefk at riða, Rínleygs, heðan minum láðs dymmari, leiðir, lǫngum heldr an ganga, þótt leggfjóturs liggi lundr í Eyrarsundi, (kann þjóð kerski minni) Knútr herskipum úti.	2. Lækkak Lundar ekkjur, læbaugs, at því hlæja, skjótum eik fyr utan ey, né danskar meyjar, Jǫrð at eigi þerðak ifla flausts í hausti á flatslóðir Fróða fara aprtr Vali krapta.
---	---

[Sk.-H.] Járna fet megut fyrnask; friðar skepjandi . . . . miðjum =
Jærnenes spor (sårene) vil ikke glemmes; frødstifteren . . . . .

[H.] 1. Rínleygs leiðir, hefk ráðit at riða heðan minum lǫngum láðs dymmari heldr an ganga, þótt Knútr liggi herskipum úti í Eyrarsundi, leggfjóturs lundr; þjóð kann kerski minni = *Gavmilde mand, jeg har bestemt at ville sejle herfra på mit lange skib heller end at gå (tilfods), selv om Knud ligger ude i Øresund med sine krigsskibe, mand, folk kender min uforknythed.*

2. Lækkat ekkjur Lundar né danskar meyjar hlæja at því — skjótum læbaugs eik fyr utan ey —, at eigi þerðak í hausti fara Vali krapta aprtr á flatslóðir Fróða, ifla flausts Jǫrð = *Jeg lader ikke Lunds kvinder eller danske møer le af det — jeg lader mit skib skyde sig frem forbi øen —, at jeg nu i efteråret ikke skulde have mod til, kvinde, at sejle tilbage på mit skib ud på havet.*

Grettir Ásmundarson.

Islænder, d. 1031.

1. Ævikviða (ægte?).

1. Vas Þorfinnr, þjóðar sessi, aldrs alinn oss til hjalpar, þás mik víf, í valskorum lukt ok læst, lifs of kvaddi.	es Hlébarðr hlifar eldi bragða borg brenna vildi.
2. Vas stórskip stálgoðs bana rauða-hafs ok Regins skáli, es Býleists bróður-dóttur manna mest mér varnaði.	4. Mitt vas gilt gæfuleysi í marpaks miðjum firði, es gamlir grisir skyldu halda mér at höfuðbeinum.
3. Þótti þá þengils mǫnnum ekki dælt oss at striða,	5. Sogðu mér, þaus Sigarr veitti, mægða-laun margir hæfa, unz laufgan laufi sæmðar reyni-runn rekkar fundu.

1. 1. *Torfinn, mændenes ven, blev født til min livshjælp, dengang da Hel affordrede mig livet.*

2. *Han, som hedder Torstein og dromund [tilnavn], var den, som mest af alle forhindrede mig i at besøge Byleists broderdatter [Hel].*

3. *Fyrstens mænd var det ikke let at overmande os, dengang Berse vilde brænde mændenes bryst med skjoldets ild [sværdet; slå mænd i hjæl].*

4. *Mit uheld var stort midt i Isefjorden, at gamle grise der skulde kunne holde mig fast ved hovedet.*

5. *Mange sagde, at den svogerskabs løn, som Sigar gav [hængning], var passende for mig, indtil mændene traf den hæderprydede Torbjörg.*

6. Myndak sjalfr i snøru egnða hølzti brátt høfði stinga, ef Þórbjörg þessu skaldi, hon 's allsnotr, eigi byrgi.	7. Mik bað hjölp handa beggja Sifjar vers með sér fara; sú gaf þveng Þundar beðju góðan hest, es mik gæddi frið.
---	---

2. Lausavísur.

1 (1006). Þat gerik ávalt, es vetrar, vind 'k hals á kjúklingum; en þótt ellri finnisk einn berk af sér hverri.	kverkr fyr kapp ok orku (kvelling es þat) svelli; svá bannaði sinnir seims, es ek vas heima, ungum endr fyr löngu ákall þinul fjalla.
2 (1011). Happ 's ef hér skal kropna hverr fingr á kyrpingum.	4 (1016). Alt kom senn at svinnnum sekð min bragar tini, föður skal drengr af dauða drjúghljóðr ok svá bróður;
3 (1014). Eigi veit, nema útan Jölfuðr at þér sjölfum	

6. *Selv vilde jeg meget hurtig have måttet stikke hovedet i den opstillede strikke, hvis Torbjörg -- hun er meget klog -- ikke havde reddet denne skjald.*

7. *Torbjörg bad mig at drage bort med sig; hun gav Grette en god hest, hun som skaffede mig fred (liv).*

2, 1. *Det gør jeg altid når det bliver vinter: jeg drejer halsen om på kyllingerne; og selv om de er ældre, kan jeg ene mayte enhver af dem [gæssene].*

2. *Det glæder mig, hvis enhver finger skal fryse af disse kuldskære karle.*

3. *Eigi veit, Jölfuðr, nema kverkr svelli útan at þér sjölfum fyr kapp ok orku: þat es kvelling; svá bannaði sinnir seims, es ek vas heima, endr fyr löngu ungunn fjalla þinul ákall = Man kan ikke vide. Odun, om ikke struben kommer til at svulme udvendig på dig selv på grund af din kraftige hidsighed; det giver smærte. Således forbød (forment) manden, da jeg var hjemme, for lang tid siden den unge Grette påkaldelse [meningen er dunkel; de to halvdele hører næppe sammen fra først af].*

pó skal margr í morgin mótrunnr Heðins snótar, brjótr, of slikar sútir, sverðs, daprari verða.	vilkat Viðris balkar vinnendr snara finna; (ek mun þér eigi þykkja ærr) leitak mér færís.
5 (1016). Varð í Veðra-firði vápnsóttir í byr Þróttar æst fress arfs ok gneista afl fangvinar Hafla; nú, ósjótlat, Atla andrá, þats vas, hönnum, (dauðr hné hann) fyrr, (at friðri fold) makliga goldit.	7 (1021). Hnekkik frá þars flokkar fara Þóris mjök stórir; esa mér í þys þeira þerfiligt at hverfa; forðumk fræggra virða fund; ák veg til lundar; verðk Heimdalar hirða hjör; björgum svá fjörvi.
6 (1021). Riðkat røkimeidum randar hóts at móti, sköpuð es þessum þegni þraut; ferk einn at brautu;	8 (1028). Dulizk hefr margr í morgin menja runn við kunnan,

4. Sekð min — alt kom senn at svinnum bragar tini; drengr skal drjúghljóðr af dauða lóður ok svá bróður; þó skal margr Heðins snótar mótrunnr verða í morgin daprari of slikar sútir, sverðs brjótr = *Min fredløshed — alt fik den kloge digter på engang at vide; manden (jeg) skal gemme sin sorg over faderens og ligeledes broderens død i tavshed; dog skal mangel en kriger blive mere nedslået af lignende sorg med det første, kriger.*

5. Fangvinar Hafla fress afl arfs ok gneista varð æst vápnsóttir í Þróttar byr í Veðra-firði; nú 's makliga goldit hönnum andrá, þats vas fyrr ósjótlat; hann hné dauðr at friðri fold = *Torbjörn æxnamegin blev kraftig våbenbiødt i kampen i Hrutafjorden; nu har han fået den gengæld, han fortjænte, for Atles drab, som før var uhævnet; han [Torbjörn] segnede ned på den skønne jord.*

6. Riðkat at móti randar hóts røkimeidum; þraut es sköpuð þessum þegni; ferk einn at brautu; vilkat finna snara vinnendr Viðris balkar, leitak mér færís; ek mun eigi þér þykkja ærr = *Jeg vil ikke ride til møde med krigerne; farer er beredt denne mand (mig); alene drager jeg min vej; jeg vil ikke træffe de raske krigere; jeg venter på lejlighed; du vil ikke synes jeg er gal.*

7. Hnekkik frá, þars mjök stórir flokkar Þóris fara; esa mér þerfiligt, at hverfa í þys þeira; forðumk fund fræggra virða; verðk hirða Heimdalar hjör; — ák veg til lundar — björgum svá fjörvi = *Jeg trækker mig bort derfra, hvor Tores meget talrige skarer farer; det er mig ikke gavnligt, at begive mig ind i deres støjende skare; jeg undgår at møde de berømte*

renna vist á runna	(gríða tóku at iðrask)
ranns imu tvær grimur;	Sváfnis látr <i>s</i> í sveitir
skotit mun heldr fyr hólða	sviptendr, es mik kendu.
hvassorða leikborði;	
öld bilar orð at halda;	10 (1030). Váskeytt es far flósu;
alt dró slafr af Hafri.	fár kann sverð i hári
	æskiruðr fyr qðrum
9 (1028). Heldu Hlakkar tjalda	qrveðrs sea gqrva;
hefjendr saman nefjum,	veðjak hins at hreðjar
Hildar veggs ok hjoggusk	hafit þeir an vér meiri
hregg-Nirðir til skeggjum,	þótt eldraugar eigi
ok geðstrangir gengu	atgeira sin meiri.

mænd; jeg må frelse mit hoved; min vej fører til skoven; således redder jeg mit liv.

8. Margr hefr dulizk i morgin við kunnan menja runn; tvær grimur renna vist á runna imu ranns; heldr mun skotit leikborði fyr hvassorða hólða; öld bilar at halda orð; alt slafr dró af Hafri = *Mangen en har i dag ikke genkendt den noksom bekendte mand (mig); krigerne bliver tilvisse noget betænkelige; en vanskelig sag er stillet for mændene med de hvasse ord; ordholdenhed svigter nok for dem. Hafr er bleven ganske tav.*

9. Hlakkar tjalda hefjendr heldu saman nefjum ok Hildar veggs hregg-Nirðir hjoggusk til skeggjum, ok geðstrangir sviptendr Sváfnis látr*s* gengu i sveitir, es kendu mik; tóku at iðrask gríða = *Krigerne stak næserne sammen og snakkede fortrolig med hinanden; og de modige mænd deltes i partier, da de genkendte mig; de begyndte at fortryde (det mig givne) lejde.*

10. Váskeytt es far flósu; fær æskiruðr qrveðrs kann gqrva sea sverð i hári fyr qðrum; veðjak hins, at hafit þeir meiri hreðjar an vér þótt atgeira eldraugar eigi meiri sin = *Letfærdig bærer den ubesindige kvinde sig ad; kun få kan til fuldkommenhed bedømme en andens „hårsværå“ (penem); jeg vil vædde på, at andre ikke har triveligere testikler end jeg, selv om de mulig har en længere „sene“ (penem).*

Skapti Þóroddsson.*Íslandsk lovsigemand, d. 1030.***Af et religiøst digt.**

Máttir es munkna dróttins	Kristr skóp ríkr ok reisti
mestr; aflar goð flestu;	Róms hqll veröld alla.

Jökull Bárðarson.*Íslænder, d. 1030.***Lausavisur.**

1(1028). Hlautk frá Sult — en sæta	2 (1030). Sviða sör af mœði,
sið fregn at ek kviða,	setit hefk opt við betra;
vön erumk hreggs at hreini	und 's á oss sú sprændi
hlýrvangs — skipi stýra,	ótrauð legi rauðum;
þvis, eimpreytir, átti	byss mér blóð ór þessi
Áleifr, Haka kleifar,	ben; ték við þrek venjask;
(gramr vas sjalfr á sumri	verpr hjalmgöfugr hilmir
sigri ræntr) enn digri.	heiðsær á mik reiði.

[Sk.] Máttir munkna dróttins es mestr; goð aflar flestu; ríkr Kristr skóp alla veröld ok reisti Róms hqll = *Munkenes herres kraft er den største; gud magter alt; den mægtige Krist skabte hele verden og rejste Roms hal.*

[Jökull]. 1. Hlautk stýra skipi frá Sult — en sæta fregn sið at ek kviða; erumk hreggs vön at hlýrvangs hreini —, þvis Áleifr enn digri átti, Haka kleifar eimpreytir; gramr vas sjalfr sigri ræntr á sumri = *Jeg fik det hverv at styre det skib fra Sult, — men kvinden skal sent høre, at jeg er ængstelig; jeg venter storm mod skibet —, det som Olav den digre ejede, gavmilde mand; selv blev kongen sejren berøvet i sommer.*

2. Sör sviða af mœði; hefk opt setit við betra; á oss es und sú ótrauð sprændi rauðum legi; blóð byss mér ór þessi ben; ték venjask við þrek; hjalmgöfugr, heiðsær hilmir verpr reiði á mik = *Mine sår svier af mædighed; jeg har ofte siddet og haft det bedre; jeg har et sår, som ufortrødent har udgydt sin røde vædske; blodet strømmer ud af dette sår; jeg vil dog vise mandighed; den hjælmprydede, gavmilde konge er vred på mig.*

Þórfinnr munnr.*Íslandsk skjald, d. 1030.***Lausavísur.**

1 (o. 1025). Geisli stendr til grundar gunnar, jarðir, munna ofan fellr blóð á báðar baugs, seiðs, en gramr reiðisk; hristisk hjórr í brjósti hringi grænna lyngva, en folkþorinn fylkir ferr við steik at leika.	2 (1030). Røkkur at regni miklu randar garðs ens harða; vill við vísa snjallan Verðæla lið berjask; verjum allvald orvan, ólum teitan mó sveita, fellum Þrændr í Þundar (þess eggjumk vér) hreggi.
---	---

Gizurr gullbráarskald.*Íslandsk skjald, d. 1030.***1. Af et fyrstedigt.**

Fylkir gleðr í folki flagðs blakk ok svan Hlakkar;	Áleifr of víðr élum Yggs gögl fegin Sköglar.
---	---

[Þ.] 1. Gunnar geisli stendr til munna grundar seiðs; blóð fellr ofan á báðar baugs jarðir, en gramr reiðisk; hjórr hristisk í brjósti hringi grænna lyngva, en folkþorinn fylkir ferr at leika við steik = *Sværdet står i gabet på ormen; blodet strømmer ned over bægge arme, og kongen er ophidset; sværdet bæver i ormens krop, og den kampjærve konge går hen for at stege (hjørtet).*

2. Røkkur at miklu regni ens harða randar garðs; Verðæla lið vill berjask við snjallan vísa; verjum orvan allvald; ólum sveita mó teitan, fellum Þrændr í Þundar hreggi — þess eggjumk vér = *Det trækker op til en stærk kamp; Værdøernes skare vil kæmpe med den modige konge; lad os forsvare den gavmilde hersker; lad os føde ravnene og gøre den glad; lad os føde Trønderne i kampen — det ægges vi til.*

[G.] 1. Fylkir gleðr flagðs blakk ok Hlakkar svan í folki; Áleifr of víðr gögl Sköglar fegin Yggs élum = *Fyrsten glæder ulv og ravn i kampen; Olav gør ravnene glade ved kampen.*

2. Lausavísa (1030).

Skala óglaðan æva,	þótt sigrunnar svinnir
(orð fengum þat) borða	segi vön Heðins kvánar;
búumk við þröng á þingi,	verum í Ála éli
þegns dóttir mik fregna,	austr bragningi at trausti.

Hallvarðr háreksblesi.

Ísländsk skjald, 11. árh.

Knútsdrápa.

1. Súðlǫngum komt Sveiða (sunds liðu dýr frá grundu) sigrakkr, Sǫlsa bekkjar, Sveins mögr, á trǫð hreinum.	3. Knútr lézt framm til Fljóta, (frægr leið vǫrðr of ægi) heiptsnarr (hildar leiptra) harðbrynjuð skip dynja; Ullar lézt við Ellu
2. Vestr lézt í haf, hristir, harðviggs, sikulgjarðar, umbands allra landa, iss, framstafni visat.	ættleifð ok mǫ reifðir sverðmans snyrtiherðir sundviggs flota bundit.

2. Þegns dóttir skala fregna mik æva óglaðan — fengum þat orð; búumk við þröng á borða þingi —, þótt svinnir sigrunnar segi vön Heðins kvánar; verum bragningi austr at trausti í Ála éli = *Bondens datter skal ikke erfare at jeg er bekymret — det ord har jeg fået; jeg venter trængsel i kampen —, fordi de kloge krigere siger, at vi kan vente kamp; lad os være kongen her i østen til støtte i kampen.*

[H.] 1. Sigrakkr Sveins mögr, komt súðlǫngum Sveiða hreinum á Sǫlsa bekkjar trǫð; sunds dýr liðu frá grundu = *Svens kampdæjerve søn, du førte de bordlange skibe ud på havet; de gled ud fra land.*

2. Lézt visat framstafni harðviggs umbands allra landa vestr í haf, hristir sikulgjarðar iss = *Du lod skibets stavn vende mod vest ud i havet, kriger.*

3. Knútr, lézt heiptsnarr harðbrynjuð skip dynja framm til Fljóta; frægr vǫrðr hildar leiptra leið of ægi; Ullar sundviggs snyrtiherðir, lézt flota bundit við ættleifð Ellu ok reifðir mǫ sverðmans = *Knud, du lod, kamprask, de pansrede skibe bruse frem til Fljot; den tapre kriger gled over havet; du, kriger, bandt din flåde ved Ellas arveland og glædede ravenen.*

4. Grund liggir und þor bundin breið holmfjöturs leiðar (heinlands hoddum grandar Höðr) eitrsvolum naðri.	barkrjóðr ok Danmörku; ok hefr (odda Leiknar) jalm-Freyr und sik malma (hjaldrórr haukum þverrir hungr) Nóregi þrungit.
5. Rauðljósa sér ræsir (rit brestr sundr en hvíta) baugjörð brodda ferðar (bjúgrend) i tvau fljúga.	7. Esat und jarðar höslu, orðbrjótr Dönum forðar moldreks, munka valdi mæringr an þú næri.
6. Englandi ræðr Yngvi einn (hefsk friðr at beinni) þóðrakkr böenar nokkva	8. Knútr verr jörð sem itran alls dróttinn sal fjalla.

4. Breið grund, bundin eitrsvolum naðri, liggir und holmfjöturs leiðar þor; heinlands Höðr grandar hoddum = *Det brede land, bundet med den eðderkolde orm, er nu i den gavmildes magt; krigeren uddeler guld.*

5. Ræsir brodda ferðar sér rauðljósa baugjörð fljúga i tvau; en hvíta, bjúgrend rit brestr sundr = *Krigeren ser det lyserøde skjold flyve itu; det hvide, hvælvede skjold brister.*

6. Yngvi, þóðrakkr böenar nokkva barkrjóðr, ræðr einn Englandi ok Danmörku; friðr hefsk at beinni; malma jalm-Freyr hefr ok þrungit und sik Nóregi; hjaldrórr þverrir odda Leiknar haukum hungri = *Fyrsten, den kampjærve kriger, råder alene over England og Danmark; der opstår (derved) så meget bedre fred; krigeren har også underkastet sig Norge; han forminsker ravnens sult.*

7. Esat mæringr und jarðar höslu næri munka valdi an þú; moldreks orðbrjótr forðar Dönum = *Ingen berömmelig mand på jorden er nærmere gud end du; den gavmilde mand beskytter Danerne.*

8. Knútr verr jörð sem alls dróttinn itran fjalla sal = *Knud værger sit land som alltets herre den herlige himmel.*

Hofgarða-Refr Gestsson.*Íslandsk skjald, 11. árh.***1. Digt om fyrstegaver.**

1. Dagr vas friðr, sás föggu fleygjendr alinleygjær i hangferil hringa hlýrtungli mér þrungu.	2. Kná myrkdreki markar minn, þars ýtar finnask, æfr á aldar lófum eikinn borðs at leika.

2. Et digt om Gizurr Gullbráarskald (o. 1031).

1. Einn háði gny Gunnar (gall bál Hóars) stála rimmu askr við røskva regndjarfr tváa þegna; dalsteypir hjó Draupnis døgg-Frey bana-høggvi (hann rauð járn), en annan ár strauma, vann sáran.	2. Opt kom (jarðar leiptra es Baldr hniginn skaldi) holtr at helgu fulli Hrafnásar mér (stafna).	3. Þér eigum vér veigar, Val-Gautr, salar brautar, Fals, hrannvala fannar, framr, valdi tamr, gjalda.

1, 1. Dagr vas friðr, sás fleygjendr alinleygjær þrungu föggu hlýrtungli mér í hringa hangferil = *Det var en herlig dag, da den gavmilde mand lagde det smukke skjold i min hånd.*

2. Minn æfr myrkdreki markar borðs kná at leika eikinn á aldar lófum, þars ýtar finnask = *Mit rasende spyd spiller fjendsk i mandens (min) hånd, hvor mænd mødes (til kamp).*

2, 1. Stála regndjarfr rimmu askr háði einn Gunnar gny við tváa røskva þegna — Hóars bál gall —; strauma dalsteypir hjó ár Draupnis døgg-Frey bana-høggvi, en vann annan sáran; hann rauð járn = *Den kampdærvæ kriger havde ene kamp med to raske mænd — sværdet gjaldede —; krigeren gav hurtig den ene banehugget og sårede den anden; han rødfervede sværdene.*

2. Opt kom holtr mér at helgu fulli Hrafnásar; stafna jarðar leiptra Baldr es hniginn skaldi = *Ofte bragte den mig venlige mand mig til Odins hellige bæger (lærte mig digtekunsten); nu er manden død fra skjalden (mig).*

3. Þér eigum vér gjalda Fals veigar, framr Val-Gautr, tamr valdi hrannvala fannar brautar salar = *Dig har jeg digterønnen at takke, berømmelige Odin, vant til at råde over himlen.*

3. Af et digt om en Þórsteinn.

1. Grjóttaldar ték gildi geðreinar Þórsteini; berg-Mæra glymr bára, biðk lýða kyn hlýða.	3. En hoddvönuðr hlýddi, hlunnvitnis emk runni holr til hermðar-spjalla heinvandils, Þórsteini.
2. Alls þöðgæðis þjóða (þorr ræðr til þess hjörva) ógnstöðvar hefk ægi einráðit Þórsteini.	4 Sæll es hinn, es, hranna háðýra, vel, stýrir (tið erumk vitnis váða vingörð) unir sinu.

4. Et rejsedigt (*Ferðavísur*).

1. Vágþrýsta berr vestan, vættik lands fyr brandi, (hvalmæni skefr) húna hógdýr of lög bógu.	opt i ægis kjapta úrsvöl Gymis vólva.
2. Færir hjörn, þars bára brestr, undinna festa	3. En sægnipu Sleipnir slitr úrdrifinn hvitrar Ránar, rauðum steini runnit, brjóst ór munnni.

3, 1. Ték Þórsteini geðreinar gildi grjóttaldar; bára berg-Mæra glymr; biðk lýða kyn hlýða = *Jeg skænker Torstein et digt; det høres kraftigt; jeg beder mændene om at lytte dertil.*

2. Alls hefk einráðit þjóða Þórsteini ægi ógnstöðvar þöðgæðis; hjörva þorr ræðr til þess = *Da jeg aldeles har bestemt at byde Torstein et digt; krigeren (jeg) foretager sig det.*

3. En hoddvönuðr hlýddi Þórsteini; emk holr hlunnvitnis runni til heinvandils hermðar-spjalla = *Men manden (jeg?) adlød Torstein; jeg er krigeren (Torstein) huld med hensyn til at fortælle om den forbitrede kamp.*

4. Hinn hranna háðýra stýrir, es unir sinu vel, es sæll; tið erumk vitnis váða vingörð = *Den mand, sem er vel tilfreds med sit, er lykkelig; ofte digter jeg et vers.*

4, 1. Húna hógdýr berr vestan of lög vágþrýsta bógu; vættik lands fyr brandi; hvalmæni skefr = *Det smidige skib fører vest fra sine bølgetrykkelige bave; jeg venter land foran stævnet; søen skummer.*

2. Úrsvöl Gymis vólva færir opt hjörn undinna festa i ægis kjapta, þars bára brestr = *Den kolde bølge fører ofte skibet lige i havgudens gab, hvor bølgen styrter over.*

4. Barðristinn nemr brjósti borðheim drasill skorðu (nauð þolir viðr), en viði verpr inn of þróm stinnan.	5. Hrynja fjöll á fyllar, framm æsisk nú Glamma skeið vetrliði skiða, skauthjörn Gúsis-nauta.

5. Af ubestemmelige digte el. vers.

1. Gekk í golli stokna gjöfrifr (Hóars drifu	askr viðr ærinn þroska) as-Freyr sæing meyjar.

2. Soðs ok síðra heðna;
sundr færir tré Grundi.

---

3. En úrdrifinn sægnipu Sleipnir slitr brjóst, runnit rauðum steini, ór munni hvítrar Ránar = *Men det skumbedækte skib river sit bryst, malet med rød farve, ud af den hvide Rans gab.*

4. Skorðu drasill nemr barðristinn borðheim brjósti, en viði verpr inn of stinnan þróm; viðr þolir nauð = *Skibet sætter sit bryst imod den stavnfurede sø; men bølgen styrter ind over den stærke ræling; skibet døger meget.*

5. Fyllar fjöll hrynja á skauthjörn Gúsis-nauta; skiða vetrliði æsisk nú framm Glamma skeið = *Bølgerne styrter over skibet, men det flyver nu fremad på havet.*

5, 1. Gjöfrifr as-Freyr gekk í golli stokna sæing meyjar; Hóars drifu askr viðr ærinn þroska = *Den gavmilde kriger betradte kvindens forgyldte sæng; krigeren viser stor kraft.*

2. — — — Soðs ok síðra heðna; Grundi færir sundr tré = *Suppens og de lange skindkappers — — —; Grunde (trællen) hugger ved i sønder (kløver brænde).*

Þórarinn loftunga.

Íslandsk skjald, 11. árh.

1. Høfuðlausn (o. 1026).

(Stev) Knútr verr grund sem Griklands himinriki.
gætir

2. Tøgdrápa (1028).

1. Gjöld hefk marka	færði ór firði
malmðyns fyr hlyn	fimr gramr Lima
framm fimm tōgu	út ólitinn
forvist borit;	otrheims flota.
þeira 's veitti	
vighagr fyr brag	3. Uggðu Egðir
mér morðstœrir,	orbeiðis for
mann-Baldr es ek fann.	svans siglana
	søkrammir mjök;
2. Knútr es und sólar —	alt vas golli
Siðnæmr með lið	grams skip framit;
fór mjök mikit	vörum sjón søgu
minn vinr þinig,	sliks rikari.

1. *Knud værger sit land som Græklands beskytter (gud) himmerig.*

2, 1. Hefk borit gjöld forvist fimm tōgu marka framm fyr malmðyns hlyn, þeira 's vighagr morðstœrir veitti mér fyr brag, es ek fann mann-Baldr = *Jeg har fremført gengæld for 50 mark for krigeren, som den kampkyndige kriger gav mig for digtet, da jeg traf fyrsten.*

2. Knútr es und sólar (*stevlinje*) — Minn siðnæmr vinr fór þinig með mjök mikit lið; fimr gramr færði út ór Limafrði ólitinn flota otrheims = *Knud er under solens — Min belevne ven kom herhen med et meget talrigt mandskab; den flinke konge førte ud af Limfjorden en meget stor flåde ud på havet.*

3. Egðir, mjök sökrammir, uggðu for svans siglana orbeiðis; alt skip grams vas framit golli; sjón sliks vörum søgu rikari = *Egderne, om end nok så stridbare, frygtede krigerens tog; kongens skib var overalt prydet med guld; det var mig syn for sagn.*

4. Ok fyr Lista liðu framm viðir hafgjalfrs of haf hart kolsvartir, byggt vas innan alt brimgaltar suðr sæ skiðum sund Eikunda. 5. Ok fyr fornan friðmenn liðu haug Hjörnagla hvast griðfastir, þars stóð fyr Stað stafnklífs drifu, vasa eyðilig qrbeidis fyr. 6. Knóttu súðir svong mjök langar	byrrömm bera brimdýr fyr Stim; svá liðu sunnan svalheims Valar, at kom norðr í Nið nýtr herflýtir. 7. Þá gaf sínum snjallr gørvallan Nóreg nefa njótr veg Jóta, ok gaf sínum (segik þat) megi dals dagvéilir Danmørk svana. 8. Gatk gollskata; gør 's leygs of bqr gøtu gunnvita gráps tøgdrápa.

4. Ok kolsvartir viðir hafgjalfrs liðu hart framm of haf fyr Lista; alt Eikunda-sund vas byggt suðr innan sæ skiðum brimgaltar = *Og de kul-sortte skibe gled hurtig frem over havet forbi Lister; hele Ekersund var mod syd indenfor havet tæt besat med skibe.*

5. Ok griðfastir friðmenn liðu hvast fyr fornan haug Hjörnagla; þars stafnklífs stóð drifu fyr Stað, vasa fyr qrbeidis eyðilig = *Og de hjemfaste huskarle (Knuds mœnd) gled hurtig forbi Hjörnagles gamle høj; dér hvor skibene skød forbi Stådtlandet, var krigerens sejlads stolt at skue.*

6. Svong byrrömm brimdýr knóttu bera mjök langar súðir fyr Stim; svá liðu svalheims Valar sunnan, at nýtr herflýtir kom norðr í Nið = *De slanke, stormstærke skibe førte deres lange sider forbi Stem; således gled skibene sydfra, at den dygtige hærfører kom nordpå til Nið.*

7. Þá gaf snjallr Jóta veg-njótr nefa sínum gørvallan Nóreg; ok gaf megi sínum — segik þat — svanadals dagvéilir Danmørk = *Da gaf Jyllands kloge konge sin frænde hele Norge; også gav den gavmilde fyrste — det siger jeg — sin søn Danmark.*

8. Gatk gollskata; tøgdrápa es gør of gunnvita gøtu gráps leygs bqr = *Jeg har (erhværvet o:) truffet en gavmild fyrste; en tøgdræpe er digtet om krigeren.*

3. Glælognskviða (1032).

1. Þat 's dullaust, hvé Danir gerðu dyggva fǫr með dǫglingi. — Þar vas jarl at upphafi, ok hverr maðr, es honum fylgði, annarr drengr ǫðrum betri. 2. Nú hefr sér til sess hagat þjóðkonungr í Þrándheimi, þar vill ey ævi sína þauga brjótr byggðum ráða. 3. Þars Áleifr áðan byggði,	áðr hann hvarf til himinrikis, ok þar varð, sem vitu allir, kykvasettr ór konungmanni. 4. Hafði sér harðla ráðit Haralds sonr til himinrikis, áðr seimbrjótr at sætti varð — — — — — — 5. Þar svát breinn með heilu liggtr lofsæll gramr líki sínu, ok þar kná, sem kvikum manni,

3, 1. Det er klart, hvor trofast Danerne fulgte fyrsten. — (Et andet vers:) Der var først og fremmest jarlen, og af alle de andre, der fulgte ham, var den ene svend bedre end den anden.

2. Nu har folkekongen indrettet sig et kongesæde i Trondhjem; der vil den gavmilde fyrste hele sit liv fæste sit bo.

3. Hvor Olav bode fǫr, fǫr han kom til himlens rige og hvor han blev, som alle ved, helgen-begravet efter at have været konge.

4. Haralds sǫn havde med kraft ved sine handlinger erhværet sig himlens rige, fǫr den gavmilde fyrste blev en mægler (mellem gud og mennesker?) . . .

5. Således at den lovrige fyrste ligger der rén (hellig) med sit uskadte legeme, og der vokser som på en mand i levende live hår og negle på ham.

hár ok negl hónum vaxa.	konungr sjalfr, krýpr at gagni, ok beiðendr
6. Þar borðveggs bjöllur kneigu of sæing hans sjalfar hringjask, ok hvern dag heyra þjóðir klokna hljóð of konungmanni.	blindir sækja þjóðan máls, en þaðan heilir.
7. En þar upp af altári Kristi þæg kerti brenna; svá hefr Áleifr, áðr andaðisk, synðalauss, sólu borgit.	9. Bið Áleif, at unni þér (hann 's goðs maðr) grundar sinnar; hann of getr af goði sjölfum ár ok frið öllum mönnum.
8. En herr manns, es heilagr es	10. Þás þú rekr fyr reginnagla bóka-máls bænir þínar.

6. *Dér ringer klokkerne af sig selv over hans skrin af træ, og hver dag hører folk klokkeklangen over kongen.*

7. *Men dér på alteret flammer kærter op, behagelige for Kristus: således har Olav, fri for synd, frelst sin sjæl, før han døde.*

8. *Men en hærske af folk knæler sig til helbredelse, hvor den hellige konge selv er; de søger fyrsten blinde og bedende om taleevnen (beiðendr máls = stumme), men forlader ham raske.*

9. *Bed Olav om, at han vil unde dig sit land — han er guds ven —; han opnår hos gud selv god åring og fred for alle mænd.*

10. *Hvor du fører dine bønner frem for præsterne.*

Þórðr Særeksson.

Íslandsk skjald, 11. árh.

1. Et dígt om Klæingr Brúsason.

Brunnu allvalds inni,   eimr skaut á her hrimi.
eldr hykk at sal feldi,   halfgør við Nið sjalfa.

2. Þórolfs drápa Skolmssonar.

1. Þars bõðharðir bõrðusk   Gõndlar Njõrðr, sás gerði,
bands jódraugar landa,   gekk næst, Hugins drekku.

lystr gekk herr til hjõrva
hnits í Storð á Fitjum,
ok gimslõngvir ganga
gifrs hlémána drifu
nausta blakks et næsta
Norðmanna gram þorði.

3. Varði varga myrði
vitt (svá skal frið slita)
jõfur vildu þann eldask,
õndvert folk, at lõndum;
starf hófsk upp, þás arfi,
õtta valdi (á flõtta)

2. Afreks veit, þats jõfri
allríkr í styr slikum   golls (en gramr vas fallinn),
Gunnhildar kom sunnan.

1. Inni allvalds brunnu halfgør við sjalfa Nið; hykk at eldr feldi sal; eimr skaut hrimi á her = *Kongens huse brændte halvfærdige ved selve Nidelven; jeg tror at ilden fældede salene; ilden sprudede sød på mændene.*

2. 1. Þars bõðharðir landa bands jódraugar bõrðusk, gekk herr lystr til hjõrva hnits á Fitjum í Storð, ok nausta blakks hlémána gifrs drifu gimslõngvir þorði ganga et næsta gram Norðmanna = *Hvor de kampfårde krigere kæmpede, gik hæren med lyst til kamp på Fitje på Storð, og krigeren (Toralv) havde mod til at trænge frem ved siden af Nordmændenes konge.*

2. Afreks veit, þats allríkr Gõndlar Njõrðr, sás gerði Hugins drekku, gekk næst jõfri í slikum styr = *Det vidnede om tapperhed, at den mægtige kriger, som foranstaltede ravnens drikkelag, kæmpede ved siden af kongen i en sådan kamp.*

3. Qndvert folk varði marga myrði vitt — svá skal slita frið — vildu þann jõfur eldask at lõndum; starf hófsk upp golls õtta valdi, þás arfi Gunnhildar kom sunnan, en gramr vas fallinn á flõtta = *Den kæmpende skare værgede landets styrer vidt og bredt — således skal freden brydes —; de vilde, at den konge skulde længe herske i landet; arbejdet (forsvarskamp-*

4. Þrot vas sýnt þás settusk sinn róðrs við þrom stinnan mannr lét qnd ok annarr ófár, búendr sárir,	ok hjörkrafför höfðu huggendr Munins tuggu gauks við gjöfrum leikna grunnu sand i munn.
---	--

3. Róðudrápa (o. 1031).

Átti Egða dróttinn Áleifr þrimu stála við ágætan Jóta oðling, þanns klauf hringa;	skaut nær skarpt at móti Sköpfungu gramr hönum; Sveins vasa sonr at reyna slær; þaut ulfr of hrævi.
--	--

4. Lausavísur og ubestemmelige brudstykker.

1. Sveggja lét fyr Siggju sólbörðs Goti norðan; gustr skaut Gylfa rastar Glaumi suðr fyr Aumar; en slóðgoti siðan sæðings fyr skut bæði, hestr óð lauks fyr Lista, lagði Kqrmt ok Agðir.	2. Hlakkar stofns at hefna herðendr i því sverða. 3. Varð sjölf suna, nama snotr una, Kjalarr of tamði, kvöðut Hamði, Goðrún bani,
---	--

en) begyndte for den gavmilde, da Gunhilds søn kom sydfra, men kongen faldt på flugten.

4. Þrot vas sýnt, þás búendr settusk sárir við sinn stinnan róðrs þrom; ófár mann ok annarr lét þar qnd; ok hjörkrafför huggendr gauks Munins tuggu höfðu sand i munn við gjöfrum leikna grunnu = *Udmattelsen var åbenbar, da bønderne satte sig sårede ved deres stive åretoller; en og anden i et ikke ringe antal lod sit liv; og de sværbedte krigere fik sand i munden på de havoverbruste grunde (søbunden).*

3. Áleifr, Egða dróttinn, átti stála þrimu við ágætan oðling Jóta, þanns klauf hringa; Sköpfungu gramr skaut nær skarpt at móti hönum; sonr Sveins vasa slær at reyna; ulfr þaut of hrævi = *Olav, Egðernes konge, havde en kamp med Jydernes herlige konge, som huggede ringe itu; Skåningernes konge skød nærved skarpt imod ham; Svens søn var ikke kraftesløs at prøve; ulvene hylede over ligene.*

4, 1. Sólbörðs Goti lét sveggja norðan fyr Siggju; gustr skaut Glaumi Gylfa rastar suðr fyr Aumar; en sæðings slóðgoti lagði siðan bæði Kqrmt ok Agðir fyr skut; lauks hestr óð fyr Lista = *Skibet styrede nord fra forbi Siggen; vinden førte det syd forbi Aumar; derpå lagde skibet både Karmøen og Agde bag sig og fór forbi Lister.*

goðbrúðr vani,
heldr vel mara,
hjørleik spara.

4. Svát ór fitjar fjöttri,
flóðs ásynju blóði
(raust byrjask rømm systra),
rýtr, eymylvir spýtir.

Magnús Ólafsson enn góði.

Norsk konge 1035—47.

Lausavísur.

1. En þótt héti
Hvinngestr faðir minn,
gerði hann aldri
garð of hestredr
sem Sigurðr sýr,
sá vas þinn faðir.

2. Margr kveðr sér at sorgum
sverðrjóðr (alinn) verða
(uggik alllitt seggja
óttu) búkarls dóttur;
en ef einhver bannar
eld-Gefn fyr mér svefna,
víst veldr siklings systir
svinn andvøku minni.

2. At hefna Hlakkar stofns í því — — — sverða herðendr — — =
deri at hævne krigeren — — krigerne — —.

3 (*i dette vers hører l. 1 og 5, 2 og 6, 3 og 7, 4 og 8 sammen*). *Gudrun voldte selv sine sønners død; gudebruden (Skade) fandt sig ikke i samlivet med vanetøllingen; Kjalar (Odin) tømmede heste meget dygtigt man har sagt, at Hamde sparede ikke på kampen (kæmpede ufortrødent).*

4. Eymylvir spýtir blóði flóðs ásynju, svát rýtr ór fitjar fjöttri; rømm raust systra byrjask = *Økværnen (malstrømmen, det brusende hav) sprutter Rans blod (sætter bølgerne i stærk fart), så at det bruser hult fra havet; søstrenes (Ægirs døtres) stærke røst (havbruset) tager fat.*

[M. Ó.] 1. *Hvad om min fader hed Rapse-Gest, så gjorde han dog aldrig gærde om heste-pinte lige som Sigurd so gjorde — han var din fader.*

2. Margr sverðrjóðr kveðr dóttur búkarls verða sér at sorgum, —
uggik alllitt alinn ótta seggja —; en ef einhver eld-Gefn bannar svefna fyr
mér, veldr siklings systir svinn vist andvøku minni = *Mangen en kriger
erklærer, at døtre af bønder volder dem (elskøvs)bekymringer — jeg
tvivler meget lidt om den af mændene nærede frygt —; men hvis nogen
kvinde forhindrer min søvn, er det den kloge konge-søster, der volder min
vågen.*

Þorgeirr flekkur.*Nordmand, 11. árh.***Lausavísa (1038).**

Mæl þú við mik,	es þeir of dauðan
Magnús konungr;	dögling stigu;
vask i fylgju	þú elskar
með feðr þínum;	þá arma þjóð,
þá bark hoggvinn	dróttinsvika,
haus minn þaðan,	es djöful hlægðu.

Kolgrímr lífli.*Islænder, 11. árh.***Et digt om Magnus den gode (o. 1038).**

Herstillis þarf hylli,	höf eru völd und Kalfi.
------------------------	-------------------------

Arnórr Þórðarson jarlaskáld.*Islandsk skjald, 11. árh.***1. Rognvaldsdrápa (o. 1046).**

1. Deilðisk af svát aldri	göndlar Njörðr i Gørðum
él grafninga þélar	gunnbráðr tíu háði.

[P.] *Tal med mig, kong Magnus; jeg fulgte din fader; da bar jeg mit hoved såret derfra (fra kampen), da hine fældede fyrsten; du elsker den elendige skare, forræderne mod deres herre, dem som frydede djævelen.*

[K.] *Þarf hylli herstillis, höf völd eru und Kalfi = Jeg trænger til fyrstens gunst; den halve magt er i Kalfs hænder.*

[A.] *1, 1. Deilðisk af aldri svát göndlar Njörðr gunnbráðr háði tíu él grafninga þélar i Gørðum = I det tidsrum af (kongens) liv gik det således, at den kampvurige kriger havde 10 kampe i Garderige.*

2. Réð Heita konr hleyti styrk lét oss of orkat
herþarfr við mik gǫrva; jarls mægð af því frægðar.

3. Saðr stillir hjalp snjóllum
sóltjalda Rognvaldi.

2. Hrynhenda, Magnúsdrápa.

1. Magnús, hlýð til máttigs óðar, mangi veit ek fremra annan; yppa rǫðumk yðru kappi, Jóta gramr, í kvæði fljótu; haukr réttur est þú, Hǫrða drótt- inn, hverr gramr es þér stórum verri; meiri verði þinn an þeira þrifnuðr allr, unz himinn rifnar.	3. Seinkun varð þás hlébarðs hanka hnikaði ór en ljóta bára.	4. Herskip vant af harða stinn- um hlunni geyst í salt et eystra; skjöldungr, stétt á skorum hvélðan skeiðar húf með gerzku reiði; vafðir litt, en vendir bifðusk, (varta hrökk, en niðr namsökkva)
2. Kljúfa létk í kaupfór dúfu knarra minn við borð en stinnu.		

2. Herþarfr Heita konr réð gǫrva hleyti við mik; styrk mægð jarls lét of orkat oss frægðar af því = *Den mod mændene gavnlige efterkommer af Heite knyttede en svogerskabsforbindelse med mig; det stærke svogerskab med jarlen skaffede mig berømmelse.*

3. Saðr stillir sóltjalda, hjalp snjóllum Rognvaldi = *Himlens sande herre, frels den modige Ragnvald.*

2. 1. Magnús, hlýð til máttigs óðar; ek veit mangi annan fremra; rǫð-umk yppa kappi yðru, Jóta gramr, í fljótu kvæði; þú est réttur haukr, Hǫrða dróttinn; hverr gramr es stórum verri þér; allr þrifnuðr þinn verði meiri an þeira, unz himinn rifnar = *Magnus lyt til det kraftige digt; jeg kender ingen anden ypperligere [end dig]; jeg vil fremsære din dygtighed, Jydernes fyrste, i et rytmerask kvad; du er en rigtig høg. Hørdernes hersker; enhver konge står langt tilbage for dig; din hele trivsel vorde større end hines, indtil himlen brister.*

2. Létk knarra minn við en stinnu borð kljúfa dúfu í kaupfór = *Jeg lod min skude med de stive planker kløve bølgen på en handelsrejse.*

3. Seinkun hanka hlébarðs varð, þás en ljóta bára hnikaði ór = *Skibet (mit skib) blev forsinket, da den hæslige bølge slog åren tilside (så at den ikke kunde bevæges rigtig).*

- geystisk hlýr, en hristi bára (hrími stokkin) búnar grimur. falma kvóðu, ægishjalmi; breiðask vissu, blágamms fœðir henja kolgu, yðrir dolgar
5. Rauðar bóruð randir síðan, rimmu Yggr, í sænskar byggðir; eigi gazt þú liðs-kost lágan, lands folk sótti þér til handa; austan þurðu, ulfa ferðar qldum kuðr, með hvíta skjöldu, tungu rjóðr, til tírar þinga teknir menn, ok dorr en reknu. 7. Ungan frá k þik, eyðir, þrøngva ulfa gráðar, þeira ráði; skyldir stökk með skæðan þokka skeiðarbrands fyr þér ór landi.
6. Austan komt með allra hæstum, Yggjar mós, í þrønzkar byggðir, fðrirjóðr, en fjandmenn yðra 8. Eignask namt þú, óðal þegna, allan Nóreg, gotna spjalli;

4. Vant geyst herskip af harða stinum hlunni í salt et eystra; skjöld- ungr, stétt á skeiðar húf, hvéðan skorum, með gerzku reiði; — vafðir lítt, en vendir bifðusk; hlýr geystisk, en bára hristi búnar grimur; varta, hrími stokkin, hrökk, en nam sökva niðr = *Du lod krigerskibet fare af den meget stive rullestok ud i Østersalt; fyrste, du besteg skibet med de hvælvede vel sammenføjede planker og den russiske takkelage; du betænkte dig ikke; masten rystede; forstavnene styrtede afsted og bølgen rystede de forgyldte hoveder; „varten“, med rimfrost på, rystede og sank duvende ned.*

5. Síðan bóruð rauðar randir, rimmu Yggr, í sænskar byggðir; eigi gazt þú lágan liðs-kost; lands folk sótti til handa þér; menn, teknir til tírar þinga, þurðu austan með hvíta skjöldu ok en reknu dorr, qldum kuðr rjóðr tungu ulfa ferðar = *Derpå lod du, kriger, mændene bære de røde skjolde op i de svenske bygder; det var intet ringe mandskab, du fik; landets befolkning gik dig tilhænde; mændene, valgte til berømmelige møder, drog rask afsted østfra med hvide skjolde og guldprydede spyd, kriger, berømt blandt mænd.*

6. Yggjar mós fðrirjóðr, komt austan með allra hæstum ægishjalmi í þrønzkar byggðir, en kvóðu fjandmenn yðra falma; dolgar yðrir, fœðir henja kolgu blágamms, vissu vesöld sina breiðask: fjandmenn þinir urðu at forða fjorvi hræddir = *Kriger, du kom østfra med den allerhøjeste skrækkeshjelm til de trønderske bygder, og man sagde, at eders fjender blev skrækslagne; eders fjender, kriger, mærkede, at deres elendighed voksede; de måtte frygtsomme bjerge deres liv.*

7. Frák þik, ulfa gráðar eyðir, ungan þrøngva ráði þeira; skyldir skeiðarbrands stökk með skæðan þokka ór landi fyr þér = *Jeg har hørt,*

- mangi ryðr þér mildingr annarr, fýris garmr, ok skeiðar stýri ;
Mæra gramr, til landa æri. stirðum helt of Stafangr norðan
stólum, bifðusk, fýri, álar,
9. Síðan vas þat 's suðr með láði uppi glóðu élmars typpi
siklingr ýtti flota miklum; eldi glik, i Dana-veldi.
skiði vas þá skriðar of auðit
11. Heyra skalt hvé herskjöld
skorðu, rendi Visundr norðan; bóruð,
samnask bað til hveirrar hqmlu hilmis kundr, til Venða grundar
(hræðask menn við ættar klæði heppinn drótt af hlunni sléttum
Gjúka, þótti gøfugt eiki hólug þorð) i steffjaméli;
gerzkum malmi) Peitu hjalma. aldri fráð enn, visi, valdið
10. Ljótu dreif á lypting útan Venða sorg, at døglingr spenði
lauðri bifðisk, golli rauðu, (flaustum vas þá flóð of ristit)
fastliga hneigði fúru, glæstri, fleiri skip til óðals þeira.

at du, kriger, så ung du var, bragte dem i en vanskelig stilling; søfareren måtte med fjendtligt sind flygte ud af landet for dig.

8 Þú namt eignask, gotna spjalli, allan Nóreg, óðal þegna; mangi annarr mildingr, Mæra gramr, ryðr til landa æri þér = *Du kom, mændenes ven, i besiddelse af hele Norge, mændenes odel; ingen anden fyrste, Mórernes konge, skaffer sig herredømme over lande, yngre end du.*

9. Síðan vas þat 's siklingr ýtti miklum flota suðr með láði; þá vas skorðu skiði of auðit skriðar; Visundr rendi norðan; bað samnask Peitu hjalma til hveirrar hqmlu; eiki þótti gøfugt gerzkum malmi; menn hræðask við klæði Gjúka ættar = *Síðan skete det, at fyrsten styrede den store flåde sydpå langs landet; da fik skibet lov til at skride; Visund løb nordfra; han befalede mænd med peitniske hjelme at samles til hver åre; skibet tyktes prægtigt med de russiske våben; mændene ræddes ved rustningen (de rustede krigere).*

10. Ljótu lauðri dreif útan á lypting ok skeiðar stýri bifðisk; fýris garmr hneigði fastliga fúru, glæstri golli rauðu; helt stirðum fýri-stólum norðan of Stafangr i Danaveldi; álar bifðusk; élmars typpi glóðu uppi, eldi glik = *Det stygge skum sprøjtede ind over løftingen og skibets rør rystede; vinden stødte kraftig til skibet, prydet med det røde guld; du styrede de stive stavne nordfra forbi Stavanger til Daneriget; strømmene skjalv og skibets mastetoppe skinnede foroven luende som ild.*

11. Hilmis kundr, skalt heyra i steffjaméli, hvé bóruð herskjöld til Venða grundar; drótt heppinn hólug þorð af sléttum hlunni; aldri fráð enn, at døglingr spenði fleiri skip til óðals þeira; visi, valdið Venða sorg; þá vas flóð of ristit flaustum = *Nu skal du høre, kongesøn, i et afsnit, hvorledes du forte krigsskjold til Vendernes land; heldig lod du de frosne*

12. Skjöldungr, fórt of óþjóð eldi, (verja) lá þar valkøstr hæri,
 auðit vas þá flotnum dauða; (vas þér sigr skaptr grams ens
 hæstan kynduð, hlenna þrýstir, digra
 hyrjar ljóma suðr at Jómi; virðum kunnr) an víða runnin
 hvergi þorði hallir varða varga ætt of klifa mætti.
 heiðit folk í virki breiðu;
 buðlungr, unnuð borgar-mönnum 14. Hefnir, fenguð yrkisefni,
 hjörtum eldi stalldræp hjörtu. Áleifs; gervik slikt at mólum;
 hlakka lætr þú hrælög drekka
 13. Skjöldungr, lézt við skira hauka; nú mun kvæði aukask;
 valdit fjórar hefr þú, randa rýrir
 Skothorgaró Venða sorgum; reyrar setrs, á einum vetri
 yngvi, vas sá frægr, es fenguð, (allvaldr, est þú ofvægr kallaðr)
 fõrnuðr þinn, við helming minna; qrva hriðir frækn of gõrvar.

stavne trække ned af den glatte rulle; aldrig har jeg hørt, at nogen konge før har ført flere skibe til deres odel; konge, du volder Vendernes sorg; da blev havet furet af skibe.

12. Skjöldungr, fórt eldi of óþjóð; þá vas flotnum auðit dauða; kynduð, hlenna þrýstir, hæstan hyrjar ljóma suðr at Jómi; heiðit folk þorði hvergi varða hallir í breiðu virki; buðlungr unnuð borgar-mönnum stalldræp hjörtu hjörtum eldi = *Konge, du lod ilden hæрге røverfolket; da måtte mændene dø; du tændte, røverkuer, højt flammende bål syd ved Jom; de hedenske mænd vovede ikke at væрге deres huse i den vide borg; konge, du indjog borgens mænd den største skræk med den skinnende ild.*

13. Skjöldungr, lézt valdit Venða sorgum við skira Skothorgaró; yngvi, sá fõrnuðr þinn, es fenguð við minna helming, vas frægr; þar lá hæri valkøstr, an varga ætt, víða runnin, mætti of klifa; þér vas sigr skaptr, virðum kunnr „verja“ ens digra grams = *Fyrste, du voldte Venderne kummer ved den klare Skodborgå; konge, det held, du fik med en langt mindre hæer, blev berømt; der lå for høje valdynger til at ulvens æt, kommen langvejs fra, kunde klatre op ad dem; dig blev der givet sejr, berømte søn(?) af den digre konge.*

14. Hefnir Áleifs, fenguð yrkisefni; þú lætr hlakkar hauka drekka hrælög; slikt gervik at mólum; nú mun kvæði aukask; fjórar qrva hriðir hefr þú, randa reyrar setrs rýrir, frækn of gõrvar á einum vetri; allvaldr, þú est kallaðr ofvægr = *Olafs søn, du skaffede stof til digtning; du lader ravnene drikke blod; sådant gør jeg til genstand for omtale; nu vil digtet øges; fire kampe har du. kriger, tapper haft i én vinter; konge, du kaldes uimodstælig.*

15. Vant keppinn Yggjar veðr viðr Helganes, þats mun æ uppi með-
 an heimrinn byggvísk; valgammr skók blóðugt fiðri í vápna rimmu; yngvi,

15. Keppinn vant, þat 's æ
mun uppi,
Yggjar veðr, meðan heimrinn
byggvisk,
(valgammr skók í vápna rimmu)
viðr Helganæs (blóðugt fiðri);
yngvi, fekt þú öll með hringum
(jarl vissi sik foldar missa)
þjóðum kuðr, en þú tókt síðan,
þeira flaust, við sigri meira.
16. Ótti, kunnud elgjum hætta
æðiveðrs á skelfðan græði,
fengins golls, eða fæðið ella
flestan aldr und drifnu tjaldi;
glikan berr þik hvössum hauki,
hollvinr minn, í lypting innan
(aldri skriðr und fylki friðra
farligt eiki) Visundr snarla.
17. Eigi létuð, jofra bági
yðru nafni mannkyn hafna;
hvártki flýr þú, hlenna þreytir,
hyr né malm í broddi styrjar;
hlunna es, sem roðull renni,
reiðar búningr, upp í heiði
(hrósak því es herskip glæsir
hlenna dolgr) eða vitar brenni.
18. Mönnum lizk, es mildingr
rennir
Meita hliðir sævar skíði,
unnir jafnt sem of-samt renni
engla fylki himna þengils.
19. Eyðendr frák at elska þjóðir
(inndrótt þin es hófð at minn-
um)

þjóðum kuðr, þú fekt öll þeira flaust með hringum, en þú tókt síðan við meira sigri; jarl vissi sik missa foldar = *Kraftig vandt du sejr i slaget ved Helganæs, som altid vil mindes så længe verden består; ravenen rystede sine blodige vinger i slaget; fyrste, berømt blandt folk, du erobrede alle deres skibe uden undtagelse og fik som følge deraf en større sejr; jarlen mærkede at han tabte landet.*

16. Ótti fengins golls, kunnud hætta elgjum æðiveðrs á skelfðan græði, eða fæðið ella flestan aldr und drifnu tjaldi; Visundr berr þik, hollvinr minn, snarla glikan hvössum hauki innan í lypting; aldri skriðr farligt eiki und friðra fylki = *Det erhvævede gulds frygt, du forstår det vovestykke at føre skibene ud på det oprørte hav eller også tilbringer du den meste tid under det skumbestænkte tælt; Visund bærer dig, min hulde ven, lig den kvasse høg rask i sin løfting; aldrig skrider et herligt skib med en skønnere konge ombord.*

17. Jofra bági, létuð eigi mannkyn hafna yðru nafni; hlenna þreytir, þú flýr hvártki hyr né malm í styrjar broddi; hlunna reiðar búningr es, sem roðull renni upp í heiði eða vitar brenni; hrósak því, es hlenna dolgr glæsir herskip = *Fyrsters modstander, du lod ikke menneskeslægten glemme dit navn; tyvenes kuer, du flyr hverken ild eller våben (stående) forrest i kampen; dit skibs prydelser er som når solen rinder op på den skyfri himmel eller bævner brænder; jeg priser det, at tyvenes fjende udruster sine krigsskibe prægtig.*

græði lostins goði et næsta
geima Vals í þessum heimi.

20. Skjöldungr, mun þér ann-
arr aldri
æðri gramr und sólu fœðask.

3. Magnúsdrápa.

1. Nú hykk rjóðanda reiðu   fim bar hirð til hqmlu
rógqrs, þvít veitk gqrva,   hervæðr ara bræðis;
(þegi seimbrotar) segja   salt skar húfi héltum
seggjum hneitis eggja;   hraustr þjóðkonungr austan;
vasat ellifu allra   þóru brimlogs rýri
ormsetrs hati vetra,   brún veðr at Sigtúnum.

2. Þing bauð út enn ungi   3. Gekk á Svipjóð sökkti
eggrjóðandi þjóðum,   Sveins, es fremð vann eina;
fýstisk Áleifs austan
afkart sonar hjarta;

18. Mönnum lízk, es mildingr rennir sævar skiði Meita hlífir, jafnt sem engla fylki himna þengils renni unnir ofsamt = *Det forekommer mændene, når fyrsten lader skibet løbe henover havet, ganske som om det var himmel-kongens engleskarer, der samlet svævede hen over bølgerne.*

19. Frák, at þjóðir elska eyðendr græði lostins geima Vals et næsta goði í þessum heimi; inndrótt þin es hqfð at minnum = *Jeg ved, at folket elsker søkrigeren næst efter gud i denne verden; din hirdskare vil (altid) mindes.*

20. Skjöldungr, annarr gramr, æðri þér, mun aldri fœðask und sólu = *Fyrste, en anden konge, ypperligere end du, vil der aldrig fødes på jorden.*

3, 1. Nú hykk segja seggjum reiðu rógqrs rjóðanda hneitis eggja, þvít veitk gqrva; seimbrotar þegi; ormsetrs hati vasat allra ellifu vetra, þás hraustr Hqrða vinr glæsti herskip ór Gqrðum = *Nu vil jeg fortælle mændene om den kampriske krigers forhold, ti jeg kender dem fuldkommen; mændene være tavse; den gavmilde mand var ikke helt elleve år gammel, da Hørdernes tapre ven rustede sine krigsskibe prægtig fra Garderige.*

2. Enn ungi eggrjóðandi bauð þjóðum út þing; fim hirð ara bræðis bar hervæðr til hqmlu; hraustr þjóðkonungr skar austan salt héltum húfi; brún veðr þóru brimlogs rýri at Sigtúnum = *Den unge kriger bød folk at samles til udfærd; krigerens flinke hird førte hæklæder til åretollen; den tapre folkekonge furede havet østfra med det iskolde skib; den skarpe vind førte den gavmilde mand til Sigtun.*

nótt heið ok dag dróttins
dygg ferð Jaðarbyggva;
fýst það gramr í geystu
gifrs veðri sér hlifa.

at frammi í gný grimmum
grafnings und kló hrafni
fúss lézk falla ræsir
feigr eða Danmörk eiga.

4. Flæði fylkir reiði
framr þjóðkonungs ramma,
stökk fyr auðvin órum
armsvells hati „gellir“;
létaf Nóregs njóta
nýtr þengill gram lengi;
hann rak Svein af sinum
sóknjarfr fǫður-arfi.

6. Segja munk, hvé Sygna
snarfengjan bar þengil
hallr ok hrími sollinn
hléborðs visundr norðan;
setti þjóðr at breiðu
brynþings (fetilstinga
fús tók ǫld við æsi)
Jóttlandi gramr branda.

5. Afkárliq varð, jarla,
orðgnótt, súf hlaut dróttinn;
fylgði efnð, því 's ylgjar
angrtælir réð mæla,

7. Náði siklingr síðan
snjallr ok Danmörk allri
(mótttr óx drengja dróttins)
dýrr Nóregi at stýra;

3. Sökkvi Sveins, es vann fremð eina, gekk á Svihjóð; afkart hjarta sonar Áleifs fýstisk austan; dygg ferð heið dróttins Jaðarbyggva nótt ok dag; gramr það fýst í geystu gifrs veðri hlifa sér = *Svens modstander, som udførte lutter bedrifter, gik i land i Sverrig; Olafs søns hidsige hjerte vilde østfra; brave skarer ventede på Jæderboernes fyrste nat og dag; kongen lod sin attrå i sit voldsomme sind beskytte sig.*

4. Framr fylkir flæði ramma reiði þjóðkonungs; armsvells hati stökk „gellir“ fyr auðvin órum; nýtr þengill létat gram lengi njóta Nóregs; hann rak sóknjarfr Svein af sinum fǫður-arfi = *Den dygtige konge flygtede for folkekongens stærke vrede; den gavmilde mand flygtede for vor rigdomsven; den dygtige konge lod fyrsten ikke længe nyde Norge; han drev kampdjærv Sven bort fra sin faderarv.*

5. Orðgnótt, súf dróttinn jarla hlaut, varð afkárliq; efnð fylgði því 's ylgjar angrtælir réð mæla, at ræsir lézk fúss falla feigr frammi und kló hrafni í grimmum gný grafnings eða eiga Danmörk = *Den ordrigdom, som jarlernes herre havde fåt, viste sig kraftig; der fulgte handling med det, som krigeren sagde, at han erklærede sig rede til at falde død frem under ravnens klo i den grimme kamp eller også erobre Danmark.*

6. Munk segja, hvé hléborðs visundr, hallr ok sollinn hrími, bar snarfengjan þengil Sygna norðan; gramr, brynþings þjóðr, setti branda at breiðu Jóttlandi; ǫld tók fús við æsi fetilstinga = *Jeg vil fortælle, hvorledes skibet, hældende og fuldt af rim, førte Sogns sejrige fyrste nordfra; kongen, kampbyderen, førte forstavnene mod det brede Jylland: folket tog glæde mod krigeren.*

engr hefr annarr þengill áðr svá gnógu láði (bráskat bragnings þroski) barnungr und sik þrungit.	valska rauð fyr viðu Vestlandi gramr branda.
8. Vann, þás Vinðr of minnir vápnhrið konungr, síðan; sveið ófám at Jómi illvirkja hræ stillir; búk dró bráðla steikðan blóðugr vargr af glóðum; rann á óskirð enni allfrekr bani hallar.	10. Óð með øxi breiða óðæsinn framn ræsir, varð of hilmí Hǫrða hjørðynr, ok varp brynju; þás of skapt, en skipti skapvörðr himins jörðu, (Hel klauf hausa fólva) hendr tvær jofurs spendu.
9. Fúss lét á Ré ræsir rammþing háit Glamma;	11. Svá hlóð siklingr hǫvan snarr af ulfa barri (hrósak hugfulls vísa) hrækqost fira (ævi),

7. Snjallr, dýrr siklingr náði síðan at stýra Noregi ok allri Danmörk; mǫttr drengja dróttins óx; engr annarr þengill hefr barnungr þrungit und sik áðr svá gnógu láði; þroski bragnings bráskat = *Den modige, herlige fyrste opnåde siden at styre Norge og hele Danmark; mændenes herres magt voksede; ingen anden fyrste har barneung för underkastet sig et så stort land; fyrstens trivsel svigtete ikke.*

8. Konungr vann vápnhrið, þás Vinðr of minnir síðan; stillir sveið ófám illvirkja hræ at Jómi; blóðugr vargr dró búk, bráðla steikðan, af glóðum; allfrekr bani hallar rann á óskirð enni = *Kongen holdt et slag, som Venderne altid vil mindes; fyrsten brændte mange ildgærningsmænds legemer ved Jom; den blodige ulv trak kroppene, hurtig stegte, af ilden; den grådige flamme spillede på de udøbte pander.*

9. Ræsir lét fúss rammþing Glamma háit á Ré; gramr rauð valska branda fyr viðu Vestlandi = *Kongen havde gjerne en kamp på Rügen; fyrsten rødfarvede de vælske sværd ved det store Vestland.*

10. Ræsir óð óðæsinn framn með breiða øxi ok varp brynju — hjørðynr varð of hilmí Hǫrða —, þás tvær hendr jofurs spendu of skapt, en skapvörðr himins skipti jörðu; Hel klauf fólva hausa = *Kongen trængte ufortrøden frem med den brede økse og kastede brynjen, — der blev en kamp omkring Hørdernes fyrste —, da kongens bægge hænder omspændte skaftet, men himlens hersker delte landet; Hel kløvede de blege hjørneskaller.*

11. Snarr siklingr fira hlóð svá hǫvan hrækqost af ulfa barri — hrósak ævi hugfulls vísa —, at marr áleggjar Yggjar vífs allnátfforull máttit klifa

at áleggjar Yggjar
allnáttföruall máttit
(öld lá vitt), þótt vildi,
vifs marr yfir klifa.

12. Vitt hefk heyrt at heiti
Helganes, þars elgi
vágs enn víða frægi
vargteitir hrauð marga;
røkr öndurt það randir
reggbúss saman leggja,
rógskýja helt, Rygja,
regni haustnótt gegnum.

13. Skeiðr tók Bjarnar bróður
ballr Skónunga allar
(þjóð røri þeirar tíðar
þingat) gramr með hringum.

14. Dørr lét drengja harri
drjúgspakr af þrek fljúga
(glæddi eldr af oddum)
almi skept á hjalma;
létat hilmir hneiti,
Hogna væðr í gögnum
jörn flugu þykt sem þyrnir,
þél harðara sparðan.

15. Sveins manna rekr sunnan
sondug lik at ströndum;
vitt sér öld fyr útan
Jótland, hvar hræ fljóta;
vitnir dregr ör vatni
(vann Áleifs sonr bannat),
búk slitr vargr í vikum,
valkøst (ara føstu).

yfir, þótt vildi; öld lá vitt = *Mændenes raske fyrste opkastede så høje ligdynger af ulveføde — jeg lovpriser den modige fyrstes liv —, at den natomflakkende ulv ikke kunde bestige dem, selv om den vilde; mændene lå døde vidt omkring.*

12. Hefk heyrt, at heiti vitt Helganes, þars enn víða frægi vargteitir hrauð marga vágs elgi; öndurt røkr það reggbúss Rygja leggja saman randir; regni rógskýja helt gegnum haustnótt = *Jeg har hørt, at det hedder det brede Helgenæs, hvor den videnom navnkundige kriger ryddede så mange skibe; i begyndelsen af tusmørket bød søfareren Rygerne at begynde kampen; slaget varede hele høstnatten igennem.*

13. Ballr gramr Skónunga tók skeiðr bróður Bjarnar allar með hringum; þjóð røri þingat þeirar tíðar = *Skåningernes stærke fyrste erobrede alle Svens skibe uden undtagelse; med et sådant held rode man derhen.*

14. Drjúgspakr drengja harri lét dörr, almi skept, fljúga af þrek á hjalma; eldr glæddi af oddum; hilmir létat hneiti, þél harðara, sparðan; jörn flugu þykt sem þyrnir í gögnum Hogni væðr = *Mændenes meget kloge fyrste lod de ælmeskæftede spyd flyve af kraft mod hjælmene; gnister fløj ud af oddene; kongen sparte ikke sværdet, hårdere end en fl; jærnene fløj, tætte som tjørne, igennem rustningerne.*

15. Sondug lik Sveins manna rekr sunnan at ströndum; öld sér vitt fyr útan Jótland, hvar hræ fljóta; vitnir dregr valkøst ör vatni; vargr slitr búk í vikum; Áleifs sonr vann bannat ara føstu = *De sandede lig af Svens mænd driver syd fra ind til stranden; folk ser videnom uden for Jylland, hvor ligene*

16. Uppgöngu vann yngvi
auðlógangi, gnógan
gerði hilmir Hqrða
hjørþey, á Skáneyju.
17. Svik réð eigi eklu
allvaldr Dqnum gjalda;
lét fullhugaðr falla
Falstrbyggva lið tyggi;
hlóð, en hála téðu
hirðmenn ara grenni,
auðar þorn fyr qrnú
ungr valkqstu þunga.
18. Enn rauð frón á Fjóni,
fold sótti gramr dróttar,
(ráns galt herr frá hqnum)
hringserks lituðr merki;
minnsk qld, hverr annan
jafnþarfr hlqum hrafni
(qrt gat hilmir hjarta)
herskyldir tqg fylði.
19. Ungr skjöldungr stigr aldri
jafnmildir á við skilðan
(þess vas grams) und gömlum
(gnóg rausn) Ymis hausi.

*flyder; ulven trækker ligdyngen op af vandet og slider i kroppene i vig-
erne; Olavs søn forbød ørnen at faste.*

16. Yngvi auðlógangi vann uppgöngu á Skáneyju; hilmir Hqrða gerði
gnógan hjørþey = *Den gavmilde fyrste gjorde landgang i Skåne; Hørð-
ernes konge holdt kamp i rigeligt mål.*

17. Allvaldr réð eigi gjalda Dqnum svik eklu; fullhugaðr tyggi lét lið
Falstrbyggva falla; ungr auðar þorn hlóð þunga valkqstu fyr qrnú, en hirð-
menn téðu hála ara grenni = *Kongen gengældte ikke mangelfuldt Danerne
deres svig; den fuldtmodige fyrste lod Falstringernes mandskab falde;
den unge mand opdyngede tunge valdynger til ørnene; men hirdmændene
hjalp dygtig ørnenes ven.*

18. Enn rauð hringserks lituðr frón merki á Fjóni; gramr dróttar
sótti fold; herr galt ráns frá hqnum; qld minnsk, hverr herskyldir, jafn-
þarfr hlqum hrafni, fylði annan tqg; hilmir gat qrt hjarta = *Fremdeles
rødfarvede krigeren de strålende faner på Fyn; mændenes konge kæmp-
ede om landet; mændene måtte undgælde for deres ran af ham; folk om-
taler, hvilken kriger, lige så gavnlig for den sorte ravn, har fyldt den
anden tier; fyrsten fik et modigt hjerte.*

19. Aldri stigr jafnmildir ungr skjöldungr und gömlum Ymis hausi á
skilðan við; rausn þess grams vas gnóg = *Aldrig bestiger en så gavmild
ung konge her på jorden det sammenføjede skib; den fyrstes pragtud-
foldelse var stor.*

4. Et digt om Hermundr Illugason.

Hjálp dýrr konungr dýrum   dags grundar Hermundi.

5. Þórfinnssdrápa.

1. Hétk, þás (hvern vetr) sötum, hrafns verðgjafa, (jafnan lið drakk gramr á góðar) gagnvart (skipa sagnir).	4. Nú hykk slíðrhugaðs segja, sið léttir mér striða, (þýtr alföður) ýtum jarls kostu (brim hrosta).
2. Orms felli drakk allan (alkostigr) fen hrosta (rausn drýgði þá ræsir) Rognvalds niðr í gognum.	5. Hilmir rauð í hjalma hreggi skelkvings eggjar, fór áðr fimtán væri fetrjóðr hugins vetra; görr lézk grund at verja geðfrækn ok til sækja, æri Einars hlýra, engr mannr und skýranni.
3. Bera sýn of mik minir morðkends taka enda þess of þengils sessa þung mein synir ungir.	

4. Dýrr konungr dags grundar, hjálp dýrum Hermundi = *Hímlens herlige konge, hjælp den herlige Hermund.*

5, 1. Hétk hrafns verðgjafa, þás sötum gagnvart; gramr drakk jafnan hvern vetr lið á góðar skipa sagnir = *Jeg tiltalte (drak til) krigeren, da jeg sad ligeoverfor ham; fyrsten drak altid hver vinter det brave mandskab til.*

2. Rognvalds niðr drakk brosta fen allan orms felli í gognum; alkostigr ræsir drýgði þá rausn = *Rognvalds ætling holdt drikkelag hele vinteren igennem; den udmærkede fyrste udfoldede den pragt.*

3. Minir ungir synir taka bera sýn þung mein of mik of enda þess morðkends þengils sessa = *Mine unge sønner begynder at nære øjensynlig tung sorg for mig i anledning af den kampvante fyrstevens død.*

4. Nú hykk segja ýtum kostu slíðrhugaðs jarls — sið léttir mér striða —; hrosta brim alföður þýtr = *Nu vil jeg fortælle folk om den farlig-modige jarls egenskaber — sent vil min kummer lettes —; digtet bruser frem.*

5. Hilmir rauð skelkvings eggjar í hjalma hreggi; fetrjóðr hugins fór, áðr væri fimtán vetra; engr mannr und skýranni lézk æri hlýra Einars görr at verja grund ok geðfrækn sækja til = *Fyrsten rødfarvede sværdets ægge i kampen; krigeren begav sig afsted for han var 15 år; ingen mand under*

6. Endr hykk Karli kendu kyndóm jöfur brynju (land vasa lofðungs kundar laust) fyr Dýrnes austan; fimm snekkjum réð frammi flugstyggr við hug dyggvan rausnarmaðr at ræsis reiðr ellifu skeiðum.
7. At lögðu skip skatnar skilit, fell herr á þiljur; svómu jörn í ómu óðhørð Skota blóði; stall drapa, strengir gullu, stál beit, en rann sveiti, broðdr fló, bifðusk oddar hjartir, þengils hjarta.
8. Þrima vas þvigit skemri (þat vas skjótt) með spjótum; mætr við minna neyti minn dróttinn rak flóttu; gall, áðr, grams menn, felli, gunnmór of her sórum (hann vá sigr fyr sunnan Sandvik), ruðu branda.
9. Ulfs tuggu rauð eggjar, eitt þars Torfnes heitir, ungr olli því þengill, (þat vas mánadag), fránar; sungu þar, til þinga, þunn, fyr Ekkjal sunnan, sverð, es siklingr barðisk snarr við Skotlands harra.

himlen har vist sig, yngre end Einars broder, rede til at væрге sit land og uforfærdet til at erobre (et land).

6. Hykk jöfur endr kendu Karli brynju kyndóm fyr austan Dýrnes; land lofðungs kundar vasa laust; flugstyggr rausnarmaðr réð reiðr fimm snekkjum við dyggvan hug frammi at ellifu skeiðum ræsis = *Jeg ved, at fyrsten fordum lod Karl føle en kamp østfor Dyrnes; hans land var ikke løst (ikke til at erobre); den flugtsky, dygtige mand angreb opflammet og med modigt sind med 5 snekker fyrstens 11 skibe i fronten.*

7. Skatnar lögðu skilit skip at; herr fell á þiljur; óðhørð jörn svómu í ómu blóði Skota; þengils hjarta drapa stall; strengir gullu, broðdr fló; hjartir oddar bifðusk; stál beit en sveiti rann = *Mændene lagde utvivlrådigt skibene til; hæren faldt på dækket; de meget hårde jærn svømmede i Skotternes dampende blod; fyrstens hjærte var uforfærdet; strængene klang, pilene fløj; de blanke odde bævede; stålet bed og blodet flød.*

8. Þrima vas þvigit skemri með spjótum; minn mætr dróttinn rak flóttu við minna neyti; þat vas skjótt; gunnmór gall of sórum her; grams menn ruðu branda áðr felli; hann vá sigr fyr sunnan Sandvik = *Kampen varede længe (idet man skød) med spyd; min herlige fyrste drev flugten uagtet han havde en mindre skare; det gik hurtig; ravnene skreg over den sårede hær; fyrstens (kongens?) mænd rødfarvede sværdene, før de faldt; han vandt sejr syd for Sandvig.*

9. Fránar eggjar rauð ulfs tuggu, þars eitt heitir Torfnes, — ungr þengill olli því —; þat vas mánadag; þar sungu þunn sverð, es siklingr snarr til þinga barðisk fyr sunnan Ekkjal við harra Skotlands = *De skarpe*

10. Hátt bar Hjalta dróttinn hjalm at geira jalmi, ógnstærir rauð Írum odd, í ferðar broddi; minn dróttinn naut máttar míldr und brezkum skildi, hendi Hlǫðvis frændi hermenn, en tóksk senna.	12. Veitk þars Vatsfjörðr heitir (vask í miklum haska) mins (við mannkyns reyni) merki dróttins verka; þjóð bar skjótt af skeiðum skjaldborg fria morgin; gǫrla sák at gindi grár ulfr of ná sǫrum.
11. Týndusk ból, þás brendu (bráskat þat dægr háski) stǫkk í reyr en roknu rauðr eldr, Skota veldi; morðkennir galt mǫnnum mein; á sumri einu fengu þeir við þengil þimr sinnum hlut minna.	13. Nemi drótt, hvé sæ sótti snarlyndr konungr jarla; eigi þraut við ægi ofvægjan gram bægja. 14. Ýmist vann sá unnar, írsk fell drótt, þás sótti,

ægge rǫðfarvedes i legemerne, hvor et sted hedder Torfnæs —, den unge fyrste voldte det; det var en mandag; dér sang de tynde sværd, hvor den til ting raske fyrste kæmpede syd for Ekkjal med Skotlands konge.

10. Hjalta dróttinn bar hátt hjalm í ferðar broddi at geira jalmi; ógnstærir rauð Írum odd; minn míldr dróttinn naut máttar und brezkum skildi, en senna tóksk; Hlǫðvis frændi hendi hermenn = *Shetlendernes fyrste bar sin hjælm höjt i spidsen for hæren i kampen; krigeren rǫðfarvede spydet i Irernes blod; min gavmilde fyrste viste sin kraft udstyret med sit brittiske (vælske) skjold, og kampen begyndte; Hlǫðves ætling indhæntede (og dræbte) krigerne.*

11. Ból týndusk, þás brendu Skota veldi; rauðr eldr stǫkk í en roknu reyr; þat dægr bráskat háski; morðkennir galt mǫnnum mein; á einu sumri fengu þeir þimr sinnum minna hlut við þengil = *Gårdene gik til grunde, da de brændte Skotternes rige; den røde flamme sprang i den rygende halm; den dag var der fare på færde; krigeren gengældte mændene deres svig; de blev 3 gange i én sommer overvundne af fyrsten.*

12. Veitk merki verka míns dróttins, þars heitir Vatsfjörðr; vask í miklum haska við mannkyns reyni; þjóð bar skjótt skjaldborg af skeiðum fria morgin; sák gǫrla, at grár ulfr gindi of sǫrum ná = *Jeg ved at vidnesbyrd om min herres gærning findes ved det sted, som hedder Vatsfjord; jeg var i stor fare med fyrsten; krigerne bar hurtig skjoldborgen op af skibene fredag morgen; jeg så tydelig, at den grå ulv gabede over de blodige lig.*

13. Drótt nemi, hvé snarlyndr konungr jarla sótti sæ; eigi þraut ofvægjan gram bægja við ægi = *Folk høre, hvorledes han, den raske konge*

Baldr, eða brezkar aldir, brann eldr, Skota veldi.	(vé það vísi knýja) verðung ara tungu; hyrr óx, hallir þurru, herdrótt rak þar flóttu, eim hratt, en laust ljóma limdolgr, náar himni.
15. Ein vas sús Engla minnir eggrið né mun síðan, hefr við helming, meiri, hringdrifr komit þingat; bitu sverð, en þar þurðu, þunngr fyr Mön sunnan Rognvalds kind, und randir ramlig folk, ens gamla.	17. Margr vas millum borga, mildingr þröng at hildi, horna-blóstr, þars hristisk hugsterks jöfurs merki; vætr brá, 's vigljöss þótti, vargsteypis her greypum,
16. Stöng bar jarl á Engla ættgrund, en rauð stundum	

blandt jarler, færdeles til søs; den kraftige fyrste svigtede ikke overfor havet(s kraft).

14. Ýmist vann sá unnar Baldr, þás sótti Skota veldi: irsk drótt fell eða brezkar aldir; eldr brann = *Snart udførte krigeren, som hærgede Skotland, dette, snart hint: irske mænd faldt eller brittiske folk; (også) ilden flammede.*

15. Ein vas eggrið, sús Engla minnir, né mun síðan meiri; hringdrifr hefr komit þingat við helming; þunngr sverð bitu kind Rognvalds ens gamla fyr sunnan Mön, en þar þurðu ramlig folk und randir = *Der stod en kamp, som Anglerne vil mindes og der vil aldrig holdes nogen større; den gavmilde fyrste kom derhen med sin krigerskare; de tynde sværd bed for den gamle Rognvalds ætling syd for Man, men der styrtede kraftige folk ud i kampen.*

16. Jarl bar stöng á ættgrund Engla, en verðung rauð stundum tungu ara; vísi það knýja vé; hyrr óx, hallir þurru — herdrótt rak þar flóttu —; limdolgr hratt eim, en ljóma laust náar himni = *Jarlen lod bæere fanestænger op på Anglernes land; hans skare rødfarvede ofte ørnens tunge: fyrsten bad at fanerne skulde føres frem med kraft; ilden voksede, husene fortæredes, — krigerne forfulgte de flygtende —, flammen udspyede damp og ildskæret lyste op imod himlen.*

17. Margr horna-blóstr vas millum borga, þars merki hugsterks jöfurs hristisk; mildingr þröng at hildi; vætr uggs brá greypum her vargsteypis. es morginn þótti vigljöss; jörn skulfu, en ulfar tuggu hræ = *Megen lurklang hørtes mellem borgene, hvor den modige fyrstes fane vejede; han var ivrig efter at kæmpe; ingen frygt påkom de fredløses fjendes frygte-*

skulfu jörn en ulfar,
uggs, morginn, hræ tuggu.

18. Harri fekk í hverri
Hjaltlands þrumu branda
(greppr vill grams dýrð yppa)
gagn, sás hæstr vas bragna.

19. Ek em, siz ýtar hnekðu,
jarla, sætt, es vættik,
(jofn fengusk hræ hröfnum)
hegju trauðr at segja;
sleit fyrir eyjar útan
allvaldr blóu tjaldi;
hafði hreggsvöl dúfa
hrími fast um lima.

20. Óskepna varð uppi
endr, þás mǫrgum kendi
háligt róg at hniga,
hǫrð, þars jarlar þǫrðusk;
nær réðusk ástmenn órir,
oddhrið es varð (síðan
öld fekk mein en milda
mǫrg) fyrir Rauðabjörgum.

21. Hvárn tveggja sák hǫggva
hrið á Pétlandsfirði
(ór þrifusk mein at meiri)
minn auðgjafa sína;
sær blezk, en dreif dreyri
dökk á saumfór klökkva,

líge hæer, da morgenen blev kamplys nok; jærnene rystede og ulvene sled i ligene.

18. Harri Hjaltlands, sás vas hæstr bragna, fekk gagn í hverri branda þrumu; greppr vill yppa dýrð grams = *Shetlands fyrste, som overgik alle andre, vandt sejr i enhver kamp; digteren vil fremsføre jarlens ypperlighed.*

19. Ek em trauðr at segja hegju jarla, siz ýtar hnekðu sætt, es vættik; jofn hræ fengusk hröfnum; allvaldr sleit blóu tjaldi fyrir útan eyjar; hreggsvöl dúfa hafði hrími „fast um lima“ = *Jeg er villig til at fortælle om jarlernes skæbne, siden mændene, hvad jeg antager, forstyrrede freden mellem dem; i ligelig grad skaffede de ravnene føde; fyrsten sled det sorte telt udenfor øerne; den stormkolde bølge havde . . . . .*

20. Endr varð hǫrð óskepna uppi, þars jarlar þǫrðusk, þás háligt róg kendi mǫrgum at hniga; órir ástmenn réðusk nær, es oddhrið varð fyrir Rauðabjörgum; mǫrg en milda öld fekk síðan mein = *Fordum opstod der den hårde vanskæbne, hvor jarlerne kæmpede, dengang da den stærke bagvaskelse lærte (bragte) mange (til) at segne; vore kære venner angreb hinanden, da kampen opstod foran Rødebjerg; mange fredeligsindede mænd fik deraf mén.*

21. Sák hvárn tveggja minn auðgjafa hǫggva sína hrið á Pétlandsfirði; ór mein þrifusk at meiri, sær blezk, en dökk dreyri dreif á klökkva saumfór; sveita skaut á skjaldrim; skokkr vas stokkinn blóði = *Jeg så bægge mine guldgivere hugge hinandens mænd på Pétlandsfjorden; så meget større blev min sorg; søen blandedes (med blod), men det mørke blod strømmede ud på det smidige skib; blodet faldt på skjoldet, skibene var blodbestænkte.*

skaut á skjaldrim sveita,
skokkr vas blóði stokkinn.

22. Gramr mundi sá gømlu
gunnbráðr und sik láði
(hann fekk miklu minni
mannspjöll) koma øllu,
ef ilendra Endils
ættstafr hafa knætti
(vélti herr of Hjalta)
hjaln-Þrótta lið (dróttin).

23. Hringstriði varð hlýða
herr frá Þursaskerjum,
rétt segik þjóð hverr þótti
Þórfinnr, til Dyflinnar.

24. Björt verðr sól at svartri,
søkkir fold í mar dökkvan,
brestr erfiði Austra,
allr glymr sær á fjøllum,
áðr at Eyjum friðri
(inndróttar) Þórfinni
(þeim hjalpi goð geymi)
gæðingr myni fæðask.

25. Ættbæti firr ítran
allriks, en biðk líkna
trúra tyggja dýrum,
Torf-Einars goð meinum.

22. Sá gunnbráðr gramr mundi koma øllu gømlu láði und sik — hann fekk miklu minni mannsþjöll —, ef ættstafr Endils knætti hafa lið ilendra hjalm-Þrótta; herr of vélti Hjalta dróttin = *Den kamprasker fyrste vilde have erobret hele det gamle land — han mistede langt mindre mandskab —, hvis jarlen havde haft de indenlandske krigeres følge; hæren svigtede Sheillændernes fyrste.*

23. Herr varð hlýða hringstriði frá Þursaskerjum til Dyflinnar; segik þjóð rétt, hverr Þórfinnr þótti = *Mændene måtte adlyde den gavmilde fyrste lige fra Turseskærene til Dublin; jeg fortæller folk rigtig, hvor stor Torfin ansås at være.*

24. Björt sól verðr at svartri, fold søkkir í dökkvan mar, erfiði Austra brestr, sær glymr allr á fjøllum, áðr gæðingr friðri Þórfinni myni fæðask at Eyjum; goð hjalpi þeim geymi inndróttar = *Den strålende sol bliver sort, jorden synker i det mørke hav, himlen brister og hele havet bruser ovenover fjældene, før end en ædling, herligere end Torfin, fødes på Øerne; gud hjælpe den hirdskarens beskytter.*

25. Goð, firr ítran ættbæti allriks Torf-Einars meinum, en biðk dýrum tyggja trúra líkna = *Gud, fjærn det herlige medlem af Torv-Einars æt fra alle mén, og jeg beder om sikker nåde for den herlige fyrste.*

6. Erfiðrápa om kong Harald háðráde (o. 1067).

1. Rauð, en rýrt varð síðan, (rann eldr of sjöt manna) frána egg á Fjóni, Fjónbyggva lið, tyggi. 2. Hjalrnóru lét heyra hitzi, es rauð, fyr Nizi, tyggi, tyrfings eggjar tvær, áðr mannfall væri; naðrs borð skriðu norðan nýs at allvalds fýsi; hlaut til Hallands skjóta hrafnparrfr konungr stafni. 3. Hrauð, sás hvergi flæði, heiðmildr Dana skeiðir	gláðr und golli roðnum, geirjalm, konungr hjalmi; skjaldborg raufsk, en skúfar, skaut hoddglötuðr oddum bragna brynjur gognum, buðlungs, of ná sungu. 4. Gekkat Sveinn af snekkju saklaust enn forhrausti (malnr kom harðr við hjalma) hugi minn es þat, sinni; fars-kostr hlaut at fljóta fljótmæltis vinar Jóta, áðr an oðlingr flæði, auðr, frá verðung dauðri.

6, 1. Tyggi rauð frána egg á Fjóni, en Fjónbyggva lið varð síðan rýrt; eldr rann of sjöt manna = *Kongen rødfarvede den skarpe æg på Fyn; og Fynboernes mandskab blev forminsket; ilden løb over mændenes boliger.*

2. Tyggi lét hjalrnóru heyra, es rauð tvær tyrfings eggjar, áðr mannfall væri, hitzi fyr Nizi; borð nýs naðrs skriðu norðan at fýsi allvalds; hrafnparrfr konungr hlaut skjóta stafni til Hallands = *Fyrsten lod krigerne høre, da han rødfarvede sværdets to ægge før end der blev mandefald hist foran Niz; den nye drage skred nordfra ifølge kongens lyst; den ravenen nyttige konge skød staven hen til Halland.*

3. Heiðmildr konungr, sás hvergi flæði geirjalm, hrauð gláðr und golli roðnum hjalmi skeiðir Dana; skjaldborg buðlungs raufsk, en skúfar sungu of ná; hoddglötuðr skaut oddum gognum brynjur bragna = *Den gavmilde konge, som aldrig veg tilbage for kamp, ryddede glad med den forgyldte hjelm Danernes skibe; fyrstens skjoldborg opløste sig og sværdene sang over ligene; den gavmilde skød oddene gennem mændenes brynjer.*

4. Enn forhrausti Sveinn gekkat saklaust af snekkju sinni; hugi minn es þat; malnr kom harðr við hjalma; fars-kostr fljótmæltis vinar Jóta hlaut at fljóta auðr, áðr an oðlingr flæði frá dauðri verðung = *Den meget tapre Sven forlod ikke uden tvingende grund sin snekke; så tænker jeg; den hårde malnr havde ramt hjælmene; Jydernes veltalende vens skib måtte flyde folketomt, før kongen flygtede fra den døde hird.*

5. Svalg áttbogi ylgjar ógóðr, en varð blóði græðir grœnn at rauðum, grandauknum ná, blandinn.	heit dvinuðu Heina; hyrr gerði þá kyrra.
6. Sumar hvern frekum erni.	9. Þung rauð jörn á Englum eirlaust, né kœmr meira, vísi, vel, nær Úsu, valfall of her snjallan.
7. Gengr í ætt, þats yngvi Upplendinga brendi (þjóð galt ræsis reiði) rönn (þess's fremstr vas manna), vildut oflgar aldir, áðr vas stýrt til váða, grams dolgum feksk galgi, gagnprýðanda hlýða.	10. Fell at fundi stillis, (framm óðu vé) móðu, ámt fló grjót, á Gauta glóð heitr ofan sveiti; þjóð hykk þaðra nýðu þúsundum torfúsa (spjót flugu) líf at láta (laus í gumna hausum).
8. Eymðit ráð við Rauma reiðr Eydana meiðir;	

5. Ógóðr áttbogi ylgjar svalg grandauknum ná, en grœnn græðir varð, blóði blandinn, at rauðum = *Ulvindens stemme slægt slugte de forrådnede lig, men det grønne hav blev, blandet med blod, rødt.*

6. *Enhver sommer [gav fyrsten føde] den grådige ørn.*

7. Gengr í ætt, þats yngvi brendi rönn Upplendinga; þjóð galt reiði ræsis þess's fremstr vas manna; oflgar aldir vildut hlýða gagnprýðanda; áðr vas stýrt til váða; galgi feksk dolgum grams = *Det er et slægtsmærke, at kongen afbrændte Oplændingernes huse; folk måtte undgælde for den fyrstes vrede, som var den ypperste af mænd; de kraftige mænd vilde ikke adlyde sejrherren; før var der fare på færde, men til kongens fjender blev der skaffet en galge.*

8. Reiðr Eydana meiðir eymðit ráð við Rauma; heit Heina dvinuðu; hyrr gerði þá kyrra = *Ødanernes vrede banemand tog ikke mildt på Rømerne; Henernes trusler stansede; ilden bragte dem til ro.*

9. Vísi rauð eirlaust þung jörn á Englum nær Úsu; né kœmr vel meira valfall of snjallan her = *Fyrsten rødfarvede skånsestøst de tunge sværd i Anglernes blod nærved Usa; der kommer aldrig et meget større mandefald i en modig hær.*

10. Heitr sveiti fell at fundi stillis ofan á móðu glóð-Gauta; ámt grjót fló; vé óðu framm; hykk þjóð nýðu þaðra torfúsa at láta líf þúsundum; spjót flugu laus í gumna hausum = *Det varme blod strømmede ved kongens møde (kamp) ned på mændene; de mørke stene fløj; fæverne stormede*

11. Gagn fekk gjafvinnr Sygna,
(gekk hildr at mun) vildra
hinn 's á hæl fyr mönnum
hreinskjaldaðr fór aldri;
dunðu jarlar undan,
eir fekka lið þeira,
(mannkyn hefr at minnum
morgun þann) til borgar.
12. Uppgöngu bauð yngvi
ítr með helming lítinn,
sás á sinni ævi
sásk aldri háska;
en of England sunnan
öflugr herr at berjask
fór við fylki dýran;
fundusk þeir af stundu.
13. Olli ofrausn stillis,
ormá látr þvi 's máttit
stáls í ströngu éli
striðir elli biða,
sás aldri aldins
ótams lituðr hramma
viggs í vápna glyggvi
varðrunar sik sparði.
14. Hafðit brjóst, né bifðisk
bøðsnart konungs hjarta,
í hjalmþrimu hilmir
hlitstyggv fyr sér lítit,
þars til þengils hersa
þat sá herr, at skatna
blóðugr hjörr ens barra
beit döglinga hneitis.

frem; jeg ved at mændene måtte dér tusindvis, skönt uvillige, lade deres liv; spydene fløj løse (skudte, og sad fast) i mændenes hjørneskaller.

11. Gjafvinnr Sygna, hinn 's hreinskjaldaðr fór aldri á hæl fyr mönnum, fekk gagn vildra; hildr gekk at mun; jarlar dunðu undan til borgar; lið þeira fekka eir; mannkyn hefr þann morgun at minnum = *Sogningernes gave-ven, han med det blanke skjold, som aldrig veg for mænd, fik en bedre sejr; kampen gik ifølge ønske; jarlerne flygtede i en fart til borjen; deres mandskab blev ikke skånet; folket mindes altid den morgen.*

12. Ítr yngvi, sás aldri á sinni ævi sásk háska, bauð uppgöngu með lítinn helming; en öflugr herr fór sunnan of England at berjask við dýran fylki; þeir fundusk af stundu = *Den herlige fyrste, som aldrig i sit liv frygtede farer, bød opgang til trods for sit ringe mandskab, men en stærk hær kom sydfra gennem England for at kæmpe med den udmærkede konge; de mødtes hurtig.*

13. Ofrausn stillis olli þvi í ströngu stáls éli, 's striðir orma látr máttit biða elli, sá lituðr hramma aldins ótams varðrunar viggs, 's sparði sik aldri í vápna glyggvi = *Fyrstens overmod i den strænge kamp voldte det, at den gavmilde ikke nåde alderdommen, den tapre foder af de utæmmede ulve, som aldrig sparede sig i kampen.*

14. Hlitstyggv hilmir hafðit fyr sér lítit brjóst í hjalmþrimu — né bifðisk bøðsnart hjarta konungs —, þars herr sá þat til hersa þengils, at blóðugr hjörr ens barra döglinga hneitis beit skatna = *Kongen med de store planer havde til sit værn i kampen intet ringe bryst (mod) —*

15. Eigi varð ens ægja
auðligr konungs dauði;
hlífðut blenna svæfi
hoddum roðnir oddar;
heldr kuru meir ens milda
mildings, an grið vildi,
of folksnaran fylki
falla liðsmenn allir.
- (harðr 's ór heimi orðinn
hrafngrennir) þrek jofnum;
ort gat óslætt hjarta
eljunfímr und himni
mest, hafa, mildingr, kostuð
minna hvers grams vinnur.
16. Vitt fór völsungs heiti;
varð marglofaðr harða
sás skaut ór Nið nýtla
norðan herskips borði.
17. Myrkt 's, hverr meira orkar,
mér, alls greppr né sérat,
18. Haraldr vissi sik hverjum
harðgeðr und Miðgarði,
döglingr réð til dauða
dýrð slikri, gram rikra;
hefr afreka et øfra
ættstýrðum dýrri
(hnígrat hilmir frægri)
heilög fold (til moldar).

kongens kampsnare hjærte rystede ikke — hvor mændene iagttag kongens færð, at den kamprede fyrste-overmands blodige sværd bed mændene.

15. Eigi varð dauði ens ægja konungs auðligr; hoddum roðnir oddar hlífðut blenna svæfi; allir liðsmenn ens milda mildings kuru meir heldr falla of folksnaran fylki an vildi grið = *Den frygtindgydende konges død blev ikke naturlig; de guldskindende pile skånede ikke røvernes undertrykker; alle den gavmilde fyrstes krigere vilde derefter hellere falde omkring den kampsnare konge end modtage liv og fred.*

16. Völsungs heiti fór vitt; varð harða marglofaðr sás skaut nýtla herskips borði norðan ór Nið = *Fyrstens navn var videnom bekendt; han blev meget stærkt lovprist, som lod krigskibet kraftig styre nordfra ud af Nidelven.*

17. Mér 's myrkt — alls greppr né sérat —, hverr orkar meira jofnum þrek; harðr hrafngrennir es orðinn ór heimi; eljunfímr mildingr gat mest ort, óslætt hjarta und himni; vinnur hvers grams hafa minna kostuð = *Det er mig dunkelt — ti skjalden ser det ikke —, hvem der udretter mere under forudsætning af lige kraft; den kraftige kriger har forladt verden; den energiske fyrste fik det største hjærte, rask og usløv, på jorden; enhver (anden) konges gærninger er det mindre bevendt med.*

18. Harðgeðr Haraldr vissi sik rikra hverjum gram und Miðgarði; döglingr réð slikri dýrð til dauða; heilög fold et øfra hefr afreka, dýrri ættstýrðum; frægri hilmir hnígrat til moldar = *Den hårdsendede Harald vidste sig at være mægtigere end hver anden konge på jorden, kongen besad en sådan berømmelse til sin død; det hellige land deroppe besidder (nu) fyrsten, herligere end andre konger; en berømt konge segner ikke til jorden.*

19. Hefk bænir fyr beini bragna falls við snjallan vörð Girkja ok

19. Bœnir hefk fyr beini   Girkja vqrð ok Garða;
bragna falls við snjallan   gjqf launak svá jofri.

7. Vers af ubestemmelige digte, samt én lausavísa.

1. Mikáll vegr þats misgort þykkir manvitsfróðr ok alt et góða; tyggi skiptir síðan seggjum sólar hjalms á dæmistóli.	(ek svá armband þakka eitt Skónunga) hqnum.
2. Siklinga venr snekkjur sælútar konr úti, hann litar herskip innan (hrafns góð es þat) blóði.	4. Kreisti knútu lostna klifs bein fjöru steini.
3. Bekks lá eldr ok axla ulfiðs (grami) miðli	5 (<i>lausav.</i>). Drengr 's i gögn at ganga (gótt 's fylgja vel drótni) qld leynik því aldri, ófúss syni Brúsa;

Garða; launak svá jofri gjqf = *Jeg fremfører bønner for krigeren hos Grækenlands og Gardes kloge beskytter; således lønner jeg fyrsten hans gave.*

7, 1. Mikáll vegr, manvitsfróðr, þats þykkir misgort ok alt et góða; tyggi sólar hjalms skiptir síðan seggjum á dæmistóli = *Mikael vejer, klog som han er, hvad der tykkes ilde gjort og ligeledes alt det gode; gud deler siden menneskene på sin domstol.*

2. Siklinga konr venr snekkjur sælútar úti; hann litar herskip innan blóði; þat es hrafns góð = *Fyrstecætlirgen vænner sine skibe, sødvende, (til at færdes) ude på havet; han rødfarver skibene indvendig i blod; det er et gode for raven.*

3. Bekks eldr lá hqnum miðli ulfiðs ok axla; ek þakka svá grami Skónunga eitt armband = *Guld lå mellem hans (mit) håndled og skuldre; således takker jeg Skånes konge for én armring.*

4. Kreisti knútu lostna steini . . . klifs bein fjöru . . . = *Han trykkede knoglen, slået med sten . . . sten i stranden . . .*

5. Drengr 's ófúss at ganga i gögn syni Brúsa; leynik aldri qld því; gótt 's fylgja drótni vel; oss es vandligr kostur fyr hqndum, ef þessir ógnbráðir jarlar ráðask til; hqrð vinraun mun verða = *Svenden (jeg) er uvillig til at gå imod Bruses søn; det skjuler jeg slet ikke for folk; det er (ganske vist) godt at støtte bravt sin herre; det bliver mig en vanskelig stilling, hvis disse kampstridige jarler angriber hinanden; det vil blive en hård venneprøve.*

oss es, ef jarlar þessir (hørd mun vinraun verða)
 ógnbráðir til ráðask, vandligr kostr fyr høndum.

Oddr kikinaskáld.

Ísländsk skjald, 11. árh.

1. Et digt om Magnus d. gode (o. 1046).

1. Vas fyr Mikálmessu malmgrimm háið rimma; fellu Vinðr, en vönðusk vápnhljóði mjök þjóðir; en fyr jól vas önnur óhlitilig litlu (upp hófsk grimm með gumnum gunnr) fyr Áróss sunnan.	2. Feldu menn, þás mildan, morg tór, í grøf býru, þung byrðr vas sú, þengil, þeim es hann gaf seima; deildisk hugr, svát heldu húskarlar grams varla, siklings þjóð en síðan sat opt hnipin, vatni.
--	--

2. Lausavísa (1047).

Mák, siz Magnúss ævi móðfikins þraut góða	(Odd hafa stríð of staddan) stillis, harða illa;
--	---

1, 1. Malmgrimm rimma vas háið fyr Mikálmessu; Vinðr fellu, en þjóðir vönðusk mjök vápnhljóði, en önnur, óhlitilig, vas litlu fyr jól fyr sunnan Áróss; grimm gunnr hófsk upp með gumnum = *En våbengrum kamp holdtes för Mikkelsdag; Venderne faldt og folk vænnede sig i høj grad til våbenklangen; og en anden uafgørende kamp stod lidt för jul syd för Århus; der opstod en grim kamp mellem mændene.*

2. Menn feldu morg tór, þás býru mildan þengil í grøf; þung vas sú byrðr þeim es hann gaf seima; hugr deildisk, svát húskarlar grams heldu varla vatni, en þjóð siklings sat opt síðan hnipin = *Mændene fældede mange tårer, da de bar den gavmilde fyrste til graven; det var en tung byrde för dem, hvem han gav guld; folks sind skiftede, så at kongens huskarle næppe kunde holde deres tårer tilbage, og kongens mænd sad ofte siden með sorg i sind.*

2. Mák harða illa, siz góða ævi Magnúss, móðfikins stillis, þraut; stríð hafa of staddan Odd; hvarfak þurfi hvers manns, strangr harmr fær mér angrat; því forum vér aprir; þjóð es döpr at dögling dauðan = *Jeg har det meget ilde siden Magnus', den djærve konges, gode liv endte; kummer har betaget Odd (mig); jeg vandrer om trængende til alle; en stræng sorg nedtrykker mig; derfor går vi sorgfulde om; folk sørger over den døde konge.*

hvarfak hvers manns þurfi, þjóð es at dögling dauðan
harmr strangr fær mér angrat, dǫpr, því fǫrum vér aprir.

Haraldr Sigurðarson harðráði.

Norsk konge, 1046—66.

Lausavísur.

1 (1030). Þora munk þann arm verja,	nú lætk skóg af skógi skreiðask lítills heiðar;
þat 's ekkju munr nækkvat (rjóðum vér af reiði rǫnd), es i hlýtk standa; gengra greppr enn ungi gunnbliðr, þars sløg riða (herða menn) at morði, (mót) á hæl fyr spjótum.	hverr veit nema ek verða viða frægr of siðir. [3—7 gamanvísur] 3 (o. 1040). Fundr vas þess at Þrændir þeir hǫfðu lið meira; varð, sús vér of gerðum, vist errilig snerra;
2 (1030). Réðk, en benjar blæða búpegna sák vegna, lið fekk lindar váða lífs-grand, i þóð standa;	skilðumk ungr við ungan allvald í styr fallinn; þó lætr Gerðr í Gǫrðum gollhrings við mér skolla.

1. Munk þora verja þann arm, es hlýtk standa í; þat 's nækkvat ekkju munr; vér rjóðum rǫnd af reiði; enn ungi gunnbliðr greppr gengra á hæl fyr spjótum, þars sløg riða at morði; menn herða mót = *Jeg skal nok have mod til at væрге den fløj, hvor jeg bliver stillet; det er vist kvindens ønske; jeg rødfarver kamphidsig skjoldet; den unge kampglade digter (jeg) viger ikke for spyd, hvor våbnene svinges i kampen; mændene gør et hårdt møde.*

2. Réðk standa i þóð, sák búpegna vegna, en benjar blæða; lið fekk lífs-grand lindar váða; nú lætk skreiðask lítills heiðar skóg af skógi; hverr veit, nema ek verða viða frægr of siðir = *Jeg stod i kampen; jeg så bønderne falde og sårene bløde; mændene mistede livet ved sværdet; nu må jeg slæbe mig frem med liden anseelse fra skov til skov; men hvem ved om jeg ikke omsider bliver videnom bekendt.*

3. Fundr vas þess, at þeir Þrændir hǫfðu meira lið; vist varð errilig snerra, sús vér of gerðum; skilðumk ungr við ungan allvald fallinn í styr; þó lætr Gerðr gollhrings í Gǫrðum skolla við mér = *Mødet blev således, at Trønderne var de mandstærkeste; tilvisse blev det en hæftig kamp.*

4 (o. 1040). Sneið fyr Sikiley víða þars gerðum svip sverða,
 súð; vórum þá prúðir, sið, i borg of morgin;
 brýnt skreið, vel til vánar, ruddumk umb með oddi,
 vengis hjörtr und drengjum; eru merki þar verka;
 vættik miðr at motti þó lætr Gerðr i Gørðum
 myni enn þinig nenna; gollhrings við mér skolla.
 þó lætr Gerðr i Gørðum
 gollhrings við mér skolla.

7 (o. 1040). Fæddr vas ek þars

5 (o. 1040 ?). Ípróttir kank átta: alma
 Yggs fetk lið at smíða, Upplendingar bendu,
 færr emk hvast á hesti, nú lætk við sker skolla
 hefk sund numit stundum — — skeiðr, búmönnum leiðar;
 vitt hef ek, sits ýttum,
 6 (o. 1040). Ein munat ekkja eygarð skotit barði;
 kenna þó lætr Gerðr i Gørðum
 ung né mæ, at værim gollhrings við mér skolla.

some vi holdt; ung skiltes jeg fra den unge konge, falden i kampen; dog lader mæen i Garderige som om hun ikke vil vide noget af mig.

4. Súð sneið fyr víða Sikiley; vengis hjörtr skreið brýnt und drengjum; vórum þá vel til vánar prúðir; vættik miðr, at motti myni enn nenna þinig; þó lætr osv. = *Skibet skar forbi det vide Sikilien; skibet skred godt under mændene (os); vi var da stolte som vænteligt var; mindre vænter jeg, at den dovne vil gøre os det nogensinde efter; dog lader osv.*

5. Kank átta ípróttir: fetk at smíða Yggs lið; emk færr hvast á hesti; hefk stundum numit sund = *Jeg kan otte idrætter: jeg forstår mig på at lave et digt; jeg kan ride rask på en hest; jeg har til tider øvet mig i svømning — —*

6. Ein ekkja munat né ung mæ kenna sið, at værim i borg of morgin, þars gerðum svip sverða; ruddumk umb með oddi; þar eru merki verka; þó lætr osv. = *En kvinde og ung mø vil ikke sent (vil snart) få at vide, at jeg var en morgen i borgen, hvor jeg gjorde en hidsig kamp; jeg tumlede mig hæftigt i kampen med sværdet i hånd; dér findes vidnesbyrd om mine gerninger; dog lader osv.*

7. Ek vas fæddr þars Upplendingar bendu alma; nú lætk skeiðr, leiðar búmönnum, skolla við sker; vitt hef ek skotit eygarð barði, sits ýttum; þó lætr osv. = *Jeg er født hvor Oplænderne spændte deres buer; nu lader jeg mine skibe, forhadte af bønderne, holde sig ved udkærene; videnom har jeg ladet min forstavn skyde bølgen, siden jeg drog afsted; dog lader osv.*

<p>(Jfr. <i>Sneglu-Halli</i> v. 4) 14 (o. 1053-54). Hvert stillir þú Halli? — — — — — graut munt górvæð láta.</p>	púð gekk feld, á flæði, framm; vas þat fyr skómmu; en fyr England sunnan óð borð und mér norðan, ristin skalf í røstum røng, en þat vas løngu.
15. Hjoggu harða dyggvir hirðmenn Dani stírða, sótti ferð á flótta framm, en þat vas skómmu; hitt vas fyrr, es fjarri fóstrlandi rauðk branda (sverð) í Serkja garði (søng), en þat vas løngu.	17. Kennir kyrtíl þenna — kú átt skjöldungi gjalda; ok alvaxinn oxa átt skjöldungi gjalda, svín ok aligós eina átt skjöldungi gjalda; børn ok alt þats árnar átt skjöldungi gjalda. — Margar 'ro manna vélar mosa átt ok skjöldungi gjalda.
16. Hlautk af hrauðung skjóta hlýri, mæð en skýra	

13 mænds dæð i det hele; de drab er så at jeg endnu husker dem; jeg ægges til drab; men mænd gengælder det sind, der farer frem med svig, med fjendskab; man siger, at der ikke skal føjes meget til en løgstængel, til at den bliver større.

14. *Hvor skal du hen. Halle? — det er nok græd, du vil have køgt.*

15. *Harða dyggvir hirðmenn hjoggu stírða Dani — ferð sótti frammi á flótta —, en þat vas skómmu; hitt vas fyrr, es rauðk branda i Serkja garði fjarri fóstrlandi — sverð søng —, en þat vas løngu = De særdeles dygtige hirðmænd nedhuggede de hårde Daner — mændene søgte fremad flygtende —, det skete for nylig; det skete tidligere, at jeg rødfarvede sværdet i Særkernes hjem fjærnt fra mit fødeland — sværdet sang — men det er længe siden.*

16. *Hlautk skjóta hlýri af hrauðung á flæði, en skýra, mæð súð gekk frammi feld; þat vas fyr skómmu; en fyr sunnan England óð borð norðan und mér; ristin røng skalf í røstum, en þat vas løngu = Jeg måtte skyndsomt skyde skibet ud i vandet; det blanke, herlige skib med de velføjede planker gik fremad; det skete for nylig; men sydfor England vadede skuden nordfra med mig; den ristede spante rystede i strømmene, men det var for længe siden.*

17. *Kender du denne kjortel — en ko har du at betale kongen; og en helvoksen okse har du at betale kongen; et svin og en husgås har du at betale kongen; dine børn og alt hvad du erhverver har du at betale (give) kongen. — Mange er menneskenes bedrag; mos har du også kongen at betale.*

<p>18 (1066). Framm gongum vér i fylkingu brynjulausir und bláar eggjar; hjalmar skína, hefkat mína; nú liggr skruð vart at skipum niðri.</p>	<p>19 (1066). Krjúpum vér fyr vápna (valteigs) brökun eigi (svá bauð Hildr) at hjaldri (haldorð) i bug skjaldar; hátt bað mik, þars mættisk, menskorð bera forðum, hlakkar íss ok hausar, hjalmsall i gny malma.</p>
---	--

Þjóðolfr Arnórsson.

Íslandsk skjald, d. 1066.

1. Magnúsflokkur (omtr. 1045).

<p>1. Vast, Áleifs sonr, austan efldr á vatn et skefða.</p>	<p>vægðit vendi sveigðum veðr ótt of þér, dróttinn; hlóðu hirðmenn þrúðir húnskript i Sigtúnum.</p>
<p>2. Út rétt, allvaldr, skjóta (ekin dúðisk ró) snekkju, en þritøgt skip (þrautar) þann tíð, i haf skriða;</p>	<p>3. Aur spornuðuð, arnar ilrjóðr, af Sviþjóðu;</p>

18. *Vi går uden brynje i fylking for at modtage hug af de brune ægge; hjælmene skinner, jeg har ikke min (brynje); vor rustning ligger nu nede på skibene.*

19. *Vér krjúpum eigi at hjaldri i bug skjaldar fyr brökun vápna; svá bauð haldorð valteigs Hildr; menskorð bað mik forðum bera hjalmsall hátt i malma gny, þars hlakkar íss ok hausar mættisk = Vi kryber ikke i kampen i læ bag de buede skjolde for de bragende våben; så bød den tro kvinde; hun bød mig forðum bære hovedet højt i kampen, hvor sværd og hjærneskaller mødtes.*

[Þ.] 1, 1. *Áleifs sonr, vast eflr austan á et skefða vatn = Olavs sön, du blev støttet i østen (til farten) over det bølgehøje hav.*

2. *Rétt, allvaldr, skjóta snekkju þann tíð út, en þritøgt skip [réð] skriða i haf; ekin ró dúðisk þrautar; ótt veðr vægðit sveigðum vendi of þér, dróttinn; þrúðir hirðmönnum hlóðu húnskript i Sigtúnum = Du skød, konge, skibet ud til den tid, og skibet med de 30 søder skred ud i søen; den drejede sejlstang rystede stærkt; den stærke storm skånede ikke den svajende mast over dig konge; de modige hirdmænd rebede sejlet i Sigtuna.*

3. *Spornuðuð aur af Sviþjóðu, arnar ilrjóðr; hraustr harri, herr fylgði þér austan i Nóreg, en Sveinn flæði síðan saunráðinn frá láði; fráð son*

herra fylgði þér harri hraustr í Nóreg austan; flæði Sveinn en síðan sannráðinn frá láði; erlendis frá undan Álfifu son drifa.	(þar réð Sveinn at sverja) sínar hendr at skríni; réð Áleifs sonr eiðum, átt hafa þeira sáttir skemra aldr an skyldi, Skónunga gramr, hönnum.
4. Djarft neyttir þú, dróttinn dolgstrangr, skipa langra, af því at ýtar höfðu austr sjau töggu flausta; suðr gnauðuðu súðir, segl hýnd við stag rýndu; vík skar vandlangt eiki, Visundr hneigði þrom sveigðan.	6. Minn vá sigr fyr sunnan snjallr (Heiðabý) spjalli, (nær frá skarpa skæru), Skotborgaró gotna; unði ótal Vinða Ellu konr at fella; hvar hafi gumnar gorrva geirhríð fregit meiri?
5. Sjalfr bar austr við Elfi Ulfs mögr ok hét fögru	7. Hykk í hundraðs-flokki Haralds bróðurson stóðu

Álfifu drifa undan erlendis = *Du færdedes over land fra Sverrig, kriger; tapre fyrste, en hær fulgte dig østfra til Norge, men Sven flygtede siden, virkelig berøvet landet; jeg har hørt, at Alfivas søn flygtede ud af landet.*

4. Djarft neyttir þú langra skipa, dolgstrangr dróttinn, af því at ýtar höfðu austr sjau töggu flausta; súðir gnauðuðu suðr, hýnd segl rýndu við stag; vandlangt eiki skar vík; Visundr hneigði sveigðan þrom = *Dristig benyttede du de lange skibe, kampstærke konge, idet mændene førte 70 skibe østpå; skibene fór brusende afsted sydpå; sejlene, højste til toppen, pludrede med tovene; skibene med de høje master furede søen; Visund lod sin svejede side duve.*

5. Ulfs mögr bar sjalfr sínar hendr at skrini austr við Elfi ok hét fögru; Sveinn réð at sverja þar; Áleifs sonr, Skónunga gramr, réð hönnum eiðum; þeira sáttir hafa átt skemra aldr an skyldi = *Ulfs søn lagde selv sine hænder på skrinet østpå ved Elven og gav smukke løfter; dér svor Sven; Olavs søn, Skåningernes konge, bestemte hans ed; deres forlig har varet kortere end det burde.*

6. Minn snjallr spjalli gotna vá sigr fyr sunnan Skotborgaró; frá skarpa skæru nær Heiðabý; Ellu konr unði at fella ótal Vinða; hvar hafi gumnar fregit meiri geirhríð gorrva? = *Min modige fyrste vandt sejr syd for Skodborgå; jeg har hørt, at der stod en skarp kamp nær ved Hedeby; Ellas ætling fandt behag i at fælde et utal af Vender; hvor har man erfaret et større slag holdt?*

(hrafn vissi sér hvassast hungurbann) framast manna; vitt lá Vinða flótti; varð, þars Magnús barðisk, höggvinn valr at hylja heiði rastar breiða. (bróð fekk hrafn) þars höðum hjaldr á breiða skjöldu; neyttu, mest sem mótta, menn at vápna sennu, baugs en barðir lógu bqrvar, grjóts ok qrva.

8. Lögðu (græðis glóða) gramr ok jarl fyr skömmu (þar kom bitr á bqrva brandleikr) saman randir, svát manþinga munðut merkjendr Heðins serkjar (herr náði gny gerva geirs) orrostu meiri.

9. Skotit frá skoptiflettum skjótt ok mqrgu spjóti

10. Bqrut bqrslar fleiri bogmenn at hqr tognum; mundit þann dag Þrændi þreyta fyrr at skeytum; svá þykt flugu síðan snæridorr of skæru, ótt vas qrdrif látit, illa sátt í milli.

11. Mjök bað (Magnús rekka) mannr rqrkliga annan

7. Hykk bróðurson Haralds stóðu framast manna í hundraðsflokki; hrafn vissi sér hvassast hungurbann; Vinða flótti lá vitt; höggvinn valr varð at hylja rastar breiða heiði, þars Magnús barðisk = *Jeg tror at Haralds brodersøn stod forrest af alle i hærskaeren; raven mærkede, at dens sult vilde blive kraftig stillet; de flygtede Vender lå (døde) vidt og bredt; den dræbte val dækkede den milebrede hede, hvor Magnus havde kæmpet.*

8. Gramr ok jarl lögðu fyr skömmu randir saman — þar kom bitr brandleikr á græðis glóða bqrva —, svát Heðins manþinga serkjar merkjendr munðut meiri orrostu; herr náði gerva geirs gny = *Kongen og jarlen førte for kort tid siden deres skjolde mod hinanden — dér fik mændene en hvas sværdleg —, så at krigerne ikke kunde huske en større kamp; hæren foranstaltede en kamp.*

9. Frák skotit skjótt skoptiflettum ok mqrgu spjóti á breiða skjöldu, þars höðum hjaldr; hrafn fekk bróð; menn neyttu grjóts ok qrva at vápna sennu, sem mótta mest, en baugs bqrvar lógu barðir = *Jeg har hørt, at der blev hurtig skudt med kastespyd og mangt et spyd på de brede skjolde, hvor vi havde en kamp; raven fik bytte; man brugte stene og pile i kampen, så stærkt man kunde, og mændene lå lemlæstede.*

10. Bogmenn bqrut fleiri bqrslar at tognum hqr; mundit þann dag Þrændi þreyta fyrr at skeytum; svá þykt flugu síðan snæridorr of skæru, sátt illa í milli; qrdrif vas látit ótt = *Bueskytterne har aldrig lagt flere pile på den spænnte hørstræng; den dag holdt Trønderne ikke først op med at skyde; så tæt fløj siden remspydene i kampen, at man knap kunde se imellem dem; pileregneren var vedholdende.*

- hørd (þrifusk boð) þars þorðusk, 14. Róm vas hildr, sús hramma
 boðský framar knýja. harðelds viðir þorðusk,
 (herr gekk snart at snerru)
12. Vörðr, gekk meir at morði sunnudags of unnin;
 Magnús, kjalar vagna, flaut þás feigir létu
 (þat vas frægt) i fagran fjör gnýstafir hjörva
 framstafn varar hrafni; (þjóð sök niðr) at nauðum
 gerði þar svát þverði nær á hverri þöru.
 þengill, en óx fengi,
 (skeiðr nam herr at hrjóða) 15. Hrauð Áleifs mögr áðan
 húskarla lið jarli. (jöfurr vá sigr) ens digra
 (fregnat slíkt ór Sogni)
13. Áðr svanfoldar seldi sjau skip (konur hnipnar).
 sólrýrandi enn dýri,
 jarls lá ferð á ferli, 16. Mist hafa Sveins at sýnu,
 fjörgrið stöfum hjörva. sverð-Gautr fõrunautar

11. Mjök það mannr annan knýja røskliga hørd boðský framar, þars þorðusk; boð Magnús rekka þrifusk = *Den ene opfordrede stærkt den anden til rask at føre de hårde skjolde længere frem, hvor de kæmpede; Magnus' mænds opfordringer trivedes.*

12. Kjalar vagna vörðr, Magnús, gekk meir at morði i fagran framstafn varar hrafni; þat vas frægt; þengill gerði þar svát þverði húskarla lið jarli, en fengi óx; herr nam at hrjóða skeiðr = *Søfarenen, Magnus, gik fremdeles i kampen frem i skibets fagre forstavn; det blev berømt; dér magede fyrsten det så, at han forminskede antallet af jarlens huskarleskare, og et stort bytte vandtes; hæren ryddede krigsskibene.*

13. Áðr enn dýri svanfoldar sólrýrandi seldi hjörva stöfum fjörgrið, ferð jarls lá á ferli = *För äen herlige gavmilde fyrste gav krigerne liv; jarlens mænd var i begreb med at flygte.*

14. Róm hildr, sús hramma harðelds viðir þorðusk, vas of unnin sunnudags; herr gekk snart at snerru; nær flaut á hverri þöru, þás hjörva gnýstafir létu feigir fjör at nauðum; þjóð sök niðr = *Den stærke kamp, som mændene havde med hinanden, holdtes om søndagen; hæren gik rask frem i kampen; et lig flød på hver en bølge, da krigerne nødtnungne måtte lade deres liv, hjemfaldne til døden; de sank til bunds.*

15. Mögr Áleifs ens digra hrauð áðan sjau skip; jöfurr vá sigr; fregn- at slíkt hnipnar konur ór Sogni = *Olav den digres søn ryddede för 7 skibe; kongen vandt sejr; kvinderne i Sogn erfarer ikke sligt med sorg.*

16. At sýnu hafa fõrunautar Sveins mist heimkvömu, sverð-Gautr; fõr þeima es of orðin heldr hørd; unnr, hreggi æst, hrærir hausa þeira ok

(hørð es heldr of orðin)
heimkvómu (fyr beima);
hrærir hausa þeira,
hreggi æst, ok leggi
(sær þýtr auðs of órum)
unnr á sanda grunni.

undr 's nema allvaldr Lundar
aldrprúðr fyrir haldi;
gær flugu mold ok mýrar,
merki jarls ens sterkja
slóð drap framm at flóði,
flaugar-dqrr, of hauga.

17. Spurði einu orði
(öld blóðroðna skjöldu)
satt 's at svá mǫrg (átti)
Selunds mær hverr vé bæri;
auðtróðu varð auðit,
yfir of skóg at spróga;
titt bar týmargr flótti
til Hringstaða iljar.

19. Náðit jarl að eyða
jofra setr á vetri;
lézt eigi þú litla
landvorn af þér standa;
máttir, Magnús, hætta,
mildr, í folk und skildi;
nefa Knúts vas þá nýtum
nær sem ráðinn væri.

18. Saurstokkinn bar svira
snarr Skónunga harri,

20. Rǫnd (lézt) ræsir Þrænda
(reiðr) þorðir (bú) meiða,

leggi á sanda grunni: sær þýtr of auðs órum = *Det er åbenbart, at Svens ledsagere har gået glip af hjemkomsten, kriger; mændenes færd er blevet meget tung; bølgen, hidset af stormen, vælter deres hjærneskaller og lægge på sandbunden; havet bruser over mændene.*

17. Satt 's at mǫrg Selunds mær spurði svá einu orði, hverr bæri vé; öld átti blóðroðna skjöldu; auðtróðu varð auðit at spróga yfir of skóg; týmargr flótti bar iljar titt til Hringstaða = *Det er sandt, at mangen sællandsk mø spurgte så med ét og samme ord, hvem det var, der bar mærkerne; mændene havde blodige skjolde; kvinderne måtte løbe gennem skoven; et utal af flygtende løb rask hen til Ringsted.*

18. Snarr Skónunga harri bar saurstokkinn svira; undr 's nema aldr-prúðr allvaldr Lundar haldi fyrir; gær flugu flaugar-dqrr mold ok mýrar; merki ens sterkja jarls drap slóð of hauga framm at flóði = *Skåningernes raske konge var smudsstænket helt op til nakken; det skulde være mærkeligt, om ikke Lunds konge, hvis liv er så herligt, skulde beholde sit land for fjenden; igår fløj spydene i luften hen over muld og moser; den stærke jarls mærker slæbtes over højene ned til havet.*

19. Jarl náðit at eyða jofra setr á vetri; þú lézt eigi litla landvorn standa af þér; mildr Magnús, máttir hætta í folk und skildi; þá vas nýtum nefa Knúts sem nær væri ráðinn = *Jarlen formåede ikke at hæрге kongesædet om vinteren; det var intet ringe landsforsvar, du udfoldede; gavmilde Magnus, du kunde vove dig med skjoldet ud i kampen; da var det Knuds dygtige søstersøn næsten som var det forbi med ham.*

20. Ræsir Þrænda, þorðir meiða rǫnd; namt gefa hvert hús eldi ok

hús namt hvert ok eisu
(hyrfeld) gefa eldi;
gróu vildir þú gjalda,
gæðinga vinr, skæðar
(ört rendu þeir undan)
jarls fylgjurum dylgjur.

morð, þars Magnús gerði
meinfært, þaðan, Sveini;
réð herkonungr hrjóða
hneitis egg í sveita;
sprændi blóð á brýndan
brand; vá gramr til landa.

21. Hizig laut, es heitir
Helganes, fyr kesjum
(sukku sárir rekkar)
Sveins ferð (bana verðir);
mætr helt mörqu spjóti
Mæra gramr í snæri;
odd rauð aski studdan
orr landreki dorrurum.

23. Skjöld bark heim frá hjaldri
(hlauzk mér til þess) gauzkan,
ramr vas suðr á sumri
sverðdynr, ok þó brynju;
vöpn gat frið, en fljóði
fyr sagðak þat kyrru,
þar fekk ek hjalm, es hilmir
harðfengr Dani barði.

22. Flýði jarl af auðu,
ótvinn, skipi sínu

24. Bauð Áleifs sonr áðan
upp á land at standa,

eisu; lézt reiðr bú hyrfeld; gæðinga vinr, þú vildir gjalda jarls fylgjurum skæðar dylgjur gróu; þeir rendu ört undan = *Tröndernes konge, du vovede at ødelægge skjoldet; du overgav ethvert hus til bål og ild; vred lod du gårde brænde op; høvdingers ven, du valde gøre jarlens tilhængere bitter gengæld for deres skadelige fjendskab; de flygtede rask for dig.*

21. Hizig, es heitir Helganes, laut ferð Sveins fyr kesjum; rekkar bana verðir sukku sárir; mætr Mæra gramr helt í snæri mörqu spjóti; orr landreki rauð dorrurum odd aski studdan = *Hist hvor det hedder Helgenæs bukkede Svens mænd under for spydene; mændene, der fortjente døden, sank sårede ned; Mörernes herlige konge holdt i remmen på mangt et spyd; den raske konje rødfarvede odden på spydene med asketræs-skafterne.*

22. Jarl flýði þaðan morð af auðu skipi sínu, þars ótvinn Magnús gerði Sveini meinfært; herkonungr réð hrjóða hneitis egg í sveita; blóð sprændi á brýndan brand; gramr vá til landa = *Jarlen flygtede derpå ud af kampen fra sit ryddede skib, hvor den kraftige Magnus gjorde det vanskeligt for Sven at komme frem; hærkongen lod sværdsæggen blive bedækket med blod; blodet sprøjtede på det hvæssede sværd; fursten tilkæmpede sig landet.*

23. Bark gauzkan skjöld ok þó brynju heim frá hjaldri — hlauzk mér til þess —; ramr sverðdynr vas suðr á sumri; gat frið vöpn, en þat sagðak fyr kyrru fljóði; ek fekk hjalm þar, es harðfengr hilmir barði Dani = *Jeg medbragte et götsk skjold og desuden en brynje hjem fra kampen —*

gekk með manndýrð mikla   hildr, sem Magnús vildi ;
Magnús reiðr af skeiðum;   selr of sigr at þylja
snarr bað hilmir herja   sóknstærir mér færi;
(hér 's skark í Danmörku)   brand rauð buðlungr Þrænda,
fleygir hvast of hauga   berr, iðula, síðan
hestr, of Skáney, vestan.   hann ept hervíg þrennin
      hæra skjöld at gjöldum.

25. Háðisk heilli góðu

2. Runhent digt om Harald hárdråde (o. 1055).

1. Eitt hqfðusk at	2. Eykr Áleifs feðr
Eilifr þars sat,	járnsöxu veðr
hqfðingjar tveir,	harðræði hvert,
hamalt fylkðu þeir;	svát hróðrs es vert.
Austr-Vinðum ók	
í ongvan krók;	
vasa Læsum léttr,	3. Jarizleifr of sá,
liðsmanna rétttr.	hvert jofri brá;

det fik jeg som min andel —; en stærk kamp holdtes sydpå i sommer; jeg fik smukke våben; men det havde jeg før sagt den rolige kvinde; jeg fik en hjelm dér, hvor den tapre konge slog Danerne.

24. Áleifs sonr bauð áðan at standa upp á land; Magnús gekk reiðr af skeiðum með mikla manndýrð; snarr hilmir bað herja of Skáney — hér 's skark í Danmörku — hestr fleygir hvast vestan of hauga = *Olavs sön bød för at gå op på land; Magnus gik kamplysten fra skibene med stor pragt; den raske konge bød at hæрге omkring i Skåne; — her er larm i Danmark —; hesten stormer frem over højene vestfra.*

25. Hildr háðisk góðu heilli, sem Magnús vildi; sóknstærir selr mér færi at þylja of sigr; buðlungr Þrænda rauð iðula brand; hann berr síðan at gjöldum hæra skjöld ept þrennin hervíg = *Kampen holdtes med godt held som Magnus ønskede; krigeren giver mig lejlighed til at digte om sejr; Trøndernes konge rødfarvede sværdet idelig; til gengæld fik han siden efter trende kampe fuldstændig overhånd.*

2, 1. *Ét foretog de to høvdinger sig, hvor Eliv styrede; de havde en svinefylking; Østvenderne blev bragte i en slem kuibe; krigernes forfølgelse var ikke god for Læserne.*

2. *Járnsöxu veðr eykr Áleifs feðr harðræði hvert, svát hróðrs es vert = Mødet forøger for Olavs fader enhver bedrift, så at det fortjæner at besynges.*

hófsk hlýri frams
ens helga grams.

es of alla brá,
haukstalla konr,
Haralds bróðursonr.

4. Andaðr es sá,

3. Sexstefja (o. 1065).

1. Hvast frákr Haugi et næsta (ungr hætti sér) átta
hlífél á gram drifa, (ormtorgs hötuðr) borga,
en Bolgara brennir áðr herskórðuðr harðan
bræðr sínum vel tæði; Hildar leik und skildi,
skilðisk hann, ok hulði Serkjum hættr, í sléttri
hjalmsetr gamall vetra Sikileyju gekk heyja.
tyggi tolf ok þriggja,
trauðr við Áleif dauðan.

2. Tøgu má tekna segja
(tandrauðs) á Serklandi

3. Dolgljóss, hefir dási
darrlatr staðit fjarri
endr, þás elju Rindar
ómynda tók skyndir;

3. *Jarizlev så, hvem fyrsten slægtede på; den udmærkede hellige konges broder vandt ry.*

4. *Han er død, som overgik alle, høvdingernes ætling, Haralds brodersøn.*

2, 1. Frák hvast hlífél drifa á gram et næsta Haugi, en Bolgara brennir tæði bræðr sínum vel; hann skilðisk trauðr við Áleif dauðan, ok tyggi tolf ok þriggja vetra gamall, hulði hjalmsetr == *Jeg har hørt, at den stærke skjoldbyge ramte kongen tæt ved Haugr, men Bulgarernes brænder hjalp sin broder godt; han skiltes mod sin vilje ved den døde Olav og den 15 år gamle fyrste måtte skjule sig.*

2. Átta tōgu borga má segja tekna á Serklandi — ungr hötuðr tandrauðs ormtorgs hætti sér —, áðr herskórðuðr, hættr Serkjum, gekk und skildi heyja harðan Hildar leik í sléttri Sikileyju == *Vi kan fortælle, at 80 borge erobrede i Serkland — den unge, gavmilde fyrste udsatte sig for fare —, for krigeren, farlig for Serkerne, gav sig, dækket af skjoldet, i lag med at holde hårde kampe i det flade Sicilien.*

3. Darrlatr dási hefir endr staðit fjarri, þás skyndir dolgljóss tók elju Rindar ómynda; vasat hlýðisamt jofri Afríka né lýðum at halda hagfaldinni Ánars mey fyr hōnum == *Den spyddovne døgenigt har forðum holdt sig borte, da krigeren bemægtigede sig jorden (landet); det gik ikke*

vasat Afrika jöfri
 Anars mey fyr hönnum
 haglfaldinni at halda
 hlýðisamt né lýðum.

4. Lét, þás lypt vas spjótum,
 liðs höfðingi kviðjat,
 en þeirs undan runnu,
 ulfs gróð, friðar bóðu;
 hann hefr fyr sæ sunnan
 (svá finnask til minni)
 opt með oddi keyptan
 auð, þars leitt vas blauðum.

5. Sás, við lund, á landi
 Langbarða réð ganga.

6. Stólpengils lét stinga
 (styrjöld vas þá byrjuð)
 eyðir augu bæði
 út heiðingja sútar;
 lagði allvaldr Egða
 austr á bragning hraustan
 gráligt mark, en Girkja
 götu illa fór stillir.

7. Þjóð veit, at hefr háðar
 hvargrimmligar rimmur
 (rofízk hafa opt fyr jöfri)
 átján Haraldr (sáttir);
 hqss arnar rautt hvassar,
 hróðigr konungr, blóði

for Afrikernes fyrste og skarer at forholde ham Anars datter med hagl bedækket.

4. Liðs höfðingi lét kviðjat ulfs gróð, þás spjótum vas lypt, en þeirs undan runnu bóðu friðar; hann hefr opt fyr sunnan sæ keyptan auð með oddi, þars leitt vas blauðum; svá finnask minni til = *Hærfærenen møttede ulvene, da spydene løftedes, og de, som flygtede, bad om fred; han har ofte syd for havet tilkøbt sig guld med sværdet, hvor det var ubehageligt for den feje; derom findes der minder.*

5. . . . við lund, sás réð ganga [upp?] á Langbarða landi = . . . *ved lunden, han som trængte frem i Langbardernes land (Lombardiet).*

6. Eyðir heiðingja sútar lét stinga út bæði augu stólpengils; þá vas styrjöld byrjuð; allvaldr Egða lagði austr gráligt mark á hraustan bragning, en stillir Girkja fór illa götu = *Krigeren lod stikke bægge øjnene ud på Stolkongen; kampen var da i fuld gang; Egðernes konge mærkede den tapre konge i østen på fjendtlig vis, men Grækernes konge ramtes af et stærkt mén.*

7. Þjóð veit, at Haraldr hefr háðar átján hvargrimmligar rimmur; sáttir hafa opt rofízk fyr jöfri; hróðigr konungr, rautt hvassar klær hqss arnar blóði, áðr færir hingat; imr gat krqss, hvars kómuð = *Folk ved, at Harald har haft 18 overmåde grumme slag; ofte er freden bleven brudt af fyrsten; lovrige konge, du rødfarvede den brune ørns hvasse klær i blod, for du kom her hjem; ulven fik føde hvor du kom.*

(ímr gat krófs hvars kómuð)
klær, áðr hingat færir. frændr hykk at þar fyndisk
fegnir) lǫnd ok þegna.

8. Reist eikikjǫlr austan
qrðigt vatn ór Gørðum;
Sviar tæðu þér síðan,
snjallr landreki, allir;
gekk með gollu miklu
(glygg fell ótt of tyggja)
hǫll á hléborð sollin
Haralds skeið und vef breiðum.

9. Vatn lézt, vísi, slitna,
viðkunnr, und skǫr þunnri
(dýr klufu flóð) þars fóruð
(flaust) i Danmǫrk austan;
bauð hǫlf við sik síðan
sonr Áleifs þér (hála

10. Gegn skyli herr, sem
hugnar,
hjaldrvitjaðar sitja,
dolgstæranda dýrum,
dróttinvandr ok standa.
Lýtr folkstara feiti,
fátt 's til nema játta
þat sem þá vill gotnum,
þjóð ǫll, konungr hjóða.

11. Frón hefr sveit við Sveini
sinni skipt, til minna,
dǫð ok drótni góðum,
drengspell es þat lengi.

8. Eikikjǫlr reist austan ór Gørðum qrðigt vatn; allir Svíar tæðu þér síðan, snjallr landreki; skeið Haralds sollin gekk með miklu gollu hǫll á hléborð und breiðum vef; glygg fell ótt of tyggja = *Egekølen furede de stejle bølger øst fra Garderige; alle Svear hjalp dig siden, modige konge; Haralds vandgennemtrængte skib løb med det meget guld hældende mod læsiden under det brede sejl; den stærke storm suste voldsomt omkring fysten.*

9. Viðkunnr vísi, lézt vatn slitna und þunnri skǫr, þars fóruð austan i Danmǫrk; dýr flaust klufu flóð; sonr Áleifs bauð þér síðan lǫnd hǫlf við sik ok þegna; hykk at frændr fyndisk þar hála fegnir = *Du vide kendte konge, du lod bølgen kløves under den tynde skibside, hvor I kom østfra til Danmark; de herlige skibe kløvede vandet; Olavs søn bød dig siden halvdelen af land og folk ligeligt med sig; jeg tror, at frænderne der traf hinanden højlig glade.*

10. Gegn herr hjaldrvitjaðar skyli sitja ok standa dróttinvandr, sem dýrum dolgstæranda hugnar. Ǫll þjóð lýtr folkstara feiti; fátt 's til nema játta þat, sem konungr vill þá hjóða gotnum = *Krigerens brave folk skulde sidde og stå trofast som den herlige konge ønsker; hele folket er krigeren underdanigt; der er ingen anden udvej end underkaste sig det som kongen hver gang vil befale mændene.*

11. Frón sveit hefr skipt sinni dǫð ok góðum drótni við Sveini; þat drengspell es lengi til minna = *Den tapre skare hos Sven har forandret*

12. Lét vingjafa veitir
varghollr dreka skolla
lystr fyr leiðangrs brjósti
(liðs oddr vas þat) miðju.
13. Fast bað fylking hrausta
friðvandr jöfurr (standa
hamalt sýndusk mér) hqmlur
(hildings vinir) skilda;
ramsýndan lauk røndum
ráðandi manndáða
nýtr fyr Nizi útan
naðr, svát hver tók aðra.
14. Alm dró upplenzkr hilmir
alla nótt; enn snjalli
hremsur lét á hvítar
hlifr landreki drifa;
- búandmønnum smó benjar
blóðugr oddr, þars stóðu
(flugr óx) fylkis (vigra)
Finna gjöld í skjöldum.
15. Flest vas hirð, sús hraust-
um
hrafns fœði vel tœði,
dauð, áðr döglingr næði,
dökks, á land at stökkva;
skóp furðu þá skerði,
skipun öll, vas þá, snjöllum
hrings, til heljar genginn,
hverr fótr, konungs Jóta.
16. Sogns kóðu gram gegnan
glæst sjau tøgu et fæsta

sin bravhed og udmærkede fyrste; den nedværdigende troløshed vil længe mindes.

12. Varghollr veitir vingjafa lét lystr dreka skolla fyr miðju leiðangrs brjósti; þat vas liðs oddr = *Den gavmilde kriger lod med lyst sin drage svæve forrest midt i ledingshæren; det var flådens forreste del.*

13. Friðvandr jöfurr bað hrausta fylking skilda fast hqmlur; hildings vinir sýndusk mér standa hamalt; nýtr ráðandi manndáða lauk ramsýndan naðr røndum fyr útan Nizi, svát hver tók aðra = *Den for freden omhyggelige konge bød den tapre fylking at fastgøre skjoldene til hamlebåndene; kongens venner syntes mig at danne en svinefylking; den dygtige udøver af fortroeffelige handlinger omgav den kraftig svømmende drage med skjolde, der sluttede sig til hinanden.*

14. Upplenzkr hilmir dró alm alla nótt; enn snjalli landreki lét hremsur drifa á hvítar hlifr; blóðugr oddr smó benjar búandmønnum, þars gjöld Finna fylkis stóðu í skjöldum; flugr vigra óx = *Den oplandske konge skød hele natten med bue; den modige fyrste lod pilene drive mod de hvide skjolde; den blodige od tilføjede bønderne dødssår, hvor pilene stod i skjoldene; spydene fløj tæt.*

15. Flest hirð, sús tœði hraustum fœði dökks hrafns vel, vas dauð, áðr döglingr næði at stökkva á land; öll skipun Jóta konungs skóp þá snjöllum hrings skerði furðu: hverr fótr vas þá genginn til heljar = *Hele den hird, som bistod den tapre kriger godt, var falden, før fyrsten nåde at flygte*

senn á svipstund einni Sveins þjóðar skip hrjóða.	þriu missari þessi þengils höfuð fengit.
17. Sveinn át sigr at launa sex, þeim es hvöt vexa, innan eina gunni, orleiks, Dana jorlum; varð, sás vildit forða, vigbjartr, snoru hjarta, i fylkingu fenginn Fiðr Árna sonr miðri.	19. Létu lystir sleitu landkarlar gram varla (gerði öld) á jörðu (óðemi) lög sœma, en, því ráði þjóðar, þeim brutu troll, es ollu, hæls i hleypikjóla hris andskotum visa.
18. Nú 's of verk, þaus visi, vandmælt, svát af standisk, auðan plóg at eiga Upplendingum kendi; sér hefr svá langs tírar svinns, at æ mun vinnask,	20. Tók Holmbúa hneykir harðan taum við Rauma; þar hykk fast ens frækna fylking Haralds gingu; eldr vas gorr at gjaldi; gramr réð, en þá tæði

i land; Jyde-kongens hele mandskab frembsd da for den modige mand den mærkelighed: enhver fod var gået til dødens hjem.

16. Kóðu gegnan gram Sogns hrjóða glæst skip Sveins þjóðar et fæsta sjau tōgu senn á einni svipstund = *Man fortalte, at Sogns dygtige konge ryddede Svends mænds prægtige skibe, i det mindste 70, på engang i et øjeblik.*

17. Sveinn át sigr innan eina gunni at launa sex jorlum Dana, þeim es vexa hvöt orleiks; vigbjartr Fiðr Árna sonr, sás vildit forða snoru hjarta, varð fenginn i miðri fylkingu = *Sven kan ikke takke de seks danske jarler, som udviser raskhed i kamp, for nogen sejr i denne ene kamp; den kammuntre Finn Arnessøn, som ikke brød sig om at redde sit tapre liv, blev fangen midt i fylkingen.*

18. Nú 's vandmælt of verk, þaus visi kendi Upplendingum at eiga auðan plóg, svát af standisk; höfuð svinns þengils hefr fengit sér svá langs tírar þessi þriu missari, at æ mun vinnask = *Nu er det vanskeligt at besyngede marker, således at ordene passer dertil; den kloge fyrste har erhvervet sig i disse 3 år en så langvarig berømmelse, at den er nok for al fremtid.*

19. Landkarlar létu, lystir sleitu, gram varla sœma lög á jörðu, öld gerði óðemi; en troll brutu hris i hæls hleypikjóla þeim andskotum visa, es ollu því ráði þjóðar = *Bønderne lod trættelystne kongen ikke få lov*

- hár í hóf at færa
hrótgarmr búendr arma. (rend bitu stól fyr ströndu)
starf til króks, at hvarfi.
21. Gagn brann greypra þegna,
glóð varð fóst í tróði;
laust hertoga hristir
Heina illum steini;
lífs bóðu sér lýðir,
logi þingaði Hringum
nauðgan dóm, áðr næmisk
niðrfall Hóalfs galla. 23. Áráðis naut eyðir
aldyggr Selundbyggva;
hugr ræðr hólfulm sigri,
Haraldr sannar þat, manna.
- Lýtr folkstara feiti osv. 24. Refsir reyndan ofsa
ráðgegn Haraldr þegnum;
hykk at hilmis rekkar
haldi upp, því 's valda;
sverðs hafa slikar byrðar
(sanns nýtr hværr við annan)

til at overholde loven i landet; folk begik usømmeligheder, men troldene brød ris til de fjender af kongen [en talemåde], som voldte at folk opførte sig således.

20. Holmbúa hneykir tók harðan taum við Rauma; þar hykk fylkingens frækna Haralds gingu fast; eldr vas gorr at gjaldi; gramr réð, en þá tóði hár hrótgarmr at færa arma búendr í hóf = *Holmboernes undertrykker behandlede Römerne hårdt; dér ved jeg at den tapre Haralds fylking angreb dygtigt; ild fik de til gengæld at tale; kongen rådede, men den høje flamme bragte de elendige bønder til mådehold.*

21. Gagn greypra þegna brann; glóð varð fóst í tróði; hertoga hristir laust Heina illum steini; lýðir bóðu sér lífs; logi þingaði Hringum nauðgan dóm, áðr niðrfall Hóalfs galla næmisk = *De grumme mænds ejendele brændte; ilden satte sig fast i taget; fyrsternes betvinger slog Henerne med en slem sten; mændene bad om liv; flammerne afsagde over Ringerne en tvingende dom, før ilden lagde sig.*

22. Fylkir Hórða færði starf til króks; friðr namsk et þriðja ár at hvarfi; rend stól bitu fyr ströndu = *Hörðernes konge bragte sit arbejde til afslutning; freden sluttedes endelig det tredje år. De skuede stål havde bidt foran kysten.*

23. Aldyggr eyðir Selundbyggva naut áráðis; hugr manna ræðr hólfulm sigri, Haraldr sannar þat = *Sællændernes fuldtapre overvinder vandt ved sin dristighed; mænds mod udgør den halve sejr, Harald sander det.*

24. Ráðgegn Haraldr refsir þegnum reyndan ofsa; hykk, at rekkar hilmis haldi uppi því 's valda; hljótendr sverðs hafa slikar byrðar, es brjóta sér; Haraldr skiptir heiptum svá; hværr nýtr sanns við annan = *Den råd*

Haraldr skiptir svá heiptum, hljótendr es sér brjóta.	brattakr völu-spakra; eyss landreki ljósu lastvarr Kraka barri
25. Ok hertoga hneykir herfingnum lét stinga (leyfð berk hans) ór hǫfði haugs skundaði augu.	á, hlémyldar holdi, hauks kǫlfur mér sjölfum.
26. Mörk lét veitt fyrir verka vekjandi mér snekkju (hann lætr hylli sinnar) hjaldrs (tilgørðir valda).	28. Örr lét odda skúrar opt herðir gǫr verða hrings, áðr hann of þryngvi, hǫrð él, und sik jǫrðu.
27. Örd sær Yrsu burðar inndrótt jǫfurr sinni bjartplógaðan bauga	29. Gera vas gisting byrjuð gnóg, en ulf ór skógi sonr á sǫr at spenja Sigorðar kom norðan.

snilde Harald revser undersåtternes udviste overmod; jeg tror at kongens mænd får løn for hvad de gør sig skyldig i; mændene får sådanne byrder, som de selv binder sig, således afgør Harald stridighederne; den ene lader den anden nu vederfares retfærdighed.

25. Ok hertoga hneykir lét stinga augu ór hǫfði herfingnum „haugs“ skundaði; berk leyfð hans = *Og jarlernes undertrykker lod stikke øjnene ud af hovedet på den fangne mand; jeg forkynder hans lov.*

26. Vekjandi snekkju hjaldrs lét mér veitt mörk fyrir verka; hann lætr tilgørðir valda hylli sinnar = *Søkrigeren forærede mig en mark for mit digt; han lader ydelserne fortjene sin gunst.*

27. Jǫfurr sær bjartplógaðan brattakr vóluspakra bauga inndrótt sinni örd Yrsu burðar; lastvarr landreki eyss ljósu Kraka barri sjölfum mér á hauks kǫlfur hlémyldar holdi = *Kongen besår sin hirds lyse, stejle ringmark med Krakes sæd; den redelige fyrste øser Krakes lyse sæd på mine egne arme.*

28. Örr herðir odda skúrar lét opt verða gǫr hǫrð hrings él, áðr hann of þryngvi jǫrðu und sik = *Den raske kriger havde ofte hårde kampe, før han underkastede sig landet.*

29. Gnóg gisting vas byrjuð gera, en sonr Sigorðar kom norðan at spenja ulf ór skógi á sǫr = *Rigelig føde blev bragt ulven, men (da) Sigurds søn kom nordfra for at lokke ulven ud af skoven til sårene.*

30. Blóðorra lætr barri bragningr ara fagna; Gauts berr sigð á sveita svans orð konungr Hǫrða; geirs oddum lætr greddir grunn hvert stika sunnar hirð, þats hann skal varða, hrægammss ara sævar. 31. Ganga él of Yngva Ullar skips með fullu, þars samnagla siglur sliðrdúkaðar riða. 32. Lét hræteina hveiti hrynja gramr ór brynju;	vill at vexti belli valbygg Haraldr Yggjar. 33. Snart við sæþráð kyrtat sik lá blær á diki. 34. Útan bindr við enda elgvers glǫðuðr hersa hreins við húfi rónum hafs botni far gotna. 35. Hár skyli hirðar stjóri hugreifr sonum leifa arf ok óðaltorfu, ósk mín es þat, sína.

30. Bragningr lætr ara fagna barri blóðorra; Hǫrða konungr berr Gauts sigð á orð sveita svans; greddir „hrægammss ara“ sævar lætr hirð stika sunnar hvert grunn geirs oddum, þats hann skal varða = *Fyrsten lader örnen glæde sig ved lig; Hørdernes konge fælde mændene; krigeren lader hirden forsvare ethvert grundt sted sydpå som han skal bevogte, med spydsødde.*

31. Él Ullar skips ganga með fullu of Yngva, þars sliðrdúkaðar samnagla siglur riða = *Kampen raser med fuld kraft omkring kongen, hvor sværdene fra skeden svinges.*

32. Gramr lét hræteina hveiti hrynja ór brynju; Haraldr vill at valbygg Yggjar belli vexti = *Kongen lader pilene (spydene) falde ned fra brynjen(?); Harald vil, at valdyngen(?) tiltager.*

33. Sik snart við sæþráð kyrtat — blær lá á diki. *Indhold dunkelt.*

34. Hersa glǫðuðr bindr útan við elgvers enda far gotna við botni hreins hafs húfi rónum = *Hersernes ven binder ude ved jordens kant mændenes skib ved det klare havs skibbefarne vig.*

35. Hár, hirðar stjóri skyli leifa hugreifr sonum arf ok óðaltorfu sína; þat es ósk mín = *Den høje fyrste skulde glad overlade sine sønner sin arv og odel; det er mit ønske.*

4. Lausavísur.

- 1 (1033). Gær sák, grjóti stóru
gein[hauss fyrir, steini,
(fóra fylking þeira
fast) harðliga kastat;
ofan keyrðum vér (orðum
jörð muna Sveinn of varða)
staðar hefr stafn í miðju,
strandhogg, numit landi.
2. Hrindr af hrókalandi
hregg af eikiveggjum
sunnr (leikr eldr of unninn
óðr) í lopt upp glóðum;
bær logar hölfu hæra
(hjónum nær) á Fjóni,
(ræfr þola nauð ok næfrar)
Norðmenn sali brenna.
3. Menn eigu þess minnask,
manna Sveins, at kanna,
víga Freys, sít vöru,
vef-Gefn, þriar stefnur;
vön es fagrs á Fjóni
fljóðs (dugir vöpn at rjóða)
verum með fylkðu folki
framm í vápna glammi.
- 4 (1044). Nú taka Norðmenn
knýja,
nær göngum vér stöngum,
(berkak) Magnús merki
(minn skjöld á hlið sjaldan);
skýtra skeifum föti
Skáney yfir sláni

4, 1. Gær sák steini kastat harðliga; hauss gein fyrir stóru grjóti; fylking þeira fóra fast; vér keyrðum strandhogg ofan; stafn hefr numit staðar í miðju landi; Sveinn muna of varða jörð orðum = *I går så jeg der blev kastet hårdt med sten; hjærneskaller klævedes af de store sten; deres fylking stod ikke fast; vi drev strandhug ned; skibene har landet midt i landet; Sven vil ikke kunne forsvare landet med ord alene.*

2. Hregg af hrókalandi hrindr sunnr glóðum í lopt upp af eikiveggjum; eldr of unninn leikr óðr; bær logar hölfu hæra á Fjóni; Norðmenn brenna sali; ræfr ok næfrar þola nauð nær hjónum = *Storm fra søen jager i syden glæderne op i luften fra egeveggene; den antændte ild spiller rasende; gårdene brænder dobbelt så højt på Fyn; Nordmændene afbrænder husene; tag og næver over folk må døje nød.*

3. Menn víga Freys eigu minnask þess at kanna vef-Gefn, sít vöru þriar stefnur Sveins manna; vön es fagrs fljóðs á Fjóni; verum með fylkðu folki framm í vápna glammi; vöpn dugir at rjóða = *Krigerens mænd bør huske det at stifte bekendtskab med kvinden, efter at der nu har været tre stævner med Svens mænd; vi kan vænte smukke kvinder på Fyn; dog må vi holde vor slagorden i våbenlarmen; vi bør rødfarve våbnene.*

4. Nú taka Norðmenn knýja merki Magnús; vér göngum nær stöngum; berkak minn skjöld sjaldan á hlið, sláni skýtra skeifum föti yfir Skáney suðr til Lundar; fár vegr es fundinn mér fegri = *Nu begynder Nordmændene at føre Magnus' mærker rask frem; vi går lige efter mærkestangen; jeg*

(fár vegr es mér fegri
fundinn) suðr til Lundar.

5. Bórum jörn at ærnu
isköld á lið visa;
skjótt riða nú skreyttar
Skónunga lokvánir;
rauðr leikr of bæ breiðan
bráðr at óru ráði
eldr, en ærnir valda
atblásendr því vási.

6. Sviðr of seggja búðir
(siklingr) í (her miklum
eyðir byggð) sem bráðast
bjartr eldr Danaveldi;

móðr berr halr of heiði
hjaldrs Danmarkar skjöldu;
vér hlutum sigr en sárir
Sveins menn fyrir renna.

7. Fjörð lét fylkir verða
fortraddan mó spornat
(leynumk litt) á Fjöni
(liðs skjöldunga á miðli);
muna fyr Magnús synja
menn Sveins, þeirs nú renna,
(upp fara mörð í morgin
merki) stórra verka.

8. Ek hef ekki at drekka
annars nema sæ þenna

bærer ikke sjælden mit skjold på siden; den opløbne fyr træder ikke skævt på foden henover Skåne syd på til Lund; ingen vej har jeg fundet herligere.

5. Bórum at ærnu isköld jörn á lið visa; skjótt riða nú skreyttar lokvánir Skónunga; rauðr eldr leikr bráðr at óru ráði of breiðan bæ, en ærnir atblásendr valda því vási = *Vi har i meget høj grad ladet fyrstens hær føle vore iskolde sværd; hurtig vakler nu Skåningernes overdrevne forhåbninger om fred; den røde ild spiller voldsomt ifølge vor bestemmelse overalt i den brede bygd, men mange ufredsstiftere volder den nøje.*

6. Bjartr eldr sviðr sem bráðast of búðir seggja í Danaveldi; siklingr eyðir byggð miklum her; halr berr hjaldrs móðr skjöldu of heiði Danmarkar; vér hlutum sigr, en Sveins menn renna sárir fyrir = *Den skinnende ild brænder voldsomt omkring i mændenes huse i Daneres rige; kongen lægger bygden øde med sin talrige hær; jeg bærer træet af kampen skjoldet hen over Danmarks hede; vi fik sejr, men Svens mænd flygtede sårede for os.*

7. Fjörð lét fylkir verða spornat fortraddan mó á Fjöni; leynumk litt á miðli liðs skjöldunga; menn Sveins, þeirs renna nú, muna synja stórra verka fyr Magnús; mörð merki fara upp í morgin = *I fjor lod kongen hæren betræde det gamle land på Fyn; jeg skjuler mig ikke blandt kongens hær; Svens mænd, som nu flygter, vil ikke kunne nægte store gerninger, udferte af Magnus; mange bannere føres denne morgen op på land.*

8. Ek hef ekki annars at drekka, es fylgik jöfri, nema þenna sæ; sýgk sýlg ór söltum ægi; við Skáneyrar síða liggir fyr oss, en köllumk ugga Svía alllitt; höfum drýgt vás fyr visa = *Jeg har intet andet at*

(sýgk ór sǫltum ægi sýlg) es jǫfri fylgik; liggr fyr oss, en ugga allitt Svía kǫllumk, (drýgt hǫfum vás fyr vísa) við Skáneyrar síða.	bǫrut menn enn mæra Magnús i grǫf fúsir.
9. Nú 's valmeiðum víðis, veit drótt mikinn ótta, (skeiðr hefr herr fyr hauðri) hætt góðs friðar vætta; mildr vill Magnús halda morðs hlunngotum norðan, itr en ǫnnur skreytir unnvigg Haraldr sunnan.	11 (1048). Sumar annat skal sunnar (segik eina spǫ) fleini, vér aukum kaf króki, kaldnefr furu halda.
10 (1047). Leiða langar dauða limar illa mik stillis,	12 (1050). — — — — — (se Har. harðr. v. 10). brynþings fetilstinga, linns sás land á sunnar, láðbrjótr, fyrir ráða; þó 's sjá Njǫrðr enn nærðri (norðr) glymhriðar borða (gramr est frækn) ok fremri fastmálari (hála).

drikke end dette søvand; jeg suger en sturk af den salte sø; Skanørs vidtstrakte kyst ligger foran os, men jeg siger, at vi slet ikke er bange for Svearne; vi har døjet meget for kongen.

9. Nú 's hætt víðis valmeiðum vætta góðs friðar; drótt veit mikinn ótta; herr hefr skeiðr fyr hauðri; Magnús, morðs mildr, vill halda norðan hlunngotum, en itr Haraldr skreytir sunnan ǫnnur unnvigg = *Nu er det voveligt for mændene at vænte god fred; folk ved at de har grund til megen frygt; hæren har skibe foran landet; Magnus, der gjerne kæmper, vil styre sine skibe nordfra, medens den udmærkede Harald på sin side ruster sine skibe syd fra.*

10. Langar limar dauða stillis leiða mik illa; menn bǫrut fúsir enn mæra Magnús i grǫf = *De lange følger af kongens død volder mig stor kvide; mændene bar ugærne den herlige Magnus til graven.*

11. Annat sumar skal kaldnefr halda furu fleini sunnar — segik eina spǫ —; vér aukum króki kaf = *Næste sommer skal koldnæb (ankret) holde skibet med sin spids endnu længere sydpå — det ene spår jeg —, vi forøger krogens dybfarter.*

12. [Baldr] brynþings [hefr logit at Baldri] fetilstinga, linns láðbrjótr, sás á land sunnar ráða fyrir; þó 's sjá borða glymhriðar Njǫrðr enn nærðri fastmálari ok fremri; est frækn hála, gramr norðr = *Krigeren har løjet for krigeren (mig), som har et land at styre længere mod syd,*

- 13 (o. 1055). Mildingr rauð i móðu, glaðr við galdra smiðju Geirrøðr síu þeiri.
 mót ilt vas þar spjóta,
 (Dönnum vöru goð) geira
 (gröm) en þat vas skömmu;
 setti niðr á sléttu
 Serklandi gramr merki,
 stóð at stillis ráði
 stöng, en þat vas löngu.
14. Varp ór þrætu þorpi Þórr smiðbelgja stórra hvápts eldingum höldnum hafra kjöts at jötni; hljóðgreipum tók húða hrökkviskafls af afli
15. Sigurðr eggjaði sleggju snák váligan brákar; en skapdreki skinna skreið af leista heiði; menn sýusk orm, áðr ynni, ilvegs búinn kilju, nautaleðrs á naðri neflangr konungr tangar.
16. Haddan skall en Halli hlaut offylli grautar, hornspón kveð ek hönum hlýða betr an þryði.

gavmilde mand; den nordligere kriger er mere ordholdende og fremragende; du, konge i nord, er meget tapper.

13. Mildingr rauð geira i móðu; þar vas ilt mót spjóta — goð vöru gröm Dönnum —, en þat vas skömmu; gramr setti merki niðr á sléttu Serklandi, stöng stóð at stillis ráði, en þat vas löngu = *Fyrsten rødfarvede spyd i elven; dér var en hård kamp — guderne var vrede på Danerne —, men det skete for kort siden; fyrsten plantede sine faner i det flade Serkland; stangen stod dér ifølge kongens vilje; men det skete for længe siden.*

14. Þórr stórra smiðbelgja varp ór þrætu þorpi hvápts eldingum at höldnum jötni hafra kjöts; Geirrøðr húða hrökkviskafls tók glaðr hljóðgreipum við þeiri síu galdra smiðju af afli = *De store smedebælges Tor (smeden) kastede ud af trættens by mundens lyn henimod den kry bukkedøds jætte (skinderen), men garveredskabernes Geirrød tog glad kraftig med sin hørelses hånd mod det lyn fra galdersangens smedje.*

15. Sleggju Sigurðr eggjaði váligan snák brákar, en skapdreki skinna skreið af leista heiði; menn sýusk orm, búinn ilvegs kilju, áðr neflangr tangar konungr ynni á nauðaleðrs naðri = *Slæggens Sigurd (smeden) æggede garveredskabets farlige orm. men skindenes garvende drage krøb fra fodens hede (gulvet); folk var bange for ormen, udstyret med sko, før tangens konge med den lange næse ombragte oksehudernes orm.*

16. *Hanken klang, men Halle blev overmæt af grød; jeg mener at en hornske passer ham bedre end (nogen) pryð.*

17. Út stendr undan báti
ilfat, munt þú nú gilja.
- 18 (1062). Skeið sák framm at
flœði,
fagrt sprund, ór ó hrundit;
kend hvar liggr fyr landi
lǫng súð dreka ens prúða;
orms glóar fax of farmi
fráns, sizt ýtt vas hǫnum,
bǫru búnir svírar
brunnit goll, af hlunni.
19. Slyngr laugardag lǫngu
lið-Baldr af sér tjaldi,
út þars ekkjur líta
orms súð ór bæ prúðar;
- vestr réð ór Nið næsta
nýri skeið at stýra
ungr, en árar drengja,
allvaldr, í sæ falla.
20. Rétt kann ræði slita
ræsis herr ór verri;
ekkja stendr ok undrask
ára burð sem furðu;
ært mun, snót, áðr sortuð
sæfǫng í tvau ganga,
þǫll leggr, við frið, fyllar
fúr, kleyf, á þat leyfi.
21. Sorgar veit, áðr slíti
sæfang ór mar strǫngum

17. *En fod stikker ud under båden. Nu er du nok i lag med en kvinde.*

18. Sák skeið brundit ór ó framm at flœði; fagrt sprund, kend, hvar lǫng súð ens prúða dreka liggr fyr landi; fax fráns orms glóar of farmi, sizt hǫnum var ýtt af hlunni; búnir svírar bǫru brunnit goll = *Jeg så skibet blive stødt ud af elven ud i søen; fagre kvinde, se hvor den prægtige drages lange side ligger foran landet; den skinnende drages manke skinner over ladningen, siden den blev ført ned fra rullestokkene; den prydede nakke bar smeltet guld.*

19. Lið-Baldr slyngr laugardag lǫngu tjaldi af sér, þars prúðar ekkjur líta orms súð út ór bæ; ungr allvaldr réð at stýra næsta nýri skeið vestr ór Nið, en árar drengja falla í sæ = *Hærstyreren kaster om lørdagen det lange telt af sig, hvor de stolte kvinder ser ormens side ud fra byen; den unge konge styrede det helt nye krigsskib vestpå ud af Nid, men mændenes årer plasker i søen.*

20. Ræsis herr kann slita rétt ræði ór verri; ekkja stendr ok undrask ára burð sem furðu; ært mun við frið, snót, áðr sortuð sæfǫng ganga kleyf í tvau; fyllar fúrþoll leggr leyfi á þat = *Kongens hær forstår at føre de lige årer op af søen; kvinden står og beundrer årernes bevægelse som var den et vidunder; der vil blive rot i fred, kvinde, før de begede årer går, kløvbare, itu; kvinden priser det.*

21. Sorgar veit, áðr herr slíti sæfang ór strǫngum mar til varra, þars hár heldr sjau tǫgum ára; Norðmeðr róa út enn heglða unnar straum naðri,

herra þars heldr, til varra, hárfjar tögum ára; Norðmeðr róa naðri negldum straum enn heglða út (es sem) unnar (liti arnar-væng) með jarni.	neytir þá til þrautar þengill snekkju strengja; eigi 's jarni hjúgu indæll skaði lindis, gnegr af gaddi digrum grjót ok veðr en ljótu.
22. Eigu skjól und skógi skafnir snekkju stafnar, læsir leiðangr vísa lond herskipa þröndum; almennigr liggir innan, eið láta sér skeiðar hábrynjaðar hlýja, hverja vik í skerjum.	24. Haraldr þeysti nú hraustla helfing sinn at Elfi; náttar Nóregs dróttinn nær at landamæri; gramr á þing við Þumla; þar 's eindagaðr Sveini, hrafni skyldr, nema haldi, hans fundr, Danir undan.
23. Hléseyjar lemr hóvan hryngarð konungr barði;	25 (1064). Qld es, sú s jarli skyldi ógnteitum lið veita,

negldum með jarni; es sem liti arnar-væng = *Der vil føles sorg, för mand-skabet fører årerne op af den tunge sø hen til landingsstedet, hvor åretol-lerne bærer 70 årer; Nordmændene ror ud ad den hagsstormpiskede bølgestrøm på dragen, naglet med jærn; det er som man så ørnevinger.*

22. Skafnir snekkju stafnar eigu skjól und skógi; leiðangr vísa læsir lond herskipa þröndum; almennigr liggir innan hverja vik í skerjum; hábrynjaðar skeiðar láta eið hlýja sér = *De glatte skibstavne har læ under skovene; kongens leding omgiver landet med krigskibenes stavne; hele ledingsflåden ligger i enhver vig i skærene; de højpansrede skibe må lade enhver landtange yde sig ly.*

23. Konungr lemr hóvan hryngarð Hléseyjar barði; þengill neytir þá snekkju strengja til þrautar; eigi es lindis skaði indæll hjúgu jarni; grjót gnegr ok en ljótu veðr af digrum gaddi = *Kongen lader stavnene slå Læssøs høje brusende gærde; kongen bruger da skibets tove til det yderste; stormen er ikke god mod det krumme jærn; stenene og den slemme storm æder den tykke spids op.*

24. Haraldr þeysti nú hraustla sinn helfing at Elfi; Nóregs dróttinn náttar nær at landamæri; gramr á þing við Þumla; þar 's Sveini eindagaðr fundr hans, hrafni skyldr, nema Danir haldi undan = *Harald skyndte sig tappert at tilbagelægge sin halvdæl af vejen til Elven; Norges konge overnatter lige ved grænsen; kongen holder en forsamling ved Tumlakede; der er berammet mellem Sven og ham et møde, der skyldes ravnene, medmindre Danerne trækker sig tilbage.*

(sterkr olli því stillir) Steinkels gefin helju; en þvít illa reynðisk afls-vörn þaðan hönum, fyrir lét Hókon hórfa hvatt, segr hinn 's þat fegrir.	snarráðs, an þá báða, Haralds eru haukar gǫrvir hefnendr, konungs-efni.
26 (1066). Skalka frá, þótt fylkir falli sjalfr til vallar, (gengr sem goð vill) ungum grams erfingjum hverfa; skínnat sól á sýnni,	27. Qld hefr afráð goldit ilt, nú kveðk her stiltan, bauð þessa fǫr þjóðum þarflaust Haraldr austan; svá lauk síklings ævi snjalls, at vér rom allir (lofðungr beið enn leyfði lifs grand) í stað vǫndum.

25. Qld Steinkels, sús skyldi veita lið ógniteitum jarli, es gefin helju; sterkr stillir olli því; en þvít afls vörn þaðan reynðisk hönum illa, lét Hókon hórfa hvatt fyrir — segir hinn 's fegrir þat = *Stenkels mænd, som skulde yde den kampglade jarl bistand, er givne døden; den stærke konge voldte det; men da håbet om stotten derfra viste sig at svigte, trak Hakon sig hurtig tilbage — siger den, der vil besmykke sagen.*

26. Skalka hverfa frá ungum erfingjum grams, þótt fylkir falli sjalfr til vallar; gengr sem goð vill; sól skínnat á sýnni konungs-efni an þá báða; hefnendr snarráðs Haralds eru gǫrvir haukar = *Jeg skal ikke forlade kongens unge arvinger, selv om kongen selv falder i kampen; det går som gud vil det; solen skinner ikke på håbefuldere kongesæmner end dem bægge; den rådsnare Haralds hævnere er fuldkomne høge.*

27. Qld hefr goldit ilt afráð — nú kveðk her stiltan —, Haraldr bauð þessa fǫr austan þjóðum þarflaust; svá lauk ævi snjalls síklings, at vér rom allir í vǫndum stað; enn leyfði lofðungr beið lifs grand = *Mændene har måttet bøde slemt — nu siger jeg at hæren er ilde faren —; Harald bød mændene dette tog østfra uden skellig grund; således endte den modige fyrstes liv, at vi alle er i en vanskelig stilling; den lovpriste konger er falden.*

Illugi Bryndælaskáld.

Íslandsk skjald, 11. árh.

1. Et dikt om Harald hárdråde.

1. Vargs vas munr, þats margan [menskerðir stakk sverði myrkaurriða markar] minn dróttinn rak flóttu.	3. Opt gekk á frið Frakka [fljótrett at bý snótar vasa döglingi duglum] dróttinn minn fyr óttu.
2. Enn lét ulfa brynnir [eiskaldi gramr beisku mildr helt orms of eldi] austrfór þaðan gǫrva.	4. Brauzt und Mikjál mæztan [mógum heim sem frógum sonr Buðla bauð sinum] sunnlǫnd, Haraldr, rǫndu.

2. Hvit stendr heiðar jótra Hlin fyr gamni minu.

1, 1. Vas munr vargs þats minn dróttinn rak margan flóttu; menskerðir stakk markar myrkaurriða sverði = *Det var fest for ulven at min konge så ofte drev mænd på flugt. Den gavmilde mand (Sigurd) gennemvarede ormen (Fafne) med sværdet.*

2. Enn lét ulfa brynnir gǫrva austrfór þaðan. Mildr gramr helt beisku eiskaldi orms of eldi = *Endnu lod krigeren sin østersfærd derfra komme istand. Den gavmilde konge (Sigurd) holdt ormens bitre hjærte over ilden.*

3. Dróttinn minn gekk opt fyr óttu á frið Frakka. Duglum döglingi vasa fljótrett at snótar bý = *Min konge brød ofte for daggry Frankernes fred. Den dygtige konge (Sigurd) havde ikke let ved at ride til kvindens (Brynhilds) hjem.*

4. Haraldr, brauzt sunnlǫnd und mæztan Mikjál rǫndu. Sonr Buðla bauð heim mógum sinum, sem frógum = *Harald, du erobrede for den udmærkede Mikael de sydlige lande med skjoldet. Budles søn indbød sine svogre, som vi har hørt.*

2. Hvit heiðar jótra Hlin stendr fyr gamni minu = *Den lyse kvinde forhindrer min glæde.*

Bölverkr Arnórsson.*Íslensk skjald, 11. árh.***Drape om Harald hárdråde.**

1. Mildingr straukt of mækis munn, es lézt af gunni; holds vant hrafn of fylðan hrás; þaut vargr í ási; en gramr (né frákr fremra friðskerði þér verða) austr vast ár et næsta qrðiglyndr í Gqrðum.	mætr hilmir sá malma Miklagarðs fyr barði; mqrqg skriðu beit at borgar barmfqrgr hqum armi.
2. Hart kniði svql svartan snekkju brand, fyr landi, skúr, en skrautla þqru skeiðr brynjaðar reiði;	3. Snjallr rauð í styr stillir stql ok gekk á mála; háðisk hvert ár síðan hildir, sem sjalfir vilduð.
4. Súð varð, þars blóði blés, þqrð rendusk at þqrðu, (vált drengliga dróttinn) dreyra full við eyri;	4. Súð varð, þars blés blóði, þqrð rendusk at þqrðu, (vált drengliga dróttinn) dreyra full við eyri;

1. Mildingr straukt of mækis munn, es lézt af gunni; vant of fylðan hrafn hrás holds; vargr þaut í ási; en vast, qrðiglyndr gramr, et næsta ár austr í Gqrðum; né frákr friðskerði verða fremra þér = *Konge, du strøg sværdsæggen, da du holdt op med kampen; du havde møttet raven med råt kød; ulven tudede i åsen; men det følgende år opholdt du dig, ukuelige konge, østpå i Garderige; jeg kender ingen konge berømttere end dig.*

2. Svql skúr kniði hart svartan snekkju brand, en brynjaðar skeiðr þqru skrautla reiði fyr landi; mætr hilmir Miklagarðs sá malma fyr barði; mqrqg barmfqrgr beit skriðu at hqum borgar armi = *Den svale vind drev stærkt skibets sorte stavn frem, men de pansrede skibe bar deres prægtige udstyr langs landet; Miklegårds herlige fyrste så metalbeslagene på stavnene, mange brystskinnende skibe skred hen til borgens høje arm.*

3. Snjallr stillir rauð stql í styr ok gekk á mála; síðan háðisk hvert ár hildir, sem sjalfir vilduð = *Den modige fyrste rødfarvede stålene i kampen og modtog sold; derefter holdtes kamp hvert år, som du vilde.*

4. Súð varð dreyra full við eyri, þars blóði blés; þqrð rendusk at þqrðu; dróttinn, vátt drengliga; sokkit lík vann sand und sik fyr sunnan Sikiley, þars sveiti skyndi miklu líði of stokka = *Skibet fylðtes med blod*

vann und sik fyr sunnan Sikiley, liði miklu, sand, þars sveiti skyndi, sokkit lik, of stokka.	snǫrp háðisk þá síðan snerra, gagn ór hverri.
5. Rétt við rausn at hætta, reiðmæltr jǫfurr, skeiðum prýddr, lá byrr at breiddu, Blálands á vit, stáli; laust, en lauka reisti lofðungr við sæ þungan, skúr á skjaldrim dýra skokks mjöll á þrom stokkinn.	7. Heimil varð, es heyrðak, hoddstriðir, þér síðan, grœn, en goll bautt hǫnum, grund es Magnús funduð; endisk ykkar frænda allfriðliga á miðli sætt, en síðan vætti Sveinn rómǫldu einnar.
6. Gramr nenninn hefr gunni, gekk ferð ok hjó sverðum,	8. Leiðangr bjótt af láði (lǫgr gekk of skip) fǫgru, gjalfrstóðum reist grœði glæstum, ár et næsta,

veð æren, hvor blodet strømmede ud (af sårene); skibene var landede ved kysten; konge, du kæmpede tappert; det sunkne lig lå på sandbunden syd for Sikilien, hvor blodet strømmede over skibskanten ud af mange mænds legemer.

5. Reiðmæltr prýddr jǫfurr, rétt at hætta við rausn skeiðum á vit Blálands; byrr lá at breiddu stáli; skúr laust á dýra skjaldrim á þrom sokks stokkinn mjöll, en lofðungr reisti lauka við þungan sæ = *Vredt-talende modige fyrste, du vovede stolt skibene til Blåland; medbør fulgte de spredte skibstavne; vinden slog mod de kostbare skjolde, mod den skumbesprængte skibside, men fyrsten lod rejse masterne i (til trods for) den tunge sø.*

6. Nenninn gramr hefr gagn ór hverri gunni; ferð gekk ok hjó sverðum; snǫrp snerra háðisk þá síðan = *Den kraftige fyrste får sejr i enhver kamp; hæren gik og huggede med sværd; siden blev en hård kamp kæmpet.*

7. Grœn grund varð þér síðan heimil es funduð Magnús, es heyrðak, en bautt, hoddstriðir, hǫnum goll; sætt endisk á miðli ykkar frænda allfriðliga, en Sveinn vætti síðan rómǫldu einnar = *Det grønne land blev siden givet dig, da du traf Magnus, efter hvad jeg har hørt, men du, gavmilde mand, bød ham dit guld; forliget mellem eder frænder holdt sig meget fredelig, men Sven kunde siden kun vænte sig lutter krig.*

8. Bjótt leiðangr ár et næsta af fǫgru láði, reist grœði glæstum gjalfrstóðum; lǫgr gekk of skip; dýrr skokkr lá á dökkri þóru; Danir vǫru þá illa staðnir; herr sá skeiðr hlaðnar fyr hauðri = *Du udrustede leding det næste år fra det skønne land; du furede søen med de prægtige skibe;*

skokkr lá dýrr á dökkri, (skeiðr sá herr fyr hauðri
Danir vóru þá, þóru, hlaðnar) illa staðnir.

Grani skáld.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Digt om Harald hárdråde.

1. Lét aldriki úti ósvifr Kraka drifu Hlökk i harða þjokkum Hornskógi brø þorna; Fila dróttinn rak flótta fjanda grams, til strandar auð varð út at reiða allskjótt faðir Dóttu.	(hirð hykk hilmis gerðu hugins jól) við nes Þjólar; ætt spornaði arnar allvitt of valfalli, hold át vargr sem vildi (vel njóti þess) Jóta.
2. Døglingr fekk at drekka danskt blóð ara jóði	3. Glæðr hykk, Glamma slóðar, gramr eldi svá, feldu.

sæen gik over dem; den kostbare flåde lå på den mørke bølge; Danerne var da ilde stede; høeren så de fuldtladede skibe udenfor landet.

[G.] 1. Ósvifr lét aldriki brø þorna Kraka drifu Hlökk úti i harða þjokkum Hornskógi; Fila dróttinn rak flótta fjanda grams; faðir Dóttu varð at reiða allskjótt út auð til strandar = *Uskånsom lod han aldrig øjnene tørrer på kvinderne ude i den meget tykke Hornskov; Filernes konge forfulgte sine flygtende fjender; Dóttas fader måtte på stedet udrede guld ved stranden.*

2. Døglingr fekk ara jóði danskt blóð at drekka við Þjólarnes; hykk hirð hilmis gerðu hugins jól; ætt arnar spornaði allvitt of valfalli; vargr át hold Jóta sem vildi; njóti vel þess = *Fyrsten gav ørnen dansk blod at drikke ved Tjolarnæs; jeg ved, at kongens hird foranstaltede en fest for raven; ørnen betrødte viden om de faldne; ulven åd Jydernes kød som den lystede; nyde den det godt.*

3. . . . Glamma slóðar; hykk glæðr feldu . . . ; gramr eldi svá = . . . *Søens; jeg ved at ilden fældede (husene); kongen foranstaltede den brand.*

Sneglu- [Grautar-] Halli.

Ísländsk skjald, 11. árh.

1. Et digt om Harald hádráde(?).

Svá lét und sik	lond oll lagin,
seggja dróttinn	liðs oddviti.

2. Lausavísur (o. 1054).

1. Færðr sýndisk mér frændi	lætk gnauða grön,
Frisa kyns í brynju;	gengk fullr at sofa.
gengr fyr hirð í hringum	
hjalmfaldinn kurfaldi;	3. Selja munk við suffi
flórat eld í ári	sverð mitt, konungr, verða,
úthlaupi vanr Túta;	ok, rymskyndir randa,
sék á síðu leika	rauðan skjöld við brauði;
sverð rúghleifa skerði.	hungrar hilmis drengi,
	hér gongum vér svangir;
2. Hirðik eigi,	nær dregr hrygg at hvöru
hvat Haraldr klappar;	(Haraldr sveltir mik) belti.

1. Således underkastede mændenes fyrste, hærens fører, sig alle lande.

2, 1. Frændi Frisa kyns sýndisk mér færðr í brynju; hjalmfaldinn kurfaldi gengr fyr hirð í hringum; Túta, vanr úthlaupi, flórat eld í ári; sék sverða leika á síðu rúghleifa skerði = *Friseætlingen viste sig for mig iført brynje; den hjælmbedækkede lilleput går i ringbrynje omkring i hirden; Tuta, vant til ekspeditioner (for at snylte), flygter ej ilden (køkkenets) om morgenen; jeg ser sværdet dingle ved rugbrøds-forøderens side.*

2. Jeg bryder mig ikke om, at Harald klapper; jeg tygger ligefuldt og går møt i sæng.

3. Munk verða selja sverð mitt við suffi, konungr, ok rauðan skjöld við brauði, randa rymskyndir; drengi hilmis hungurar; vér gongum hér svangir; belti dregr nær hrygg at hvöru; Haraldr sveltir mik = *Jeg bliver nødt til at sælge mit sværd for kød, konge, og mit røde skjold for brød, kriger; kongens mænd sulter; vi går her sultne; bæltet snævres mere og mere ind mod ryggen; Harald sulter mig.*

4. [*Harald*: Hvert stillir þú Halli?]
Hleypt fram at skyrkaupi
[*Harald*: Graut munt gǫrvan láta]
gǫrr matr es þat smjǫrvan.
5. Gris þá greppr at ræsi
gruntrauðustum dauðan;
Njǫrðr sér þǫrg á borði
bauglands fyr sér standa;
runa síður lítk rauðar,
(ræðk skjótǫru kvæði)
rana hefr seggr af svini,
send heill konungr, brendan.
6. Hrang 's þars hóvan þǫngul
heldk, siz fjǫr of seldak;
- sýnt 's at sitk at Ránar,
sumir 'o í búð með humrum;
ljóst es lýsu at gista,
lǫnd ák út fyr strǫndu;
þvi sitk bleikr i brúki,
þakir mér þari of hnakka,
þakir mér þari of hnakka.
7. Ortak eina
of jarl þulu;
verðrat drápa
með Dǫnum verri;
föll eru fjórtán
ok fǫng tíu;
opit 's ok ǫndvert,
ǫfugt stigandi;
svá skal yrkja
sás illa kann.

4. . . . . *Jeg løber hen for at købe skyr . . . . . ja, smørgrød, det er solid føde.*

5. Greppr þá dauðan gris at gruntrauðustum ræsi; Njǫrðr hauglands sér þǫrg standa á borði fyr sér; lítk rauðar runa síður; — ræðk skjótǫru kvæði —; seggr hefr brendan rana af svini; send heill konungr = *Skjalden modtog en slagtet gris af den dædelfrie konge; krigeren (jeg) ser svinet stå foran sig på bordet; jeg ser de røde svinesider — og digter et vers i en fart —; kokken har brændt trynen af svinet; hav tak for sendelsen, konge.*

6. Hrang 's þars heldk hóvan þǫngul, sizt of seldak fjǫr; sýnt 's at sitk at Ránar; sumir 'o í búð með humrum; ljóst 's at gista lýsu; ák lǫnd út fyr strǫndu; þvi sitk bleikr i brúki; þari þakir mér of hnakka (*bis*) = *Der er støj, hvor jeg holder om den høje tangstok, siden jeg mistede livet; det er klart, at jeg bor hos Ran; nogle er til huse hos hummerne; det er lyst at gæste 'lysen' (hvidlingen); jeg har bolig uden for stranden; derfor sidder jeg bleg i tangen; tangbladene vifter om min nakke.*

7. *Jeg digtede en remse om jarlen; der bliver aldrig nogen elendigere drøbe blandt Danskerne; der er 14 „fald“ og 10 „fang“; det er åbent og utæt, forkert trædende; så skal den digte, der dårlig forstår det.*

8. Gótt 's Gulapíng þetta, giljum vér hvat 's viljum.	flenna upp at enni alt leðr Haralds reðri.
9. Þjón gerik þann at sveini, Þjóðolf lætk mat sjóða.	11. Saurr 's ávalt, hefr saurugt alt
10. Þú 'st makligust miklu, (munar stórum þat) Þóra,	hestr Þjóðolfs erðr, hann 's dróttinserðr.

Valgarðr á Velli.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Et digt om Harald hårdråde.

1. Skilfingr, helt, þars skulfu skeiðr, fyr lönd en breiðu (eydd varð) suðr (of siðir Sikiley) liði miklu.	stóðu stopðir siðan, steinóðr logi glóðum.
2. Snarla skaut ór sóti, sveyk of hús ok reykir	3. Bjartr sveimaði brimi, brutu vikingar fikjum, visa styrks of virki (varp sorg á mey) borgar.

8. *Dette Gulating er rart; vi nyder al den elskov vi vil.*

9. *Ham gør jeg til tjæner; jeg lader Tjodolf koge maden.*

10. Þóra, þú 'st miklu makligust — þat munar stórum — flenna alt leðr reðri Haralds upp at enni = *Tora, du fortjæner mest af alle — deri overgår du alle andre — at krænge huden på Haralds penis helt op.*

11. *Den er altid smudsig (?); Tjodolfs hest har et lem, overalt smudsig; dens herre har (desuden) drevet utugt med den.*

[V.] 1. Skilfingr, helt miklu liði suðr fyr en breiðu lönd, þars skeiðr skulfu; Sikiley varð of siðir eydd = *Fyrste, du styrede din store hær sydpå forbi de udstrakte lande, hvor skibene rystede; Sikilien blev tilsidst hærgeset.*

2. Steinóðr logi skaut snarla glóðum ór sóti, ok reykir stóðu siðan stopðir of sveyk hús = *Den rasende flamme skød hæftig gløder op af soden og røgsøjlerne stod siden lige op over de vaklende huse.*

3. Bjartr brimi styrks visa sveimaði of borgar virki; vikingar brutu fikjum; sorg varp á mey = *Den klare lue, foranstaltet af kongen, fór hen over borgens volde; vikingerne brød dem kraftig; møen blev betaget af sorg.*

4. Helmingi bautt hanga, hilmis kundr, af stundu; skipt hafið ér, svát eptir eru Væringjar færi.	(rétt vas yðr of ætlat óðal) frá Svipjóðu; hýnd bar rif, þars renduð rétt á stag fyr slétta, skeið, en skelkðuð brúðir, Skáney, Dqnum nánar.
5. Skauzt und farm enn frizta (frami veitisk þér) beiti, farðir goll ór Gørðum (grunlaust) Haraldr, austan; stýrðir hvatt í hørðu hvardyggr jofurr glyggvi, sátt þás sædrif létti Sigtún, er skip hnigðu.	7. Haraldr, gørva lézt herjat (hnyggr andskotum tyggi) hvatt rann vargr at vitja valfalls, Selund alla; gekk á Fjón, en fekkat, fjølmennr konungr, hjølmum (brast) rikula (ristin rit) erfiði litit.
6. Eik slong und þér, yngvi ógnbliðr, í haf síðan	

4. Hilmis kundr, bautt helmingi hanga af stundu; ér hafið skipt svát Væringjar eru færi eptir = *Fyrstesøn, du bød, at skaren straks skulde hænges; I har handlet således, at Væringerne nu er færre end før.*

5. Haraldr skauzt beiti und enn frizta farm; farðir goll austan ór Gørðum; frami veitisk þér grunlaust; hvardyggr jofurr, stýrðir hvatt í hørðu glyggvi, en skip hnigðu; sátt Sigtún, þás sædrif létti = *Harald, du satte skibet frem for at modtage den smukkeste ladning; øst fra Garderige medbragte du guld; du høster ære uden mistanke; udmærkede konge, du styrede rask i den hårde storm, men skibene duvede; du så Sigtun, da søsprøjtet holdt op.*

6. Ógnbliðr yngvi, eik slong síðan und þér í haf frá Svipjóðu; óðal vas yðr of ætlat rétt; skeið bar hýnd rif, þars renduð rétt á stag fyr slétta Skáney, en skelkðuð brúðir, Dqnum nánar = *Kampglade konge, skibet bruste siden med dig ud i søen fra Sverrig; dit odel var dig med rette bestemt; skibet førte sejlet helt oppe ved toppen, hvor du styrede lige ud forbi det flade Skåne og forskrækkede de med Danerne nærbesøgtede kvinder.*

7. Haraldr, lézt gørva herjat alla Selund; vargr rann hvatt at vitja valfalls; tyggi, hnyggr andskotum; konungr gekk fjølmennr rikula á Fjón, en fekkat hjølmum litit erfiði; ristin rit brast = *Harald, du hærgede fuld-stændig hele Scelland; ulven kom løbende for at besøge den faldne val; fyrste, du slår dine fjender; kongen gik med mange mænd og megen kraft op på Fyn, og gav hjølmene ingen ringe mōje at udholde; det flængede skjold brast i sønder.*

<p>8. Brann i bý fyr sunnan bjartr eldr Hróiskeldu; rönn lét ræsir nenninn reykvell ofan fella; lögu landsmenn gnógir; løj hel sumum frelsi; drósk harmvesalt hýski hljótt til skógs á flóttu.</p>	<p>(bitu fikula fjotrar) fjöld mart (hórund) bjartra.</p>
<p>9. Dvalði daprt of skilða, drifu þeirs eptir lifðu, ferð, en fengin urðu fögr sprund, Danir undan; láss helt liki drósar, leið fyr yör til skeiða</p>	<p>10. Inn vas i, sem brynni iðglikht séa miðjan, eldr, þars yörum helduð, orms munn, skipum sunnan; skeið bar skolpt enn rauða; skein af golli hreinu, dreki för dagleið mikla, dúfu braut und húfi.</p>
	<p>11. Lauðr vas lagt i beðja (lék sollit haf) golli, en herskipum hrannir</p>

8. Bjartr eldr brann i bý fyr sunnan Hróiskeldu; nenninn ræsir lét fella ofan reykvell rönn; landsmenn lögu gnógir; hel lö sumum frelsi; harmvesalt hýski drósk hljótt til skógs á flóttu = *Den skinnende ild brændte i bygden syd for Roskilde; den kraftige konge lod omstyrte de ryggende huse; landets indbyggere lå døde i hobetal; døden berøvede ikke få friheden; de sorgfyldte folk slæbte sig stille ind i skovene på flugten.*

9. Ferð, daprt of skilða, dvalði; Danir, þeirs eptir lifðu, drifu undan, en fögr sprund urðu fengin; láss helt liki drósar; mart fjöld leið fyr yör til bjartra skeiða; fjotrar bitu fikula hórund = *Den sørgelig splittede skare forsinkedes; Danerne, som beholdt livet, flygtede bort; men de smukke kvinder blev tagne; lænkeldsen fastholdt kvindens legeme; mange kvinder førtes af eder ned til de lyse skibe; lænkerne bed grisk kvindens legeme.*

10. Vas iðglikht séa inn i miðjan orms munn, þars helduð skipum yörum sunnan, sem eldr brynni; skeið bar enn rauða skolpt; skein af hreinu golli; dreki för dagleið mikla; dúfu braut und húfi = *At se midt ind i ormens gab, hvor du styrede dine skibe sydfra, var ganske som den brændende lue; skibet bar sit røde hoved; det skinnede fra det røde guld; dragen för en lang dagsrejse; bølgen brædes under bugen.*

11. Lauðr vas lagt i beðja golli, sollit haf lék, en hrannir þögu ógur-
lig höfuð herskipum; þú ræðr öllum Nóregi, en aldri ristr æðri ræsir kald-
an sæ; sveit snjóll tér sinum drótni = *Skummet fylde guldets underlag; det svulmende hav spillede og bølgerne vaskede krigskibenes frygtelige hoveder; du råder for hele Norge, men aldrig pløjer en ypperligere fyrste det koldde hav; den modige skare støtter (kraftig) sin fyrste.*

høfuð ógurlig þógu; (sveit tér sinum drótni
ræðr þú, en ræsir æðri (snjöll) Nóregi öllum.
ristr aldri sæ kaldan,

Bjarni Hallbjarnarson gullbráskáld.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Kalfsflokkur (o. 1050).

1. Vast, þars vigs bað kosta, vápndjarfr Haralds arfi (kynnisk kapp þitt mǫnnum) Kalfr, við Bókn austr sjalfa; gótuð griðar sóta, gólig fǫng til jóla; kendr vast fyrstr at fundi flettugrjóts ok spjóta.	ljós es raun, at ræsir ráðinn varð frá láði; lǫgðusk lǫnd und Egða, lið þeira frá k meira.
2. Öld fekk ilt ór deildum; Erlingr vas þar finginn; óðu blǫkk í blóði borð fyr Útstein norðan;	3. Austr réð allvaldr rista ótála haf stáli; varð at vitja Garða vig móðr Haralds bróðir; enn of iðnir manna emkak tamr at samna skrǫkvi; at skilnað ykkarn skjótt lézt Knút of sóttan.

[B.] 1. Kalfr, vast austr við Bókn sjalfa, þars vápndjarfr arfi Haralds bað kosta vigs; kapp þitt kynnisk mǫnnum; gótuð griðar sóta gólig fǫng til jóla; vast kendr fyrstr at fundi flettugrjóts ok spjóta = *Kalv, du var østerpå ved selve Bukken, hvor Haralds våbendjærve søn befalede at prøve kampen; din kappelyst lærer folk at kende: I skaffede ulven en herlig julekost; du blev set forrest ved stenskiavernes og spydenes møde.*

2. *Man fik kun ondt (ulykker) ud af striden; Erling blev fanget dér; de mørke planker vadede i blod nord for Utsten; nu har erfaringen tydelig vist, at kongen ved svig blev berøvet sit land; landet underkastede sig Egderne; jeg har hørt, at deres hær var talrigst.*

3. Allvaldr réð ótála rista austr haf stáli; vig móðr bróðir Haralds varð að vitja Garða; emkat enn tamr at samna skrǫkvi of iðnir manna; lézt skjótt at skilnað ykkarn of sóttan Knút = *Kongen ristede uden tvivl-rådighed østerpå havet med stavn: Haralds kampmodige broder blev nødt til at besøge Garderige; jeg er fremdeles ikke vant til at forskønne folks handlinger med pral; hurtig besøgte du Knud, efter at I (du og Olav) var skiltes ad.*

4. Átt þú Engla drótni,
ógnrakkr, gjafar þakka,
jarls niðr; komtu yðru
ótála vel máli;
þér lét fold áðr færir
(frest urðut þess) vestan,
líf þitt esa litit,
Lundúna gramr fundna.

6. Hafa lézt unga jöfra
erfð, sem til réð hverfa;
satt 's at sitja knátti
Sveinn at Danmørk einni;
kenduð, Kalfr, til landa
kappfúsum Magnúsi
(olluð ér því 's stillir
jörð of fekk) ór Gørðum.

5. Jörð rétt vigi at varða
vigreifr fyr Áleifi;
brauzt við bragning nýztan
bág; þat kveðk mik frógu;
fyrir gekt á stað Stiklar
stór verk, en óð merki,
satt 's at sókn of veittir
snjallr, unz gramr vas fallinn.

7. Þér frákr Þórbergs hlýri,
(þess gerðusk ér verðir)
helt því unz herr of spilti,
Haralds bróðurson góðan;
vøkðu ofundmenn ykkar
iðula róg í miðlum
(óþorfr lízk mér) arfa
Áleifs (í þeim mólum).

4. Ógnrakkr jarls niðr, þú átt þakka Engla drótni gjafar; ótála komtu yðru máli vel; Lundúna gramr lét fundna þér fold, áðr færir vestan; þitt líf esa litit; frest urðut þess = *Jarlernes kampfjærve ætling, du har den engelske konge store gaver at takke; kraftig udrettede du dit ærinde godt; Londons konge gav dig land, før du drog vestfra; dit liv er herligt; det skele uden opsættelse.*

5. Rétt vigreifr at varða jörð vigi fyr Áleifi; brauzt bág við nýztan bragning; þat kveðk mik frógu; fyrir gekt stór verk á Stiklarstað, en merki óð; satt 's at of veittir snjallr sókn, unz gramr vas fallinn = *Kampglad forsvarede du landet med kamp mod Olav; du yppede strid med den meget dygtige konge; det har jeg hørt; før udøvede du store gerninger ved Stiklestad, men fanen stormede frem; det er sandt, at du kæmpede modigt indtil kongen var falden.*

6. Lézt unga jöfra hafa erfð, sem til réð hverfa; satt 's at Sveinn knátti sitja at Danmørk einni; kenduð, Kalfr, kappfúsum Magnúsi til landa ór Gørðum; ér olluð því 's stillir of fekk jörð = *Du loð den unge konge få sin arv, således som den skulde falde; det er sandt, at Sven måtte lade sig nøje med Danmark alene; du, Kalv, viste den kappelystne Magnus vejen til hjemmet fra Garderige; du forårsagede at fyrsten fik landet.*

7. Frákr bróðurson Haralds góðan þér, hlýri Þórbergs; þess gerðusk ér verðir; því helt, unz herr of spilti; ofundmenn vøkðu iðula róg í miðlum ykkar arfa Áleifs; óþorfr lízk mér í þeim mólum = *Jeg har hørt, at Haralds brodersøn var dig god, Torbergs broder; — og det fortjænte du —;*

8. Frógum Finns hvé mági   áræði vant eyða
fylgðuð, Kalfr, of dylgjur,   óðfúss sonar Brúsa,
ok lézt á sæ snekkjur   (hléði hugr) en téðuð
snarla lagt at jarli;   heiptminnigr Þórfinni.

Þórleikr fagri.

Íslandsk skjald, 11. árh.

En flokk om Sven Ulfssön (1051).

<p>1. Fúrsendir vann fjöndum fjörspell i gny hjörva (bröð fekk hrafn) fyr Heiða haukstorðar bæ norðan; rökusk Vinðr, en vákar vals ginu þar of halsa, (dauðr lá herr á heiði hundmargr) fáir undan.</p>	<p>2. Vön 's at visa kœnan vigs á Rakna stigum ört i odda snertu Innþrœnda lið finni; þar má enn hvárr annan öndu nemr eða löndum (litt hyggr Sveinn á sáttir sjaldfestar) goð valda.</p>
--	--

det varede ved, indtil folk forstyrrede det; misundelige folk førte idelig avindsord mellem dig og Olavs søn; det synes mig, at der var liden grund til at gøre det.

8. Frógum, hvé fylgðuð, Kalfr, Finns mági of dylgjur, ok lézt snarla lagt snekkjur at jarli á sæ; vant eyða óðfúss áræði sonar Brúsa, en téðuð heiptminnigr Þórfinni; hugr hléði = *Jeg har hørt, hvorledes du, Kalv, fulgte Finns svigersøn i kampe og du angreb rask jarlen med dine snekker på søen; med lyst tilintetgjorde du Bruses søns angreb, idet du, kampivrig, bistod Torfin; dit mod beskyttede dig.*

[Þ.] 1. Haukstorðar fúrsendir vann fjöndum fjörspell i hjörva gny fyr norðan Heiðabæ; hrafn fekk bröð; Vinðr rökusk fáir undan, en vals vákar ginu þar of halsa; hundmargr herr lá dauðr á heiði = *Den gavmilde fyrste dræbte fjenderne i kampen nord for Hedeby; ravnene fik bytte; kun få af Venderne undslap, men ravnene gæbede over (de blodige) halse; en talløs hær lå død rundt om på heden.*

2. Vön es, at ört lið Innþrœnda finni vigs kœnan visa i odda snertu á Rakna stigum; þar má goð valda, hvárr nemr enn annan öndu eða löndum; Sveinn hyggr litt á sjaldfestar sáttir = *Det er vænteligt, at Indtrøndernes raske mandskab vil finde den kampkyndige konge i kamp på søen; der kan gud råde for, hvem der endelig berøver den anden liv eller rige; Sven tænker ikke på forlig, der let brydes.*

3. Færir reiðr, sás rauða rönd hefr opt fyr landi, breið á Buðla slóðir borðraukn Haraldr norðan; en lauks of sæ sækja Sveins fagrdrifin steini glæsidýr, þess 's geira, gollmunnúð, rýðr, sunnan.	5. Stýrir Ulfs til Elfar óskmöggr skipum föggrum, sás hrækostu hæsta hleðr i Gunnar veðri; skolla vé þars völlu vápnlauðri drifr rauðu (regn drepr Gauts i gögnum) gollmerkð (Hóalfs serki).
4. Fjors mun flestum hersi fengsæll Dana þengill, reiðr hefr hann fyr hauðri hábrynjuð skip, synja, ef húnferils hreina hlunntamðra rekr sunnan við Hórða gram harðan hundruð sex til fundar.	6. Hvé hefr til Heiðabæjar heiptgjarn konungr arnat, folk-Rögnir, getr fregna fylkis sveit, hinns veitat, þás til þengils býjar þarflaust Haraldr austan ár, þats án of væri, endr byrskiðum rendi.

3. Haraldr, sás opt hefr rauða rönd fyr landi, færir reiðr breið borðraukn norðan á Buðla slóðir, en gollmunnúð lauks glæsidýr Sveins, þess 's rýðr geira, fagrdrifin steini, sækja sunnan of sæ = *Harald, som ofte har røde skjolde foran kysten, styrer kamplysten de brede skibe nordfra ud på søen, men den spydene rødfarvende Svens prægtige skibe med de forgyldte gab, smukt bemalede, søger sydfra over havet.*

4. Fengsæll Dana þengill mun synja flestum hersi fjors — hann hefr reiðr hábrynjuð skip fyr hauðri —, ef rekr sunnan sex hundruð hlunntamðra húnferils hreina til fundar við harðan Hórða gram = *Danernes sejrige fyrste vil berøve mange herser livet — han har, ophidset til kamp, højtpansrede skibe samlede udenfor landet —, dersom han fører 600 skibe sydfra til møde med Hørdernes kraftige konge.*

5. Óskmöggr Ulfs, sás hleðr hæsta hrækostu i Gunnar veðri, stýrir föggrum skipum til Elfar; gollmerkð vé skolla þars völlu drifr rauðu vápnlauðri; Gauts regn drepr i gögnum serki Hóalfs = *Ulfs kære søn, som opdýnger høje valdýnger i kampen, styrer sine smukke skibe til Götaelven; de guldindvirkele faner svæver, hvor det røde blod udæsses over markerne; våbnene trænger igennem brynjerne.*

6. Folk-Rögnir, hinn 's veitat, getr frégna fylkis sveit, hvé heiptgjarn konungr hefr arnat til Heiðabæjar, þás Haraldr rendi ár byrskiðum þarflaust endr austan til þengils býjar, þats of væri án = *Folkestyrer, han som ikke ved det, kan spørge kongens skare om, hvorledes den kampivrige konge har*

7. Bauð, sás baztrar tíðar
borinn varð und Miðgarði,
rikri þjóð at rjóða
randir Sveinn á landi;
þó lézk heldr, ef heldi
hvatráðr konungr láði,
á byrjar Val berjask
bilstyggr Haraldr vilja.

8. Alt of frákr, hvé elti
austmenn á veg flausta
Sveinn, en siklingr annarr,
snarlundaðr, helt undan;
fengr varð Þrænda þengils
(þeir létu skip fleiri)
allr á éli sollnu
Jótlands hafi fljóta.

9. Sætt buðu seggja drótni
siklings vinir mikla,
svofðu hjaldr þeirs hofðu
hugstinnir lið minna;
ok snarráðir síðan
sókn es orðum tókusk
(qnd vas ýta kindum
ófól) búendr dvöldu.

10. Hætt hafa sér þeirs sóttu
Sveins fundar til stundum;
lítt hefr þeim at þreyta
þimr bragningum hagnat;
þó hefr hólða vinr haldit
(hann 's snjallr konungr) allri
Jóta-grund með endum
ógnstarkr ok Danmörku.

*begivet sig til Hedeby, dengang da Harald lod sine skibe forðum løbe
estfra hen til kongens by uden skellig grund; det burde ikke være sket.*

7. Sveinn, sás var borinn baztrar tíðar und Miðgarði, bauð rikri þjóð at rjóða randir á landi; þó lézk bilstyggr Haraldr vilja heldr berjask á byrjar Val, ef hvatráðr konungr heldi láði = *Sven, som blev født på jorden i den heldigste stund, tilbød de mægtige mænd at kæmpe på land; dog erklærede Harald, der hader al nøten, at han hellere vilde kæmpe på skibene, hvis den rådsnilde konge vilde forholde ham landet.*

8. Alt of frákr, hvé snarlundaðr Sveinn elti austmenn á veg flausta, en annarr siklingr helt undan; þengr Þrænda þengils varð allr fljóta á éli sollnu Jótlands hafi; þeir létu fleiri skip = *Det hele har jeg hørt, hvorledes den rasksindede Sven forfulgte Nordmændene på søen, men den anden konge flygtede; Trønderkongens hele bytte fik lov til at flyde på det stormsvulmende Jyllands hav; de mistede flere skibe.*

9. Vinir siklings buðu seggja drótni mikla sætt; þeirs hofðu minna lið, svofðu hugstinnir hjaldr; ok snarráðir búendr dvöldu síðan sókn es tókusk orðum; qnd vas ófól ýta kindum = *Kongens (Haralds) venner bød mændenes fyrste meget for at få forlig; de, som var underlegne i antal, stansede modige kampen, og de snarrådige bønder undlod angreb, efter at de begyndte at forhandle i orð; mændene vilde ikke af med livet*

10. Hætt hafa sér stundum, þeirs sóttu til fundar Sveins; lítt hefr þeim þimr bragningum hagnat at þreyta; þó hefr hólða vinr ógnstarkr

11. Sær þýtr, en berr bára bjart lauðr of við rauðan, gránn, þars gollu búnum ginn hlunn-visundr munni.	(ungr vísi gefr eisu armleggs) digulfarmi.
12. Kastar gramr á glæstar gegn valstöðvar þegnum	13. Hirð viðr, grams, með gerðum, gollvörpuðr sér holla.

Þórarinn Skeggjason.

Íslandsk skjald, 11. árh.

En drape om Harald hárdråde (o. 1050—60).

Náði gorr en glóðum,	stólþengill gekk ströngu
Griklands, jöfurr handa,	steinblindr aðalmeini.

haldit allri Jóta grund með endum ok Danmörku; hann 's snjallr konungr = *De har ofte vovet sig i fare, som har søgt møde med Sven; det har været til liden fremgang for de 3 konger at strides; dog har mændenes kampstærke ven beholdt hele Jylland fra den ene side til den anden samt Danmark; han er en modig konge.*

11. Gránn sær þýtr, en bára berr bjart lauðr of rauðan við, þars hlunn-visundr ginn gollu búnum munni = *Det grå hav bruser, og bølgen fører det lyse skum over det rødmaalede skib, hvor det gaber med sin guldprydede (drage)mund.*

12. Gegn gramr kastar digulfarmi á glæstar valstöðvar þegnum, ungr vísi gefr eisu armleggs = *Den dygtige konge kaster guld på mændenes prægtige arme; den unge fyrste skænker guld.*

13. Gollvörpuðr viðr hirð holla sér — grams . . . með gerðum = *Den gavmilde fyrste gör hirden sig huld —, kongens . . . med rustning.*

[Þ. Sk.] Stólþengill Griklands gekk steinblindr ströngu aðalmeini, en gorr jöfurr náði handa glóðum = *Grækenlands stolkonge gik blind som en sten på grund af den svære hovedulykke, men den raske konge bemægtigede sig guld.*

Þórgils fiskimaðr.

Nordmand, 11. árh.

Lausavísur (o. 1055).

1. Ófúsa drók ýsu, áttak fang við lǫngu; vank of hǫfði hennar hlǫmm — vas þat fyr skǫmmu; þó mank hitt, es hrotta hǫfðum gollu vafðan, dúði dǫrr í blóði drengr — vas þat fyr lengra.	saddir ǫrn ok eyddir ǫrum blámanna fjǫrvi, gall styrfengins stillis strengr — vas þat fyr lengra.
2. Heyr á uppreist orða, ótvinn konungr, mína; gaf mér goll et rauða gramr — vas þat fyr skǫmmu;	3. Vig lézt, Vinða mýgir, virðum kunn of unnin (Þrændr drifu) ríkt (und randir) rǫmm — en þat vas skǫmmu, en fyr Serkland sunnan snarr þengill hjó drengi; kunni gramr at gunni gǫng — en þat vas lǫngu.

1. Drók ýsu ófúsa; áttak fang við lǫngu; vank hlǫmm of hǫfði hennar — þat vas fyr skǫmmu; þó mank hitt, es hǫfðum hrotta, gollu vafðan; drengr dúði dǫrr í blóði — þat vas fyr lengra = *Jeg trak kulleren, meget mod dens vilje, op; jeg brodes med langten; jeg støjede af glæde over dens hoved — det er kort tid siden; dog husker jeg det, at jeg havde et sværd, omviklet med guld; svenden (jeg) rystede sværdene i blod — det er længere siden.*

2. Heyr, ótvinn konungr, á mína orða uppreist; gramr gaf mér et rauða goll — þat vas fyr skǫmmu; saddir ǫrn ok eyddir fjǫrvi blámanna ǫrum; strengr styrfengins stillis gall — þat vas fyr lengra = *Hør, uforfærdede konge, på mit ordelag; fyrsten gav mig det røde guld — det skete for kort tid siden; du mættede örnen og tilintetgjorde blåmændenes liv med pile; den krigerske konges stræng hvinede — det er længere siden.*

3. Vinða mýgir, lézt ríkt of unnin rǫmm vig, virðum kunn, Þrændr drifu und randir — en þat vas skǫmmu; en fyr sunnan Serkland hjó snarr þengill drengi; gramr kunni gǫng at gunni — en þat vas lǫngu = *Vendernes banemand, du havde med kraft hæftige kampe, almindelig kendte; Trønderne samledes skjold-forsynede — men det skete for kort tid siden; men sydfor Særkland nedhuggede den raske fyrste mændene; kongen forstod at gå på i kampen, — men det var for længe siden.*

Halli stirði.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Flokkur (1064).

1. Norðr lykr gramr, sás gerðir grund, frá Eyrarsundi (hrafngælir sparn hæli höfn langskipa) stöfnum; rista golli glæstir gjalfir, en hlýður skjalfa, hvast und her fyr vestan Hallandi framm brandar.	út hefra lið litit lofsnjallr Dana allra, hin es hvern vág sunnan, hrafngrennir, lykr stöfnum.
2. Gerðir opt fyr jörðu eiðfastr Haraldr skeiðum; Sveinn skerr ok til annars eysund koungs fundar;	3. Sýstuð suðr, þars æstu, snjallr gramr, Danir allir, enn (sék eigi minni efni) mæltrar stefnu; Sveinn tekr norðr at nenna nær til landamæris (varð fyr víðri jörðu vinnsamt) Harald finna.

1. Gramr, sás gerðir grund, lykr stöfnum norðr frá Eyrarsundi; hrafngælir sparn höfn langskipa hæli; brandar golli glæstir rista hvast gjalfir — en hlýður skjalfa — und her framm Hallandi fyr vestan = *Kongen, som omgærder sit land, omgiver det med stavne nord fra (for) Øresund; krigeren betrådte havnen med krigsskibenes hæl; skibene, hvis forstavne er prydede med guld, furer kraftig havet — og skvætbordene bæver — under hæren langs med og vestfor Halland.*

2. Eiðfastr Haraldr gerðir opt skeiðum fyr jörðu; Sveinn skerr ok eysund til fundar annars koungs; lofsnjallr hrafngrennir hefra út litit lið allra Dana, hin es lykr hvern vág stöfnum sunnan = *Den edholdende Harald omgærder landet ofte med skibe; Sven skærer også øsundene til møde med den anden konge; den berømte kriger udfører en stor hær af alle Daner, han som omgiver hver bugt fra syden af med skibstavne.*

3. Sýstuð enu suðr, snjallr gramr, þars allir Danir æstu mæltrar stefnu; sék efni eigi minni; Sveinn tekr at nenna norðr nær til landamæris finna Harald; varð vinnsamt fyr víðri jörðu = *Du drog atter mod syd, modige konge, hvor alle Daner ønskede det aftalte møde; jeg ser ingen ringere foranledigelse; Sven er undervejs nordpå lige til grænsen for at træffe Harald; det blev en möjefuld sejlas langs det vidtstrakte land.*

4. Telja hátt, es hittask, hvertveggja mjök, seggir, orð, þaus angra fyrða allmjök, búendr snjallir; láta þeir, es þreyta, þegnar, alt i gegnum (svellr ofrhugi jöfrum), eigi brátt við sóttum. 5. Ofreiði verðr jöfra allhætt, ef skal sættask; menn, þeirs miðla kunnu, möl qll vega i skólum;	dugir siklingum segja slikt alt, es her likar, veldr, ef verr skulu hólðar, vili girnðar því, skiljask. 6. Hitt hefk heyrt, at settu Haraldr ok Sveinn við meinum (góð sýsl vas þat) gisla gláðr hvárr tveggja qðrum; þeir haldi svá særnum (sótt lauksk þar með vóttum) ok qllum frið fullum, ferð at hvárgi skerði.

4. Snjallir búendr telja mjök hátt hvertveggja orð, es seggir hittask, þaus angra fyrða allmjök; þeir þegnar, es þreyta alt i gegnum, láta eigi brátt við sóttum; ofrhugi svellr jöfrum = *De modige bønder udtaler meget højt, når de træffes, på bægge sider sådanne ord, som i høj grad bedrøver andre; de mænd, som trodsigt vil udkæmpe sagen, er meget uvillige til forlig, og modet svulmer stærkt hos kongerne.*

5. Ofreiði jöfra verðr allhætt, ef skal sættask; menn, þeirs kunnu miðla, vega qll möl i skólum; dugir segja siklingum alt slikt, es her likar; ef hólðar skulu skiljask verr, veldr því vili girnðar = *Kongernes hæftige forbitrelse blive meget farlig, når man skal forliges; de mænd, sem forstár sig på at mægle, vejer alt i vægtskålen; man bør fortælle konger alt, hvad folket synes om; hvis mændene her skal skilles uforligte, er det begærlighedsløst, der volder det.*

6. Hefk heyrt hitt, at Haraldr ok Sveinn settu gláðr hvárr tveggja qðrum gisla við meinum; góð sýsl vas þat; þeir haldi svá særnum ok qllum frið fullum, at hvárgi ferð skerði; sótt lauksk þar með vóttum = *Det har jeg hørt, at Harald og Sven gav glade bægge to hinanden gidsler på ikke at skade hinanden; det var en god gerning; gid de måtte holde deres eder og hele freden så fuldtud, at intet af folkene bryder freden; forliget sluttedes der i vidners nærvær.*

Ulfr stallari.*Islænder, d. 1066.*

En lausavísa (1066).

Esa stóllurum stillis	ef, hǫrbrekka, hrökkva,
stafnrúm Haralds (jafnan	hrein, skulu tveir fyrir einum
ónauðigr fæk auðar)	(ungr kendak mér) undan
innan þǫrf at hvarfa,	(annat) þingamanni.

Hjǫrtr.*Islænder, 11. árh.*

Lausavísur (1066).

1. Þrǫngvir gollu	2. Hafr es úti
gramr fast saman;	hvitr i túni,
veitir Sýrar	skúmir augum,
sonr fás-konar;	hefr skegg mikit;
land skyldi litit	bestir klaufum,
lafhamðir hafa,	vill börn taka;
þá myndi hǫlðum	sá 's geitar son
Haraldr svára.	gerr við erru.

[U.] Esa stóllurum stillis þǫrf at hvarfa innan stafnrúm Haralds — fæk jafnan ónauðigr auðar —, ef tveir skulu hrökkva undan fyrir einum þingamanni, hrein hǫrbrekka; ungr kendak mér annat = *Kongens stallere behøver ikke at færdes i Haralds stavnrum — jeg erhvæver mig altid rigdom uden tvang —, dersom to skal vige for én tingmand, lyse kvinde; som ung vænnede jeg mig til noget andet.*

[H.] 1. *Kongen puger guld sammen af kraft; Syrs søn giver dog kun lidet; den bukkeskæggede(?) skulde besidde et lille land; da vilde Harald svare folk.*

2. *En hvid buk er der ude i gården; den skeler med øjnene og har langt skæg; dens klove brager, den vil tage børn; den gedesøn er rede til strid.*

3. Munat í vári	því mun lengi
vestr langskipum	lafhræddr konungr
hugragr of haf	alls andvani,
Haraldr fara;	Englands ok vegs.

Stúfr enn blindi Þórðarson kattar.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Stúfsdrápa, Stúfa (o. 1067).

1. Vissak hildar hvessi (hann vas nýztr at kanna) af góðum byr Griðar gagnsælan mér fagna, þás blóðstara bræðir baugum grimmr at Haugi gjarn með gyldu horni gekk sjalfr á mik drekka.	(fold vas víga valdi virk) Jórsali (ok Girkjum); ok með ærnu ríki óbrunnin kom gunnar heimil jörð und herði. Hafi ríks þars vel likar.
2. Fór ofrhugi enn øfri eggjarfr und sik leggja	3. Stóðusk røð ok reiði (rann þat svikum manna) Egða grams á ýmsum orð Jórðáunar borðum;

3. *Ikke vil den feje Harald til foråret sejle på langskibe vest over havet; derfor vil den modløse konge længe være alt foruden, både England og æren.*

[St.] 1. Vissak gagnsælan hildar hvessi fagna mér af góðum byr Griðar — hann vas nýztr at kanna —, þás blóðstara bræðir baugum grimmr gekk sjalfr gjarn með gyldu horni dekkja á mik at Haugi = *Jeg forstod, at den sejrriige kriger modtog mig med venligt sind -- han var den braveste mand at kende —, da den mod ringene grumme kriger gik selv villig med det forgyldte horn at drikke mig til på Haugr.*

2. Eggjarfr ofrhugi enn øfri fór leggja und sik Jórsali; fold vas virk víga valdi ok Girkjum; ok jörð kom óbrunnin heimil und gunnar herði með ærnu ríki. Hafi ríks þars vel likar -- vist of aldr með Kristi (3_s) — Haralds qnd ofar lqndum (6_s) = *Den sværdjærve modige sejrvinde drag ud for at erobre Jerusalem; landet underkastede sig krigeren og Grækerne villig, og det kom ubrændt og uden vægring i den overmægtige krigers magt. Gid den mægtige Haralds sjæl måtte få evigt ophold hos Kristus i himlen, hvor det er godt at være.*

3. Røð ok reiðiorð Egða grams stóðusk á ýmsum borðum Jórðáunar; þat rann svikum manna; þjóð fekk enn visan váða fyr sanna afgørð; gat

enn fyr afgørð sanna (illa gat frá stilli) þjóð fekk visan váða. Vist of aldr með Kristi. 4. Mægð gat allvaldr Egða ógnar mildr þás vildi; golls tók gumna spjalli gnótt ok bragnings dóttur. 5. Autt varð Falstr, at fréttum fekk drótt mikinn ótta, gœddr varð hrafn, en hræddir hvert ár Danir vóru. 6. Flýðu þeir á Þjóðu þengils fund af stundu;	stórt réð hugprútt hjarta. Haralds ond ofar lönnum. 7. Tíreggjaðr hjó tyggi tveim hönnum lið heima, reifr gekk herr und hlifar, hizig suðr fyr Nizi. 8. Gekk sem vind, sás vekki, varðandi, fjör sparði, geira regns í gögnum gláðr orrostu þaðra; gramr flýðit sá, síðan sæm eru þess of dæmi éls und erkistóli, eld né járn et felda.

illa frá stilli. Vist osv. (se v. 2) = *Egðefyrstens råd og vredesord viste deres kraft på Jordans forskellige bredder; det gjorde ende på mændenes svig; folk fik endnu den uundgåelige straf for deres virkelig begåede forseelser; kongen revsede dem hårdt, osv.*

4. Ógnar mildr allvaldr Egða gat mægð, þás vildi; gumna spjalli tók gnótt golls ok dóttur bragnings = *Egðernes kamplystne konge fik det giftermål, han ønskede; mændenes ven modtog meget guld og kongens datter.*

5. Falstr varð autt; hrafn varð gœddr; drótt fekk mikinn ótta at fréttum; en Danir vóru hræddir hvert ár = *Falster blev folketomt; raven fik føde; ved efterretningen blev folk meget forskrækkede og Danerne var hvert år bange.*

6. Þeir á Þjóðu flýðu af stundu fund þengils; hugprútt hjarta réð stórt. Haralds osv. (se v. 2) = *De på Ty flygtede straks for ikke at møde kongen; det modige hjerte foretog store handlinger.*

7. Tíreggjaðr tyggi hjó tveim hönnum lið heima hizig suðr fyr Nizi; herr gekk reifr und hlifar = *Den rylstne fyrste huggede med bægge hænder mændenes skare ned hist syd for Niz; hæren gik glad frem med skjoldene.*

8. Varðandi geira regns, sás vekki sparði fjör, gekk þaðra gláðr í gögnum orrostu sem vind; sá gramr flýðit eld né járn et felda; síðan eru sæm of dæmi þess und éls erkistóli = *Krigeren, som ikke sparede sit liv, gik der glad i gennem kampen som gennem vind; den fyrste flygtede ej for ild eller det dragne sværd; siden er det et herligt forbillede her under himlen.*

Ófeigr Skíðason.

Íslandsk bonde, 11. árh.

Lausavísur (o. 1055).

1. Fyrr vas sœmra
til sonar hugsa;
gekk aldrigi
Odds at sinni;
sá hann lítit
til laga gassi,
þótt féar hafi
fullar gnóttir.

2. Þat 's nú gømlum
gleði heimdraga
at spjalla helzt
við spaka drengi;
munt eigi mér
máls of synja,
þvíit virðar þik
vitran kalla.

3. Satt 's at sœkir átta
seims ágirni heima
(orð gerask) auðar Njörðu
(ómæt) ok ranglæti;
ynna ek fyr mǫnnum
Íðja hlátr at láta
Þundum þykra randa
þeys ok sœmðarleysis.

4. Illt es ýtum
elli at biða,
tekr seggjum frá
syn ok vizku;
áttak næst vøl
nýtra drengja;
nú 's ulfs hali
einn á króki.

1. *Tidligere havde det været bedre at tænke på min søn; jeg gik aldrig for at besøge Oddr; han, den overmodige, brød sig kun lidt om loven, uagtet han har nok af gods.*

2. *Det er nu den gamle døgenigts (min) største glæde at tale med kloge mænd; du vil ikke nægte mig en samtale, ti mændene kalder dig vis.*

3. *Satt 's, at ágirni seims ok ranglæti sœkir átta auðar Njörðu heima; orð gerask ómæt; ynna ek Þundum þykra randa þeys at láta Íðja hlátr fyr mǫnnum ok sœmðarleysis = Det er sandt, at begærlighed og uretfærdighed hemsøger otte mænd; udtalelser bliver gjort ugyldige; jeg kunde unde disse krigere at miste deres gods for mænd og al vanære.*

4. *Det er slemt for mænd at blive gamle; de berøves syn og forstand; for nylig havde jeg dygtige mænd til min rådighed; nu er ulvehalen (jeg) ene.*

5. *Flestr malma runnr mun hœlask of minna — ek vátta þat sǫttum Áms ok Austra; þat gœlir mik; gatkr óríkr hringa vafit flikum hǫfðingj-*

5. Flestr mun, Áms ok Austra gatk hofðingjum hringa
ek vátta þat sóttum, hattar land en sandi
malma runnr of minna æst í augu kastat
(mik gælir þat) hælask; óríkr vafit flikum.

Óspakr Glúmsson.

Islænder, 11. árh.

Lausavísa (o. 1055).

Brák ór skeiðum	unnak eigi
skölm nýbrýndri,	arfa Hildis
þeiri létk Mávi	fagrvoxinnar
á maga hvátit;	faðmlags Svölu.

Steinn Herðisarson.

Íslandsk skjald, 11. árh.

1. Nizarvísur (1062).

1. Sagði hitt es hugði	heldr kvað hvern várn skyldu
hauklundr vesa mundu,	hilmir frægr an vægja
þar kvað, þengill, eirar	(menn brutu upp) of annan
þrotna vön frá hönum;	(öll vöpn) þveran falla.

um hattar land en kastat æst sandi í augu = *De fleste vil kunne rose sig af noget ringere; -- det bevidner jeg i mit vers; det glæder mig; jeg formåede, uagtet jeg er fattig på ringe, at vikle klæde om hövdingers hoved og kaste rask sand i deres øjne.*

[Ó]. *Jeg trak det nys slebne sværd ud af skeden; det stødte jeg i Mårs mave; jeg undte ikke Hildes søn at favne den herlige Svale.*

[St.] 1. Hauklundr þengill sagði hitt, es hugði vesa mundu — kvað þar þrotna vön eirar frá hönum —, frægr hilmir kvað hvern várn skyldu falla of annan þveran heldr an vægja; menn brutu upp öll vöpn = *Den modige fyrste sagde, hvad han trode vilde blive tilfældet, -- han sagde, at der var intet håb om skånsel fra hans side; den berømte konge erklærede, at vi alle skulde falde den ene ovenpå den anden hellere end at give efter; man fremtog alle våben.*

2. Hugstrangr hersa dróttinn hætti, hinns beið fundar Dana með halft annat hundrað langra skipa; næst vas þats atseti Hleiðrar réð rísta reiðr

2. Hætti hersa dróttinn hugstrangr, skipa langra hinns með halft beið annat hundrað Dana fundar; næst vas þats réð rista reiðr atseti Hleiðrar þangs láð mörum þingat þrimr hundruðum sunða.	(heit blés und) fyr útan atróðr (á sæ blóði).
3. Vann fyr móðu mynni meinfært Haraldr Sveini; varð, þvit visi gerðit, viðrnám, friðar biðja; herðu hjörvi gyrðir Halland jofurs spjallar	4. Nýtr bað skjöldungr skjóta (skamt vas liðs á miðli) hlífar-styggr ok hoggva hvárr tveggja lið seggja; bæði fló, þás blóði brandr hrauð af sér rauðu (þat brá feigra flotna fjörvi) grjót ok orvar. 5. Undr 's, ef eigi kendu ormóts viðir gorrva, (þorðumk vér) þás vorðum

sunða mörum þangs láð þrimr hundruðum þingat = *Hersernes modige fyrste vovede sig i fare, han som med halvt andet hundrede krigsskibe oppebiede et møde med Danerne; derpå skete det, at Lejres styrer lod kamphidset skibet fure søen, tre hundreder ialt, derhen.*

3. Haraldr vann Sveini meinfært fyr móðu mynni; viðrnám varð, þvit visi gerðit biðja friðar; jofurs spjallar, gyrðir hjörvi, herðu atróðr fyr útan Halland; heit und blés blóði á sæ = *Harald gjorde det vanskeligt fremkommeligt for Sven foran elvens munding; der rejstes en modstand, ti kongen bad ikke om fred; kongens venner, omgjordede med sværd, foretog angrebet udenfor Halland; de varme sår spyde blod ud i søen.*

4. Nýtr, hlífar-styggr hvárr tveggja skjöldungr bað lið seggja skjóta ok hoggva; skamt vas á miðli liðs; bæði fló grjót ok orvar, þás brandr hrauð rauðu blóði af sér; þat brá fjörvi feigra flotna = *Bægge de dygtige konger, der ikke brød sig om skjoldets værn, bad mandskabet at skyde og hugge; hærene var tæt ved hinanden; både sten og pile fløj, du klingen dryppede af det røde blod; det gjorde ende på de til døden hjemfaldne mænds liv.*

5. Undr 's, ef or móts viðir kendu eigi gorrva of síðir, þás vorðum víða grund — vér þorðumk —, hvárt Norðmenn þorðu halda Harald herskildi fyr Nizar ósi í öttu; hrafn fekk gnótt nás = *Det vilde være mærkeligt, om ikke krigerne omsider tilfulde har mærket, hvor vi værgede det vide land — vi kæmpede —, at Nordmændene turde væрге Harald med hærskjold den nat udenfor Nizæns munding; raven fik lig i mængde.*

viða grund, of siðir,
hvárt herskildi halda
(hrafn fekk gnótt) í óttu
(nás) fyr Nizar ósi
Norðmenn Harald þorðu.

tál 's of tyggja at mæla)
tveir fullhugar meiri.

6. Oss dugir hrafns ens hvassa
hungrdeyfi svá leyfa,
linns at lastim annan
látrs sveigjanda eigi;
aldri kvøddusk oddum
(annat hverjum manni

7. Eigi myndi undan
allvaldr Dana halda
(oss dugir satt of snotran
sælinga kon mæla),
ef menn fyr sæ sunnan
(sverð reiddusk at ferðir)
þeir 's herskildi heldu
hrafnfæði vel tæði.

2. Ulfstokkr (1066).

Hét á oss, þás úti,
Ulfr (hákesjur skulfu)
róðr vas greiddr á græði,
grams stallari, alla;

vel það skip með skylja
skeleggjaðr framm leggja
sitt, en seggir jöttu,
snjalls landreka spjalli.

6. Oss dugir svá leyfa hungrdeyfi ens hvassa hrafns, at lastim eigi annan linns látrs sveigjanda; aldri kvøddusk tveir meiri fullhugar oddum; tál 's hverjum manni at inæla annat of tyggja = *Det sømmer sig for mig at rose således krigeren, at jeg ikke nedsetter den anden gavmilde fyrste; aldrig hilste to modigere helte hinanden med spyd; det er usandt, hvis nogen siger andet om kongerne.*

7. Eigi myndi allvaldr Dana halda undan — oss dugir mæla satt of snotran sælinga kon, — ef menn þeirs heldu fyr sunnan sæ herskildi tæði hrafnfæði vel; ferðir reiddusk sverð at = *Ikke vilde Danernes konge være flygtet — det sømmer sig for mig at tale sandt om den vise ætling af stormænd —, hvis de mænd, som holdt krigsskjold syd for havet, havde stået krigeren godt bi; mændene svang sværd mod hinanden.*

2. Ulfr, grams stallari, hét á oss alla, þás róðr vas greiddr úti á græði; hákesjur skulfu; skeleggjaðr spjalli snjalls landreka það leggja sitt skip vel framm með skylja, en seggir jöttu = *Kongens staller, Ulf, æggede os alle, da angrebet foretoges ude på søen; de lange lanser bævede; den modige konges uforfædede ven bød at lægge sit skib godt frem med kongen, og hans mænd adlød.*

3. Óláfsdrápa (o. 1070).

1. Hás kveðk helgan ræsi heimtjalds at brag þeima (mærd telsk framm) an fyrða fyr, þvit hann es dyrri.	3. Fellu vitt of vøllu (vargr náði þar hjargask) benja regn, en bragna blóð vikingar óðu.
2. Ungr visi, lézt Úsu allnær búendr falla, sótti herr, þars hætti hliftrauðr konungr lifi; þeim mun þangatkváma þengils vesa lengi, enn sem eptir renni, iflaust, es þá lifðu.	4. Þjóð fórsk mǫrg í móðu, menn druknuðu suknir; drengr lá ár of ungan ófár Mörukára; Fila dróttinn rak flóttu framr, tók herr á ramri rǫs fyr rǫskum visa. Ríklundaðr veit undir.

3. 1. Kveðk helgan ræsi hás heimtjalds at þeima brag fyrr an fyrða — mærd telsk framm —, þvit hann es dyrri = *Jeg påkalder den høje himmels hellige konge til dette digt for end mændenes — jeg er i færd med at fremsige et digt — ti han er herligere.*

2. Ungr visi lézt búendr falla allnær Úsu; herr sótti, þars hliftrauðr konungr hætti lifi; þangatkváma þengils mun iflaust vesa lengi þeim, es þá lifðu, sem eunn renni eptir = *Unge fyrste, du lod bønderne falde tæt ved Usa; hæren angreb, hvor den skjoldskye konge vovede sit liv; fyrstens ankomst derhen vil uden tvivl længe være for dem, som da beholdt livet, som om de forfølges endnu.*

3. Benja regn fellu vitt of vøllu, en vikingar óðu blóð bragna; vargr náði hjargask þar = *Blodstrømmen flød vidt over markerne, og vikingerne vadede i mændenes blod; ulven skaffede sig føde dér.*

4. Mǫrg þjóð fórsk í móðu; menn druknuðu suknir; ófár drengr lá ár of ungan Mörukára; framr Fila dróttinn rak flóttu; herr tók á ramri rǫs fyr rǫskum visa. Ríklundaðr veit undir [sik baztan gram miklu (v. 5_s) — Oláfr borinn sólu (6_s)] = *Mange mænd omkom i elven; mændene sank og druknede; mange krigere lå tidlig døde omkring den unge Mörukåre; Filernes dygtige konge forfulgte de flygtende; hæren løb alt hvad den kunde for den tapre konge. Den stolte Olav ved at han er født som den allerbedste konge under solen.*

5. Fylkir lét en fljótu flaust í haf. es leið at hausti; konungr skaut stafni þars heitir Hrafnseyrr; borðvigg trøðu breiðan brims-gang; sær fell

5. Fylkir lét en fljótu
flaust, es leið at hausti,
skaut, i haf, þars heitir
Hrafseyrr konungr stafni;
tróðu borðvigg breiðan
brims-gang, skipa langra
óðr fell sær of súðir.
Sik baztan gram miklu.

7. Qll biðr Egða stillir
eggðjarfra lið seggja
sund fyr sinu landi
sóknorr stika dorrum;
jörð mun eigi verða
auðsótt Fila dróttins
søngherðondum sverða.
Sik baztan gram miklu.

6. Austr helt Engla þrýstir
ótvinn liði sinu,
stóran braut of stýri
straum, sæ, konungs Rauma;
gláðr tók herr, þás, heðra,
hringlestir kom vestan,
allr við qflgum stilli.
Óláfr borinn sólu.

8. Veitk hvar Óláfr úti
óslækinn rauð mæki
(deilask mér til mála
minni) fyrsta sinni;
hlaut til hafs fyr útan
Halland konungr (branda)
fogr sverð (ruðu fyrðar)
fjølgóðr lituð blóði.

óðr of súðir langra skipa. Sik osv. = *Fyrsten lod de hurtige skibe stikke til søs, da det lakkede mod efteråret; kongen skød stavnen ud, hvor det hedder Ravnsør; skibene betrødte den brede brændings vej; søen faldt rasende over langskibenes sider.*

6. Engla þrýstir ótvinn helt liði sinu austr sæ, braut stóran straum of stýri konungs Rauma; allr herr heðra tók gláðr við qflgum stilli, þás hringlestir kom vestan. Óláfr osv. = *Anglernes uforfærdede bekæmper styrede med sit mandskab øst over havet; den vældige strøm brødes på Römerkongens ror; hele folket her tog glad imod den kraftige konge, da den gavmilde kom vestfra.*

7. Sóknorr Egða stillir biðr lið eggðjarfra seggja stika qll sund fyr sinu landi dorrum; jörð Fila dróttins mun eigi verða auðsótt sverða søngherðondum = *Den kampriske Egde-konge byder det sværdjærve mandskab at omgærde alle sunde i sit land med spyd; Filernes konges land vil ikke blive let at angribe for krigerne.*

8. Veitk hvar óslækinn Óláfr rauð mæki úti fyrsta sinni; minni deilask mér til mála; fjølgóðr konungr hlaut fogr sverð lituð blóði til hafs fyr útan Halland; fyrðar ruðu branda = *Jeg ved, hvor den raske Olav første gang rødfarvede sværdet ude; erindringen derom giver mig ord derom; den udmærkede konge fik de blanke sværd rødfarvede i blod til søs udenfor Halland; mændene rødfarvede sværdene.*

9. Danskir drengir gengu útan borðs til jarðar með brynjur ok hjalva; dynr úrigs malms varð gorr; rekkar sukku sárir til grunna sunnan hafs;

9. Gengu danskir drengir
(dynr varð gorr) með brynjur
útan borðs til jarðar
(úrigs malms) ok hjalma;
sukku sárir rekkar
sunnau hafs til grunna,
hár varp hausum þeira
hranngarðr á þróm jarðar.
10. Sin óðul mun Sveini
sóknstrangr í Kaupangi,
þars heilagr gramr hvilir.
(hann 's ríkr) jöfurr banna;
ætt sinni mun unna
Áleifr konungr hála
(Ulfs þarfat þar arfi)
alls Nóregs (til kalla).
11. En at gerva gunni
gramr bjósk við styr ramman,
herskildi það halda
hraustgeðr konungr austan;
út færðu lið litlu
lǫng borð fyrir Stað norðan;
trǫðut túnvöll reyðar
tveir dǫglingar meiri.
12. Heldr, siz hári foldu
heiptbráðr jöfurr, náði,
ætt þreifsk Egða dróttins,
ólaust konungs-stóli;
mætr hilmir verr malmi
(mank skjöldungs lof) kǫldum
Rauma grund ok rǫndu.
Ríklundaðr veit undir.

hár hrannngarðr varp hausum þeira á þróm jarðar = *De danske krigere gik overbord til bunds med brynjer og hjelme; de blodige spyd gjaldea; mændene sank sårede i dybet syd for havet; den høje bølge kastede deres hjærneskaller op på kysten.*

10. Sóknstrangr jöfurr í Kaupangi, þars heilagr gramr hvilir, mun banna Sveini sín óðul; hann 's ríkr; Áleifr konungr mun hála unna ætt sinni alls Nóregs; Ulfs arfi þarfat kalla þar til = *Den kampstærke konge i Kaupang, hvor den hellige konge hviler, vil forbyde Sven sine odelslande; han er mægtig; kong Olav (d. hellige) vil højlig unde sin slægt hele Norge; Ulfs søn behøver ikke at gøre noget krav derpå.*

11. En gramr bjósk at gerva gunni við ramman styr; hraustgeðr konungr það halda herskildi austan; lǫng borð færðu lið út litlu fyrir norðan Stað; tveir dǫglingar meiri trǫðut túnvöll reyðar = *Men kongen beredte sig til at kæmpe en hård kamp; den tapre konge bød at drage østfra med hærskjold; de lange skibe førte hæren ud lidt nord for Stad; to større fyrster har ikke betrådt havet.*

12. Heiptbráðr jöfurr heldr ólaust konungs-stóli, siz náði hári foldu; ætt Egða dróttins þreifsk; mætr hilmir Rauma verr grund kǫldum malmi ok rǫndu; mank skjöldungs lof = *Den kampvirige konge holder fast på kongestolen, siden han fik det høje land; Agdekongens æt trivedes; Rønernes udmærkede konge værger sit land med det kolde stål og skjoldet; jeg husker (kender) kongens ry.*

13. Lǫnd vill þengill Þrœnda (þat líkar vel skǫtnum) ǫll við ærna snilli eggðjarfr i frið leggja; hugnar þjóð, þat 's þegna þrályndr til friðmála kúgar Engla ægir. Óláfr borinn sólu.	15. Herþengill gleðr hringum hoddǫrr, sás rýðr brodda, bekksagnir; lætr bragna bragningr gjǫfum fagna; Norðmǫnnum gefr nenninn Nóregs konungr stórum, ǫrr es Engla þverrir. Óláfr borinn sólu.
14. Geft áttstuðill jǫfra ǫrr ok steinda knǫrru (hann vill hneggvi sinnar) hábrynjuð skip (synja); þjóð nýtr Óláfs auðar; annarr konungr mǫnnum se þú hverr slikt fé reiðir. Sik haztan gram miklu.	16. Hilmir gefr ok hjalma (hirð) svát enskis virðir (konungs þrýða þau klæði) kynstórr firum brynjur; dyggr lætr þungar þiggja þengill af sér drengi (vás launar svá vísi verðung) Hǫars gerðar.

13. Eggðjarfr þengill Þrœnda vill leggja ǫll lǫnd i frið við ærna snilli; þat líkar skǫtnum vel; þjóð hugnar, þat 's Engla ægir kúgar þrályndr þegna til friðmála = *Trøndernes sværdjærve fyrste vil med sin store klogskab bevirke fred i alle sine lande; det synes mændene godt om; det behager folket, at Anglernes modstander toinger med sit faste sind undersætterne til fred.*

14. Áttstuðill jǫfra gefr ǫrr hábrynjuð skip ok steinda knǫrru; hann vill synja hneggvi sinnar; þjóð nýtr auðar Óláfs; se þú hverr annarr konungr reiðir mǫnnum slikt fé = *Kongers ætling giver gavmildt høj-pansrede skibe og maledede knarre; han vil fornægte al karrighed; folket nyder Olavs rigdom; se ad, hvilken anden konge giver mændene så meget guld.*

15. Hoddǫrr herþengill, sás rýðr brodda, gleðr bekksagnir hringum; bragningr lætr bragna fagna gjǫfum; nenninn konungr Nóregs gefr Norðmǫnnum stórum; Engla þverrir es ǫrr = *Den gavmilde hærfyrste, som rødfarver spydene, glæder hirdmændene med ringe; fyrsten lader mændene glæde sig ved gaverne; Norges kraftige konge giver Nordmændene rundhåndet; Anglernes fjende er gavmild.*

16. Kynstórr hilmir gefr firum brynjur ok hjalma, svát virðir enskis; þau klæði þrýða hirð konungs; dyggr þengill lætr drengi þiggja af sér þungar Hǫars gerðar; vísi launar verðung svá vás = *Den ætstore konge giver mændene brynjer og hjelme, så at han intet hensyn tager; de klæder pryder kongens hird; den brave fyrste lader mændene modtage af sig den tunge rustning; således lønner kongen sin hird for dens strabadser.*

17. Óláfr gefr, svát jofra	gramr, es heiðum himni
alls engi má snjallra,	hann fremstr konungmanna,
hoggvit goll til hylli,	spyr þú hverr glikt mun gerva,
hildinga kon mildi;	gjöflund borinn undir.

Atli lítli.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Et digt om kong Olaf kyrre (o. 1070).

Øx rýzk, eisur vaxa,	hús brenna, gim geisar,
allmorg, loga hallir,	góðmenni fellr, blóði.

Þórkell Skallason.

Íslandsk skjald, 11. árh.

Valþjófsflokkur (o. 1070).

1. Hundrað lét i heitum	frétt 's at fyrðar knóttu
hirðmenn jofurs brenna	flagðviggs und kló liggja;
sóknar Yggr, en seggjum	imleitum feksk áta
sviðukveld vas þat, eldi;	óls blakk við hræfrakka.

17. Óláfr gefr hoggvit goll til hylli, svát alls engi snjallra jofra má mildi hildinga kon; spyr þú hverr gramr mun gerva glikt; hann es borinn fremstr konungmanna gjöflund undir heiðum himni = *Olav giver hugget guld til troskab, så at slet ingen af modige fyrster kan måle sig med fyrsteætlingen i gavmildhed; spørg, hvilken fyrste gør sligt; han er født som den ypperste konge under den klare himmel med hensyn til gavmildt sind.*

[A.] Øx rýzk blóði; góðmenni fellr; eisur vaxa; allmorg hús brenna, gim geisar, hallir loga = *Øksen rødfarves i blod; gode mænd falder; bål-ene tiltager, mange huse brænder; ilden raser, hallerne står i lue.*

[Þ.] 1. Sóknar Yggr lét hundrað hirðmenn jofurs brenna i heitum eldi, en þat vas seggjum sviðukveld; frétt 's at fyrðar knóttu liggja und kló flagðviggs; áta feksk imleitum óls blakk við hræfrakka = *Krigeren lod hundrede af kongens hirdmænd brænde i den hede ild; det var for mændene en svideaften; det er erfaret, at mændene kom til at ligge under ulvens fod; føde skaffedes den mørkladne ulv med spydet.*

2. Vist hefr Valþjóf hraustan   satt 's at sið mun léttá,
 Viljalmr, sás rauð malma,   snarr en minn vas harri
 hinn es haf skar sunnan   (deyrat mildingr mærrí)
 hélt, í tryggð of véltan;   manndráp á Englandi.

Erringar-Steinn.

Ísländsk skjald, 11. árh.

Lausavisa.

Enn þótt ófrið sunnan   (hlöðum Geitis mar grjóti)
 öll þjóð segi skaldi,   glaðir nennum vér, þenna.

Leiðolfr.

Íslænder, 11. árh. (?)

Af et ubestemmeligt digt.

Njórðr bar goll ór garði   grams þess 's verðung framði.

2. Vist hefr Viljalmr, hinn es skar sunnan hélt haf, of véltan í tryggð hraustan Valþjóf, sás rauð malma; satt 's at sið mun léttá manndráp á Englandi, en minn harri vas snarr; deyrat mærrí mildingr = *Tilvisse har Vilhelm, han som kom syðfra over det kolde hav, mod tro og love overløstet den tapre Valtjov, som rødfarvede skudvåbnene; det er sandt, at manddrab sent vil holde op i England; men min fyrste var rask; der dør ikke en mere fortræffelig fyrste.*

[St.] Þótt öll þjóð segi skaldi enn þenna ófrið sunnan, nennum vér glaðir, hlöðum Geitis mar grjóti = *Uagtet alle fortæller skjalden endnu om denne ufred i syden, rejser jeg glad; jeg fylder mit skib med sten.*

[L.] . . . Njórðr bar goll ór garði þess grams, 's framði verðung = *Han førte guld ud af den fyrstes gård, som gav sine mænd hæder.*

Ormr Steinþórsson.

Íslandsk skjald, 11. árh.(?)

1. Af et digt om en kvinde(?).

1. At væri borit bjórs brikar ok mitt lík (rekkar nemi) dauðs (drykk Dvalins) í einn sal.	nýri slong nadd-Freyr nisting of mjaðar Hrist.
2. Seggir þurfut ala ugg, engu snýk í Viðurs feng háði (kunnum hróðrs-smið haga), of minn brag.	4. Þvit hols hrynbáls hramma, þats berk framm, Billings á burar full bjarkar hefk lagit mark.
3. Skorða vas í fót færð fjarðbeins afarhreín;	5. Hrosta drýgir hvern kost hauk lúðrs gæi-Þrúðr, en drafnar loga Lofn lqstu rækir vinfqst.

1. 1. At lík bjórs brikar ok mitt dauðs væri borit í einn sal; rekkar nemi drykk Dvalins = *(Jeg drömte?) at kvindens og mit afsjælede legeme blev båret ind i én og samme sal; mændene høre mit kvad.*

2. Seggir þurfut ala ugg of minn brag; snýk engu háði í Viðurs feng; kunnum haga hróðrs-smið = *Mændene behøver ikke at nære mistænksomhed om mit digt; jeg fletter ingen spot ind i kvadet; jeg forstår at indrette verset.*

3. Fjarðbeins skorða vas færð í afarhreín fót; nadd-Freyr slong nýri nisting of mjaðar Hrist = *Kvinden blev iført skinnende rene klæder; manden kastede et nyt klæde om kvinden.*

4. Þvit hefk lagit mark bjarkar hols hramma hrynbáls á full Billings burar, þats berk framm = *Ti jeg har lagt kvindens mærke på det digt (karakteriseret hende i det digt), som jeg fremfører.*

5. Hauk hrosta lúðrs gæi-Þrúðr drýgir hvern kost, en vinfqst Lofn drafnar loga rækir lqstu = *Den høgsindede kvinde viser ethvert fortrin og den vennetro kvinde undgår enhver fejl.*

2. Af et ubestemmeligt digt.

1. Ræðk þenna mög manni — — — — — Vindsvals unað blindum.	2. Ek hef orðgnótt miklu (opt finnum þat) minni, framm telk leyfð fyrir lofða, ljósa an myndak kjósa.

Skraut-Oddi.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et digt om en kvinde(?).

1. Ef væri Bil þóru brunnins logs, súsum unnum,	(opt gerik orða-skipti einrænliga) á þoenum.
2. Þóls munat þór at dylja berg-Þórs nqsum órum.	

Steinarr.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et digt om en kvinde.

Mens hafa mildrar Synjar (mjúkstalls) logit allir	(sjá höfumk veltistoð stiltan straumtungls) at mér draumar.

2, 1. Ræðk unað blindum manni þenna Vindsvals mög = *Jeg skaffer den blinde mand (mig?) fryd denne vinter.*

2. Ek hef ljósa orðgnótt miklu minni an myndak kjósa — opt finnum þat — telk leyfð framm fyrir lofða = *Jeg besidder den lysende ordrigdom i langt ringere grad end jeg kunde ønske — det mærker jeg ofte —; jeg fremfører mit digt for mændene.*

[Sk.-O.] 1. Ef Bil brunnins þóru logs, súsum unnum, væri á þoenum; opt gerik orðaskipti einrænliga = *Dersom den kvinde, jeg elsker, var tilstede på gården; ofte skifter jeg ord på særlings vis.*

2. Munat at dylja þóls . . . berg-Þórs . . . þór . . . nqsum órum = *Vil ikke skjule ulykken (sorgen) . . . (resten usammenhængende).*

[S.] Allir draumar mildrar mens Synjar hafa logit at mér; sjá veltistoð straumtungls mjúkstalls höfumk stiltan = *Alle den milde kvindes drømme har bedraget mig; den kvinde har bragt mig i en fortrædelig stilling.*

Steinþórr.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et ubestemmeligt digt.

Forngrorvan ák firnum   horna fors at hrósa
farms Gunnlaðar arma   hlitstyggis ok þó litinn.

Styrkárr Oddason.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et ubestemmeligt digt.

Ok ept itrúm stökkvi   hlunns á Heita fannir
ók Högna lið vögnum   hyrjar flóðs af móði.

Sveinn.

Islænder, 11. árh.(?)

Norðrsetudrápa.

1. Þás élreifar ófu   fól, við frost of alnar,
Ægis dætr ok tættu   fjallgarðs rokur harðar.

[Stþ.] Ák forngorvan horna fors hlitstyggis farms arma Gunnlaðar at hrósa firnum ok þó litinn = *Jeg har at rose stærkt den gamle skjaldemjød som jeg ejer, uagtet den er ret beskeden.*

[St.] Ok Högna lið ok hlunns vögnum af móði á Heita fannir ept itrúm stökkvi flóðs hyrjar = *Og Högnes mandskab sejlede på sine skibe i vrede ud på havet efter den herlige mand.*

[Sv.] 1. Þás harðar rokur fól fjallgarðs ófu ok tættu élreifar Ægis dætr, of alnar við frost = *Da det snehvide fjælds stærke stormpust vævede og sønderrev Ægirs stormmuntre dætre, opfostrede ved frosten.*

2. Tóku fyrst til fjúka   Fornjóts synir ljótir.

3. Hlés dætr á við blésu.

4. Þar kóm, lyngs en lǫngum   leika leynisíka
lind vanði mik strindar   lævi, ó til sævar.

Þórálfr (-valdr).

Islænder, 11. árh(?)

Af et ubestemmeligt digt.

Sagði hitt, es hugði,   hlifar-styggs þars höggfir
Hliðskjalfr gramr sjölfum,   Háreks liðar vǫru.

Þórðr mauraskáld.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et ubestemmeligt digt.

Sér á seima rýri,   hrauns glaðsendir handa,
sigðis látrs at átti,   Hermóðr fǫður góðan.

2. *Først tog Fornjots stygge sønner til at blæse(?)*.

3. *Ægirs dætre blæste på skibet.*

4. Þar kóm ó til sævar, en lind strindar lyngs leynisíka vanði mik leika lævi lǫngum = *Der kommer elven til havet, men kvinden vænnede mig ofte til at spille puds.*

[Þ.] Hliðskjalfr gramr sagði sjölfum hitt, es hugði, þars liðar hlifar-styggs Háreks vǫru höggfir = *Odin fortalte dem (ham?) selv, hvad han tænkte (vidste?), der hvor den skjoldsky Háreks mænd blev dræbte.*

[Þ.] Sér á seima rýri, handa hrauns glaðsendir, at sigðis látrs Hermóðr átti góðan fǫður = *Man kan se på den gavmilde mand, du gavmilde, at han havde en ædel fader.*

Anonyme digte om historiske personer og begivenheder.

Darraðarljóð (efter 1014).

1. Vitt es orpit fyr valfalli rifs reiðiský; rignir blóði; nú 's fyr geirum grár uppkominn vefr, verþjóðar es vinur fylla. [rauðum vepti Randvés bana].	járnvarðr yllir, en orum hrælaðr. [skulum slá sverðum sigrvef þenna].
2. Sjá 's orpinn vefr ýta þormum ok harðkléaðr hofðum manna; eru dreyrrekin dorr at skoptum,	3. Gengr Hildir vefa ok Hjörprimul, Sanngríðr, Svipul sverðum tognum; skapt mun gnesta, skjöldr mun bresta, mun hjalmgagarr i hlif koma.
	4. Vindum, vindum vef Darraðar, þann 's ungr konungr

1. En við væv, bebudende mandefald, er sat op; det regner med blod; nu er der rejst en væv, grå af spyd, som menneskenes (mændenes) veninder vil fylde [med Odins(?) røde islæt].

2. Den væv er forsynet med mennesketarme (som islæt og rende-garn) og stramt udspændt med menneskehoveder; blodige spyd er for skafter; jærnspidset 'ylle'(?), den (væven) er forsynet med pilk for stokke [lad os slå denne sejrøve med sværd].

3. Hild og Hjörtrimul, Sanngrid og Svipul går nu at væve med dragne sværd (som slagbord); skafter vil brage, skjold vil briste; sværdet vil bide skjoldet.

4. Vi vinder, vi vinder Darrads væv, den som den unge konge 'havde för'; frem vil vi gå og ud i kampen trænge, hvor vore venner skifter hug.

átti fyrri;
framm skulum ganga
ok í folk vaða,
þars vinir órir
vopnum skipta.

5. Vindum, vindum
vef Darradar
ok siklingi
síðan fylgjum;
þar séa bragnar
blóðgar randir,
Gunnr ok Gøndul
es grami fylgðu.

6. Vindum, vindum
vef Darradar,
þars vé vaða
vigra manna;
lótum eigi
lif hans farask,
eigu valkyrjur
vals of kosti.

7. Þeir munu lýðir
londum ráða,
es útskaga
áðr of byggðu,
kveðk rikjum gram
ráðinn dauða;
nú 's fyr oddum
jarlmaðr hniginn.

8. Ok munu Írar
anгр of biða,
þats aldri mun
ýtum fyrnask.
Nú 's vefr ofinn,
en vøllr roðinn;
mun of lond fara
læspjöll gota.

9. Nú 's ógurligt
umb at litask,
es dreyrugt ský
dregr með himni;
mun lopt litat

5. *Vi vinder, vi vinder Darrads væv, og siden vil vi følge fyrsten; der vil mændene se blodige skjolde, hvor Gunn og Gøndul fulgte kongen.*

6. *Vi vinder, vi vinder Darrads væv, hvor de kampdygtige mænds faner trænger frem, vi vil sørge for, at hans liv ikke ødes; valkyrjerne har at bestemme valen.*

7. *De mænd vil råde for lande, som før har bot på udnæs; jeg siger at den mægtige konge skal dø; nu er jarlen segnet for oddene.*

8. *Og Irerne vil få kummer, som aldrig vil glemmes af mænd. Nu er væven vævet, og marken blodfarvet; over lande vil rygtes mændenes nederlag.*

9. *Nu er det frygteligt at se sig omkring, da et blodigt sky farer under himlen; luften rødfarves af mændenes blod, som kampmøerne véd at synge.*

lýða blóði,
es sóknvarðir
syngva kunnu.

es heyrir á,
geirfljóða hljóð
ok gumum segi.

10. Vel kvóðum vér
of konung ungan
sigrhljóða fjöld,
syngum heilar;
en hinn nemi

11. Riðum hestum
hart út berum,
brugðnum sverðum,
á brott heðan.

Liðsmannaflokkur (1016).

1. Gøngum upp, áðr Engla
ættlönd farin røndu
morðs ok miklar ferðir
malmregns stafar fregni;
verum hugrakkir Hlakkar,
hristum spjót ok skjótum,
leggr fyr órum eggjum
Engla gnótt á flótta.

2. Margr ferr Ullr i illan
oddsennu dag þenna
frár, þars fœddir órum,
fornan serk, ok bornir,
(enn á enskra manna
qlum gjóð Hnikars blóði)
ort mun skáld i skyrtu
skreiðask hamri samða.

10. *Vel har vi sunget om den unge konge mange kamp-(sejr-?) sange; hæl os for sangen, men han, som hører på, lære spydkvindernes sang og fortælle den til mændene.*

11. *Lad os ride kraftig bort herfra på de usadlede heste med dragne sværd.*

[Lfl.] 1. Gøngum upp, áðr malmregns stafar fregni ættlönd Engla farin røndu ok miklar morðs ferðir; verum hugrakkir Hlakkar, hristum spjót ok skjótum; Engla gnótt leggr á flótta fyr órum eggjum = *Lad os gå op, før krigerne erfarer, at Anglernes odelslande oversvømmes af skjolde og meget manddrab; lad os være modige til kamp, lad os ryste spyd og skyde; Anglernes skare vil flygte for vore sværd.*

2. Margr frá oddsennu Ullr ferr þenna dag i illan fornan serk, þars órum fœddir ok bornir; ort skáld mun skreiðask i skyrtu samða hamri; qlum enn gjóð Hnikars á blóði enskra manna = *Mangen en rask kriger ifører sig i dag en gammel, laset trøje, hvor vi blev født og bårne; den raske skjald (jeg) vil nu iføre sig en skjorte, der er tildannet med hamren; endnu vil vi føde raven ved engelske mænds blod.*

3. Hár þykki mér, hlýra, hinn jarl, es brá snarla (mær spyrri viðr at væri valkøstr), ara føstu, en þekkjøndum þykkir Þunns blás meginásar hørð, sú's hilmir gerði, hrið, á Tempsar síðu.	elds, sem olmum heldi elg Rennandi kennir.
4. Knútr réð ok það biða, baugstalls, Dani alla, lundr gekk røskr und randir, rikr, vá herr við diki; nær vas, sveit þars sóttum, syn, með hjalm ok brynju,	5. Út mun ekkja lita, opt glóa jørn á lopti of hjalmtømum hilmi, hrein sú's býr í steini; hvé sigrfikinn sækir snarla borgar karla, dýnr á brezkum brynjum blóðiss, Dana visi.
	6. Hvern morgin sér horna Hlökk á Tempsar bakka (skalat hanga má hungra) hjalmskóð roðin blóði.

3. Hinn jarl þykki mér hár, es brá snarla føstu ara hlýra; mær spyrri, at væri viðr valkøstr; en þekkjøndum blás meginásar Þunns þykkir hørð hrið, sú's hilmir gerði á Tempsar síðu = *Den jarl synes mig fremragende, som rask gjorde ende på ørnens sult; kvinden vil spørge, at valdyngen var stor, men krigerne vil synes den kamp var hård, som fyrsten gjorde på Temsens bred.*

4. Knútr rikr réð ok það alla Dani biða; baugstalls lundr gekk røskr und randir; herr vá við diki; nær vas, þars sóttum sveit með hjalm ok brynju, sem „kennir syn elds“ heldi olmum elg Rennandi = *Den mægtige Knud rådede og bød alle Daner at forblive (der); krigeren gik rask under skjoldet (i kampen); hæren kæmpede ved (borg)graven; dér hvor vi med hjælm og brynje angreb skaren, var det omtrent som når en „mand“ styrer et rasende (fremadstormende) skib.*

5. Út mun hrein ekkja, sú's býr í steini, lita, — opt glóa jørn á lopti of hjalmtømum hilmi —, hvé sigrfikinn Dana visi sækir snarla borgar karla; blóðiss dýnr á brezkum brynjum = *Den rene kvinde, som bor i stenen, vil se ud — ofte blinker våbnene i luften over den hjælmvante konge — (og se) hvor rask Danernes sejrbeğærlige konge angriber borgens mænd; sværdet falder klingende på de brittiske brynjer.*

6. Hvern morgin sér horna Hlökk hjalmskóð roðin blóði á Tempsar bakka; hanga má skalat hungra = *Hver morgen ser kvinden sværdene rødfarves i blod på Temsens bred; ravnene vil ikke sulte.*

7. Dag vas hvern þats Høgna	kneigum vér, siz vígum
hurð rjóðask nam blóði,	varð nýlokit hørðum,
ár, þars úti vörum	fillar dags, i fögnum
llmr, i fgr með hilmí;	fit, Lundúnnum sitja.

Flokkur om Sven Alfíassön (o. 1034).

Vasa sunnudag, svanni,	þás Sveinn konungr sína
(seggr hné margr und eggjar)	saman tengja það drengi
morgin þann sem manni	(hrátt gafsk hold at slíta
mær lauk eða ql bæri,	hrafni) skeiðar stafna.

Af et fyrstedigt (om Magnus den gode?).

Eldr brennat sá sjaldan,	(blása ronn fyr ræsi
sviðr dyggr jöfurr byggðir,	reyk), es Magnús kveykvir.

7. Vas hvern dag, þats Høgna hurð nam rjóðask blóði, þars vörum úti i fgr með hilmí, ár-llmr; vér kneigum, siz varð nýlokit hørðum vígum, sitja i fögnum Lundúnnum, fillar dags fit = *Det skete hver dag, at skjoldet rødfarvedes i blod, hvor vi var ude sammen med kongen, kvinde; vi sidder (nu), siden hårde kampe for nylig blev endte, i det herlige London, kvinde.*

[Fl.] Vasa þann morgin, sunnudag, svanni, sem mær bæri manni lauk eða ql — margr seggr hné und eggjar — þás Sveinn konungr það sína drengi tengja saman skeiðar stafna; hrátt hold gafsk hrafni at slíta = *Det var den søndags morgen, kvinde, ikke som når en mø bringer én løg eller øl — mangen en mand faldt under sværdsæggene —, da kong Svend bad sine mænd binde skibstavnene sammen; det rå kød gaves ravnene at hakke i.*

Sá eldr, es Magnús kveykvir, brennat sjaldan; dyggr jöfurr sviðr byggðir; ronn blása reyk fyr ræsi = *Den ild, som Magnus tænder, brænder ikke sjælden; den modige fyrste afbrænder byggerne; husene udsender røg ved kongens virksomhed.*

Haraldsstikki (o. 1066).

Lógu fallnir	svát gunnhvatir
i fen ofan	ganga mǫttu
Valþjófs liðar	Norðmenn yfir
vöpnnum höggvir,	at nóum einum.

Af et fyrstedigt (? om Knud d. hellige?).

Allvalda kank alla	Sveins es sonr at reyna,
austr ok suðr of flausta	setr, hverjum gram betri.

Lausavísur.

1 (1004). Eltu seggir (allsatt vas þat) einn einfœting ofan til strandar, en kynligr maðr kostaði rásar hart ofstopi: heyr Karlsefni.	2 (1010). Höss knýr hjarðar visi (hann ræðr of fjór manna) hallir, hristir mjallar hadds, blóðvita röddu, sá kennir þér sinna svarðristit ben jarðar, þat verðr at fé fjótrar fjór þitt, en sék gǫrva.
--	---

[Hst.] *Valtjovs krigere lå, våbenbidte, faldne ned i grøften, således at de kampriske Nordmænd kunde gå derover på lig alene.*

Kank alla allvalda austr ok suðr of flausta setr; Sveins sonr es hverjum gram betri at reyna = *Jeg kender alle konger øst og syd for havet; Svens søn er bedre end hver anden konge at prøve.*

[Lv.] 1. *Mændene forfulgte — det var virkelig sandt — en enfødding ned til stranden, men den underlige mand løb alt hvad han kunde, den overmodige: hør Karlsævne.*

2. Höss hjarðar visi knýr hallir röddu blóðvita, hristir hadds mjallar; hann ræðr of fjór manna; sá kennir þér sinna svarðristit jarðar ben, en sék gǫrva; þat verðr, at fé fjótrar fjór þitt = *Den grå tyr fylder huset med sin brølende, blodvarslende stemme, gråhårede mand; den vil overvælde mænds liv, den vil lære dig at besøge din grav i jorden; det ser jeg tydelig; det vil ske, at kvæget vil binde dit liv.*

3. Opt es auðar þopta   daprar) veðrs með dauðan
 ær es tungu hrærir   dýr nenninn gram þenna;
 (sék á blóðgum búki   öld hefr illa haldit,
 bengrát), es ér látið;   esa stríðvana síðan,
 tarfr mun hér, því horfa   hulit hafa hirðmenn skylja
 hann tekr reiðr við mǫnnum,   höfuð þess 's fremstr vas jöfra.
 (þat sér golls ens gjalla
 Gerðr) þinn bani verða.
- 4 (1027). Áleifr knýr und órum   6 (1048). Skóru jast ór osti
 orðsnjallr Visund norðan;   (eybaugs) Dana meyjar
 brýtr annarr gramr úti   (þau of ǫngruðu þengil
 unnheim dreka sunnan.   þing) akkeris-hringa;
   nú sér mǫrg í morgin
   mær (hlær at því færi)
- 5 (1047). Nú fara heim í húmi   ærnan krók ór jarni
 (her) kunn (fyr lög sunnan   allvalds skipum halda.

3. Opt es auðar þopta ær, es hrærir tungu, es ér látið — sék bengrát á blóðgum búki --; tarfr mun hér verða bani þinn, þvít hann tekr horfa reiðr við mǫnnum; þat sér Gerðr ens gjalla golls = *Ofte er kvinden (jeg) gal, når hun rører sin tunge, efter hvad I siger; — jeg ser blod på (din) blodige krop —; tyren vil her blive din bane, ti den begynder at vende sig vred mod folk; det ser kvinden (jeg).*

4. Orðsnjallr Áleifr knýr Visund norðan und órum; annarr gramr brýtr úti unnheim sunnan dreka = *Den veltalende Olav driver Visund nordfra med årerne; en anden konge kløver bølgen syd fra med sin drage.*

5. Nú fara kunn veðrs dýr heim í húmi með þenna nenninn gram dauðan; her daprar fyr sunnan lög; öld hefr haldit illa; esa stríðvana síðan; hirðmenn skylja, þess 's fremstr vas jöfra, hafa hulit höfuð = *Nu drager de kendte skibe hjem i tasmørket med denne kraftige konges lig; folket syd for havet føler sorg; mændene har lidt et stort tab; siden er stor kummer; den konges hirdmænd, som var den ypperste af fyrster, har bedækket deres hoved.*

6. Dana meyjar skóru akkeris-hringa ór jast-osti; þau eybaugs þing of ǫngruðu þengil; nú sér mǫrg mær í morgin ærnan krók ór jarni halda skipum allvalds; færi hlær at því = *Danernes mær enittede ankerringe af myseost; de søredskaber ærgrede kongen; nu ser mangen en mø denne morgen et stort antal kroge af jærn fastholde kongens skibe; det er ikke nær så mange, som smiler af det.*

- 7 (*Menn Haralds 1049*).
 Brendr vas upp með endum
 allr, en þat má kalla
 hraustligt bragð es hugðak,
 Heiðabær af reiði;
 vön 's at vinnim Sveini
 (vask í nótt fyr óttu)
 gaus hár logi ór húsum,
 harm (á borgar armi).
- 8 (*Ungr maðr o. 1060*).
 Ferk í vanda verju,
 verr nauð of mér snauðum,
 kǫsungr fær vist í vási
 vǫmm — en þat vas skǫmmu;
 endr vas hitt, at hrundi
 hringkofi of mik Inga,
 gǫgl bórut sik sára
 svǫng — en þat vas lǫngu.
- 9 (*Saltkarl, o. 1060*).
 Brendum brúk á sandi,
 bauðk hyr þara rauðum,
 reyksvæla tók rjúka
 rǫmm — en þat vas skǫmmu.
- 10 (*Om Harald hárdráde, o. 1061*).
 Skrapp ór hǫndum
 Haraldr Dǫnum.
- 11 (*Om Olav kyrre, o. 1070*).
 Varði ógnar-orðum
 Áleifr ok friðmólum
 jörð, svát engi þorði
 allvalda til kalla.

7. Allr Heiðabær vas brendr upp með endum af reiði, en þat má kalla, es hugðak, hraustligt bragð; vön 's at vinnim Sveini harm; hár logi gaus ór húsum; vask í nótt fyr óttu á borgar armi = *Hele Hedeby blev brændt op fra den ene ende til den anden af forbitrelse; det kan man kalde, skulde jeg mene, en tapper gerning; det er at vente, at vi bedrøver Sven; den høje flamme skød op af husene; i nat før ottetid var jeg oppe på borgens arm.*

8. Ferk í vanda verju, verr nauð of mér snauðum; kǫsungr fær vist vǫmm í vási — en þat vas skǫmmu; hitt vas endr, at Inga hringkofi hrundi of mik; sára gǫgl bórut sik svǫng — en þat vas lǫngu = *Jeg ifører mig en dårlig kappe; den værger mig fattige mand mod det værste; kappen bliver tilvisse stærkt medtagen under strabadserne — det var for kort tid siden; det skete fordum, at ringbrynjen faldt ned over mig; ravnene var ikke sulne — men det er længe siden.*

9. Brendum brúk á sandi, bauðk þara rauðum hyr; rǫmm reyksvæla tók rjúka — en þat vas skǫmmu = *Jeg brændte tang på stranden, jeg gav tangen til den røde ild; den tykke, ramme røg begyndte at ryge — det er kort tid siden.*

10. *Harald slap ud af Danernes hænder.*

11. Áleifr varði jörð ógnar-orðum ok friðmólum, svát engi allvalda þorði kalla til = *Olav værgede sit land med trusler og fredstale, så at ingen af konger vovede at gøre fordring derpå.*

- 12 (*Om uro i Danmark, o. 1080; dansk?*) en þik, konungr,
þjóf míns féar.
Stundum vér til stikka,
stýrr vex í Danmörku,
esat Sveins synir sáttir
at sinn fõður dauðan;
Haraldr skal vígi verja,
(þá 's vel tamiðr stikki)
jorð af ærnu magni
fyr ellifu bræðrum.
- 13 (*En bonde, o. 1080*).
Segr vetrqomul —
veit ekki sú;
ok tvévetr segr,
trúik eigi at heldr;
en þrévetr segr,
— þykkira mér glikligt —,
kveðr mik róa
á merar hofði,
- 14 (*1093*). Ungr kom Hõkon
hingat,
(hann 's baztr alinn manna)
frægðar mildr (á foldu)
fór með Steigar-Þóri;
syni Áleifs bauð síðan
sjalfr upp Nóreg halfan,
mildr, en Magnús vildi
málsnjallr hafa allan.
- 15 (*1095*). Breðr í Bjarkey miðri
ból, þats ek veit gólast;
téra þarft af Þóri
(þýtr vandar þol) standa;
Jóan mun eigi frýja
elds né ráns, es kveldar;

12. Jeg tænker på en vise; der vokser ufred i Danmark; Svens sønner er ikke enige efter deres faders død; Harald må ved kamp værgere landet med stor kraft mod sine elleve brødre. Nu er visen vel lavet.

13. Den årsgamle (krage) siger — men den ved intet; og den to år gamle siger — men jeg tror det alligevel ikke; men den treårige siger — det synes mig usandsynligt —, den siger, at jeg (sidder og) rør på en hoppers hoved og at du konge har stjålet mit fæ.

14. Ungr Hõkon kom hingat; frægðar mildr fór með Steigar-Þóri; hann 's alinn baztr manna á foldu, sjalfr bauð síðan mildr Áleifs syni upp halfan Nóreg, en málsnjallr Magnús vildi hafa allan = *Den unge Hakon kom hertil; den ryrige kom med Steigar-Tore; han er den bedste mand, der er født på jorden; selv bød han siden gavmild Olafs søn at give ham det halve Norge, men den veltalende Magnus vilde have det hele.*

15. Í miðri Bjarkey breðr ból, þats ek veit gólast; téra þarft standa af Þóri; vandar þol þýtr; Jóan mun eigi frýja elds né ráns es kveldar; þjartr logi sviðr breiðan bý; reyk leggr til skýja = *Midt på Bjarkø brænder en gård, den herligste jeg kender; Tore volder intet godt; ilden knitrer; Joan vil ikke, når det aftnes, behøve at bebrejde, at ild og ran ikke har været; den klare lue brænder den brede gård; røgen føres op til skyerne.*

sviðr hjartr logi breiðan bý, leggr reykt til skýja.	slætt) hvé Þórir mætti; lundr kvazk heill at höndum hjors (frógum þat gǫrva), gerðisk glamm á borði grjóts, en hrumr at fótum.
---	--

16 (1095). Spurði Ullstrengur orði,
at rendusk skip hvatla,
(sverð bitu snarpra fyrða

Drömm- og varselsvers.

1 (1008). Vissak Hrafn, en Hrafn	2 (1008). Roðit vas sverð, en sverða
hvöss kom egg í leggi, hjalugguðum höggva hrynfiski mik brynju, þás hræskári hlýra hlaut fen vaða benja; klauf gunnsproti Gunnar Gunnlaugs höfuð runna.	sverð-Rognir mik gerði, (vǫru reynd í rǫndum randgólkn) fyr ver handan; blóðug hykk í blóði blóðgogl of skǫr stóðu. sárfikinn hlaut sára sárgammr enn ó þramma.

16. Ullstrengur spurði orði — skip rendusk hvatla at — hvé Þórir mætti, (sverð snarpra fyrða bitu slætt); lundr hjors kvazk heill at höndum en hrumr at fótum; frógum þat gǫrva; glamm grjóts gerðisk á borði = *Uldstrengur spurte — idet skibene strøg rask mod hinanden —, hvorledes Tore havde det (de raske mænds sværd bed dårligt); manden sagde, at hans hænder (arme) fejlede intet, men at benene var dårlige; jeg har hørt nøje; stenkast bragede mod skibside.*

[Drv.] 1. Vissak Hrafn höggva mik hjaltugguðum hrynfiski brynju, en hvöss egg kom í leggi Hrafn, þás hræskári hlaut vaða fen hlýra benja; gunnsproti Gunnar runna klauf höfuð Gunnlaugs = *Jeg mærkede, at Ravn huggede mig med det hjaltede sværd, men den hvasse æg bed (også) Ravens lægge, da raven fik vade i blod; krigerens sværd kløvede Gunnlaugs hoved.*

2. Sverð vas roðit fyr handan ver, en sverð-Rognir gerði sverða mik; randgólkn vǫru reynd í rǫndum; hykk blóðug blóðgogl stóðu í blóði of skǫr; sárfikinn sárgammr hlaut enn þramma sára ó = *Sværdet rødfarvedes hinsides havet og krigeren sårede mig; sværdene prøvedes i skjoldene; jeg tror at de blodige ravne stod i blod over hovedet; den sårgriske ravn fik endnu vade i blod.*

- 3 (1014). Vask þars bragnar
   þorðusk,
 brandr gall á Írlandi
 margr, þars mœttusk torgur,
 malmr gnast í dyn hjalma;
 svipun þeira frákr snarpa,
 Sigurðr fell í dyn vigra,
 áðr téði ben blœða,
 Briann fell ok helt velli.
- 4 (o. 1020). Kosti fyrðar,
 ef framir þykkjask,
 ok varisk við svá
 vélum Snorra;
 engi mun við varask,
 vitr es Snorri.
- 5 (o. 1020). Hangir vót á vegg,
 veit hattkila bragð,
- þvigit optar þurr,
 þeygi dylk at viti tvau.
- 6 (1062). Snjallr á haug á hellu,
 Hjaldr á búð til kalda,
 vekid ér í dag dreyra
 drótt; nú 's sigr á spjótum;
 valdr man hitt at hildar
 hlæjandi rauðk blæju
 (skjöld nefnik svá) skqfnum
 skjóma fyrstr at rómu.
- 7 (1062). Min stóð búð siz,
   brœðra
 (brann) gekk hvárr fyr annan
 (holl) ok heldum snjallir,
 hér fellum, þá velli;
 hrósar hug fyr visa
 Hjaldr, eru vig til sjaldan,

3. *Jeg var dér, hvor mændene kæmpede; mange sværd klang i Irland, hvor skjoldene mødtes; skudvåbnene bragede i kampen, jeg har hørt, at deres kamp var hård; Sigurd faldt i kampen, men først blødt sårene; Brian faldt som sejrherre.*

4. *Mændene må gøre alt, hvis de anser sig for dygtige, og tage sig så i agt for Snorres list; ingen vil tage sig i agt; vis er Snorre.*

5. *Hætteslaget hænger vådt på væggen, den kender en list (der brygges) — oftere vil den ikke blive tør under disse forhold(?), jeg skjuler ikke at jeg kender en dobbelt (list).*

6. *Snjall har en høj på klippen; Hjaldr har en meget kold bod; i dag vil I bringe folk til at bløde; der er sejr over spydene nu; krigeren (jeg) husker det, at jeg smilende rødfarvede dugen (det er skjoldet jeg kalder således) med det polerede sværd, forrest i kampen.*

7. *Min búð stóð hér siz fellum; hvárr brœðra gekk fyr annan — holl brann — ok heldum þá snjallir velli; Hjaldr hrósar hug fyr visa; vig eru til sjaldan; gleðr oss þat 's veitk þik teitan gefa Víðri val = Min bod (höj) stod her, siden vi faldt; enhver af os to brødre gik frem foran den anden — husene brændte — og vandt da modige sejr; Hjaldr (jeg) roser mit mod for kongen; kampe er (nu) for sjældne; det glæder mig, at du vil glad give Odin val.*

gleðr oss þat 's val Viðri
veitk þik gefa teitan.

angrljóðasöm þjóðum
(ylgr nemr suðr at svelga
sveita) urðr of heitin (*gentages*).

8 (1066). Vist 's at allvaldr
austan

eggjask vestr at leggja
mót við marga knútu
(minn snúðr es þat) þrúða;
kná valþiðurr velja,
veit ærna sér beitu,
steik af stillis haukum
stafns; fylgik því jafnan.

10 (1066). Skæð lætr skina
rauðan
skjöld, es dregr at hjaldri;
brúðr sér Aurnis jóða
óför konungs görva;
sviptir sveiflandkjapta
svanni holdi manna;
ulfs munn litar innan
óðlót kona blóði (*gentages*).

9 (1066). Stór taka fjöll at falla,
ferr sótt of kyn dróttar,
eyðisk friðr, en fæðisk
fjandhugr meðal lända;
vesa munk yðr sem öðrum

11 (1066). Gramr vá frægr til
fremðar
flestan sigr enn digri;

8. Vist 's, at allvaldr austan eggjask at leggja vestr mót við marga þrúða knútu — minn snúðr es þat; valþiðurr kná velja steik af haukum stafns stillis; veit sér ærna beitu; fylgik jafnan því = *Det er afgjort, at kongen østfra er opsat på at mødes med mangen herlig ligknokkel vesterpå; det er fordel for mig; raven vil få føde fra kongens skibe; den ved der rigelig føde for sig; jeg støtter altid det.*

9. Store bjerge begynder at styrte, sygdom hærjer menneskeheden, freden forstyrres og fjendskab opstår mellem lande; for eder som for andre folk vil jeg blive kaldt Urð, fuld af bedrøvende sang; ulvinden vil i syden sluge blod.

10. Skæð lætr rauðan skjöld skina, es dregr at hjaldri; brúðr Aurnis jóða sér óför konungs görva; svanni sviptir sveiflandkjapta holdi manna; óðlót kona litar blóði ulfs munn innan = *Utysket lader det røde skjold skinne, nu da det trækker op til kamp; jättebruden ser kongens nederlag beredt; kvinden flænger med sin kæbe mændenes kød; den rasende kvinde rødfarver ulvens mund indvendig i blod.*

11. Frægr gramr enn digri vá flestan sigr til fremðar; hlautk heilagt fall til vallar, þvit sötum heima; uggik enn, tyggi, at yðr myni of byrjuð feigð; gefið fökum síks trolls fyllar, goð veldra slíku = *Den navnkundige digre konge tilkæmpede sig sejr i alle slag til ære for sig; jeg fik et hellig-gørende fald på kamppladsen, ti jeg forblev hjemme; jeg er bange for, konge, at en nær forestående død venter eder; du vil afgive føde for ulvene; det er ikke gud der volder det.*

hlautk, þvit heima sötum,
 heilagt fall til fallar;
 uggik enn, at, tyggi,
 yðr myni feigð of byrjuð;
 trolls gefið fókum fyllar
 fiks; veldra goð slíku.

12. Ek ríð hesti
 hélugbarða

úrigtoppa,
 ills valdandi;
 eldr es í endum,
 eitr í miðju;
 svá es of Flosa rjóð
 sem fari kefli;
 svá es of Flosa rjóð
 sem fari kefli.

---

12. *Jeg rider en hest med rim på snuden, med fugtig top (pandelok), (jeg) ondt voldende; ild er i enderne (af stokken), edder i midten, således går det med Floses planer som med den svungne stok (bægge fremkalder ild).*

þann harm, es skalk svanna
(skreytask menn at móti)
minn aldri gi finna.

5. Jörp mun eigi verpa
arm-Hlin á glæ sinum,
orð spyrk gollhrings Gerðar
góð of skald i hljóði;
annk, þótt eigi finnak
opt, goðvefjar þoptu;

viti menn at hykk hennar
hála rækðarmólum.

6. Hvat skulum heimfór kvitta?
hugr 's minn i Dyflinni,
enn til kaupangs kvinna
kømkat austr i hausti;
unik, þvit eigi synjar
ingjan gamans þinga;
øerskan veldr þvi 's írskum
annk betr an mér svanna.

Steigar-Þórir.

Norsk høvding, d. 1094.

En kvædling.

Vörum félagar fjórir

forðum; einn við stýri.

skalk aldri gi finna svanna minn; menn skreytask at móti = *Hvad findes der bedre i verden end de skønne kvinder; skjalden glemmer sjælden sin længsel; den dag er meget lang, der forsinker mændene; jeg bærer bort fra tinget en tung sorg, den at jeg aldrig skal træffe min kvinde. Mændene smykker sig til (ved?) mødet.*

5. Jörp arm-Hlin mun eigi verpa sínum [orðum] á glæ; spyrk i hljóði góð orð gollhrings Gerðar of skald; annk goðvefjar þoptu, þótt eigi finnak opt; viti menn at hykk hála rækðarmólum hennar = *Den brunhårede kvinde skal ikke have kastet sine [ord] i havet; jeg erfarer hemmelig kvindens venlige ord om skjalden; jeg elsker hende, skønt jeg ikke træffer hende ofte; man vide, at jeg holder meget af hendes venligsindede ord.*

6. Hvat skulum kvitta heimfór? hugr minn 's i Dyflinni; kømkat enn i hausti austr til kaupangs kvinna; unik, þvit eigi synjar ingjan gamans þinga; øerskan veldr þvi 's annk betr írskum svanna an mér = *Hvad skal vi snakke om hjemrejse?; hele mit hjerte er i Dublin; jeg kommer ikke mere i dette efterår til Nidaros' kvinder; jeg er tilfreds, ti „ingjan“ (pigen) nægter mig ikke gammensmøder; ungdommen voldet, at jeg elsker den irske kvinde mere end mig selv.*

[St.-Þ.]. *Vi var för fire fæller; én ved roret.*

Kali Sæbjarnarson.*Norsk hövding, 11—12. árh.***Lausavísa (1098).**

Hvé launa þér þinir
þingrikir höfðingjar,

vestr bifask røng i røstum
(reyn oss jøfurr) hnossir?

Björn krepphendi.*Íslandsk skjald, omkr. 1100.***Magnúsdrápa (o. 1100).**

1. Vitt lét Vørsa dróttinn,
varð skjótt rekinn flótti,
(hús sveið Hørdá ræsir)
Halland farit brandi:
brendi buðlungr Þrøenda.
blés kastar hel fasta
(vakði viskdølsk ekkja)
viðs, mørg heruð síðan.

2. Snarr rauð Sygna harri
sverð á úthlaupsferðum,
vitt nam vargr at slíta
varma brøð, á Harmi;
frátt, hvé fylkir mátti,
fór svát hengðr vas Þórir
(fór vas gunnar gervis
greið) dróttins-svik leiða.

[K.] Hvé launa þér þinir þingrikir höfðingjar hnossir? røng bifask
vestr i røstum; reyn oss, jøfurr = *Hvorledes lønner dine tingmægtige
høvdinge dig dine kostbarheder? spanten ryster vesterpå i strømmene;
prøv os konge!*

[B.] 1. Vørsa dróttinn lét farit vitt Halland brandi; flótti varð rekinn
skjótt; Hørdá ræsir sveið hús; buðlungr Þrøenda brendi síðan mørg heruð;
hel viðs kastar blés fasta; viskdølsk ekkja vakði = *Vorsernes herre
trængte frem med sværd over det vide Halland; de flygtende blev hurtig
forfulgte; Hørdernes konge brændte husene; Trøndernes fyrste brændte
siden mange herreder; stormen lod ilden flamme op; kvinderne i Viskar-
dal fik våge.*

2. Snarr Sygna harri rauð sverð á úthlaupsferðum á Harmi; vitt nam
vargr at slíta varma brøð; frátt, hvé fylkir mátti leiða dróttins-svik; svá
fór, at Þórir vas hengðr; fór gunnar gervis vas greið = *Sogningernes
raske fyrste rødfarvede sværdet i de oprørske skarers blod på Harm; vidt
og bredt fik ulven varmt bytte at slide i; du har hørt, hvorledes kongen
kunde gøre forræderne kede af deres svig; det gik så, at Tore blev hængt;
kriegerens tog gik godt.*

<p>3. Vikinga lætr vengis vallbaugs hati falla, vitt rýðr jörn á ýtum Áleifs mögr en fõgru.</p>	<p>vitt vas ferð á flóttu fús; gaus eldr ór húsum; orr skjöldungr fór eldi Ívist (búendr mistu) róggeisla vann ræsir rauðan (lifs ok auðar).</p>
<p>4 Hrafnreddir vann hrædda hlifar styggr, i byggðum, þrænzka drótt, es þótti þeim markar þol sveima; hygg at hersa tveggja her-Baldr lyki aldri sinn; jór vasa svõru svangr, fló orn til hanga.</p>	<p>6. Hungrþverrir lét herjat hriðar gagls á Skiði, rõnn rauð Tyrvist innan teitr vargr i ben margri; grætti Grenlands dróttinn, gekk hátt Skota stekkvir, (þjóð rann mýlsk til mæði) meyjar suðr i eyjum.</p>
<p>5. Lék of Ljóðhús fikjum limsorg náar himni,</p>	

3. Vallbaugs vengis hati lætr vikinga falla; Áleifs mögr rýðr vitt en fõgru jörn á ýtum = *Den gævmilde fyrste lader vikinger falde; Olavs søn rødfarver videnom de blanke sværd i mændenes blod.*

4. Hlifar styggr hrafnreddir vann þrænzka drótt hrædda, es þeim þótti markar þol sveima i byggðum; hygg at her-Baldr lyki sinn aldri tveggja hersa; svõru jór vasa svangr; orn fló til hanga = *Den kriger, der ikke bryder sig om skjoldets værn, gjorde Trønderne bange, da de fandt, at ilden blussede lystig i deres bygder; jeg ved, at krigeren på éngang tog to herser af dage; ulven var ikke sulten; ørnen fløj til den hængte.*

5. Limsorg lék fikjum náar himni of Ljóðhús: vitt vas ferð fús á flóttu: eldr gaus ór húsum; orr skjöldungr fór Ívist eldi; ræsir vann róggeisla rauðan; búendr mistu lifs ok auðar = *Ilden spillede voldsomt op imod himlen på Ljodhus; vidt og bredt var folk begærlige efter at flygte; flammerne skød op fra husene; den raske konge lærgede Ivist med ild; kongen rødfarvede sværdet; bønderne mistede liv og gods.*

6. Hriðar gagls hungrþverrir lét herjat á Skiði; teitr vargr rauð tõnn i margri ben innan Tyrvist; Grenlands dróttinn grætti meyjar suðr i eyjum; Skota stekkvir gekk hátt. mýlsk þjóð rann til mæði = *Krigeren hærjede Skid; den glade ulv rødfarvede tønderne i mangt et sør på Tyrvist; Grenlands konge bragte møerne syd på øerne til at græde; Skoternes overvinder var heldig; folkene på Mull løb så de blev trætte.*

7. Snarr konungr bar vitt rauðir á slétta Sandey; rauk of Í, þás allvalds menn jóku á brennur; seggja kind sunnar Santíri laut und eggjar;

<p>7. Vitt bar snarr á slétta Sandey konungr randir; rauk of Íl, þás jóku allvalds menn á brennur; Santíri laut sunnar segga kind und eggjar; siggæðir réð síðan snjallr Manverja falli.</p> <p>8. Hætt vas hvert þats átti hvarf Goðrøðar arfi; lond vann lofðungr Þrøenda Løgmanni þar bannat;</p>	<p>nýtr fekk nesjum útar naðrbings tópuð finginn Egða gramr, þars umðu, ungr, véttrima tungur.</p> <p>9. Lifspelli réð Laufa lundr i Qngulssundi, (broddr fló) þars sløg snuddu (snúðigt) Huga ens prúða; oll hefr Jóta fellir eylond farit brandi (vitt liggr dyggs und dróttum døglings grund) of stundir.</p>
--	--

snjallr siggæðir réð síðan falli Manverja = *Den raske konge førte skjoldene vidt omkring på den flade Sandø; det røg rundt omkring på Il, da kongens mænd forsøgte brandene; befolkningen syd for Cantyre faldt under sværdssæggene; den modige kriger besørgede siden Manboernes fald.*

8. Hætt vas hvert hvarf, þats arfi Goðrøðar átti; lofðungr Þrøenda vann bannat þar Løgmanni lond; ungr nýtr Egða gramr fekk finginn naðrbings tópuð útar nesjum, þars véttrima tungur umðu = *Hvert tilflugtssted, som tilhørte Guðrøds søn, var farligt; Trøndernes konge forbød Løgmann landene dér; den unge, dygtige Egdekonge fik manden fanget uden for næssene, hvor klingerne hvinede.*

9. Lundr Laufa réð lifspelli Huga ens prúða i Qngulssundi, þars sløg snuddu; broddr fló snúðigt; Jóta fellir hefr farit of stundir oll eylond brandi; grund liggr vitt und dróttum dyggs døglings = *Krigeren voldte Huga den prudes død i Angelsund, hvor våbnene fløj; pilen for afsted med rask fart; Jydernes fælder har i nogen tid hærjet alle øerne med sværd; jorden er vidt og bredt i den modige fyrstes mænds magt.*

Eldjárn.*Islænder, omkr. 1100.***Lausavisur (1100).**

1. Hvi samir hitt at dúsa hirðmanni geðstirðum?, vest nú, þótt kjöl kosti, knár, riddari enn hári; þat 's satt, at býðk byttu, breiðhúfuðum, reiða, austr 's til hár í hesti hvaljarðar, Gíparði.	2. Frák at flótta rjúkuð, falsk annat lið manna (þar vas harðr es heyrðak hernaðr), á Foxerni; varð hjalmþrimu herðis hár þars staddir vóruð gangr, en gauzka drengi, Gíparðr, i hel barðir.

Þórkell hamarskáld.*Íslandsk skjald, omkr. 1100.***1. Magnúsdrápa (o. 1104).**

1. Vitt dró sínar sveitir saman stórhugaðr Þórir (heldr vórut þau hólðum haglig rjóð) með Agli;	snorp frá á því, 's urpu endr, Skjalgs vinum, lendir menn við morðhauks brynni, mein, of afl sér steini.

[E.] 1. Hvi samir hitt geðstirðum hirðmanni at dúsa?, vest nú knár, enn hári riddari, þótt kjöl kosti; þat 's satt, at býðk Gíparði reiða byttu; austr 's til hár í breiðhúfuðum hesti hvaljarðar = *Hvorfor sømmer det sig for den gnavne hirdmand at ligge og dovne?; vær nu dygtig, hårlange ridder, selv om kolen prøves (hårdt); det forholder sig så, at jeg byder Gíparð at lange bøtten; bundvandet står allfor højt i det bredbovede skib.*

2. Frák, at rjúkuð flótta á Foxerni; þar vas harðr hernaðr, es heyrðak; annat lið manna falsk; gangr hjalmþrimu herðis varð hár, þars vóruð staddir, en barðir gauzka drengi í hel, Gíparðr = *Jeg har hørt, at du forfulgte de flygtende på Foxerne — der var en hård kamp, som jeg har hørt —, alle andre skjulte sig; krigerens angreb var uimodståeligt der hvor du var og slog Gøterne i hjæl, Gíparð.*

[Þ.] 1. Stórhugaðr Þórir dró vitt saman með Agli sínar sveitir; þau rjóð vórut hólðum heldr haglig; frá snorp mein á því Skjalgs vinum, 's lendir menn urpu endr steini of afl sér við brynni morðhauks = *Tore med*

2. Vestr lét varga nistir, vann hilmir frið bannat, hrönn brutu hlýr en stinnu, hugprúðr fõru snúðat.	vitir stillir rauð vøllu, valskan brand ok randir; varð á vig, þars herjar, vellmildr konungr, fellu, (bolr lá gauzkr und gulri grás arnar kló) þrasi.
3. Dunði broddr á brynjur, bragningr skaut af magni, sveigði allvaldr Egða alm, stökk blóð á hjalma; strengs fló hagl i hringa, (hné ferð) en lét verða Hörða gramr i harðri. hjarl, sókn banat jarli.	5. Uppgöngu réð yngvi itr með helming litinn, áræði hykk, áðan, Eysteins fõður treystask; hátt gall hjörr, en sótti, hneit egg við fjör seggja, (malmsækir rauð mæki) Magnús i lið gögnum.
4. Hraustr lét Elfi austar allvaldr saman gjalla,	

de høje planer samlede tilligemed Egil videnom sine skarer; det foretagende var for mændene temlig ufordelagtigt; jeg har hørt at det blev til stor skade for Skjalgs venner, at lændermændene før loftede en sten, de ikke kunde magte, overfor krigeren.

2. Hugprúðr varga nistir lét fõru snúðat vestr; hlýr en stinnu brutu hrönn; hilmir vann bannat frið = *Den modige kriger foretog hurtig en reise mod vest; den stive stavv brød bølgen; fyrsten brød mændenes fred.*

3. Broddr dunði á brynjur, bragningr skaut af magni — allvaldr Egða sveigði alm — blóð stökk á hjalma; strengs hagl fló i hringa hjarl, en Hörða gramr lét verða banat jarli i harðri sókn; ferð hné = *Pilene bragede på brynjerne; kongen skød med kraft — Egdernes konge spændte buen —; blodet sprøjtede på hjælmene; pilene fløj mod skjoldene, men Hördernes konge dræbte jarlen i den hårde kamp; mændene segnede.*

4. Hraustr allvaldr lét valskan brand ok randir gjalla saman austar Elfi; vitir stillir rauð vøllu; vellmildr konungr varð þrasi á vig, þars herjar fellu; gauzkr bolr lá und gulri kló grás arnar = *Den tapre konge lod det vælske sværd og skjolde støde bragende mod hinanden øst for Elven; den kloge konge rødfarvede marken; den gavmilde konge fortsatte kampene ufortrødent, hvor krigerne faldt; den gøtske krop lå under den grå ørns gule klo.*

5. Ítr yngvi réð áðan uppgöngu með litinn helming; hykk fõður Eysteins treystask áræði; hjörr gall hátt, en Magnús sótti i gögnum lið; egg hneit við fjör seggja; malmsækir rauð mæki = *Den udmærkede konge foretog for en landgang med en lille skare; jeg ved, at Eysteins fader stoledes på sit mod; sværdet gjaldede højt, men Magnus trængte gennem (de fjendtlige) rækker; æggen stødte på mændenes liv; krigeren rødfarvede sværdet.*

2. Lausavísur.

1. Mér réð senda of svalan ægi Völsunga niðr vápn gollbúit.	Sól, við siklings þræla, satt, einarðar latta, hvern þeira kvað hæra (hjaldrblik) an sik miklu (beið ofmikitt eyðir
2 (1094). Orð frá k Agli verða, unnar dags, á munní,	angr) makligra at hanga.

Gísl Illugason.

Íslandsk skjald, 12. árh.

1. Erfikvæði um Magnús berfœtt (o. 1104).

1. Ungr framði sik, þás alendr vildu lofsælan gram landi ræna imðar faxa, en jofurr sótti Báleygs viðu með blóum hjörvi.	2. Ýtti ór Ósló til Egils fundar lofðungr liði lands at krefja, fylgðu ræsi ok Rygir sunnan linns láðgefendr ór lögum tvennum.

2, 1. *Völsunge-cællingen (kongen) sendte mig et guldudstyret sværd over den kolde sø.*

2. Frák, unnar dags Sól, satt orð verða Agli á munní við þræla siklings, einarðar latta, — kvað hvern þeira miklu makligra at hanga hæra an sik; hjaldrblik eyðir beið ofmikitt angr = *Jeg har hørt, kvinde, at Egill kom til at sige et sandt ord til kongens trælle, berøvede al frimodighed — han sagde, at enhver af dem fortjænte langt mere at hænge højere end han; krigeren rantes af for megen modgang (ulykke).*

[G.] 1. 1. *Som ung erhvævede han sig hæder. da krigerne vilde rove landet fra den lovrige fyrste, og kongen angreb krigerne med det brune sværd.*

2. *Fyrsten styrede ud fra Oslo med sit mandskab til møde med Egil for at kræve sit land; der fulgte kongen mænd fra de to 'lag' samt Kyggerne sydfra.*

3. Séa knátti þá siklings flota vel vigligan ok vanan sigri, es fyr Yrjar í aga miklum óþrotligt lið árar kníði. 4. Átti hilmir húsping við sæ; þat vas fyr innan Örvahamra; bjósk at brenna, en búendr flýðu, stórráðr konungr, af Staði útan. 5. Hyrr sveimaði, hallir þurru, gekk hár logi of heruð þeira;	séa knátti þar, es salir fellu, landrøð konungs, of liði Þóris. 6. Raufsk við róstu, rymr varð í her, helmingr Egils við Hlaðir útan; móttut hersar fyr Háða drótni láðgöfguðum landi ráða. 7. Sættisk síðan, síðr batnaði, hugfullr konungr við hatendr sína; þann gaf brögnum es búendr óttu rétt ráðspakir rækðum launa.

3. Man kunde da se kongens flåde godt udrustet til kamp og sejr-
vant, da det utrættelige mandskab knugede årerne foran Yrje i den
stærke søgang.

4. Fyrsten holdt et husting på kysten; det var indenfor Örvahamre;
den storrådige konge beredte sig til at brænde landet, men bønderne
flygtede helt ude fra Stad.

5. Ilden bredte sig, husene faldt; den høje flamme fór over deres
herreder; dér kunde man se kongens landsstyrelse, hvor husene faldt
over Tores mænd.

6. Egils skare splittedes uden for Lade i kampen; der blev brag-
en i kampen; herserne formåede ikke at holde landet for Håðernes
landgæve fyrste.

7. Ståden forligte den modige konge sig med sine fjender; folk for-
bedrede sig; den ret gav han mændene, som de rådkloge bønder skulde
gengælde med troskab.

8. Gramr vann gǫrvan, en glatat þjófum, kaupmönnum frið, þanns konungr bœtti, svát í Elfi øxum hlýddi flaust fagrúin í fjöru skorða. 9. Tók á Skiði, en Skotar flýðu, jöfra ægir Ívistar gram; hafði fylkir, sás frami téði, Lögmann konung í liði sinu. 10. Ættlöndum vann eyja dróttar folkvörðr und sik fjórum þrungit,	áðr an hitti, sás hamalt fylkði, veðrsmiðr Viðurs valska jarla. 11. Höðum hildi með Haralds frænda Önguls við ey innanverða, þars af reiði riklandaðir konungr ok jarlar kapp sitt brutu. 12. Margan höfðu Magnús liðar þjörtum oddi baugvang skorinn; varð hertoga hlíf at springa kapps vel skrifuð fyr konungs darri.

8. Fyrsten skænkede købmændene fred, som han gav dem, men tyv-ene tilintetgjorde han, så at man kunde støtte de prægtige skibe i Elven i sandbredden med økserne.

9. Fyrsternes betvinger tog Ivists konge på Skid, men Skotterne flygtede; fyrsten, som støttedes af sin dygtighed, førte kong Lagmann med sig i hæren.

10. Kongen underkastede sig fire øfolkets ætlande, før krigeren, som fylkede svinfylking, traf de brittiske jarler.

11. Vi havde kamp sammen med Haralds frænde indenfor Angelse, hvor kongen og de stolte jarler brødes hidsigt og med kraft med hinanden.

12. Magnus' mænd havde splintret mangt et skjold med den blanke spids; hertugens skjold, udmærket bemalet, måtte sprænges for kongens spyd.

13. Þóðkennir skaut
 þóðum þóndum;
 allr vá hilmis
 herr þrúðliga;
 stukku af almi
 þeims jöfurr sveigði
 hvitmýlingar,
 áðr Hugi felli.

14. Höfðu seggir,
 þá vas sókn lokit,
 heimför þegit
 at höfuðsmanni;
 landsmenn litu
 of liði gofgu
 segl sædrifin
 sett við húna.

15. Vágr þrútnaði,
 en vefi keyrði
 steinóðr á stag
 storðar galli;

braut dýrr dreki
 und Dana skelfi
 hrygg í hverri
 hafs glymbrúði.

16. Blár ægir skaut
 búnum svira,
 gjalfr hljóp í gin
 gollnu höfði;
 skein af hausum
 sem himins eisa
 dögling dreka
 djúps valfasti.

17. Framðisk síðan
 á Svía drótni
 austr við Elfi
 Upplanda gramr;
 liðskelfir tók
 ór lögum Gauta
 fimtán heruð
 fránni eggju.

13. *Krigeren skød med bægge hænder; fyrstens hele hær kæmpede tappert; pilene sprang fra buen, som kongen spændte, for Huga faldt.*

14. *Mændene havde fået lov til hjemrejse — da var kampen endt — af anføreren; landets mænd så de skumbestænkte sejl over den gæve hær hejste op til mastetopperne.*

15. *Havet svulmede, og den rasende storm spillede sejlene ud imod stavnen; den herlige drage med Danernes fjende knækkede ryggen i enhver bølge.*

16. *Det mørke hav stødte til den guldbelagte dragehals; søen sprang i gabet på det forgyldte hoved; guldet skinnede som solen fra kongens dragehoveder.*

17. *Siden vandt Oplandenes konge hæder over for Svearnes konge østpå ved Elven; krigeren tog med den skarpe øg femten herreder ud af Göternes lag.*

18. Reið folkhvøtuðr
fyrst i gognum
sömnuð Svía,
sigri hnugginn;
malmr dreyrugr varð
á meðal hlaupa
hauss ok herða
hans andskota.

19. Hol merki blés,
en huginn gladdisk
fránn, of hofði
feðr Sigurðar;

þar sák fylki
með frama mestum
snörpu sverði
til sigrs vega.

20. Fylgðak fræknum,
sem framast kunnak,
Eysteins fōður
i Atals drifu;
opt brák hjörvi
með Haralds frænda,
vanr vásförum,
þars vega þurfti.

2. Lausavísa (1096).

Kátr skalk enn, þótt ætli
aldrán viðir skaldi,
jörn taka oss at orna,
unda teins, at beinum;

hverr deyr seggr, en, svarri,
snart 's dreng skapat hjarta;
prúðr skalk enn i óði
eitt sinn á þrek minnask.

18. *Krigeren red først i gennem Svearnes sejrberøvede skare, det blodige sværd løb imellem hovedet og skuldrene på hans fjender.*

19. *De bugnende faner viftede i vinden over hovedet på Sigurds fader; den skarpøjede ravn glædede sig derved; der så jeg en fyrste tilkæmpe sig sejren med det skarpe sværd med den største dygtighed.*

20. *Jeg fulgte Eysteins tapre fader i kampen, så godt jeg formåede; ofte svang jeg, vant til strabadser, sværdet med Haralds frænde, hvor man skulde kæmpe.*

2. *Kátr skalk enn, þótt unda teins viðir ætli skaldi aldrán; jörn taka at orna oss at beinum; hverr seggr deyr, svarri, en dreng es skapat snart hjarta; skalk enn eitt sinn minnask prúðr á þrek i óði = Fremdeles skal jeg være munter, uagtet mændene tiltænker skjalden (mig) døden; jærnene begynder at varme mig lige ind til benet; enhver skal dø, kvinde, men svenden (jeg) har fåt et modigt hjerte; jeg skal end engang modig i mit vers vise min standhaftighed.*

Markús Skeggjason.*Isl. lovsigemand og skjald, d. 1107.***1. Eiríksdrápa (o. 1104).**

1. Harra kveðk at hróðrgörð dýrri hauklundaðan Dana grundar. 2. Eiríks lof verðr öld at heyra, engi maðr veit fremra þengil, Yngvi helt við orðstir langan jöfra sess í veröld þessi. 3. Fjarri hefr at fœðisk dýrri flotna vörðr á élkers botni (hóva leyfir hverr maðr ævi hringvarpaðar) gjalfri kringð- um.	4. Fæðir sótti fremðar-ráða foldar vörðu austr í Garða; auði gæddu allvald prúðan ítrir menn, þeirs hnøggvi slita; stillir varð of austrveg allan einkar tíðr enn mærdar-bliði; hinn varð engr, es hans nafn kunnit heiðar-manns í lofi reiða. 5. Vár öndurt bjó Vinða rýrir veglig flautst ór Gørðum austan; hlýrum skaut á hola bóru helmings oddr í sumars broddi;

1. *Jeg opfordrer Danmarks høgesindede fyrste til at høre på det herlige kvad.*

2. *Folk må høre Eriks lov; ingen kender en ypperligere fyrste; kongen beholdt sin fyrstestol i denne verden med langvarig hæder.*

3. *Det er meget langt fra, at der vil fødes en herligere konge på den havombruste jord; enhver mand lovpriser den gavmilde fyrstes høje liv.*

4. *Han som udklækkede dygtige råd besøgte fyrster østerpå i Garderige; de udmærkede mænd, som forsmår karrighed, skænkede den modige fyrste guld; den veltalende fyrste blev meget berømt i hele østerleden; der blev ingen som ikke vidste at omtale den berømte mands navn med hæder.*

5. *Tidlig om våren rustede Venderne fjende sine prægtige skibe øst fra Garde; mændenes anfører skød stavnene ud på den hule bølge ved sommerens begyndelse; Knuds broder støttede den brede skibside med skvætbord i den rasende storm; siden landede det svigfulde folks modige tilintetgører ved Danmark.*

- hlýðu studdi borðvið breiðan þjófa hendir lét þengill stýfa,
bróðir Knúts í veðri óðu; þegnum kunni ósið hegna;
síðan knátti svikfolks eyðir aldri frásk, at Eiríkr vildi
snilli kendir við Danmörk lenda. allréttligum dómi halla;
hála kunni sér til sælu
6. Ræsir lét af roðnum hausí sigrs valdari goðs lög halda.
Rinar sól á marfjöll skína.
7. Drengir þógu auð at Yngva, hjartan auð ok frœknligt hjarta,
orr fylkir gaf sverð ok knorrú; minni gnógt ok manvit annat
Eiríkr veitti opt ok stórum mest, fylgðu því hvergi lestir;
armleggjar róf dýrðar-seggjum; alla hafði oðlingr snilli,
hringum eyddi hoddá slöngvir ungr nam hann á margar tungur,
hildar-ramr, en stillir framði Eiríkr vas, sás mátti meira,
firða kyn, svát flestir urðu, mestr ofrhugi, jöfri flestum.
Fróða stóls, af hónum góðir.
8. Vörgum eyddi Vinða fergir, 10. Lýst skal hitt, es lofðungr
vikíngur hepti konungur fikjum, fýstisk
langan veg til Róms at ganga

6. *Fyrsten lod guld et skinne på bølgerne fra det guldrøde hoved.*

7. *Mændene modtog guld af fyrsten; den gavmilde konge skænkede sværd og skibe; Erik gav herlige mænd ringe ofte og rigelig; den kampsterke guldforsæder brød ringe og Frodes stols besidder hædrede mændene, så at mange blev rige ved ham.*

8. *Vendernes undertrykker udryddede ugærningsmænd; kongen stansede kraftig vikingeindfald; fyrsten lod hugge hænder af tyve; han forstod at straffe sine undersætters voldsfærd; aldrig har man hørt, at Erik vilde fravige en fuldstændig rigtig dom; sejrens besidder forstod, til lykke for sig, i høj grad at holde guds lov.*

9. *Den berømte kriger besad det skinnende guld og et tappert hjerte, en udmærket hukommelse og andet mandevit i størst mål, hvormed der ingen fejl fulgte; fyrsten besad en fuldkommen veltalenhed; som ung lærte han at tale mange sprog; Erik, som formåede mere end de fleste andre fyrster, var den modigste mand.*

10. *Det skal beskrives, at fyrsten fik lyst til at gå den lange vej til Rom for at vænne sit mandskab til herligheden; dér så kongen Venedigs velbeskyttede fredland.*

- (fylkir sá þar friðland balkat Fenneyjar) lið dýrð at venja. hljótum vér þat's hag várn bætir hingat norðr af skjöldungs orðum.
11. Bróðir gekk i Bþr út síðan, bragningr vildi goðdóm magna, (hylli goðs mun hlifa stilli) hofuðskjöldunga fimm (at gjöld- um).
12. Stóra sótti Haralds hlýri helga dóma út frá Rómi, hringum varði áttkonr Yngva auðig skrin ok gollu rauðu; mildingr fór of munka veldi móðum fæti sól at bæta; sveitir kníði allvaldr útan; Eiríkr vas til Róms í þeiri.
13. Eiríkr náði útan færa erkistól of Saxa merki;
14. Eyðisk hitt, at jafnstórt ráði annarr gramr til þurftar mönnum; leyfði alt, sem konungr krafði, Krists unnanda, pávi sunnan.
15. Veldi þorðu Vinðr at halda (villa gerðisk þeim at illu, sunnan kom þá svikdómsmanna sátta-rof) þats buðlungr átti.
16. Yngvi helt í óðaströngum öldu-gangi skipum þangat; hlýða skalf, es hristi græðir hélug þorð fyrir Vinða gorphum.

11. Broderen til 5 hovedkonger gik siden ud til Bari; fyrsten vilde støtte guds rige; til gengæld vil guds venskab beskytte kongen.

12. Haralds broder besøgte herlige relikvier hinsides Rom; Yngves ætling prydede rige skrin med ringe og rødt guld; fyrsten drog igennem munkenes rige på sin trætte fod for sin sjæls frelse; fyrsten førte sine mænd tilbage udefra; Erik kom til Rom på den rejse.

13. Erik opnåede at flytte ærkebispesædet ind over Saksernes grænser; her i norden opnår vi, ved fyrstens ord, hvad der forbedrer vor (åndelige) stilling.

14. Der er ikke tale om, at nogen anden fyrste udfører noget så stort til bedste for mændene; paven i syden tilstod ham, der elskede Kristus, hvad kongen ønskede.

15. Venderne vovede at fastholde det rige, som tilhørte kongen; deres forvildelse blev dem til ulykke; sydfra rygtedes da de svigefulde mænds forligsbrud.

16. Kongen styrede sine skibe derhen i en rasende bølgegang; skvætbordene rystede, da havet tumlede de rimede planker foran Vendernes boliger.

17. Rõndu lauk of rekka kindir risnumaðr, svát hver tók aðra, hamalt (knóttu þá hlifar glymja) hildingr fylkði liði gildu.	rógs hegnir drap ótal þegna; framði sik, þars folkvõpu glumðu, fylkir ungr, en brynjur sprungu.
18. Styrjöld óx of stilli qrvan, stengr hóru fratam visa drengir, mildingr gekk at miklum hjaldri, malmi skryðdr ok faldinn hjalmi.	21. Heiðinn vildi herr of siðir, hõmlu vígs, ór porti gqmlu, urðu þeir, es virki vqrðu vangi, næst á hõnd at ganga.
19. Hõrga varðisk herr i borgum, hjaldranga vas snõruð þangat, harðir kniðusk menn at morði, merki blés of hilmí sterkan; Eiríkr vakði odda skúrir, eggjar týndu lifi seggja, sungu jõrn, en sæfðusk drengir, sveiti fell á valkõst heitan.	22. Heiðin võru hjõrtu lýða hryggðar-full i Vinða byggðum; eldi sveif af ótal hõlða, Eiríkr brendi sali þeira; eisur kyndusk hõtt i húsum, hallir nõðu vitt at falla; óttu leið, en uppi þótti elris grand i himni standa.
20. Blóði dreif á randgarð rauðan,	23. Eiríkr vas með uppreist hõri, undan flýðu Vinðr af stundu,

17. Den stolte fyrste opstillede sine mænd så tæt, at det ene skjold rørte ved det andet; fyrsten opstillede sit dygtige mandskab i en svinefylking; skjoldene klang da.

18. Kampen opstod omkring den raske fyrste; kongens mænd bar fanestængerne frem; kongen gik frem i den stærke kamp, udrustet med våben og bedækket med hjælm.

19. Den hedenske hær værgede sig i borgene; kamptummelen vendte sig derhen; de kraftige mænd kæmpede voldsomt; fanerne udfoldede sig i vinden omkring den stærke konge; Erik vækkede kampen, æggene gjorde ende på mændenes liv, jærnene sang og mændene faldt; blodet flød på de varme valdynger.

20. Blodet sprøjtede på de røde skjolde; fyrsten dræbte et utal af mænd; den unge fyrste vandt ry, hvor folkevåbnene klang og brynjernerne brast.

21. Den hedenske hær vilde omsider ud af den gamle borg; dernæst måtte de, som forsvarerede virket med skjolde, overgive sig.

22. Mændenes hedenske hjerter var sorgfulde i Vendernes bygder; ilden bredte sig henover et utal af mænd; Erik brændte deres gårde;

- gjöld festu þá grimmir hólðar, vóru þau með tryggðar tiri
gumnar vóru sigri numnir; tíða flaust, es gramr lét smíða
yngvi talði erfðir þangat, bõðvar snjallr, ok bõzt at qllu
alþýða varð stilli hlýða, borði merkð, fyr Saxland norðan.
veldi réð því ástvinr aldar
einart, lá þat fyrr und Sveini.
24. Flaustum lukði folka treystir 26. Bliðan gæddi hjórtum auði
foldar siðu brimi kniða; Bjarnar hlýra Fraklands stýrir;
qrr visi það oddum læsa stórar lét sér randgarðs rýrir;
úruga strönd ok svalri röndu; ríks keisara gjafar líka;
hlífum keyrði hersa reifir hõnum lét til hervígs búna
harða nýtr of land et ýtra; harra spjalli láðmenn snjalla
hilmir lauk við hernað olman alla leið, áðr qðlingr næði
hauðr Eydana skjaldborg rauðri. Jóta grundar Césars fundi.
25. Viða setti visdóms græðir 27. Dróttum lét í Danmørk
virki skryðdar hofuðkirkjur, settan
gerva lét þar hollvinr herjar döglingr grundar skamt frá
hrein musteri fimm af steini; Lundi
erkistól, þann's qll þjóð dýrkar,
eljunþungr, á danska tungu;

bålene tændtes højt i husene; hallerne faldt vidt og bredt; natten led, men ilden syntes at række til himlen.

23. *Erik var i besiddelse af høj oprejsning; Venderne flygtede på stedet; de grumme mænd måtte da forpligte sig til at betale penge; de var berøvede sejren; fyrsten gjorde dér arvekrav gældende; folket måtte underkaste sig kongen; den afholdte fyrste rådede (siden) uafbrudt over det rige; det lå før under Sven.*

24. *Krigeren omgav kysten, pisket af brændingen, med skibe; den raske fyrste befalede at omslutte den våde strand med odde og det svale skjold; hersernes overmåde dygtige glæder førte skjoldene over kystlandet; Odanernes fyrste omgav landet med den røde skjoldborg under det voldsomme krigstog.*

25. *Vide oprettede visdommens rægter hovedkirker udstyrede med „virke“ (kunstige prydelser?); mændenes gode ven lod der opføre 5 rene kirker af sten; de kirker, som kongen, rask i kamp, lod opføre, var med holdbarhedens berømmelighed og i alle henseender de bedste, bræddestærke, nord for Saksland.*

26. *Frankrigs hersker skænkede Björns broder det skinnende guld; krigeren lod sig den mægtige kejsers store gaver behage; kongen lod ham*

- hildingr framði heilagt veldi, (sungit vas, þás herr tók hringja)
 hvargegnan má Qzur fregna hnossu gogfuð skrin ok krossa;
 (hónum vísar hqlða reynir aldri fær i annars veldi
 himna stíg) til byskups vigðan. jofra rikir metnuð slikan;
 eitt vas sét þat's jafnask mátti
 engi maðr við Dana þengil.
28. Lýst skal hitt, es læknask
 fýstisk
 liðhraustr konungr sör en iðri; 30. Hildingr þá við hæst lof aldar
 norðan fór með helming harðan hofgan auð i golli rauðu,
 hersa mæðir söl at græða; halfa lest, af harra sjolfum
 harri bjósk til heims ens dýrra; harða rikr i Miklagarði;
 hann gerði for út at kanna áðan tók við allvalds skruði,
 (buðlungr vildi hjart lif qðlask) (Eiriki þó vas gefit fleira),
 byggð Jørsala friði tryggða. reynir veitti herskip hónum
 hersa máttar sex ok átta.
29. Bóru menn ór borgum
 stórum
 bleyði-skjarrs at móti harra 31. Andar krafði út i lqndum
 alls stýrandi konung snjallan;

til rede kloge førere, rustede til kamp, hele vejen, indtil den danske konge kunde træffe kejseren.

27. Landets kraftige fyrste oprettede for folket kort fra Lund i Danmark et ærkebispesæde, som alle dansktalende mænd dyrker; fyrsten støttede det hellige rige; vi hører, at den i alle henseender dygtige Asser er viet til (ærke-)biskop; mændenes prøver lærer ham vejen til himlen.

28. Det skal fortælles, at den tapre konge fik lyst til at helbrede sine indre sår; fyrsten drog nordfra med en kraftig skare for at frelse sin sjæl; fyrsten beredte sig til en herligere verden; han rejste bort for at lære Jorsalbygden, fredsikret, at kende; kongen vilde erhverve sig et herligt liv [i himlen].

29. Folk bar skrin, prydede med kostbarheder, og kors ud af store borge for at modtage den modige konge; der blev sunget, da man begyndte at ringe; aldrig får en fyrste en så hædrende modtagelse i en andens rige; ét kunde ses, at ingen kunde måle sig med Danernes konge.

30. Den meget mægtige fyrste modtog under mændenes højeste lovprisning en vægtig rigdom, det røde guld, en halv „løst“, af kongen selv i Miklegård; før havde han modtaget kongens skrud — og dog blev der skænket Erik end mere —, kongen gav ham 14 krigsskibe.

31. Altets hersker afkrævede den modige konge hans sjæl ude i verden; den kraftige fyrste opnåede ikke alderdommen; mændenes kummer

elli beiðat ofvægr stillir, aldar strið es fregit víða; síðan harma siklings dauða snjallir menn of heims-byggð alla; drúpir herr at dolga steypi dyggvan; þat tér veröld hryggva.	32. Hvergi stóðusk hjörva borgar hristimeidar konungs reiði; raunar varðat rønd við hönnum reist, gerðut þess jöfrar freista; ógnir stóðu af jarla hegni, engi þorði kapp at strengja (flestir uggðu foldvörð hraustan) fylkir snarr við Dana harra.
---	--

2. Knútsdrápa(?).

Ríkr es harra hneykir, heldr goð jöfurs veldi	sanndyggs, vitut seggir Sveins bræðr konung æðra.
--	--

3. Kristsdrápa(?).

1. Gramr skóp grund ok himna glyggranns sem her dyggvan,	einn stillir má öllu aldar Krístr of valda.
---	--

2. Hjartfærra veit harri
 hreinfasta sik baztan.

hæres viden om; siden sørger dygtige mænd over kongens død overalt i verden; hæren sørger over den modige kriger; det bedrøver verden.

32. *Krigerne kunde ingen steder stå sig for kongens vrede; i virkeligheden var ingen modstand mod ham mulig; fyrsterne prøvede ikke derpå; en frygt udgik der fra jarlernes tvinger; ingen rask fyrste vovede at kappes med Danernes konge; de fleste frygtede den tapre fyrste.*

2. *Harra hneykir es ríkr; goð heldr veldi sanndyggs jöfurs; seggir vitut konung æðra bræðr Sveins = Fyrsten er mægtig; gud stötte den sandbrave fyrstes magt; man kender ingen konge ypperligere end Svens broder.*

3, 1. *Gramr glyggranns skóp grund ok himna sem dyggvan her; Krístr, einn stillir aldar, má of valda öllu = Himlens konge skapte jorden og himlene så vel som den brave menneskehed; Kristus, menneskenes eneste konge, formår at styre alt.*

2. *Harri . . . hjartfærra hreinfasta veit sik baztan = Bjærgenes . . . [sals 3: himlens?] konge ved, at han er den bedste.*

4. Lausavísur.

1. Fjarðlinna óð fannir fast vetrliði rastar; hljóp of huna gnipur hvalranns iugtanni; björn gekk framm á fornar flóðs hafskiða slóðir;	skúrqrðigr braut skorðu skers glymfjötur bersi. 2. Sægs munk siðr an eigi (sás illr es brag spillir) sólar sverri málan, sliðráls reginn, niða.
--	--

Gullósu-Þórðr.

Islænder, 12. árh.

1. Viðkunnsdrápa (o. 1110).

Hart rýðr hildar birti	Jóans ættstuðill einart allfróðr i styr þjóða.
-------------------------------------	---

2. Lausavísa.

Ný tekr ýgr at ægja ofrkúgi mér drjúgum;	þinn hefr hólðr of hlannat hjaldrgegninn mik tjaldi;
---	---

4. 1. Rastar vetrliði óð fast fannir fjarðlinna; hvalranns iugtanni hljóp of huna gnipur; björn flóðs gekk framm á fornar hafskiða slóðir; skúrqrðigr skorðu bersi braut glymfjötur skers = *Skibet vadede kraftig gennem bølgerne; skibet løb henover bølgetoppene; skibet gik frem på de gamle skibsveje; skibet, der rejser sig mod stormen, brød det brusende hav.*

2. Munk siðr an eigi niða málan sverri sægs sólar, sliðráls reginn; sás illr, es spillir brag = *Aldeles ikke vil jeg digte nid om den meget talende (bagtaleriske) mand, kriger; han er slem, som fordærver digtet [digtekunsten, v: ved at digte nidvers].*

[Þ.] 1. Allfróðr ættstuðill Jóans rýðr einart hart hildar birti i styr þjóða . . . . = *Jons meget kyndige søn rødfarver ofte kraftig sværdet i mændenes kamp.*

2. Nú tekr ýgr ofrkúgi at ægja mér drjúgum; þinn hólðr hefr of hlannat mik hjaldrgegninn tjaldi; munk trautt láta visan þjóf lausan at sinni, linnbóls gjafi, þótt vön mín váfi und hlut þinum = *Den frygtelige*

trautt munk lausan láta,
linnbóls gjafi, at sinni

visan þjóf, þótt váfi
vön mín und hlut þinum.

Þórðr vazfirðingr.

Íslandsk hövding, 12. árh.

Kviðlingar (1119).

1. Andi es Ingimundar ekki góðr á bekkjum.	á bekk þaðan; raunillr gerisk þeifr af ropum yðrum.
2. Vaxa blástrar	

Sigurðr jórsalafari.

Norsk konge, 1103—30.

Lausavísur.

1. Búendr þykkja mér baztir, byggt land ok friðr standi.	3. Skjótt bark skjöld enn hvíta (skald biðr at goð valdi) ár til eggja skúrar
2. Villir visdóm allan, veldr því karl i feldi.	ótrauðr en frá rauðan;

---

overmodige mand truer mig nu stærkt; din mand har stjålet et telt fra mig, der ikke viger for kamp; jeg vil næppe foreløbig slippe tyven, greben på fersk gærning, selv om min fremtid beror på dig, gavmilde mand.

[P.] 1. Ingemunds ánde er ikke god her på bænkene.

2. Derfra på bænken pustes der stærkt; meget slemt lugter nu eders opstød.

[S.] 1. Bønderne tykkes mig de bedste, det befolkede land og at freden består.

2. Al visdom (gudstjæneste) forstyrres; det volder manden i felden.

3. Bark ár skjótt ótrauðr enn hvíta skjöld til eggja skúrar, en rauðan frá — skald biðr at goð valdi —; þar á Blálandi hefk handvist of hoggvit hogg þinum manni, svanni; goð ræðr sókn ok sigri = *Jeg bar forðum hurtig og ufortrøden det hvide skjold til kampen, men rødt derfra; skjald-*

þar hefk högg of höggvit (goð ræðr sókn ok sigri)
handvíst á Blálandi svanni þínum manni.

Einarr Skúlason.

Íslandsk skjald, 12. árh.

1. Sigurðardrápa.

1. Vásoflugr réð vísi vestr helmingi mestum; óð at ensku láði ægis marr und harra; stól lét hilmir hvilask heiptglaðr ok vas þaðra (né gramr af val Vimrar) vetrlengis (stigr betri).	þar frá hilmir herjar (hjaldrs) lausmæli gjalda (gramr bræddi svan snimma snarlyndr) fròmum jarli.
2. Ok sás œzt gat ríki, ól, þjóðkonungr sólar, önd á Jákóbs-landi annan vetr, und ranni;	3. Húf lét hilmir svifa hafkaldan (lof skaldi esat of allvalds risnu einfalt) i Griksalti, áðr við einkar breiða auðlestir skip festi (öld beið öll með stilli) Akrborg (fegins-morgin).

en ønsker, at gud må råde; dér i Bláland har jeg tilvisse hugget et hug for (til efterligning for) din mand, kvinde; gud råder for kamp og sejr.

[E.] 1, 1. Vásoflugr vísi réð vestr mestum helmingi; ægis marr óð und harra at ensku láði; heiptglaðr hilmir lét stól hvilask ok vas þaðra vetrlengis; né stigr betri gramr af Vimrar val = *Kongen, stærk i strabadser, styrede mod vest sin talrige hær; skibet fór med kongen til det engelske land; den kampglade konge lod stavnene hvile og var dér vinteren over; der stiger aldrig en bedre konge af et skib.*

2. Ok þjóðkonungr, sás gat œzt ríki und sólar ranni, ól önd annan vetr á Jákóbs-landi; þar frá hilmir herjar gjalda fròmum jarli lausmæli; snarlyndr gramr bræddi snimma hjaldrs svan = *Og folkekongen, som fik den ypperste magt på jorden, opholdt sig den anden vinter i Jakobsland; der ved jeg at fyrsten gengældte den dygtige jarl hans upåidelighed; den rasksindede fyrste gav hurtig raven føde.*

3. Hilmir lét hafkaldan húf svifa i Griksalti — esat skaldi einfalt lof of risnu allvalds —, áðr auðlestir festi skip við einkar breiða Akrsborg; öll öld með stilli beið fegins-morgin = *Kongen lod det søkolde skib svømme i Grækerhavet — skjalden har mere end en enkelt lov om kongens pragtud-*

4. Getk þess, 's gramr fór vitja (glyggs) Jórsala byggðar (meðr vitut qðling œðra) ógnbliðr (und sal viðum), ok leyghati laugask (leyft ráð vas þat) náði hauka fróns í hreinu hvatr Jórðánar vatni.	5. Sætt frá Dœla dróttin (drengr minnsk þess) vinna; tóku hvast í Hristar hrið valslongur riða; sterkr braut váligt virki vals munnlituðr gunnar; fögr ruðusk sverð, en sigri snarr bragningr hlaut fagna.

2. Haraldsdrápa I.

1. Ótryggum lézt eggjar eljunþrár und hóri Hveðn á hólðum roðnar hrafns munnlituðr þunnar; áðr, þars, ógnarprúðum ulfnistanda, misti	hungr, á hõnd at ganga, hræskurðr, Danir urðu. 2. Óttuð sókn við sléttan, serkrjóðr Hóars, merki,

foldelse — for den gavmilde fyrste fæstede sit skib ved den meget brede Akersborg; hele skaren med kongen oplevede en glad morgen.

4. Getk þess, 's ógnbliðr gramr fór vitja Jórsala byggðar; meðr vitut œðra qðling und viðum glyggs sal; ok hvatr hauka fróns leyghati náði laugask í hreinu vatni Jórðánar; þat vas leyft ráð = *Jeg omtaler det, at den kampglade konge besøgte Jerusalem; man kender ingen ypperligere fyrste under den vide himmel; og den raske gavmilde fyrste opnåede at bade sig i Jordans rene vand; det er en lovprist handling.*

5. Frák Dœla dróttin vinna Sætt; drengr minnsk þess; valslongur tóku riða hvast í Hristar hrið; sterkr gunnar vals munnlituðr braut váligt virki; fögr sverð ruðusk, en snarr bragningr hlaut fagna sigri = *Jeg har hørt, at Dølernes herre erobrede Sidon; manden (jeg) omtaler det; bliderne svang sig skarpt i kampen; den stærke kriger brød det faretruende kastel; de blanke sværd blev røde, men den raske konge vandt en glædelig sejr.*

2. 1. Eljunþrár hrafns munnlituðr, lézt roðnar þunnar eggjar á ótryggum hólðum und hóri Hveðn, áðr Danir urðu at ganga á hõnd ógnarprúðum ulfnistanda, þars hræskurðr misti hungur = *Udholdende kriger, du rødfarvæde de tynde sværdssæge i de troløse mænds blod under den høje Hveen, for Danerne måtte underkaste sig den kampmodige kriger, hvor raven møttedes.*

2. Harðr Hóars serkrjóðr, óttuð sókn við sléttan þrom Hléseyjar, þars hregg blésu merki of virðum; ófátt hús brann upp, en knátti sea eisur

harðr, þars hregg of virðum, ófátt, séa knátti,
 Hléseyjar þrom, blésu; malmr sǫng, en hlóð hilmir
 hús brann upp, en eisur hrækost, við ský gnæfa.

3. Haraldsdrápa II.

1. Sótti á slétta seiðs hrynleiðar jörð eldskerðir ungr Skǫnunga; fann fjǫlnenninn freks landreka gífrskæs gǫfugr granrjóðr Dana.	snarr sólþverrir sigr, falvigrar.
2. Vann valgrennir viðr ráfiðris Hveðn hánqðru hroðit vápnboða; flugu framliga, fekk svanbekkjar	3. Eyddi oddum ey benþeyjar Hlés herfýsir hungr gǫllunga; líkn gefi læknir lofaðr friðrofa heims hafljóma, hár lausnari.
	4. Luku vág viku, vara kostr fara brúns, Björgynjar, braut hás skrautum.

gnæfa við ský; malmr sǫng, en hilmir hlóð hrækost = *Kraftige kriger, du havde en kamp ved Læssøs flade strand, hvor stormen udspilede fanerne over mændene; mange huse brændte op, og man kunde se flammerne stå op til skyerne; våbnene sang og fyrsten opdnygede lig.*

3, 1. Ungr seiðs hrynleiðar eldskerðir sótti á slétta jörð Skǫnunga; gǫfugr granrjóðr freks gífrskæs fann fjǫlnenninn landreka Dana = *Den unge gavmilde fyrste begav sig hen til Skåningernes flade land; den gæve kriger traf Danernes meget dygtige konge.*

2. Vápnboða valgrennir vann hroðit hánqðru ráfiðris viðr Hveðn; falvigrar flugu framliga; snarr svanbekkjar sólþverrir fekk sigr = *Krigheren ryddede skibet ved Hveen; spydene fløj kraftig; den raske fyrste fik sejr.*

3. Herfýsir eyddi hungur benþeyjar gǫllunga oddum Hlésey; lofaðr læknir heims, hár lausnari, gefi líkn hafljóma friðrofa = *Krigheren stillede ravnenes hunger med oddene ved (på) Læssø; den lovpriste gud, den høje forløser, give den gavmilde fyrste sin nåde.*

4. Luku Björgynjar vág viku; vara kostr brúns hás skrautum fara braut = *Man lukkede Bergens vág en uge; det var ikke muligt for skibene at komme bort.*

5. Alls varð Ellu lofaðr lifgjafi
ungr geitunga lands ráðandi.

4. Haraldssonakvæði(?)

1. Auð gefr Eysteinn lýðum, rýðr bragnings kyn blóði,
eykr hjaldr Sigurðr skjaldar, bræðr und sól in æðri.
lætr Ingi sløg syngva,
semr Magnús frið bragna; 2. Verja hauðr með hjörvi
fjöldýrs, hafa fjórir, hart döglinga bjartra,
folktjald, komit aldri, hjalmr springr opt fyr olmri
eggrið, framir seggir.

5. Sigurðardrápa.

Snild berr, snarpa elda svá 's, ef Rauma ræsir
sárflóðs þess 's rýðr blóði; reiðorðr tölur greiðir,
(gefit hefr goð sjalfr jofri (raunn viðr gramr) sem gumnar
gagn) Sigurðar magni; (glæðmæltr) þegi aðrir.

5. Lofaðr ungr lifgjafi Ellu geitunga varð ráðandi alls lands = *Den lovpriste unge kriger fik hele landet i sin magt.*

4. 1. Eysteinn gefr lýðum auð, Sigurðr eykr skjaldar hjaldr; Ingi lætr sløg syngva; Magnús semr frið bragna; fjórir bræðr hafa aldri komit in æðri und sól; kyn fjöldýrs bragnings rýðr folktjald blóði = *Østen giver mændene guld; Sigurd øger kampen; Inge lader våbnene synge; Magnus stifter fred mellem mænd; fire brødre har aldrig levet på jorden ypperligere (end de); den herlige konges æt rødfarver skjoldet i blod.*

2. Framir seggir bjartra döglinga verja hauðr hart með hjörvi; hjalmr springr opt fyr olmri eggrið = *De muntre fyrsters dygtige mænd værger landet kraftig med sværd; hjelmen brister ofte for (i) den voldsomme kamp.*

5. Snild Sigurðar, þess 's rýðr blóði snarpa sárflóðs elda, berr magni; goð sjalfr hefr gefit jofri gagn; svá 's ef Rauma ræsir greiðir reiðorðr tölur, sem aðrir gumnar þegi; glæðmæltr gramr vinnr raun = *Sigurds vel-talenhed overgår andres, han som rødfarver de skarpe sværd i blod; gud selv har givet kongen sejr; det er så, når Rømernes konge, fyrig i sine ord, holder taler, som om ingen anden kunde sige noget; den muntre konge udfolder stor pragt.*

6. Geisli (1153).

1. Eins má óð ok bœnir (allsráðanda ens snjalla, mjök 's fróðr, sás getr góða) goðs þrenning mér kenna; goðugt ljós boðar geisli gunnóflugr miskunnar (ágætan býðk ítrum Óláfi brag) sólar,	3. Siðar heilags brá sólar, setrs vas þat fyr betra auðfinnðndum annars ómjós røðuls, ljósi; æztr þrifnuðr réð efnask oss, þás lif á krossi jarðar allra fyrða ónauðigr tók dauða.
2. Þeirar's heims í heimi, heims, myrkrum brá, þeima, ok ljós, meðan vas vísi veðrs, kallaðisk, hallar; sá lét hjartr frá hjartri berask mannr (und skýranni frægr stóð af því) flæðar (fornuðr) røðull stjornu.	4. Upp rann, engla skepnu, (iðvandr) of dag þriðja (Kristr ræðr krapti hæstum), kunn, réttlætis sunna; veitk, at mildr frá moldu meginfjölði reis hólða (iflaust má þat efla ossa vön) með hönnum.

1. Þrenning eins goðs má kenna mér óð ok bœnir; mjök 's fróðr sás getr góða ens snjalla allsráðanda; gunnóflugr geisli miskunnar sólar boðar goðugt ljós; býðk ítrum Óláfi ágætan brag = *Den ene guds treenighed kan lære mig digt og bønner; meget ævnerig er den, som opnår den kloge alts herskers nåde; den kampkraftige stråle fra nådens sol bebuder et ædelt lys; jeg byder den herlige Olav et godt digt.*

2. Þeirar [sólar], es brá heims myrkrum í þeima heimi ok kallaðisk ljós heims, meðan vas vísi veðrs hallar; sá hjartr røðull lét berask mannr frá hjartri flæðar stjornu; frægr fornuðr stóð af því und skýranni = *den sols, som gjorde ende på verdens mørke i denne verden og kaldtes verdens lys, medens den var himlens konge; denne klare sol lod sig føde som menneske af den klare havstjerne (= Maria); en berømt lykke opstod deraf på jorden.*

3. Ljósi sólar heilags siðar brá; þat vas auðfinnðndum fyr betra [ljósi] annars ómjós røðuls setrs; æztr þrifnuðr réð efnask oss, þás tók ónauðigr lif allra jarðar fyrða dauða á krossi = *Den hellige tros sols lys sluktes; det bebudede menneskene et bedre lys i en anden sols brede sæde (himlen); den højeste trivsel erhvervedes os, da han vandt villig alle jordens menneskers liv ved sin død på korset.*

4. Réttlætis sunna, kunn engla skepnu, rann upp of þriðja dag; iðvandr Kristr ræðr hæstum krapti; veitk, at mildr meginfjölði hólða reis frá

5. Sonr sté upp með ynði
auðar mildr frá hauðri,
jöfra baztr, til æztrar,
allsráðanda, hallar;
lofaðr sitr englum øfri
(øðlinga hnigr þingat
døglings hirð) á dýrðar
dagbóls konungr stóli.
6. Veitti dýrðar dróttinn
dáðvandr gjafar anda
(møl sanna þau) mønnum
máttigs (framir vátтар);
þaðan reis upp, sús einum,
alþýð, goði hlýðir,
- (hæstr skjöldungr býðr hólðum
himins vistar til) kristni.
7. Nú skulum gøfgan geisla
goðs hallar vér allir,
itr þann's Óláfr heitir,
alstyrkan vel dyrka;
þjóð veit hann und heiða
hriðblósnunum sal víða
(menn nemi møl, sem innik,
mín) jartegnum skina.
8. Heyr til afreksorða,
Eysteinn konungr, beinna,

moldu með hönun; iflaust má þat efla ossa vön = *Retfærdighedens sol, kendt af englenes skare, steg op på den tredje dag; Kristus, omhyggelig i sin id, besidder den højeste kraft; jeg ved, at menneskenes retfærdige hovedmængde steg op med ham fra graven; sikkert kan det befæste vort håb.*

5. Auðar mildr sonr allsráðanda, baztr jøfra, sté með ynði frá hauðri upp til æztrar hallar; lofaðr dagbóls konungr sitr øfri englum á dýrðar stóli; hirð øðlinga døglings hnigr þingat = *Alherrens gavmilde søn, den bedste af fyrster, steg med fryd fra jorden op til den højeste hal; himlens lovpriste konge sidder som englenes fyrste på sin herligheds trone; kongernes konges hird viser ham sin ærbødighed.*

6. Dáðvandr dýrðar dróttinn veitti mønnum gjafar máttigs anda; framir vátтар sanna þau møl; þaðan reis upp alþýð kristni, sús hlýðir einum goði; hæstr skjöldungr býðr hólðum til himins-vistar = *Herlighedens dådsnilde herre gav menneskene den vældige ånds gaver; udmærkede vidner bekræfter den sag; som følge deraf opstod den almindelige kristenhed, som lyder én gud; den højeste konge indbyder menneskene til ophold i himlen.*

7. Nú skulum vér allir dyrka vel gøfgan, alstyrkan geisla goðs hallar, þanns heitir itr Óláfr; þjóð veit hann skina jartegnum víða und hriðblósnunum heiða sal; menn nemi mín møl, sem innik = *Lad os nu alle ære godt den gøve, fuldkraftige stråle fra guds hal, som hedder den udmærkede Olav; folket ved, at han lyser ved jærtegn vidt og bredt under den vindomsuste himmel; man forstå mine ord, som jeg siger dem.*

- Sigurðr hygg at því, snøggum, sóknsterkr, hvé ek fer verka, drengr berr óð fyr Inga — yðvarrar biðk styðja mærd, þat's miklu varðar, máttigt hofuð áttar.
10. Qld samir, Óláfs, gilda (orðgnóttar biðk dróttin) oss at óðgørð þessi, itrgeðs lofi, kveðja; fank aldri val vildra (vallrjóðanda allra raun dugir) rétt í einu ranni fremðar-manna.
9. Yfirmanni býðk (unnin upp 's mærd borin) lærðra, Jóan kollum svá, allrar alþýðu brag hlýða; hefjum hróðr, en leyfa hygg vin roðuls tyggja (stóls vex hæð, þars hvilir heilagr konungr) fagran.
11. Þreklynds skulu Þrændir þegnprýðis brag hlýða (Krist's lifir hann í hæstri holl) ok Norðmenn allir; dýrð es ágæt orðin eljunhress (í þessu)

8. Eysteinn konungr, heyr til beinna afreksorða; sóknsterkr Sigurðr, hygg at því, hvé ek fer snøggum verka; drengr berr óð fyr Inga; biðk máttigt hofuð áttar yðvarrar styðja mærd, þat 's varðar miklu = *Kong Østen, hør på de sande ord om bedrifter; kampstærke Sigurd, læg mærke til, hvorledes jeg indretter det hurtige digt; manden (jeg) fremfører digtet for Inge; jeg beder eder slægts kraftige hoved at støtte mit kvad, hvad der er af stor betydning.*

9. Býðk yfirmanni allrar alþýðu lærðra — svá kollum Jóan — hlýða brag; unnin mærd 's borin upp; hefjum fagran hróðr, en hygg leyfa vin roðuls tyggja; hæð stóls vex, þars heilagr konungr hvilir = *Jeg byder hele skaren af de lærdes overherre — således kalder jeg Jon — at høre på digtet; det udarbejdede kvad bliver fremsagt; jeg begynder mit gode digt; og jeg har i sinde at lovprise guds ven; ærkebispesædets pris forøges, hvor den hellige konge hviler.*

10. Oss samir kveðja gilda qld at þessi óðgørð, lofi itrgeðs Óláfs; biðk dróttin orðgnóttar; fank aldri vildra val fremðar-manna rétt í einu ranni; raun allra vallrjóðanda dugir = *Det sømmer sig for mig at opfordre det kraftige folk til (at høre på) dette digt, den herligsindede Olavs lov; jeg beder gud om ordrigdom; aldrig har jeg fundet et mere udmærket udvalg af fremragende mænd netop i ét hus; derom vidner alle mænds erfaring.*

11. Þrændir ok allir Norðmenn skulu hlýða brag þreklynds þegnprýðis; hann lifir í hæstri holl Krist's; dýrð eljunhress þjóðkonungs es orðin ágæt; né fæðisk þvilikr þengill í þessu ríki = *Trønderne og alle Nordmænd skal høre digtet om den kraftige konge; han lever i Kristi højeste hal; den stærke folkekonges herlighed er bleven berømt; der vil ikke fødes en sådan konge i dette rige.*

þjóð- (né þengill fæðisk þvilíkr) -konungs (ríki).

12. Sigvatr frák at segði sóknbráðs jofurs dáðir; spurt hefr ǫld, at orti Óttarr of gram dróttar; þeir hafa þengils Mæra (þvi 's sýst) frama lýstan, — helgum lýtk — es hétu hǫfuðskǫld firar — jofri.

13. Móðr vann margar dáðir munnrjóðr hugins kunnar (satt vas, at siklingr þœtti sín mein) goði einum;

leyndi lofðungr Þrœnda liðgegn snara þegna (fár gramr hefir fremri fœzk) hǫleitri gœzku.

14. Réð umb tolf, sás trúði, tírbráðr, á goð, láði (þjóð muna) þengill (biða) þria vetr (konung betra), áðr fullhugaðr felli folkvaldr í dyn skjalda (hann speni oss) fyr innan Ólvishaug (frá þólvi).

15. Fregit hefk satt, at segði snjallri ferð, áðr berðisk,

12. Frák, at Sigvatr segði dáðir sóknbráðs jofurs; ǫld hefr spurt, at Óttarr orti of gram dróttar; þeir, es firar hétu hǫfuðskǫld, hafa lýstan frama Mæra þengils, — þvi 's sýst—; lýtk helgum jofri = *Jeg har hørt, at Sigvat berettede om den kamphidsige konges bedrifter; man har hørt, at Ottar digtede om kongen; de, som folk har kaldt hovedskjalde, har beskrevet Mørekongens herlighed — det er gjort — jeg viser den hellige konge ærs.*

13. Móðr munnrjóðr hugins vann margar dáðir, kunnar einum goði; satt vas, at siklingr þœtti sín mein; liðgegn lofðungr Þrœnda leyndi snara þegna hǫleitri gœzku; fær gramr hefir fœzk fremri = *Den modige kriger gjorde mange gerninger, som gud alene kender; det var sandt, at fyrsten gjorde bød for sine mén; Trøndernes konge, nyttig for folket, skjulte den høje godhed for mændene; få konger er født ypperligere.*

14. Tírbráðr þengill, sás trúði á goð, réð láði þria vetr umb tolf, — þjóð muna biða betra konung — áðr fullhugaðr folkvaldr felli í skjalda dyn fyr innan Ólvishaug; hann speni oss frá þólvi = *Den rylystne fyrste, som trode på gud, styrede landet i 15 år — folket vil aldrig få en bedre konge — før den fuldtmodige konge faldt i kampen indenfor Ølveshaug; han føre os bort fra synden.*

15. Fregit hefk satt, at konungr Rauma segði snjallri ferð draum sinn, áðr berðisk; — drótt nýtr dǫglings máttar —, styrjar fimr Hǫrða gramr sá fagran stiga standa til himna af jǫrðu; dugir at hrósa rausn hans = *Jeg er rigtig underrettet om, at Rømernes konge fortalte sin modige*

(drótt nýtr döglinga máttar) draum sinn konungr Rauma, — stiga sá standa fagran styrjar fimr til himna (raun dugir hans at hrósa) Hqrða gramr af jqrðu.	Innþrændum lét undir almreyrs lituðr dreyra; heims þessa frákvassan, hvatir feldu gram skatnar, (þeir drýgðu þql) brigðu branddrif numinn lifi.
16. Ok hagliga hugðisk hrökkviseiðs ens dökkva lyngs í lopt upp ganga látrs striðandi síðan; lét, sás landfolks gætir, líknframr himinríki umbgeypnandi opnask alls heims fyr gram snjollum.	18. Fúss emk, þvit vann vísi (vas hann mestr konungr) flestar, (drótt nemi mærd) ef mættak, manndýrðir, stef vanda. Greitt má gumnum létta goðs riðari striðum; hraustr þiggr alt sem æstir Óláfr af gram sólar.
17. Vakít frákvig á Stiklar-, viðlendr, -stqðum síðan,	19. Náðit hjatr, þás beiðir baugskjaldar lauk aldri,

skare sin dröm, för han kæmpede — folket nyder godt af kongens kraft — Hördernes kampflinke konge så en herlig stige stå fra jorden til himlen; det sømmer sig at rose hans herlighed.

16. Ok striðandi látrs ens dökkva lyngs hrökkviseiðs hugðisk síðan ganga hagliga í lopt upp; líknframr umbgeypnandi alls heims, sás gætir landfolks, lét himinríki opnask fyr snjollum gram = *Og den gavmilde fyrste syntes, at han derpå med lethed gik op i luften; hele verdens nåderige styrer, som beskærmer landets folk, lod himmerige åbne sig for den kloge konge.*

17. Frákvig síðan vakít á Stiklarstqðum; viðlendr almreyrs lituðr lét undir dreyra Innþrændum; frákv branddrif hvassan numinn brigðu lifi þessa heims; hvatir skatnar feldu gram; þeir drýgðu þql = *Jeg har hørt, at siden holdtes der kamp ved Stiklestad: den viditherskende kriger lod Indtrøndernes sår bløde; jeg har hørt, at den kraftige mand blev berøvet denne verdens usikre liv; de raske mænd fældede kongen; de begik synd.*

18. Emk fúss vanda stef, ef mættak, þvit vísi vann flestar manndýrðir; hann vas mestr konungr; drótt nemi mærd. Goðs riðari má greitt létta gumnum striðum; hraustr Óláfr þiggr alt sem æstir af gram sólar = *Jeg vil gjerne digte et stev, hvis jeg kunde, ti kongen var i besiddelse af de fleste herlige egenskaber; han var den største konge; folket forstå mit digt. — Guds ridder kan med lethed lette menneskenes kummer; den tapre Olav får alt hvad han ønsker hos solens konge.*

(sýndi salvörðr grundar
sin tókn) røðull skína;
fyrir vas hitt, es harra
hauðrtjalda brá dauða
happ- (nýtask mér) -mætu
(máltól) skini sólar.

ítr (munat öðlingr betri)
alls græðari (fæðask).
Greitt má gumnum létta
goðs riðari stríðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

20. Gerðusk brátt, þars barðisk
broðrjóðr við kyn þjóðar,
(gramr vanðit sá synðum
sik) jartegnir miklar;
ljós brann líki vísa,
lögskiðs, yfir síðan,
þvítt önd með sér sendis
samdægris goð framði.

22. Drótt þó dýran sveita
döglings ríks af líki
(vön gleðr hug) með hreinu
(hós batnaðar) vatni;
satt 's at Sygna dróttin
særendr goði kæran
hrings (megu heyra drengir
hans brögð) i grøf lögðu.

21. Dýrð lætr dróttins Hørða,
(dragisk mæð þinig) hræðar

23. Þar kom blindr (en byrjak
blíð verk) muni síðar

19. Þjartr røðull náðit skína, þás beiðir haugskjaldar lauk aldri; salvörðr grundar sýndi sin tókn; hitt vas fyrir, es skini sólar happmætu brá dauða harra hauðrtjalda; máltól nýtask mér = *Den klare sol skinnede ikke, da krigeren endte sit liv; gud viste sine tegn; det skete før (fordum), at solens lykkebringende skin sluttes ved guds (Kristi) død; mine tale-redskaber nytttes.*

20. Miklar jartegnir gerðusk brátt, þars broðrjóðr barðisk við kyn þjóðar; sá gramr vanðit sik synðum; ljós brann síðan yfir líki vísa, þvítt goð framði samdægris með sér önd lögskiðs sendis = *Store jærtegn viste sig straks, hvor krigeren havde kæmpet med mændene; den fyrste havde ikke vænnet sig til at synde; der brændte siden lys over kongens lig, ti gud hædrede samme dag kongens sjæl hos sig.*

21. Ítr græðari alls lætr hræðar dýrð Hørða dróttins, mæð dragisk þinig; betri öðlingr munat fæðask. Greitt osv. = *Alles herlige læge udbreder Hørdekongens herlighed; i den retning vende sig nu mit digt; en bedre konge vil aldrig fødes. — Osv.*

22. Drótt þó dýran sveita af líki ríks döglings með vatni hreinu; vön hós batnaðar gleðr hug; satt 's, at særendr hrings lögðu Sygna dróttin, kæran goði, i grøf; drengir megu heyra hans brögð = *Man vaskede det dyre blod af den mægtige konges lig i rent vand; håbet om høj frelse glæder sjælen; det er sandt, at mændene lagde Sogningernes konge, elsket af gud, i en grav; folk vil nu kunne høre hans handlinger (jærtegn).*

auðar njótr, es ýtar jǫfurs bein þvegit hǫfðu; sjónbrautir strauk sínar, seggjum kunns, í brunni ǫrr, þeim's Óláfs dreyfa. orms landa, vas blandinn.	fremðar lystir ok fasta fimm nætr vala strætis, áðr an upp ór víðu ulfs nistanda kistu dýrr lét dróttinn harra dád milds koma láði.
24. Sjón fekk seggr af hreinu (sú dýrð munat fyrðum), fornuðr vas þat (fyrnask) fjǫlgóðr, konungs blóði. Greitt má gumnum létta goðs riðari stríðum; braustr þiggr alt sem æstir Óláfr af gram sólar.	26. Mál fekk maðr, þars hvilir margfriðr jǫfurr, síðan, áðr sás orða hlýðu afskurðr farit hafði; frægð riðr fylkis Egða folksterks af því verki; jǫfurs snilli fremsk alla ungs á danska tungu.
25. Tolf mǫnuðr vas týnir tandrauðs huliðr sandi	27. Fǫður skulu fultings biðja fremðar (þjóð) enn góða

23. Blindr auðar njótr kom þar muni síðar, es ýtar hǫfðu þvegit jǫfurs bein; en byrjak blið verk; ǫrr orms landa strauk sjónbrautir sínar í brunni, þeims vas blandinn dreyra Óláfs, seggjum kunns = *En blind mand kom dér noget senere, hvor mændene havde vasket kongens ben; jeg fremfører hans blide gerninger; manden strøg sine øjne med væsken, som var blandet med den for mændene kendte Olavs blod.*

24. Seggr fekk sjón af hreinu blóði konungs; þat vas fjǫlgóðr fornuðr; sú dýrð munat fyrnask fyrðum. Greitt osv. = *Manden fik sit eget syn ved kongens rene blod; det var en udmærket lykke; det jærtegn vil aldrig glemmes blandt mænd. Osv.*

25. Fremðar lystir týnir tandrauðs fasta vala strætis vas huliðr sandi tolf mǫnuðr ok fimm nætr, áðr an dýrr dróttinn harra lét kistu dád milds ulfs nistanda koma upp ór víðu láði = *Den efter berømmelse hígende fyrste var skjult i sandet 12 måneder og 5 dage, før kongernes herlige konge lod den dådrige krigers kiste komme op af den brede jord.*

26. Síðan fekk maðr mál, þars margfriðr jǫfurr hvilir, sás afskurðr hafði áðr farit orða hlýðu; frægð folksterks Egða fylkis riðr af því verki; snilli ungs jǫfurs fremsk á alla danska tungu = *Derefter fik en mand, hvis tunge før var bleven afskåren, sin taleevne, hvor den herlige konge hviler; Egdernes kampstærke konges berømmelse af den dåd svæver vilt om; den unge konges dygtighed trives overalt, hvor dansk tunge tales.*

(mæðir mart á láði) Magnúss hvatir bragnar. Greitt má gumnum léttu goðs riðari stríðum; hraustr þiggr alt sem æstir Óláfr af gram sólar.	(munn rauð malmþings kennir) Magnús hugin fagna; hrætt varð folk á flóttu (frón beit egg) at leggja, sorg biðu víf (en vargar) vinðversk (of hræ ginðu).
28. Gekk sinum bur sökkvir sólar straums i drauma (valdr lézk fylgja foldar framlundum gram mundu), áðr á Hlýrskógsheiði harðfengr jöfurr harðisk (góðs elðis fekk gylðir gnótt) við heiðnar dróttir.	30. Raun 's at sigr gaf sinum snjallr lausnara spjalli (hrósak verkum vísa vigðjarfs) frómum arfa. Greitt má gumnum léttu goðs riðari stríðum; hraustr þiggr alt sem æstir Óláfr af gram sólar.
29. Lét (jarplitaðs) ótu (arnar jóðs) enn góði	31. Reyndi Gutthormr grundar (gat hann rétt) við þrom sléttan,

27. Hvatir bragnar skulu biðja enn fremðar góða föður Magnúss fultings; mart mæðir þjóð á láði. Greitt osv. = *De kække mænd skal bede Magnus' fader, gavmild på støtte, om hjælp; der er meget, som pines folk på jorden.*

28. Sökkvir straums sólar gekk sinum bur i drauma — valdr foldar lézk mundu fylgja framlundum gram —, áðr harðfengr jöfurr harðisk á Hlýrskógsheiði við heiðnar dróttir; gylðir fekk gnótt góðs elðis = *Fyrsten viste sig i drømme for sin søn — kongen sagde, at han vilde hjælpe den modige fyrste —, før den kraftige konge kæmpede på Lyrskovs hede med hedningerne; ulven fik overflod af god føde.*

29. Magnús enn góði lét hugin fagna ótu; malmþings kennir rauð munn jarplitaðs arnar jóðs; hrætt folk varð at leggja á flóttu; vinðversk víf biðu sorg; frón egg beit, en vargar ginðu of hræ = *Magnus den gode lod ravnene glæde sig ved føden; krigeren rødfarvede den brune ørns næb; de frygtende mænd måtte tage flugten; de vendiske kvinder fik sorg; den skarpe øg bed, og ulvene gabede over ligene.*

30. Raun 's, at snjallr spjalli lausnara gaf sinum frómum arfa sigr; hrósak verkum vigðjarfs vísa. Greitt osv. — *Det er en kendsgerning, at frelserens veltalende ven gav sin dygtige søn sejr; jeg lovpriser den kampdjærve konges gerninger.*

(áðr) hvat Óláfs téðu
alkæns við goð bænir;
dag lét sinn með sigri
sóknþýðr jofurr prýðask,
þás í Qngulseyjar
undreyr bitu sundi.

(Krist's mærik lim) leysta
litrauðs konungr nauðum.
Greitt má gumnum létta
goðs riðari stríðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

32. Vist hafði lið lestir
linns þrimr hlutum minna
heiptar mildr at hjaldri
(harðr fundr vas sá) grundar;
þó réð hann at hvóru
(hönnum tjóði vel móður),
hór feksk af því (hlýri)
hagnaðr, ór styr gagni.

34. Satt 's, at silfri skreytta
seggjum holls ok golli
her lét Gutthormr gerva
grams (hróðr es þat) róðu;
slikt hafa menn at minnum
meir jartegna þeira,
mark stendr Krist's í kirkju
(konungs niðr gaf þat) miðri.

33. Qld hefr opt enn mildi
unnar blik's frá miklum

35. Menn hafa sagt at svanni,
sunnr, Skónungum kunnir,

---

31. Gutthormr reyndi við sléttan þröm grundar, hvat bænir alkæns Óláfs téðu við goð; hann gat áðr rétt; sóknþýðr jofurr lét dag sinn prýðask með sigri, þás undreyr bitu í Qngulseyjarsundi = *Guttorm prøvede ved landets flade kyst — han havde i forvejen formodet rigtig — hvad den alkloge Olavs bönnner formæede hos gud; den kampblide konge lod sin dag prydes med sejr, da pilene bed i Angelsøund.*

32. Vist hafði heiptar mildr lestir linns grundar þrimr hlutum minna lið at hjaldri; sá fundr vas harðr; þó at hvóru réð hann gagni ór styr; hór hagnaðr feksk af því; móður hlýri tjóði hönnum vel = *Tilvisse havde den kampbegærlige mand 3 gange mindre mandskab i kampen; det møde var hårdt; ikke desto mindre fik han sejr i kampen; derved vandtes en stor fordel; hans morbroder hjalp ham godt.*

33. Opt hefr enn litrauðs unnar blik's mildi konungr leysta qld frá miklum nauðum; mærik lim Krist's. Greitt osv. = *Ofte har den gavmilde konge befriet menneskene fra en svar nød; jeg lovpriser Kristi lem.*

34. Satt 's, at Gutthormr lét her gerva róðu grams, seggjum holls, skreytta silfri ok golli; þat es hróðr; slikt hafa menn meir at minnum þeira jartegna; mark stendr í miðri Krist's kirkju; konungs niðr gaf þat = *Det er sandt, at Guttorm lod mændene gøre et billede af den mod mændene hulde konge, udstyret med sølv og guld; det er berømmeligt; slikt har man fremdeles til minde om de jærtegn; mærket står midt i Kristkirken; kongecætlingen skænkede det.*

oss, at Óláfs messu
almilds baka vildi;
en þás brúðr at brauði
brennheitu tók leita,
þá varð grjón at grónu
grjóti danskrar snótar.

auðar aumum beiði
ungs manns skera tungu;
þann sóm vér, es vörum,
válaust numinn máli
hodda brjót, þars heitir
Hlíð, fóm vikum síðar.

36. Mildings hefir haldin
hótið verit síðan
(sannspurt es þat sunnan)
snjalls of Danmörk alla.
Greitt má gnumum létta
goðs riðari striðum;
hraustr piggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

38. Frétt hefk, at sá sótti
síðan malma striðir
heim, þann's hjölp gefr aumum,
harmskerðanda, ferðum;
hér fekk hann (en byrja
hótt kvæði skalk) bæði
(snáka vangs of slöngvi
slungins) mál ok tungu.

37. Gofug lét Hørn ór hofði
hvitings of sök litla

39. Dýrð es ágæt orðin
öðlings ríks af sliku;

35. Menn, kunnir Sköpfungum, hafa sagt oss, at svanni vildi baka at messu almilds Óláfs sunar; en þás brúðr tók leita at brennheitu brauði, þá varð grjón danskrar snótrar at grónu grjóti = *Mænd, der er Skåningernes bekendte, har fortalt os, at en kvinde der sydpå vilde bage på den almilde Olavs messedag, men da hun søgte efter det glohede brød, blev den danske kvindes mel (brød) til en grå sten.*

36. Síðan hefr hátíð snjalls mildings verit haldin of alla Danmörk; þat es sannspurt sunnan. Greitt osv. = *Siden har den kloge konges dag været højtideligt fejret over hele Danmark; det har man erfaret med sandhed sydfra.*

37. Gofug hvitings Hørn lét skera tungu aumum auðar beiði ór hofði of litla sök ungs manns; þann hodda brjót sóm vér válaust numinn máli fóm vikum síðar, es vörum, þars heitir Hlíð = *En fornem kvinde lod skære tungen ud af en stakkels mands hoved for en ringe forseelse af den unge mand; den mand så vi utvivlsomt berøvet mølet få uger senere, da jeg var der hvor det hedder Hlíð.*

38. Hefk frétt, at sá malma striðir sótti síðan harmskerðanda heim, þanns gefr hjölp aumum ferðum; hér fekk hann bæði mál ok tungu; en skalk byrja hótt kvæði of slöngvi slungins snáka vangs = *Jeg har hørt, at den mand besøgte siden sorgfóringeren, ham som giver elendige mænd hjælp; der fik han både sit møle og sin tunge igen; men jeg går videre i mit høje digt om den gavmilde fyrste.*

mærð riðr mildings Hørða mest of heims byggð flesta. Greitt má gumnum létta goðs riðari striðum; hraustr þiggr alt sem æstir Óláfr af gram sólar.	(orð finnask mér) unnar Óláfs dreka bóli; ok þeim, es vel vakði (veitk sonn) hugins teiti, máls fekk hilmir heilsu heilagr (á því deili).
40. Veitk, at Vinðr fyr skauti (verðr bragr af því) skerði gjalfrs Niðbranda grundar (greiddr) sárliga meiddu, ok endr frá trú týndir tírar sterks ór kverkum auðskýfanda óðar ór grimmliga skóru.	42. Høs lætr helgan ræsi heims dómari sóma, fyllir framlyndr stillir ferð himneska, verðan. Greitt má gumnum létta goðs riðari striðum; hraustr þiggr alt sem æstir Óláfr af gram sólar.
41. Sótti skrin et skreytta skiðrennandi síðan	43. Hneitir frá k at héti, hjaldrs at vápna galdri,

39. Dýrð ríks þólings es orðin ágæt af sliku; mærð Hørða mildings riðr mest of flesta heims-byggð. Greitt osv. = *Den mægtige konges herlighed er af sligt bleven navnkundig; Hørdefyrstens ry svæver i stort mål over verdens hele byggd.*

40. Veitk, at Vinðr meiddu sárliga fyr skauti grundar gjalfrs Niðbranda skerði; bragr verðr greiddr af því; ok endr frá trú týndir skóru grimmliga óðar ór kverkum tírar sterks auðskýfanda = *Jeg ved, at Venderne lemlæstede farlig en mand udenfor kysten; derom digter jeg; og de, som forlængst gik tabt for troen, skar grusomt tungen ud af halsen på den berømte mand.*

41. Unnar skiðrennandi sótti síðan et dreka bóli skreytta skrin Óláfs — mér finnask orð —, ok heilagr hilmir fekk máls heilsu þeim, es vel vakði teiti hugins; veitk sonn deili á því = *Søfareren søgte siden til Olavs guldpnydede skrin — jeg vælger mine ord —, og den hellige konge gav ham taleevnen, som tappert havde givet føde til raven; herom ved jeg god besked.*

42. Dómari heims lætr helgan ræsi verðan høs sóma; framlyndr stillir fyllir himneska ferð. Greitt osv. = *Verdens dommer læder den hellige konge fortjæne høj ære; den modige fyrste fuldtaliggør den himmelske skare.*

qðlings hjórr, þess 's orra
 ilbleikum gaf steikar;
 þeim klauf þengill Rauma
 þunnvaxin ský gunnar
 (rekin bitu stól) á Stiklar-
 -stöðum valbatar røðli.

(slong Eindriði ungi)
 armglæðr (i brag ræðu).
 Greitt má gunnum létta
 goðs riðari stríðum;
 hraustr þiggr alt sem æstir
 Óláfr af gram sólar.

44. Tók, þás fell enn frækni
 fylkis kundr til grundar,
 sverð, es sókn vas orðin,
 sœnskr maðr af gram þrœnz-kum;
 sá vas hjórr ens hýva
 hring's stríðanda síðan
 golli merkðr i Girkja
 gunndjarfs liði fundinn.

46. Mér 's (en mærd skal stœra
 mildings, þess's gaf hringa,
 styrjar snjalls) of stilli
 styrkjan vant at yrkja;
 þvít tókn, þess's lið læknir,
 lofðungs vinar tungla
 (ljós verðr raun of ræsi)
 ranns ferr hvert á annat.

45. Nú fremr, þann's gaf
 gunnum,
 gofug dyrð jöfur fyrða,

47. Gyrðisk hála herðum
 heldr síðarla á kveldi

43. Frák, at Hneitir hétu hjórr qðlings, þess 's gaf ilbleikum hjaldrs orra steikar at vápna galdri; þeim valbatar røðli klauf þengill Rauma þunnvaxin gunnar ský á Stiklarstöðum; rekin stól bitu = *Jeg har hørt, at Hneitir hed den konges sværd, som gav den fodgule ørn føde i kampen; med det sværd kløvede Rømernes konge de tynde skjolde ved Stiklestad; de svungne stål bed.*

44. Sœnskr maðr tók sverð af þrœnz-kum gram, þás enn frækni fylkis kundr fell til grundar, es sókn vas orðin; sá hjórr ens hýva gunndjarfs hring's stríðanda, golli merkðr, vas síðan fundinn i liði Girkja = *En svensker tog sværdet af den trøndske konge, da den tapre kongecælling var falden til jorden og kampen endt; dette den høje, kampdjærve fyrstes sværd, prydet med guld, blev siden truffet i Grækernes hær.*

45. Nú fremr gofug dyrð jöfur fyrða, þanns gaf gunnum armglæðr; Eindriði ungi slong ræðu i brag. Greitt osv. = *Nu pryder en høj herlighed mændenes fyrste, som gav mændene guld; Eindride den unge har fortalt dette afsnit i mit digt.*

46. Mér es vant at yrkja of styrkjan stilli, — en stœra skal mærd styrjar snjalls mildings, þess 's gaf hringa —; þvít tókn vinar lofðungs tungla ranns, þess 's læknir lið, ferr hvert á annat; raun verðr ljós of ræsi = *Det er vanskeligt for mig at digte om den stærke konge — jeg vil dog besyngte den kampmodige konge, som skænkede ringe —, ti den himmelske*

glaumkennandi gunnar
glaðr véttrimar naðri;
drengr réð dýrr á vangi
(dagr rofnaði) sofna
itrs landreka undir
ógnfímr berum himni.

rauknstefnanda Reifnis
ríkr bendingar slíkar,
áðr þrekhvøssum þessar
(þingdjarfs) firar ingva
(hjört eru bauga snyrtis
brøgð) jartegnir søgðu.

48. Misti maðr, es lýsti,
(morginn vas þá) borgar
styrks mundriða steindrar
stýrsnjallr roðins galla;
þátti sinn á sléttri
seimþiggjandi liggja
grundu gylðis kindar
gómssparra sér fjarri.

50. Møs frákr jarðar eisu
allvald fyr hjör gjalda
(sléttik óð) þann's átti
Óláfr (bragar tólum);
yfirskjöldungr lét jöfra
oddhriðar þar síðan
garðs of golli vörðu
grand altári standa.

49. Þríar grimur vann þeima
þjóðnýtr Haralds bróðir

51. Tøkn gerir hjört þau's birta
brandél á Girklandi,

*konges vens jærtegn, hans som helbreder menneskene, følger det ene oven-
på det andet; dette bliver klart af erfaringen om fyrsten.*

47. Gunnar glaumkennandi gyrðisk glaðr heldr síðarla á kveldi hála
herðum véttrimar naðri; dýrr ógnfímr drengr itrs landreka réð sofna —
dagr rofnaði — á vangi undir berum himni = *Krigeren spændte glad
temlig sent om aftenen det meget skarpe sværd om sig; den udmærkede,
kampflinke mand i den herlige kejsers hær sov ind — dagen var tilende
—, på marken under åben himmel.*

48. Stýrsnjallr maðr misti styrks, roðins galla steindrar mundriða
borgar, es lýsti — þá vas morginn —; seimþiggjandi þátti sinn gómssparra
gylðis kindar liggja fjarri sér á sléttri grundu = *Den kampmodige mand
savnede sit stærke, forgylde sværd, da det lysnede — det blev da morgen
—; soldmodtageren så sit sværd ligge fjærnt fra sig på den flade mark.*

49. Þjóðnýtr ríkr bróðr Haralds vann þeima Reifnis rauknstefnanda
slíkar bendingar þríar grimur, áðr firar søgðu þrekhvøssum ingva þessar
jartegnir; brøgð þingdjarfs bauga snyrtis eru hjört = *Haralds nåderige,
mægtige broder gav den kriger sådanne vink tre nætter i træk, før
mændene fortalte den kraftige kejser disse jærtegn; den tingdjærve fyrstes
handling er lysende.*

50. Frákr allvald gjalda eisu møs jarðar fyr hjör þann's Óláfr átti;
sléttik óð bragar tólum; yfirskjöldungr jöfra lét síðan oddhriðar garðs grand

- (mál finsk of þat mǫnnum)
margþarfr Haralds arfi;
fregnk at alt (né ógnar
innendr megu finna)
dýrð Óláfs riðr dála
dagræfr (konung hæfra).
52. Háðisk hildir á viðum
(hungur slækði vel þungan
gunnar mǫr i geira
gǫll) Peizinaþvllum,
þar svát þjóð fyr hjǫrvi
þúsundum laut; undan
(hrið óx Hamðis klæða
hjalmskæð) Grikir flæðu.
53. Myndi mest und fjǫndum
Miklagarðr ok jarðir
hryggs (dugðit lið) liggja
lagar eldbrota veldi,
nema rǫnd i byr branda
(barðraukns) fáir harða
(rǫðuls bliku vǫpn i veðri)
Væringjar framm bæri.
54. Hétu hart á itran
hraustir menn af trausti,
(strið svall ógn) þás óðusk,
Áláf, i gný stála,
þars of einn i ǫrva
(undbǫru) flug vǫru

standa þar of gulli vǫrðu altári = *Jeg har hørt, at kejseren betalte guld for det sværd, som Olav havde ejet; jeg glatter mit kvad med digtningens redskaber; kejseren lod siden sværdet stå der over det guldsmykkede alter.*

51. Margþarfr arfi Haralds gerir hjört tǫkn, þaus brandél birta á Girklandi; mál finsk mǫnnum of þat; fregnk, at dýrð Óláfs riðr dála alt dagræfr; né megu ógnar innendr finna hæfra konung = *Haralds meget nyttige søn gør klare jærtegn, som kampe i Grækenland har åbenbaret; derom taler folk meget; jeg hører, at Olavs herlighed er udbredt overalt under himlen; mændene vil ikke kunne finde en dygtigere konge.*

52. Hildir háðisk á viðum Peizinaþvllum, — gunnar mǫr slækði vel þungan hungur i geira gǫll —, svát þjóð laut þar þúsundum fyr hjǫrvi; Grikir flæðu undan; hjalmskæð hrið Hamðis klæða óx = *Kampen stod på den udstrakte Peizinaþmark — ravnene stillede sin tunge hunger i blodet —, således at folk segnede der i tusindvis for sværdet; Grækerne flygtede; den hjemmeløggende kamp var stærk.*

53. Mest veldi hryggs lagar eldbrota, Miklagarðr ok jarðir, myndi liggja und fjǫndum — lið dugðit —, nema harða fáir Væringjar bæri framm rǫnd i branda byr; vǫpn bliku i veðri barðraukns rǫðuls = *Den bedrøvede fyrstes store rige, både Miklegård og jorder, vilde have været i fjendernes magt — hans hær duede ikke — medmindre meget få Væringjer havde trængt frem med skjold i kampen; våbnene blinkede i kampen.*

54. Hraustir menn hétu af trausti hart á itran Óláf, þás óðusk i stála gný — strið ógn svall —, þars sex tígir manna vǫru of einn i ǫrva flug; Reifnis rǫnn, roðin undbǫru, klofnuðu = *De tapre mænd påkaldte tillids-*

(roðin kloffnuðu Reifnis
rönn) sex tigur manna.

55. Vas, sem reyk (af ríki
regn dreif stáls) í gegnum,
hjalmsjórðungum, harðan,
heiðingja lið, gingi;
halft fimta vann heimtan
hundrað, brimis sunda,
nýztan tír, þat's næra,
Norðmanna, val þorði.

56. Eyddu gumnar gladdir
(göfugr þengill barg drengjum)
vagna borg, þars vargar
vápn-sundruð hræ fundu;

nennir öll at inna
øngr brimloga slöngvir
döglings verk, þess's dýrkar,
dáðsnjalls, veröld alla.

57. Nú's oss, þau's vann vísi,
verk fyr þjóð at merkja
nauðr í nýjum óði,
næst (riðrat þat smæstu);
krapt skulum goðs, en giptu,
geðstyrks lofi dyrka,
lér hjaldrfrömum hórar
heims læknir gram þeima.

58. Angrfyldrar varð aldar
(illr gerisk hugr af villu)

fuldt og kraftig den herlige Olav, da de ængstedes i kampen — den stærke kamp rasede — hvor 60 mand var imod én i kampen; skjoldene, røde af blod, brast.

55. Heiðingja lið vas hjalmsjórðungum, sem gingi harðan í gegnum reyk; stáls regn dreif af ríki; halft fimta hundrað Norðmanna, þats þorði næra brimis sunda val, vann heimtan nýztan tír = *Hedningernes hær var for krigerne som om de gik kraftig gennem røg; kampen var stærk; halv femte hundrede Nordmænd, som vovede at føde raven, vandt en udmærket berømmelse.*

56. Gladdir gumnar eyddu vagna borg, þars vargar fundu vápn-sundruð hræ; göfugr þengill barg drengjum; øngr brimloga slöngvir nennir at inna öll verk dáðsnjalls döglings, þess 's dýrkar alla veröld = *De opmuntrede mænd ødelagde vågnborgen, hvor ulvene fandt våbensøndrede lig; den ædle konge hjalp krigerne; ingen mand øvner at fortælle om alle gerninger af den dådsnilde konge, som forherliger hele verden.*

57. Nú's oss nauðr at merkja í nýjum óði fyr þjóð verk þaus vísi vann næst; riðrat þat smæstu; skulum dyrka lofi krapt geðstyrks goðs, en heims læknir lær þeima hjaldrfrömum gram hórar giptu = *Nu er det nødvendigt for mig i et nyt afsnit at betegne for folket de gerninger, som kongen sidst har udført; det er meget magtpåliggende; vi skal lovprise den sjælestærke guds kraft, ti verdens læge skænker denne kampstærke konge høj lykke.*

58. Þjónn mildings angrfyldrar aldar varð fyr kaldri öfund manna, margfaldr hugr gerisk illr af villu; lygi hefr brugðit blíðu skapi nýtra

mildings þjónn fyr manna
(margfaldr) ofund kaldri;
lygi hefr bragna brugðit
(brýtr stundum frið) nýtra
(hermðar kraptr) til heipta
(hjaldrstriðr) skapi bliðu.

59. Lustu sundr á sandi
seggs marglitendr eggja
(hqrð grær fjón af fyrða)
fót (aldrtega rótum),
ok prests, þeir's lög lestu
líknar krqfð, ór hqfði
(hætt mál vas þat) heila
himintungl firar stungu.

60. Tunga vas með tangar
tirkunn numin munn
(vasa sem vænst) ok þrysva
(viðrlíf) skorin knifi;
auðskiptir lá eptir
(qnd lætr maðr) á ströndu.
(margr of minni sorgir)
meinsamliga hamlaðr.

61. Leyfðr's sás lét ok stýfðrar
lamiðs fótar, gramr, njóta
ítran þegn sem augna
út stunginna tungu;
hqnd Óláfs vann heilan
hreins gqrvallra meina

bragna til heipta; hjaldrstriðr hermðar kraptr brýtr stundum frið = *Den syndfyldte menneskeheds konges tjener pådrog sig mænds kolde avind; svigfuldt sind bliver ondt ved vildfarelse; løggen har forandret bræve mænds blide sind til forbitrelse; vredens kampsterke kraft bryder stundom freden.*

59. Marglitendur eggja lustu fót seggs sundr á sandi, — hqrð fjón aldrtega fyrða grær af rótum —, ok firar, þeir's lestu lög, líknar krqfð, stungu heila himintungl ór hqfði prests; þat vas hætt mál = *Krigerne brækkede mandens ben på sandkysten, — mændenes hårde dødelige had havde rodfæstet sig —, og de mænd, som krænkede loven, af hvilken barmhjertighed krævedes, stak øjnene ud af præstens hoved; det var en farlig behandling.*

60. Tirkunn tunga vas numin með tangar munn ok þrysva skorin knifi; vasa sem vænst viðrlíf; auðskiptir lá eptir á ströndu meinsamliga hamlaðr; margr maðr lætr qnd of minni sorgir = *Den lovprisende tunge blev kneben med tangens mund og tre gange skåren med kniv; det var en lidet håbefuld behandling; manden blev liggende på stranden, forfærdelig lemlæstet; mængen en lader sit liv af en ringere smærte.*

61. Leyfðr's gramr, sás lét ítran þegn njóta lamiðs fótar ok stýfðrar tungu sem út stunginna augna; hqnd hreins Óláfs vann goðs þræl heilan gqrvallra meina; gqr munu gjöld þeir's byrja ofugmæli = *Lovprist er den konge, som lod den udmærkede mand nyde (få helbredet) sit brækkede ben og afskærne tunge såvel som de udstungne øjne; den rene Olavs hånd helbredede guds tjener for alle hans mén; men de, som udbreder løgne, vil få gengæld derfor.*

- (gør munu gjöld, þeim's byrja) fárskerðandi fyrða,
goðs þræl (öfugmæli). friðar-sýn gleði týnisk.
62. Biðr alls konar æðri 64. Hverr 's svá horskr, at byrjar
(øruggt mælik þat) sælu hans vegs megi of segja
dýrðar váttr með drótni ljóss í lífi þessu
dyggr, an þjóð of hyggi, lofðungs gjafar tunga?,
þvit lausnara lýsir þær es heims ok himna
(líðs valdr) numinn aldri heitfastr jöfurr veitir
vinr (firði sik synðum) (skreytt 's of skatna dróttin
slik verk á jarðriki. skrin) dýrðar-vin sínum.
63. Heðan vas ungr frá angri 65. Heims hykk hingat kvömu
(alls mest vini flesta höfuðsmenn i stað þenna
goð reynir svá sina) (snarr tyggi bergr seggjum
siklingr numinn miklu; sólar) erkistóli;
nú lifir hraustr, af hæstri hér 's af himna gervis
himna valds þars aldri, heilagr viðr (sem biðjum,

62. Dyggr dýrðar váttr biðr með drótni allskonar æðri sælu, an þjóð of hyggi — þat mælik øruggt —, þvit vinr lausnara lýsir, numinn aldri, slik verk á jarðriki; líðs valdr firði sik synðum = *Herlighedens brave vidne opnår hos gud al mulig højere nåde end nogen kan tænke sig — det siger jeg tillidsfuldt —, ti frelserens ven viser, efter døden, sådanne gerninger her på jorden; kongen frigjorde sig for synd.*

63. Siklingr vas numinn ungr heðan frá miklu angri; goð reynir svá flesta vini sína alls mest; nú lifir hraustr fyrða fárskerðandi, þars gleði af hæstri friðarsýn himna valds týnisk aldri = *Kongen blev som ung rykket bort herfra fra megen sorg; gud prøver således de fleste af sine venner som oftest; nu lever den tapre menneskeven der, hvor glæden over det højeste fredssyn af den himmelske konge aldrig ender.*

64. Hverr 's svá horskr, at tunga hans megi of segja gjafar ljóss byrjar vegs lofðungs í þessu lífi?, þær es heitfastr jöfurr heims ok himna veitir sínum dýrðar-vin; skreytt skrin 's of skatna dróttin = *Hvem er så klog, at hans tunge er i stand til i dette liv at opregne himmelkongens gaver, de som verdens og himlens ordholdende konge giver sin herlige ven; fyrstens lig er gemt i et smykket skrin.*

65. Hykk höfuðsmenn heims kvömu hingat erkistóli í þenna stað; snarr sólar tyggi bergr seggjum; hér 's heilagr viðr af þíningarkrossi himna gervis; yfirskjöldungr aldar, þjarg oss, sem biðjum = *Jeg ved, at verdens herskere bragte erkebispesædet herop til dette sted; solens raske fyrste*

yfirskjöldungur hjarg aldar
oss) piningarkrossi.

66. Qld nýtr Óláfs mildi
(jofurs dýrð hqfum skýrða)
þróttar hvass at þessum
þreksnjöll frama qlum;
lúti landsfolk itrum
lim salkonungs himna;
sæll es hverr, es hollan
hann gervir sér, manna.

67. Talðak fátt ór fjölða
friðgegnis af jartegnum
(ber koma orð frá órum)
Óláfs (bragar stóli);

bóls taki seggr hverr, 's sólar
siklings, þess's goð miklar
hilmis, qst ens hæsta
heiðbjartrar, lof reiðir.

68. Svát lausnara leysi
langvinur frá kvql strangri
nýta þjóð ok nauðum
nafnkuðr við trú jafnan,
viga skýs þars visa
veljendr glaðir telja
qflugs Kristis af qstum
alnennins brag þenna.

69. Óláfs hqfum jofra
orðhags kyni sagðar

*hjelper menneskene; her er en herlig splint af skaberens pinselskors;
verdens overkonge, frels os, som vi beder.*

66. Þreksnjöll qld nýtr mildi þróttar hvass Óláfs at qlum þessum
frama; hqfum skýrða dýrð jofurs; landsfólk lúti itrum lim himna salkon-
ungs; sæll es hverr manna, es gervir hann sér hollan = *Det kraftige folk
nyder den stærke Olavs fromhed med hensyn til al denne hæder; jeg har
forklaret kongens herlighed; landets befolkning bøje sig ærbødigt for
himlenes konges lem; lykkelig er hver, som vinder hans venskab.*

67. Talðak fátt ór fjölða af jartegnum friðgegnis Óláfs; ber orð koma
frá bragar stóli órum; hverr seggr, 's reiðir lof hilmis, þess's goð miklar,
taki qst ens hæsta siklings heiðbjartrar sólar bóls = *Jeg har opregnet kun-
lidet af mængden af den fredelskende Olavs jærtegn; tydelige ord kommer
fra min digtnings stol; enhver, som udbreder den fyrstes pris, som gud
forherliger, skal få den himmelske konges højeste kærlighed.*

68. Svát nafnkuðr langvinur lausnara leysi nýta þjóð jafnan frá strangri
kvql ok nauðum við trú, þars veljendr viga skýs telja glaðir þenna brag
qflugs visa af qstum alnennins Kristis = *Så at frelserens navnkundige
ven befrie de gode mænd altid fra stræng kval og nød formedelst troen,
hvor mændene glade fremsiger dette den kraftige konges kvad om den
almægtige Kristi kærlighed.*

69. Hqfum sagðar kyni jofra happsdáðir ens helga, orðhags Óláfs;
hugr fylgði því ráði; fqm létt holl laun þessa gqfugs óðar, goðs blessun, ef

(fylgði hugr) ens helga happsdáðir (því ráði); laun fóm holl, ef hreinum hræsiks þrimu líkar, göfugs óðar létt, gæði, goðs blessun, lof, þessa.	leikmíldr, Sigurðr, Hildar (þess lýsik veg vísa vellum grimms) enn ellri.
70. Bragr myndi nú bröndum baugness vesa þessi (mank rausnarskap ræsis) raundýrliga launaðr, ef lofða gramr lífði	71. Bæn hefk, þengill, þína þrekrammr, stoðat framla; iflaust höfum jöfri unnit mærb, sem kunnun; ágætr, segið, ítran, Eysteinn, hvé brag leystak. Hós elskið veg vísa vagnræfrs — en ek þagna.

7. Runhenda (o. 1155).

1. Jöfurr fýstisk austr orlyndr ok hraustr.	görræði gramr, gjafmíldr ok framr; flestr folk varð hrætt,
2. Vikverjum galt (varð þannug halt)	áðr fengi sætt,

hreinum hræsiks þrimu gæði líkar lof = *Jeg har fortalt kongernes slægt den hellige, veltalende Olavs udmærkede gerninger; det gjorde jeg med oprigtigt sind; jeg får med lethed god løn for dette gode digt, guds vel-signelse, hvis den rene kriger synes om lovprisningen.*

70. Þessi bragr myndi nú raundýrliga launaðr baugness bröndum — mank rausnarskap ræsis —, ef Hildar leikmíldr lofða gramr, Sigurðr enn ellri lífði; lýsik veg þess vísa vellum grimms = *Dette digt vilde nu blive herlig lønnet med ringe, — jeg husker kongens storslæde gavmildhed —, hvis den krigerske fyrste, Sigurd den ældre, levede; jeg roser den mod guldet fjendske konge.*

71. Þrekrammr þengill, hefk framla stoðat bæn þína; iflaust höfum unnit jöfri mærb, sem kunnun; segið, ágætr Eysteinn, hvé leystak ítran brag. Elskið veg hós vagnræfrs vísa — en ek þagna = *Kraftige konge, jeg har tilfulde opfyldt din bøn; sikkert har jeg forfattet et digt for kongen, så godt jeg formåede; sig, udmærkede Østen, hvorledes jeg har fuldført det herlige digt. Elsker himlens konges ære — jeg tier.*

7, 1. *Fyrsten, rasksinde og tapper, ønskede at drage østergå (til Norge).*

en gísla tók
sás gjöldin jók.

3. Vann siklingr sótt
við snarpa drótt
(leyfð 's lýðum bær)
Leikbergi nær;
Renir flýðu ríkt,
ok reiddi slíkt,
öld festi auð,
sem ǫðlingr bauð.

4. Funi kyndisk fljótt,
en flýði skjótt
Hisingar herr,
sás hafði verr.

5. Frétt hefk, at fell
(folks brustu svell),

jǫfurr eyddi frið,
Apardjónar lið.

6. Beit buðlungs hjǫrr,
blóð fell á ǫrr,
hirð fylgðisk holl,
við Hjartapoll;
hugin gladdi heit
hruðusk Engla beit
(óx vitnis vín)
valbasta Rin.

7. Jók hilmir hjaldr,
þar vas hjörva galdr
(hjósok hildar ský)
við Hvitaby;
ríkt lék við rǫnn
(rauzk ylgjar tǫnn)
feksk fyrðum harmr,
fyriskógar garmr.

2. *Fyrsten, gavmild og dygtig, lönneðe Vikværingerne deres vilkårlige færð — det gik ud over dem; alle blev forskrækkede, før de fik forlig; men han, som pålagde dem pengebøder, tog gisler.*

3. *Kongen med sin raske skare havde en kamp nær ved Leikberg; mændene udbreder hans ros; Renerne flygtede af kraft; mændene forpligtede sig til at betale guld og udrede alt, hvad kongen bød.*

4. *Ilden tændtes hurtig, men Hisingens beboere, hvis sag var slet, flygtede hurtig.*

5. *Jeg har hørt, at Apardjons mandskab faldt; kongen ødelagde freden; sværdene brast.*

6. *Kongens sværd bed ved Hjartapoll; blodet strømmede på spydene; hirden fulgtes trofast ad; den varme blodstrøm glædede raven; Anglernes skibe blev ryddede; blodstrømmen voksede.*

7. *Kongen havde en stærk kamp ved Hvitaby; der var en sværdsang; skjoldene kløvedes; ilden spillede mægtig om husene; mændene fik sorg; ulvinden rødfarvede sin tand.*

8. Drap döglingr gegn, dreif strengjar regn, við Skörpusker skjaldkønan her; rauf styrjar garð, þás stökkva varð, randölnun sótt, reiðmanna gnótt.	prúð Parta lík, í Pílavík; vann vísi alt, fyr vestan salt brandr gall við brún, brent Langatún.
9. Rauð siklingr sverð, sleit gylðis ferð	10. Skark súðum sund fyr sunnan Hrund, mín prýddisk mund við mildings fund.

8. Eysteinsdrápa (o. 1158).

1. Vöru (sogns) með (sára) syni Maddaðar staddir (mágreunnir feksk) manna (máttigr) tigr átta; þrimr skútum tók þreytir þann jarl drasils hranna;	hraustr gaf hræskúfs nistir höfuð sitt frömum jöfri.
2. Mun, sás morði vandisk margillr ok sveik stilli, sið af slikum rjóðum Simun skalpr of hjalpask.	

8. Den dygtige konge dræbte den skjoldkyndige hær ved Skörpuskær; pilene fløj; skjoldet brødes, da rytterskaren, angrebet ved sværdene, måtte flygte.

9. Fyrsten rødfarvede sit sværd i Pílavík; ulven sled i de modige Parters legemer; kongen brændte hele Langetun; sværdet rungede mod øjenbrynene vest for havet.

10. Jeg furede bølgen syd for Hrund; min arm prydedes ved mødet med kongen.

8. 1. Átta tigr manna vöru staddir með syni Maddaðar; máttigr sára sogns mágreunnir feksk; hranna drasils þreytir tók þann jarl þrimr skútum; hraustr hræskúfs nistir gaf frömum jöfri höfuð sitt = 80 mand var der sammen med Maddads sön; den kraftige kriger blev fanget; søfareren tog den jarl tilfange med 3 skuder; den tapre kriger gav den dygtige fyrste hans hoved.

2. Simun skalpr, sás margillr vandisk morði ok sveik stilli, mun sið of hjalpask af slikum rjóðum = Simon skalp, den slette mand, der vænnede sig til drab og sveg kongen, vil sent få frelse på grund af slige handlinger.

9. Ingadrápa.

1. Frák við holm at heyja hildinga framm gingu (lind varð græn) enn grána geirþing (i tvau springa). 2. Alls engi þarf Inga arngrennir þat kenna, hverr spyri satt frá snerru seggr, at gram bitu eggjar; þøð gatat stillir støðvat styrjar mildr, þótt vildi; fús vas fjørspell visa fylkis sveit at veita. 3. Út lét stong á stræti sterkr dýrligra merkja	(dúðusk dorr) af reiði Dags sonr bera fagra; hnigu menn i gný Gunnar gagls fyr strengjar hagli; brøðr hafa barzk i miðri Björgyn fyr ósynju. 4. Myndit seima sendir svá brátt hafa látit, (spjót flugu langt i ljótri) lif sitt (boga drifu), ef alkostigs austan Eysteins flota þeysti beinn at Björgyn sunnan byrr tveim dögum fyrri.

9, 1. Frák hildinga gingu framm at heyja geirþing við holm enn grána; græn lind varð springa i tvau = *Jeg har hørt, at kongerne gik frem for at holde kamp ved Holmen-grå; det grønne skjold måtte springe itu.*

2. Alls engi arngrennir þarf kenna Inga þat, at eggjar bitu gram; hverr seggr spyri satt frá snerru; styrjar mildr stillir gatat støðvat þøð, þótt vildi; fylkis sveit vas fús at veita visa fjørspell = *Ingen mand må beskyldte Inge for, at æggene bed kongen; enhver må erfare sandt om kampen; den kampmuntre konge kunde ikke stanse kampen, selv om han havde villet; kongens skare var lysten efter at bibringe kongen døden.*

3. Sterkr sonr Dags lét bera út á stræti af reiði fagra stong dýrligra merkja; dorr dúðusk; menn hnigu i Gunnar gagls gný fyr strengjar hagli; brøðr hafa barzk i miðri Björgyn fyr ósynju = *Dags stærke søn lod bære den smukke stang med den prægtige fane ud på strædet hidsig på kamp; spydene rystede; mændene segnede i kampen for pilene; brødre har kæmpet midt i Bergen uden grund.*

4. Seima sendir myndit hafa svá brátt látit lif sitt — spjót flugu langt i ljótri boga drifu — ef beinn byrr sunnan þeysti flota alkostigs Eysteins austan at Björgyn tveim dögum fyrri = *Fyrsten vilde ikke så hurtigt have ladet sit liv — spydene fløj langt i den stygge kamp —, hvis en god bór sydfra havde ført den udmærkede Østens flåde østfra til Bergen to dage før.*

10. Elfarvísur (1160).

1. Margr fell maðr af dreyrgu marblakks á kaf saxi (gnógt elði feksk gýgjar glaum), rak ná fyr straumi; elfr varð unda gjalfri eitrkøld roðin heitu, vitnis fell með vatni varmt qlðr í men Karmtar.	2. Mǫrg flutu auð, á úrga (alm sveigði lið) hjalma rauð flugu stǫl, í striðri stafnblóðug skip móðu, áðr á grund af græðis gæðinga lið flæði, sveit varð í rym rítar rýr Hákonar, dýrum.

11. Óxarflokkr(?).

1. Þars Mardallar milli, meginhurðar, liggr skurða, Gauts berum galla þrútinn grátr, dalreyðar látri.	2. Eigi þverr fyr augna Óðs beðvinu Róða ræfrs (eignisk svá) regni ramsvell (konungr elli).

10, 1. Margr maðr fell af dreyrgu saxi marblakks á kaf; ná rak fyr straumi; gnógt elði feksk gýgjar glaum; eitrkøld elfr varð roðin heitu unda gjalfri; varmt qlðr vitnis fell með vatni í men Karmtar = *Mangen mand faldt ned af skibets blodige stavn i dybet; ligene færtes bort med strømmen; ulven fik overflod af føde; den isnende kolde elv blev rød af det varme blod; det varme blod strømmede med vandet ud i havet.*

2. Mǫrg stafnblóðug skip flutu auð í striðri móðu — rauð stǫl flugu á úrga hjalma; lið sveigði alm —, áðr gæðinga lið flæði á grund af græðis dýrum; sveit Hákonar varð rýr í rym rítar = *Mange stavnblodige skibe flød ryddede i den stride elv — de røde pile fløj mod de våde hjælme; hæren spændte buen, — før høvdingernes mænd flygtede fra skibene op på land; Hakons skare blev betydelig forminsket i kampen.*

11, 1. Þars Mardallar grátr liggr milli skurða; berum Gauts meginhurðar galla, þrútinn dalreyðar látri = *Hvor guldet ligger mellem renderne; jeg bærer øksen (sværdet?), der svulmer af guld.*

2. Róða ræfrs ramsvell þverr eigi fyr augna regni Óðs beðvinu; konungr eignisk svá elli = *Øksen (sværdet?) forringes ikke ved guldet; så sandt måtte kongen opnå alderdommen.*

- 3 Hróðrbarni knák Hǫrnar
(hlutum dýran grip) stýra,
brandr þrymr gjalfrs á grandí,
gollvífiðu, hlífar;
(sáðs) berr sinnar móður
(svans unni mér gunnar
fóstr gæðandi Fróða)
Freys nipt bráa driptir.
- 4 Nýt buðumk (Njarðar dóttur),
nálægt vas þat skála,
(vel of hrósak því) vísa
vǫrn, sævar, ǫx (barni).
- 5 Gaf, sás erring ofrar,
ógnprúðr Vanabrúðar
þing Váfaðar þrøngvir
- þróttólga mér dóttur;
ríkr leiddi mey mækis
mótvaldr á beð skaldi
Gefnar, glóðum drifna
Gautreks svana brautar.
- 6 Frák at Fróða meyjar
fullgólga mólu,
lætr stillir grið golli,
grafvitnis beð, slitna;
(mjúks) bera minnar ǫxar
meldr þann, við hlyn feldrar,
(konungs dýrkar fé) Fenju
fǫgr hlýr (bragar stýri).
- 7 Blóðeisu liggr bæði
bjargs tveim megin geima

3. Knák stýra gollvífiðu hróðrbarni Hǫrnar — hlutum dýran grip —; gjalfrs brandr þrymr á hlífar grandí; Freys nipt berr bráa driptir móður sinnar; gunnar svans gæðandi unni mér Fróða fóstr-sáðs = *Jeg ejer en guldbelagt kostbarhed — jeg fik en kostbar genstand i eje; guldet ligger på øksen; kostbarheden bærer guldet; krigeren undte mig det.*

4. Nýt ǫx buðumk vísa vǫrn; þat vas nálægt sævar skála; vel of hrósak því barni Njarðar dóttur = *Den udmærkede økse gav mig sikkert værn; det var næved en skåle ved søen; jeg priser godt den kostbarhed.*

5. Ógnprúðr Váfaðar þing-þrøngvir, sás ofrar erring, gaf mér þróttólga dóttur Vanabrúðar; ríkr mækis mótvaldr leiddi Gefnar mey, drifna glóðum Gautreks svana brautar, á beð skaldi = *Den kampmodige kriger, som viser udholdenhed, gav mig en stærk kostbarhed; den mægtige kriger skænkede skjalden en guldindfattet kostbarhed.*

6. Frák at meyjar Fróða mólu fullgólga grafvitnis beð; stillir lætr grið slitna golli; fǫgr hlýr minnar ǫxar, feldrar við hlyn, bera þann Fenju meldr; fé konungs dýrkar stýri mjúks bragar = *Jeg har hørt, at Frodes mæer malede guld i overmål; kongen bryder guldets fred; min til skæftet fæstede økses smukke sider bærer det Fenjas mel; kongens gave forherliger digteren.*

7. Bæði geima eldr ǫk sjóðs snær liggr tveim megin blóðeisu bjargs; ák at mæra sækva striði = *Både guld og sølv ligger på bægge sider af øksens hammer; jeg kan berømme fyrsten.*

sjóðs (ák sökva stríði)
snær ok eldr (at mæra).

(grand berum hjalms í hendi)
hvarmpey drifinn Freyju.

8. Døgr þrymr hvert, en hjarta
hlýrskildir ræðr mildu
Heita blakks, of hvítum
hafleygr digulskafi;
aldri má fyr eldi
áls hrynbrautar skála
(öll viðr folka fellir
framræði) snæ bræða.

10. Séa megu rétt, hvé, Rævils
riðendr, við bró Gríðar
fjornis fagrt of skornir,
foldviggs, drekar liggja.

9. Ráðvöndum þák rauðra
randa ís at vísa

11. Hringtælir gaf hölu
hlýrsólar mér dýra;
oss kom Hrund til handa
hræpolls drifin gollí;
sút þák Herjans hattar.

12. Ubestemmelige vers, tilhørende forskellige fyrstedigte
eller lausavísur.

1. Hvargi 's Beita borgar
bálgrimmustum skála

hór of hnossvin órum
heims vaflogi sveimar.

8. Hafleygr þrymr hvert dægr of hvítum digulskafi, en Heita blakks hlýrskildir ræðr mildu hjarta; aldri má bræða skála snæ fyr eldi áls hrynbrautar; folka fellir við öll framræði = *Guldet forbliver hver dag ovenover det hvide sølv, men fyrsten er i besiddelse af et gavmildt hjerte; aldrig kan man smelte 'skålsneen' (sølv) med den 'hav-ild' (guldet); krigeren udferer alle herlige gærninger.*

9. Þák ís rauðra randa, drifinn hvarmpey Freyju, at ráðvöndum vísa; berum grand hjalms í hendi = *Jeg modtog øksen, belagt med guld, af den samvittighedsfulde konge; jeg bærer øksen i hånden.*

10. Rævils foldviggs riðendr megu séa rétt, hvé fagrt of skornir drekar liggja við bró fjornis Gríðar = *Mændene vil rigtig kunne se, hvorledes de smukt skårne drage(slyngninger) ligger ved øksens hoved.*

11. Hringtælir gaf mér dýra hlýrsólar hölu; Hrund hræpolls, drifin gollí, kom oss til handa; þák sútt Herjans hattar = *Den gavmilde skænkede mig en kostbar økse; den kom, guldindlagt, i mine hænder; jeg modtog øksen.*

12. 1. Hvargi 's hór vaflogi heims skála sveimar of hnossvin órum, Beita borgar bálgrimmustum = *Hvor så end den høje sol svæver over vor udmærkede ven, meget grimt mod guldet.*

2. Snáks berr fald of fræknu folkvörðr (konungs Hórða frama telr greppr fyr gumnum) geðsnjallr skarar fjalli.	(ylgr brunar) hvatt ens helga (hrægjörn i spor ornum).
3. Næst sék orm á jastar itrserki vel merkðan, nemi bjóðr, hvé ferk, flæðar, fjarðbáls, of þat máli.	6. Dolgskára kná dýrum dýrr magnandi stýra (Hugins fermu bregðr harmi harmr) barðsólár garmi.
4. Glymvindi lætr Gøndlar (gnestr hjørr) taka mestum Hildar segl, þars hagli, hraustr þengill, drifr strengjar.	7. En við hjaldr, þars hølðar, hugprútit svellr, lúta, (Muninn drekkur blóð ór benjum blásvartr) konungs hjarta.
5. Leyg rýðr ætt á ægi Óláfs skipa sólar	8. Sámleitum rauð sveita (sleit ornum gera beitu),

2. Geðsnjallr folkvörðr berr snáks fald of fræknu skarar fjalli; greppr telr frama Hórða konungs fyr gumnum = *Den modige konge bærer skrækkkehjælmen på sit tapre hoved; digteren opregner for mændene Hørðekongens hædersbedrifter.*

3. Næst sék vel merkðan orm á itrserki jastar flæðar; nemi bjóðr fjarðbáls, hvé ferk máli of þat = *Dernæst ser jeg på det smukke horn en vel ridset orm; manden forstå, hvorledes jeg digter om det.*

4. Hraustr þengill lætr Hildar segl taka mestum Gøndlar glymvindi þars hagli strengjar drifr; hjørr gnestr = *Den tapre konge lader skjoldet opfange den stærke skudbyge, hvor pilene flyver; sværdet runger.*

5. Ætt Óláfs ens helga rýðr hvatt leyg skipa sólar á ægi; hrægjörn ylgr brunar i spor ornum = *Den hellige Olavs ætling rødfarver rask sværdet på havet; den liggriske ulvinde styrter frem i ørnens spor.*

6. Dýrr dolgskára magnandi kná stýra dýrum barðsólár garmi; harmr Hugins fermu bregðr harmi = *Den herlige kriger bruger sit herlige sværd; ravnens sorg forsvinder.*

7. En hugprútit hjarta konungs svellr við hjaldr, þars hølðar lúta; blásvartr Muninn drekkur blóð ór benjum = *Men kongens modfyldte hjerte svulmer i kampen, hvor mændene segner; den sorte ravn drikker blodet af sårene.*

feksk arnar matr ærnum,
Jarnsöxu grön faxa.

12. Haustköld skotar hélðum
holmrönd varar öndri.

9. Harðr hefr ört frá jörðu
élvindr, svana strindar
blakkr lætr í sog sökkva
snægrund, skipi hrundit.

13. Sundr springr svalra landa
sverrigjörð fyr þórðum.

10. Margr riss, en drifr dorgar
dynströnd í svig löndum
spend verða stöð stundum,
stirðr keipr, fira greipum.

14. Viknar ramr í, Rakna,
reksaumur flugastraumi,
dúks hrindr þöl, þars bleikir
bifgrund, á stag rifjum.

11. Gránn, bera gollna spönu
(göfug ferð es sú jöfri)
skýtr holmfjöturr Heita
hrafni, snekkju stafnar.

15. Löggr þvær flaust, en fagrir,
(flóðs vaskar brim stóðum)
þars sær á hlið hvára
hlymr, veðrvitar glymja.

8. Rauð sveita grön sámleitum Jarnsöxu faxa; sleit örn beitu gera; feksk arnar matr ærnum = *Han rødfarvede i blod den mørkladne ulvs mund; örnen sled ulvens føde; örnenes føde skaffedes tilveje i rigelig grad.*

9. Harðr élvindr hefr hrundit skipi ört frá jörðu; svana strindar blakkr lætr snægrund sökkva í sog = *Den stærke byggevind har rask ført skibet bort fra land; skibet lader snelandet (Island) synke i havet.*

10. Margr stirðr keipr riss, en dorgar dynströnd drifr í svig löndum; stöð verða stundum spend fira greipum = *Mange stive åretoller reiser sig, men det brusende hav løber ind i bugtene; tovene ompændes ofte af mændenes hænder.*

11. Gránn holmfjöturr skýtr Heita hrafni; snekkju stafnar bera gollna spönu; sú ferð es göfug jöfri = *Det grå hav skyder skibet frem; snekkens stavne bærer forgylde spåner; den rejse er ærefuld for kongen.*

12. Haustköld holmrönd skotar hélðum varar öndri = *Den høstkolde sø støder til det rimbedækkede skib.*

13. Sverrigjörð svalra landa springr sundr fyr þórðum = *De kolde landes brusende bælte (havet) kløves af stavnene.*

14. Ramr reksaumur viknar í flugastraumi; dúks þöl hrindr rifjum á stag, þars Rakna bifgrund bleikir = *De stærke søm giver efter i den rasende strøm; vinden støder sejlet forover, hvor søen hvidnes.*

16. Kaldr þvær marr und mildum brædd strýkr Blóðughadda,
mart dægr við svartu, brimsolgin fellr Kolga,
grefr élsnúin, jöfri, hlýr, þars Hefring stærir
almsorg Manar þjalma. haflauðr, of við rauðan.

17. Æsir hvast at hraustum 18. Né framlyndir fundu
Himinglæva þyt sævar, fyrr, hykkat ló kyrðu,
glymr Unnar vex, grenni þar 's sær á, við varra,
Göndlar skúfs, ok Dúfa; vini óra fell stórum.

13. Lausavísur.

1. Þér hefk þengill Mæra eigi 's Ívarr, bauga,
(þinn 's vegr mikill) segja, enn sitt kyrr hjá henni
ert, svát eigi skortir, fægihrjóðr, af Fljóðum
allfróðr, sögu góða; fingrmjór kominn hingat.

15. Løgr þvær flaust, en fagrir veðrvitar glymja, þars sær hlymr á
hvára hlið; brim vaskar flóðs stóðum = *Søen vasker skibene, og de strål-
ende vejrfløje hviner, hvor bølgen bruser på bægge sider; brændingen
vasker skibene.*

16. Kaldr marr þvær mart dægr svartu við und mildum jöfri; él-
snúin almsorg grefr Manar þjalma = *Det kolde hav vasker mange dage
de sorte planker under den gavmilde konge; den stormende vind graver
fordybninger i søen.*

17. Himinglæva æsir hvast ok Dúfa sævar þyt at hraustum grenni
Göndlar skúfs; glymr Unnar vex; Blóðughadda strýkr hlýr brædd, þars
Hefring stærir haflauðr; brimsolgin Kolga fellr of rauðan við = *Himinglæva
og Dúfa ophidser stærkt søens brus mod den tapre kriger; Unns brusen
tager til; Blodughadda stryger de begede stavne, hvor Hefring rejser hav-
skummet; den glubske Kolga styrter over de røde planker.*

18. Né framlyndir fundu fyrr, þar's sær fell stórum á vini óra; hykkat
ló kyrðu varra við = *De tapre mænd mærkede intet før, hvor særne brød
stærkt over vore venner; jeg tror ikke bølgen gav skibet ro.*

13. 1. Þengill Mæra, hefk góða sögu segja þér; ert allfróðr; vegr þinn
's mikill, svát eigi skortir; eigi 's fingrmjór Ívarr af Fljóðum kominn
hingat; sitt enn kyrr hjá henni, bauga fægihrjóðr = *Mørernes fyrste, jeg
har en god melding at meddele dig; du er meget kyndig (rigtig under-
rettet); din hæder er stor, så at der intet mangler; den smalfingrede
Ivar af Fljod er ikke kommen hertil; sid endnu rolig hos hende, gav-
milde fyrste.*

2. Erlendr hefir undan allvalds gleði haldit, gramr skalattu gumna gapamunn of þat kunna; hafa munu heiðar jöfra hliðrækjanda friðum (geta verðr þess fyr gotnum) galdrs nauðsynjar valdit.
3. Ekki hlaut af itrum Einarr gjafa Sveini (öld lofar öðlings mildi æðru styggs) fyr kvæði; danskr harri metr dýrra (dugir miðlung þat) fiðlur, ræðr fyr ræsis auði Ripa-Ulfr, ok pipur.
4. Baugs, getr með þér þeygi, þýðr, drengr vesa lengi (elg búum flóðs) nema fylgi, friðstökkvir, því nökkvat.
5. Oss lét abbatissa angri firð of svangan, dugðut víf en vígðu víti fyr þat gyrða; en til áts með nunnum (ógnar rakks) á Bakka (drós gladdit vin visa) vasat stallari kallaðr.
6. Austr tók illa kristinn Jarlmaðr frá búkarli (gróðr vas kjöts á kauða) kiðling, hinns slær fiðlu;

2. Erlendr hefir haldit undan gleði allvalds; gramr gumna, skalattu kunna gapamunn of þat; nauðsynjar munu hafa valdit friðum heiðar hlið-jöfra galdrs rækjanda; geta verðr þess fyr gotnum = *Erlend har und-draget sig glæden hos kongen; mændenes fyrste, det må du ikke tage Gapamund ilde op; den smukke mand har haft nødvendig grund dertil; det må jeg antage for mænd (kongen).*

3. Einarr hlaut ekki gjafa af itrum Sveini fyr kvæði; öld lofar mildi æðru styggs öðlings; danskr harri metr dýrra fiðlur ok pipur — þat dugir miðlung —; Ripa-Ulfr ræðr fyr auði ræsis = *Einar fik ingen gave af den herlige Sven for digtet; mændene lovpriser (dog) den frygtløse konges gavmildhed; den danske konge sætter større pris på giger og piber — det dur ikke —; Riber-Ulv råder for kongens skatte.*

4. Þýðr baugs friðstökkvir, drengr getr þeygi vesa lengi með þér, nema nökkvat fylgi því; búum flóðs elg = *Milde fyrste, jeg kan ikke op-holde mig længe hos dig, medmindre noget følger dermed; jeg er i færd med at ruste mit skib.*

5. Angri firð abbatissa lét oss of svangan; en vígðu víf dugðut gyrða fyr þat víti; en stallari vasat kallaðr til áts með nunnum á Bakka; drós gladdit vin ógnar rakks visa = *Den sorg-frie abbedisse lod mig være sulten; de viede kvinder dude ikke til at forebygge straffen; men (ti) stallaren (jeg) blev ikke indbudt til at spise med nonnerne på Bakke; kvinden glædede ikke den kampjærve konges ven (mig).*

- vöndr hrökk, vámr lá bundinn, 9. Harðan þrýtr á hvítum
vismáll, á skip þislar, harm Sólborgar armi.
söng leikara lengi
lími harðan prima.
7. Hola bóru ristr hlýrum 10. Hrynja lét en hvíta
hreystisprund at sundi, strind aurriða strandar
blæss élreki of ási, stalls af [reikar fjalli].
Útsteins, vefi þrútna;
varla heldr und vildra 11. Brattr es baldrekr Þjóttu,
vikmarr á jarðriki berr vindr Raðar linda,
(breiðr viðr brimsgang súðum veltr Fenringar belt,
barmr) lyptingar farmi. ylgisk umbgørð Huglar,
olmr 's grásili Stolmar,
8. Vist erumk hermð á hesti fleygir Bolmar baugi,
hefr fljóð, ef vill, góðan. brakar Lygru men nakkvat.

6. Austr tók illa kristinn Jarlmaðr, hinn's slær fiðlu, kiðling frá búkarli; gróðr kjöts vas á kauða; vöndr hrökk, vámr lá bundinn á þislar skip; vismáll lími söng lengi leikara harðan prima = *Østerpå stjal den dårlig kristne Jarlmand, ham som slår gigen, et kið fra en bonde; staklen var grådig efter kød; svøben blev svungen; den elendige karl lå bunden over en vogn; den veltalende svøbe sang en hård primsang over spillemanden.*

7. Hreystisprund ristr hlýrum hola bóru at sundi Útsteins; élreki blæss þrútna vefi of ási; varla heldr vikmarr und vildra lyptingar farmi á jarðriki; breiðr barmr viðr súðum brimsgang = *Den modige kvinde furer med stavnen den hule bølge over sundet henimod Udsten(?); vinden udspiler de svulmende væve (sejl) over stangen; næppe bærer et skib en prægtigere løftings-ladning på jorden; den brede barm (stavn) fører plankerne hen over brændingen.*

8. Vist erumk hermð á hesti; hefr fljóð, ef vill, góðan = *Tilvisse er jeg vred på hesten; kvinden har en god . . . hvis hun vil. (Den i teksten givne forklaring er sikkert senere lærd, forskruet fortolkning).*

9. Harðan harm þrýtr á hvítum armi Sólborgar = *Den hårde sorg forsvinder i Solborgs lyse arme.*

10. En hvíta strind strandar aurriða stalls lét hausmjöll hrynja lausa ofan af [reikar fjalli] = *Den lyse kvinde lod sit hår falde løst ned af hovedet.*

11. Stejlt er Þjóttas bælte (søen); vinden læfter Rads gjord; Vardas vide bælte bruser; Fenrings bælte ruller; Hugls gjord bliver barsk; Stolms grå bånd raser; Bolms ring kastes; Lygras ring bruser noget.

12. Blár es Baldrekr Síra,
Brú gyrðill þvær fyrðum,
sundr springr Lygru lindi,
Leku veltr of þrom belti,
kili skýtr Karmtar helsi,
klýfr stjórna sila Þjórnar,
þórð skera Gizka girði,
grafask borð í men Stordar.

13. Stórt fellr gyrðill Garta,
grefr vindr Þrumu linda,
þýtr svalfjotur Selju,
svellr undrum men Hrundar,

alt skelfr Bumlar belti,
brestr ern sili Hernar,
æst ferr umbgørð Hristar,
óðr es hringr Þrymlinga.

14. Barð rístr Gælu girði,
grefr saumr fjotur Taumu,
geyst ferr umbgørð Ostrar,
opt 's men klofit Senju,
brand þvær Bolgu lindi
bifask stinnr sili Kinnar,
hringr þýtr Hveðru lqngum,
hart veltr Glanar belti.

Haldórr skvaldri.

Íslandsk skjald, 12. árh.

1. Útfararkviða (o. 1120).

Varð fyrir stafni
styrjar gjörnum
friðraskaði
Forminterra,

þar varð eggjar
ok eld þola
blámanna lið,
áðr bana fengi.

12. Sires bælte er blát; Bruas gjord tor mændene; Lygras bælte fures; Lekas bælte vælter ind over skibet; Karmts bånd skyder kølen; roret kløver Tjorns bånd; stavnen skærer Gizkes gjord; plankerne graver sig ned i Stords bånd.

13. Gartas gjord styrter stærkt; vinden graver Trumas bælte; Seljas svale lænke bruser; Hrunds bånd svulmer forfærdelig; Bumis hele bælte ryster; Herns rörige bånd brister; Hrists gjord raser stærkt; Trymlingernes ring er rasende.

14. Gælas gjord fures af skibet; plankerne furer Taumas lænke; Ostrs bælte raser; ofte klæves Senjas ring; Bolgas bælte vasker stavnen; Kinns stive bånd ryster; Hvedras ring bruser jævnlig; kraftig ruller Glans bælte.

[H.] Forminterra viste sig for den kamplystne fredsbrøder foran stavnen; dér måtte en skare af blåmænd tåle æg og ild, før de lod livet.

2. Útfarardrápa (o. 1120?).

1. Ok fádýrir fóru, Fjöltnis hróts, at móti, vig, ósum hlóð visi, víkingar gram ríkjum; náði herr at hrjóða (hlaut drengja vinr fengi fyrðum hollr), en fellat fátt lið, galeiðr átta. 2. Stór skalk verk, þaus vóru (Vánar dags) á Spáni, (prútt lét slöngvir sóttan Sintre) konungs inna; gerðisk heldr við harðan hermönnum gram berjask	grátt, þeims gǫrva nittu goðs rétti sér boðnum. 3. Suðr vátt sigr enn þriðja, snjallr við borg þás kalla, lofðungs kundr, es lenduð. Lizibón, at fróni. 4. Út frákk yðr þars heitir Alkasse styr hvassan, folkþeysandi, fýsask fjórða sinn at vinna. 5. Unnit frákk í einni eyddri borg til sorga

2, 1. Ok fádýrir víkingar fóru at móti vig-ríkjum gram; visi hlóð Fjöltnis hróts ósum; herr náði at hrjóða átta galeiðr, en fellat fátt lið; drengja vinr, fyrðum hollr, hlaut fengi = *Og lidet berømmelige vikinger drog til møde med den kampsterke konge; fyrsten nedstablede krigerne; hæren formåede at rydde 8 krigsskibe, og der faldt mange mænd; mændenes hulde ven vandt bytte.*

2. Skalk inna stór verk konungs, þaus vóru á Spáni; slöngvir Vánar dags lét prútt sóttan Sintre; hermönnum gerðisk heldr grátt berjask við harðan gram, þeims nittu gǫrva goðs rétti, boðnum sér = *Jeg vil fortælle om kongens store gerninger, der skete i Spanien; den gavmilde fyrste angreb modigt Sintre; for de krigsmænd, som helt nægtede guds ret, der blev dem tilbudt, blev det meget besværligt, at kæmpe med den kraftige konge.*

3. Snjallr lofðungs kundr, vátt enn þriðja sigr suðr, es lenduð at fróni við borg þás kalla Lizibón = *Modige kongesøn, du vandt den tredje sejr i syden, da du styrede til land ved den borg, som hedder Lissabon.*

4. Folkþeysandi, frákk yðr fýsask at vinna fjórða sinn hvassan styr út þars heitir Alkasse = *Du som fører hæren rask frem, jeg har hørt, at I fik lyst til for fjerde gang at holde et hidsigt slag derude, hvor det hedder Alkasse.*

5. Frákk unnit í einni eyddri borg til sorga heiðins vífs; herr hitti at drifa á flóttu = *Jeg har hørt at der i den ædelagte borg blev voldt den hedenske kvinde sorger; hæren måtte ilsomt gribe flugten.*

(hitti herr á flóttu) heiðins vífs (at drifa).	8. Náði folk, þats flýði ferð skundliga undan, (illr varð hreimr í helli)
6. Treystuzk egg fyr austan (yðr tjóði goð) rjóða, náskári fló nýra, Nörvasund, til unda.	heiðit konungr meiða; lífs bautt enn, þás unnuð, aftig, gamalt vigi, (kvöl beið öld í eldi ósæl) djöfuls þrælum.
7. Þöðstyrkir, lézt barka (bragnings verk á Serkjum fræg hafa gork) fyr gýgjar gagnstíg ofan síga; en í hall at helli, hernenninn, fjölmennum, göndlar þings, með gengi gný-Þróttir, neðan sóttir.	9. Margdýrkaðr kom merkir morð-hjól skipa-stóli (fúss vas fremðar ræsir friðslits) til Ívizu.
	10. Knátti enn en átta oddhrið vakið síðan

6. Treystuzk rjóða egg fyr austan Nörvasund — goð tjóði yðr —; náskári fló til nýra unda = *Du havde mod til at rødfarve sværdsæggen øst for Nörvasund; gud hjalp dig; raven fløj til de friske sår.*

7. Þöðstyrkir, lézt barka síga ofan fyr gagnstíg gýgjar; bragnings verk á Serkjum hafa gork fræg; en sóttir, hernenninn Göndlar þings gný-Þróttir, neðan í hall með gengi at fjölmennum helli = *Kriger, du lod barkasser hejse ned foran klippehulen; kongens bedrifter mod Særkerne er blevne berømte; og du kampdygtige kriger trængte med et følge ned fra opad bjergskrænter hen til den fuldbesatte hule.*

8. Konungr náði meiða heiðit folk, þats flýði skundliga undan ferð; illr hreimr varð í helli; bautt enn djöfuls þrælum aftig lífs, þás unnuð gamalt vigi; ósæl öld beið kvöl í eldi = *Kongen kunde sære den hedenske skare, som flygtede skyndsomt for hæren; der blev en slem hulen i hulen; du tilbød atter djævelens tjænere døden, da du erobrede det gamle kastel; de elendige folk led pine i flammerne.*

9. Margdýrkaðr merkir morðhjól kom skipa-stóli til Ívizu; fremðar-ræsir vas fúss friðslits = *Den meget hædrede kriger kom med sin flåde til Ivisa; den dygtige konge var begærlig efter kamp.*

10. En átta oddhrið knátti enn verða síðan vakið á grœnni Manork; grams ferð rauð Finns gjöld = *Endnu blev den ottende kamp derpå holdt på den grønne Manork; kongens hær rødfarvede pilene.*

(Finns rauð gjöld) á grœnni
(grams ferð) Manork verða.

leygr þaut of sjöt (sigri
sviptr) gøsemum skipta.

11. Borg heiðna tókt, bræðir
benja tíkr, af ríki
(háðisk hver við prýði
hildir) en gaft af mildi.

13. Orkið, Ála serkjar,
élfestir, þrek mestum,
ætt berr grams of grimma
gagnprúðr Sigurðr magni.

12. Ér knóttuð þar þeira,
(þú vast aldri) skjaldar

3. Haraldsdrápa (o. 1137).

1. Magnús fékk þar miklu,
margs gengis naut, lengri
(valr nam völl at hylja
varmr) fylkingar-arma.

2. Harðéla, lézt, herðir
Haddings, á jó tradda
(glaðr tók gramr við hauðri)
gund til Eiríks fundar;

11. Bræðir benja tíkr, tókt heiðna borg af ríki, en gaft af mildi; hver hildir háðisk við prýði = *Kriger, du erobrede den hedenske borg med magt, men gav den bort igen med gavmildhed; enhver kamp holdtes med uforfærdethed.*

12. Ér knóttuð þar skipta gøsemum þeira; skjaldar leygr þaut of sjöt; þú vast aldri sviptr sigri = *Dér kunde I dele deres kostbarheder; sværdet susede over mændene; du blev aldrig berøvet sejren.*

13. Ála serkjar élfestir, orkið mestum þrek; gagnprúðr Sigurðr berr magni of grimma ætt grams = *Kriger, du udfører de kraftigste bedrifter; den sejrriige Sigurd overvælder fyrstens grumme slægt.*

3. 1. Magnús fékk þar miklu lengri fylkingar-arma; naut margs gengis; varmr valr nam at hylja völl = *Magnus fik der meget længere fylkingfløje, han nød manges følge; den varme val dækkede marken.*

2. Haddings harðéla herðir, lézt grund tradda á jó til fundar Eiríks; gramr tók glaðr við hauðri; fljótmæltr konungr Jóta, sás vas miklu fremstr, fékk þér hraust gengi drengja; Hollseta hræðir réð = *Kriger, du begav dig til hest til møde med Erik; kongen (Magnus) tog glad imod vandet; Jydernes veltalende konge, som var den ypperligste, gav dig et tappert følge af mænd; Holstenernes fjende rådede.*

fekk, sás fremstr vas miklu, fljótmaeltr konungr Jóta (réð Hollseta hræðir) hraust gengi þér drengja.	húspinga galt, hengja, hrannbáls glötuðr mála
3. Ásbjörn varð, sás orðum illa helt við stilli, (gramr fœðir val víða vigs) í Sarp at stíga; Nereið lét gramr á grimman grandmeið Sigars fjanda,	4. Máttit öld, þás ótta ógnfýstr konungr lýsti, (hljóp) fyr hilmis vópnum (herflótti) bý verja.
	5. Nú 's, auðsendir, undir allr Nóregr þik fallinn, þin liggir gipt á grœnu (goðs ráð es þat) láði.

Þórarinn stutfeldr.

Íslandsk skjald, 12. árh.

1. Stutfeldardrápa (o. 1120).

1. Dreif til handa herr framr gramr	hollr hauksnjöllum hvaðanæva svá,
--	--------------------------------------

3. Ásbjörn, sás helt illa orðum við stilli, varð at stíga í Sarp; gramr fœðir víða vigs val; gramr lét hengja Nereið á grimman grandmeið Sigars fjanda; hrannbáls glötuðr galt húspinga mála = *Ásbjörn, som kun ilde holdt sine ord mod kongen, måtte styrte sig i Sarpen; kongen fæder raven videnom; fyrsten lod Nereið hænge i den grumme galge; manden måtte undgælde for sine taler på hus-møderne.*

4. Öld máttit verja bý fyr hilmis vópnum, þás ógnfýstr konungr lýsti ótta; herflótti hljóp = *Folkene kunde ikke forsvare byen mod kongens våben, da den kampophidsede konge viste frygt; hæren løb og flygtede.*

5. Auðsendir, nú 's allr Nóregr fallinn undir þik; þin gipt liggir á grœnu láði; þat es goðs ráð = *Gavmilde fyrste, nu er hele Norge i din magt; din lykke hviler over(?) det grønne land; det er guds vilje.*

1, 1. Framr hollr herr dreif svá hvaðanæva til handa hauksnjöllum gramr, sem hófðu rétt frétt konunga kyn fyrr í för margspökum Kraka = *En*

sem fyrr í för
frétt höfðu rétt
konunga kyn
Kraka margspökum.

þótti Þrœnda
þar lands sem hvar
yfirmaðr jöfurr
alls herjar snjallr.

2. Svá kom fylkis
framt lið saman
margspaks mikit,
mildingi vilt,
at skip við sköþ
skarþögr of lög
hreins göðs heðan
hnigu, sex tigr.

4. Bað gramr guma
gunnhagr draga
byrvarga á hjarg
blásvarta tvá,
þás í reipum
ramdýr þrama
sigu fyr hellis
hliðdyrr með lið.

3. Óðu at Engla
ættjörðu þörð
skaplig skipa
skafin vestr of haf;

5. Ey mun uppi
Endils, meðan stendr
sólborgar salr,
svörgæðis för;

dygtig, trofast hæf samledes således allevegne fra for den høgemodige konge, som man rigtig har hørt at kongebårne mænd fulgte fordums den meget kloge Krake.

2. Svá mikil kom saman framt lið margspaks fylkis, vilt mildingi, at skarþögr skip, sex tigr, hnigu heðan of lög við sköþ hreins göðs = *Den meget kloge konges dygtige mandskab, ham hengivent, samledes i et så stort antal, at de smukt byggede skibe, 60, styrede herfra over søen ifølge den rene guds styrelse.*

3. Skaplig, skafin þörð skipa óðu vestr of haf at ættjörðu Engla; snjallr jöfurr Þrœnda þótti þar lands sem hvar yfirmaðr alls herjar = *De smukke glatte stavne vadede vest over havet til Anglernes øtlande; Trøndernes modige fyrste ansås der som andre steder som fortrinligere end nogen anden.*

4. Gunnhagr gramr bað guma draga tvá blásvarta byrvarga á hjarg, þás þrama ramdýr sigu í reipum með lið fyr hliðdyrr hellis = *Den kampkyndige konge bød sine mænd at trække to kulsorte skibe op på klippen, da skibene gled med krigsmænd i tove ned foran hulens indgang.*

5. Ey mun för Endils svörgæðis uppi, meðan sólborgar salr stendr; þú hefr þvegizk í vatri Jörðáni, vegsamr gnýstærir gráns geirs = *Altid*

þú hefr í váttri,
vegsamr, þvegizk,
geirs gnýstærir,
gráns, Jórðáni.

glaðr kviksettra,
á skinn æva
Yggs fjöldyggra
sól svangæli
siklingr an þik.

6. Varðir, Hqrða
hvatr fylkir, at
grqf golli lofs

7. Herr hauksnqrum
harðmóðigr varð.

2. Lausavisur (o. 1120).

1. Hykk at hér megi þekkja
heldr i stuttum feldi
oss, en ek læt þessa
óprýði mér hlýða;
værir mildr, ef mæra
mik vildir þú skikkju
(hvat hafim heldr an tqtra),
hildingr, muni vildri.

2. Þú vændir mér, Þrönda
þengill, ef stef fengak
frænda Serks at fundi,
folkrakkr, gefa nakkvat;
lézt, at Hákon hétí,
hildingr enn fé mildi,
(enn samir mér at minnask)
mqrstrútr (á þat qorva).

vil krigernes tog mindes, sálænge himlen står; du har badet dig i den våde Jordan, hæderfulde kriger.

6. Hvatr fylkir Hqrða, varðir, lofs glaðr, golli grqf kviksettra; æva skinnu sól á fjöldyggra Yggs svangæli an þik, siklingr = *Hördernes raske fyrste, du skænkede, ryglad, guld til helgeners grave; aldrig skinner solen på en bedre kriger end dig konge.*

7. Harðmóðigr herr varð . . . hauksnqrum = *Den modige hær blev . . . den raske.*

2. 1. Hykk, at hér megi þekkja oss í heldr stuttum feldi, en ek læt þessa óprýði hlýða mér; værir mildr, hildingr, ef þú vildir mæra mik muni vildri skikkju; hvat hafim heldr an tqtra = *Jeg ved, at man kan her se mig i en temlig kort skindkappe, men jeg erklærer, at denne mangel på pynt passer mig; du vilde være gavmild konge, hvis du vilde pryde mig med en kappe, der var en smule bedre; alt vil jeg hellere have end pjalter.*

2. Folkrakkr þengill Þrönda, þú vændir gefa mér nakkvat, ef fengak stef at fundi frænda Serks; lézt, enn fé mildi hildingr, at Hákon hétí mqrstrútr; enn samir mér at minnask qorva á þat = *Tröndernes kampdjæreve*

3. Fullviða hefr fræðum Fjoruskeifr of her veifat lystr ok leiri kastat lastsamr ara ens gamla;	ok vant eina króku orðvandr á Serklandi (Skeifr bart Høgna húfu hræddr) varliga brædda.
--	--

Þórvaldr blönduskáld.

Íslandsk skjald, 12. árh.

1. Sigurðardrápa.

1. Konungr heill ok svá snjallir sóknorr, við lof gorrvan óð hafa menn i munn minn, húskarlar þinir.	2. Gollstriðir verpr glóðum, gefr auð konungr rauðan, (óþjóðar bregðr eyðir) armleggs (Grana farmi).
---	---

2. Af et ubestømmeligt digt.

Nú hefk mart í miði greipat	burar Bors, Búra arfa.
--------------------------------	---------------------------

konge, du lovede at give mig noget, hvis jeg fik lavet en vise, når jeg traf Serks søn; du sagde, gavmilde konge, at Hakon hed „fødklump“; end passer det sig, at jeg fuldkommen mindes det.

3. Fullviða hefr Fjoruskeifr veifat lystr fræðum of her ok kastat lastsamr leiri ens gamla ara; ok vant orðvandr varliga brædda eina króku á Serklandi; Skeifr, bart hræddr Høgna húfu = *Tilstrækkelig videnom har Fjöruskæv med lyst svunget sine digte over folk og dadelsyg smidt om sig med den gamle örns skarn (dårlige vers); og du, der bruger onde ord, kunde næppe give én krage føde i Serkland; Skæv, du bar din hjælm med frygt.*

[P.] 1. Sóknorr konungr, heill ok svá þinir snjallir húskarlar; menn hafa í munn óð minn, gorrvan við lof = *Kampráske konge, hil dig og ligeledes dine modige hirdmænd; mændene fører mit digt med rosende indhold frem (vil mindes og fremsige det?).*

2. Gollstriðir verpr armleggs glóðum; konungr gefr rauðan auð; eyðir óþjóðar bregðr farmi Grana = *Den gavmilde fyrste udslynger guldringe; kongen bortskænker det røde guld; ransmændenes udrydder uddeler guld.*

2. Nú hefk greipat mart í miði burar Bors, Búra arfa = *Nu har jeg nedlagt meget i digtet.*

Ingimundr Einarsson.

Íslandsk præst, 12. árh.

Lausavísur.

- 1 (1191). Fingr eru þrir af þeiri, breiðan vøll ok búðir
þó skyldu mun fleiri banna skógarmanni;
sundr á sælings hendi þar riðr mætr at móti
(slikt 's þoggr mikill), þoggnir. (malmrýri telk skýran
orðinn) allrar ferðar
2. Hallr villat frið fullan, Odda sonr í broddi.
ferr Hafliði at verja

Þórgils Oddason.

Íslandsk hövding, d. 1151.

Lausavísa.

- Munat óss vita ósum (þat segik golls ens gjalla
arnsprengjandi lengi Gerðr) þinglogi verða.

[I.] 1. Þrir fingr eru þoggnir af þeiri, — slikt 's mikill þoggr —, þó skyldu mun fleiri sundr á hendi sælings = *Tre fingre er huggede af den (hånd) — slikt er et stort tab —; der skulde dog helst været flere huggede itu på høvdingens hånd.*

2. Hallr villat fullan frið; Hafliði ferr at verja skógarmanni breiðan vøll ok banna búðir; mætr Odda sonr riðr þar at móti í broddi allrar ferðar; telk malmrýri orðinn skýran = *Hall vil ikke fuld fred; Hafliðe står i begreb med at væрге den brede (ting)slette for skovgangsmanden og formene ham boderne; Odds udmærkede søn rider imod ham i spidsen for den store skare; jeg siger, at krigeren har vist sig forstandig.*

[Þ.] Arnsprengjandi munat verða lengi þinglogi óss vita ósum; þat segik, Gerðr ens gjalla golls = *Krigeren skal ikke længe udeblive fra møde med mændene; det siger jeg, kvinde.*

Þórðr Rúfeyjaskáld.*Ísländsk skjald, 12. árh.***Lausavísa.**

Metin es marka tveggja,
 mér þætti, svartleggja,
 góð, ef grunlaus væri,
 gezk vildri mér færi,

ok fagslegin fála
 fastleggs virði hála
 semði sjá fyr kvæði;
 sleppr mǫrgum fullræði.

Íngimarr af Aski.*Nordmand, 12. árh.***Lausavísa (1134).**

Flögð hvøttu mik
 til Fyrileifar;
 æ vask ófúss,
 til orrostu;

mik bitu þrvar
 af almboga;
 munk aldri
 á Ask koma.

[Þ.] Svartleggja es metin tveggja marka; mér þætti góð, ef væri grunlaus; færi gezk mér vildri; ok sjá fagslegin fála semði hála fastleggs virði fyr kvæði; fullræði sleppr mǫrgum = *Den sortskaftede vurderes til to mark; jeg fandt behag i den, hvis den var uden fejl; ingen synes mig mere tiltalende; og denne smukt hamrede økse vilde i høj grad passe manden (mig) for digtet; men mange går glip af hvad de havde fortjent.*

[Í.] Troldene fik mig til Fyrileif; altid var jeg uvillig til den kamp; mig bed pilene fra almbuen; aldrig kommer jeg mer til Ask.

Sigurðr slembidjákn.*Norsk kongesön, d. 1139.***Lausavísa (1138—39).**

Gótt vas í gamma,
es glaðir drukkum,
ok glaðr grams sonr
gekk meðal bekkja;

vasa þar gamans vant
at gamandrykkju;
þegn gladdi þegn
þar lands sem hvar.

Ívarr Ingimundarson.*Íslandsk skjald, 12. árh.***Sigurðarbólkr (o. 1140).**

1. Óx í æsku
við Aðalbrikti.

hers oddviti
helga dóma.

2. Vann Róms gøtu
ræsir Þrændra
fæti farna,
sás frama drýgði;
sótti síðan,
ok syndum hrauð,

3. Sótti breiða
borg Jórsala
orr oddviti
út í lundum,
áðr í vatni,
þats vígði goð,

[S.] *Det var behageligt i gammen, hvor vi drak glade, og kongens glade søn (jeg) gik mellem bænkene; der manglede ikke moro ved de morsomme drikkelag; den ene glædede den anden dér som alle andre steder.*

[Í.] 1. *Han (Sigurd) voksede op i sin ungdom hos Adalbrikt.*

2. *Trøndernes fyrste, som udførte bedrifter, vandrede på sin fod til Rom; hærføreren besøgte siden hellige domme og befriede sig for synder.*

3. *Den raske fyrste besøgte den brede Jorsalborg langt ude i landene, før Sigurd tøde synderne af sig i det vand, som gud havde viet.*

Sigurðr af sér synðir þvægi.	sóknar hvattir Fóstra — — — — — — rufu.
4. létu síðan súðvigg búin, æstisk ægir, útan ór Grikjum; sótti Frakka fremðar ræsir, áðr Saxa sjöt Sigurðr kannaði.	7. Sótti síðan Sigurðr ór eyjum dýrr at rjóðum Dávið konung; vas með visa Viljams bani fleinþingasamr fimm misseri.
5. Helt snarr konungr snekkju einni vígligr of ver vestr í eyjar.	8. Þótti dýrum Dáfinns liðum engr maðr kominn æðri þangat; bætti visi verðungar lið; hafði ungr konungr almannalof.
6. Vas með jarli afkárlyndum vargs verðgjafi vestr í eyjum, unz siklingar	

4. *Derpå rustede de deres skibe — havet brusede — ude fra Grækenland; den dygtige konge besøgte Frankerne, før Sigurd besøgte Sakserne.*

5. *Den raske konge, tapper af udseende, styrede én snekke over havet vestpå til Øerne (Orknøerne).*

6. *Krigeren opholdt sig hos den hårdsendede jarl vesterpå i øerne, indtil fyrsterne, ophidsede til kamp, dræbte Fostre.*

7. *Den herlige Sigurd søgte siden fra øerne til kong David for at rådføre sig med ham; Viljams banemand, den kamplystne, opholdt sig 5 vintre hos kongen.*

8. *David's udmærkede mænd fandt ikke, at nogen ypperligere mand var kommen derhen; fyrsten hædrede hirdskaren; den unge konge vandt alles ros.*

9. Ól hertogi hrafna i fjórðum, skulfu skeyti, i Skota blóði, þars fyr jöfri, austan komnum, morðáls metendr merki bóru. 10. Bar Sigurði sigr at hendi ór orrostu inn frá Stauri. 11. Háði hilmir hervig fjogur skýrstr at öllu i Skota veldi. 12. Gerðu skirslu of skjöldungs kyn fimm byskupar, þeirs framast þóttu;	svá bar raunir, at ríks konungs þess vas ens milda Magnús faðir. 13. Tóku við mildum Magnús syni Hörðar ok Sygnir at Harald fallinn; sórusk margir menn á þingi buðlungs syni i bróður stað. 14. Risu við visa vestan komnum Þrændr ok Mörir, þeirs þrifum nittu; brugðusk hólðar i huga sínum mensku mildum Magnús syni.

9. Hærfæraeren nærede ravnene med Skotternes blod i fjordene, — pilene fløj, — der hvor krigerne førte fanerne frem foran den østfra komne fyrste.

10. Sigurd fik sejr i kampen inden for Staur.

11. Fyrsten, dygtig i alle hensesder, havde fire kampe i Skotland.

12. Fem bisper, som ansås for de ypperste, foretog gudspræven med hensyn til kongens slægt; præven blev, at Magnus bevistes at være fader til den mægtige, gavmilde konge.

13. Hörder og Sogninger tog Magnus' gavmilde søn til konge efter Haralds fald; mange mænd svor kongens søn på tinge, at de skulde være ham som brødre.

14. Trønder og Mörer, som ikke brød sig om deres trivsel, rejste sig imod den vestfra komne fyrste; mændene svigtede i deres sind den dåd-kraftige søn af Magnus.

15. Drifu til reipa
í rotuveðri,
reyndir at risnu,
ræsis þegnar;
urðu seggir
segls at gæta
þá vas svalt á sæ,
en sumir jósu.

16. Skók veðrvita
í vótum byr,
golli glæstan,
of grams skipi;
klökkar urðu,
en konungr stýrði,
snekkju sneisar
of Sigurði.

17. Hratt hvast skipi
í hvøtu veðri
røst riðandi,
rammir straumar;
festu seggir
snekkju langa

kynstórs jøfurs
við Kalmarnes.

18. Sér framliga
friðar leitaði
ilrjóðr ara
við Jóta gram.

19. Mætti Vinðum,
sás vega þorði,
sóknðjarfr Sigurðr
suðr við Erri.

20. Hrauð ungr konungr
átta snekkjur,
vargr gein of val,
Vinða ferðar;
hné fyr eggju
óþjóðarlið.

21. Enn lét aðra
austr fyr Mæri
gramr geirþorinn
gunni háða;

15. *Fyrstens mænd, prøvede i dygtighed, samledes til tovene i det stormende regnvejr; nogle måtte passe på sejlet, medens andre øste; da var det køligt på søen.*

16. *Den guldprydede vejrfløj på kongens skib rystede i den våde bøl; snekkens stavne var ved at svigte over Sigurd, men kongen styrede.*

17. *Den bølgende malstrøm, de stærke strømme, førte skibet kraftig frem i den skarpe vind; mændene fæstede den ætstore konges lange snekke ved Kalmarnes.*

18. *Krigeren søgte med held fred for sig hos Jydernes konge.*

19. *Den kampjærve Sigurd, som turde kæmpe, mødte Venderne sydpå ved Ærø.*

20. *Den unge fyrste ryddede Venderskarens otte snekker; ulven gæbde over de faldne; røverbanden faldt for sværdseggene.*

neytti vápna,
þás Vinðr hnigu,
orr oddviti
ðöru sinni.

22. Vann í elfi,
þars jöfurr barðisk,
fang folkstara,
til fǫðurleifðar;
skulfu skeyti,
skot mögnuðusk;
hnigu hringviðir
hvárta tveggju.

23. Vann leyfðr konungr
af liði Þóris
þriu skip hroðin
í þeiri fǫr;
settu undan
Óláfs liðar,
þeirs ór elfi
eltir vǫru.

24. Helt á Lista
lofðungr skipum
orr fyr Agðir
austan af Nesjum;
hné hersa kyn,
herr vas í landi,
brunnu byggðir
fyr buðlungi.

25. Dreif til skógar
fyr skjöldungi
landmanna lið,
þars logar brunnu;
vǫkðu drengir
með dǫrr roðin
blóð Benteini,
áðr bana fingi.

26(?). Fátt eitt fylgir
furu háleyskri,
svipar und segli
sinbundit skip.

21. Atter havde den kampdjærve konge en anden kamp østfor Møre; den raske hærfører brugte sine våben anden gang, da Venderne faldt.

22. I elven, hvor kongen kæmpede for at få sin fædrearv, skaffede han raven bytte; pilene fløj, skuddene var kraftige; krigerne faldt på bægge sider.

23. Den lovpriste konge ryddede på det tog tre skibe af Tores flåde; Olavs mænd, som blev drevne ud af elven, undflygtede.

24. Den raske fyrste styrede sine skibe mod Lister øst fra Nesjar forbi Agde; herserne faldt, der var hær i landet; byggerne brændtes af kongen.

26. Bønderskaren flygtede til skovs for fyrsten, hvor flammerne brændte; mændene med de blodige sværd bragte Benteins blod til at flyde, før hen døde.

26(?). Kun få kan følge den hålejske fyr; det senebundne skib stryger fremad under sejlet.

27. Þann vas enn næsta
naðra deyði
hugfullr konungr
með Háleygjum;
olli falli
feðga þriggja
ulfs angrtopuðr
út i Vógum.

28. Þat vas et næsta
norðr i Vógum
vápna skipti,
es Viljalnr fell.

29. Mætti síðan
suðr við Byrðu
gramr gunnþorinn
Glæsirófu;
olli stillir
Styrkårs bana;
þar þenþiðurr
blóðga vængi.

30. Veitti vísi
fyr Valsnesi
sókn snarpliga
Svina-Grimi;
hann lét missa
mildings nefa
hægri handar,
áðr hjaldr lykisk.

31. Mætti Finni
fremðar gjörnum
orr oddviti
austr á Kvildrum;
létu nýtan
naddveðrs boða
Ulfs arfþega
öndu tyna.

32. Vann fyr Mæri
mildingr tekinn
Hedin með höndum
ok hans liða;

27. Den følgende vinter opholdt den modige konge sig hos Hålg-erne; krigeren voldte en faders og to sønners død ude i Vågan.

28. Det næste våbenskifte nord på i Vågan var det, da Viljalm faldt.

29. Siden mødte den kampmodige konge Glæsirova syd på ved Byrða; fyrsten voldte Styrkårs død; raven fik sine vinger blodige.

30. Fyrsten angreb kraftig Svine-Grim foran Valsnes; han lod kongens slægtning miste sin højre hånd, før kampen sluttede.

31. Den raske hærfører mødte den dådhigende Finn østpå på Kvildre; de lod den dygtige kriger, Ulvs søn, miste livet.

32. Fyrsten tog Hedin og hans mænd tilfange foran Møre; han betalte Kalv kringløje meget stærkt hans fjendskab.

hann lét Kalfi
kringluauga
heldr harðliga
heiptir goldnar.

bjósk með hönnum
til herfarar
margs andvani
Magnús konungr.

33. Herskildi fór
harri Sygna
alt et ýtra
eyjar ok strandir.

36. Helt þrim tögum
þjóðnýtr konungr
snekkjum sunnan
við sókn búinn;
uggðu lýðir
lið Sigurðar,
lék skjöldr við skjöld
á skipum vísa.

34. Séa knátti þar
fyr Sigurði
bitra branda,
brynjur hoggnar,
skarða skjöldu,
skopt blóðroðin,
veðrblásin vé
of vegndum.

37. Fóru leyfðir
með liði miklu
Haralds hróðrsynir
herstefnu til;
þás at mildum
Magnús syni
atróðr á sæ
Ingi kníði.

35. Fýstisk sunnan
Sigurðr á lesti
með litit lið
lond at sækja;

33. *Sogningernes fyrste drog med hærskjold overalt i de ydre egne, over øer og kyster.*

34. *Der kunde man hos Sigurd se hvasse sværd, brynjer flængede, skjolde skårede, spyd blodige, de vindsvulmende faner over de kæmpende.*

35. *Endelig vilde Sigurd, sin lille skare uagtet, drage sydfra for at erobre landet; Magnus konge, berøvet meget, beredte sig til at tage med ham.*

36. *Den fortræffelige konge, rede til kamp, styrede med 30 snekker sydfra; mændene frygtede Sigurds mandskab; skjold spillede mod skjold på kongens skibe.*

37. *Haralds udmærkede lovpriste sønner kom med en stor skare til kamp, da Inge på sænen foretog angrebet på Magnus' gavmilde søn.*

38. Hraut í stöngum, þars hildingar við vig vanir vápna neyttu; friðr slitnaði frænda á millum, guðr geisaði, gekk hildir saman. 39. Stunðu seggir, stól roðnuðu, skaut bjartr konungr bóðum höndum; hørd spjót bitu, benjar sviddu, herskip hruðusk hvárta tveggju. 40. Flugu hundruðum herstefnu til sárgögl of sæ, sveita at drekka;	eyddu oddar jöfurs fulltrúum, morð miklaðisk, þás Magnús fell. 41. Flyðu Jótar átján skipum, þeirs Sigurði sunnan fylgðu; raufsk ræsis lið, þás ríkr konungr, vanr vásforum, vápna neytti. 42. Hrauzk und jöfri, austan komnum, bitu slög suðræn, snekkja með stöfnum, þás skjöldungs sonr af skipi sinu sóknferr á sæ sunds kostaði.

38. *Fanestængerne bragede, hvor kongerne, øvede i kamp, brugte våben; freden brødes mellem frænderne; kampen rasede; de angreb hinanden.*

39. *Mændene stønnede, stålene rødfarvedes; den lyse konge skød med bægge hænder; de hårde spyd bed, sårene sved, krigsskibene ryddedes på begge sider.*

40. *Hundreder af ravne fløj over søen til kampen for at drikke blod; oddene dræbte kongens fuldtro mænd; kampen var stærk, da Magnus faldt.*

41. *Jyderne, som havde fulgt Sigurd sydfra, flygtede med 18 skibe; kongens hær splittedes, da den mægtige konge, vant til strabadser, brugte sine våben.*

42. *Snekken med fyrsten, kommen fra øst, ryddedes fra stavn til stavn; — de syðrøne våben bed, da fyrstens kampdygtige søn sprang af sit skib og prøvede svømning i søen.*

<p>43. Varð á vatni vikingr tekinn, sás manna vas mestr fullhugi.</p>	<p>jǫfurs óvinir, ýta dróttinn; bað fyr brögnum bǫðfrækn jǫfurr, þeims vellskata veittu þislir.</p>
<p>44. Þat telk illa, es jǫfurr skyldi kynstórr koma i kvalar slikar; tekr Sigurði siðan engi maðr rǫskvari of meðalkafla.</p>	<p>46. Frák at léti líf sitt konungr, þás saltara sungit hafði; vildi ganga gramr til skriptar, en því þjóðkonungr þeygi náði.</p>
<p>45. Sǫng saltara, meðan Sigurð þindu</p>	

43. *Vikingen, som var den modigste af alle, blev tagen til fange i vandet.*

44. *Det erklærer jeg for en ulykke, at den ætstore konge skulde lide en sådan pinsel; herefter vil ingen, kækkere end Sigurd, omfatte sværd-fæstet.*

45. *Mændenes konge sang psalteriet, medens kongens fjender pinte ham; den kampjærve konge bad for mændene, dem som lod ham pinslerne vederfares.*

46. *Jeg har hørt, at kongen lod sit liv, da han havde sunget psalteriet; kongen ønskede at måtte gå til skrifte, men det opnåede folk kongen ikke.*

Kolti enn prúði.

Íslandsk skjald, 12. árh.

Ingadrápa (o. 1140).

1. Unnuð austr fyr Mynni oddhrið, ok, brátt síðan, hilmir, fekk, und hjalmi, hrafns verðar lið sverðum; lögðuð ér, en eirar orr synjaðir brynju, ungr varðir þú þengill þitt land, saman randir.	Sundr klauf siklingr Þrœnda sóknfúss, an Magnúsi þér feksk hölfu hæri herskriptr, jöfurr, gipta.
2. Fyrr lá hans, an harri hringmildr þaðan vildi, verðung ǫll á velli. Vígfinnr konungr himni	3. Lýsa munk, hvé ljósa laut hrafn i ben Gauta; orn fylдит sik sjaldan, sárisa rauð vísi; goldit varð, þeims gerðu glaumherðöndum sverða (raun 's at ríki þínu) róg, á Krókaskógi.

1. Hilmir, unnuð brátt síðan und hjalmi oddhrið austr fyr Mynni, ok lið fekk sverðum hrafns verðar; ér lögðuð saman randir, en synjaðir orr brynju eirar; ungr þengill, þú varðir land þitt = *I haude, konge, hjælmbedækket, kort efter en kamp øst for Mynne, og hæren skaffede ravneseade tilveje med sværdene; du lagde skjoldene sammen (begyndte kampen), og nægtede rask brynjen fred; unge fyrste, du værgede dit land.*

2. Fyrr lá ǫll verðung hans á velli, an hringmildr harri vildi þaðan — Vígfinnr konungr himni (*stef*) — Sóknfúss siklingr Þrœnda klauf herskriptr sundr; þér feksk hölfu hæri gipta, jöfurr, an Magnúsi = *För lå hele hans hird på marken, end den gavmilde konge (Magnus) vilde bort derfra — Den kampflinke konge . . himlen —; Trøndernes kampvillige fyrste kløvede skjoldene; du fik dobbelt så stor en lykke, konge, som Magnus.*

3. Munk lýsa, hvé hrafn laut i ljósa ben Gauta; orn fylдит sik sjaldan; vísi rauð sárisa; varð goldit á Krókaskógi sverða glaumberðöndum, þeims gerðu róg; raun 's at ríki þínu = *Jeg vil fortælle, hvorledes ravnens stak hovedet ned i Gøternes klare sår; örnen møttede sig ofte, kongen rødfarvede sværdene; de krigere, som foranstaltede ufreden, fik løn som forskyldt på Krokaskov; bevistlig er din magt.*

4. Rauðri dreif, þás rjúfa réð öld fyr gram skjöldu, mjöll, áðr Magnús felli morðgjarn, þrumu jarna; harmar engr, þvit Ingi átt ráða vel láði (ðökk fell drjúgt á skokka) dráp Sigurðar (vápna).	5. Syndi sjalfr at landi, snjallr en þú brátt allri (vel of hrósak því) vísi, valkøstr, munins føstu; ulfs þornum varð (jarna) einkar tíðr i viðu (borð ruðu frægir fyrðar) fundr Langeyjarsundi.

Bøðvarr balti.

Islandsk skjald, 12. árh.

Sigurðardrápa (o. 1150).

1. Nú skal lýst, hvé Lista læskjarr konungr (harra gerðisk afreks orða efnd) þins fòður hefndir;	létuð (hjalms) at holmi (hrið spurðisk sú viðá), ofkúgi dó jøfra, allvaldr Sigurð falla.

4. Rauðri jarna þrumu mjöll dreif, áðr morðgjarn Magnús felli, þás öld réð rjúfa skjöldu fyr gram; engr harmar dráp Sigurðar, þvit átt vel ráða láði, Ingi; vápna ðökk fell drjúgt á skokka = *Det røde blod strømmede, før den kampbegærlige Magnus faldt, da mændene klævede skjoldene for kongen; ingen sørger over Sigurd (slemmes) drab, ti du har fuld ret til at styre landet, Inge; blodet faldt i mængde på skarerne.*

5. Sjalfr valkøstr syndi at landi, en þú brátt, snjallr vísi. allri føstu munins; vel of hrósak því; ulfs þornum varð fundr i viðu Langeyjarsundi einkar tíðr; frægir fyrðar ruðu borð jarna = *Selve valdyngen svømmede i land, og du, modige konge, gjorde ende på ravnens hele sult; godt roser jeg det; ulvene blev særdeles glade ved mødet i det vide Langø sund; de berømte mænd rødfarvede skjoldene.*

[B.] 1. Nú skal lýst, hvé hefndir fòður þins, læskjarr konungr Lista; efnd afreksorða harra gerðisk; allvaldr, létuð Sigurð falla at holmi; ofkúgi jøfra dó; sú hjalms hrið spurðisk viðá = *Nu skal det fortælles, hvorledes du hævnede din fader. Listers svigløse konge; kongens dådlovede ord gik i opfyldelse; konge, du lod Sigurd falde ved holmen; han, som truede kongerne, døde; den kamp er videnom bekendt.*

2. Magnús varð, at morði,
 málsnjallr í bõð falla,
 réð fyr ræsis dauða
 ríkr þjóðkonungr slikum;
 meir rak þik til þeira,
 þreksterkr konungr, verka,
 flagðs hest hafð flestan
 fylðan, nauðr an skyldi.

3. Þar féll alt ok orvir,
 ulfr rauð á her dauðum
 teðr, i tognings veðri
 tveir jofrar lið þeira.

4. Alls engi verðr Inga
 undir sólar grundu
 bõðvar hvatr né betri
 bræðr landreki æðri.

Rognvaldr jarl kali Kolsson.

Orknøsk jarl og skjald, d. 1158.

Lausavísur.

1. Tafl emk orr at efla,
 iþróttir kank niu,
 týnik trauðla rúnium,
 tíð er bók ok smiðir,

skriða kank á skiðum,
 skýtk ok ræk, svát nýtir;
 hvártveggja kank hyggja:
 harpslött ok bragþóttu.

2. Málsnjallr Magnús varð falla í bõð, ríkr þjóðkonungr réð fyrir slikum dauða ræsis at morði; nauðr rak þik, þreksterkr konungr, til þeira verka meir an skyldi; hafð fylðan flestan flagðs hest = *Den veltalende Magnus måtte falde i kampen; den mægtige folkekonge rådede for denne konges død i kampen; nødvendigheden drev dig, kraftige konge, til den gærning mere end det burde være; du har møttet mangen en ulv.*

3. Þar féll alt lið þeira ok orvir tveir jofrar í tognings veðri; ulfr rauð teðr á dauðum her = *Der faldt hele deres (de 2 kongers) hær og de 2 raske fyrster i kampen; ulven rødfarvede sine tænder i de faldnes lig.*

4. Alls engi bõðvar hvatr landreki verðr æðri né betri bræðr Inga undir sólar grundu = *Slet ingen kamprask konge bliver ypperligere eller bedre end Inges broder under himlen.*

[R.] 1. *Jeg er rask til at spille tavl, — jeg kan 9 idrætter —, jeg glemmer næppe runerne, til bog og smedearbejde er jeg vant; jeg kan løbe på skier, jeg skyder og ror til husbehov, og jeg forstår at slå harpen og lægge en vise.*

2. Vér höfum vaðnar leirur vikur fimm megingrimmar; saurs vara vant, er vörum, viðr, í Grímsbø miðjum; nú 'r þats mós of mýrar meginkátliga lötum branda elg á bylgjur Björgynjar til dynja.
- 4 (1136). Sextán hefik sénar senn með topp í enni jarðir, elli firðar, ormvangs saman ganga; þat þorum vér vitni, vestr at hér sé flestar (sjá liggur út við élum ey) kollóttar meyjar.
3. Hér hefik hávan reistan harðgeðjuðum varða Dolls í dökkum helli draugs; leitak svá bauga; eigi veitk, hverr ýtir unnskiða ferr síðan langa braut ok ljóta leið of vatn et breiða.
- 5 (1136). Liggja sék á leggjum (láss bannar þér rásir) kveldforlustum karli (Kúgi) járn en bjúgu; eigið aldri Kúgi (aptr munt settr af prettum) nauðr er at nýta eiða, náttþing ok halt sáttir.

2. Vér höfum vaðnar leirur megingrimmar fimm vikur; saurs vara vant viðr, er vörum í miðjum Grímsbø; nú 'r þats lötum branda elg dynja meginkátliga á bylgjur of mós mýrar til Björgynjar = *Vi har i 5 uger vadet i et frygteligt lerælte; der manglede ikke smuds, hvor vi var midt i Grimsby; nu sker det, at vi lader med overvættets glæde skibet suse ud på bølgerne på havet ad Bergen til.*

3. Hér hefik reistan harðgeðjuðum hávan varða í dökkum helli Dolls draugs; leitak svá bauga; eigi veitk, hverr ýtir unnskiða ferr síðan langa braut ok ljóta leið of vatn et breiða = *Her har jeg rejst for ufortrødne mænd en høj varde i spøgelse Dolls mørke hule; således søger jeg efter ringe; jeg ved ikke, hvilken søfarer herefter drager den lange vej og stygge vej over det brede vand.*

4. Hefik sénar sextán ormvangs jarðir, elli firðar, með topp í enni ganga senn saman; þat vitni þorum vér, at hér vestr sé flestar kollóttar meyjar; sjá ey liggur út við élum = *Jeg har set 16 kvinder; fjærnt fra alderdommen, med top i panden, gå samlede; det vidnesbyrd har vi aflagt, at her vesterpå er kvinder uden hovedpynt i størst antal; denne s ligger ud i mod (udsat for) alle byger.*

5. Sék en bjúgu járn liggja á leggjum kveldforlustum karli; láss bannar þér rásir, Kúgi; eigið aldri náttþing, Kúgi, ok halt sáttir; nauðr er at nýta eiða; munt settr aptr af prettum = *Jeg ser de krumme jærn ligge*

- 6 (o. 1145). Aldr hefk frélt þats lóns at leikk við mínar
feldu lautir, hellis Gauta.
faldstall konur allar
(verðrat menja myrðir
mjúkorðr) hofuðdúkum,
nú tér Hlökk of hnakka
haukstrindar sér binda
(skryðisk brúðr við bræði
bengagls) merar tagli.
- 7 (1148). Hengik hamri
kringðan
hanga (réttum) tangar
(Grimnis sylg) á galga
ginnungs brúar linna;
svá hefr glóraddar gladdan,
gaglfellis, mik þella,
- 8 (1148). Brast, þás bæði lesti
(bauð hrönn skaða mǫnnum),
sút fekk veðr et váta
vífum, Hjólþ ok Fifu;
sék, at sjá mun þykkja
snarlyndra fǫr jarla
(sveit gat vás at visu
vinna) hǫfð at minnum.
- 9 (1148). Skikkik skinnfeld
hrokkinn
(skraut 'r mitt afarlítit),
stórr 'r sás stendr of órum
stafnvǫllr yfirhǫfnum,

på den aftenvandrende mands lægge; låsen forhindrer dig nu i at rende, Kuge; du skal aldrig holde nattetævner, Kuge, og hold ethvert forlig; det er nødvendigt at holde sine eder; du vil blive hindret i dine rænker.

6. Aldr hefk frétt þats allar konur feldu faldstall hofuðdúkum — menja myrðir verðrat mjúkorðr —, nú tér haukstrindar Hlökk binda merar tagli of hnakka sér; brúðr skryðisk við bræði bengagls = *Alltid har jeg hørt, at alle kvinder har omviklet deres hoved med hovedduge — manden (jeg) vil ikke bruge bløde ord —; nu binder kvinden en hoppers hale om sin nakke; og det pryder hun sig med overfor krigeren (mig).*

7. Hengik hamri kringðan ginnungs brúar linna á hanga-galga tangar; réttum Grimnis sylg; svá hefr hellis Gauta glóraddar þella gladdan mik, at leikk við mínar gaglfellis lóns lautir = *Jeg hænger den ved hammeren buede ring på den nedhængende hånd; jeg gør et lige vers; således har kvinden gjort mig glad, at jeg leger med mine fingre.*

8. Brast, þás bæði lesti Hjólþ ok Fifu; et váta veðr fekk vífum sú; hrönn bauð mǫnnum skaða; sék, at sjá fǫr snarlyndra jarla mun þykkja hǫfð at minnum; sveit gat at visu vinna vás = *Det bragede, da både Hjælp og Fifa forliste; det våde vejr skaffede kvinderne sorg; bølgen bød mændene skade; jeg ser, at denne den rasksindede jarls (min) rejse vil blive mindet; skaren måtte tilvisse udholde strabadser.*

nærgis enn af úrgum
álvangs mari gongum,
brim rak hest við hamra
húns, skrautligar búnir.

10 (1148). Dúsið ér, en Ása
— atatata — liggr í vatni,
hutututu — hvar skalk sitja?
(heldr er mér kalt) við eldinn.

11 (1148). Ala kvezk Einarr vilja
engan Rognvalds drengja
(mér fellr Gauts á góma
gjalfr) nema jarlinn sjalfan;
veitk at vazk í heitum,
var hann þekkr firum ekki,

inn gekk ek þars brunnu
eldar sið á kveldi.

12 (1148). Skelk aflar Sif silkis
svinn at umbúð minni;
hlær stórum mun meira
mær an fallit væri;
fár kann jarl, en árla
qrlyndr, séa gørla,
hlunns drók eik af unnum
áðr, í fiskivøðum.

13 (1148-49). Lætr of qxl, sás
útar,
aldrøenn, stendr á tjaldi,

9. Skikkik brokkinn skinnfeld — skraut mitt er afarlitit — stórr er stafuvøllr, sás stendr of órum yfirhøfnum, nærgis enn gongum skrautligar búnir af úrgum álvangs mari; brim rak húns hest við hamra = *Jeg ifører mig en rynket skindkappe — min pryð er særdeles ringe —, bølgerne går højt, hvorunder vore kapper er begravede, -- når vi end atter går prægtigere klædte op af det våde skib; brændingen drev skibet mod klipperne.*

10. *Ja, I har det varmt og godt nok ved ilden, medens Asa — atatata — ligger i vandet; hutetu — hvor skal jeg sidde? — jeg fryser jammerlig.*

11. Einarr kvezk engan vilja ala drengja Rognvalds, nema jarlinn sjalfan; mér fellr Gauts gjalfr á góma; veitk at vazk í heitum; hann var ekki firum þekkr; ek gekk inn, þars eldar brunnu sið á kveldi = *Einar siger, at han ikke vil underholde nogen af Røgnvalds folk, medmindre jarlen kommer selv; jeg digter et vers; jeg ved, at han indviklede sig i trusler, han var ikke mændene kær; jeg kom ind, hvor ildene brændte sent om aftenen.*

12. Sif silkis svinn aflar skelk at umbúð minni; mær hlær stórum mun meira, an væri fallit; fær kann gørla séa jarl í fiskivøðum, en áðr drók árla qrlyndr hlunns eik af unnum = *Den kloge kvinde gør nar ad min dragt; kvinden ler (dog) betydelig mere end det vilde være rigtigt; kun få kan sikkert kende en jarl i fiskerdragt, men før trak jeg tidlig rask skibet op af bølgerne.*

13. Aldrøenn sig-Freyr, sás stendr útar á tjaldi vøru, lætr Svølnis slíðrvønd riða ofan of qxl; eigi mun beinrangr ægis blikruðr ganga framar,

sig-Freyr, Svǫlnis, vǫru,
slíðrvönd ofan riða;
eigi mun, þótt, ægis,
orbeiðanda reiðisk,
blikruðr, þóðvar jókla,
beinrangr frammar ganga.

14 (1148-49). Fekk i fylkis
skikkju
fangramliga slangi;
rekkir réð hart at hnykkja
hildingi fémildum;
sterkr var stála-Bjarki,
staka kvóðu gram nakkvat
(afl hefr) eggja skýfli
(orðvandr fyr hyggjandi).

15 (1151). Vist 'r at frá berr
flestum,

Fróða meldrs, at góðu
velskúfaðra vífa
vǫxtr þinn, Bil en svinna;
skorð lætr hár á herðar
haukvallar sér falla
(átgjörnum rauðk erni
ilka) gult sem silki.

16 (1151). Orð skal Ermengerðar
itr drengr muna lengi;
brúðr vill rǫkk, at riðim
ránheim til Jórðáanar;
en er aptr fara runnar
unnviggs of haf sunnan,
ristum heim, at hausti,
hvalfrón til Nerbónar.

17 (1152). Vin bar hvít en hreina
hlaðnipt alindriptar,

þótt reiðisk þóðvar jókla orbeiðanda = *Den gamle kriger, som står derhenne på vort tjeld, lader sværdet svinge ned over skulderen; ikke vil den skævbenede mand gå længere frem, selv om han er vred på krigeren (den angrebne).*

14. Slangi fekk fangramliga i skikkju fylkis; rekkir réð at hnykkja hart fémildum hildingi; stála-Bjarki var sterkr; kvóðu staka nakkvat eggja skýfli gram; orðvandr hefr afl fyr hyggjandi = *Kækelen greb med voldsom kraft i jarlens kappe; han stødte stærkt til den gavmilde fyrste; krigeren var stærk; man sagde, at manden bragte fyrsten noget til at vakle; den ord-ønde har kræfter i stedet for fornuft.*

15. Vist 'r, at vǫxtr þinn, en svinna Fróða meldrs Bil, berr at góðu frá flestum velskúfaðra vífa; haukvallar skorð lætr hár gult sem silki falla sér á herðar; rauðk ilka átgjörnum erni = *Det er sandt, at din vækst, kloge kvinde, bærer fortrinet for de fleste andres af de smukttoppede kvinder; hun lader sit hår, gult som silke, falde ned over sine skuldre; jeg har rødfarvet den griske ørns fod.*

16. Drengur skal lengi muna itr orð Ermengerðar; rǫkk brúðr vill, at riðim ránheim til Jórðáanar; en er unnviggs runnar fara aptr sunnan of haf at hausti, ristum hvalfrón heim til Nerbónar = *Manden (jeg) skal længe huske Ermengerds herlige ord; den kække kvinde vil, at vi skal sejle ud til Jordan; men når søfarerne kommer tilbage over havet sydfra til efteråret, vil vi styre over søen hjem til Nerbon.*

sýndisk fegrð, er fundumk,
ferðum Ermengerðar;
nú tegask öld með eldi
eljunfrækn at sækja
(riða snörp ór sliðrum
sverð) kastala ferðir.

víneik tali mínu,
gæfr vark völsku vífi,
vánarlaust, á hausti;
nú gerik enn, þvit unnum
ættgóðu vel fljóði,
grjót verðr laust at láta
limsett, ara mettan.

18 (1152). Muna munk jól, þaus

ólum

austr, gjaldkera hraustum,
Ullr, at Egða fjöllum,
undleygs, með Sölmundi;
nú gerik enn of önnur
jafnglaðr sem vark þaðra
sverð at sunnanverðum
svarm kastala barmi.

20 (1152). Vón ák út á Spáni,
var skjótt rekinn flótti,
flýði margr af mæði
menlundr, konu fundar;
því erum vér, at vöru
vápnhljóð kveðin þjóðum,
(valr tók völl at hylja)
verðir Ermengerðar.

19 (1152). Unðak vel, þás
vanðisk

21 (1152). Skalkak hryggr í
hreggi,

17. Hvít en breina hlaðnipt alindriptar bar vín, er fundumk; fegrð Ermengerðar sýndisk ferðum; nú tegask eljunfrækn öld at sækja kastala ferðir með eldi; snörp sverð riða ór sliðrum = *Den lyse, rene kvinde bragte os vin, da vi traf hinanden; Ermengerds skønhed viste sig for mændene; nu er den tapre skare i færd med at angribe kastelets folk med bål; de skarpe sværd trækkes ud af skeden.*

18. Undleygs Ullr, muna munk jól, þaus ólum austr at fjöllum Egða með Sölmundi, hraustum gjaldkera; nú gerik enn of önnur [jól], jafnglaðr sem vark þaðra, sverð-svarm at sunnanverðum kastala barmi = *Kriger, jeg vil mindes den jul, jeg tilbragte østerpå ved Egðernes fjælde hos Sölmund, den tapre gældker; nu gør jeg en anden jul, ligeså glad som jeg var dér, et angreb på sydsiden af kastelets mur.*

19. Unðak vánarlaust vel á hausti, þás víneik vanðisk tali mínu; vark gæfr völsku vífi; nú gerik enn ara mettan, þvit unnum vel ættgóðu fljóði; grjót limsett verðr at láta laust = *Jeg frydede mig bestemt godt i efteråret, da kvinden havde samtaler med mig; jeg yndede den vælske kvinde; nu gør jeg endnu ørnen møt, ti jeg elsker den højættede kvinde; de limede stene bliver nødt til at give efter.*

20. Ák vón konu fundar út á Spáni; flótti var rekinn skjótt; margr menlundr flýði af mæði; því erum vér verðir Ermengerðar, at vápnhljóð vöru kveðin þjóðum; valr tók at hylja völl = *Jeg kan vænte møde med*

(hvinn) meðan strengr ok lina, 23 (1152). Landi vikr, en leika
(svqrðr) fyr snekkju barði lqgr tér á við fqrgrum,
svalteigar, brestr eigi; sið mun seggr at hróðri
þvi réðk hvitri heita seina, norðr at einu;
hqrskorð, er fórk norðan, þenna ristk með þunnu
vindr berr snart at sundi (þýtr jarðar men) barði
súðmar, konu þrúðri. einum út frá Spáni
qfundkrók i dag hróki.

22 (1152). Vindr hefr vqlsku
sprund

vetrar-stund frá mundum
(út berum ás at beita)
austrænn skotit flaustum;
verðum vér at gyrða,
Vánar hjórt fyr Spáni
vindr rekr snart at sundi,
sviðvis við rþ miðja.

24 (1152). Erlingr gekk, þars
okkur,
ógnsterkr, ruðusk merki,
frægr með fremð ok sigri
fleinlundr at drómundi;
hlóðum vér, en víða
varð blóð numit þjóðum,

kvinden ude i Spanien; mændene blev hurtig drevne på flugt; mangen en mand flygtede medig; derfor er jeg værdig til at få Ermengerd, fordi våbensangen blev sungen for mændene; de faldne bedækkede marken.

21. Skalkak hryggr i hreggi svalteigar fyr snekkju barði, meðan strengr ok lina brestr eigi; svqrðr hvinn; þvi réðk heita hvitri hqrskorð, þrúðri konu, er fórk norðan; vindr berr súðmar snart at sundi = *Jeg skal ikke være ilde tilmode i havstormen mod snekkens stavn, så længe tov og line holder; tovene hviner; det lovede jeg den lyse kvinde, den herlige mø, da jeg drog nordfra; vinden fører skibet rask over søen.*

22. Austrænn vindr hefr skotit flaustum vetrarstund frá mundum vqlsku sprundi; berum ás út at beita; vér verðum at gyrða „sviðvis“ við miðja rþ; vindr rekr snart at sundi Vánar hjórt fyr Spáni = *Østlig vind har ført skibene i en vinterstund bort fra den vælske kvinde; vi sætter sejlstangen ud for at krydse; vi nødes til at binde . . . (?) til midten af ræen; vinden driver skibet rask over søen langs Spanien.*

23. Landi vikr norðr at einu, en lqgr tér leika á fqrgrum við; sið mun seggr seina at hróðri; þenna qfundkrók ristk með þunnu barði út frá Spáni i dag einum hróki; jarðar men þýtr = *Landet viger nu lidt mod nord, men belgen spiller mod de fagre skibe; sent vil manden (jeg) være sên til at digte; denne misundelsens bugtning (kreds) rister jeg med den tynde stavn i dag ud fra Spanien for én laban; havet bruser.*

þann í þykkum runni
þessa Láfranz-messu.

29 (1152). Kross hangir þul
þessum
(þjóst skyli lægt) fyr brjósti,
flykkisk framm á brekkur
ferð, en palmr meðal herða.

30 (1152). Villat vinr minn kalla,
varð allr í drit falla,
nær er í því ærin
ógæfa, miðhæfi;
litt hykk at þá þœtti
þengils mágr, er rengðisk,
(saurr fell grár af gauri)
góligr, í Imbólum.

31 (1152). Ríðum Ræfils Vakri,
rekuma plóg af akri,
erjum úrgu barði,
út at Miklagarði,
þiggjum þengils mála,
þokum framm í gný stála,
rjóðum gylðis góma,
gerum ríks konungs sóma.

32 (1153). Nú hafa gæðingar
gengit
(goðfjón er þat ljónum),
upp grafask ill rjóð greppa,
ærit mǫrg á særi;
þat mun þeygi sjatna
þeim, er svik viðr heima;
stigum létt á lágan
legg, meðan upp heldk skeggi.

28. Þann knút ríðum vér kauða í þykkum runni þessa Láfranzmessu;
komk móðr í góðan stað = *Denne knude slår vi for uslingen (at løse) i
det tykke buskads denne Laurentius dag; mødig kom jeg til et godt sted.*

29. Kross hangir fyr brjósti þessum þul, en palmr meðal herða;
— þjóst skyli lægt —, ferð flykkisk framm á brekkur = *Et kors hænger
på brystet på denne digter og en palmegren mellem skuldrene — vreden
skulde være fjernet —; skaren samles foran på skrænterne.*

30. Vinr minn villat kalla „miðhæfi“, varð allr falla í drit; nær er í
því ærin ógæfa; hykk at þengils mágr þœtti þá litt góligr, er rengðisk í
Imbólum; grár saurr fell af gauri = *Min ven vil ikke råbe „midhæfi“ (?;
til siden?); han måtte falde i skarnet så lang han var; der var næsten
sket en stor ulykke; jeg tror, at fyrstemågen da ansås lidet tiltrækkende,
da han krummede sig i Imbole; det grå skarn faldt af rækelen.*

31. Ríðum Ræfils Vakri út at Miklagarði; rekuma plóg af akri; erjum
úrgu barði osv. = *Lad os sejle ud til Miklegård; lad os ikke føre ploven
bort af marken, men pløj med den våde stavn; lad os modtage kongens
sold, lad os trænge frem i kampen, lad os rødfarve ulvens gab; lad os
handle til ære for den mægtige konge.*

32. Nú hafa gæðingar gengit á ærit mǫrg særi; ill rjóð greppa grafask
upp; þat er ljónum goðfjón; þat mun þeygi sjatna þeim er svik viðr heima;
stigum létt á lágan legg, meðan heldk skeggi upp = *Nu har høvdingerne*

33. Hvat munk yðr eða öðrum „heder fylgrat“ hauðri
 ulfbrynnöndum kynna hauks (tínik svá) mínu,
 (heiðs lofak hilmí blíðan setrs leitandi sútar
 háránn) nema goð sannan. slægr á hverju dægri.
34. Akrs verðk opt fyrir sjúkri 35(?). Eigi veitk, nær ægi
 (ey) fitjar (þó) sitja óðflýtir má knýta,
 (góð er mér en mæra dýr er fiska færa
 menbrik) Njörun síka; feigligt þats vér eigum.

Rögnvaldr jarl og Hallr Þórarinsson.

Háttalykill (o. 1145).

Ljóðahótttr.	forn fræði lætk
1a. Skyldr at skemta	framm of borin,
þykkik skötnum vera	ef ér vilið heyrt hafa.
þeims vilja nýt mól nema,	

brudt alle deres eder; mændenes onde planer kommer for dagen; det er for dem gudshad; det vil ikke lægge sig for dem, som hjemme pønser på svig; jeg træder let med lave ben, medens jeg holder skægget i vejret.

33. Hvat munk kynna yðr eða öðrum ulfbrynnöndum nema sannan goð; lofak blíðan hilmí heiðs háránn = *Hvad skulde jeg belære eder eller andre krigere om undtagen den sande gud; jeg lovpriser himlens blide konge.*

34. Verðk opt sitja fyrir sjúkri Njörun akrs síka fitjar; þó er mér en mæra menbrik ey góð; „heder fylgrat“ mínu hauks hauðri, leitandi slægr sútar setrs á hverju dægri; tínik svá = *Jeg må ofte sidde hos min syge kvinde (kone); jeg holder altid så meget af den udmærkede kvinde; . . . . min hånd, snedig søgende sorgens ophør hver dag; således digter jeg.*

35(?). Eigi veitk, nær óðflýtir má knýta ægi; dýr fiska færa, þats vér eigum, er feigligt = *Jeg ved ikke, når digteren kan bidsle sin hest; det tømme-dyr (hesten), som jeg ejer, ser ud, som det snart skulde dø.*

1a. *Jeg anses for forpligtet til at underholde folk, som vil tilegne sig nyttige fortællinger; gamle kundskaber fremfører jeg her, hvis I vil høre derpå.*

1b. Barn at aldri þykkik brögnum vera, þó hefk forn tíðendi [fregit]; qðlinga sögur þykkjumk [segja kunna] fyr löngu liðnar.	blés of vísa — — — — endi heiðar hvals til hjarta [stóð].
	3a. — — — — —
Kviðuhöftr.	heiptbráðr taka náði snyrtibýggð þás seggir
2a. — — — — — — — — — —	— — — vegin — — — — — — —
í framstafu fræðis þessa, — — — — — — — — — —	naut illa þess stillir, gunnar geymirunnar gáttar — — — — aðrir.
ok mannbót marga gerði.	
2b. — — — — — — — — — — — — — — —	3b. Ór skóru þá [œrit] Atla menn til hvatla harðir hjörva Nirði hjarta ógnar-hjörtum; helju Högna seldu hjørþings framir þorvar;
skreið at vatni;	

1b. *Jeg tykkes mændene at være et barn af alder; dog har jeg erfaret gamle tidender; fortællinger om gæve mænd, der forlængst har tildraget sig, mener jeg at kunne fortælle.*

2a. . . . . *i begyndelsen af dette digt . . . . og som udførte mange mandsværdige bedrifter [Sígurd fafnisbane].*

2b. . . . . *[Fáfnir] krøb til vandet; hvæsedde [gift] henover kongen . . . . . [hvis sværd] stod i ormens hjærte.*

3a. . . . . *den kamphidsige bemægtigede sig den strålende bolig (leje, gildet), som mændene . . . .; fyrsten nød det ilde, andre krigere bemægtigede sig det(?).*

3b. *Harðir menn Atla skóru þá til hvatla hjarta ór œrit ógnar-hjörtum hjörva Nirði; framir hjörþings þorvar seldu Högna helju; hann fekk harma sinna . . . . (uforstál.) = Atles hårde mænd skar da altfor rask hjærtet ud af den overmåde kampglade kriger; de dygtige mænd overgav Högne til døden; han fik sine sorgers . . . .*

hann fekk harma sinna byggðar vqrðr bqrðvar harðan
 „hugbygdr vegins tuiggia“. bauga ga[rð] — — — —

Draughtent.

4a. Gunnarr réð grundu linna,
 gætti vel digra mæta,
 Fáfnis láð fengu þjóðir
 færi an skapligt væri;
 lestir réð loks at kasta
 (lofðungs brögð ýtar soggðu)
 urðar lax æskijqrðu
 út á Rín fenris sútar.

5a. Heldr var Helgi mildr
 hjqrva — — — —
 regn háði hjalms við þjóð
 — — — — — —
 gerðisk geira harðr
 gnýr, en — — — —
 flaug bqrðvar — — stqð
 — — — — — —

4b. Atli tók qðling fræknan,
 es svá rétt saga þessi,
 eptir frá alnar driptum,
 eigi mjúkr sonum Gjúka;
 leggja bað í linnum byggðan
 lqgdagshrjód fram[a góðan]

5b. — — — — —
 hvít klofnaði rit,
 gegn veitti vísi nýtr
 — — — — —
 ótt fenrir átti hen,
 egg sundraði legg,
 gauts en gerði[sk harðr
 gnýr] malmr sakaði hjalm.

4a. Gunnarr réð grundu linna; gætti vel digra mæta; færi þjóðir fengu Fáfnis láð an skapligt væri; lestir fenris sútar réð loks at kasta æskijqrðu urðarlax út á Rín; ýtar soggðu brögð lofðungs = Gunnar ráðede (nu) for guldet; han vogtede godt de tykke kostbarheder; færre fik Fáfnis leje end det havde været naturligt; krigeren kastede til sidst guldet ud i Rínen; mændene har fortalt fyrstens handlinger.

4b. Atli tók fræknan qðling, eigi mjúkr sonum Gjúka; svá es rétt saga þessi; frá eptir alnar driptum; byggðar vqrðr bað leggja bqrðvar harðan, frama góðan lqgdagshrjód í linnum byggðan garð — — bauga — — = Atle tog, ikke mild mod Gjukes sønner, den tapre fyrste; således er denne fortælling rigtig; han spurgte ham om guldet; kongen bød at kaste den kamphårde, berømmelsesrige guldforæder i den af orme bebode gård . . .

5a. Helge var meget villig til kamp(?) . . han havde kamp med mændene . . . der opstod en hård kamp, men . . . . .

5b. . . . . det hvide skjold kløvedes; den brave, kraftige fyrste ydede (en kraftig kamp?); ulven fik hurtig sår (blod), øggen søndrede benet; der blev en hård kamp og hjelmen sønderhuggedes af våbnene(?).

6a. Rétt 's at rekkum þótti Ragnarr hauksnarr [móðbarr], rauð bragna vinr blóði bensildir bringmildir algildir; frægr lét gramr með gnógu gunnhvatr, ólatr, — — — satt 'r at siklingr þótti sjaldhýrr margskýrr aldyrr.	Belgdrögur. 7a. Ella var — — — — — — — — Ragnars bani rómu vanr — — — — sæfðisk ferð; gekk at frið fylkis lið — — — — — þá vas rít roðin hvít — — — — —
6b. Segik at fell, en flagða fekk blóð, mǫrg þjóð, grástóð hjalmsamt lið með hilmí, hjǫrr gnast, skjǫldr brast, stóð fast; hold beit hrátt, en fyldisk hringr þuðr, vargs muðr, óx guðr, hirð jók, hermenn gerðu, hjósok lið, þann sið, ófrið.	7b. Hjǫrva hrið * * * (l. s) skjǫld siklings ǫld. Munnvǫrpur. 8a. — — — — an vægði sóknfúss enn beinlausí

6a. Rétt 's, at hauksnarr Ragnarr þótti rekkum móðbarr; bringmildir algildir bragna vinr rauð bensildir blóði; frægr gunnhvatr, ólatr gramr lét með gnógu — — —; satt 'r at sjaldhýrr, margskýrr siklingr þótti aldyrr = *Det er rigtigt, at den høgeraske Ragnar tyktes mændene rede ved sit mod; den gavmilde dygtige ven af mændene rødfarvede pilene i blod; den berømte, kampriske, ufortrødne konge lod rigelig — — —; det er sandt, at den sjælden glæde, fortræffelige fyrste tyktes herlig i alt.*

6b. Segik, at mǫrg þjóð fell, en grástóð flagða fekk blóð; hjalmsamt lið stóð fast með hilmí; hjǫrr gnast, skjǫldr brast; þuðr hringr beit brátt hold, en vargs muðr fyldisk; guðr óx; hirð jók þann sið, hermenn gerðu ófrið; lið hjósok = *Jeg siger, at mange mænd faldt, men ulvene fik blod; den hjælmprydede hær stod fast sammen med kongen; sværdet klang, skjoldet brast; det skarpe sværd bed det rå legeme, men ulvens mund fyldtes, kampen tiltog; hirden øgede den handling; hærmændene gjorde ufred; mandskabet faldt.*

7a. Ella var . . . . Ragnars bane, vant til kamp . . . . mændene faldt; kongens mandskab gik til fred (fik fred?) . . . . da blev det hvide skjold rødfarvet.

7b. Kamp . . . . kongens hær (brød?) skjoldet.

— — — — i bœð færi,	ypt lypt átti at skipta
því — — — meginviða;	egg legg i tvau seggja,
réð aldralagi [Ellu].	hrátt, brátt, hafði at slíta
* * *	hrafn tafn af því jafnan.

8b. Harðr ráð ok ríki,	9b. Gramr framr gerði rimmu,
réð hans engi líki,	gekk, fekk vargr at drekka
[fekk] hann gagn af gunni	blóð, þjóð, bragningr háði
— — — —	bœð, glœð til vigstöðva;
— — — vellbrota vissu	söng löng sliðra tunga,
vist skjöldungar fle[stir]	sleit, beit, ørlyg, peita,
— — — Agnars bróður	bar þar buðlungr, herðir,
einn gørvallra beina.	bjart, snart, i styr hjarta.

Enn dýri hётtr.

Enn grænlenzki hётtr.

9a. Björn örn bræddi, fjörn	10a. Sigurð frá skárá,
beit reit firum hneitir	sára skára,
brátt, þrátt, brynju neytir	verð skóp vísi
barg margfrekum vargi;	vorgum mörgum;

8a. *Den kamplystne benløse (Ivar) gav [ikke] efter . . . i kampen . det (derfor?) . . . vidt om kring; han rådede for (Ellas) død. — — —*

8b. *Hård (fik han?) vælde og magt; ingen styrede som hans mage; han vandt sejr i kampen; de fleste fyrster kendte ham tilvisse som . . . Agnars broder . . . : alle knoklers (?).*

9a. Björn bræddi þrátt örn; hneitir beit brátt firum fjörn reit; brynju neytir barg margfrekum vargi; ypt egg átti lypt at skipta brátt legg seggja i tvau; hrafn hafði jafnan af því hrátt tafn at slíta = *Björn gav ofte örnen føde; sværdet bed hurtigt mændenes hoved; krigeren bjærgede den grådige ulvs liv; det svungne sværd kunde løftet hurtig dele mændenes lægge itu; raven havde derfor stadig råt bytte at slide i.*

9b. Framr gramr gerði rimmu; vargr fekk at drekka blóð; bragningr háði bœð; þjóð gekk glœð til vigstöðva; löng sliðra tunga söng; peita beit; herðir sleit snart ørlyg; buðlungr bar þar bjart hjarta i styr = *Den dygtige fyrste havde kampe; ulven fik blod at drikke; kongen holdt et slag; hæren gik glad til kamppladsen; det lange sværd sang; spydet bed; sværdet spaltede hurtig skjoldet; fyrsten bar der et modigt hjerte i kampen.*

10a. Frák Sigurð seðja sára skára; vísi skóp mörgum vorgum verð; ruðr randa nam rjóða branda; sá gumi gœddi garpa snarpa = *Jeg har*

ruðr nam rjóða	— — — — —
randa branda,	— — — — sem skyldi.
gumi gœddi sá	
garpa snarpa.	11b. Var með vig — — —
	— — — — kunni
10b. Spurðak hraustan	ørn kom at ylgjar [brunni]
— — — — —	— — — — —
þanns linns legu	beit ór hauka hlunni
lesti, festi;	hjalms — — — — —
lét opt jöfurr	ægði hann orma grunni,
ar — — — — —	ulfs kom — — — — —
— — — sveita	
saddan gladdan.	12a. Segja kank Svipdags
	sögu, er frá gram — — —
11a. Hvitserkr gekk at hildi	er mér sagt sögulegt
ha — — — — —	frá sögu þeiri — — —
jafnt var hann maðr — — —	þölingr gerðisk ótrauðr
— — — — flug — — —	auðbjóðr þjóðum;
fylkir hygg — — — — —	auðar lét auðbrjótr
— — — — —	auðit þeims sverð rauð.

hört, at Sigurd mættede ravnem; fyrsten gav mange ulve føde; krigeren rødfarvede sværdene; den mand gav mændene guld.

10b. Spurðak hraustan . . . festi, þanns lesti linns legu; jöfurr lét opt gladdan sveita . . . . saddan . . . = *Jeg har spurgt, at krigeren var tapper, som bortskænkede gullet; fyrsten lod ofte den glædede ravn blive mættet . . .*

11a. *Hvidsærk gik til kamp . . . i lige grad var han en mand . . .*

11b. *Var hos krigerne(?) . . . . ørnen kom til blodet . . . (sværdet) bed i hånden på . . . . han var en fjende af gullet; ulvens . . . .*

12a. Kank segja sögu Svipdags, er frá gram — — er mér sagt sögulegt frá þeiri sögu — — ; þölingr gerðisk þjóðum ótrauðr auðbjóðr; auðbrjótr lét auðit auðar þeims rauð sverð = *Jeg ved at fortælle Svipdags historie, som om kongen (fortælles) — — der fortælles mig sagamæssigt derom . . . ; fyrsten blev for mændene en ufortrøden rigdomsgiver; den gavmilde fyrste gav guld til den, som rødfarvede sværdet.*

12b. Hildi vakði [hildingr],	— unni verr — —
hildar var sá gramr mildr,	— — — —
þvit hildi — — —	þat er of hilmi
— — frækn vildi;	harðráðan — — —
hjalmar kendu hjalms vönd,	— — — —
hjalma beit snarpr malmr,	— — var snarast.
en hjalmr hjalms — —	
hjalmr framði — —	Kimblabönd.
	14a. — — — rekka,
Tögdrópuhöftr.	hygg ek mærd of kon
13a. — — — þings	— — — maðr unda sunða
orrostu — — —	jöfurr — — — —
réd byr beiðir	[lýndi] herr fyr hjörvi fjörvi
brands hug — —	— — — — —
— — — — —	svan frákr blóðs til benja [spenja]
almr hjørsalma;	— — — — dyn leggja seggja.
þjóð lofar þat ráð	
— — — — —	14b. Frægr stillir — — — —
	fekk þengill sér gengi, drengi,
13b. — við geira glaðr	[grendi hi]nn, er gunni kunni,
— — allvalda hafs	gríð létusk þá, [viðnis niðja]

12b. Hildingr vakði hildi; sá gramr var mildr hildar, þvit hildi . . . . frækn vildi; osv. = *Krigeren vækkede kampen; den fyrste var villig til kamp, ti kampen . . . tapper vilde; hjælmene fik sværdet at føle; det skarpe våben bed hjælmene; men hjælmen hjælmens . . . hjælmen prydede . . .*

13a. . . . . *Krigeren (stod?) i kampen(?) . . . . buen . . . sværd-sangene; folk roser det råd . . . .*

13b. . . . *glad ved spydenes . . . . det er om kongen . . . . .*

14a. . . . *mændene(s?); jeg tænker på at lovprise . . . . blodets . . . fyrsten . . . ; hæren mistede livet for sværdet; jeg har hørt, at han lokkede raven til sårene . . . . .*

14b. Frægr stillir . . . . drengi; þengill fekk sér gengi; hinn, er kunni gunni, grendi viðnis niðja; gríð létusk þá; auðveitir drap nýta ýta, hjalma almr sparn . . malma; á stóddusk þá oddar, hvítir broddar; itrar ritir sprungu = *Den berømte fyrste . . . . mændene; kongen skaffede sig et*

auðveitir drap ýta nýta, (stillir vakði stáls göll)
 almr sparn — — malma hjalma, stalldræpt snjollum;
 á stóddusk þá oddar broddar, hvössu réð hugar sess
 [ítrar] sprungu ritir, hvítir. (hildar var sá gramr mildr)
 í branda brakvind
 baugnjótr grjóti.

Háhent.

15a. Hórðu réð Hagbarðr,
 hvatir leyfa menn þat,
 aldrklifs epli;
 ýtum var sá gramr nýtr;
 mýll gerðit margsnjalls
 morðalfs skjalfa
 í geira glymskúr
 geðvangs strangri.

Hrynhent.

15b. Jöfri varat aldrklifs
 akarn við sverðs brak

16a. Frilleifs vinn ek sagt frá
 snilli,
 siklingr vakði gunni mikla,
 rjóða kunni randar váða
 rómu valdr í benja öldu;
 bita knátti brynju ótti,
 brandar skóru svartar randir,
 (gera spurðak þar gladdan verða)
 gunnar sól (með ylgjar brunni).

følge; han, som forstod at kæmpe, møttede ulvene; freden blev da brudt; fyrsten dræbte dygtige mænd; krigeren . . . pilene(?); oddene og de hvide pile fløj da lige mod hinanden; de udmærkede skjolde brast.

15a. Hagbarðr réð hórðu aldrklifs epli; hvatir menn leyfa þat; sá gramr var nýtr ýtum; geðvangs mýll margsnjalls morðalfs gerðit skjalfa í strangri geira glymskúr = *Hagbard besad et hårdt hjærte; raske mænd roser det; den fyrste var god mod mændene; den modige krigers hjærte rystede ikke i den stærke kamp.*

15b. Aldrklifs akarn varat stalldræpt snjollum jöfri við sverðs brak; stillir vakði stáls göll; baugnjótr réð hvössu hugar sess grjóti í branda brakvind; sá gramr var hildar mildr = *Hjærtet bævede ikke for den modige fyrste i kampen; kongen vækkede kampen; fyrsten ejede et modigt hjærte i kampen; den konge var villig til kamp.*

16a. Ek vinn sagt frá snilli Frilleifs; siklingr vakði mikla gunni; rómu valdr kunni rjóða randar váða í benja öldu; brynju ótti knátti bita gunnar sól; brandar skóru svartar randir; spurðak gera verða gladdan þar með ylgjar brunni = *Jeg fortæller om Fridleifs mod; fyrsten havde en stærk kamp; krigeren forstod at rødfarve sværdet i blodet; sværdet bed skjoldet; sværdene skar de mørke skjolde; jeg har hørt, at ulven blev glædet der ved blodet.*

16b. Bragningr réð í branda
regni
benja linn til sára spenja,
allvaldr rauð, þars ýtar fellu,
unda naðr í hræva sundi;
bitran spurðak þóðvar Njórðum
brynju snák í hausum dynja,
reiða tóku ríkar þjóðir
randar orm at svarðar ströndu.

Rekit.

17a. Áli fœddi aldinn ara,
allvitt kveðk hans snilli fara,
eigi frá k hann armlog spara,
auði gœddi hann drengi snara,
viða hygg ek bragna bera
buðlungs nafn, er saddi gera,
hraustan spurðak vísa vera,
vöpnun kunní hann benjar
skera.

17b. Hjarta dugði jofri orum,
ýtar fylgðu hílmi snorum,
segja kank frá fylkis forum,
fyrða beitti hann líð með orum;
harðir óttu hermenn saman,
hilding frá k við gunni taman,
hónum þótti at geirleik gaman,
greppar leyfðu vísa framan.

Detthent.

18a. Þjóð hefr frétt til Fróða,
ferð leyfir menskerði,
hróðr hefk hugt at smíða
hringmildum döglingi;
hátt bar hodda veitir
hjalms tall enn margsnjalli,
alkostigr gekk æstu
öðlingr at brynþingi.

18b. Gaf landreki lofðum
linnból enn margsvinni,

16b. Bragningr réð spenja benja linn til sára í branda regni; allvaldr rauð unda naðr í hræva sundi, þars ýtar fellu; spurðak brynju snák bitran dynja í hausum þóðvar Njórðum; ríkar þjóðir tóku reiða randar orm at svarðar ströndu = *Fyrsten førte sværdet til sårene i kampen; kongen rød-farvede sværdet i blod, hvor mændene faldt; jeg har hørt, at det skarpe sværd susede i krigernes hoveder; de mægtige mænd svang sværdet mod hovedet.*

17a. *Ále fødte den gamle ørn; videnom siger jeg hans mod rygtes; ikke har jeg hørt, at han sparede gildet; rigdom skænker han de raske mænd; vidt omkring tror jeg at mændene bærer den konges navn, som møttede ulven; jeg har erfaret, at kongen var tapper; med våben forstod han at slå sår.*

17b. *Hjærtet svigtede ikke den raske fyrste; mændene fulgte den tapre konge; jeg kan fortælle om fyrstens tog; mændenes skare dræbte han med pile; de kække hærmænd kæmpede sammen; jeg har hørt, at kongen var kampvant; han fandt moro i kampen; mændene roste den dygtige konge.*

18a. *Folk har hørt om Frode; mændene roser den gavmilde fyrste;*

sigrstýrir nam særa
sefþvengjar hrynvengi;
frægr visi réð fleygja
fjallreyðar glóstalli,
morðkennir gaf mǫnnum
móins sæti ágætum.

fellu fyrðar
í flogi vápna,
ótu ernir
af jöfurs dolgum;
hreyfðusk hrafnar
of hrækesti.

Balkarslagr.

19a. Hafði Helgi
í hjörva gny
geðstein glaðan,
gótt drengjaval,
hjalm harðsleginn,
hjól mundriða,
sverð snardregit
ok svala brynju.

Refrún en minni.

20a. Harald frákkunni gerva,
geri varð, þars lið barðisk,
már kom sigs til sára
svangr, fullr, þars spjör gullu;
þegn grástóði griðar,
gnast hlifð, en, brá fǫstu,
hjaldrgögl nutu hildar,
hvít, svört, í dyn ritar.

19b. Var rǫnd roðin,
riðu skólkingar,

20b. Benfasti varð bresta,
bitu hjalm svalir malmar,

jeg har tænkt at digte om den gavmilde konge; højt bar den meget modige fyrste sit hoved; den udmærkede konge gik ud i den rasende kamp.

18b. *Den meget kloge konge gav mændene guld; den sejrriige fyrste sårede guldet; den berømte fyrste bortkastede det skinnende guld; krigeren skænkede de udmærkede mænd guld.*

19a. *Helge havde i kampen et glad hjerte, et udmærket udvalg af mænd, en hårdt smedet hjelm, et skjold, et hurtigt draget sværd og en sval brynje.*

19b. *Skjoldet rødfarvedes, sværdene blev svungne; mændene faldt i kampen; ørnene åd af fyrstens fjender; ravnene gøttede sig over valen.*

20a. *Frákkunni Harald gerva gunni: geri varð fullr, þars lið barðisk; sigs márk kom svangr til sára, þars spjör gullu; þegn brá fǫstu grástóði griðar — hvít hlifð gnast í dyn ritar —, en svört hjaldrgögl nutu hildar = Jeg har hørt, at Harald havde kamp; ulven blev mæt, hvor hæren kæmpede; ravnene kom sulten til sårene, hvor spydene klang; manden gjorde ende på ulvenes sult — det hvide skjold bragede i kampen —, men de sorte ravne nød godt af kampen.*

í háturum hjarna,
heitr, kaldr, þars dreif sveiti;
ströng var guðr, áðr gengi
(geirmót) konungr Jóta,
bendr sparn almr til unda,
(óx) þvarr boga starran.

Sextánmælt.

21a. Hringr brast, hjoggusk
drengir,
hjalmr gnast, bitu malmar,
rönd skar, rekkar týndusk,
ruðusk sverð, hnigu ferðir;
brandr reið, blöddu undir,
ben sullu, spjör gullu,
brast hjörr, brynjur lestusk,
beit skjómi, dreif sveiti.

21b. Sverð ruðusk, sæfðusk
ferðir,

svall ben, valr lá fallinn,
und hraut, almar bendusk,
ör fló, beitt varð hjörvi,
herr fell, geirar gullu,
gnast hlifð, hrafn brá föstu,
oddr beit, ernir söddusk,
ulfr fyldisk, vé skulfu.

Núfuhötr.

22a. Frák Angantýs ævi
(óð stofnak svá) góða;
lét drjúgum brot bauga
hjóg hertogi fljúga,
nema ek ljúga, en ek mun eigi
ljúga.

kank fyr randa runnum,
ráð hófsk grams við dáðir,
menn lofa vísa vinnur,

20b. Kaldr beufasti varð bresta í háturum hjarna, þars heitr sveiti dreif; svalir malmar bitu hjalm; guðr var ströng, áðr Jóta konungr gengi; geirmót óx, bendr almr sparn til unda; boga starran þvarr = *Det kolde sværd klang i de høje hoveder, hvor det varme blod sprøjtede ud; de kolde våben bed hjælmen; kampen blev hård, for Jydernes konge faldt(?), kampen voksede; den spændte bue skød pilene til sårene; den stive bue slappedes.*

21a. *Sværdet klang, mændene huggede hinanden, hjælmen knaged, våbnene bed, skjoldet kløvedes, mændene mistede livet, sværdene rødfarvedes, skarerne segned; sværdet blev svunget, sårene blødt, sårene svulmede. spyd gjalded, sværdet klang, brynjerne flængedes; sværdet bed, blodet drev.*

21b. *Sværdene rødfarvedes, mændene døde, såret svulmede, valen lå faldet, såret lød, buerne spændtes, pilene fløj, sværdet blev draget, hæren faldt, spydene klang, skjoldet braged, raven blev mæt, odden bed, ørnene mættedes, ulven fyldte sig, fanerne rystede.*

22a. Frák ævi Angantýs góða; óð stofnak svá; hertogi lét drjúgum hjóg bauga brot fljúga, nema ek ljúga, en ek mun eigi ljúga; kank segja fyr randa runnum veg þess konungs, (ráð grams hófsk við dáðir; menn lofa vinnur vísa), nema ek þegja, en ek mun eigi þegja = *Jeg har hørt, at Angantys liv var berømmeligt; således digter jeg; krigeren lod de buede*

veg þess konungs segja
[nema ek þegja, en ek mun
eigi þegja].

22b. Hljóðr réð hann at kveðja
hauðr benloga rauðum,
þvít margkostigr mesta
mildingr of vann hildi,
ef hann vildi, en ek veit at vildi;
trauðr var lundr af løndum
linns fyr þeim at sinna
(svipr varð at þar sverða)
sára polls ok gollu,
ef þat olli, sem ek veit at olli.

Greppaminni.

23a. Hverr réð Hildi at næma?
hverir daglengis berjask?
hverir síðarla sættask?

hverr siklingum atti?
Heðinn réð Hildi at næma,
Hjaðningar æ berjask,
þeir síðarla sættask,
saman Hildr liði atti.

23b. Hverr rýðr hvassar eggjar?
hverr brytjar mat vargi?
hverr gerir hjalma skúrir?
hverr eggjaði styrjar?
Heðinn rauð hvassar eggjar,
herr brytjar mat vargi,
hjalmskúr gerir Högni,
Hjarrandi réð gunni.

Runhent.

24a. Hrólfs spurðak hag,
hafs veitti dag,

ringstykker flyve rigelig, medmindre jeg lyver, men jeg lyver ikke; jeg ved for mændene at beskrive den konges storhed — kongens magt hævedes ved hans bedrifter; mændene roser fyrstens handlinger —, medmindre jeg tier, men jeg vil ikke tie.

22b. Hann réð hljóðr at kveðja hauðr rauðum benloga, þvít margkostigr mildingr of vann mesta hildi, ef hann vildi, en ek veit at vildi; lundr linns sára polls var trauðr at sinna fyr þeim af løndum ok gollu — svipr sverða varð at þar —, ef þat olli, sem ek veit at olli = *Tavs sagde han farvel til jorden for det røde sværd, ti den udmærkede fyrste havde vundet de største kampe, hvis han vilde, men jeg ved at han vilde; manden var uvillig til for dem at forlade land og guld; sværdene blev dragne dér —, hvis det voldte, hvad jeg véd der voldte.*

23a. *Hvem bortførte Hilde?, hvem kæmper dag ud og dag ind?, hvem forliges sent?, hvem hidsede fyrsterne mod hinanden?; Hedín bortførte Hilde, Hjaðningerne kæmper evig; de forliges sent; Hilde hidsede dem mod hinanden.*

23b. *Hvem rødfarver de hvasse ægge?, hvem hugger føden til ulven?, hvem holder kampe?, hvem æggede til kampen? Hedín rødfarvede de hvasse ægge?, hæren hugger føden til ulven; Högne holder slaget: Hjarrande bestemte kampen.*

fló fáfnis setr,
 fáir þóttu betr;
 hann veitti her
 haukslóðar sker;
 brast linna láð
 við lofðungs ráð.

auðar vöru óleið
 orbrjót geirmót;
 vekja frákvitt mjök
 vápnþing dögling,
 fella spurðak forsnjóll
 fira kyn víghlyn.

24b. Kraka þrautat kapp,
 (konung sótti happ),
 hinn 'r brynþing bauð,
 at brjóta auð,
 þvít buðlungr var,
 sás benjar skar,
 (honum tíddisk hildir)
 hugþrúðr ok mildr.

25b. Hausa beit hjalm-Týs
 hjaldriðr alstiðr;
 sundra nam snarbeind
 sverðs egg manns legg;
 veita réð vellbrjótr
 valgjóð hræflóð;
 haukum var hjörleiks
 hjaldrmós gefin krós.

Halfnefst.

25a. Heyja réð hjörþey
 Hjalmar vigsnarr,

Háttlausá.

26a. Ák frá Eiríks mildi
 elds brjótdöndum hranna,

24a. *Jeg har erfaret Rolvs forhold, han skænkede guld; gullet fløj; få ansås for at være bedre; han gav hæren guld; gullet brast ved kongens bestemmelse.*

24b. *Krake, han som tilbød kamp, manglede ikke iver til at uddele guld; kongen var heldig, ti fyrsten, som slog sår — han var vant til kamp — var modig og gavmild.*

25a. *Vigsnarr Hjalmar réð heyja hjörþey; geirmót vöru óleið auðar orbrjót; frákvitt dögling vekja vápnþing mjök vítt; spurðak víghlyn fella forsnjóll fira kyn = Den kampriske Hjalmar havde kampe; kampene var den gavmilde mand køre; jeg har hørt, at høvdingen holdt kampe vidt og bredt; jeg har spurgt, at krigeren fældede meget tapre mænd.*

25b. *Alstiðr hjaldriðr hjalm-Týs beit hausá; snarbeind sverðs egg nam sundra manns legg; vellbrjótr réð veita valgjóð hræflóð; hjaldrmós krós var gefin hjörleiks haukum = Krigerens meget stive sværd bed hovederne; den kraftig rettede sværdsæg søndrede mændenes ben; den gavmilde fyrste gav raven blod; líg blev givne til ravnene.*

26a. *Ák segja einkar gegnum [dette ord er sikkert urigtigt] hranna elds brjótdöndum frá mildi Eiríks, þess 'r hét enn sigr-sæli, þvít gollskati,*

þess 'r hét enn sigr-sæli,
segja einkar gegnum;
þvítt gollskati gagni,
gram þann lofa ýtar,
réð, sás rikstr var heitinn,
i randa gny hverjum.

slongði snákvengi,
selju mens telja;
fréttu fleystéttar,
fengu gjof drengir,
harðir hyr-Nirðir
hildings fé mildi.

26b. Réð gunnstara gildi
Gauts mútari drekka,
þvítt morðhauka milsku
muninn kunni sér nýta;
ól var ógnar gagla
ótrautt gefit hrafni;
réð ylgjar mjöð erni
ógndjarfr konungr veita.

27b. Fleygði órr Óli
aurborða forðum
meiðum margnýtum
malmi gollhjalma;
sungu svanvengis
snótir raustljótar
hátt of haf beittum
hjalmar skæ salma.

Haðarlag.

27a. Ák frá Óláfi,
auðar þrámeiðum

Refrún en meiri.

28a. Golli Gautrekr þótti
góðr illr kyni þjóðar,

sás var heitinn rikstr, réð gagni i hverjum randa gny; ýtar lofa þann gram = *Jeg har at fortælle de særdeles dygtige mænd om Eriks gavmildhed, han som kaldtes den sejrsele, ti den gavmilde fyrste, som kaldtes den mægtigste, fik sejr i enhver kamp.*

26b. Gauts mútari réð drekka gildi gunnstara, þvítt muninn kunni nýta sér morðhauka milsku; ól ógnar gagla var gefit hrafni ótrautt; ógndjarfr konungr réð veita erni ylgjar mjöð = *Ravnen drak blodet, ti den forstod at gøre sig blodet til gode; blodet blev givet ravnen ufortrødent; den kampdjærve konge gav ørnen blod.*

27a. Ák telja selju mens frá Óláfi; slongði auðar þrámeiðum snákvengi; harðir fleystéttar hyr-Nirðir fréttu fé mildi hildings; drengir fengu gjof = *Jeg har at fortælle kvinden om Olaf; han udslyngede til mændene gullet; de kraftige mænd erfarede fyrstens gavmildhed; mændene fik gaver.*

27b. Óli, órr gollhjalma, fleygði forðum malmi margnýtum aurborða meiðum; raustljótar snótir svanvengis sungu hátt salma hjalmar skæ, beittum of haf = *Ole, prydet med guldhjælm, udslyngede fordums guld til de udmærkede mænd; de røst-skurrende bølger sang højt deres sange for skibet, styret over havet.*

saddr varð svanr, en bræddisk seint, skjótt, konungr, Þróttar; frákr allvald, þanns óðisk, opt, sjaldan, styr valda; vqrðr gekk fróns, né færðisk, framm, aptr, í bqrð ramma. hildingr gekk at hildi hildar fúss und skildi; eggþinga skar eggjum eggjandi fjqr seggja, vargfæðir rauð vargi varghollr granar mqrqum.

28b. Morð óx, mildingr sparði, mjqrk, lítt diguljqrkla, lét ósa rqr ræsir rétt hjúga á her fljúga; fira sættir rak flóttu fúss traubr vita lauðar, þollr var geirs, en gollr, góðr, illr, kyni þjóðar. 29b. Hilmir rauð ok hjalma hjalmskóð í dyn malma; skjoldungr komat skjaldi skjaldfirir í bug sjaldan; bqrir lét vigs at vigi vigreyr lituð dreyra, þvit gunnþorinn gunni gunn-Freyr hvata kunni.

Iðrmælt.

29a. Styrþjorn réð til styrjar styrfirir meginsnimma,

Langlokum.

30a. Haraldr kunni gny gerva, gekk hilmis lið vekja

28a. Gautrekr þótti góðr kyni þjóðar, illr gollr; Þróttar svanr varð skjótt saddr, en konungr hræddisk seint; frákr allvald, þanns óðisk sjaldan, valda opt styr; vqrðr fróns gekk framm í ramma bqrð, né færðisk aptr = *Gatrek tyktes god mod mænd, ond mod guldet; ørnen blev hurtig møttet, men kongen ræddedes sent; jeg har hørt at fyrsten, som sjældnen frygtede, ofte voldte kamp, kongen trængte frem i kampen, men veg aldrig tilbage.*

28b. Morð óx mjqrk; mildingr sparði lítt diguljqrkla; ræsir lét hjúga ósa rqr fljúga rétt á her; fira sættir, traubr flóttu, rak fúss vita lauðar; þollr geirs var góðr kyni þjóðar, en illr gollr = *Kampen var meget stærk; fyrsten sparede guldet kun lidt; kongen lod de krumme ringe flyve lige på mændene; fyrsten, uvillig til flugt, drev gerne guldet bort fra sig; krigeren var god mod mænd, men ond mod guldet.*

29a. Styrfirir Styrþjorn réð meginsnimma til styrjar; hildingr gekk at hildi hildar fúss und skildi; eggjandi eggþinga skar eggjum fjqr seggja; varghollr vargfæðir rauð granar mqrqum vargi = *Den kampbehændige Styrþjörn begyndte meget tidlig på kampe; krigeren gik kampvillig under skjoldet ud i kampen; krigeren overskar mændenes liv med sværdssæggene; den ulvene gode kriger rødfarvede kæben på mangen en ulv.*

29b. Hilmir rauð hjalmskóð ok hjalma í malma dyn; skjaldfirir skjoldungr komat sjaldan í bug skjaldi; vigs bqrir lét vigreyr lituð dreyra at

(menn ruðu geir at gunni)
 gráp smiðaðra vápna;
 háði herr við prýði
 hjörþing með döglingi,
 hinn 'r skyndi byr branda,
 bendags enn hárfagri.

30b. Haraldr kunni gny gerva,
 glaðr var hrafn fyr Jaðri,
 þar 'r svát vig á vági
 vargs gráðtöpuðr háði,
 þvit við hodda hneiti
 hvatráðan burr Kjötva
 barðisk Bokks í firði,
 bendags enn hárfagri.

Alstýfi.

31a. Frétt 'r, at Eiríkr átti
 eggmót, sás rauð spjót,
 (frægr gerði val víga)
 vits mǫrg (konungr hjǫrg),
 þvit blóðstari bæði
 bens nýtti sér fen
 (frægr þótti sá flotnum
 foldar vǫrðr) ok hold.

31b. Sér nýtti þá sveita
 sármútari grár [blár?];
 hrafn fekk dökkur at drekka
 drengja blóð til sprengs;
 mǫr drakk morðs af dreyra
 (menn fylgðu vel) sylg,

vigi, þvit gunnþorinn gunn-Freyr kunni hvata gunni = *Fyrsten rødfarvede sværd og hjelme i kampen; den skjoldfinke konge kom ikke sjældnen frem med skjoldet foran sig; krigeren farvede spydene i blod i kampen, ti den kampjærve kriger forstod at fremskynde kampen.*

30a. Haraldr enn hárfagri kunni gerva gny bendags; hilmis lið gekk vekja gráp smiðaðra vápna; menn ruðu geir at gunni; herr háði hjörþing við prýði með döglingi, hinn 'r skyndi byr branda = *Harald den hårfagre forstod at holde kampe; fyrstens hæer vækkede de smedede våbens hagi-byge; mændene rødfarvede spydet i kampen; hæren holdt kamp med mod sammen med fyrsten, som fremskyndede kampen.*

30b. Haraldr enn hárfagri kunni gerva gny bendags; hrafn var glaðr fyr Jaðri, þar 'r svát vargs gráðtöpuðr háði vig á vági, þvit burr Kjötva barðisk við hvatráðan hodda hneiti í Bokks firði = *Harald hårfagre forstod at holde kampe; ravnem blev glad foran Jæderen. hvor krigeren kæmpede i fjorden, ti Kjötves søn (Tore haklang) kæmpede med den rådsnare fyrste i Håfrsfjorden.*

31a. Frétt 'r, at Eiríkr, sás rauð spjót, átti vits mǫrg eggmót; frægr konungr gerði hjǫrg víga val, þvit blóðstari nýtti sér bæði bens fen ok hold; sá foldar vǫrðr þótti flotnum frægr = *Det er erfaret, at Erik, som rødfarvede spydene, havde videnom mange kampe; den berømte konge gav ravnem føde, ti den fik både blod og kød; den konge tyktes mændene berømt.*

valdr bar hjalms frá hjaldri
(hvötum bragningi) gagn.

Flagðalag.

32a. Hauðr frá Hákön síðan
harðgeðjaðastan varða;
þjóð sá ræsi rjóða
ráðvandaðastan branda;
seimfærir klauf sverði
snarpeggjuðustu leggi;
getk, at gramr fekk vitni
gráleituðustum sveita.

32b. Ríkr barg lofðungr Leiknar
ljótrönuðustum sóta;
svan frá blóðs til bráða
þjúgnefjaðastan fljúga;

skutu bráðgegnir bragnar
beinskeptuðustum fleini;
almr sparn hart til hjalma
hvassodduðustum broddi.

Dunhent.

33a. Haraldr magnaði hildi,
hildir tíddisk gram mildum,
frák hann við gný Gunnar,
Gunnhildar burr, kunnu;
harðr rauð í svip sverða
sverðs egg konungr; ferðar
morðs lét hilmir Hqrða
hqrð reyr lituð dreyra.

33b. Siklingr lét þar sveita,
sveit fylkis rauð hneiti,

31b. Grár sármútarí nýtti sér þá sveita; dökkur hrafn fekk blóð drengja at drekka til sprengs; morðs mjör drakk sylg af dreyra; hjalms valdr bar gagn frá hjaldri; menn fylgðu vel hvötum bragningi = *Den grålige ravn gjorde sig da tilgode i blodet; den mørke ravn fik mændenes blod at drikke, så at den var ved at revne; ravnene drak sig en slurk af blodet; krigeren vandt sejr i kampen; mændene fulgte tappert den raske konge.*

32a. Frák Hákön síðan varða hauðr harðgeðjaðastan; þjóð sá ráðvandaðastan ræsi rjóða branda; seimfærir klauf leggi snarpeggjuðustu sverði; getk, at gramr fekk gráleituðustum vitni sveita = *Jeg har hørt, at Hakon derpå forsvarede sit land med sit meget tapre mod; folk så den meget retskafne konge rødfarve sværdene; fyrsten kløvede med det meget skarpæggede sværd læggene; jeg antager, at fyrsten skaffede den meget gråladne ulv blod.*

32b. Ríkr lofðungr barg ljótrönuðustum Leiknar sóta; frák þjúgnefjaðastan blóðs svan fljúga til bráða; bráðgegnir bragnar skutu beinskeptuðustum fleini; almr sparn hart hvassodduðustum broddi til hjalma = *Den mægtige fyrste bjærgede ulven med den meget stygge snude; jeg har hørt, at ravnene med det meget krumme næb fløj til byttet; de meget tapre mænd skød spydet med det meget lige skaft; buen sparkede kraftig af sig pilen med den meget hvasse od til hjælmene.*

33a. Haraldr, Gunnhildar burr, magnaði hildi; hildir tíddisk mildum gram; frák hann kunnu við Gunnar gný; harðr konungr rauð sverðs egg

þöðvar skýrstr, í bráði,
bröð, mól lituð stála;
vann blóðroðin benja
benflæðr skolat ræði,
sóknbára gat sára
sárvorm þvegit árar.

Tilsegjandi.

34a. Sveinn framði gný grim-

an,

guðr heitir svá, peitu;
hagl brast skógs í Skoglar,
skjöld nefnik svá, tjaldi;
sóknbjartar skar snyrtir,
sverð nefnik svá, ferðir;
hringr brá horskra drengja,
hjör nefnik svá, fjörvi.

34b. Hjaldrkyndill beit hildar
harðr, brandr er þat, garða;
ljós varð hjaldrs í hausum,
hjör kallak svá, gjalla;
hart skar Hildar kerti,
hjalms grand er þat, randir,
þvit henlogi brynju
beit, nefnik svá hneiti.

35a. Knútr sásk, herr hjósk,
hlifð gnast, rønd brast,
guðr svall, folk fell,
fátt, mart, hvít, svart;
bargsk öld, beit skjöld,
benskóð rauð þjóð,
hart flugu hjalmreyr,
hó, lóg, breið, mjó.

í svip sverða; hilmir Hørða lét þörð morðs reyr lituð dreyra ferðar = *Harald, Gunhilds søn, forstærkede kampen; den gavmilde fyrste var kampvant; jeg har hørt, at han forstod at kæmpe; den hårde konge rødfarvede sværdssæggen i kampen; Hørdernes konge rødfarvede de hårde spyd i mændenes blod.*

33b. Siklingr, þöðvar skýrstr, lét stála mól þar lituð sveita; bröð sveit fylkis rauð hneiti í bráði; benflæðr vann skolat blóðroðin benja ræði; sóknbára, sárvorm, gat þvegit sára árar = *Fyrsten, glad i kamp, lod sværdene dér rødfarves i blod; fyrstens hidsige skare rødfarvede hurtig sværdet; blodet skyllede de blodige sværd; blodet, varmt fra sårene, vaskede sværdene.*

34a. Sveinn framði grimman peitu gný; guðr heitir svá; skógs hagl brast í Skoglar tjaldi; nefnik skjöld svá; snyrtir skar sóknbjartar ferðir; sverð nefnik svá; hringr brá fjörvi horskra drengja; hjör nefnik svá = *Sven holdt det grummeste „spydgny“, således hedder kampen; pilene bragede mod „Sköguls tell“, således kalder jeg skjöldet; „snyrter“ — således nævner jeg sværdet — sårede de kampglade skarer; „hringr“ — således nævner jeg sværdet — gjorde ende på de kloge mænds liv.*

34b. Harðr hjaldrkyndill beit hildar garða; þat er brandr; ljós hjaldrs varð gjalla í hausum; hjör kallak svá; Hildar kerti hart skar randir; hjalms grand er þat, — þvit henlogi beit brynju; hneiti nefnik svá = *„Kampfaklen“ den hårde, — det er klíngen — bed skjöldene; „kamplyset“ — således kalder jeg sværdet — rungede i hovederne; „Hilds hårde kæerte“*

<p>35b. Guðr var, en gram — — uðr, fekk herr berjask, flóttá, þars fell drótt, fúss, traud, kvik, dauð; þótti þar ulfs ætt, orva gerðisk hrið snor (eigi var fleins flaug) full-svong, (skömm) löng.</p> <p>36a. Óláfr rauð í éli Yggjar sliðra bryggjur; veitk at visi átti viða brynju hriðir; hrið réð gramr i Gorrðum gleðja þursa kveðju</p>	<p>fæddr, en fylki studdu fróðan sygnskar þjóðir.</p> <p>36b. Sonr Tryggva hað seggi síðan ógnar bliða vallar baug á vági verja sœnskum herjum; hjaltvendi skar Hrundar hriðar tungla striðir (alms varð hagl á hjalma hrynja) danskar brynjur.</p> <p style="text-align: center;">Konungslag.</p> <p>37a. Óláfr náði eggjar rjóða enskra þjóða voru blóði,</p>
---	---

— *det er sværdet — skar skjoldene, ti „sårhuen“ — således nævner jeg sværdet — bed brynjen.*

35a. Knútr sásk fátt; herr hjósk; hvít hlífð gnast; svört rønd brast; guðr svall; mart folk fell; hó, lög öld bargsk; beit skjöld; þjóð rauð breið bensköð; mjó hjalmreyr flugu hart = *Knud frygtede intet; hæren faldt; det hvide skjold braged; det sorte skjold brast; kampen svulmede; mange mænd faldt; høje og lave(?) bjærgede sig; skjoldet kløvedes; folk rødfarvede de brede sværd; de tynde spyd fløj kraftig.*

35b. Guðr var kvik, þars drótt fell flóttá traud; herr fekk fúss berjask; en gram . . . uðr; ulfs ætt þótti þar full-svong; snor orva hrið gerðisk löng; eigi var fleins flaug skömm = *Kampen var levende, hvor hæren uvillig til flugt faldt død om; hæren fik at kæmpe, villig dertil; men kongen (undgik?); ulvene tyktes dér meget sultne; den raske kamp var lang; spydflugten varede ikke kort.*

36a. Óláfr rauð sliðra bryggjur i Yggjar éli; veitk, at visi átti viða brynju hriðir; gramr, fæddr i Gorrðum, réð gleðja hrið þursa kveðju, en sygnskar þjóðir studdu fróðan fylki = *Olav rødfarvede sværdene i kampen; jeg ved, at fyrsten havde kampe videnom; fyrsten, opfostret i Garderige, glædede sin hird med guld, og de sognske mænd støttede den kyndige konge.*

36b. Sonr Tryggva hað síðan ógnar bliða seggi verja sœnskum herjum vallar baug á vági; Hrundar hriðar tungla striðir skar danskar brynjur hjaltvendi; alms hagl varð hrynja á hjalma = *Trygges søn bød siden de kampglæde mænd at væрге Ormen mod de svenske krigere i hav-*

hneigiborða háði skerðir	Áttmælt.
hjørva þeyja Viðris meyja;	38a. Mætr rauð Magnús hneiti,
þøðvar hauka búðar snáka	mildr fylkir vann hildi,
beiti-Nirðir ógnar girði	snjallr gerði styr stillir,
rjóða nómu, rekkar kómu	stóð ógn af gram þjóðar,
randar Freyju þing at heyja.	dunðu dorr á brynjur,
	drótt hilmis rak flóttá,
37b. Slíðra tungur snarpar	egg brast hørð i hoggvi,
gengu,	hjórr beit — — gørva.
sullu þenjar, hlifðir gullu,	
hilmir vakði, hneitir rakði	38b. Skjöldr brast skreyttr i
hjørva salma, skúrir malma;	hjaldrí,
hyggju knarrar harða vegg	skórusk randir fyr brandi,
hjoggu sverðum vísa ferðir	rit hykk malma mættu,
vægðar traufar valskrar þjóðar,	mörg vöpn [slitu] torgur,
veigar hrafna knifum grafna.	

bugten; krigeren flængede de danske brynjer med sværdet; pilene faldt på hjælmene.

37a. Óláfr náði rjóða eggjar vörmu blóði enskra þjóða; skerðir hneigiborða Viðris meyja háði hjørva þeyja; þøðvar hauka beiti-Nirðir nómu rjóða ógnar girðibúðar snáka; rekkar kómu at heyja þing randar Freyju = *Olav rødfarvede sværdæggene i engelske mænds varme blod; krigeren havde kampe; krigerne rødfarvede sværdene; mændene kom for at holde slag.*

37b. Snarpar slíðra tungur gengu; þenjar sullu, hlifðir gullu; hilmir vakði malma skúrir; hneitir rakði hjørva salma; vísa ferðir hjoggu vægðar traufar sverðum harða vegg hyggju knarrar valskrar þjóðar, grafna knifum hrafna veigar = *De skarpe sværd var i gang; sårene svulmede, skjoldene bragede; fyrsten vækkede kampe; sværdet sang; fyrstens mænd huggede uden skånsel med sværdene de vælske mænds hårde bryst, der gennembores af sværdene.*

38a. *Den udmærkede Magnus rødfarvede sværdet; den gavmilde fyrste vandt sejr i kampen; den modige fyrste kæmpede; der stod frygt af folkets konge; sværdene faldt på brynjerne; fyrstens skare forfulgte de flygtende; den hårde øg brast i hugget; sværdet bed . . . fuldkommen.*

38b. *Det smukke skjold brast i kampen; skjoldene kløvedes af sværdet; jeg tror at våbnene mødte skjoldet; mange våben bed skjoldene;*

hlífð frá karlmenn kljúfa,
kyn jofra skar brynjur,
sungu slög við hringa,
sundr brast hjalmr fyr malmi.

Hálfnefst.

39a. Haraldr var, herr skar,
harðráðr sigbráðr,
snart lið sleit frið,
sverðs egg manns legg;
bargsk öld, beit skjöld
brandr þuðr, óx guðr,
skaut gramr geðframr,
gnast almr, fló malmr.

39b. Ben svall, brandr gall,
beit egg manns legg,

roðin var, rønd skar
rendr hjørr, benstørr;
rautt bløð rann þjóð,
riðu sverð, hné ferð,
almr hrauzk, hræ hauzk
hrafns ætt, óslætt.

Álagshøttr.

40a. Ørt rauð Óláfr snyrti,
egg gall; hjørr skar leggi;
dunði bitr á brynjur
brandr, skøru spjør randir;
bitu ramslegin rimmu
reyr, knøttu ben dreyra,
ferð þars fylkir barðisk,
fell, hné drøtt at velli.

jeg har hørt at mændene klævede skjoldet; fyrstætlingen flængede brynjerne; våbnene sang mod brynjeringene; hjelmen brast itu for våbnene.

39a. Haraldr harðráðr var sigbráðr; herr skar manns legg sverðs egg; snart lið sleit frið; öld bargsk; þuðr brandr beit skjöld; guðr óx; geðframr gramr skaut; almr gnast, malmr fló = *Den kraftige Harald var kamp-hidsig; hæren huggede mændenes lægge med sværdsæggen; den raske skare brød freden; mændene bjærgede sig; det tynde sværd bed skjoldet; kampen voksede; den modige konge skød; buen braged, pilene fløj.*

39b. Ben svall, brandr gall; egg beit manns legg; benstørr var roð-in; rendr hjørr skar rønd; bløð rautt rann þjóð; sverð riðu, ferð hné; almr hrauzk óslætt; hræ hauzk ætt hrafns = *Såret svulmede, sværdet gjalded; æggen bed mændenes lægge; spydet rødfervedes; det dragne sværd skar skjoldet; det røde blod strømmede ud af folk; sværdene blev svungne; mændene faldt; buen skød kraftig; lig bædes ravneymgelen.*

40a. Óláfr rauð ørt snyrti; egg gall; hjørr skar leggi; bitr brandr dunði á brynjur; spjør skøru randir; ramslegin rimmu reyr bitu; ben knøttu dreyra; ferð fell, þars fylkir barðisk; drøtt hné at velli = *Olav rødfervede sværdet rask; æggen klang; sværdet skar læggene; det skarpe sværd runged på brynjerne; spydene skar skjoldene; de stærkt hamrede spyd bed; sårene blødte; mændene faldt, hvor kongen kæmpede; folk segnede til jorden.*

40b. Kœnn hlaut lofðungr linna láð, segik vísa dáðir; gramr prýddi sá gumna gjöfum; kunni hann sið jöfra; ógnbeiðis naut auðar öld, leyfum þor skjaldar; þvit ljósan veg vísi vann, nú 'r mælt et sanna.	Skjálfhent. 41a. Magnús malma regni morðbráðan frá ráða, hyrbrjótr hauka strætis hjörskúrir vann gorrvar; allnýtr Egða stillir ósjaldan rauð skjaldar snjallr fúr seggja dreyra, sveiti dreif á hneiti.
---	---

41b. Glygg-Freyr Gøndlar veggjar — —

Hallr Þórarinsson breiðmaga.

Íslandsk skjald, 12. árh.

(Jfr. foranstæðende digt).

Lausavísa (1145).

Sendak son þinn Ragna,   hans vas haglig iðja,
sonn koma mól fyr bragna,   hirðvistar mér biðja;

40b. Kœnn lofðungr hlaut linna láð; segik dáðir vísa; sá gramr prýddi gumna gjöfum; hann kunni sið jöfra; öld naut auðar ógnbeiðis; leyfum skjaldar þor, þvit vísi vann ljósan veg; nú 'r et sanna mælt = *Den kloge konge fik guld; jeg fortæller om kongens bedrifter; den fyrste prydede mændene ved gaver; han kendte fyrsteskek; mændene fik krigerens guld; vi lovpriser krigeren; ti fyrsten erhvævede en lysende ære; nu er det sande udtalt.*

41a. Frák morðbráðan Magnús ráða malma regni; hauka strætis hyrbrjótr vann gorrvar hjörskúrir; allnýtr Egða stillir rauð snjallr ósjaldan skjaldar fúr dreyra seggja; sveiti dreif á hneiti = *Jeg har hørt, at den kampfidsige Magnus forårsagede kamp; den gavmilde fyrste holdt kampe; Egdernes meget dygtige, modige konge rødfarvede ofte sværdet i mændenes blod; blodet strømmede på sværdet.*

41b. Gøndlar veggjar glygg-Freyr . . . = *Krigeren . . .*

[H.] Sendak, Ragna, son þinn biðja mér hirðvistar; iðja hans vas haglig; sonn mól koma fyr bragna; hodda rýrir, hinus stýrir mestum veg, kvezk hafa gnótt vígligri manna; hann nitti gildum granna = *Jeg sendte,*

hafa kvezk hodda rýrir,   (nítti hann gildum granna)
hinns mestum veg stýrir,   gnótt vigligri manna.

Eirekr.

Islænder, 12. árh.

Lausavísa (o. 1140).

Bœir ro brendir,	gerði hann eim
en búendr ræntir,	œrinn þeira;
(svá hefr Sveinn hagat)	leigir þar kol
sex í morgin;	leigumanni.

Oddi litli Glúmsson.

Íslandsk skjald, 12. árh.

Lausavísur.

1 (1148-49, jfr. <i>Rognvaldr</i> v. 13).	Baldr við dyrr á tjaldi;
Stendr ok hyggr at hoggva	fírum mun hann með hjörvi
herðilútr með sverði	hætt; nú 's mál at sættisk
brandalfr þöðvar Rindar	hlæðendr hleypiskiða
	hlunns, áðr geigr sé unninn.

Ragna, din sön for at bede om hirdophold til mig; hans hverv blev udført med klogt; sandheden kommer ud blandt folk; den gavmilde fyrste, som besidder den højeste ære, erklærer, at han har overflod af dygtigere mænd; han vragede den kraftige kumpan (mig).

[E.] *Seks gårde er afbrændte i morges og bønderne plyndrede; det har Sven foranstaltet; han tændte tilstrækkeligt bål for dem, og udlejer nu der kul til en daglejer (lejlændering?).*

[O.] *Brandalfr stendr herðilútr með sverði við dyrr á tjaldi ok hyggr at hoggva Rindar þöðvar Baldr; hann mun hættir fírum með hjörvi; nú 's mál, at hlæðendr hleypiskiða hlunns sættisk, áðr geigr sé unninn = Krigeren står foroverböjet med sværd på tæppet ved døren og tænker på at hugge krigeren; han vil være mændene farlig med sværdet; det er nu på tide, at mændene forliges, inden de tilføjer hinanden skade.*

<p>2 (1152). Trautt erum vér, sem vættik, verðir Ermengerðar; veitk at horsk má heita hlaðgrund konungr sprunda; þvítt sómir Bil bríma bauga-stalls (at öllu hon lífi sæl und sólar setri) miklu betra.</p>	<p>4 (1152). Bóru lung lendra manna fyr Þrasnes Þorbjörn svartar; trað hlunnbjörn und höfuðskaldi Áta jörð Akrborgar til.</p>
---	---

<p>3 (1152). Hafði hollvínur jöfra, hinn es mjöð drekkur inni, sunda leygs með sveigi sex dægr muni hægri; en ríklundaðr rendi Rögnvaldr með lið skjaldat hesti, halli glæstum, hlunns at Nörvasundum.</p>	<p>5. Þar sák hann at höfuðkirkju síklings vinn sandi ausinn; nú þrumir grund grýtt of hönum sölu birt á suðrvegum.</p>
--	---

2. Trautt erum vér, sem vættik, verðir Ermengerðar — veitk at horsk hlaðgrund má heita konungr sprunda —, þvítt miklu betra sómir bauga-stalls bríma Bil; hon lífi sæl at öllu und sólar setri = *Næppe er vi, som jeg antager, Ermengerd værdige; — jeg ved at den kloge kvinde kan hedde konge blandt kvinder — ti meget bedre har kvinden fortjent; hun leve lykkelig i alle henseender under himlen.*

3. Hollvínur jöfra hafði sex dægr muni hægri með sveigi sunna leygs, hinn es drekkur mjöð inni, en ríklundaðr Rögnvaldr rendi hlunns hesti, halli glæstum, með skjaldat lið at Nörvasundum = *Fyrsternes gode ven havde seks dage betydelig behageligere hos den gavmilde mand, ham som drikker mjöd hjemme, men den stolte Rögnvald har styret det bemaalede skib med den skjoldbevæbnede skare til Nörvasund.*

4. *Lændermændenes skibe førte Torbjörn svarte forbi Trasnæs; skibet førte hovedskjalden til Akersborg.*

5. *Dér så jeg ham, kongens ven, lagt i jorden ved hovedkirken; nu er han skjult i jorden, den stenede, beskinnet af solen, i syden.*

Ármóðr.

Íslandsk skjald, 12. árh.

Lausavísur.

- 1 (1148-49). Eigi metr enn itri eigi drifr í augu
 allvaldr gjafar skaldi alda lauðri faldin
 Yggs við aðra seggi (drengr riðr þurr af (at?) þingi)
 élstærir at föra; þeim es nú sitr heima.
 snjallr bar, glæst með gollu,
 grundar vörðr at mundum
 buðlungr nýztr et bezta 3 (1152). Ek mun Ermengerði,
 blóðkerti Ármóði. nema annars sköp verði,
 margr elr sút of svinna,
 siðan aldri finna;
 2 (1151). Hrönn vas fyr Humru-
 mynni værak sæll, ef ek svæfa
 háleit, þars vér beittum, (sýn væri þat gæfa),
 sveigir lauk, en lægjask brúðr hefr allfagrt enni,
 lönd fyr Veslu-söndum; eina nótt hjá henni.

1. Eigi metr enn itri allvaldr Yggs élstærir við aðra seggi, at föra skaldi gjafar; snjallr grundar vörðr, nýztr buðlungr, bar Ármóði at mundum et bezta blóðkerti, glæst með gollu = *Den udmærkede fyrste, krigeren, strides ikke med andre mænd om, hvem der skal bringe skjalden gaver; den modige landstyrer, den udmærkede fyrste, bragte Armod selv det bedste sværd, prydet med guld.*

2. Hrönn vas háleit fyr Humrumynni, þars vér beittum; lauk sveigir, en lönd lægjask fyr Veslu-söndum; eigi drifr alda, faldin lauðri, í augu þeim, es nú sitr heima; drengr riðr þurr af (at?) þingi = *Bølgen gik højt foran Humberens munding, hvor vi krydsede forbi; masten svajes, og landet bliver lavere og lavere ud for Veslesandene; ikke sprøjter den skumtoppede bølge i øjnene på ham, der nu sidder hjemme; svenden rider tør fra (til?) tinge.*

3. Ek mun aldri siðan finna Ermengerði, nema sköp verði annars; margr elr sút of svinna; værak sæll, ef ek svæfa eina nótt hjá henni; þat væri sýn gæfa; brúðr hefr allfagrt enni = *Jeg vil aldrig mere træffe Ermengerd, medmindre skæbnen vil det anderledes; der er mangen, der er bekymret af elskov til den kloge; jeg vilde være lykkelig, hvis jeg opnåede at sove én nat hos hende; det var den øjensynlige lykke; mæn har en meget smuk pante.*

4 (1152). Eigum vér, þars vági meðan i nótt hjá nýtri
 verpr inn of þrom stinnan námdúks hqrundmjúkri
 (þann hqfum vér at vinna) lókr sefr lind enn veiki —
 varðhald á skæ barða, litk of qxl til Kritar.

Þórbjörn svartí.

Orknøsk(?) skjald, d. 1152.

Lausavísa (1152).

Vask i hirð með herði nú berum rønd með reyndum
 hjqrþeys i Orkneyjum, raunsnarliga jarli
 réð folkstara fœðir qrt á úrga vørtu
 fyrr of vetr til styrjar; Akrsborgar frjámorgin.

Sigmundur qngull.

Orknøsk skjald, 12. árh.

Lausavisur (1152).

1. Þau berið apr, er órar, fjallrifs fægipellu
 orð þolls Skqgul-borða fleyvang til Orkneyja,

---

4. Vér eigum varðhald á skæ barða, þars vági verpr inn of stinnan þrom — þann hqfum vér at vinna, — meðan enn veiki lókr sefr i nótt hjá nýtri, hqrundmjúkri námdúks lind — litk of qxl til Kritar = *Jeg har vagt på skibet, hvor bølgen vælter ind over den hårde skibskant — det arbejde må jeg døje — medens den blødagtige døgenigt sover i nat hos den brave kvinde med det bløde legeme — jeg skeler over skulderen mod Kreta.*

[Þ.] Vask i hirð með herði hjqrþeys i Orkneyjum; folkstara fœðir réð fyrr of vetr til styrjar; nú berum rønd qrt á úrga vørtu Akrsborgar frjámorgin með raunsnarliga reyndum jarli = *Jeg var i hirden hos krigeren på Orknøerne; krigeren foretog kampe i sidste vinter; nu bærer vi rask skjoldet op på Akresborgs våde bolværk fredagmorgen med den overmåde dygtig prøvede jarl.*

[S.] 1. Berið apr, er órar, fleyvang þau orð Skqgul-borða þolls fjallrifs fægipellu til Orkneyja, at engr seggr itr drengr gengi framar, þótt ellri væri, und veggi kastals, þar slqg sungu ár = *Bærer, når det bliver forår, tilbage over havet de ord af krigeren (mig) til kvinden på Orknøerne. at*

at engr, þars slög sungu,
seggr und kastals veggi,
ár, þótt ellri væri,
itr drengr framar gengi.

2. Knút munk þembiprjóti,
þeim er nú sitr heima,
satt 'r at heldr hofum hætta
hers kind, í dag binda.

Bótolfr begla.

Islænder, 12. árh.

Lausavísa (1154).

Ferr at foglum harri,
firar neyta vel skeyta,
vön á heiðar hæna
hnakka-dytts, und bakka;

þar verðr almr, es olmir
undlinns stafar finna
(land verr lofðungr brandi)
lynghæsn, dreginn kyngjum.

Rúnolfr Ketilsson.

Islænder, 12. árh.

Lausavísa.

Hraust es holl, sús Kristi
hugbliðum lét smíða.

góð es rót und røðum,
rikr' stjórnari, slikum;

---

ingen mand, om end nok så udmærket svend, selv om han var ældre, trængte længere frem ind under kastellets vægge, hvor våbnene sang tidlig om morgenen.

2. Munk binda í dag knút þembiprjóti þeim er nú sitr heima; satt 'r at hofum heldr hætta hers kind = *Jeg vil i dag slå en knude for den træge downing, som nu sidder hjemme; det er sandt at vi har udsat mændene for en betydelig fare.*

[B.] Harri ferr at foglum und bakka; firar neyta vel skeyta; heiðar hæna á vön hnakka dytts; þar verðr almr dreginn kyngjum, es olmir undlinns stafar finna lyng hæsn; lofðungr verr land brandi = *Fyrsten jager fugle under bakken; mændene bruger godt deres pile; hedehönen kan vente at falde på nakken; der bliver buen dygtig spændt, hvor de rasende krigere finder lynghønsene; fyrsten værger (nok) sit land med sværdet.*

gipta vas þats gerði
goðs rann Íugtanni;

Pétr hefr eignazk itra
Arna smið ok Bjarna.

Þórvarðr Þorgeirsson.

Íslandsk skjald, d. 1207.

1 (1162). Berið hildingi, hólða,
harðgeðr Ari, kveðju,
þeims lætr í þóð þíta
brynsting, ok Erlingi,
at langviðris lengi
lífi þeir ok sé meiri
allri þjóð, í öllum
óttlaust friði dróttins.

2 (1163). Endr lét sýnt á sumri,
snarfingr, með Erlingi
bróðir minn und breiðar,
brandéls, staðit randir;
viggarðs hefr varðat
veðreggjandi beggja
okkat rúm, þars ámir,
ungr, þóðkoflar sprungu.

[R.] Hraust es höll, sús ríkr stjórnalet smiða hugbliðum Kristi; góð es röt und slikum rjóðum; gipta vas, þats Íugtanni gerði goðs rann; Pétr hefr eignazk itra smið Arna ok Bjarna = *Stærk er den hal, som den mægtige styrer (biskoppen) har ladet opføre til den blide Kristus; af en god rod er sådanne handlinger voksede op; det var en lykke, at Bjarne byggede gudshus; St. Peder har fået Arnes og Bjarnes herlige arbejde til eje.*

[Þ.] 1. Harðgeðr Ari, berið hildingi, þeims lætr brynsting þíta hólða í þóð, ok Erlingi, kveðju, at þeir lífi langviðris lengi óttlaust í öllum friði dróttins ok sé meiri allri þjóð = *Frygtløse Are, bring den konge, som lader sværdet bide mændene i kamp, og Erling, den hilsen, at de må leve overmåde længe trygt i guds fulde fred og overgå alle andre.*

2. Sýnt lét bróðir minn, snarfingr brandéls, endr á sumri staðit und breiðar randir með Erlingi; viggarðs veðreggjandi hefr ungr varðat rúm okkat beggja, þars ámir þóðkoflar sprungu = *Klart (ufortræden) stod min broder, rask i kamp, før om sommeren (ifjor sommer?) med det brede skjold hos Erling; krigeren har i sin unge alder fyldt pladsen for os bægge to, hvor de mørke brynjer brast.*

Klæingr Þórsteinsson.*Íslensk biskop, d. 1176.*

Lausavísa (o. 1152?).

Baðk sveit á glað Geitis,   drögum hest á lög lesta,
gør 's ið at fôr, tíðum   lið flýtr, en skrið nýtum.

Þorbjörn skakkaskáld.*Íslensk skjald, 12. árh.*

Erlingsdrápa (o. 1170).

1. Hjoggu øxar eggjum	2. Greitt frákk, gumna dróttinn
ugglaust hvatir glugga	gríðar fáks, í viðu,
(því vas nent) á nýju	trauðr esat tenn at rjóða,
Norðmenn í kaf borði;	Túnsbergi þér snúna;
eyðendr sôu yðrar	hræddusk hjartra brodda
arnar hungurs á, jôrnum,	býjar-menn við rennu;
vágfylvingi, vélar,	ugðu eld ok sveigðan
vígsqorð ofan þorðuð.	alm dynviðir malma.

[K]. Baðk sveit á Geitis glað; gør 's ið at fôr; drögum tíðum lesta hest á lög; lið flýtr, en nýtum skrið = *Jeg lod mændene bemanded skibet; rejsen går for sig; vi fører ofte skibet ud på søen; skibet flyder og vi benytter dets skriden fremad.*

[Þ.] 1. Hvatir Norðmenn hjoggu øxar eggjum glugga á nýju borði í kaf; því vas nent ugglaust; eyðendr arnar hungurs sôu á vélar yðrar; þorðuð ofan vígsqorð vágfylvingi jôrnum = *De tapre Nordmænd huggede med økseægge huller på den nye skibsside under vandet; det blev frygtløst udført; krigerne så eders listige færð; I slog ovenfra med jærn skibets skanser ned.*

2. Frákk greitt snúna þér í viðu Túnsbergi; gumna dróttinn esat trauðr at rjóða tenn gríðar fáks; býjarmenn hræddusk við rennu hjartra brodda; malma dynviðir ugðu eld ok alm sveigðan = *Jeg har hørt, at du havde hurtigt held med dig i det store Tønsberg; mændenes fyrste er villig til at rødferve ulvens tænder; byens mænd reddedes for de blanke piles flugt; krigerne ængstedes for ilden og den spændte bue.*

3. Urð dró austan fjarðar	færðr vas fleinn meðal herða
Erlingr at víkingum,	Fríreks, ofar nekkvi
(mein fekk margr af Kœnu	skoldi óþarfr öldu
maðr) es hann fór þaðra;	illgjarn við tré Bjarni.

Hallr Snorrason.

Íslandsk skjald, 12. árh.

1. Af en drape om Magnus Erlingsson(?).

Heiðingja sleit hungri,	granar rauð gramr á fenri,
hárr gylðir naut sára,	gekk ulfr í ben drekka.

2. Lausavísur.

1. Glymvöllu ristr golli,	nú 's ægr ór fgr frægri
(góð 's stillis fgr) Róða	(fellr húfr í svig dúfu
álfúrs súð und eyði,	sveldr) með sæmð ok mildi
(auðgrimms) búin rauðu;	siklingr kominn hingat.

3. Erlingr dró urð at vikingum austan fjarðar, es hann fór þaðra; margr maðr fekk mein af Kœnu; fleinn vas færðr meðal herða Fríreks; illgjarn Bjarni, óþarfr öldu, skoldi nekkvi ofar við tré = *Erling bragte døden over ransmændene østen fjords, da han drog derhen; mangen en mand var bleven forurettet af [Frírek] Kœna; en ankerspids blev anbragt mellem Fríreks skuldre; den ondskabsfulde Bjarne, skadelig for mænd, dingled højt oppe i et træ.*

[H.] 1. Hungri heiðingja sleit; hárr gylðir naut sára; gramr rauð granar á fenri; ulfr gekk í ben drekka = *Ulvens sult stillede; den grå ulv nød sårene; kongen rødfarvede ulvens læber; ulven gik til sårene for at drikke.*

2. 1. Súð, búin rauðu golli, ristr glymvöllu Róða und eyði álfúrs; góð 's fgr auðgrimms stillis; nú 's ægr siklingr kominn hingat ór frægri fgr með sæmð ok mildi; sveldr húfr fellr í svig dúfu = *Skibet, prydet med rødt guld, furer havet med den gavmilde fyrste ombord; den rundhændede fyrstes rejse er god; nu er den frygtindgydende fyrste kommen herhen fra den berømte rejse hvederfuld og gavmild; den opsvulmede bor ducer i den hule bølge.*

2. Berr fyr holm, þars harri, frægr 's með fremð ok sigri,
 hlýrs fagrgota, stýrir; folkbráðr konungr háði
 stólr bruna rauð á reyðar darra þing við drengi,
 rymvöll und gram snjóllum; döglingr kominn hingat.

Jón Þórvaldsson.

Islænder, 12. árh.

Lausavísa (1180).

Karl es staddr hjá Sturlu, þrumir andskoti undir,
 stendr hann fyr réttendum, orðslægr, goða bægi.

Bjarni Kálfsson.

Íslandsk(?) skjald, 12. árh.

Lausavísa (1182).

Fant sék hvern á hesti, hirðmenn skulu hlaupa,
 hér 's nú síðr enn vesti, hér esat gótt til kaupa.
 (leið eigum vér langa) (munka mörqu kviða),
 en lendir menn ganga; en matsveinar riða.

2. Hlýrs fagrgota berr fyr holm, þars harri stýrir; rauð stólr bruna á reyðar rymvöll und snjóllum gram; frægr döglingr 's kominn hingat með fremð ok sigri; folkbráðr konungr háði darra þing við drengi = *Skibet drejer forbi holmen, hvor kongen styrer det; den røde stavn flyver ud på havet med den veltalende konge; den berømte fyrste er kommen hertil med hæder og sejr, den kampriske konge havde kamp med mændene.*

[J.] Orðslægr karl es staddr hjá Sturlu; hann stendr fyr réttendum; andskoti þrumir undir bægi goða = *Den ordslu karl står hos Sturla; han hindrer retfærdigheden; djævelen lurar under gudens arm.*

[B.] *Jeg ser enhver slyngel til hest, medens lendermændene går: her hersker den værste skik; vi har en lang vej; hirdmændene må løbe, medens kokkene rider; her er ikke forråd at købe; jeg skal dog ikke være ængstelig for hvad der kommer.*

Nefari.*Nordmand(?)*, 12. árh.

Lausavísa (1186).

Týnum Birki-beinum,	hælumk minst i máli,
beri Sverrir hlut verra,	metumk heldr at val feldan,
lqtum randhœing reyndan	lqtum skipta goð giptu,
riða hart ok tíðum;	gerum hrið er þeim sviði.

Blakkr.*Íslandsk skjald*, 12. árh.

1. Breiðskeggsdrápa (o. 1191).

1. Björt kveða brenna kerti	þollr fekk ilt með öllu
Breiðskeggs yfir leiði;	orþings, af gornungum.
ljóss veitk at mun missa	
meir höfðingi þeira;	2 (<i>stef</i>). Hafði hér meðan lifði
vitumat vánir betri,	hvartveggja Breiðskeggi
vér hugðum því brugðit,	(nú 's friðspillir fallinn)
	fæst gótt ok dul hæsta.

[N.] *Lad os tilintetgøre Birkebenerne; lad Sverre lide et nederlag; lad os lade det prøvede sværd svinge tit og kraftig; lad os prale så lidt som muligt i ord; og hellere strides om, hvem der er dygtigst, efter mandefaldet; lad gud skifte heldet os i mellem; lad os gøre en storm, der kan svie til dem.*

[B.] 1, 1. Kveða björt kerti brenna yfir leiði Breiðskeggs; veitk at höfðingi þeira mun meir missa ljóss; vitumat betri vánir af gornungum; vér hugðum brugðit því; orþings þollr fekk ilt með öllu = *Man siger, at klare kærter brænder over Bredskægs grav; jeg ved, at deres høvding senere må undvære lyset (∴ himlens); jeg ved ikke, at bedre kan ventes efter hans gerninger; jeg trode, at det var forebygget; krigeren fik en helt elendig endeligt.*

2. Breiðskeggi hafði, meðan lifði hér, hvartveggja: fæst gótt ok hæsta dul; nú 's friðspillir fallinn = *Bredskæg besad, medens han levede her i verden, to egenskaber: det mindste gode og den største indbildskhed; nu er fredsforstyrrenen falden.*

2. Lausavisur (1187).

1. Reisum vé fyr visa, verum þungir Kuflungum, lötum brýndan hjör bita, bolum tafn und kló hrafni; hnekkjum fjanda flokki, friðum land jöfurs brandi, rjóðum dorr í dreyra, drepum meira hlut þeira.	2. Qld man, heldr at hælðusk, hvatir guldu þess skatnar, fyr, ór flokki þeira, foraðstungur Kuflunga; nú kná bergs í hjörgum, (búk reiðir ló sjúkan) mettr varð hrafn í Hrotti, hóts annan veg þjóta.
---	--

Máni.

Íslandsk skjald, 12—13. árh.

Lausavisur.

1 (1184). Byr gef brátt, enn orvi, Björgynjar til mörpum (þess biðjum vér) þjóðum, þungstóls konungr sólar;	anngar oss, þats lengi útnyrðingr heldr fyrðum, vindr 's til seinn at sundi sunnrænn, i dys Unnar.
--	---

2. 1. *Lad os rejse fanerne foran fyrsten; lad os virke eftertrykkelig for Kuflungerne; lad os lade det hvæssede sværd bide; lad os tvinge bytte ind under ravnens klo; lad os ødelægge fjendernes skare, lad os frede fyrstens land ved sværdet; lad os rødferve spydene i blod; lad os dræbe den største del af dem.*

2. Qld man, at foraðstungur Kuflunga hælðusk heldr fyr; hvatir skatnar ór flokki þeira guldu þess; nú kná þjóta hóts annan veg í hjörgum bergs; hrafn varð mettr í Hrotti; ló reiðir sjúkan buk = *Folk husker at Kuflungernes giftige tunger pralede for stærkt; ruske mænd af deres skare måtte undgælde for det; nu suser det ganske anderledes i klippens (Tønsbergs?) stene; raven blev mættet i Hrott; bølgen tumler med det sårede lig.*

[M.] 1. Gef brátt, enu orvi konungr sólar þungstóls, byr mörpum þjóðum til Björgynjar; þess biðjum vér; oss anngar þats útnyrðingr heldr fyrðum lengi í Unnardys; sunnrænn vindr es til seinn at sundi = *Giv snart, himlens gavmilde konge, bór til de mange mænd til Bergen; det beder vi om; det gør os sorg, at nordvestvinden holder mændene så længe tilbage i Unnedys; den sydlige vind er for langsom over havet.*

2. Slægr ferr gaurr með gigju, kníðan lítk á kauða
ginn 's hér komit inni, kjapt ok blásna hvapta.
(meiðr hefr skjaldar skóða
skripalót) ok pípur; 4 (o. 1213). Orr hefr sendar
rekr lætr rauða bikkju, Snorra
rækið skvaldr, fyr aldir siklingr gjafar hingat,
skulut hlýða því þjóðir, unni afreksmanni
(þat 's skaup) of staf hlaupa. jarl gørsima snarla;
gæðingr hlaut, sem gótum,
göfugr af tignum jöfri
3 (1184). Gígja syngr, þars ganga (þat fekk skald) með skildi
gripa menn til pípu, (skynjat) sverð ok brynju.
færa fólsku stóra
framm leikarar bleikir; 5. Hvat munt hafs á otri
undr 's, hvé augum vendir hengiligr með drengjum
umb sás þýtr i trumbu; karl, þvit kraptr þinn furlask,
kinngrár mega vinna.

2. Slægr gaurr ferr með gigju ok pípur; ginn es komit hér inni; meiðr skjaldar skóða hefr skripalót; rekr lætr hlaupa rauða bikkju of staf fyr aldir; rækið skvaldr; þjóðir skulut hlýða því; þat 's skaup = *Den slu rækel behandler gige og fløjter; her er der kommet gögl ind; manden udviser gögler-lader; han lader en rød tæve springe over en stok foran mændene; jag det vrøvul bort; man skal ikke lytte dertil; det er narrestreger.*

3. Gígja syngr, þars menn gripa til pípu ganga; bleikir leikarar færa framm stóra fólsku; undr 's, hvé augum vendir umb sás þýtr i trumbu; lítk kníðan kjapt á kauða ok blásna hvapta = *Gigen synger, hvor mændene griber i fløjtenes gange; de blege spillemænd foreviser en stor dumhed; det er et vidunder, så han som blæser i fløjten, ruller med øjnene; jeg ser den elendiges oppustede kæber og udspilede kinder.*

4. Orr siklingr hefr sendar Snorra hingat gjafar; jarl unni snarla afreksmanni gørsima; göfugr gæðingr hlaut, sem gótum, sverð ok brynju með skildi af tignum jöfri; þat fekk skald skynjat = *Den raske fyrste har sendt herhen til Snorre gaver; jarlen undte hurtig den udmærkede mand kostbarheder; den gæve høvding fik, som jeg har hørt, et sværd og en brynje tilligemed et skjold af den høje jarl; det har skjalden (jeg) erfaret.*

5. Hvat munt, hengiligr kinngrár karl mega vinna með drengjum á hafs otri, þvit kraptr þinn furlask = *Hvad vil du, elendige blegkindede karl, kunne udføre sammen med mændene på skibet, ti din styrke er forsvunden.*

Ásgrímr Ketilsson.*Íslandsk skjald, 12. árh.*

Af et digt om kong Sverre(?).

Siggæðir vas síðan	(þjóð veit þinar iðir)
seimqrr i Þrándheimi	þann orms trega (sannar).

Hallbjörn hali.*Íslænder, 12. árh.*

Lausavísa (o. 1190).

Hér liggr skald þats skalda	áðr gat engr né síðan
skqrungr vas mestr at flestu;	annarra svá manna
naddveiti frá k nýtan	(frægt hefr orðit þat fyrðum)
nið Hákonu smiða;	férán lokit hqnum.

[Á.] Seimqrr siggæðir vas síðan þann orms trega i Þrándheimi; þjóð veit þinar iðir sannar = *Den gavmilde kriger var siden den vinter i Trondhjem; folk kender dine sande bedrifter.*

[H.] Hér liggr skald, þats vas mestr skqrungr skalda at flestu; frá k nýtan naddveiti smiða Hákonu nið; engr annarra manna gat áðr né síðan lokit hqnum svá férán; þat hefr orðit fyrðum frægt = *Her ligger den skjald, som blandt skjalde i de fleste henseender var den største i kraft; jeg har hørt, at den udmærkede mand digtede nid om Hakon; ingen anden har før eller senere således gengældt ham hans ran af gods; det er blevet meget omtalt af mænd.*

Ógmundur sneis.*Islænder, 12–13. árh.***Lausavísur.**

1 (1195). Mér réð á bak bróðir	2 (1208). Bersi hné, þars breiðar
þøðvar styrkr i myrkri	bitu eggjar lið seggja,
(hæg raun vas þat hǫnum)	vægðar trauðr at víðri
Hildibrands at standa,	Vermundar sonr grundu;
þás lébrigðir lagði,	létu lagðir spjótum
(liðinn stormr vas þá orma)	líf, þars brustu hlifar,
áðr vask feldr til foldar	(góð vǫrðu fjǫr fyrðar
fóthrumr, á mér spjóti.	fúsir) Þórðr ok Brúsi.

Dagstyggr Þórðarson.*Islænder, 12. árh.***Lausavísa (1195).**

Þvi emk hljóðr, es hriðar	endr af órum fundi
hyrsveigir fekk eigi	aldrtjón roðins skjaldar;

[Ó.] 1. Þøðvar styrkr bróðir Hildibrands réð at standa á bak mér i myrkri, — þat vas hǫnum hæg raun —, þás lébrigðir lagði spjóti á mér; vask fóthrumr áðr feldr til foldar; þá vas liðinn orma stormr = *Hildebrands kampstærke broder stod bag ved mig i mørket — det var ham kun en let kraftprøve —, da lésvingeren reddede spydet mod mig; jeg fødsvage mand var før blevet kastet til jorden; da var vinteren (lige) forbi.*

2. Bersi Vermundar sonr hné vægðar trauðr at víðri grundu, þars breiðar eggjar bitu lið seggja; Þórðr ok Brúsi létu líf lagðir spjótum, þars hlifar brustu; fyrðar vǫrðu fúsir góð fjǫr = *Berse Vermundssøn segnede, uvillig til eftergivenhed, til den brede jord, hvor de brede øgge bed mændenes skare; Torð og Bruse mistede deres liv, gennemborede af spyd, hvor skjoldene brast; mændene forsvarede gerne deres gode liv.*

[D.] Þvi emk hljóðr, es roðins skjaldar hriðar hyrsveigir fekk eigi endr aldrtjón af órum fundi, en þvi glaðr, at sák geirhriðar gæði sunnan. søeki sára tíra, skriða lágt meðal ruuna = *Derfor er jeg nedslæet, fordi*

en því glaðr, at gæði   sæki sára tira,
geirhriðar sák skriða,   sunnan lágt meðal runna.

Bjarni ason (el. a sk).

Íslandsk skjald, 12. árh.(?)

Brudstykker af digte.

1. Varð, þats fylkis færðu, fárverk, bráa merki (gør varð heipt) ór hjörvi Heimdalls viðir seima.	3. Holmneglða braut hilmir hauðrgjörð fyrri-börðum.
2. Svát ýdróttum óttu éls rekninga þélar rams af reikar himni rauð svörf ofan gnauða.	4. Ok liðhraustan leysti Lofn, es herr vas sofnaðr, landrifs, lengi pindan, lagdýrs ofan stýri.

krigeren ikke fik døden før ved vort møde, men derfor glad, fordi jeg så manden sydfra, krigeren, krybe lavt mellem buskene.

[B.] Varð færverk þats seima viðir færðu bráa merki ór Heimdalls hjörvi fylkis; heipt varð gør = *Den vredeshandling skete, at mændene sled øjnene ud af fyrstens (Magnus den blindes?) hoved; en vredesgærning blev udført.*

2. Svát rauð svörf rams éls rekninga þélar óttu gnauða ofan af reikar himni ýdróttum (yr-?) = *Så at det røde blod rislede ned af krigerens hoved.*

3. Hilmir braut holmneglða hauðrgjörð fyrri-börðum = *Fyrsten kløvede det holmfylde hav med fyrrestavnene.*

4. Ok landrifs Lofn leysti ofan liðhraustan lagdýrs stýri, lengi pindan, es herr vas sofnaðr = *Og kvinden løste den tapre skib-styret, længe pind, ned, da hæren (mændene) var faldet i søvn.*

Magnús Þórðarson.

Ísländsk præst, 12–13. árh.

Lausavisur (o. 1197).

1. Sitr fimligt fljóð
 (framm greiðik ljóð),
 vex garpi sýt,
 und Gnúpi út;
 en hafði heim,
 þats hæfði þeim;
 vas hundr í fqr
 með hjalma þor.

2. Margr myndi sá sendir
 sókngrífrs numinn lífi,
 linna vangs, fyr lqngu,
 lundr, es nú rekr undan;
 ef brynhriðar beiði
 biti týgilig skýja
 (niðr drepr skald) und skildi
 (skeggi) mól sem eggjar.

Guðlaugr.

Ísländsk skjald, 12. árh.

Lausavísa.

Hrøkk at Haugabrekku
 hóts meir an til gótum

fyr hjörgæði hriðar
 Haldórr i bug skjaldi.

[M.] 1. Fimligt fljóð sitr út und Gnúpi; sýt vex garpi; greiðik ljóð framm; en hafði heim, þats hæfði þeim; hundr vas í fqr með hjalma þor = *Den vævre kvinde sidder ude på Gnup; mandens sorg tiltager; jeg digter mit vers; men han bragte hjem, hvad der passede ham — en hund fulgte tilbage med ham.*

2. Margr myndi sá sókngrífrs sendir numinn lífi fyr lqngu, lundr linna vangs, es nú rekr undan, ef tý(g?)ilig mól biti brynhriðar skýja beiði und skildi sem eggjar; skald drepr skeggi niðr = *Mangen en sådan kriger, som nu slipper med livet, vilde for længst være bleven det berøvet, mand, hvis truende ord kunde bide en mand med skjold ligeså godt som sværdets æggen; skjalden (jeg) bøjer hovedet ned.*

[G.] Haldórr hrøkk hóts meir an gótum til i bug skjaldi at Haugabrekku fyr hjör-hriðar gæði = *Haldor trak sig tilbage for krigeren mere end vi havde tænkt os bay ved sit skjold ved Haugabrekku.*

Hallar-Steinn.

Ísländsk skjald, 12. árh.

1. Rekstefja.

1. Hørs gnótt Hrunda sléttum hljóðs kveðk mér at óði randhvéls rennu-Þundi; Rekstefju tekk hefja; skýrunns skjaldar linna skalk, friðum, lof smíða, þing-Baldr Þróttar mildum þeim, es fremstr varð heima.	blikruðr brigða miklum brátt réð, hann þeim 's átti allprútt, éla Þróttar, Óláfr skipa, stóli.
2. Vegmildr víðrar foldar vörðr þá fóstr i Gørðum, vellhjódur, visa, dáðir vann, sás hæstr gekk manna;	3. Óláfr allra jofra óttlaust, ok nam brjóta, vargholtr, Vinða borgir, vestr hernað rak mestan; hælinns hverju sinni hljómváttandi knátti, sannfróður, sigri ráða, Svölnis dóms, i rómu.

1. Kveðk gnótt hörs Hrunda mér hljóðs at sléttum óði randhvéls rennu-Þundi; tekk hefja Rekstefju: skalk smíða lof skjaldar linna skýrunns þeim friðum, mildum Þróttar þing-Baldr, es varð fremstr heima = *Jeg opfordrer kvindernes skare til at lytte til mit formsmukke digt om krigeren; jeg tager fat på fremsigelsen af Rekstefju; jeg vil digte krigerens ros, (ros) for den herlige gavmilde kriger, som blev den ypperste af mænd.*

2. Vegmildr vörðr víðrar foldar þá fóstr visa i Gørðum; vellhjódur, sás gekk hæstr manna, vann dáðir; Þróttar éla blikruðr réð brátt brigða miklum stóli, þeims hann, Óláfr, átti skipa allprútt = *Den ædelmodige vogter af det vide land blev opfostret af kongen i Garderige; den gavmilde fyrste, som var den ypperste af mænd, udførte bedrifter; krigeren rådede snart over en meget stor flåde, som han, Olav, havde at (kunde) bemande herligt.*

3. Vargholtr Óláfr rak óttlaust vestr mestan hernað allra jofra ok nam brjóta borgir Vinða; hrælinns hljómváttandi, sannfróður Svölnis dóms, knátti ráða hverju sinni sigri i rómu = *Den mod ulvene hulde Olav foretog frygtløst i de vest (for Garderige) liggende lande større krigstog end nogen anden fyrste og brød Vendernes borg; krigeren, sandkyndig i kamp, vandt hver gang sejr i kampen.*

4. Senn öll síðan runnu snekkju þorð ór Gorrðum hermorg, hola torguð, hildings und gram mildum; vestrlönd, virða kindir, verfökum lét herjat aldyggr arfi Tryggva Óláfr, ok klauf stólum.	6. Skotland skofnum brandi skotfróðr of nam rjóða; oddr beit, ulfar soðdusk, ódeigr Skota feiga; ugglaust Íra byggðir ókviðinn lét víða él-Freyr Ullar kjóla endr fikula brendar.
5. Fullsnart fræknu hjarta friðr þengill lét síðan (hjorr gall, hólðar fellu) hefnd sins föður efnda; blóðugr bragnings þjóðar brandr gall á Englandi; oddrjóð enskra lýða aldrspelli frákr valda.	7. Frónbands færiqndrum friðr til Nóregs síðan sker-Baldr Skoglar elda skjaldbúnum lét haldit; heiðinn heiman flýði hildingr (né þar vildi) áðr (enn Óláfs bíða jarl) af sinu hjarli.

4. Öll snekkju þorð hildings, hermorg, runnu síðan senn, hola torguð, und mildum gram ór Gorrðum; Óláfr, aldyggr arfi Tryggva, lét herjat veströnd verfökum ok klauf virða kindir stólum = *Fyrstens samtlige skibe, overmåde talrige, løb siden på engang, overalt skjoldbesatte, med den gamle fyrste fra Garderige; Olaf, Trygges fortræffelige søn, hærjede de vestlige lande med sine skibe og kløvede mændene med sværdene.*

5. Friðr þengill lét síðan hefnd föður sins fullsnart efnda fræknu hjarta; hjorr gall, hólðar fellu; blóðugr brandr bragnings þjóðar gall á Englandi; frákr oddrjóð valda aldrspelli enskra lýða = *Den herlige fyrste udførte siden meget rask og med tappert hjerte hævnem for sin fader; sværdet gjaldede, mændene faldt; fyrstens mænds blodige sværd rungede i England; jeg har hørt, at krigeren fældede engelske mænd.*

6. Skotfróðr of nam rjóða Skotland skofnum brandi; ódeigr oddr beit feiga Skota; ulfar soðdusk; ugglaust lét ókviðinn Ullar kjóla él-Freyr endr byggðir Íra brendar víða fikula = *Den skudkyndige rødfarvede Skotland med det polerede sværd; den hårde od bed de Skotter, der skulde dø; ulvene møttedes; frygtløst lod den modige kriger fordum Irernes bygder videnom blive frygtelig brændte.*

7. Síðan lét friðr Skoglar elda sker-Baldr haldit skjaldbúnum frónbands færiqndrum til Nóregs; heiðinn hildingr flýði áðr heiman af hjarli sinu; né vildi jarl þar ean bíða Óláfs = *Derpå styrede den herlige kriger de*

8. Haukjóðs harða víða (hótt) norrœnar dróttir (Þund-regns þeim of vandak) þengils á bý gengu; óráð illri þjóðu Áleifr of galt dála; vígrunnr velja kunni víkingum hlut slíkan.	hjørlundr hólða kindum. Hann vas rikstr konungmanna.
9. Fémildir fylkir vildi firna mǫrg ok hǫrga blóthús brenna láta; bað hann heiðin goð meiða; siðvandr síðan kendi sannfróðr trúu góða	10. Þjóðlǫnd þremja skyndir þrenn kristnaði ok tvenni; hildings hǫppum valda hans ríki frá sklíkum; mæringis meiðum skýrisk merki fremðar-verka eggmóts eigi lítil. Ólafr und veg sólar.
	11. Ísland éla skyndir, itr lista, vann kristnat,

skjoldprydede skibe til Norge; den hedenske fyrste var i forvejen flygtet bort fra sit land; jarlen vilde ikke fremdeles dér opbeeie Olav.

8. Norrœnar dróttir gengu harða víða á haukjóðs bý þengils; of vandak þeim hótt Þund-regns; Áleifr of galt dála illri þjóðu óráð; vígrunnr kunni velja víkingum slíkan hlut = *Norske mænd underkastede sig kongen rundt omkring; til ham udsærer jeg omhyggelig digtets form; Olav straffede fuldkommen de slette mænd for deres vrangt råd; krigeren forstod at tildele ransmændene en sådan lod.*

9. Fémildir fylkir vildi láta brenna firna mǫrg blóthús ok hǫrga; hann bað meiða heiðin goð; siðvandr, sannfróðr hjørlundr kendi síðan hólða kindum góða trúu. Hann, [Ólafr,] vas rikstr konungmanna [und sólar hǫll ok vegfremstr at öllu] = *Den gavmilde fyrste vilde lade opbrænde de meget talrige offerhuse og templer; han bad at ødelægge de hedenske gud-billeder; den dybt troende, sandkyndige kriger lærte siden mændene den gode tro. Han, Olav, var den mægtigste af konger under himlen og i enhver henseende ypperst i hæder.*

10. Þremja skyndir kristnaði þrenn ok tvenni þjóðlǫnd; frá sklíkum hildings valda slíkum hǫppum hans; eigi lítil merki fremðar verka mæringis skýrisk eggmóts meiðum = *Krigeren kristnede fem folklande; jeg ved, at fyrstens magt førte til disse hans heldige gerninger; ikke små beviser for fyrstens herlige bedrifter skal blive tolkede for mændene.*

11. Gollmildir skyndir Gǫndlar þeys éla, itr lista, vann kristnat Ísland, Grœnaveldi ok Eyjar; hann, hilmir, bætti handvist hǫttu Hjálta grundar sem

gollmildr, Grænaveldi
 Gøndlar þeys ok Eyjar;
 handvíst Hjalta grundar
 hann sem Nóregs manna
 hǫttu hilmir bætti.
 Hǫll ok fremstr at ǫllu.

gyld horn græðis meldrar;
 glaðr vísi drakk þaðra;
 viðfrægr velja téði
 vín húskǫrlum sínum
 allvaldr einkar mildum.
 Óláfr und veg sólar.

12. Hafglóð hilmir sáði
 hjaldrríkr ok gaf skjöldu,
 (stétthringr stofnum veitti
 stikka) vǫpn ok skikkjur;
 stórráðr steinda knǫrru
 stillir fekk, en ekki
 hildings hæfði mildi.
 Hann vas ríkstr konungmanna.

14. Morðlinns mǫrgu sinni
 móðþrútinn bjó úti,
 húfr svall, hrannir fellu,
 hvessimeidr á skeiðum;
 gylt hlýr, gnǫpðu skoltar,
 gunnfikinn lét blikja
 hjǫrruðr hǫfnum fjarri.
 Hǫll ok fremstr at ǫllu.

13. Húns nótt hverja knǫttu
 hirðmenn konungs spenna

15. Auðhrjóðr átta skeiðum
 efsta sinn ok þrinnum

Nóregs manna = *Den gavmilde kriger, udmærket kunstfærdig, kristnede Island, Grønland og Orknøerne; han, fyrsten, forbedrede uomtvistelig Shetlands såvelsom Nordmændenes tro.*

12. Hjaldrríkr hilmir sáði hafglóð ok gaf skjöldu, vǫpn ok skikkjur; veitti stikka stétthringr stofnum; stórráðr stillir fekk steinda knǫrru, en ekki hæfði mildi hildings = *Den kampmægtige fyrste udstræde guld og skjænkede skjolde, våben og kapper; han gav mændene stof til digt(?); den storrådige fyrste bortgav malede skibe, og intet var for stort for kongens gavmildhed.*

13. Hverja húns nótt knǫttu hirðmenn konungs spenna gyld horn meldrar græðis; vísi glaðr drakk þaðra; viðfrægr allvaldr téði velja einkar mildum húskǫrlum sínum vín = *Hver vinter holdt kongens hirdmænd de forgyldte ølhorn; kongen drak glad dér; den vidtberømte fyrste skænkede tit meget gavmilde huskarle vin.*

14. Móðþrútinn morðlinns hvessimeidr bjó mǫrgu sinni úti á skeiðum; húfr svall, hrannir fellu; gunnfikinn hjǫrruðr lét gylt hlýr blikja fjarri hǫfnum; skoltar gnǫpðu = *Den modsvulmende kriger opholdt sig ofte ude på skibene; plankerne svulmede, bølgerne faldt; den kampbegærlige kriger lod de forgyldte stavne blinke fjærnt fra havnene; gabene knejste foroverbøjede.*

(byrr varð) beita þorði (brynn) ór Þrándheims mynni; Ormr skreið (árar kniði) ólna vang enn langi, (hirð þrúð) hilmir stýrði. Hann vas rikstr konungmanna.	trólis marr trýni sollin tveir nafnar, hræ (jafnan); sænskr herr sigri þorrinn, (sverð beit) en fló peita, hrið óx, (hólða) flýði. Höll ok fremstr at öllu.
16. Raunskjótt ræsir mátti. rit (vasa friðr), at líta, sól rauð Svölnis éla. senn döglinga þrenna; fímtán fjörnir mána fleygjendr at gram rendu Ekkils ýtiblökkum. Óláfr und veg sólar.	18. Orbragðs ærir lögðu annat sinn at linna (grímt varð Gøndlar borða gnaust) sex tögum flausta; dansk herr dýran harra, drótt hné mǫrg, þars sótti, hirð fell, hrafnar gullu. Hann vas rikstr konungmanna.
17. Grár reif, gerðu drifu (gall brandr við slög) randa,	19. Stǫng reið, stól en sungu, sterklig jǫfurs merkis;

15. Auðhrjóðr þorði beita efsta sinn átta ok þrinnum skeiðum ór Þrándheims mynni; byrr varð brynn; Ormr enn langi skreið ólna vang: þrúð hirð kniði árar, hilmir stýrði = *Den gavmilde fyrste vovede sidste gang at styre 11 krigsskibe ud af Trondhjems munding; bören blev strygende; Ormen den lange løb over søen; den stolte hird knugede årerne; kongen sad ved roret.*

16. Raunskjótt mátti ræsir at líta senn þrenna döglinga; sól Svölnis éla rauð rit: vasa friðr; fjörnir mána fleygjendr rendu fímtán Ekkils ýtiblökkum at gram = *Meget hurtigt fik kongen tre fyrster at se på engang; sværdet rødfarvede skjoldet; der var ingen fred; krigerne førte 15 skibe frem imod kongen.*

17. Tveir nafnar gerðu randa drifu; brandr gall jafnan við slög; grár trólis marr reif sollin hræ trýni; sænskr herr flýði, sigri þorrinn; en peita fló, hrið óx; sverð beit hólða = *To navner foranstaltede kamp; sværdet rungede uaftadelig mod våbnene; den grå ulv sønderrev de opsvulmede lig med snuden; den svenske hær flygtede berøvet sejren; spydene fløj, angrebet tiltog; sværdet bed mændene.*

18. Orbragðs ærir lögðu annat sinn sex tögum flausta at linna; grímt varð gnaust Gøndlar borða; mǫrg drótt hné, þars dansk herr sótti dýran harra; hirð fell, hrafnar gullu = *Krigerne lagde for anden gang 60 skibe frem mod Ormen; der opstod en grusom kamp; mange mænd segnede, hvor den*

- gramr skaut, gerðisk rimmu
gangr of Orm enn langa;
nýtr herr Nóregs gætis
nær vasa trauðr at særa
orðprúðs Jóta ferðir.
Óláfr und veg sólar.
20. Myrkt hregg mækis eggja
meinilla gekk Sveini,
sór frákr drengjum dreýra,
Danir skunduðu undan;
tandr beit, tyggi rendi
tveim döglingum, Skoqlar,
hans vegr hófsk með sigri.
Höll ok fremstr at öllu.
21. Ítr, jarl einkar snarla
endr fimm skipum rendi
þrekmanns þriðja sinni,
þremja storms, at Ormi;
ben lét, þorðusk ýtar,
brynskiðs viðum sviða
Hyrningr heiptar gjörnum.
Hann vas rikstr konungmanna.
22. Ránsóks remmilauka
rógsvellir það fella
(styrk þreifsk) stærri aska
(strangr) á Orm enn langa;
ættstórr ella mætti
Eiríkr í dyn geira

danske hær angreb den herlige fyrste; hirden faldt, ravnene skreg (af glæde).

19. Sterklig stöng merkis jofurs reið, en stöjl sungu; gramr skaut; rimmu gangr gerðisk of Orm enn langa; nýtr herr orðprúðs Nóregs gætis vasa nær trauðr at særa Jóta ferðir = *Fyrstens stærke mærkestang svingede, men stålene klang; kongen skød; der blev en kamptummel omkring Ormen lange; den veltalende norske fyrstes dygtige hær var langt fra villig til at sære de jyske skarer.*

20. Myrkt hregg mækis eggja gekk Sveini meinilla; frákr sór dreýra drengjum; Danir skunduðu undan; Skoqlar tandr beit; tyggi rendi tveim döglingum; hans vegr hófsk með sigri = *Den mørke sværdstorm gik meget dårlig for Sven; jeg har hørt, at sårene blødte for mændene; Danerne trak sig ilsomt tilbage; sværdet bed; kongen drev to konger på flugt; hans hæder voksede med sejren.*

21. Jarl, ítr þremja storms, rendi endr einkar snarla fimm skipum þriðja sinni at Ormi þrekmanns; Hyrningr lét heiptar gjörnum brynskiðs viðum ben sviða; ýtar þorðusk = *Jarlen, udmærket i kamp, førte atter meget rask fem skibe for tredje gang frem i mod den kraftige mands Orm; Hyrning lod sårene svie for de kampbegærlige krigere; mændene kæmpede.*

22. Rógsvellir það ránsóks remmilauka fella stærri aska á Orm enn langa; strangr styrk þreifsk; ella mætti ættstórr Eiríkr aldri vinna ofinn í geira dyn = *Krigeren bød de kraftige mænd at fælde større træer på*

- oflinn aldri vinna.
Óláfr und veg sólar.
- gnýbjóðs geysitiðar
geira hóti fleiri.
23. Hvast skaut (hlifar brustu)
hildingr ór lyptingu,
síðan sýnt nam eyðask,
sóknstrangr, Ormr enn langi;
unnelds yppirunnum
engi kann en lengri
hegju hilmis segja
Höll ok fremstr at öllu.
25. Tvær senn (tyggja vinnur
telk), þærs ek veit færi
gunnelds geymirunna,
gramr íþróttir framði;
hyr-Baldr hvíttra skjalda
handsöxum lék vandla,
fleinrjóðr flestra dáða
frár ok gekk at örum.
24. Hjørflóðs hnykkimeidum
hér 's of slæm at dæma
hnigreysr harða starran,
hefk þar lokit steffjum;
iðvands aðrar dáðir
ek fýsumk nú lýsa
26. Vas jafn, vizku rofna,
viti menn at, frákv tvenna,
hauss manns hringi ljósum,
hirðmeðr konungs veðja;
(hermart) hjörva snyrtir
hvárr lézk grams i hamri

Ormen lange; en stærk kamp trivedes; ellers vilde den ætgode Erik aldrig have kunnet erobre Ormen i kampen.

23. Sóknstrangr hildingr skaut hvast ór lyptingu, hlifar brustu; síðan nam Ormr enn langi eyðask sýnt; engi kann segja unnelds yppirunnum hegju hilmis en lengri = *Den kampstærke kriger skød kraftig i løftingen, skjoldene brast; siden forminskedes antallet på Ormen lange øjensynlig; ingen ved at fortælle mændene om fyrstens kår (liv) udover dette.*

24. Hér 's hjørflóðs hnigreysr hnykkimeidum at dæma of harða starrar slæm; hefk þar lokit steffjum; ek fýsumk nú lýsa aðrar hóti fleiri dáðir, geysitiðar, iðvands geira gnýbjóðs = *Her vil nu krigerne kunne dømme om min meget stive slæm (digtslutning); jeg blev der færdig med stevene; jeg har nu lyst til at omtale andre og endel flere meget omtalte handlinger af den i sine gerninger omhyggelige kriger.*

25. Gramr framði tvær íþróttir senn, þærs ek veit færi gunnelds geymirunna [fremja]; telk vinnur tyggja; hyr-Baldr hvíttra skjalda lék vandla handsöxum, ok fleinrjóðr, frákv flestra dáða, gekk at örum = *Kongen udøvede to idrætter på éngang, sådanne som jeg ved at de færreste krigere kan; jeg opregner fyrstens bedrifter; krigeren legte omhyggelig med to sværd og han, rask til alle handlinger, gik (o: udenbords) på årerne.*

26. Frákv tvenna hirðmeðr konungs veðja vizku rofna; menn viti at hauss manns vas jafn ljósum hringi: hvárr hjörva snyrtir grams lézk öðrum

(styrremðr stillir framði stœrra) ǫðrum færri.	þrekleyfðr þengill hafði (þat vas endr) und hendi, sigrpoll svá bar stillir, sinn dreng. ok gekk lengra.
27. Annarr ǫðlings manna ókviðinn réð síðan, stigr varð stála sveigi strangr, i berg at ganga; hótt fjall hvártki mátti, hans vas lif þrotit, klifa eldruðr ǫlna foldar upp eða niðr frá miðju.	29. Dáðstyrk dýrðar merki dolgminnigs fetk inna skýbjóðs skelfihriðar Skoglar borðs en fjorðu; hart skunduðr nam hrinda hvatlyndum Þórkatli stórlyndr stirðra branda storms fyr borð af Ormi.
28. Hilding hart frá k ganga, hann réð þrútt ept manni, (ráðvandr ræsir hendi ríp), í bratta gnipu;	30. Spell vann (sparðit stillir) spjótrunns (skaða bótir)

færri i hamri; styrremðr stillir framði hermart stœrra = *Jeg har hørt, at to af kongens hirdmænd, berøvede forstanden, indgik et væddemål; man vide, at den enes hoved blev gjort lige med en lys ring [indsatserne]; den ene af kongens krigere erklærede at være dygtigere end den anden til at klatre i klipper: den kampsterke konge udførte mange større ting.*

27. Annarr ǫðlings manna réð síðan ókviðinn at ganga i berg; stigr varð strangr stála sveigi; ǫlna foldar eldruðr mátti hvárki klifa hátt fjall upp eða niðr frá miðju; hans lif vas þrotit = *Den ene af fyrstens mænd klatrede siden uden angst op i klippen, men vejen blev stræng for krigeren; manden kunde hverken komme op eller ned i det høje fjæld fra midten af; det var ude med hans liv.*

28. Frák hilding ganga hart i bratta gnipu; hann réð þrútt ept manni, ráðvandr ræsir hendi ríp; þrekleyfðr þengill hafði dreng sinu und hendi; stillir bar svá sigrpoll ok gekk lengra; þat vas endr = *Jeg har hørt, at fyrsten gik rask op i det stejle fjæld; modigt gik han for at hænte manden; den retskafne konge nåde klippen; den lovpriste fyrste holdt sin mand under sin arm; således bar kongen sin kriger og gik højere op; det skete fordums.*

29. Fetk inna en fjorðu dáðstyrk dýrðar merki dolgminnigs Skoglar borðs skelfihriðar skýbjóðs; stórlyndr skunduðr storms stirðra branda nam hrinda hart hvatlyndum Þórkatli fyr borð af Ormi = *Jeg vil fortælle om den kamphuskende krigers dådkraftige herligheds fjærde vidnesbyrd; den storstinde kriger styrtede rask den rasksinde Torkel over bord af Ormen.*

meingarðr margra jarða
mikill dýrligri skikkju;
goðvefr gerðisk jofri
grön ok skinn und hönum
senn á svipstund einni
síðan jafn eða friðri.

eldvells annan stilli,
óðrikr frama slikum,
gunnelds geymirunnum
(göndlar fýst) sem lýstak
(hirð vas hans at morði
hrygg) arfþega Tryggva.

31. Ótrauðr allra dáða
jartegnir vann hjartar
(dvergregn) dýrðar (magnak
dimt) í sinn et fimta;
sigrgjarn sólu fegri
sénn vas prýddr með skryddum
döglingr dróttins englum
dyggðar fúss í húsi.

33. Þengill þróttar ströngum
þeim bauð Krístr af heimi
byrtjalds beztu heilli;
bragningi goð fagni;
ygglaust alla þiggi
eljunfímr á himnum
Óláfr æzta sælu
itrþóls með gram sólar.

32. Hringskóðs herðimeidar
hvar viti þann, es anni,

34. Hermart hví kveðum ortu
hugdyggs of son Tryggva

30. Mikill meingarðr margra jarða vann spell dýrligri skikkju spjót-
runns; stillir sparðit skaða bótir; goðvefr, ok grön skinn und hönum, gerð-
isk jofri síðan senn á einni svipstund jafn eða friðri = *Den oprørte sø æde-
lagde krigerens herlige kappe; men fyrsten sparede ikke erstatning der-
for; silketøj et og de grå skind derunder (som foder) blev ved kongen/s jært-
tegn) derpå straks i et eneste øjeblik ligeså godt eller smukkere.*

31. Ótrauðr allra dáða vann hjartar dýrðar jartegnir í et fimta sinn;
magnak dimt dvergregn; sigrgjarn döglingr, fúss dyggðar, vas sénn prýddr
sólu fegri, með skryddum englum dróttins í húsi = *Han, som var ufortrøden til
enhver død, udførte strålende herligheds jærtegn for femte gang; jeg digter
et mørkt kvad; den sejrbejærlige fyrste, der elskede dyd, sås prægtig
klædt, lysere end solen, sammen med guds skrudeklædte engle i et hus.*

32. Hvar viti herðimeidar eldvells hringskóðs þann annan stilli, es
anni óðrikr slikum frama?, sem lýstak arfþega Tryggva gunnelds geymi-
runnum; hirð, göndlar fýst, vas hrygg at morði hans = *Hvor kender krig-
erne en anden sådan fyrste, som åndskraftig udfører slige bedrifter, som
jeg har fortalt for mændene om Trygges søn; hirden, ophidset til kamp,
var bedrøvet ved hans fald.*

33. Þeim þróttar ströngum bauð Krístr, þengill byrtjalds, beztu heilli
af heimi; goð fagni bragningi; eljunfímr Óláfr þiggi ygglaust alla æzta sælu
á himnum með gram sólar itrþóls = *Den kraftige mand bød Kristus,*

handbáls hnykkilunda	ek fæ ena þriðju
hreins ok flokka eina;	hyr-Njörðr, hróðri stærða,
Hallfrøðr Hqrða stilli	hóps, tvískelfða drópu;
hriðqflgum vann smíðat	slikr hóttr, svá munk vátta,
hjqgráps hugða drópu	sjaldstundum verðr fundinn;
hróðrar gjarn ok Bjarni.	herr þrúðr hqrvi kvæða
	hafi gagn — en ek þagna.

35. Eigi einkar lága

2. Digtbrudstykker og lausavísur.

a. Af et digt om en kvinde.

1. Holmleggjar viðr hilmir	rafkastandi rastar
hring-Skqglar mik þoglan.	reyrþvengs muna lengi.
2. Svalteigar mun selju	3. Þú munt, fúrs, sem fleiri,
salts Viðblinda galtar	flóðs hirði-Sif, tróður,

himlens konge, til sig bort fra verden til bedste lykke; gud måtte glæde kongen; den kraftige Olav modtage uden bekymring al den ypperste salighed i himlene hos himlens konge.

34. Hvi kveðum hnykkilunda hreins handbáls ortu hermart ok flokka eina of son bugdyggs Tryggva?; hróðrar gjarn Hallfrøðr vann smíðat hjqrgráps hriðqflgum Hqrða stilli hugða drópu ok Bjarni = *Hvorfor siger vi at mændene har digtet talrige kvad, men kun flokke om den modige Trygges søn?; Halfred, villig til at digte, forfattede en inderlig drape om Hörðernes kampstærke konge og ligeledes Bjarne.*

35. Ek fæ hóps hyr-Njörðr ena þriðju eigi einkar lága drópu hróðri stærða tvískelfða; slikr hóttr verðr sjaldstundum fundinn; munk vátta svá; herr, þrúðr hqrvi, hafi gagn kvæða, — en ek þagna = *Jeg tilvejebringer den tredje ikke altfor ringe drape, fuld af lovprisning, i 'tvískelff' versemål; et sådant versemål træffes kun sjældent; derom vil jeg vidne; skaren, prydet med lin, have nytte af mit kvad — men jeg bliver tavs.*

2, 1. Holmleggjar hilmir hring-Skqglar viðr mik þoglan = *Kvindens lød (skönhed), gör mig tavs.*

2. Rafkastandi salts svalteigar Viðblinda galtar mun lengi muna selju reyrþvengs rastar = *Manden (jeg) vil længe huske kvinden.*

grönn, við gæfu þinni
grjóts Hjaðninga brjótask.

ólstafna Bil skafna,
væn mörk skála, verka
vandr, stefknarrar branda.

4. Ek hef óðar lokri

b. Af et digt om Skáldhelgi(?).

5. Hart, fló hvast of snertu,
hregg magnaðisk, bragna,
bókar sól, þars búkar,
benvargs, hnigu margir.

6. Flaug, en firna bjúgir,
foldar hnegg at seggjum,
fjarðelds fleygi-Nirðir
fellu skjótt at velli.

3. Flóðs fúrs hirði-Sif grönn, þú munt brjótask við gæfu þinni sem fleiri trúður Hjaðninga grjóts = *Smækre kvinde, du vil stå imod din egen lykke som flere (andre) kvinder.*

4. Ek hef skafna óðar lokri, vandr verka, stefknarrar branda ólstafna Bil, væn skála mörk = *Jeg har, omhyggelig for digtet, med digtningens høvl glattet drapens vers for kvinden, (dig), væne må.*

5. Hart hregg benvargs magnaðisk, þars margir búkar bragna hnigu; bókar sól fló hvast of snertu = *Den hårde kamp blev stærk, hvor mange mænds kroppe segnede; stenene fløj kraftig under kampen.*

6. Foldar hnegg flaug at seggjum, en fjarðelds fleygi-Nirðir fellu skjótt firna bjúgir at velli = *Stenene fløj mod mændene, men de faldt hurtigt ganske krumbøjede til jorden.*

Þórkell Gíslason.

Ísländsk skjald, 12. árh.

Búadrápa.

1. Bóru á vali víka (vel frákk þeim líka seggjum snarræði) sverð ok herklæði. 2. Knúði hvast harða (hljópu marir barða) hregg (á hefils vøllum) á humra fjøllum; blø þó hrøn hlyrum, hraut af brimdyrum (kili skaut øst alda) uðr en sviðkalda.	3. Bóru raukn rasta rekka geðfasta (þrøng at rym randa) til ræsis landa; við nam viðr mörögum (vøpn vøru grimm tørgum, nýtt gafsk nest hrøfnum) Nóregr skipstøfnum. 4. Herr bar høtt merki (á Hamðis serki grimt kom él eggja), at geksk lið seggja;

1. Bóru sverð ok herklæði á víka vali; frákk þeim seggjum líka vel snarræði = *De bragte sværd og hærlæder ombord på skibene; jeg har hørt, at de svende holdt meget af raskhed.*

2. Harða hvast hregg knúði á humra fjøllum; barða marir hljópu á hefils vøllum; blø hrøn þó hlyrum; uðr en sviðkalda hraut af brimdyrum; øst alda skaut kili = *En meget stærk storm slog mod bølgerne; skibene løb hen over søen; den blå bølge vaskede stavnene; den brændende kolde bølge prellede af mod skibene; den rasende bølge skød til kølen.*

3. Rasta raukn bóru geðfasta rekka til landa ræsis; þrøng at randa rym; viðr Nóregr nam viðr mörögum skipstøfnum; nýtt nest gafsk hrøfnum; vøpn vøru grimm tørgum = *Skibene førte de modige mænd til fyrstens lande; kampen nærmede sig; det vide Norge stansede de mange skibstævne; nyt bytte gavés ravnene; våbnene var grumme mod skjoldene.*

4. Herr bar merki høtt; seggja lið geksk at; grimt eggja él kom á Hamðis serki; grjót ok skotbroddar meiddu fjør flotna; flest hlíf varð brotna; gráir oddar glumðu = *Hæren bar fanerne højt; mændenes hæere gik frem mod hinanden; den grumme sværdbygge ramte brynjerne; stene og skud ødelagde mændenes liv; alle skjolde brast; de grå ødde gjaldede.*

meiddu fjar flotna (flest varð hlíf brotna, glumðu gráir oddar) grjót ok skotbroddar.	7. Gullu hræs haukar, hvassir benlaukar skýfðu liðs leggi, lamði grjót seggi; gnustu gráir malmar (gengu i sundr hjalmar, hauks vasat friðr fjöllum) i fjornis stöllum.
5. Hrutu fyr borð bæði (brustu herklæði) höfuð ok hendr manna, hræ nam vargr kanna.	8. Búa frá k greitt ganga (gladdi svan hanga, vokð vas göll geira) gögnum lið þeira.
6. Neytti herr handa, hrið vas snörp branda, fúst vas fár randa til fjornis landa; fells fleinþorvar, flugu af streng orvar, sungu hött hjorvar við hlífar gorvar.	9. Hagl vá hvert eyri, hraut á lög dreyri (blóð þó bens orum) ór bragna sórum;

5. Bæði höfuð ok hendr manna hrutu fyr borð; herklæði brustu; vargr nam kanna hræ = *Mændenes hoveder og arme faldt over bord; hærlæd-erne brast; ulven undersøgte ligene.*

6. Herr neytti handa; branda hrið vas snörp; randa fár vas fúst til fjornis landa; fleinþorvar féllu; orvar flugu af streng; hjorvar sungu hött við gorvar hlífar = *Hæren brugte sine hænder. kampen var stærk; sværdet vilde gerne til hovederne; mændene faldt; pilene fløj af strængen; sværdene klang højt mod de udmærkede skjolde.*

7. Hræs haukar gullu; hvassir benlaukar skýfðu leggi liðs; grjót lamði seggi; gráir malmar gnustu i fjornis stöllum; hjalmar gengu i sundr; vasat friðr hauks fjöllum = *Ravnene skreg; de skarpe sværd sønderhuggede mændenes lægge; stenene knuste mændene; de grå skudvåben klang i hovederne; hjælmene gik itu; der var ingen fred for armene.*

8. Frák Búa ganga greitt gögnum lið þeira; hanga svan gladdi; geira göll vas vokð = *Jeg har hørt, at Bue gik let igennem deres skare; ravn- en glædedes; kampen var i fuld gang.*

9. Hvert hagl vá eyri; dreyri hraut á lög ór bragna sórum; blóð þó bens orum; valr fell þar víða; sá gyld vé ríða; sveit harðisk snarla á snekkjum jarla = *Hvert haglkorn vejede en øre; blodet strømmede af mændenes sår ud i havet; blodet vaskede sværdene; mændene faldt viden*

þar fell valr víða, vé sá gyld riða, barðisk sveit snarla á snekkjum jarla.	gæðir gunnskára; gladdisk nagr sára; niðr kom bens bára, Búi nam sér hvára (ferð hykk friðar mistu) frækn í hönd kistu.
10. Qrum réð sér snorpum (slikt vas raun gorpum) flagð et forljóta af fingrum skjóta; gerðisk grimt fikjum at gumnum rikjum (gnýr vas hör hlifa) hregg ok loptdrifa.	12. Feldi Vagn virða (valði of nái stirða hrafn enn hvassleiti), — hrunði á borð sveiti —; þess réð þó dála (þrymr vas hör stála) eyðis undglóða Eiríkr skip hrjóða.
11. Sté fyr híf hesti hrófs enn þrekmosti	

om; man kunde se de forgyldte faner veje; mændene kæmpede kraftig på jarlernes snekker.

10. Et forljóta flagð réð skjóta snorpum qrum af fingrum sér; slikt vas raun gorpum; fikjum grimt hregg ok loptdrifa gerðisk at rikjum gumnum; gnýr hlifa vas hör = *Den hæstige trolð skæd skarpe pile fra sine fingre; det var en hård prøve for heltene; en overmåde grim storm og snefog overfaldt de mægtige mænd; skjoldenes bragen var høj.*

11. Enn þrekmosti gæðir gunnskára sté fyr híf hrófs hesti; sára nagr gladdisk; bens bára kom niðr; frækn Búi nam sér kistu í hvára hönd; hykk ferð mistu friðar = *Den overmåde kraftige kriger steg over bord på skibet; ravnene blev glad; blodet strømmede ned; den tapre Bue tog en kiste i hver hånd; jeg ved, at mændene mistede freden.*

12. Vagn feldi virða; sveiti hrunði á borð; enn hvassleiti hrafn valði of stirða nái; Eiríkr réð þó hrjóða dála skip þess eyðis undglóða; stála þrymr vas hör = *Vagn fældede mænd; blodet strømmede ned på plankerne; den skarpøjede ravn valgte mellem de stivnede lig; Erik ryddede ikke desto mindre fuldstændig den krigers skibe; kamplarmen var høj.*

Haukr Valdísarson.*Íslandsk skjald, 12. árh.***Íslendingadrápa.**

1. Bera skal lið fyr lýða Lóðurs vinar, glóða hrafna vins nema hafni hneigjendr Dvalins veigum; reyndir biðk at randar runnar hlustar munnum hausu harða ljósan hasls rekka mjöð drekki.	meðan til þess, en þessum þogn veiti hlyn peitu garða grundar Nirðir, geð deilisk mér, seilar.
2. Hvals munk hvassa telja húðlendinga búðar, hamra vífs þás höfðu hoddlógendr byr gnógan,	3. Hverr gekk hræddr við qrvan Hundings á Snæggrundu ár til odda skúrar elgreynir Broddhelga, áðr grunnungi Gunnar Geitir réð at beita (askr fell alms enn røskvi) qrlyndr fōður Sqrila.

1. Bera skal lið Lóðurs vinar fyr lýða, nema hneigjendr hrafna vins glóða hafni Dvalins veigum; biðk at reyndir randar runnar drekki hlustar munnum harða ljósan hausu hasls rekka mjöð = *Der skal fremføres et digt for mændene, medmindre de kaster vrage på det; jeg beder, at de prøvede krigere med hørelsens munde drikker Asernes mjød.*

2. Munk telja hvassa hvals búðar húðlendinga, hoddlógendr, þás höfðu gnógan byr hamra vífs, meðan mér deilisk geð til þess, en grundar seilar garða Nirðir veiti þogn þessum peitu hlyn = *Jeg vil opregne de tapre. Islændere, de mænd som havde så stort et mod, medens jeg har lyst dertil, men mændene yde denne mand (mig) tavshed.*

3. Hverr Hundings elgreynir gekk ár hræddr til odda skúrar við qrvan Broddhelga á Snæggrundu, áðr qrlyndr Geitir réð at beita fōður Sqrila grunnungi Gunnar; enn røskvi alms askr fell = *Enhver mand gik fordums bange til kamp med den raske Broddhelge på Island, indtil den rask-sindede Geitir lod sværdet bide Sørles fader; den raske kriger faldt.*

4. En Bjarni, gjarn hjalmþrimu, lét griðar fák fagna blóði Geitis, þess's vá vika vagnskreyti, ok beiðir fjallgestils orðs, ulfum holtr, vá flesta folkmeiða, þás ollu morði fōður hans = *Men Bjarne, kamplysten, lod*

4. En fák, þess's vá vika vagnskreyti, lét fagna griðar Geitis blóði gjarn hjalmþrimu Bjarni, ok fjallgestils flesta folkmeiða vá heiðir, ulfum hollr, þás ollu, orðs, hans fõður morði.	6. Opt vann aldri svipta elgs fenviðu Helgi, barðisk hann við harða herðendr þrimu sverða; frák bóru hlut hæra, heiðinn unz varð meiðir dauðr, an drengi aðra, Droplaugar son, bauga.
5. Vasat hreggvana hyggnum hraun-Atla Þórkatli (reyndr varð rimmu skyndir rakklyndr at því) sprakka, þótt sins fõður (sónar saddr varð i gný nadda ófnir) eigi hefna ættgóðr skõrungr mætti.	7. Helgi rauð (en hriðar hykk meir geta þeirar) fenris teðr i fõðri fleingaldrvala (skjaldar), þás Ásbjarnar (õrnu) erfingi hræ fingin (frák nýta sér sveita) sins nafna lét hrafni.

ulven glæde sig ved den Geitirs blod, som havde dræbt manden, og manden, huld mod ulvene, dræbte de fleste af de mænd, som havde deltaget i hans faders drab.

5. Hyggnum Þórkatli vasat hraun-Atla sprakka hreggvana — rakklyndr rimmu skyndir varð reyndr at því —, þótt ættgóðr skõrungr mætti eigi hefna fõður sins; sónar ófnir varð saddr i nadda gný = *Den kloge Torkel manglede ikke mod — den modige kriger viste det —, uagtet den ætgoede helt ikke kunde hævne sin fader; sværdet møttedes i kampen.*

6. Helgi vann opt svipta elgs fenviðu aldri; hann barðisk við harða sverða þrimu herðendr; frák Droplaugar son bóru hæra hlut an aðra drengi, unz heiðinn bauga meiðir varð dauðr = *Helge berøvede ofte mændene livet; han kæmpede med kraftige krigere; jeg har hørt, at Dropløgs søn vandt sejr over andre mænd, indtil den hedenske mand faldt.*

7. Helgi rauð fenris teðr i fõðri fleingaldrvala, — en hykk geta meir þeirar skjaldar hriðar —, þás erfingi Ásbjarnar lét fingin hrafni hræ nafna — frák õrnu nýta sér sveita = *Helge rødfarvede ulvens tænder i blodet — jeg vil nærmere omtale den kamp —, da Asbjørns søn gav ravnens sin navnes lig; jeg har hørt at ørnene læskede sig i blodet.*

8. Grimir hefndi vaskliga bróður, þás fróðr geymir Fjölnis elda gekk inn at Frey linna foldar; sá Njorðr snáka stígs lagði sverði i gognum

8. Hefnði Grímr, þás geymir
gekk inn at Frey linna
foldar Fjölnis elda
fróðr, vaskliga bróður;
Njörðr lagði sá sverði
snáka stígs (af vígi
Týr varð ágætr ára
elgs) í gognum Helga.
9. Vörðu hauðr þás, hóðu
hlýrar tveir, með dýrum
foldar vörð ok fyrða,
fleinglygg, Aðalsteini;
pollr varð allr enn ellri
atgeirs í för þeiri,
hrings fell á því þingi
Þórolfr enn hugstóri.
10. Egill fékk unda gagli
(ulfs kom hrafn at tafni,
hykk burgusk vel varga)
verð með brugðnu sverði;
sonr rauð síðar brynjur
(sverða Freyr) í dreyra
(míldr klauf skatna skjöldu)
Skalla-Gríms enn snjalli.
11. Ár frákr arfvörð Geira
(ylgr saddisk) vel fylgja
— menn vá Glúmr at gunni —
Gunnhildar bur kunnu;
Njörðr klauf Herjans hurðir
harða vitr á Fitjum,
hinn es mál af manni,
metins auðar, fékk dauðum.

Helga; ára elgs Týr varð ágætr af vígi = *Grim hævnede tappert sin broder, da den kyndige mand trængte ind til manden; den kriger stødte sit sværd igennem Helge; han blev berømt ved drabet.*

9. Hlýrar tveir hóðu fleinglygg, þás vörðu hauðr með Aðalsteini, dýrum vörð foldar ok fyrða; enn ellri atgeirs pollr varð allr í þeiri för; Þórolfr enn hugstóri fell á því hrings þingi = *To brødre kæmpede, da de forsvarede landet med Adelsten, landets og mændenes herlige vogter; den ældste kriger omkom på det tog; Torolv den modige faldt i den kamp.*

10. Egill fékk verð unda gagli með brugðnu sverði; hrafn kom at ulfs tafni; hykk varga burgusk vel; enn snjalli sonr Skalla-Gríms rauð síðar brynjur í dreyra; míldr sverða Freyr klauf skjöldu skatna = *Egil gav ravnens føde med sit dragne sværd; ravnens kom til ulvens føde; jeg tror at ulvene bjærgede sig vel; Skalla-Gríms modige søn rødførvede de lange brynjer i blod; den gavmilde kriger kløvede mændenes skjolde.*

11. Frákr arfvörð Geira kunnu ár fylgja vel bur Gunnhildar; — Glúmr vá menn at gunni; ylgr saddisk; harða vitr Njörðr metins auðar, hinn es fékk mál af dauðum manni, klauf hurðir Herjans á Fitjum = *Jeg har hørt at Geires søn forstod fordum at følge Gunhilds søn bravt; Glum fældede mænd i kampen; ulvinden møttedes; den meget kloge mand, som fik samtale med en afød mand, kløvede skjolde på Fitje.*

12. Hitt vas satt, at sótti
(seggr döglinga tveggja)
austr (fekk hald et hæsta)
Hallfrøðr konung snjallan;
hvardyggva lét hoggva
hann armviðu fannar
(sverðs fráক él at yrði
allhqrð) i gras þqrðum.

13. Æsti ungr með föstra
Aðalsteins dunu fleina,
þá rauð þegn i dreyra,
Þóralfr, Hnikars bjalfa;
Skolms fráক hart með hilmí
hvqtum nórcænna skatna
Yggjar báls i éli
erfingja framngingu.

14. Rauð Finnbogi fríða
Fjqlnis glóð i blóði,
hinn es hjalms við runna
hart gekk framng, enn rammi;
ok háradðar hræddir
hrings ófáir gingu
fyr þrymsvelli þollar
þeim sárjokuls geima.

15. Jarls mqrnum bauð unnar
einvigis til hreina
æsi-Þróttir ok átta,
Ormr Stórolfsson, fjórum;
itr bað Eiríkr leitask
eggðjarfr fyrir seggi,
angrs þás ás at drengjum
eldmeiðir tók reiða.

12. Hitt vas satt, at Hallfrøðr sótti austr snjallan konung; seggr fekk et hæsta hald tveggja döglinga; hann lét hvardyggva armfannar við hoggva þqrðum i gras; fráক at yrði allhqrð sverðs él = *Det var sandt, at Hallfred besøgte den modige konge i østen; manden fik to kongers højeste støtte; han lod meget dygtige mænd bide i græsset; jeg har hørt, at der blev holdt meget kraftige kampe.*

13. Þóralfr æsti ungr fleina dunu með föstra Aðalsteins; þá rauð þegn Hnikars bjalfa i dreyra; fráক erfingja Skolms gingu hart framng i éli Yggjar ar báls með hvqtum hilmí nórcænna skatna = *Toralv havde som ung kamp sammen med Adalstens fostersøn; da rødfarvede helten brynjen i blod; jeg har hørt, at Skolms arving trængte kraftig frem i kampen med Nordmændenes raske fyrste.*

14. Finnbogi enn rammi, hinn es gekk hart framng við hjalms runna, rauð fríða Fjqlnis glóð i blóði; ok ófáir hrings háradðar þollar gingu hræddir fyr þeim sárgeima jokuls þrymsvelli = *Finnboge den stærke, som trængte kraftig frem mod krigerne, rødfarvede det blanke sværd i blod; og mange krigere frygtede den helt.*

15. Unnar hreina æsi-Þróttir, Ormr Stórolfsson, bauð fjórum ok átta mqrnum jarls til einvigis; itr eggðjarfr Eiríkr bað seggi leitask fyrir, þás angrs eldmeiðir tók reiða ás at drengjum = *Søfareren, Orm Storolsson, bød 12 af jarlens mænd til enekamp; den herlige, sværdjærve Erik bød*

16. Frýðut fylgimeidar flausta einkar hraustum (sá vas vápnrjóðr Viðris veðrgjarn) hugar Bjarna, þás Hókonar hæfis hauss enn vægðarlausi á jarls nasar ása ólbeinir laust fleini.	18. Þórði Þórleifr herða þing allsnarpra hringa, óð sás jarli heiðnum ófriðan réð smíða; vega kvóðu þul þjóðir þann ok Óláf annan (bræðr vóru þar báðir) berserk (at því verki).
17. Satt 's, at sið mun Gretti sverðs roskvari verða (hraustr vas lofða lestir) leik-Þundr á Snægrundu; sá réð sins of hlýra sóknefnandi at hefna, Þrós hné þar til drósar Þórbjörn i gny fjornis.	19. Snjallr frákr opt at olli Ormr skógarnef rögi, orr vas sá til snerru snarr hljómbóði darra; ok geirraddar gladdi Gaukr Trandilsson hauka, geig vann heldr at hjaldri hann óföum manni.

mændene se sig for, da han begyndte at svinge bjælken mod mændene (dem).

16. Fylgimeidar flausta frýðut einkar hraustum Bjarna hugar — sá vápnrjóðr vas Viðris veðrgjarn —, þás enn vægðarlausi ása ólbeinir laust fleini hæfis hauss á nasar Hákonar jarls = *Mændene bebrejdede ikke den meget tapre Bjarne mangel på mod — den kriger var kamplysten —, da den uskånsomme skjald smed hornet mod Hakon jarls næse.*

17. Satt 's, at sið mun verða roskvari sverðs leik-Þundr á Snægrundu Gretti; lofða lestir vas hraustr; sá sóknefnandi réð at hefna sins of hlýra: Þórbjörn hné þar til Þrós drósar i fjornis gny = *Det er sandt, at sent vil der fødes en tapre kriger på Island end Grettir; krigeren var tapper; den mand hævned sin broder; dér segnede Torbjörn til jorden i kampen.*

18. Þórleifr, sás réð smíða heiðnum jarli ófriðan óð, þórði herða þing allsnarpra hringa: þjóðir kvóðu þann þul ok Óláf annan vega berserk; þeir báðir bræðr vóru at því verki = *Torleif, som digtede et niiddigt om den hedenske jarl, vovede at kæmpe; mændene sagde, at den skjald og Olav med ham dræbte bersærken; de to brødre udførte den gerning.*

19. Snjallr Ormr skógarnef frákr at olli opt rögi; sá orr darra hljómbóði vas snarr til snerru; ok Gaukr Trandilsson gladdi geirraddar hauka; hann vann heldr óföum manni geig at hjaldri = *Jeg har hørt, at den modige Orm skogarnev ofte havde kampe; den raske kriger var hurtig*

20. Varðisk Gøndlar garða
Gunnarr snørum runnum
greitt, en Gizurr sótti
garp ákafa snarpan;
Njörðr lét sextán særða
snarr hljómvíðu darra
(sárt lék halr við hólða)
hjørregns, en tvá vegna.
21. Hvast frákr hjalms at æsti
hregg Miðfjarðar-Skeggi,
drengr rauð opt enn ungi
ulfs munn fyr haf sunnan;
gekk i haug at hnykki
hræklungrs ept Sköfnungi
hriðgervandi hjörva
hildfrækn Kraka ens milda.
22. Helt til fulls, sás fylla,
fúrunna, lög kunni,
(sén raun vas þess) sónar
Síðu-Hallr við alla;
átti élbjóðr hrotta
ágætr sonu mæta,
dýrr skóp himna harri
höfuðsmanna veg sannan.
23. Halls arfa frákr hollan,
hyrs, göllungum styrjar,
þann's óligast unnar
illmælis rak tæli;
valdr lét fimm of felda
fleins á morni einum
(þá vá Þórsteinn hóvan
Þórhadd) víðu nadda.

til kamp; og Gauk Trandilsson glædede ravnene; han tilføjede mangan en mand mén i kampen.

20. Gunnarr varðisk greitt snørum runnum Gøndlar garða; en Gizurr sótti garp ákafa snarpan; snarr hjørregns Njörðr lét sextán darra hljómvíðu særða, en tvá vegna; halr lék sárt við hólða = Gunnar værgede sig let mod de raske krigere, men Gizur angreb den overmåde kække helt; den raske kriger sårede 16 krigere, og dræbte to; han behandlede mændene meget farligt.

21. Frákr, at Miðfjarðar-Skeggi æsti hvast hjalms hregg, enn ungi drengr rauð opt ulfs munn fyr haf sunnan; hildfrækn hjörva hriðgervandi gekk i haug Kraka ens milda at hnykki hræklungrs ept Sköfnungi = Jeg har hørt, at Midfjord-Skegge havde stærke kampe; den unge helt rødfarvede ofte ulvens snude syd for havet; den kamptapre kriger trængte ind i Krake den gavmildes høj til krigeren for at hænte Sköfnung.

22. Síðu-Hallr, sás kunni fylla lög, helt til fulls við alla sónar fúrunna; raun vas sén þess: ágætr hrotta élbjóðr átti mæta sonu; dýrr harri himna skóp sannan veg höfuðsmanna = Síde-Hall, som forstod sig på lovgivning, hævdede sig tilfulde over for alle andre mænd; derpå så man beviser; den udmærkede kriger havde fortræffelige sønner; den herlige gud gav disse høvdinge sand hæder.

23. Frákr arfa Halls hollan styrjar göllungum, þann's óligast illmælis unnar hyrstæli; valdr fleins lét fimm víðu nadda of felda á einum

24. Kunnr vas mǫrgum manni hald, blóðugra skjalda
(mar-Þróttir leizk sá dróttum (hóld frákr hræðask aldri)
vægðar trauðr at vígum hugprúðr á sik trúði.
vers) Holmgöngu-Bersi, 26. Feldi horska hólda
hinns of Hlakkar runna hjaldrǫrr ok vann sjaldan
harðglóðar sté Móði (malmr beit hlif) á holmi
blikis með brynju ekka happ Þórarinn kappi,
borðs halfan tög fjorða. né þrym-Nirðir þorðu
þeim i gögn, en seima
25. Kendi Kormákr stundum lundr hjó stórt, at standa
kynstórr viðum brynju Steinars syni fleina.
(opt brá hann við heiptir 27. Unz seimfarra snerru
hrafns sút) i gras lúta; snarr Holmgöngu-[Starri]...
ok almr, sás hlaut hilmis

morni; þá vá Þorsteinn hóvan Þórhadd = *Jeg har hørt, at Halls søn var nyttig for ravnene, han som kraftigst hævnede bagvaskelsen på manden; krigeren fældede fem krigerer på én morgen; da dræbte Torsten den overmodige Torhadd.*

24. Holmgöngu-Bersi vas kunnr mǫrgum manni — sá vers mar-Þróttir leizk dróttum vægðar trauðr at vígum —, hinn borðs blikis Móði, 's sté of halfan fjorða tög Hlakkar harðglóðar runna með brynju ekka = *Holmgöngu-Berse var bekendt for mangen en mand — den mand syntes folk uskånsom i kampen —, den kriger, som overvandt 35 krigerer med sværdet.*

25. Kynstórr Kormákr kendi stundum brynju viðum lúta i gras; opt brá hann hrafns sút við heiptir; ok almr blóðugra skjalda, sás hlaut hald hilmis, trúði hugprúðr á sik; frákr hóld aldri hræðask = *Den ætstore Kormak lærte krigerne ofte at bide i græsset; ofte gjorde han ende på ravnens sorg i kampe; og krigeren, som fik kongens beskyttelse, trode modig på sig selv; jeg har hørt at manden aldrig blev bange.*

26. Hjaldrǫrr Þórarinn kappi feldi horska hólda á holmi ok vann sjaldan happ; malmr beit hlif; né þorðu fleina þrym-Nirðir at standa i gögn þeim syni Steinars, en seima lundr hjó stórt = *Den kampraskte Torarin, helten, fældede kloge mænd i holmgang og udførte sjældent hvad der var godt; våbnet bed skjoldet; krigerne turde ikke stå imod den Steinars søn, men (ti) han gav svære hug.*

27. Unz Holmgöngu-[Starri], snarr snerru ... seimfarra = *Indtil Holmgöngu-Starre, rask til kamp....*

Nikulás Bergsson.

Íslandsk abbed og skjald, d. 1159.

1. Jóansdrápa postola.

1. Unni allra manna
 alskýrr ok mey dýrri
 heilagr Krístr ens hæsta
 hreinlífis þér einum;
 valði heims ok hólða
 hauksnjallr konungr allrar
 sér til sýslu stjóra
 sárvæginn þik frægjan.

2. Þeim unni goð geymi
 goðdóms, es vel sómir,
 hreinum himna sýnar,
 hirðar vist með Kristi;

Jóan heyrðir þú orða
 eilífs fǫður deili,
 hollr við oss, ok allan
 almótt séa knáttir.

3. Sjálfr unni þér sinna
 snjallr postola allra,
 sal deilandi sólar,
 siklingr framast miklu;
 hátt gengr vegr, sás veitir
 vagnbryggju þér tyggi;
 Jóan est hreinstr und háva
 hjarlborg skapaðr karla.

1. Alskýrr, heilagr Krístr unni þér einum allra manna ok dýrri mey ens hæsta hreinlífis; hauksnjallr konungr heims ok hólða, sárvæginn, valði þik frægjan sér til stjóra allrar sýslu = *Den rene, hellige Kristus undte dig ene af alle mænd og den herlige mø den højeste kyskhed; den høgemodige konge over verden og menneskene, skånsom mod sår (sårede?), valgte dig, berømt, sig til leder af hele virksomheden (for kirken).*

2. Þeim hreinum geymi goðdóms, es hirðar-vist með Kristi sómir vel, unni goð himna sýnar; Jóan, hollr við oss, þú heyrðir orða deili eilífs fǫður ok knáttir séa allan almótt = *Den rene guddomsbevogter, hvem hirdophold hos Kristus sømmer sig vel, undte gud synet af himlen; Joannes, huld mod os, du hørte den evige faders ord og så den hele almagt.*

3. Sjálfr snjallr siklingr, deilandi sólar sal, unni þér miklu framast allra sinna postola; hátt gengr vegr, sás tyggi vagnbryggju veitir þér; Jóan, est skapaðr hreinstr karla und háva hjarlborg = *Selv elskede den vise konge, styrende solens sal, dig allerhøjest af alle sine apostle; høj er den hæder, som gud giver dig; Joannes, du er den reneste af mænd under himlen.*

2. Kristsdrápa(?).

Tveir hygg at ber bæri	þat kníðu ber háðir,
beitnórungar, heitnu	bergr oss trúa, á krossi,
stund esa lífs á landi	svá hefr aldin goð goldit.
lǫng, meðal sín á stǫngu;	gýðingr ok heiðingi.

Gamli kanóki.

Islandsk gejstlig og skjald, 12. árh.

1. Jóansdrápa.

1. Tígnar frákk þik upphaf	2. Bríðð kómu þess brátt, es
eignask,	hugði
eigi mistir blezan Kristí,	þólfylðr konungr verða skyldu,
ráð eflandi risnu-prúðan	harðla fljótt þvítt huggan veitti
rekka líðs af flærðar hnekki,	hreggskrins jǫfurr frænda sínum;
sólar ranns at siklingr unni	alla náði eirar stillis
seima brjót, í þessum heimi,	itr postoli dýrð at líta,
mærðar kœnn ok móður sinni	humra nausts þás hófðu flestir
mætra lífs, an aðrir gæti.	hreina þollar fréttir einar.

2. Hygg, at tveir beitnórungar bæri ber meðal sín á stǫngu; stund esa lǫng á heitnu lífs landi; þat ber kníðu háðir, gýðingr ok heiðingi, á krossi; trúa bergr oss; svá hefr goð goldit aldin = *Jeg ved, at to mænd bar et bær mellem sig på en stang; tiden er ikke lang i livets forjættede land; det bær knugede bæge, både jøden og heitningen, på korset; troen frelser os; således har gud gengældt frugten (bærret).*

[G.] 1. Frákk þik risnu-prúðan, eflandi ráð rekka líðs, eignask upphaf tígnar af flærðar hnekki, — mistir eigi blezan Kristí —, at mærðar kœnn siklingr sólar ranns unni seima brjót ok móður sinni mætra lífs, an aðrir gæti í þessum heimi = *Jeg har hørt at du, der styrker menneskehedens stilling, udmærket i dygtighed, fik af falskhedens undertrykker højhedens ophav, (du gik ikke glip af Kristi velsignelse), idet den lovpriste gud undte manden (dig) og sin moder et herligere liv, end andre kunde opnå i denne verden.*

2. Brátt kómu bríðð þess, es þólfylðr konungr hugði skyldu verða, þvítt hreggskrins jǫfurr veitti harðla fljótt huggun frænda sínum; itr postoli náði at líta alla dýrð eirar stillis, þás flestir humra nausts hreina þollar hófðu fréttir einar = *Hurtig kom en ende på det, som den onde konge*

3. Systrungr hefr nú alt þats æstir ýta hilmis giptu flýti, sólar vangs með sjölfum deili synða lauss í fullu ynði; dróttinn valði drengja sætti dyggra líf, an menn of hyggi; alla hlaut af engla stilli Jóan postoli dýrð, ok kosti.	4. Hørðu lát mik hverju firðan, hreinlífr faðir dróttar, meini, síðan mætti ór of eyðask andar sör, þvis ljónum grandar; flotna, vildak frá þér aldri, ferð geymandi, skiliðr verða, uggr 's mér hvárt þá mák þiggja þessa gipt, es heimar skiptask.

2. Harmsól.

1. Hár stillir, lúk heilli, hreggtjalda, mér, aldir, upp, þú 's allar skaptir, óðborgar hlið góðu,	mjúk svát mætti auka mól gnýviðum stála miska bót af mætu min fultingi þínu.

tænkte skulde ske, ti gud gav meget hurtig sin frænde trøst; den herlige apostel fik guds hele herlighed at se, den som de fleste mænd kun kendte af omtale.

3. Systrungr ýta hilmis hefr nú alt þats æstir giptu flýti, synða lauss í fullu ynði með sjölfum deili sólar vangs; dróttinn valði drengja sætti dyggra líf ok kosti an menn of hyggi; Jóan postoli hlaut alla dýrð af engla stilli = *Guds fættir opnár nu alt hvað han beder lykkens giver om synðfri í fullá fryð hos selve gud; herren gav mændenes forliger et herligere liv og kár, end nogen skulde kunne tænke sig; apostlen Joannes fik al herlighed af gud.*

4. Hreinlífr faðir dróttar, lát mik firðan hverju hørðu meini, þvis grandar ljónum; síðan mætti of eyðask ór andar sör; vildak aldri verða skiliðr frá þér, flotna ferð geymandi; uggr 's mér hvárt mák þiggja þá þessa gipt, es heimar skiptask = *Menneskenes renlivede fader. frels mig fra hvert hårdt mén, som fordærver menneskene; så at vore åndelige sår måtte deraf kunne læges; jeg vilde ønske at jeg aldrig måtte skilles fra dig, som beskærmer menneskene; jeg nærer bekymring for, om jeg da opnår denne lykke, når verdnerne ombyttes (når jeg ombytter denne med den anden verden).*

2, 1. Hár stillir hreggtjalda, þú 's skaptir allar aldir, lúk mér upp óðborgar hlið góðu heilli, svát min mjúk mól mætti auka stála gnýviðum miska bót af þínu mætu fultingi = *Høje gud. du som skabte alle mennesker, luk op min digtnings borgs dør med godt varsel, så at min smidige tale kunde for mændene føre til bod for deres synder ved din dyrebare hjælp.*

2. Engr má elda slöngvir (allvist es þat) Mistar maklig orð til mærdar, minn dróttinn, þér finna, þars, élhallar, öllu est, skýrr konungr, dýrri, rómu linnis þvís runnar rammglyggs megi of hyggja.	4. Mér vil ek ok eirar (oss byrjar þat) hnossa, himins stillandi, hollrar, hæstr, miskunnar æsta, þótt óverðum orðum, itr fylkir, mik litir vist fyrir vás ok löstu, veðrhallar, þik kveðja.
3. Send þú yðvarn anda, einskeppjandi, hreinan mér, þanns mitt of færi munar grand heðan, landa; alls megu ekki þollar án fremja þess hönum súða viggs, es seggjum siða-bót af því hljótisk.	5. Þú býðr öll með iðran, einn Krístr, viðum Mistar linns fyrir lærðum mönnum lýti sín at tína; ok, hábrautar, heitið, hreggvörðr, þegar seggjum sannri líkn ok sýknu, snjallr, fyrir vás ok galla.

2. Engr Mistar elda slöngvir má finna maklig orð þér til mærdar, minn dróttinn, þat es allvist, þars est, skýrr konungr élhallar, dýrri öllu, þvís runnar rómu linnis rammglyggs megi of hyggja = *Ingen mand kan finde ord, der er værdige nok til din pris, min gud, det er fuldvist, eftersom du, himlens lyse konge, er herligere end alt hvad mændene kan tænke sig.*

3. Send þú, einskeppjandi landa, mér yðvarn hreinan anda, þanns of færi heðan mitt munar grand; alls ekki megu þollar súða viggs fremja þess án hönum, es siða-bót hljótisk seggjum af því = *Send du mig, som ene skabte jorden, din rene ånd, som kan fjærne herfra hvad der forstyrrer mit sind; aldeles intet formår mændene uden den at udføre af det, hvoraf de kan opnå forbedring af deres vandel.*

4. Mér vil ek æsta, hæstr himins stillandi, — oss byrjar þat —, hnossa hollrar miskunnar ok eirar, þótt litir mik, itr fylkir veðrhallar, kveðja þik óverðum orðum vist fyrir vás ok löstu = *For mig vil jeg ønske, højeste himmelstyrrer, — det sømmer sig for mig —, din kendte miskundheds goder og fred, uagtet du, herlige himmel-konge, ser mig tiltale dig med uværdige ord uden tvivl på grund af vor möje og synder.*

5. Þú býðr, einn Krístr, Mistar linns viðum at tína fyrir lærðum mönnum öll lýti sín með iðran, ok heitið, snjallr hábrautar hreggvörðr, þegar seggjum sannri líkn ok sýknu fyrir vás ok galla = *Du byder, eneste Kristus, mændene at opregne for de gejstlige alle deres synder med anger, og du lover, himlens vise vogter, straks mændene sand miskundhed og frikendelse for deres möje og fejl.*

6. Oss verður ey, nema þessum
aldr várn boðum haldim,
menn búisk mörqu sinni,
meiri ógn, við þeiri,
hver þvit hætt ráð þorva
hljóms á øfsta dómi
upp fyr allri skepnu
ósögð koma lögðis.
8. Ofloşkvan hofum æsku
aldr várn spanit sjaldan,
barkat blóm af verkum
bráðgort, frá ódóðum,
itr, þás opt á móti
ófríð risu bliðum,
mærd-vinnandi manna,
min verk boðum þinum.
7. Ungr vonðumk ek, yngvi,
ofderfila at hverfa
(litt gáðak þá), þjóðar,
(þin) ept vilja mínum;
enn snørak jafnan mínum,
ilt ráð þás mik vilti,
dýrd hittandi dróttinn
dádtrakkr, við þér hnakka.
9. Gerðak opt í orðum,
eljunsterkr, sem verkum,
hreggs hjartloga, ok hyggju,
hróts, í gogn þér, dróttinn,
þræll hefr þinn í allan
þann, lífgjafi manna,
ófs gröndugrar andar
átsnauðr hratat dauða.

6. Oss verður ey meiri ógn, nema baldim þessum boðum aldr várn; menn búisk mörqu sinni við þeiri — þvit hver ósögð, hætt rögðis hljóms þorva koma upp fyr allri skepnu á øfsta dómi = *Vor ræðsel bliver stadig større — man være ofte forberedt derpå —, medmindre vi fastholder disse bud hele vort liv, ti alle mændenes udtalte, farlige (onde) planer åbenbarer sig for alle skabninger ved den sidste dom.*

7. Ungr vonðumk ek, yngvi þjóðar, ofderfila at hverfa ept vilja mínum — litt gáðak þá þin —, enn snørak jafnan hnakka mínum við þér, dádtrakkr, dýrd hittandi dróttinn, þás ilt ráð vilti mik = *Som ung vænnede jeg mig, menneskenes konge, overmodigt til at gå frem efter min egen vilje — jeg ænsede dig da kun lidet —; fremdeles vendte jeg altid ryggen til dig, kraftige, herlige herre, når et ondt forhavende forvildede mig.*

8. Hofum sjaldan spanit ofloşkvan æsku aldr várn frá ódóðum; barkat bráðgort blóm af verkum — þás ófríð verk min risu opt á móti þinum bliðum boðum, itr mærdvinnandi manna = *Jeg har sjældent lokket min ungdoms træge alder fra misgerning — jeg hastede ikke tidlig modnet frugt af mine gerninger(?) — da mine stygge handlinger rejste sig ofte imod dine blide bud, herlige fremmer af menneskene.*

9. Gerðak opt í orðum sem verkum ok hyggju í gogn þér, eljunsterkr dróttinn hjartloga hreggs hróts; þinn þræll, átsnauðr, lífgjafi manna, hefr hratat í allan þann dauða ófs gröndugrar andar = *Jeg handlede ofte i ord så vel som gerning og tanke imod dig, himlens stærke fyrste; din træd,*

10. Þinn hefr þunglig unnit
(þat færir mjök) særi
synðugr þjónn (frá svinnu)
sóltjalds konungr (aldir);
mæltak mart þats spilti,
mætr vissir þat gætir
ranns, í rausan minni,
røðuls, fyr mér ok øðrum.

11. Ókynni gatk, annan,
optsinnis þar vinna,
vigrar, ljóss, es vissak
veðr-Þrótt, á mik, dróttinn,
litt bark qnn ok ótta
undgjalfrs, fyr mér sjølfum,
grálinns geymirunna
glaðr þás dæmðak aðra.

12. Bergðak brjósti saurgu,
byrjar hlunns, sem munni,
hreins, ok holdi þínu,
huggóðr jøfurr, blóði;
þó sék, þengill skýja
þrifskjótr, meginljótir
hagir sýnask mér minir
margir, þar til bjargar.

13. Létk í ljós fyr Gautum
láðs nökkurar dáðir
laxa fróns, en leyndak
løskum þótt sem máttak,
seggja kind at sýndisk
(setrs) þokka mun betri
(visi há) an værak
(vel kunnum því, sunnu).

uden kærlighed, menneskenes frelser, er styrtet i al den død for en overmåde syndefuld sjæl.

10. Synðugr þjónn þinn, sóltjalds konungr, hefr unnit þunglig særi — þat færir aldir mjök frá svinnu —; mæltak mart í rausan minni, þats spilti fyr mér ok øðrum; vissir þat, mætr gætir røðuls ranns = *Din syndige træl, himlens konge. har aftagt tunge eder; det fjærner menneskene langt fra det hæderlige; jeg har talt meget i min løse tale, som har bragt mig og andre fordærv; det vidste du, himlens dyrebare vogter.*

11. Gatk optsinnis vinna ókynni á mik þar, es vissak annan vigrar veðr-Þrótt, dróttinn ljóss; bark litt qnn ok ótta fyr mér sjølfum, þás dæmðak glaðr aðra geymirunna undgjalfrs grálinns = *Ofte gjorde jeg mig skyldig i unoder, hvor jeg vidste, at andre mænd gjorde det. lysets herre; jeg nærede ringe angst og frygt for mig selv, da jeg glad dømte andre mænd.*

12. Bergðak saurgu brjósti sem munni blóði ok holdi þínu, huggóðr jøfurr hreins byrjar hlunns; þó sék þar til bjargar, þrifskjótr þengill skýja; mér sýnask margir minir hagir meginljótir = *Med urent bryst og mund har jeg nydt dit blod og kød, himlens milde konge; dog venter jeg mig hjælp fra dig, skyernes hjælpende konge; jeg finder mange af mine handlinger overvættets stygge.*

13. Létk í ljós fyr Gautum fróns laxa láðs nökkurar dáðir, en leyndak løskum þótt sem máttak, at sýndisk seggja kind þokka mun betri an værak; vel kunnum því, hár visi sunnu setrs = *Jeg viste mændene nogle (gode)*

14. Hendak hverjar stundir,
Hlakkar borðs es þorðak,
miska-ráð, fyr meiðum,
minn lifgjafi, at vinna;
miðr óttuðumk yðra
ósjaldan, gramr tjalda
(því vasa hagslept) hyrjar
heiðs, an gumna reiði.

15. Hétk opt fyr lið láta
lasta verk til fasta
þér, en þekkjask dýrar,
þeyláðs konungr, dáðir;
enn snørumk ey til minna
aptr, landreki krapta,
esa vanði sá, synða,
sjaldreyndr kyni aldar.

16. Hefr, at hvern of rifjak,
harri minn, til fjarri,
grandi firðr, þanns gerðak
geig, es sék þik eigi,
elsku kuðr, alls yðvarr
qðlingr, hef ek, røðla,
aumligr þræll i qlum
afgerðum mik vafðan.

17. Hverr es greppr, sás gerra,
grunnúðigr, þér unna
(slikr hofum synðar auki
sótt) heimstøðu dróttinn;
þú biðr qld, en aðrir,
almáttigr goð, sátta,
ýta ferð at yrði
aldýr, sòkum valda.

handlingar, men skjulte min efterladenhed, som jeg kunde, for at jeg skulde synes betydelig bedre end jeg var; det var jeg vel tilfreds med, himlens høje fyrste.

14. Hendak hverjar stundir, lifgjafi minn, at vinna miska-ráð, es þorðak fyr Hlakkar borðs meiðum; miðr óttuðumk ósjaldan yðra reiði an gumna, heiðs hyrjar tjalda gramr; því vasa hagslept = *Jeg greb enhver stund, min livgiver, for at udøve syndig gerning, som jeg turde for menneskene; mindre frygtede jeg ofte din vrede end menneskenes, himlens konge; det kunde jeg ikke let holde op med.*

15. Hétk þér opt til fasta láta lasta verk fyr lið, þeyláðs konungr, en þekkjask dýrar dáðir; enn snørumk ey aptr til minna synða, krapta landreki; sá vanði esa sjaldreyndr kyni aldar = *Ofti lovede jeg dig, himlens konge, fuldt og fast at opgive lastefulde gerninger, og finde behag i gode handlinger; endnu stadig vendte jeg dog tilbage til mine synder, miraklers konge; den sædvane er ikke sjælden prøvet af menneskeheden.*

16. Hefr til fjarri, at of rifjak hvern geig, þanns gerðak, es sék þik eigi, harri minn grandu firðr, alls ek, aumligr þræll yðvarr, elsku kuðr qðlingr røðla, hef vafðan mik i qlum afgerðum = *Det er langt fra, at jeg kan opregne enhver fejl, jeg har begået, når jeg ikke ser dig, min konge, fri for synd; da jeg, din uselige træf, har indviklet mig i alle slags forseelser, du for din kærlighed kendte solkonge.*

17. Hverr greppr es grunnúðigr, sás gerra unna þér, dróttinn heimstøðu, slikr synðar auki hofum sótt; þú biðr qld sátta, almáttigr goð, en aðrir valda sòkum, at ýta ferð yrði aldýr = *Enhver den er enfoldig, som*

18. Ítr, lýstir þú ástar, élserkjar gramr, merki láðs til lyptimeiða linns í hérvist þinni; goð, rétt goðdóm yðvarn (glatask mein af því) hreinan (hólða liðs) at hylja, hár, manndómi vörum.	20. Skjöldungi erum skyldir skýja tjalds ok aldar greitt sem gofgast mætti grandlausum stef vanda. Ern skóp hauðr ok hlýrni heims valdr sem kyn beima, qrr es ok öllu dýrri élsetrs konungr betri.
19. Þú vast, mætr, frá meyju (mikil dýrð es þat fyrðum), hauðrs, í heim með lýðum hildingr, borinn mildri; sæll bart óstyrkð alla, ágætr, ok meinlæti, skryðir skýja slóðar skrins, á likam þinum.	21. Endr vart barðr ok bundinn, buðlungr, meginþungar, hlýrnis elds, af hólðum, hár, fyr sekðir vórar; enn lézt, öldu ruuna angrstriðir, þik síðan, viggis, meðal vándra seggja, vegligr, á tré negla.

ikke elsker dig, verdens herre; en sådan tyngde har hjemsøgt mig; du beder menneskeheden om forlig, almægtige gud, men andre volder, at menneskeheden blev meget dyr.

18. Ítr gramr élserkjar, þú lýstir merki ástar til linns láðs lyptimeiða í hérvist þinni; hár goð, rétt at hylja yðvarn hreinan goðdóm vörum manndómi; mein hólða liðs glatask af því = *Himlens herlige konge, du viste tegn på din kærlighed til menneskene i dit ophold her; høje gud, du skjulte din rene guddom under vor menneskelighed; mændenes mén helbredes ved det.*

19. Þú vast, mætr hildingr hauðrs, borinn í heim með lýðum frá mildri meyju; þat es mikil dýrð fyrðum; ágætr skryðir skýja slóðar skrins, bart sæll alla óstyrkð ok meinlæti á likam þinum = *Du var, jordens herlige konge, født i verden blandt menneskene af den gudfrygtige mø; det er stor herlighed for menneskene; himlens udmærkede konge, du tålte lykkelig al svagheit og men på dit legeme.*

20. Erum skyldir vanda greitt grandlausum skjöldungi skýja tjalds ok aldar stef sem mætti gofgast: ern heims valdr skóp hauðr ok hlýrni sem kyn beima; qrr élsetrs konungr es öllu betri ok dýrri = *Jeg er forpligtet til uden omsvøb at digte stev så godt som muligt for hinlens og menneskenes skyldfrie konge: verdens raske skaber dannede jorden og himlen så vel som menneskene; himlens gavmilde konge er bedre og herligere end alt andet.*

22. Þjófr annarr tók þannig,   minnsk þú, mildingr sunnu,
þrifvaldr gøfugr, aldar   mín, kvað bauga tinir,
(sól vas hans ofs ok ælig   þitt (ák hag til hættan
ósæl) við gram mæla: heldr) es kómr i veldi.
nú sýn afl, ens eina
alls þú goðs sonr kallask,   24. Hlaut af yðr sem aðrir
ok með oflgu ríki,   auðbrjótr meginskjóta,
oss, stig niðr af krossi.   láðs, þeirs lóstum eyða,
líkn skepjandi ríkis;
23. Yðr nam annarr kveðja   sókndeili hét sælu
illvirki svá, stillir   sannviss paradísar
hás, þás hræddisk þislrir,   (gæf reyndusk þau þjóti
hriðar nausts, með trausti: þín heit) friðar veitir.

21. Endr vart, hár buðlungr hlýrnis elds, barðr ok bundinn af hólðum fyrir várar meginþungar sekðir; enn lézt, vegligr angrstriðir öldu viggsrunna, síðan negla þik á tré meðal vándra seggia = *Fordum blev du, solens høje konge, sådet og bunden af mændene for vore meget tunge synder; fremdeles lod du, menneskenes høje frelser, siden nagle dig på træet imellem onde mænd.*

22. Annarr þjófr tók mæla þannig við gram aldar, gøfugr þrifvaldr, — sál hans ósæl vas ofs ok ælig — nú sýn oss afl, alls þú kallask sonr ens eina goðs, ok stig niðr af krossi með oflgu ríki = *Den ene røver talte således til menneskenes konge, høje gud, — hans usalige sjæl var overmodig og elendig —: vis os nu din styrke, eftersom du kalder dig den eneste guds søn, og stig ned fra korset med stærk magt.*

23. Annarr illvirki nam kveðja yðr svá með trausti, stillir háðs hriðar nausts, þás hræddisk þislrir: minnsk þú mín, mildingr sunnu, — kvað bauga tinir —, es kómr i veldi þitt; ák heldr til hættan hag = *Den anden røver tiltalte dig således fortrøstningsfuldt, du den høje himmels fyrste, da han ræddedes for pinslerne: mindes mig, sølkonge, — sagde manden —, når du kommer i dit rige; jeg har en meget farlig stilling.*

24. Auðbrjótr hlaut af yðr, skepjandi láðs ríkis, meginskjóta líkn, sem aðrir, þeirs eyða lóstum; sannviss friðar veitir hét sókndeili sælu paradísar; þau heit þín reyndusk þjófi gæf = *Manden fik af dig, jorderigets skaber, en meget hurtig nåde ligesom andre, der frigør sig for synder; den sandkyndige fredgiver lovede manden paradisetts salighed; disse dine løfter viste sig at være saliggørende for røveren.*

25. Hollostu gefr hæsta hring-Þrótt með sér dróttinn saðr, þeims, sinna, iðrask, synða lausn ok yndi. Ern osv. [v. 20].	sannstýrandi, sáran, sólhauðrs, á þik dauða, ok (líðfasta) leystir (lífs unnir þú runnum) hǫlða ferð ór harðri harms gnótt, fira dróttinn.
26. Hverr myndi svá hendir harðgeðr loga fjarðar, éla ranns, ef ynni, itr gervir, þér, ritar, at, þreknenninn, þinni pollr, sættandi, mætti ógrátandi, ýta, ormlands hjá kvǫl standa.	28. Hilmir, reis, ens hæsta hríðtjalds, ór grǫf síðan, flýtileygs, á frægjum, friðsamr, degi þriðja, ok ráðvísar, ræsir regnhallar, vant fegna, áðr þás yðvarr dauði, aldyggr, fira, hryggði.
27. Sæll, tókt einn fyr allar óverðr guma ferðir,	29. Leitt i lopt upp, dróttinn, (litu gǫrla þat vitrir)

25. Saðr dróttinn gefr hring-Þrótt, þeims iðrask, hæsta hollostu með sér, lausn synða sinna ok yndi, osv. = *Den sande gud giver den mand, som angreer, den højeste gunst hos sig, syndernes forladelse og fryd.*

26. Hverr hendir fjarðar loga myndi svá harðgeðr, ef ynni þér, itr gervir éla ranns ritar, at pollr ormlands mætti standa ógrátandi hjá kvǫl þinni, þreknenninn sættandi ýta = *Hvilken mand vilde være så hård-sindet, hvis han elskede dig, solens udmærkede skaber, at han uden at græde kunde stå og se på din pine, menneskenes kraftige forsoner.*

27. Sæll sannstýrandi sólhauðrs, tókt einn óverðr sáran dauða á þik fyr allar ferðir guma; ok leystir, fira dróttinn, hǫlða ferð ór harðri harms gnótt; þú unnir líðfasta runnum lífs = *Himlens salige sandstyrer, ene tog du uden skyld den smærtefulde død på dig for alle menneskeskarer, og du befriede, menneskenes konge, menneskene fra alle de hårde sorger; du undte mændene livet.*

28. Friðsamr hilmir flýtileygs ens hæsta hríðtjalds reis síðan ór grǫf á frægjum þriðja degi, ok vant, aldyggr ræsir regnhallar, fegna ráðvísar fira, þás yðvarr dauði hryggði áðr = *Solens fredelskende konge, du stod siden op af graven på den navnkundige tredje dag, og du fyldte, himlens algode hersker, de kloge mænd med fryd, hvem din død for havde bedrøvet.*

29. Leitt i lopt upp, dróttinn himins, af foldu, skryddr, fylgjandi helgu holdi, vitrir litu þat gǫrla; áðr ok síðan trúir ǫld þik aldyrau stýra allri

himins, fylgjandi helgu
holdi skryddr, af foldu;
áðr trúir ǫld ok síðan
aldýran þik stýra,
skringeypnandi, skepnu,
skýstalls, sælu allri.

30. Ítr lofar engla sveitar
allr herr salar fjalla
víst með vegsemð hæstri
vörð ok menn á jörðu.
Ern osv.

31. Enn mun ǫðru sinni
ǫðlingr koma hingat
mána tjalds enn mildi,
meðr til dóms at kveðja;

geisar eldr ok æsisk
ǫlna fold; ór moldu
ferð vaknar þá fyrða
flest við ugg enn mesta.

32. Engr mun alls á þingi
ísheims vesa þvísá
jóskreytandi ítrum
óttalauss fyr drótni,
éla vangs þvit englar
jöfurs skjalfa þá sjalfir,
(ógn tekr móttug magnask),
mæts, við ugg ok hræzlu.

33. Hǫrð munat hógligt verða
hjalmskýranda ens dýra

---

sælu skepnu, skýstalls skringeypnandi = *Du for op i luften, himlens konge, fra jorden, forklaret følgende dit hellige legeme; vise mænd så det tydelig; før og senere tror man at du fuldkommen herlig styrer skabningens hele salighed, du som holder himlen i din hånd.*

30. Allr ítr herr engla sveitar lofar víst ok menn á jörðu vörð fjalla salar með hæstri vegsemð osv. = *Hele den udmærkede engleskare og menneskene på jorden lovpriser tilvisse himlens vogter med den højeste hæder.*

31. Enn mun enn mildi ǫðlingr mána tjalds koma hingat ǫðru sinni at kveðja meðr til dóms; eldr geisar ok ǫlna fold æsisk; flest ferð fyrða vaknar þá ór moldu við enn mesta ugg = *Atter vil him'ens nådige konge komme hertil anden gang for at samle menneskene til dommen; ilden raser og havet svulmer; alle mennesker vågner da fra døde under den største frygt.*

32. Alls engr ísheims jóskreytandi mun vesa á þvísá þingi óttalauss fyr ítrum drótni, þvit sjalfir englar mæts jöfurs éla vangs skjalfa þá við ugg ok hræzlu; móttug ógn tekr magnask = *Ikke et eneste menneske vil være på dette ting uden frygt for den herlige gud, ti selve den herlige himmelkonges engle ryster da af angst og bæven; en stærk rædsel vil opstå i fylde.*

33. Munat verða hógligt syndgum mönnum at forðask hǫrð sekðar-
orð eus dýra suunu hjalmskýranda; þvit sǫr ok kross dyggs dróttins várs

<p>sunnu synðgum mǫnnum sekðar-orð at forðask, systkin mín, þvit sýnask sǫr ok kross fyr ossu dróttins várs með dreyra dyggs augliti hrygg.</p>	<p>(goð 's an gǫrvalt æðri gæzku fylðr) sem skyldi. Sterk lofar drótt ok dýrkar dagstalls konung snjallan, himins es fylkir fremri fróðr hvívetna góðu.</p>
<p>34. Vér getk fátt at færím framm í orða glammi at dáðgeymis dómi dýrðar gjarns of varnir, endr ef eigi vendum aldar kyns fyr synðir (heldr reynisk þat hǫldum hætt) við gram til sættar.</p>	<p>36. Dóms-orði lýkr dýrðar dróttar valdr á aldir, þars greinisk lið ljóna loks í tvenna flokka; spǫnd lætr ǫll til yndis óttlaust af því móti sunnu hvéls ok sælu sin börn konungr fjörnís.</p>
<p>35. Orð megu vǫnduð verða vist aldriki Kristi</p>	<p>37. Gumar líta þá gæti (gengr alt við kǫr drengjum)</p>

með dreyra sýnask fyr ossu hrygg augliti, systkin mín = *Det vil ikke blive let for de syndige mennesker at undgå skyldens (fordømmelsens) hårde ord af himlens dyre styrer; ti vor gode herres sår og kors med blodet vil komme til syne for vort bedrøvede åsyn, mine søskende.*

34. Getk, at vér færím fátt framm of varnir í orða glammi at dómi dýrðar gjarns dáðgeymis, ef vendum eigi endr til sættar fyr synðir við gram aldar kyns; þat reynisk hǫldum heldr hætt = *Jeg formoder, at vi vil fremføre lidet værn i højrestet tale ved den herlighedskære guds dom, dersom vi ikke igen vender os til forlig for vore synder med menneskenes konge; det viser sig at være meget farligt for menneskene.*

35. Orð megu vist aldriki verða vǫnduð Kristi sem skyldi; gæzku fylðr goð 's æðri an gǫrvalt; sterk drótt lofar ok dýrkar snjallan konung dagstalls; fylkir himins 's fremri hvívetna góðu = *Ordene kan tilvisse aldrig vælges for Kristus så godt som det skulde være; den af godhed opfyldte gud er højere end alt andet; den stærke skare lovpriser og hædrer himlens vise konge; himlens kyndige fyrste er ypperligere end alt hvad der er godt.*

36. Valdr dróttar dýrðar lýkr dóms-orði á aldir, þars lið ljóna greinisk loks í tvenna flokka; konungr fjörnís sunnu hvéls lætr spǫnd ǫll börn síu af því móti óttlaust til yndis ok sælu = *Han som giver menneskene hæder dömmes skarerne, hvor menneskene endelig deles i to skarer: himlens konge fører alle sine børn fra det møde uden frygt til fryd og salighed.*

heilags Kristis í hæstum
himinljóma goðdómi;
oss skyldi sú aldri
unaðs-gnótt fira dróttins
(þar 's orslongvi engum
anrsamt) ór hug ganga.

þar liggr elds á öldum
imu frost með brima;
morg 's qnnur þar manna
meiri ógn ok fleira
anr, an ór megi tunga,
óvegs, frá því segja.

38. Þjóð á hart, sú hlýða
hildings boðum vildit
lofða kyns meðan lifði,
lýtum kend fyr hendi;
sú rasar aum í aumar
æ visligar píslir;
ey grætir þar ýta
uggr, en vætki huggar.

40. Mjök gengr móttr ok ríki
mæts varðanda jarðar
(lýð dugir helzt at hræðask
hann) of alt vit manna.
Sterk osv.

39. Fnyk þola flærðar auknir
fleygjendr þrimu leygjar,

41. Kosti hverr við harra
(hætt 's ella mjök) sættask
byrjar láðs (hvat biðum)
blakkvaldr þrumu tjalda;

37. Gumar lita þá gæti himinljóma í hæstum goðdómi heilags Kristis; alt gengr drengjum við kór; oss skyldi sú unaðsgnótt fira dróttins aldri ganga ór hug; þar 's engum orslongvi anrsamt = *Mændene vil da se himmelglansens vogter i den hellige Kristus' højeste guddom; alt vil gå mændene efter ønske; aldrig skulde den guds fryds rigdom gå os af minde; dér er alle mænd fri for bekymringer.*

38. Lýtum kend þjóð, sú vildit hlýða boðum hildings lofða kyns meðan lifði, á hart fyr hendi; sú rasar æ aum í aumar visligar píslir; uggr grætir þar ýta ey, en vætki huggar = *De mænd, fulde af fejl, som ikke vilde lyde menneskenes konges bud medens de levede, har kvaler at vente; de styrter altid elendige i elendige visse pinsler; kvide bedrøver altid mændene dér, og der er intet der trøster.*

39. Flærðar auknir þrimu leygjar fleygjendr þola fnyk; þar liggr frost með brima á imu elds öldum; þar 's morg qnnur meiri ógn óvegs manna ok fleira anr, an ór tunga megi segja frá því = *De af falskhed opfyldte mænd tåler der stank; der ligger kulde med varme på mændene; der er mange andre større rædsler for de hæderløse mænd og flere sorger, end vor tunge formår at fortælle om.*

40. Mjök gengr móttr ok ríki mæts jarðar varðanda of alt vit manna; lýð dugir helzt at hræðask hann osv. = *I høj grad overgår jordens herlige vogters magt og rige al menneskenes forstand; det er bedst for menneskene at frygte ham.*

opt verðr ægis leiptra
ein stund viðum grundar
(trauðr erum öll at eyða
andar mein) at seinum.

42. Ungr skyldi þat öldu
eyktemjandi fremja,
gifrs es gömlum hæfir
gunntjalds boða at halda;
trauð verðr hõnd, en hlýða
hrynvengis má engum
Gaut nema gqr verk bæti
grundar mens, af venju.

43. Ræfrs esat löngu lifi
lungbeitöndum heitit,

(ryms finna þat runnar
randelds) af gram landa;
þvi 's hringskúrar hverjum
hag sinn með trú fagri
yngra þoll ok ellra
einsætt at vel hreinsi.

44. Leygs hefr dánar-dægri
dádreyndr jofurr leynda
svana flugreinar sinu
sviptendr jöru skriptar,
þvit frónspennir finna
fagrtjalda vill aldri
dælar seiðs við dauða
dúnmeiða vanbúna.

41. Hverr blakkvaldr byrjar láðs kosti sættask við harra þrumu
tjalda; ella 's mjök hætt hvat biðum; opt verðr ein stund at seinum ægis
grundar leiptra viðum; erum trauðr at eyða öll andar mein = *Enhver
mand stræbe efter at udsone sig med himlens konge; ellers er det meget
uvisst hvad vi opnår; ofte bliver én stund for sent for mændene; vi er
træge til at bøde på alle vore åndelige mén.*

42. Öldu eyktemjandi skyldi fremja þat ungr, es hæfir gömlum gunn-
tjalds gifrs boða at halda; hõnd verðr trauð af venju, en engum grundar
mens hrynvengis Gaut má hlýða, nema bæti gqr verk = *En mand skulde
som ung udøve hvad der sømmer sig for en mand som gammel at
gøre; hånden forlader ikke let sin vane, men ingen mand vil kunne
slippe for at gøre bød for sine gjorte gerninger.*

43. Lungbeitöndum esat heitit löngu lifi af landa ræfrs gram; rand-
elds ryms runnar finna þat; þvi 's hverjum hringskúrar þoll, yngra ok ellra
einsætt, at hreinsi vel hag sinn með fagri trú = *Det er ikke lovet mænd-
ene at leve længe af himlens konge; mændene mærker det; derfor kan
enhver mand, yngre så vel som ældre, se, at det bedste er, at han renser
sig og sin vandel med smuk tro.*

44. Dádreyndr jofurr svana flugreinar leygs hefr leynda sviptendr
jöru skriptar dánar-dægri sinu, þvit fagrtjalda frónspennir vill aldri finna
dælar seiðs dúnmeiða vanbúna við dauða = *Solens dødprøvede konge har
skjult mændenes dødsdag for dem, ti himlens omspænder vil aldrig finde
menneskene uforberedte på døden.*

45. Háborgar, fæsk hvergi bald þats bresti aldri, hreggs nema, horskum seggjum, heilfastr jöfurr veitir. Sterk osv.	(aukumk sör í slíku sólt) ástvinum dróttins; þeir bundusk vel vándra verka ógnar sterkir brigða skjótt ok bættu bógsvells metendr ella.
46. Enn lætk sagðan svinnum sárklungrs viðum, þungan hótt, þats hvern dag ættim hræðask, framm í kvæði; þjóð mun sýna síðan slæmr miskunnar dæmi (ek skylda þó aldri ugglauss) þaus mik hugga.	48. Frétt hafa dyggvar dróttir, Dávið konungr síðan snilli vanðr ept syndir siðabót at tók skjóta; bliðr nam þengill þýðask (þat 's bann) konu annars, en réð, svát bar brjóðum, búandmann af því svanna.
47. Litk optliga ýta óglikan mik fikjum	49. Drengr réð brátt at beiða buðlung ept hag þungan

45. Hvergi fæsk hald horskum seggjum, þats aldri bresti, nema heitfastr jöfurr hreggs háborgar veiti osv. = *Ingensteds opnås hjælp for de vise mænd, som aldrig svigter, medmindre himlens konge, som holder sine løfter, giver den.*

46. Enn lætk sagðan framm í kvæði svinnum sárklungrs viðum þungan hótt, þats (þanns?) ættim hræðask hvern dag; slæmr mun síðan sýna þjóð dæmi miskunnar. þaus hugga mik: ek skylda þó aldri ugglauss = *Fremdeles vil jeg fremføre i mit digt for de kloge mænd den tunge vandel, som vi daglig burde rædtes; digtets slutning vil siden vise folk eksempler på miskundhed, som trøster mig; dog burde jeg aldrig være uden frygt.*

47. Litk mik optliga fikjum óglikan ástvinum ýta dróttins; sör sólt aukumk í slíku; þeir bógsvells metendr ógnar sterkir bundusk vel vándra verka ok bættu ella brigða skjótt = *Jeg ser mig ofte grumme ulig menneskenes herres kære venner; en svar kommer opstår for mig deraf; de mænd, stærke i rædslen, afholdt sig tappert fra onde gerninger eller også bødede de meget snart på dem.*

48. Dyggvar dróttir hafa frétt, at Dávið konungr, snilli vanðr, tók síðan ept syndir skjóta siðabót: bliðr þengill nam þýðask konu annars — þat 's bann — en réð af því búandmann svanna, svát bar brjóðum = *Brave folk har hørt, at kong David, vant til død, forbedrede senere efter sin synd hurtig sin vandel; den blide konge elskede en andens hustru — det er forbudt — og sørgede for kvindens mands død hurtig derefter.*

hoppum reifðr, sem hæfði,
himinrikis sér líkna;
fekk an fyrr af harra
friðr landreki síðan
(hann réttisk svá) sunnu
sætrs vingjafar mætri.

(raun lýsir þat) ræsir
rikr óstyrkðir slíkar,
at bæri mun meiri
malmrunnum várkunnir,
menn þótt misgört ynni,
margfriðr skörungr síðan.

50. Nitti einn við ótta
itr postoli rítar
fróns musteris festi
fordum þýjar orða;
en þegars iðran sanna
aldrprýðir fekk lýða,
Pétr vann glöep með gráti
grandlauss þvegít vandla.

52. Hlaut Mária mætum
miskunn af gram sunnu,
vins þás virða reynis
Vör þó fætr með tórum;
snjallr vann snót frá öllum
senn misgerðuu hennar
gumna vörðr, es gerðu
goði treystisk Bil, leysta.

51. Þvi lét seggja sveitar
sinn postola finna

53. Slík styrkja mik merki,
minn goð, undra þinna,

49. Drengur, hoppum reifðr, réð brátt ept þungan hag at beiða huðlung himinrikis sér líkna, sem hæfði; friðr landreki fekk síðan mætri vingjafar an fyrr af sunnu sætrs harra; hann réttisk svá = *Manden, som der gaves lykke, bad hurtigt efter sin tunge synd himmerigs konge om nåde for sig, som han skulde; den udmærkede konge fik siden endnu herligere venne-gaver end før af himlens konge; han genrejste sig således.*

50. Einn itr postoli nitti fordum við ótta þýjar orða festi fróns musteris rítar; en þegars aldrprýðir lýða fekk sanna iðran, vann grandlauss Pétr þvegít vandla glöep með gráti = *En udmærket apostel fornægtede fordum af frygt for en tjenestekvindes ord solens styrer; men så snart menneskenes forbedrer fik oprigtig anger, vaskede den syndfrie Petrus omhyggelig sin forseelse bort med sin gråd.*

51. Þvi lét rikr ræsir seggja sveitar sinn postola finna slíkar óstyrkðir — raun lýsir þat —, at margfriðr skörungr bæri síðan mun meiri várkunnir malmrunnum, þótt menn ynni misgört = *Derfor lod menneskenes mægtige konge sin apostel føle sådan mangel på styrke — erfaringen viser det —, forat den herlige kæmpe senere skulde så meget hellere bære over med menneskene, når de begik synder.*

52. Mária hlaut miskunn af mætum gram sunnu, þás vins Vör þó fætr virða reynis með tórum; snjallr vörðr gumna vann snót leysta senn frá öllum misgerðum hennar, es gerðu Bil treystisk goði = *Maria fik*

þótt atferðin yrði
ór herfilig, stórum,
leiptra hróts at láta
láðvaldr myni aldri,
gláðr ef glœpa iðrumk,
glóða, mik fyr róða.

54. Sölu veittak, sættir,
(sárr es minn hugr) þinni
bana hættligar benjar,
bragna kyns, fyr synðir,
nú beiðum þik, þjóðar
þrekfœðandi, grœða
andar sör, þaus óru
ósvífr glata lífi.

55. Brigðr es heimr, sás hugðak,
hann dökkvir sið manna,
opt verðr lýðr á láði
lastauðigr, vinfastan;
eykr, sás eigi rækir
orð þín, friðar tínr,
hjørva þollr, en hylli
hans leitar, sér vansa.

56. Tregr emk ljót at láta
lasta-verk til fasta,
mér hagar opt fyr augum,
æligs móðs fyr róða;
þess ák mér at meiri,
margrikr jöfurr, liknar,

*miskundhed hos solens herlige konge, da kvinden tode menneskenes prøvers
fødder med sine tårer; menneskenes kloge vogter læste kvinden straks fra
alle hendes synder, da hun stoledede på gud.*

53. Slik merki undra þinna, minn goð, styrkja mik stórum, þótt at-
ferðin ór yrði herfilig, at leiptra hróts glóða láðvaldr myni aldri láta mik
fyr róða, ef iðrumk gláðr glœpa = *Stige tegn på dine undergøerlinger,
min gud, indgiver mig det i høj grad styrkende håb, uagtet vor opførsel
blev hæslig, at himlens konge aldrig vil slå hånden af mig, hvis jeg
glad angreder mine synder.*

54. Sölu þinni veittak benjar fyr bana hættligar synðir, sættir bragna
kyns; sárr es hugr minn; nú beiðum þik, þjóðar þrekfœðandi, grœða
andar sör, þaus ósvífr glata lífi óru = *Jeg tilføjede din sjæl sår ved mine
dødsfarlige synder, menneskenes forliger; min sjæl er sår; nu beder
jeg dig, folkenes styrker, at helbrede de sjælesår, som uskånsomme for-
spilder vort liv.*

55. Brigðr es heimr, sás hugðak vinfastan; hann dökkvir sið manna,
opt verðr lýðr á láði lastauðigr; hjørva þollr, sás eigi rækir orð þín, friðar
tínr, en leitar hylli hans, eykr sér vansa = *Svigefulda er den verden, som
jeg troede var pålidelig; den formærker menneskenes vandel; ofte bliver
folk på jorden rige på laster; den mand, som ikke efterlever dine ord,
fredstifter, men søger dens gunst, beskæmmer sig selv.*

56. Tregr emk at láta til fasta ljót lasta verk æligs móðs fyr róða;
mér hagar opt fyr augum; þess at meiri liknar ok friðar ák biðja þik sjalf-
an mér, margrikr jöfurr fleygs foldar ægis = *Uvillig er jeg til helt og*

fleygs, ok, foldar ægis, friðar sjalfan þik biðja.	nema lastauknum líkna, logskríns, vilir þinum sjalfr, þeims synðir skelfa, sæll gervandi, þræli.
57. Heldr dæmdu mik, hólða happvinnandi, þinni meir af miskunn dýrri, mætastr, an réttlæti; lit ok virð, sem vættik, valdr blásinna tjalda hreggs, at hjólp of þiggi, hár, óstyrkðir várar.	59. Hlut meguð hvern til gotna, happkunnig, miskunnar ramligs bús af ræsi röðuls, Mária, qðlask; vest ávalt at trausti, vegstýris, mér dýru, mild, at missak aldri, móðir, yðvars góða.
58. Hvar megum oss, enn qrvi ýta kyns, fyr synðar sárar sekðir órar, sættir, skjóls of vætta,	60. Vættik oss með ótta, alskirt himins birti

holdent at forlade den elendige sjæls stygge lastens gerninger; de er ofte fordelagtige for mine øjne(?); desto større nåde og fred for mig har jeg at bede dig selv om, den rullende himmels mægtige konge.

57. Dæmdu mik heldr, mætastr happvinnandi hólða, meir af þinni dýrri miskunn an réttlæti; lit ok virð óstyrkðir várar, sem vættik, at of þiggi hjólp, hár valdr blásinna hreggs tjalda = *Döm mig hellere, menneskenes herligste freiser, mere efter din herlige nåde end retfærdighed; se på og bedøm vore skrøbeligheder, som jeg vænter må få hjælp, den vindomsuste himmels høje styrer.*

58. Hvar megum of vætta oss skjóls fyr sárar synðar sekðir órar, enn qrvi sættir ýta kyns?; nema vilir sjalfr líkna þinum lastauknum þræli, þeims synðir skelfa, sæll gervandi logskríns = *Hvor kan vi vente os lø for vore synders svære skyld, gavmilde forsoner af menneskeheden, medmindre du selv viser din lastbetyngede træl, hvem synderne forskrækker, din nåde, himlens salige skaber.*

59. Meguð, happkunnig Mária, qðlask hvern hlut til miskunnar gotna af ræsi ramligs røðuls bús; vest ávalt mér at dýru trausti, mild móðir vegstýris, at missak aldri yðvars góða = *Du kan, lykke-kendte Maria, opnå alt til nåde for menneskene hos himlens den stærke styrer; vær du mig altid til dyrebare støtte, guds fromme moder, så at jeg aldrig savner eders godhed.*

60. Vættik oss með ótta mildi af þér, alskirt hofuðmusteri ens hæsta hildings himins birti, þvít þinir friðir siðir hugga hug minn, en vart líf

høfuðmusteri ens hæsta
hildings, af þér mildi,
hauðrs, þvít hugga friðir
hug mín siðir þínir,
grams kastali enn glæsti
glyggs, en vart líf hryggvir.

(trús) við tírar ræsi
(trausts leitak) mér veita,
svát óbættan ættim
engi kost, þás drengja
jöfurr vill andar krefja
ástnenninn hal þenna.

61. Verðrat, bliðr, fyr borði
brjótr, høfðingi snóta,
(mjök treystumk þvi) Mistar
myrkleygs, sás þik dyrkar,
þvít vegskjótust veita.
veðrs landreka strandar,
vilt, svinn, ok mátt mǫnnum,
móðir, alt et góða.

63. Êr látið þau, ýta,
atferðar lok verða,
miskunnandi, minnar,
margrikr, at þér liki,
svát frá yðr í itru
(oss kjósum þat) ljósi,
veglynðr veðra grundar
valdr, skiljumk ek aldri.

62. Hvern biðk hald ok árnan
helgan mann ens sanna

64. Létum hróðr, þanns heitir
Harmsól, fetilhjóla

hryggvir, enn glæsti kastali grams glyggs hauðrs = *Jeg vænter os med bæven nåde af dig, strålende hovedtempel for solens højeste konge, ti dine herlige sæder trøster mit sind, medens vort liv bedrøver det, den himmelske konges prægtige borg.*

61. Verðrat brjótr Mistar myrkleygs fyr borði, sás dyrkar þik, bliðr høfðingi snóta, mjök treystumk þvi, þvít vilt vegskjótust ok mátt, svinn móðir veðrs strandar landreka, veita mǫnnum alt et góða = *Ingen mand fortæbes, som tilbeder dig, kvinders blide høvding, i høj grad fæster jeg lid dertil, ti du, himmelkongens vise moder, rask til at give hæder, vil og kan yde menneskene alt hvad der er godt.*

62. Biðk hvern helgan mann veita mér hald ok árnan við ræsi ens sanna tírar, — leitak trús trausts, — svát ættim eugi kost óbættan, þás ástnenninn jöfurr drengja vill krefja þenna hal andar = *Jeg beder enhver hellig mand at yde mig støtte og forbøn hos den sande hæders konge — jeg søger pålidelig støtte —, så at jeg intet kan have usonet, når menneskenes kærlighedsfulde konge afkræver denne mand (mig) sjælen.*

63. Látið ér, margrikr miskunnandi ýta, þau lok atferðar minnar verða, at líki þér, svát ek skiljumk aldri frá yðr í itru ljósi — kjósum oss þat —, veglynðr valdr veðra grundar = *Lad du, menneskenes mægtige frelser, afslutningen på min færd blive sætelses, at den behager dig, så at jeg aldrig skilles fra dig i det herlige lys — det vælger jeg mig —. himlens ædelmodige styrer.*

fyr hugprúða hriðar	angrlestandi, mesta
herðendr borinn verða;	mann (deilir þat máli)
mér biði hverr, es heyrir,	miskunn, jöfurr sunnu;
heimspenni, brag þenna,	þor, laða skatna skirða,
æski-Þrór ok eirar	skýttjalds, saman alla,
unnröðla miskunnar.	itr, þars aldri þrjóti
65. Án lát engan þína,	unaðs gnótt ok frið, dróttinn.

Eilífr kúlnasveinn.

Íslensk skjald, 12. árh.

1. Kristsdrápa(?), el. brudstykker af digte(?).

1. Hróts lýtr helgum krúzi	2. Hirð lýtr himna, dýrðar,
heims ferð ok lið beima,	hrein Máriu sveini,
sonn es an öll dýrð önnur	mótt viðr mildingr dróttar
einn sólkönungr hreinni.	(maðr 's hann ok goð) sannan.

64. Létum hróðr, þann heitir Harmsól, verða borinn fyrir hugprúða herðendr fetilhjóra hriðar; hverr unnröðla æski-Þrór, es heyrir þenna brag, biði mér heimspenni miskunnar ok eirar = *Jeg har fremført et digt, som hedder Sorgens sol, for modige mænd; enhver mand, som hører dette digt, måtte bede gud om nåde og skånsel for mig.*

65. Lát engan mann án þína mesta miskunn, Angrlestandi jöfurr sunnu; þat deilir máli; itr vörðr skýttjalds, dróttinn, laða saman alla skirða skatna, þars aldri þrjóti gnótt unaðs ok frið = *Lad intet menneske undvære din store miskundhed, solens sorg-fjærnende konge; det er af største betydning; himlens herlige vogter, herre, saml alle døbtte mænd hvor overflod af fryd og fred aldrig får ende.*

[E.] 1. 1. Ferð heims hróts ok lið beima lýtr helgum krúzi; sólkönungr es einn hreinni an öll önnur sonn dýrð = *Himlens skare og menneskenes mængde bøjer sig for det hellige kors; solens konge er ene renere end al anden sand herlighed.*

2. Hrein hirð himna lýtr sveini Máriu; mildingr dróttar viðr sannan dýrðar mótt; hann es maðr ok goð = *Himlens rene hird tilbeder Marias søn; menneskenes konge udøver en sand herligheds underkraft; han er menneske og gud.*

3. Möttr 's an menn of hyggi mætr goðs vinar betri, þó 's engla gramr öllu örr helgari ok dýrri.	5(?). Þöru (mæt) á móti malmþings viðir palma (sveit hrauð) seggja bæti (sorg), 's hann kom til borgar; svá laðar siklingr skýja sins hjarta til, hjartir þeirs fyrða gram föera fögr verk með trú sterkri.
4. Himins dýrð lofar hölða (hann 's alls konungr) stilli.	

2. Lausavísa.

<p>Vöru vötn ok mýrar, verðr hitt at þau skerða,</p>	<p>svell vas áðr of alla, ál, torráðin, hvála.</p>
--	--

3. Mætr möttr goðs vinar 's betri an menn of hyggi; þó 's örr engla gramr helgari öllu ok dýrri = *Guds vens herlige styrke er bedre end mennesker kan tænke sig; dog er englens gavmilde konge helligere og herligere end alt andet.*

4. Himins dýrð lofar stilli hölða; hann 's konungr alls = *Himlens herlighed lovpriser menneskenes styrer; han er altets konge.*

5. Malmþings viðir þöru palma á móti seggja bæti, es hann kom til borgar; mæt sveit hrauð sorg; svá laðar siklingr skýja til hjarta sins, þeirs hjartir föera fyrða gram fögr verk með sterkri trú = *Mændene bar palmer ud i mod menneskenes forbedrer, da han kom til borgen (byen); den herlige skare glædedes således byder skyernes konge til sit hjerte den som rene bringer menneskenes konge skønne gerninger i stærk tro.*

2. Vötn ok mýrar vöru torráðin; verðr hitt, at þau skerða ál, svell vas áðr of alla hvála = *Søer og sumpe var vanskelige; det sker, at de gør skår i græsspirerne; is var for over alle bakker.*

Skáld-Þórir.

Íslensk skjald, 12. árh.(?)

Lausavísa(?).

Dýrkleifar kom dúfa   meginskjóldungi mildum
dags ok krisma lagði   mæt i hattar stræti.

Óláfs drápa Tryggvasonar

„er Halfredr orti vandræða skald“,

et dígt fra det 12. árh.

<p>1. Yfirhilding biðk aldar einn hróðtölu beina mér, þanns mestum stýrir mætti, hveirrar ættar, þvítt veglyndum vanda vin þínum skalk, Rínar, brag, þeims hjartleyg fögrum bauð ótta, goð dróttinn.</p>	<p>2. Mætr hefr minna látit mik stólkönungr sólar snjallr, an sómði þolli sverðéls, bragar verðan; þó vilk Þróttar skýja þeim, es engr vas beima, eldveitanda ítrum, alfriðri, lof smíða.</p>
--	---

[S.] Mæt dúfa kom ok lagði krisma i hattar stræti mildum meginskjóldungi dags dýrkleifar = *En herlig due kom og lagde krisma i himlens milde hovedkonges hoved.*

[Ó.] 1. Biðk einn yfirhilding hveirrar aldar ættar, þanns stýrir mestum mætti, beina mér hróðtölu, þvítt skalk vanda brag veglyndum vin þínum, goð dróttinn, þeims bauð ótta fögrum Rínar hjartleyg = *Jeg beder et hvert slægtleds overkonge, som besidder den største styrke, at give mig lovprisningsord, ti jeg agter at besynge din ædelsindede ven, gud herre, ham som indjog det skinnende guld skræk.*

2 Mætr, snjallr sólar stólkönungr hefr látit mik verðan minna bragar, an sómði sverðéls þolli; þó vilk smíða lof þeim ítrum Þróttar skýja eldveitanda, es engr beima vas alfriðri = *Himlens herlige, vise konge har givet mig mindre digterævne, end det passede for krigeren (Olav); dog vil jeg lovprise i digt den udmærkede kriger, som var således, at ingen mand var i alle henseende herligere.*

3. Nefndr vas ungr, sás efnði yta vörð i Gørðum, oeski-Baldr, við aldir, Áleifr fyr mér stála; eldstökkvir sásæk ekki, oll hugði vel snjollum, hafs nema hilmi jofra, heims-byggð syni Tryggva.	5. Vestr helt varga nistir viðfrægr lagar skiðum ár (rauð ungr i þeiri) Englands á vit (branda); fyr vann oðlingr errinn (engr) an Nóreg fengi hár (vas hilmi dýrri) hefnð síns fõður efnða.
4. Reggstrindar bað randir ráðfimr bera snimma jóskreytandi yta auðmildr á skip rauðar; frá reist framr, en sýjur flóð kǫnnuðu góðar, foldar hring til fengjar fóstrjorð konungr þorðum.	6. Rak, sás rausn vann mikla, rjóðr með gengi þjóðar viga borðs ok verðar vestr hernuð fekk erni; endr frá borgir brendar (brandr gall) á Írlandi, (blésu vé) þars visi vigimóðr of kom, glóðum.

3. Nefndr vas ungr stála oeski-Baldr, sás efnði yta vörð i Gørðum við aldir, Áleifr fyr mér; hafs eldstökkvir sásæk ekki nema hilmi jofra; oll heims-byggð hugði vel snjollum syni Tryggva = *Nævnet blev den unge kriger, som udøvede værn for mændene i Garderige mod andre, for mig Olav; den gavmilde mand frygtede intet uden kongernes konge; hele landets befolkning holdt af Trygges modige søn.*

4. Ráðfimr, auðmildr reggstrindar jóskreytandi bað yta bera snimma rauðar randir á skip; framr konungr reist foldar hring þorðum til fengjar frá fóstrjorð, en góðar sýjur kǫnnuðu flóð = *Den rådsnilde, gavmilde søfarer bød mændene tidlig at bære røde skjolde ud på skibene; den dygtige konge furede søen med stavnene for at erobre bytte bort fra sit fosterland, og de gode snekker prøvede bølgerne.*

5. Viðfrægr varga nistir helt ár lagar skiðum vestr á vit Englands; ungr rauð branda i þeiri; hár, errinn oðlingr vann hefnð fõður síns efnða fyr an fengi Nóreg; engr vas hilmi dýrri = *Den berømte kriger styrede fordums sine skibe vesterpå til England; ung rødfarvede han sværdene på det tog; den høje, kraftige konge hævnede sin fader, før end han vandt Norge; ingen var herligere end kongen.*

6. Rjóðr viga borðs, sás vann mikla rausn, rak vestr hernuð með gengi þjóðar ok fekk erni verðar: frá endr borgir brendar glóðum á Írlandi, þars vigimóðr visi of kom; brandr gall, vé blésu = *Krigeren, som udfoldede stor magt, hærjede i vesten med sine mænds følge og gav ørnen*

7. Brunnu ból, en runnu, þól vann gnógr, til skógar, lýða sveit áðr létti limgarmr, Skotar armir; ok hrynslóðar heiðinn herr fyr elda þverri vögnu vítt of eignaðr vápnbautinn fell Gauti.	9. Austr þingát kom yngvi áðr, frákr jarl af hjarli, köenn, með krapti breinum Krístr tæði gram, flæðu; ógmíldr lét þá öldum öðlingr, sás gaf hringa, þjóð tók glöð við góðum goðs ór, trúu boðna.
8. Snarr bar sigr ór hverri sárlóms mótubr rómu; hæst gekk hreggþjóðr lista, hvar lands es kom, randa; gnóg vas vist ok, vestan, vel drengila fengin, mærr áðr míldingr færi margspakr, gróum vargi.	10. Harðröðum gekk heiðis hjaldrmagnaði skjaldar skatna ætt á, skreytta, skotþórð, loga fjarðar; lýð gat lofðungr ráða, landherr frá síð vöndum þá hvarf allr ok illum, ólitt, goðum nitti.

føde; jeg har hørt, at forðum blev borge brændte ved ild, hvor den kamp-hidsige konge kom; klingen klang og fanerne vejede.

7. Ból brunnu, en armir Skotar runnu til skógar; gnógr limgarmr vann þól lýða sveit áðr létti, ok heiðinn herr fell vápnbautinn, of eignaðr Gauti, vítt fyr vögnu hrynslóðar elda þverri = *Boliger brændte og de elendige Skotter flygtede til skoven; den overalt rasende ild tilføjede mændene ulykke, før man holdt op, og den hedenske hær faldt våbenbidt, givet Odin, overalt for den gavmilde mand.*

8. Snarr mótubr sárlóms bar sigr ór hverri rómu; randa hreggþjóðr gekk hæst lista, hvar lands es kom; gnóg vist vas vel ok drengila fengin gróum vargi, áðr mærr margspakr míldingr færi vestan = *Den raske kriger vandt sejr i hver kamp; krigeren var den ypperste i enhver id, hvor han så end kom hen; rigelig føde blev dygtig og tappert givet den grå ulv, før den herlige, kloge fyrste forlod vesten.*

9. Áðr köenn yngvi kom austr þingát frákr jarl flæðu af hjarli; Krístr tæði gram með breinum krapti; ógmíldr öðlingr, sás gaf hringa, lét þá boðna öldum trúu; þjóð tók glöð við góðum goðs ór = *Før den kloge konge kom østerpå derhen, har jeg hørt at jarlen flygtede fra landet; Kristus støttede kongen ved sin rene kraft; den krigerske konge, som skænkede ringe, bød da mændene troen; folket tog glad mod guds gode tjener.*

11. Ok fimm, sás gaf gumnum gló-Lista, vann kristin, ljótgirðanda lautar, lqnd élbóði Gqndlar; hvern viti hjalma þornar (hann vas rikstr konungmanna) odda runn, es ynni (eljun) slikt, at telja?	lét á Grœnland gætir gunnbliðr komit síðan vengis vallar hringa vegsamr trúu ramri.
12. Hraustr vann Hjaltland kristnat hlifar þeys sem Eyjar stýrir stökkvifúra stalls sem Nóreg allan;	13. Vitt stóð ógn af ýti, islenskum her visi, orms vallar, bauð, allan aldr, goðs lögum halda; svá lét reist, hinns ritar rjóðendr of vann, góðar, reyrs, við ráði óru réttðœmr konungr stéttar.

10. Skatna ætt gekk harðrjóðum skjaldar hjaldrmagnaði á skotjörð heiðis, skreytia fjarðar loga; lofbungr gat ráða lýð ólitt; allr landherr hvarf þá frá vqndum síð ok nítli illum goðum = *Mændene gik den kraftige kriger på den guldpnydede hånd (o: underkastede sig); fyrsten styrede folket med kraft; da vendte hele befolkningen sig fra den slette sød (tro) og vragede de onde guder.*

11. Ok Gqndlar élbóði, sás gaf gumnum lautar ljótgirðanda gló-Lista, vann kristin fimm lqnd; hvern odda runn viti hjalma þornar at telja, es ynni slikt; hann vas eljun-rikstr konungmanna = *Og krigeren, som skænkede mændene det skinnende guld, kristnede fem lande; hvilken kriger ved mændene at nævne, som har udført sligt; han var den kraftigste af kongebårne mænd.*

12. Hraustr stýrir hlifar þeys stökkvifúra stalls vann kristnat Hjaltland sem (ok?) Eyjar sem allan Nóreg; gunnbliðr gætir vengis vallar hringa vegsamr lét síðan komit ramri trúu á Grœnland = *Den tapre kriger kristnede Shetland og Orknæerne så vel som hele Norge; den kampblide, pragtvirkende konge lykkedes det siden at indføre den stærke tro i Grønland.*

13. Allan aldr stóð vtt ógn af ýti orms vallar; visi bauð islenskum her halda goðs lögum; svá lét réttðœmr konungr, hinns of vann rjóðendr ritar reyrs, reist góðar stéttar við ráði óru = *Hele tiden udgik der frygt vidt og bredt af den gavmilde fyrste; kongen bad det islandske folk at overholde guds lov; således rejste den rettdømmende konge, som overvandt krigerne, gode stetter (god grund) for vore kår.*

14. Eigum (langa lægis)
liðrækjanda fræknum
(hyrstriðir braut heiðni)
hjalms raunar þat launa;
brings hefr þarfastr þengill
þrymdraugum sá bauga
(herr nýtr hodda þverris)
hingat norðr of orðit.

15. Öll vas hrædd við hollan
hrafni elgbjóð stafna,
vitt bauð qðlingr ýtum,
óþjóð, síðu góða;
þann vissu gram gunnar
grímu fárs, þeirs vóru,
sannmiðjungar svinnan,
sér leiðastan, heiðnir.

16. Hreinbyggvir lét hoggva
hrófs af mǫrgum þjófi,
hinns of hvert ráð kunni,
hendr eða fœtr, at bæta;
horvetna lét hjǫrva
hríðeflǫndum, víða,
austr, þeims unnu lǫstu,
ósið jǫfurr kviðjat.

[Her mangler omtrent 40
vers].

17. — — — — tafni;
œx reið en sveif síðan
sundvargs boða mǫrgum,
hæstr varð geirs at gusti
grams tírr, af bol svíri.

14. Eigum raunar launa þat fræknum hjalms liðrækjanda; lægis hyrstriðir braut langa heiðni; sá þengill hefr of orðit hingat norðr þarfastr bauga brings þrymdraugum; herr nýtr hodda þverris = *Vi har virkelig det at takke den tapre kriger; den gavmilde fyrste nedbrød det langvarige hedenskab; den fyrste har her nordpå været den nyttigste for mændene; folket har fyrsten meget at takke.*

15. Öll óþjóð vas hrædd við stafna elgbjóð, hollan hrafni; qðlingr bauð ýtum vitt góða síðu; þann svinnan gram vissu gunnar grímu fárs þeirs vóru heiðnir, sér leiðastan = *Alle røvere var bange for søfareren, god mod raven; fyrsten bød mændene videnom gode søder; den kloge fyrste kendte de krigere, som var hedenske, som den, der var dem mest forhadet.*

16. Hrófs hreinbyggvir, hinns of kunni at bæta hvert ráð, lét hoggva hendr eða fœtr af mǫrgum þjófi; horvetna lét austr jǫfurr kviðjat ósið hjǫrva hríðeflǫndum, þeims unnu lǫstu víða = *Søfareren, som forstod at råde bød på alt, lod hugge hænder eller fødder af mangen tyv; allevegne i østen (i Norge) forbød kongen de krigere deres sædleshed, som vide begik forbrydelsær.*

17. — — — tafni; œx reið, en síðan sveif svíri af bol mǫrgum sundvargs boða; tírr grams varð hæstr at geirs gusti = — — — *føde; øksen blev svunget, og siden røg nakken af kroppen på mangen en mand; fyrstens hæder blev den største i kampen.*

18. Firði hjorr við herðar
haus, sagði frið lausan
dylgju reyr et dýra,
drósk almr fyr gram, hjalmi;
norn kom flærð at fjørni,
folktjald rufu, skjaldar,
(sór frá k snorpum dreyra
seggjum) langbarðs eggjar.
19. Frægs stillis varð falla
ferð, en beitt vas sverðum,
endr kom brúnt á branda
blóð, varð autt of góðan;
auk und jofri fræknum
Ormr hrauzk, en felt rauðu
Eiriks hirð, áðr yrði
jarls ráð fyrir hjarli.
20. Hrafngreddir skaut hoddum
hætt; stóð jafnt sem ætti
linns í lypting sinni
látrkennir fjør þrenni;
Yggs þykkjumk ek ekki
ógnbliðustum siðan
hjaldrs frá horskum gildi
hafa samfregit annat.
21. Gladdr sté jarl á eyddan
(él vigra þraut) sigri
grimmr með gengi framligt
Grábak móins akri;
lét óföum ýtis
elds lauðar hal dauðum
vittr af Vánar otrum
verðung á kaf slungit.

18. Hjorr firði haus við herðar, et dýra dylgju reyr sagði lausan frið hjalmi; almr drósk fyr gram; skjaldar norn kom flærð at fjørni; langbarðs eggjar rufu folktjald; frá k sór dreyra snorpum seggjum = *Sværdet fjærne hodede fra skuldrene; det herlige spyd opsagde hjælmen fred; buen blev spændt af kongen; øksen besnærede hjælmen; sværdsæggene splintrade skjoldet; jeg har hørt, at sårene blæde for de raske mænd.*

19. Ferð frægs stillis varð falla, en beitt vas sverðum; autt varð of góðan; endr kom brúnt blóð á branda; auk Ormr hrauzk und fræknum jofri, en hirð Eiriks felt rauðu, áðr jarls ráð fyrir hjarli yrði = *Den berømte konges skare faldt, men (da) sværdene droges; der blev folketomt omkring den gode; fordum strømmede det brune blod på sværdene; og Ormen ryddedes under den tapre fyrste, men Eriks hird fik blodig hue, for jarlen fik landet at råde over.*

20. Hrafngreddir, hættir hoddum, skaut; linns látrkennir stóð í lypting sinni jafnt sem ætti þrenni fjør; ek þykkjumk ekki hafa sannfregit siðan annat frá horskum, ógnbliðustum gildi Yggs hjaldrs = *Krigeren, farlig for guld, skød; manden stod i sin læfting som om han besad tre liv; jeg mener ikke med vished at have hørt andet senere om den vise, kampblide kriger.*

21. Jarl sté, gladdr sigri, grimmr móins akri, á eyddan Grábak með framligt gengi; vigra él þraut; vittr verðung ýtis lauðar elds lét slungit óföum dauðum hal á kaf af Vánar otrum = *Jarlen, glædet ved sejren, grum mod guldet, besteg den ryddede Orm med sit dygtige følge; kampen var endt; den gavmilde mands kloge hird slyngede mange døde mænd i dybet fra skibene.*

22. Skaut á grœnt með grjóti
grár ægir ná sórum,
lógu liðsmenn hjúgir,
land, sem brúk of strandir;
en fjaðrdökkum flokkum
flugu hrafns at þar nafnar;
skygnum skœða-sögnum
skógar fang vas þangat.
23. Ok andvönum Endils
itrskið á dreif síðan
sann-Njörðungum sennu
sveif hundruðum undir,
svát glójarðar gerði
Gylfa skiðs of víði
(búkr hné margr fyr mæki)
meinfært (á lög) hreinum.
24. Slóð drap svangt til græðis,
sá vargr rekinn margan
höggvinn mann ór hrönnum,
hlaupstóð jötuns móður;
fætr bar fólú sóti
(fjorrán) í val grána
(áðr beið hirð fyr hauðri)
hungrtrauðr en frá rauða.
25. Náði jörð ept orðna
Eiríkr þrimu geira;
hans røðum varð hlýða
hverr brimrøðuls þverrir;
hnípði drótt ok drúpði
(döpr þjóð vas þar), Fróða,
fold, þanns flest gaf hólðum
fagrbygg, at son Tryggva.

22. Grár ægir skaut sórum ná með grjóti á grœnt land; liðsmenn lögu hjúgir of strandir sem brúk; en nafnar hrafns flugu at þar fjaðrdökkum flokkum; skygnum skœðasögnum skógar vas fang þangat = *Det grá hav skød de sårede lig tilligemed sten op på det grønne land, krigerne lå krumme på stranden som tang; men ravnene fløj dertil i fjærsorte skarer; skovens skarptseende skadelige flokke kunde der hænte fangst.*

23. Ok andvönum sennu sann-Njörðungum sveif hundruðum síðan á dreif undir itrskið Endils, svát hreinum Gylfa skiðs glójarðar gerði meinfært of víði; margr búkr hné á lög fyr mæki = *Og de døde lig af mændene førtes i hundredevis ind under de herlige skibe, så at skibene knapt kunde komme frem over søen; mangen en krop var faldet for sværdet i havet.*

24. Svangt hlaupstóð jötuns móður drap slóð til græðis; vargr sá margan höggvinn mann rekinn ór hrönnum; fólú sóti bar grána fætr í val, en hungrtrauðr rauða frá; áðr beið hirð fjorrán fyr hauðri = *De sultne ulve løb ned til havet; ulven så mange sårede mænd drevne i land fra bølgerne; ulven førte grå fødder til valen, men, sult-berøvet(?), røde derfra; før var hirden bleven dræbt udenfor landet.*

25. Eiríkr náði jörð ept orðna geira þrimu; hverr þverrir brimrøðuls varð hlýða ráðum hans; drótt hnípði ok fold drúpði at son Tryggva þanns gaf hólðum flest fagrbygg Fróða; þar vas þjóð döpr = *Erik fik landet efter den stedfundne kamp; enhver mand måtte lyde hans bestemmelser; folket sørgede og landet lødede efter Trygges søns død, som havde givet mændene rigeligt guld; dér var folket opfyldt af sorg.*

26. Borit hefk hróðr, en hjörva hóf sæmði vel, lófa elda, þeys, fyr ósu, ór mest at hlut flestum; áðr mun oss, an glóða elris sterks at verkum greppr megi qlum yppa orr, fljóts, at brag þrjóta.	— — fleygs fyr því þeygi þann vissak hlyn manna geirs frá geymiörum — — — — —
27. Fyrr létu fræknan görvan fenskúfs vala benja friðri sköld of fæði fagrþjór an vér Rognis;	28. Veit, þess 's víða bætti vart eðli, stað hjartan, heilagr Kristr, ok hæsta hlif þjóðkonungs lifi; þvít skýranna skreytir skiðs Óláfi friðri vögnu láðs und víðu verðr aldrigi tjaldi.

26. Hefk borit hróðr fyr ósu lófa elda, en mest hóf sæmði vel hjörva þeys ór at flestum hlut; oss mun áðr þrjóta at brag, an orr greppr megi at yppa qlum verkum sterks elris fljóts glóða = *Jeg har fremført lovkvad for mændene; men det største mådehold passede godt for krigeren i fleste henseender; mine kræfter vil for være udtømte til at digte end en rask digter er i stand til at fortælle alle den stærke gavmilde mands gerninger.*

27. Fyrr létu friðri sköld görvan Rognis fagrþjór of fræknan fæði vala benjar fenskúfs an vér; — — þeygi vissak þann hlyn geirs (*resten mangelfuld*) = *För har ypperligere skjalde forfattet digte om den tapre kriger end jeg; — — dog har jeg ikke kendt nogen kriger — — —*

28. Heilagr Kristr, veit hjartan stað ok hæsta hlif lifi þjóðkonungs þess 's bætti víða vart eðli, þvít aldrigi verðr vögnu láðs skiðs skreytir Óláfi friðri und víðu tjaldi skýranna = *Hellige Kristus, giv et strålende hjem og din højeste beskyttelse den folkekonges liv, som videnom forbedrede vor natur, ti aldrig vil der fødes en mand, herligere end Olav, under den udstrakte himmel.*

Nóregs konunga-tal

et digt om Jóan Loptsson, omtr. 1190.

1. Þat verðr skylt, es at skilum yrkja, greppum þeim, at gleði fyrða allra helzt, ef eru færi virðar þeir an verit hǫfðu.	es hugprúðr Halfdan svarti erfivörð átti fræknan.
2. Róa skal fyrst fjarri reyði, koma þó niðr nær áðr lúki; þar hefk hugt hróðri þessum orðum þeim eptir mynda.	4. Tók kappsamr við konungs nafni Haraldr brátt enn hárfagri, þás Halfdan hafði druknat í hæings hallar næfri.
3. Þar vilk fyrst, ef firar hlýða minni mærd, til máls taka,	5. Ok es hann í haug lagiðr á herskǫ Hringariki, en barnungr burr Halfdanar tók framlyndr við fǫðurarfi.

1. Det bliver pligt for de skjalde, som digter pålidelig, at de glæder mændene, især dersom de mænd er færre end de har været.

2. Man skal ro først langt fra hvalen, men komme den nær, inden det tager ende; efter de ord har jeg tænkt at indrette dette digt.

3. Der vil jeg først tage til orde, dersom mændene hører på mit kvad, at den modige Halfdan svarte havde en tapper søn.

4. Snart tog den kraftige Harald, den hárfagre, kongenavnet, efter at Halvdan var druknet i isen (isvágen).

5. Og han er højlagt på det krigerske Ringerike, men Halvdans barneunge, energiske søn overtog sin faderarv.

6. Eigi eitt
eiga vildi
þats langfeðr
leifðu hönnum;
svá vas rikr
ræsir Sygna
ok ágjarn
við auðgefendr,

7. at alt land
Elfar milli
ok Finnmerkr
fylkir átti,
náði hann
fyr Nóregi
qllum fyrst
einn at ráða.

8. Átti gramr,
sás gjafar veitti,
barna mart,
þaus biðu þroska;
þvi kømr hvers
til Haralds síðan
skjöldungs kyn
ens skarar-fagra.

9. Réð þria vetr
Þundar beðju
siklingr snarr
ok sjau tǫgu,
áðr Loka
lifi at ræna
qðlings kom
einga-dóttir.

10. Þá vas haugr
ept Harald orpinn
reisuligr
á Rogalandi;
þess mun æ
uppi lengi
hildings nafn,
Halvdans sonar.

11. Tók Eirekr
við jofurs nafni
blóðøx brátt,
sem búendr vildu;
vas vigfímr
vetr at landi
Eirekr alls
einn ok fjóra,

6. Han vilde ikke have det alene, hvad hans forfædre havde efterladt ham; så mægtig og begærlig var Sogningernes konge overfor mændene,

7. at fyrsten ejede alt land mellem Götaelven og Finmarken; han var den første, der ene opnåede at herske over hele Norge.

8. Fyrsten, som skænkede gaver, havde mange børn, som fik trivsel; derfor føres enhver konges slægtlinje siden op til Harald den hårfagre.

9. Den raske konge rådede over landet i 73 år, før Lokes eneste datter (Hel) kom for at røve fyrstens liv.

10. Da blev der rejst en statelig høj over Harald på Rogaland; den fyrstes, Halvdans søns, navn vil længe mindes.

11. Erik blodøkske tog snart kongenavn, som bønderne vilde; den kampdygtige Erik var i det hele 5 år konge over landet.

12. áðr vinsæll
vestan kæmi
Aðalsteins
einkafóstri,
ok Hákon
halfrar allrar
bróður sinn
beiddi erfðar.

13. En Eirekr
undan flýði
heiptargjarn
ok hans synir;
kom harðráðr
hersa mýgir
aptr í land
aldri síðan.

14. Réð kappsamr
fyr konungdómi
Hákon einn
hríð nokkura;
vas sex vetr
samt at landi

tírar gjarn
ok tuttugu.

15. Háði gramr
gunni á Fitjum
við Eireks
erfiðorðu;
varð i hǫnd
hilmir skotinn,
þás fólkmeiðr
flóttu knúði.

16. Þat hykk brátt
til bana leiddu
lítit sár
lofðung snaran;
þar 's ávalt,
es vísi dó,
hella kend
til Hákonar.

17. En i haug
hǫlðar lögðu

12. *För Adalstens vennesele enefostersön kom vestfra, og Hakon afkrævede sin broder det halve af hele arven.*

13. *Men den kampbegærlige Erik og hans sønner flygtede bort; den kraftige fyrste kom aldrig mere tilbage til landet.*

14. *Den kraftige Hakon rådede en stund alene for kongedømmet; den rylystne var i alt 26 år konge i landet.*

15. *Fyrsten havde en kamp på Fitje med Eriks sønner; fyrsten blev skudt i armen, da krigeren drev de flygtende.*

16. *Jeg tror at det ringe sår bragte snart den raske fyrste døden; hvor fyrsten døde, er der en 'helle', der stadig er opkaldt efter Hakon.*

17. *Men mændene lagde den fyrste i en gravhøj på Sæheim; så forlod de tapre mænd Haralds søn, berøvet livet.*

sikling þann
á Sæheimi;
hurfu svá
frá Haralds arfa
fræknir menn
fjörvi ræntum.

Hákon jarl
við Hárs vífi;
sá réð tyggi
ok tuttugu
prettán vetr
Þundar beðju.

18. Þá hefk heyrt,
at Haraldr tæki
óársæll
jörð ok ríki;
réð Gráfeldr
Gunnhildar sonr
níu vetr
fyr Nóregi,

21. Urðut góð
í Gaulardal
ævilok
Eireks fōður,
þás Karkr þræll
knífi meitti
hattar stall
af Hákon.

19. áðr Gorms sonr
ok Goll-Haraldr
nafna sinn
at náí gerðu;
vas siklingr
suðr at Halsi
lífi ræntr
í Limafirði.

22. Misti litt,
sús lofum stýrði,
rekka kind
ráðs ens bezta,
þá es norðr
í Nóregi
kristinn mann
til konungs tóku,

20. Tók harðráðr
ept Harald fallinn

23. ok Óláfr
arfi Tryggva

18. Så har jeg hørt, at Harald, uheldig med åringer, tog land og rige; Gråfeld, Gunnhilds søn, herskede over Norge i 9 år,

19. før Gorms søn og Guldharald slog deres navne ihjæl; fyrsten blev berøvet livet sydpå ved Hals i Limfjorden.

20. Den kraftige Hakon jarl tog landet efter Haralds fald; den fyrste rådede for landet i 33 år.

21. Eriks faders endeligt blev ikke god i Guldalen, da trællen Kark med sin kniv skar hovedet af Hakon.

tók liðdrjúgr
lond ok þegna,
hinn es fimm
á fám vetrum
lofða vinr
lond kristnaði.

24. Vas Óláfr
alls at landi
fimm at eins
fáfnis galla,
áðr Eirekr
með ofriði
ræsi þann
rómu beiddi.

25. Sú vas alls,
áðr Ormr ryddisk,
hrotta hrið
hqrð ok lengi;
þar hefr ǫld,
es Óláfr fell,
Svǫldrar vág
síðan kallat.

26. Réð tolf vetr,
tíri gøfgaðr,
Eirekr jarl
fyr Yggs mani,
áðr lofðungr
ór landi fór
vestr of haf,
sás vini gøddi.

27. Þá vas úfr
Eireks skorinn,
áðr rómfør
ræsir hæfi,
ok blóðrós
til bana leiddi
vitran jarl
vestr með Englum.

28. Talði lond
ok lausafé
sína eign
Sveinn ok Hákon,
ok tvá vetr
at tali fyrða

22. Ikke forfejlede de mænd, som styrede loven, det bedste råd, da man nordpå i Norge tog en kristen mand til konge.

23. og Olav, Tryggves søn, tog under stor tilslutning land og folk. hin mændenes ven, som i løbet af få år kristnede fem lande.

24. Olav herskede over landet kun 5 år i alt, før Erik med overmagt udæskede den fyrste til kamp.

25. Det blev en hård og lang kamp, før Ormen ryddedes; der, hvor Olav faldt, har man siden kaldt Svolderbugt.

26. Erik jarl herskede, hæderberømt i 12 år over landet, før fyrsten, som skænkede sine venner guld, drog bort fra landet vest over havet.

27. Da blev Eriks drøbel skären, før fyrsten begyndte sin Roma-rejse, og blodtabet bibragte den kloge jarl doden vesterpå blandt Anglerne.

Eireks arf jarlar höfðu,	varð liðfár lond at flýja, sigri svipt, sonr Hákonar.
29. áðr í land með litinn her konungmaðr kæmi vestan, ok Óláfr jarli mætti í Sauðungs sundi miðju.	32. Fekk lofsæll land með bringum Óláfr einn alt enn digri; réð hróðmogr Haralds ens grenska fimtán vetr foldu grýttri.
30. Varð Hákon hilmi at sverja eiða þess, es Óláfr bað, at folk-Baldr flýja skyldi óðul sin til aldrslita.	33. Bar kappsamr Knútr enn ríki bjartan seim und búendr marga; sparði litt við lenda menn auð til þess, at jöfur vélti.
31. Bauð Óláfr austr fyr Nesjum snarpa sókn Sveini jarli;	34. Reisti her hilmi á móti

28. *Sven og Hakon erklærede, at land og læsere var deres ejendom, og i 2 år beholdt jarlerne ifølge mænds regning Eriks arv,*

29. *för en kongætling kom vestfra til landet med liden hær og Olav mødte jarlen midt i Sødungssund.*

30. *Hakon måtte aflægge fyrsten ed på, hvad Olav krævede, at krigeren skulde til sin død være borte fra sine odel.*

31. *Olav bød Sven jarl en hidsig kamp østerpå foran Næssene; Hakons søn måtte underlegen, berøvet sejren, flygte bort fra landet.*

32. *Olav den digre vandt, lovprist, hele landet alene (som enekonge): Harald grenskes berømte søn herskede over det bjærgfulde land 15 år.*

kynjaðr vel Kalfr ok Þórir; þar vas felldr fylkir Þrøenda, sem staðir Stikla heita.	vinalauss varð at flýja. 37 Kom ágætr austan ór Gørðum einkasonr Óláfs konungs; fekk Magnús ok mikit ríki óðalsjörð alla sína.
35. Þá bar raun, at ræsir vas Kristi kærri, um konung helgan, stendr í Kristis kirkju miðri heilagt skrin of Haralds arfa.	38. Var tállaust tolf vetr konungr, mönnum þarfr Magnús góði áðr i sótt Sygna dróttinn afreksmaðr andar misti.
36. Þá réð Sveinn sonr Alfifu snáka stríð sex fyr landi, áðr Knúts sonr af konungdómi	39. Vas harmdauðr hverjum manni

33. Den kraftige Knud den mægtige bestak mange bønder med det skinnende guld; han sparede kun lidt på guldet overfor lendermændene for at de skulde svige kongen.

34. Den ætgode Kalv og Tore rejste hær imod kongen; der blev Trøndernes konge fældet, hvor det hedder Stiklestad.

35. Det viste sig klart om den hellige konge, at han var Kristus kær; et helligt skrin står midt i Kristikirken, omsluttende Haralds søn.

36. Derpå herskede Sven Alfvas søn seks år for landet, før Knuds søn måtte flygte venneløs fra sit kongedømme.

37. Kong Olavs eneste udmærkede søn kom øst fra Garderige; Magnus fik hele sin odelsjord og en stor magt.

38. Uden svig var Magnus den gode, nyttig for mænd, 12 år konge, før Sogningernes konge, den udmærkede mand, døde af sygdom.

fylkir færðr
þars faðir hvilir;
sá vas norðr
i Nóregi
Kristis kirkju
konungmaðr grafinn.

40. Nú hefk talt
tíu landreka,
þás hverr vas
frá Haraldi;
intak svá
ævi þeira
sem Sæmundr
sagði enn fróði.

41. Þó 's þess máls,
es mæla hygg,
meiri hlutr
miklu eptir;
nú skal þat
þaðan af greiða
jöfra kyns,
es enn lifir.

42. Þat 's mér sagt,
at Sigurðr hrísi
Haralds sonr
héti forðum;
vas Halvdan
Hrísar arfi,
en Sigurðr sýrr
sonr Halvdanar.

43. Þá gat son
Sigurðr ok Ásta
þanns Haralds
heiti átti;
sá réð einn
allvitr konungr
viðri fold
vetr tuttugu,

44. áðr herfór
hilmir gerði
til Englands
með ofstoppa;
feldu vestr
i vápnþrimu

39. *Fyrsten, der døde til sorg for alle, førtes derhen, hvor hans fader hviler; den kongesætling blev begravet nordpå i Norge ved Kristkirke.*

40. *Nu har jeg opregnet 10 fyrster, der alle nedstammede fra Harald; jeg har således fortalt deres liv, som Sæmund den kyndige fortalte.*

41. *Dog er langt den største del tilbage, af hvad jeg agter at meddele; nu vil jeg udrede herefter den fyrsteslæggt (gren), som endnu lever.*

42. *Det er mig fortalt, at fordums hed Sigurd hrise Haralds søn; Halvdan var Hrises søn, men Sigurd syr Halvdans søn.*

43. *Da fik Sigurd og Asta en søn, som fik Haralds navn; den meget kloge konge rådede ene i 20 år over det store land.*

44. *för fyrsten i overmod foretog et krigstog til England; engelske mænd fældede Olavs broder vesterpå i kamp.*

enskir menn Óláfs bróður.	fræknan son ok féar góðan; ræð Magnús fyr mani Yggjar tiu vetr at tali fyrða.
45. Tók friðsamr til fǫðurleifðar ok ársæll Óláfr kyrri; sá ræð gramr grýttri foldu samfast vetr sjau ok tuttugu.	48. Frák berfættr börn at ætti Magnús mǫrg, þaus metorð hǫfðu; vǫru þess þengils synir fremðar fljóts fimm konungar.
46. Kom ofbrátt öndu at ræna mikil sótt Magnús fǫður; sá vas enn ǫðlingr grafinn Kristis kirkju í Kaupangi.	49. Fór málsnjallr Magnús konungr til Írlands ungr at herja; varð ágætr Eysteins faðir
47. En Óláfr átti enn kyrri	

45. *Olav kyrre, fredelig og heldig med åring, overtog sin faderarv; den konge rådede for det klippefulde land uafbrudt i 27 år.*

46. *Svær sygaom kom altfor tidlig for at berøve Magnus' fader livet; den konge blev også begravet ved Kristkirken i Képang.*

47. *Men Olav den kyrre havde en tapper og gavmild søn; Magnus rådede i 10 år for landet efter mænds regning.*

48. *Jeg har hørt, at Magnus barfod havde mange børn, som fik høje stillinger; fem sønner af den berømmelige fyrste blev konger.*

49. *Den veltalende kong Magnus begav sig som ung til Irland for at hærje; Østens udmærkede fader blev fældet i den kamp.*

fleina flaug
feldr í þeiri.

50. Þat 's þá sagt,
at saman réði
þjóðkonungar
þrir fyr landi;
þat hefk heyrt,
at hafi varla
fremri bræðr
á fold komit.

51. Varð Óláfr
ungr enn góði
lofsæll fyrstr
líf at missa;
móttu þess
Magnús sonar
skamma stund
skatnar njóta.

52. Gerði flest
þats frama gegnði
innan lands
Eysteinn konungr,

unz hjartverkr
hilmi fræknan
brigða brátt
til bana leiddi.

53. Þeir ró bræðr
báðir lagðir
norðr í grund
á Niðarbakka;
þar stendr hátt
í höfuðkirkju
Óláfs skrin
of altári.

54. En Sigurðr
sýnu lífði
þeira lengst
þriggja bræðra,
hinn es út
til Jórsala
frægsta for
fór ór landi.

55. Réð ágætr
ok ellifu

50. Det er så fortalt, at tre folkekonger samtidig herskede over landet; det har jeg hørt, at ypperligere brødre næppe er født på jorden.

51. Olav den gode, lovprist, måtte som ung først miste livet; den søn af Magnus nød mændene kun en stakket stund godt af.

52. Kong Østen foretog i landet meget som førte til fremgang, indtil en hjertesygdom bibragte den tapre konge døden meget brat.

53. Bægge de to brødre er jordfæstede nordpå på Nids bred; der står det høje Olavs-skrin i hovedkirken over alteret.

54. Men Sigurd levede allerlængst af de tre brødre, han som foretog den berømte rejse fra landet ud til Jorsal.

sextán vetr
Sigurðr fyr ríki,
áðr mannskæð
Mœra dróttins
banasótt
brygði lífi.

56. Þess es austr
í Oslu bæ
lofðungs lík
lagit í kistu;
nú grœr jörð
of jöfurs beinum
at Hallvarðs
hári kirkju.

57. En biltrauðr
bæði lífði
ept Sigurð
sonr ok dóttir;
þess mun enn
þokkum síðar
dóttir nefnd
Dœla hilmis.

58. Nú es, heldr
svát halla tekr,
ævilok
jöfra at telja;
hét Magnús
mogr Sigurðar
heiptar gjarn,
en Haraldr bróðir.

59. Þeir róg samt
ríki höfðu
nánir frændr
í Nórégi;
alt fór verr
an vesa skyldi,
þess galt margr,
á meðal þeira.

60. Unz Magnús
misti beggja
sœmðarlaust
sigrs ok heilsu;
þat veit hvern,
at Haraldr gilli

55. Den udmærkede Sigurd herskede over riget i 27 år, før den for-
dærvelige banesot gjorde ende på Mørekongens liv.

56. Den fyrstes lig er lagt i kiste æsterpå i Osloby; nu gror jorden
over kongens ben ved Halvards høje kirke.

57. Men efter Sigurd levede både en tapper søn og en datter; læng-
ere henne vil den datter af Dølernes konge blive nævnet.

58. Nu lakker det noget mod enden med at fortælle om fyrsternes
endeligt; Sigurds søn, begærlig efter kamp, hed Magnus, men Harald en
broder.

59. Disse nære frænder herskede i Norge, men der rejstes splid
imellem dem; alt gik værre imellem dem end det burde være; det måtte
mangen en undgælde for.

vas samfast
sex vetr konungr,

61. áðr lofðung
af lífdögum
tírarlaust
tóku fyrðar;
sá 's at Krists
kirkju jarðaðr
í Björgyn
bróðir jofra.

62. Frák landvörn
ept líðinn ræsi
Sygna grams
at synir tæki
vas Eysteinn
Inga bróðir
sóknar snarr,
en Sigurðr annarr.

63. Náði frægt
í friði standa
þeygi lengr
þeira ríki,

þvítt þeir bræðr,
es brutu særi,
banaspjót
þýrusk eptir.

64. Vasat saklaust,
þás Sigurð höfðu
fræknan mann
fjörvi ræntan;
sá 's í fold
hjá feðr sínum
í Björgyn
búinn at liggja.

65. Vas Eysteinn
austan fjarðar
lífi ræntr
af líði Inga;
nú 's sá gramr
grundu ausinn
andar sparr
austr at Forsi.

66. Stóð einart
Inga ríki

60. *Indtil Magnus uden hæder blev både sejr og helse berøvet; det ved enhver, at Harald gille var 6 år konge uafbrudt,*

61. *för mændene tog fyrsten uden hæder af dage; den kongebroder er begravet ved Kristikirken i Bergen.*

62. *Jeg har hørt, at Sognekongens sønner overtog rigets værn efter kongens død; den kamprasker Østen var broder til Inge og Sigurd tillige.*

63. *Dog stod deres berømte rige ikke længe med fred, ti de brødre, som brød deres eder, bar banespyd på hinanden.*

64. *Det var ikke uden skyld, at de havde berøvet Sigurd, den tapre mand, livet: han ligger i jorden hos sin fader i Bergen.*

átján vetr ok aðra sjau, unz Hákon með herliði austr í Vik Inga feldi.	konungs nafn Kristínar þur.
67. Sá 's gunndjarfr gramr í Oslu hauðri hulðr at höfuðkirkju; en Hákon hlaut at ráða lítla stund landi ok þegnum.	69. Ok Magnús á Mæri norðr fremðar gjarn feldi Hákon; sá vas vinsæll vígðri moldu ræsir hulðr í Raumsdali.
68. Þvit Erlingr átti enn skakki vænan son ok vel borinn; gaf landsfolk ept liðinn Inga	70. Vas sókndjarfr sonr Kristínar sjautján vetr ok sex konungr, unz ágætr austr í Sogni fræknan gram feldi Sverrir.

65. Østen blev berøvet livet østen for fjorden (Viken) af Inges hær; nu er den konge, efter sin død, overøst af jorden østerpå ved Fors.

66. Inges magt stod uafbrudt 25 år, indtil Hakon fældede Inge østerpå i Viken med sin hær.

67. Den kampfsterke konge er begravet ved hovedkirken i Oslo; men Hakon nåde kun en liden stund at råde for land og folk.

68. Ti Erling skakke havde en ypperlig og vel børen søn; efter Inges død gav landets mænd kongenavnet til Kristines søn.

69. Og Magnus fældede, rylysten, Hakon nord på Møre; den venne-sæle konge blev sænket i viet jord i Romsdalen.

70. Kristines kampdjarve søn var konge 23 år, før den udmærkede Sverre fældede den tapre konge østerpå i Sogn.

71. Nú 's gunndjarfs
i grøf lagit
Magnús lík
í musteri,
í Björgyn,
þars húit golli
stendr skrautgørt
skrin Sunnifu.

72. Nú 's þat sýnt,
at Sverrir ræðr
ógnar qrr
einn fyr ríki,
öllu þvi,
es átt hefir
Haralds kyn
Halfdans sonar.

73. Þó skalk enn
þokkum fleira
frá Berfætts
þornum segja,
öðlings þess,
es aldriði

eld né járn
óttazk hafði.

74. Hét döglings
dóttir Þóra;
sú vas gípt
göfgum manni,
allra helzt,
sús Jóan fœddi,
vas sonsæl
systir jofra.

75. Kom ráðvönd
ræsis dóttir
til næfrlands
nykra borgar,
göfuglynd
góðrar tíðar
allra helzt
Íslendingum.

76. Því hugrakkr
henni fylgði

71. Nu er den kampjærve Magnus' lig lagt i graven i kirken i Bergen, hvor Sunnivas prægtige, med guld prydede skrin står.

72. Nu er det klart, at Sverre, rask i kamp, råder ene for riget, alt det, som Harald Halvdans søns slægt har ejet.

73. Dog vil jeg endnu fortælle noget mere om Barfods børn; den fyrstes, som aldrig frygtede hverken ild eller sværd.

74. Fyrstens datter hed Tora; hun blev gift med en ætstor mand; i høj grad var sønnesæl den fyrstesøster, som fødte Joan.

75. Kongens prægtige datter kom til Island, ædelsindet i en lykkelig stund allermest for Islændingene.

einka sonr
jofra systur,
hjarta prúðr,
sás hefir allra,
ýta vinr,
orðlof fira.

77. Þat 's ok vist
at Jóans verða
metorð mest
Mistar runna,
einarðlynds,
þars eigusk við
merkismenn
mølum skipta.

78. Nú vill kapp
við konungs frænda
afreksmaðr
engi deila;
giptudrjúgr,
sem glikligt es,
verðr vinsæll
vella deilir.

79. Þótti þorr
ok ósvikall
faðir hans
flestum mönnum;
vissi Loptr
und leið skýja
óvin sinn
engi fœddan.

80. En Sæmundr
sina vissi
Sigfús sonr
snilli jafnan,
faðir Lopts,
sás firum þótti
höfuðsmaðr
við hluti alla.

81. Þat hefr ætt
Oddaverja
jofra kyn
alla prýdda;
dóttursonr
sá dögum optar

76. *Ti efter hende levede fyrstesøsterens modige eneste søn, den mændenes hjærteprude ven, som besidder alles ros.*

77. *Det er og vist, at Joan har den største magt og hæder af alle mænd, den ligefremt ærlige, hvor mærkelige mænd har sager med hinnan at afgøre.*

78. *Nu vil ingen udmærket mand måle sig i kappelyst med kongedølingen; den vennesele gulduddeler har lykken med sig, som rimeligt er.*

79. *De fleste mænd syntes at hans fader var rask og svigløs; Loft kendte ingen mand, født på jorden, som sin fjende.*

80. *Men Sæmund Sigfus' søn viste altid sine fortrin. Lofts fader, han som i alle henseender ansås som den ypperste.*

fremsk margnýtr
Magnús konungs.

Jóans ættar
allir jofrar.

82. Nefndak áðr
nær þrjátøgu
tigna menn,
tíri gødda,
þrætulaust
en þeir eru

83. Nú biðk Krist,
at konungs spjalli
hafi þat alt,
es æskir sér,
gíptudrjúgr,
af goði sjölfum
allan aldr
ok unaðs njóti.

Anonyme digte og vers,
alle formentlig fra 12. århundrede.

A. Navngivne digte.

1. *Hafliðamál (fra o. 1121?).*

Rís nú, Fála,
far i búð hinig;

þó 's málsengi mikit.

2. *Morginsól.*

Hefka opt, en ævi
ák fljóðs lofa góða,

ennileiptr af unnar
eldspöng degi lögum.

81. *Den kongeslægt har udmærket Oddemændenes hele slægt; den udmærkede dattersøn af kong Magnus vinder hæder oftere end der er dage.*

82. *Jeg nævnede før omtrent 30 berømte mænd, men alle de konger er, uomtvistelig, Joans frænder.*

83. *Nu beder jeg Kristus, at kongens ven må få alt hvad han kan ønske sig, den lykkens yndling, af gud selv og leve i fryd og glæde hele sin levetid.*

A. 1. *Rejs dig nu, Fála, begiv dig hen til boden; der er nok af folk til at støtte sagen (uden dig).*

2. *Hefka opt ennileiptr lögum degi af unnar eldspöng, en ák lofa góða ævi fljóðs = Jeg har ikke ofte den udslagene dag öjnene fra kvinden; jeg kan lovprise hendes gode liv.*

3. Stríðkeravísur.

Þess sitk, þægra hnossa	at urðhœings jarðar
Þrúðr, ávalt, en þrúða,	ýtendr fyr mér nýtir
hverjum leik á hráka	greipar svells ens gjalla
hnugginn Gleipnis tuggu,	Gefn stríðkera nefni.

4. Kúgadrápa.

Meginhræddir ro menn við Kúga;
meiri est þú hverjum þeira.

5. Gnóðar-Ásmundardrápa.

Megu i gegn glyggi,	(halft nam hann þat ljúga)
kvað grefja tyggi,	hrafnar trautt fljúga.

B. *Vers om bestemte personer og begivenheder.*

1 (1100). Allengi dvelr Ingi ofanreið enn þjóbreiði.	Gíparðr þars lið barðisk, vér ruðum vópn i dreyra; vasat hann kominn þannig;
2 (1101). Spurði gramr, hvat gerði	framreiðar vas fnauði fulltrauðr á jó rauðum;

3. Sitk ávalt, hnugginn hverjum leik, en þrúða Þrúðr þægra hnossa, á hráka Gleipnis tuggu þess, at nýtir ýtendr urðhœings jarðar nefni Gefu ens gjalla greipar svells fyr mér stríðkera = *Jeg nærer stadig, berøvet enhver fornøjelse, prude kvinde, håbet om det, at mændene benævner kvinden for mig (i mit påhør) en enke.*

4. *Frygtelig bange er mændene for Kuge; du er større end nogen af dem.*

5. Hrafnar megu trautt fljúga i gegn glyggi, kvað grefja tyggi; hann nam ljúga þat halft = *Ravnene kan knapt flyve imod stormen, sagde hakkernes fyrste; han løj halvdelen.*

B. 1. *Meget længe forha'er Inge, med den brede bag, sit ridt ovenfra.*

2 Gramr spurði, hvat Gíparðr gerði þars lið barðisk; vér ruðum vópu i dreyra; hann vasat kominn þannig; fnauði vas fulltrauðr framreiðar á rauðum jó; villat fylla flokk váru, falsk riddari enn valski? = *Fyrsten*

villat flokk várn fylla,
falsk riddari enn valski?

V. 3—4 er sammenhørende.

3 (1103). Vegg blæss veðr of
tyggja,

viðr þolir nauð í lauðri,
læ tekr klungrs at knýja
keip, en gelr í reipum;
mjór skelfr, Magnús stýrir,
móð, skerr eik at flóði,
beit verða sæ slita,
sjautøgr vöndr und röndu.

4. Eggviðu baðat ugga
óhlfínn gramr lífi,

hvégi 's lét enn ljóti
landgarðr fyrir barði;
satt vas at allvaldr átti
ógnsnart borit hjarta,
súð varð í gny græðis
geyst farsælu treystask.

V. 5—7 er sammenhørende.

5 (1118). Varð Hafliði hundruð
happvísu Þórgíslu
(sá vas vegs né vægðar
valdr) þria töggu gjalda;
sött vas sögð á sumri
slik meðal göfugra ýta;
hlaut Odda sonr aura
itr at Stranda-Hneiti.

spurgte, hvad Gipard foretog sig, hvor hæren kæmpede; vi rødfarvede våbnene i blod; han var ikke kommen derhen; den feje karl var helt uvillig til at trænge frem på sin røde ganger; vil han ikke fylde vor skare; skjulte sig den vælske ridder?

3. Veðr blæss vegg of tyggja; viðr þolir nauð í lauðri; læ klungrs tekr at knýja keip, en gelr í reipum; mjór sjautøgr vöndr skelfr und röndu; Magnús stýrir; eik skerr at flóði; móð beit verða slita sæ = *Vinden uðspiler sejlet over fyrsten; plankerne døjer nød i skumsprøjtet; vinden slår åretollene, og tovene hylter; de tynde 70 årer ryster under skjoldene; Magnus sidder tilrørs; skibet furer bølgen; de trætte skibe må riste søen.*

4. Óhlfínn gramr baðat eggviðu ugga lífi, hvégi 's enn ljóti landgarðr lét fyrir barði; satt vas, at allvaldr átti hjarta borit allsnart; geyst súð varð treystask farsælu í gny græðis = *Den kraftige konge bad mændene ikke at være bange for deres liv, hvorledes end den hæslige sø rasede foran støvnet; det var sandt, at kongen havde et hjerte uforfærdet fra fødslen af; det rasende skib måtte stole på god lykke på det larmende hav.*

5. Hafliði varð gjalda hundruð, þria töggu, happvísu Þórgíslu; sá vas valdr vegs né vægðar; slik sött vas sögð á sumri meðal göfugra ýta; itr sonr Odda hlaut aura at Stranda-Hneiti = *Hafside måtte udrede 30 hundreder til den sejrkyndige Torgils; han hævdede sin hæder og gav ikke efter; et sådant forlig blev i sommer indgået mellem de høje mænd; Oddes udmærkede søn fik penge efter (for) Strand-Hneite.*

- 6 (1118). Varð hundraða af hǫndum
(hring-Baldr) tǫgu gjalda
(djarfr sásk Odda arfa
enn) Hafliði þrenna;
jǫtti slikum sǫttum
sveit ept Stranda-Hneiti;
afreks kunni at unna
allvisum Þörgisli.
7. Lét Hafliði af hǫndum
Hneitis gjöld á Strǫndum,
drótt varð Odda arfi
áðr at miklu hvarfi;
reyndisk seggr enn svinni,
slikt hefr ǫld í minni,
(óð gerik opt) með sanni
at ágætismanni.
- V. 8—12 er *sammenhørende*.
- 8 (1119). Hvaðan kennir þef
þenna?
Þórðr andar nú handan.
9. Rirar i barka
rikismanni;
glitar skalli við
á goða yðrum.
10. Þat 's váltit,
þótt vér reptim
búðunautar
af bola kjǫtvi;
reptir Þórðr
Þórvaldar sonr
Kjartans sonar
af kana sínum.

6. Hafliði varð gjalda af hǫndum þrenna tǫgu hundraða; djærfr hring-Baldr sásk enn arfa Odda; sveit jǫtti slikum sǫttum ept Stranda-Hneiti; kunni at unna allvisum Þörgisli afreks = *Havlide måtte udrede 30 hundreder; den djærve kriger var endnu bange for Oddes søn; mændene gik ind på et sådant forlig efter Strande-Hneite; de forstod at unde den kloge Torgils den bedrift.*

7. Hafliði lét af hǫndum gjöld Hneitis á Strǫndum; arfi Odda varð áðr drótt at miklu hvarfi; enn svinni seggr reyndisk með sanni at ágætismanni; ǫld hefr slikt í minni; gerik opt óð = *Haflide udredede både for Hneite på Strande; Oddes søn blev for mændene en stor støtte; den kloge mand viste sig i sandhed at være en udmærket mand; slikt vil folk mindes og jeg gør ofte vers.*

8. *Hvorfra mærkes denne stank? Tord pruster derovre fra.*

9. *Det brummer i halsen på høvdingen; skaldepanden på eders gode lyser derovre.*

10. *Det er intet under, at vi bodfæller ræber af at have spist studekød; Tord, Torvalds søn, Kjartans sønnesøn, ræber jo af sin.*

<p>11. Æsti upp ór brjósti átfang of dag langan bryðju Bersa niðja billings hviðu illa; allr tók sér, þás særir setr-linna blés (innan þjóð óx þefr í búðum) þingheimr of nef fingrum.</p> <p>12. Goði reпти svá es gengumk hjá, (stóð hnakka hý), hverr maðr kvað fy.</p> <p>13 (1120). Ambhöfði kom norðan, en Orknhöfði suunan, Hjarthöfði kom vestan, höfðu röð und skauti;</p>	<p>tóku mart at mæla, es menn spakir fundusk, þó vas ulfúð ærin í Ambhöfða brjósti.</p> <p>V. 14 – 15 er sammenhørende.</p> <p>14 (1121). Máttit seigum sóttum Sandkorn fyrir standa; þó latti mjök mága, möl at greiða tæki; betr kvað hlymbjóðr hjörva hyrmildr, at þá skyldi til eggprimu, ósa, öll þjóð fara bráðla.</p> <p>15 (1121). Máttit mága sóttum, möl dragask ljót til bóta,</p>
---	---

11. Átfang æsti upp ór brjósti Bersa niðja illa hviðu „billings bryðju“ of langan dag; allr þingheimr tók fingrum of nef sér, þás setr-linna særir blés; þefr óx þjóð innan í búðum = *Maden (den spiste) drev op fra Berses ællings bryst en ond vind hele den lange dag . . . ; hele forsamlingen klemte fingrene om næsen, da manden åndede; en stank blev der for mændene inde i boderne.*

12. *Goden ræbde så, da vi gik hinanden forbi, – hans dun strittede ud fra nakken – (at) enhver råbte fy.*

13. *Ambhövde kom nordfra, men Orknhövde (Sælh.) sydfra, Hjorthövde kom vestfra, de pønsede på (gode) råd; de kloge mænd havde meget at tale om, da de traf hinanden; dog var der i Ambhövdes bryst megen fjendskab.*

14. Sandkorn (= Hallr) máttit standa fyrir seigum sóttum; þó latti mjök mága, at tæki greiða möl; ósa hyrmildr hjörva hlymbjóðr kvað betr, at þá skyldi öll þjóð fara bráðla til eggprimu = *Hall kunde ikke forhindre det træge forlig; i høj grad frarådede han svogeren at udjævne sagerne; den gavmilde kriger sagde at det var bedre, om alle mænd da straks skulde begive sig til kamp.*

15. Sandkorn máttit standa fyrir seigum mága sóttum; ljót möl dragask til bóta; geigr varð við svað; hugstriðr hringa hraðslongvir, hinns ölli

(geigr varð við svað) seigum Sandkorn fyrir standa; braðslöngvir bað hringa hugstriðr fara síðan alla þjóð, hinns olli, allskjótt, meginþrjózku	18 (1161). Qnundr kvazk eigi mundu við orrostu kosta, fyrir en sunnan siglði Sigurðr jarl með húskarla; mjök fara Magnús rekkar mætir upp at stræti, en Hákonar haukar hart skunduðu undan.
16 (1136). Heyrik hitt, en órir hafa dolgar skap folgit, þengill ríkr, af þingi þann kvitt búandmanna, at „valdandar“ vildi, vargseðjandi, margir at vigg á brim byggir brands, en Pál at landi.	19 (1180). Fylgðu ræsi Rygir ok Hqrðar, Filar ok Sygnir sem Firða lið, Mærir allir, menn raumdælskir, erkibyskup, oll Þröndalög.
17 (1137). Varðat vel við styrju Vatnormr í Portyrju.	

meginþrjózku, bað síðan alla þjóð fara allskjótt = *Hall formáde ikke at forhindre svogrenes træge forlig; de stygge sager føres til god afslutning; det var lige ved en stor fare; den stivsindede mand, som voldte trodsig modstand, opfordrede siden alle til hurtig at rykke frem (til kamp?).*

16. Heyrik hitt, þann kvitt búandmanna, af þingi, þengill ríkr, — en órir dolgar hafa folgit skap, — at margir „valdandar“ vildi, at byggir, vargseðjandi, brands vigg á brim, en Pál at landi = *Jeg hører det rygte (udsagn) blandt bønderne fra tinget, mægtige fyrste — men vore fjender har dulgt deres sind (falskhed) — at mange ønskede, at du, kriger, rustede dine skibe til togt, men at Páll skulde herske over landet.*

17. *Vatnorm tede sig ikke mandig under kampen i Portör.*

18. *Qnund erklærede, at han ikke vilde prøve en kamp förend Sigurd jarl sejlede sydfra med sine huskarle; Magnus dygtige mænd kommer færende op ad strædet, men Hakons høge (modige mænd) flygtede rask bort.*

19. *Kongen fulgte Ryger og Hörder. Filer og Sogninger så vel som Fjordernes mandskab, alle Mörer og romsdalske mænd, ærkebispem og hele Tröndelagen.*

- 20 (1180). Ætlak mér ena mæru, hitt mun ráð, kvað reitinn,
munnfagra Jórinni, raunsljóvir sik prófi,
hvégis fundr með frægjum [el.: verða nadda Nirðir,
ferr Magnúsi ok Sverri. nú emk út kominn, lúta]
vist munk fimm et fæsta
fella einn, kvað Gellir.
- 21 (1196). Hvatvetna grét,
(hefk þat fregit),
býsn þótti þat,
Baldr ór helju;
þó hefr hæra,
þás höfuð færði,
Þórmóðr þotit;
þat 's ólogit.
- 22 (1197). Þótt enn sjau eða átta
andvinnir nú finnim,
reyndar riðkat undan
raglystr nú enn fysti;
- V. 23—24 er sammenhørende.
- 23 (1198). Mánadag kvaddi mild-
ingr sína
menn, drifu hart til vápna sennu,
Inga hirð en upp réð ganga
ár morgin til Sverris borgar;
ýtar reistu merki at móti,
margar stengr, ok þorðusk lengi,
Baglar stóðu i brodda hagli,
brunnu skip, þás kappar runnu.

20. *Jeg agter at besidde den herlige mundfagre Jorun, hvorledes end mødet mellem Magnus og Sverre går.*

21. *Álting begræd Balder ud af Hel; det ansås et vidunder; det har jeg hørt; dog har Tormod tudet højere, da han bragte sit hoved — det er ingen løgn.*

22. Þótt finnim nú enn sjau eða átta andvinnir, riðkat reyndar nú enn fysti undan raglystr; hitt mun ráð, kvað reitinn — [at] raunsljóvir prófi sik [el. nadda Nirðir verða lúta; nú emk út kominn]; vist munk einn fella fimm et fæsta, kvað Gellir = *Uagtet vi nu træffer atter syv eller otte, idet vi stiller os op til kamp, rider jeg tilvisse ikke først bort på grund af fejhed; snarere er det rådeligt, sagde den æggende, at de lidet dygtige prøver sig (el. krigerne skal bide i græsset, nu er jeg kommen ud); tilvisse vil jeg ene fælde mindst fem — sagde Gellir.*

23. *Mandag opfordrede fyrsten sine mænd; de samledes rask til kampen, og Inges hirð trængte op tidlig om morgenen til Sverres borg; mændene rejste mærker imod dem, mange stænger, og kæmpede længe; Baglerne stod i broddenes hagl; skibene brændte, da heltene rendte.*

24. *Mandag opfordrede niddingen sine mænd; de samledes rask den morgen til kamp og gik til Sverres borg; gid Tueskid aldrig måtte*

- 24 (1198). Mánadag kvaddi nið-
ingr sína Baglar standa í banni allir,
menn, drifu hart til vápna sennu, brunnu skip, þás kappar runnu.
þúfuskitr þrifisk eigi, 25. Út réð Ingolfr leita
þann morgin til Sverris borgar, ógnreifr með Hjörleifi.
ýtar reistu merki at móti, 26. Ekl vasa ógn á Stiklar
margar stengr, ok þórðusk lengi, óblið stöðum síðan.

C. Af vers om ubestemmelige personer og begivenheder.

- V. 1—5 mulig sammenhør- 4. Fór hvatráðr
ende. hilmi at finna,
1. Hlýð, hlýð, konungr, áðr siklingr
hróðri þessum. til sættar gekk.
2. Ok stórhöggr 5. Kouungr kappgjarn,
stillir Þrænda. kostum betri
allri þjóð,
3. Í herskó alframr konungr.
hilmis ríki.

trives; mændene rejste mærker imod dem, mange stænger, og kæmpede længe; alle Bagler står i band; skibene brændte, da heltene rendte.

25. *Den kampglade Ingolf søgte ud (til Island) tilligemed Hjörleiv.*

26. *Óblið ógn vasa síðan ekl á Stiklarstöðum = Den grumme kamp blev siden stærk på Stiklestad.*

C, 1. *Lyt, konge, lyt til dette digt.*

2. *Og Trøndernes stort huggende fyrste.*

3. *I fyrstens for angreb udsatte rige.*

4. *Den snarrådige begav sig hen at træffe kongen, før fyrsten gik ind på forliget.*

5. *Den kraftige konge, ved egenskaber bedre for hele folket, den ypperlige konge.*

6. Jarls hefr ágæti,
en ǫðlings kosti,
konungs kappgirni,
kynni landreka.

7. Haldi hringtǫpuð
hefi ok varðveiti,
styrki ok staðfesti
stýrir himinrikis.

8. Harða, hvatføra,
hrausta, vígtama,
snarpa, snarráða
sá gat hirð ræsir.

9. Né dýrs of far fleiri
flein-Móða segik óðar,

mælum slíkt við sælan:
sitt heill konungr, deili.

10. Hér fregna nú hyggni
hjørflaug brimis draugar.

11. Svanr þýrr beint til benja
blóðs vindára róðri.

12. Einstigi mér heinar.

13. Rann hræddari hranna
hyrbrjótr frá styr ljótum.

14. Braut stökk bauga neytir
bleikr frá sverða leiki.

6. *Han har en jarls berømmelse, en fyrstes egenskaber, en konges kappelyst, en fyrstes natur.*

7. *Gid himmerigs styrer støtte, løfte og beskytte, bestyrke og kraftig-gøre den gavmilde mand.*

8. *Den fyrste fik en hird, der var hård, rask, tapper, kampvant, kæk og snarrådig.*

9. *Né segik fleiri deili óðar of far dýrs flein-Móða; mælum slíkt við sælan: sitt heill, konungr = Jeg fortæller ikke flere beviser i mit digt om den herlige krigers bedrifter; (kun) siger jeg til den lykkelige således: hil dig, konge [afskedshilsen].*

10. *Hyggni brimis draugar fregna nú hér hjørflaug = Kløge mænd erfarer her nu en kamp.*

11. *Blóðs svann þýrr beint til benja róðri vindára = Ravnene styrter afsted lige til sårene ved flugten.*

12. *Sværðet... mig.*

13. *Hranna hyrbrjótr rann hræddari frá ljótum styr = Manden løb mere ræd fra den grumme kamp.*

14. *Manden flygtede bleg bort fra kampen.*

15. At kom gangandi, þars jöfrar þorðusk; helt hann upp höfði, hér 's þér skattr, súltán.	21. Hlíf gnast við hlíf, hjörri við mæki, egg lék við egg, þars jöfurr barðisk.
16. Lofðungr gekk at Lakkar (laut herr í gras) snerru.	22. Hringlestir gekk hraustan herjum kunnr at gunni.
17. Hermenn gótum hinnig hugstinnan gram vinna.	23. Hár rauð hvassa geira (hné þjóð í gras) blóði.
18. Herr, búask hvárir til snerru.	
19. Heldr vill hilmir herja an erja.	24. Skið gekk framm at flœði flóðs í hreggi óðu.
20. Sterkum stilli styrjar væni.	25. Kjölur brunar klökkur á fólvar, krapthár, meginbófur.

15. *Gående kom han dér, hvor fyrsterne kæmpede; han holdt hovedet op: her er skatten til dig, sultan.*

16. *Fyrsten gik ud i kampen; hæren bed i græsset.*

17. *Gótum hugstinnan gram vinna hinnig hermenn = Vi har erfaret, at den modige konge dér overvandt krigerne.*

18. *Hæren; bægge ruster sig til kampen.*

19. *Hellere vil fyrsten hæрге end plöje.*

20. *For den stærke fyrste forventning om kamp.*

21. *Skjold bragede mod skjold, sværd mod klinger, æg mod æg, hvor kongen kæmpede.*

22. *Hringlestir, herjum kunnr, gekk hraustan at gunni = Manden, bekendt for krigerne, gik tappert til kamp.*

23. *Den høje rødfarvede de hvasse spyd i blod; mændene bed i græsset.*

24. *Flóðs skið gekk í óðu hreggi framm at flœði = Skibet gik i den rasende storm fremad over bølgen.*

26. Sás af Íslandi arði barði.	(dýr 's hón) hætt (at hvóru) halmein Njörun steina.
27. Hér liggja brot beggja, brúðr, strykvinna súða.	32. Hvé fyr leik, en lauka Lofn kunni þat stofna, stórvænn, styrjar kenni, stendr linapaldr mínum.
28. Þvi hefk heitit mey mætri, mest nema hamlan bresti.	
29. Vættik harms, nema hitta höfuðgulls náim Fullu.	33. Sigrunnit kómr sunnu Serkland at mér grandí silmarkar; drepr serkjar Samland fyr mér gamni.
30. Band gaf oss með endum Ilmr lýskála bála.	
31. En skinnbjarta skortir, skap kannask mér svanna,	34. Spíru semi hönd hér hringa birtisk virðing.

25. Krapthár, ... klökkur kjölr brunar á fólvar meginbörur = *Den kraftige, ..., den böjelige køl styrter frem over de hvide, store bølger.*

26. *Han som pløjede [havet] med stavnen fra Island.*

27. *Her ligger brudstykkerne af bægge de malede skibsider, kvinde.*

28. *Det har jeg lovet den herlige mø, medmindre den største forhindring ..... brister.*

29. *Jeg venter sorg, medmindre jeg træffer kvinden.*

30. *Ilmr lýskála bála gaf oss band með endum = Kvinden gav mig et bånd med ender(?).*

31. *En skinnbjarta steina Njörun skortir hætt halmein; skap svanna kannask mér; hón 's dýr at hvóru = Men den teintlyse kvinde mangler det farlige „halmein“(?); hendes sind kendes jeg ved; hun er ikke desto mindre herlig.*

32. *Hvé stórvænn linapaldr stendr fyr leik mínum, en lauka Lofn kunni stofna þat styrjar kenni = Hvorledes den prægtige kvinde hindrer min glæde; det forstod kvinden at forårsage krigeren (mig).*

33. *„Sigrunnit“ Serkland silmarkar sunnu kómr grandí at mér; serkjar Samland drepr gamni fyr mér = Kvinden... bringer mig smærte; hun tilintetgør glæden for mig.*

35. Lǫnd verr lofðungr brǫndum   þjúgr elr sorg of saurga
lauks máferils hauka;   saupstriðir flotgriði.
hjalmklæðum gefr hilmir
hvitinga frið lítinn.
36. Stendr, þatsstórum grandar,
sterkviðri mér Herkju
í hneggveröld, hyggju
hefk strið borit víða;
þar kemr enn, ef ynni
itr falda Bil skaldi,
at bliðr of grær griðar
glaumvindr í sal þindar.
37. Ok óþokkaðr „okkar“
ostmýgir brauðgýgi,
38. Þat 's óslægjum eigi
aldrbót konungs skaldi.
39. Þat hefk sagt,
es sjalfr vissak;
dulðr ferk hins,
es drengr þegir.
40. Heill kom þú, handar svella,
hlynr kvaddi svá brynju.
41. Þorði Iðja orða.

34. Hǫnd semi...: hér birtisk virðing hringa spiru = *Hånden ordne(?)...*; *her vises kvindens hæder.*

35. Lofðungr lauks verr hauka lǫnd máferils brǫndum; hilmir hvit-
inga gefr hjalmklæðum lítinn frið = *Kvinden omgiver sine arme med guld-
ringe; hun giver sin hovedpynt(?) liden fred.*

36. Herkju sterkviðri, þats stórum grandar, stendr mér í hneggveröld;
hefk víða borit hyggju strið; þar kemr enn, at bliðr griðar glaumvindr of
grær í þindar sal, ef itr falda Bil ynni skaldi = *Et sind, som bringer stor
smærte, står i mit bryst; jeg har videnom nærer kummer; men det vil
komme så, hvis den herlige kvinde vilde elske skjalden, at et blidt sind
vil gro i mit bryst.*

37. Ok óþokkaðr ostmýgir „okkar“ brauðgýgi; þjúgr saupstriðir elr sorg of
saurga flotgriði = *Og den lidet afholdte ostefortærer (trællen) sukker for(?)
brødtrolden (tjænestekvinden); den krumme suppebekæmper sørger over
den smudsige fedttroldkvinde.*

38. Þat 's eigi aldrbót óslægjum konungs skaldi = *Det er ikke livs-
bod (fryd) for kongens ikke-snu skjald.*

39. *Det har jeg sagt, hvad jeg selv vidste; derom ved jeg intet, som
mændene tier med.*

40. Kom þú heill, handar svella hlynr kvaddi svá brynju = *Vær
hilset — således tiltalte manden brynjens.*

41. *Turde...guldets.*

D. Vers, hentydende til sagn og lign.

1. Reið Brynhildar bróðir bort, sás hug né skorti.	3 (<i>cit. 1200</i>). Ólíkr est þú yðrum niðjum þeims framráðir fyrri vóru.
2 (<i>citeret 1180</i>). Esa sem kolvið kljúfi	4. Áðr grimmhugaðr gengi af grjót-Móða dauðum.
karl, sás vegr at jarli.	

E. Drömmervers (1196).

Liðr gótt sumar gróðrar, gandrekr þrumir, landa heimr. 's með beztum blóma birtr, nú 's ráð at hirtask;	mjök 's grimmliga glýjaðr, gapir hann á sjöt manna olmr und ægishjalmi, Ingolfr kominn hingat.

*F. Uægte vers i sagaer.**a. I Egilssaga.*

- 1 (*Egill*). Kominn emk ern til (hann vask fúss at finna)
arna fráþvengjar gefr drengjum;
Yngvars, þess 's beð lyngva

D. 1. *Brynhilds broder, som ikke manglede mod, red bort.*

2. *Det er ikke for manden (bonden), som angriber jarlen, som om han kløvede kul-ved.*

3. *Lidet ligner du dine forfædre, som fordums var og vilde frem.*

4. *För den grumsindede (Tor) forlod sten-Mode (jætten?) som død.*

E. Liðr gróðrar gótt sumar, gandrekr þrumir; landa heimr 's birtr með beztum blóma; nú 's ráð at hirtask; Ingolfr 's kominn hingat, mjök grimmliga glýjaðr; hann gapir olmr und ægishjalmi á sjöt manna = *Den frugtbare sommer er forbi; stormen raser; landenes verden er prægtig udstyret med den bedste afgrøde; nu er det rådeligst at tugte sig; Ingolv er kommen herhen, meget barsk i hu; han stirrer rasende med skrækkeshjælmen på mændenes hjem.*

mun eigi þú, þægir,
þrévetran mér betra,
ljósundinna landa
linns, óðar smið finna.

2 (*Egill*). Síþogla gaf søglum
sárgagls þria Agli
hirðimeidr við hróðri
hagr brimrótar gagra,
ok bekkþiðurs blakka
borðvallar gaf fjorða
kennimeidr, sás kunni,
kqrbeð, Egil gleðja.

3 (*Jarlsdóttir*). Hvat skalt
sveinn í sess minn?
Sjaldan hefr þú gefnar

vargi varmar bráðir,
vesa vilk ein of mína;
sátta hrafn í hausti
of hræsollu gjalla,
vastat at, þars eggjar
á skelþunnar runnusk.

4 (*Dóttir Armóðs*). Þvi sendi
min móðir
mik við þik til fundar
ok orð bera Agli,
at ér varir skylduð;
Hildir mælti þat horna:
haga svá maga þinum,
eigu órir gestir
æðra nest á frestum.

F. a. 1. Emk kominn ern til arna Yngvars þess 's gefr drengjum lyngva fráþvengjar beð; vask fúss at finna hann; þú mun eigi, þægir ljósundinna linns landa, finna þrévetran óðar smið betra mér = *Jeg er kommen rask til Yngvars hjem, som giver mændene guld; jeg vilde gjerne træffe ham; du vil ikke, gavmilde mand, finde en trærs digter bedre end mig.*

2. Hagr hirðimeidr sárgagls gaf søglum Agli þria síþogla brimrótar gagra við hróðri, ok borðvallar blakka kennimeidr, sás kunni gleðja Egil, gaf bekkþiðurs kqrbeð fjorða = *Den stinke kriger gav den ordkyndige Egil tre altid tavse søhunde (konkylier) for verset, og sefareren, som forstod at glæde Egil, gav ham et andæg som det fjærde.*

3. *Hvad skal du, mand, på min plads? Sjælden har du givet ulven et varmt bytte; jeg vil være ene om min plads; du så ikke i hest raven skrive over blodet; du var ikke dér, hvor de skaltynde ægge løb mod hinanden.*

4. *Derfor sendte min moder mig at træffe dig og bringe bud til Egil, fordi I skulde tage jer iagt; kvinden sagde således: vore gæster kan om lidt vænte en bedre føde; indret derefter din mave.*

b. I *Njálssaga*.

1 (<i>Gunnarr død</i>). Mælti dögla deilir	Sigfúss) Níals húsa; nú hefr Goldnis sonr goldit,
dóðum rakkr, sás háði bjartr með beztu hjarta benrøgn, faðir Høgna: heldr kvazk hjalmi faldinn	gekk eldr of sjot rekka, ljóss brann hyrr í húsum, Høskulds bana ens røskva.
hjørpíllu sjá vilja vættidraugr an vægja, val-Freyju stafr, deyja. val-Freyju stafr deyja.	3 (<i>Skarphedin død</i>). Mundit mellu kindar miðjungs brúar Iðja Gunnr of geira sennu galdrs bráregni halda, es hræstykkis hlakka (hraustr) sins vinar mínu (tryggvik óð) ok, eggjar, undgengin, spor dunðu.
2 (<i>Móðólfr</i>). Stafr lifir einn þars inni	
unnfúrs viðir brunnu (synir öllu því snjallir	

b. 1. Dögla deilir, dóðum rakkr faðir Høgna, sás háði bjartr benrøgn með beztu hjarta, mælti, heldr kvazk sjá hjalmi faldinn hjørpíllu vættidraugr vilja deyja an vægja, val-Freyju stafr = *Den gavmilde, dædkraftige Høgnes fader, som muntært og med modigt hjerte havde kampe, sagde — han erklærede, den hjælmækkede kriger, at han hellere vilde dø end vige, kriger.*

2. Einn stafr húsa Níals lifir, þars unnfúrs viðir brunnu inni; snjallir synir Sigfúss öllu því; nú hefr Goldnis sonr goldit bana ens røskva Høskulds; eldr gekk of sjot rekka; ljóss hyrr brann í húsum = *Et medlem af Njals familie lever, efter at krigerne er indebrændte; Sigfus' modige sønner voldte det; nu har Goldnes søn måttet undgælde for den raske Høskulds død; ilden rasede hen over mændenes bænke; den lyse flamme brændte i husene.*

3. Iðja galdrs Gunnr mundit halda bráregni of geira sennu miðjungs mellu kindar brúar, es „hræstykkis hlakka“ sins vinar „mínn ok“ eggjar „undgengin“ spor dunðu; tryggvik hraustr óð = *Kvinden vilde ikke have holdt sine tårer tilbage over krigerens kamp, da . . . . . (uforstæeligt) hendes vens sår suste; tapper digter jeg.*

4. Mér kømrat svefn á augu, almsíma Ullr, of alla grímu — mank hauga heðhliðar heiði, — siz høðvar nausts brandviðir brendu Níal inni á hausti; emk minnigr at mínu meini = *Jeg får ikke blund i øjet hele*

- 4 (*Kári*). Kæmrat, Ullr, of alla,
almsima, mér grimu
(beðhliðar mank beiði
bauga) svefn á augu,
siz brandviðir brendu
þóðvar nausts á hausti
(emk at minu meini
minnigr) Níal inni.
- 6 (*Kári*). Hjalmskassa fór hvesir,
herðimeiðr, af reiði
út ór elris sveita
ófúss Níals húsa,
þás eld-Gunnar inni
óðrunnar þar brunnu;
menn nemi mól sem innik
min; harmsakar tinum.
- 5 (*Járngrímr*). Höggorma mun
hefjask
herði-Þundr á landi;
séa munu menn á moldu
margar heila borgir;
nú vex blára brodda
beystisullr í fjöllum;
koma mun sumra seggja
sveita-dogg á leggi.
- 7 (*Kári*). Hvat skalt runnr þótt
rynnim
randlinns, of sök minni
hagl dreif skógs á Skoqlar
skýjum, oss at frýja?,
hinn es helt, þás hjalta
hátungur mjök sungu,
brynju meiðr til búðar
blauðr með skegg et rauða.

natten, kriger; — jeg husker manden (tænker kun på Njal) — siden krigerne indebrændte Njal i efteråret; jeg glemmer ikke min sorg.

5. Höggorma herði-Þundr mun hefjask á landi; menn munu mega séa margar heila borgir á moldu; beystisullr blára brodda vex nú í fjöllum, sveita-dogg mun koma á leggi sumra seggja = *Der vil opstå en kriger i landet; man vil få mange hoveder at se på jorden; kampen vokser nu (genlydende) i fjældene; blod vil strømme ned ad nogle mænds lægge.*

6. Hjalmskassa hvesir fór ófúss, af reiði, út ór elris sveita húsa Níals, herðimeiðr, þás eld-Gunnar óðrunnar brunnu þar inni; menn nemi mól mín, sem innik; tinum harmsakar = *Krigheren (jeg) forlod mod min vilje, men med ophidsen sind Njals ryggede hus, kriger, da mændene brændte der inde; man forstå min tale som jeg siger den; jeg udtaler min sorg.*

7. Hvat skalt, randlinns runnr, at frýja oss, þótt rynnim, — skógs hagl dreif á Skoqlar skýjum of minni sök —, blauðr brynju meiðr, hinn 's helt til búðar með skegg et rauða, þás hjalta hátungur sungu mjök = *Hvorfor skal du, kriger, bebrejde mig at jeg flygtede (ud af ilden) — pile har fløjet mod skjoldene af ringere årsag — feje kriger, du som med det røde skæg rendte til din bod, da sværdene klang højt.*

8. Mart varð Skapta at hapti, þás víga Njorðu þraut lítt vilja at skilja — skáld gekk fyr skjöldu —, es matsjóðar drógu malmrógs Móða flatan

- 8 (*Kári*). Varð, þás viga Njörðu nú mun bergs i björgum
vilja þraut at skilja baugs hnykkjondum þykkja
litt (gekk skáld fyr skjöldu), lyngs at loknu þingi
Skapta mart at hapti, ljóts annan veg þjóta.
es matsjóðar Móða
malmrógs flatan drógu 10 (*Kári*). Hrósa hildar fúsir,
(slikt es alt af æðru) hvað hafa til fregit skatnar
inn i búð at trúðar. hvé, ráfaka, rökum,
rennendr Níals brennu;
- 9 (*Kári*). Höfðu Grims at gamni varðat veiti-Njörðum
græðis elgs ok Helga víðeims at þat síðan
(rógs unnu þat runnar) (hrátt gat hrafn at slíta
rennendr Níals brennu; hold) slæliga goldit.

G. *Anonyme religiøse digte og vers.*

Plácítúsdrápa.

Digt fra det 12. årh.

1. — — — — gengit; frægr: nú mun þér lægjask;
fjornis valdr kvað foldar mjúks skalt mannraun slíka

inn i búð at trúðar; alt slikt es af æðru = *Meget blev til hindring for Skafte, da mændene ikke manglede lyst til at skille de stridende — skjalden trængte frem foran skjoldene —, da madkogerne trak manden flad ind i gøglerens bød; alt det viser frygt.*

9. Rennendr græðis elgs höfðu brennu Níals, Grims ok Helga at gamni; rógs runnar unnu þat; nú mun ljóts lyngs baugs bergs hnykkjondum þykkja þjóta annan veg i björgum at loknu þingi = *Mændene gjorde Níals, Grims og Helges indebrænding til genstand for spot; det gjorde de (virkelig); nu vil mændene synes at det suser anderledes i fjældene efter tingets slutning.*

10. Hildar fúsir rennendr ráfaka hrósa brennu Níals, hvað hafa skatnar fregit til, hvé rökum; víðeims veiti-Njörðum varðat goldit slæliga at þat síðan; hrafn gat hrátt hold at slíta = *De kampbegærlige mænd praler af Níals indebrænding; hvad har de erfaret om, hvorledes vi hævnede den?; der blev taget hævn siden over mændene og det eftertrykkelig; raven fik råt kød at øde.*

morðlinns boði finna
(vest i frægri freistni
framr) sem Jób enn gamli.

hyrslongvir kom hingat
hvalranns of dag annan.
þá munk yðr, þats ófir
yfir (þegjum nú) segja.

2. Lundur reis gjalfrs frá grundu

goðs orðum vel skorðaðr
elds; vas áðr til foldar
ormstalls boði fallinn;
logstýfir bað leyfa
ljóss engla sér þengil
Váunar vífi sínu
vegs þessi rök segja.

4. Heim kom hodda geymir;
hagat vel því, es sagði,
viggþollr of vann dyggva
Vinnils, konu sinni;
seims kvað sér í draumi,
svqr veitti þau þorvi,
menreið mána slóðar
mjúklynd konung syndan.

3. Beiðir, segðu ok brúði,
byrskrins, sonum þinum,
öll vilk yðr, kvað stillir,
ormstalls, i trú kalla,

5. Ok bæði hjú blíðan
byskups fund (at mundum

G. 1. — — — gengit; frægr valdr foldar fjörnís kvað: nú unu þér lægjask; finna skalt, boði mjúks morðlinns, slíka mannaun sem Jób enn gamli; vest framr i frægri freistni = — — — *forbi með(?)*; *himlens navnkundige hersker sagde: nu vil det gå tilbage for dig; du, kriger, skal få den samme prøvelse som den gamle Job; men vis dig tapper i den fristelse, som vil blive berømt.*

2. Gjalfrs elds lurdr reis frá grundu — orrstalls boði vas áðr fallinn til foldar —, skorðaðr vel orðum goðs; Váunar logstýfir bað þengil ljóss engla vegs leyfa sér segja vífi sínu þessi rök = *Manden rejste sig op fra jorden — han var før falden til jorden —, godt trøstet af guds ord; manden bad den lyse himmels konge om lov til at fortælle sin hustru disse begivenheder.*

3. Segðu, orrstalls beiðir, sonum þinum ok brúði — kvað byrskrins stillir —, vilk kalla yðr öll i trú; hvalranns hyrslongvir, kom hingat of annan dag, þá munk segja yðr þats ófir yfir; þegjum nú = *Sig det, mand, til dine sønner og hustru — sagde himlens konge; jeg vil kalde eder alle i troen; kom herhen, mand, den næste dag (i morgen), da vil jeg sige dig hvad der truer dig; nu tier jeg.*

4. Hodda geymir kom heim; Vinnils viggþollr of vann hagat því dyggva vel, es sagði konu sinni; mjúklynd menreið veitti þau svqr seims þorvi — kvað konung mána slóðar syndan sér i draumi = *Manden kom hjem; han handlede særdeles bravt i det han fortalte sin hustru (det*

þeim hykk þrifnuð kómu)
þá nótt (með veg) sóttu,
ok tveir með þeim þeira,
þýðr gaf lærdóms prýðir
høldum hilmis foldar
hirdnofn synir skirðusk.

6. Snjallr gat qrr frá illu
Efstakiús vaknat;
kvön réð þegns at þjóna
Þéópista vel Kristi;
ungr nam atferð drengja
Ágapitús fága;
þýðr né þengils lýða
Þéópistús trú misti.

7. Ok annan dag unnar
elg-Þróttir í stað sótti,
fyr þannus flærðar þverri
framlyudum goð syndisk;
sannhugguðr leit seggja
snildar framr á hamri
hauks í hjartar líki
hirdvandann gram standa.

8. Unnit engla kennir
aldyggr við þol styggum
lýteigs lengi at fága
logbeiði síð heidinn,
þás sinnar trú svinnan
sjaldspurðum atburði

hele); den ydmyge kvinde gav ham det svar — hun sagde, at himlens konge havde viste sig for hende i drømme.

5. Ok bæði hjú sóttu þá nótt bliðan fund byskups; hykk þrifnuð með veg kómu þeim at mundum; ok tveir synir þeira skirðusk með þeim; þýðr lærdóms prýðir gaf høldum hirdnofn foldar hilmis = *Både mand og kone sagte den nat et venligt møde med biskoppen; jeg ved at trivsel med hæder blev givet dem; og deres to sønner blev døbt med dem; den milde gejstlige gav dem guds hirdmænds navne.*

6. Snjallr Efstakiús gat qrr vaknat frá illu; þegns kvön, Þéópista, réð at þjóna Kristi vel; ungr Ágapitús nam fága atferð drengja, þýðr Þéópistús né misti trú lýða þengils = *Den modige Efstachius vågnede rask fra det onde (synd); mandens hustru, Teopista, tjænte Kristus vel; den unge Agapitus udvæde brave mænds id; den milde Teopistus fik troen på gud.*

7. Ok annan dag sótti unnar elg-Þróttir í stað, þannus goð syndisk fyr framlyndum flærðar þverri; snildar framr hauks sannhugguðr leit hirdvandann gram seggja standa á hamri í hjartar líki = *Og den følgende dag begav manden sig til det sted, hvor gud fór havde vist sig for den dygtige brave mand; krigeren, fremragende ved mod, så mændenes konge, omhyggelig i valget af sin hird, stå på klippen i en hjorts skikkelse.*

8. Aldyggr engla kennir unnit lýteigs logbeiði, styggum við þol, at fága lengi heidinn síð, þás flærðvarr fylkir lýða lærði svinnan fleinrjóð gøtu sinnar trú sjaldspurðum atburði = *Englenes al gode kender undte ikke*

fleinrjóð fylkir lýða flærðvarr goðu lærði.	sagði drengr, þaus dugðu, (dolglinns) konu sinni (röskr gat hug við háska)
9. Hrætskat vörðr þótt verðir (ves traustr ok ger hraustla)	heit goðs sonar (beitir).
fremðar lystr í freistni fránskiðs af mér Vánar; þinn mun huggun hreinni, hers skins, trega minka, enn skalt, órr, til þinnar ástskýrðr koma dýrðar.	11. Fúss emk fremðar lýsi fritt, ef þat mák hitta, (Kistr fremr hodda hristi) hugbliðum stef smíða; hlaut sás æztr es ýta, iðn Plácítús friða, Eustakíús ævi
10. Braut hvarf hjörtr frá hreyti (heim fór at þat) seima, Krist það frægr við freistni fultings (boði hringa);	albazta sér valði. 12. Brátt kom framm, þats flýti friðbragða goð sagði,

manden, der undgik synd, længe at udøve hedenskabet, da menneskenes ufalske konge lærte den kloge mand sin tros vej ved en sjælden hørt tildragelse.

9. Hrætskat, fremðar lystr vörðr Vánar fránskiðs, þótt verðir í freistni af mér; ves traustr ok ger hraustla; hreinni huggun mun minka trega þinn, hers skins órr; (enn skalt koma ástskýrðr til dýrðar þinnar = *Frygt ikke, hæderlystne mand, fordi du kommer i fristelse ved mig; vær tapper og handl modigt; en renere trøst vil forminske din sorg, kriger; endnu vil du, rensat ved din kærlighed, komme til din (min?) herlighed.*

10. Hjörtr hvarf braut frá seima hreyti; hringa boði fór heim at þat; frægr það Krist fultings við freistni; drengr sagði konu sinni heit goðs sonar, þaus dugðu; röskr dolglinns beitir gat hug við háska = *Hjorten forsvandt fra manden; han begav sig hjem derefter; den berømte mand bad Kristus om hjælp i fristelsen; manden fortalte sin hustru guds søns løfter, som hjalp dem; den raske mand fik mod imod faren.*

11. Emk fúss smíða hugbliðum fremðar lýsi fritt stef, ef mák hitta þat; Kistr fremr hodda hristi. Plácítús, sás æztr es ýta, hlaut friða iðn; Eustakíús valði sér albazta ævi = *Jeg vil gjerne danne et smukt omkvæd for den blide berømte mand, hvis jeg kan finde et sådant; Kristus yder ham hæder. Placitus, som er den ypperste af mænd, fik en herlig id; Eustachius valgte sig et i alle henseender fuldkomment liv.*

næst varð meiðr í mestri mannraun drasils hranna; hjørð tók hodda skerðis hyggjunsjalls at falla, fúrlestir stózk freistni fleygarðs, en hjú deyja.	elda njótr við itra ulfvíns konu sína; eigum oss at lægja, einn . . . goð beinir, (reyndr 's sás stríð ma standask stór) búnaði órum.
13. Hús brutu heiptar fúsir (hófsk freistni svá) þjófar, út þóru þeir aura, öldurmanns, ór ranni; öll réð flærðar fellir fétjón, þaus beið, ljóna (snauðr varð órr at auði unnblakks) goði þakka.	15. Réð ór Rúmsborg viðri rausnar valdr at halda hoppum reifðr, þás hafði hringpollr skaða fingit; fóru á brott með beiti byrstóðs synir fróðum til . . . stranda tírar tveir ok móðir þeira.
14. Hvat hafim Sjofn at sitja seims, mælti þat, heima?	16. Sik bað stríða stöðvir stirðs, es at kom firði,

12. Brátt kom framm þats goð sagði flýti friðbragða; næst varð hranna drasils meiðr í mestri mannraun; hjørð hyggjunsjalls hodda skerðis tók at falla, en hjú deyja; fleygarðs fúrlestir stózk freistni = *Snart skele det, som gud havde sagt den fredelige handlingers fremskynder; snart kom manden i den største prøvelse; den forstandige mands hjord begyndte at falde og hans husstand at dø; (dog) bestod han fristelsen.*

13. Heiptar fúsir þjófar brutu hús öldurmanns — svá hófsk freistni — þeir þóru aura út ór ranni; fellir ljóna flærðar réð þakka goði öll fétjón, þaus beið; unnblakks órr varð snauðr at auði = *Forbitrede tyve brød ind i høvdingens hus — således opstod prøve —; de bar hans gods ud af huset; falskhedens tilintetgører takkede gud for alle de tab, han led; han blev berøvet alt hvad han ejede.*

14. Hvat hafim, seims Sjofn, at sitja heima? — þat mælti ulfvíns elda njótr við sína itra konu —; eigum at lægja oss búnaði órum; reyndr 's sás má standask stór stríð; einn goð . . . beinir(?) = *Hvad ejer vi, kone, for at kunne blive her hjemme? — således sagde manden til sin udmærkede hustru —, vi må forringe os ved vort ydre; den er prøvet som kan bestå svar kummer; gud ene hjælper(?).*

15. Hoppum reifðr rausnar valdr réð at halda ór viðri Rúmsborg, þás hringpollr hafði fingit skaða; á brott með tírar fróðum beiti byrstóðs fóru tveir synir ok móðir þeira til stranda . . . = *Den af held begunstigede*

hyrlund heiðni kendan
herleiks of sæ ferja;
veittit fremðar flýti
flugstyggu aldyggva
fetrjóðr fenris jóða
farning enn þolgjarni,

17. Þás auðskiptis eptir
almilds konu dvalði
(væn leizk hodd-Gefn hönnum)
hjörundr á skæ sunða;
hreins varð heggv við sína
hraustr, þás gekk af flausti,
auðar eiginbrúði
óviljandi at skiljask.

18. Dýrðhittir það dróttin
dagþæjar sér tæja;

hæst gat hrjóðr við freistni
hugborð móins storðar.
Hlaut osv.

19. Fljóð varð heim með heiðnum
hlunnýrs fara runni;
kona það sér við synðum
saurlifis goð hlifa;
bliðr dugði svá brúði
brátt, at saurgask máttit,
himna valdr, af hildar
hauknistis samvistu.

20. Sýnir gekk með sína
seggja trausts af flausti
(þá vas þrekmanns ævi
þung) tvá sonu unga;

stolte mand forlod det vide Rom, da han havde lidt tabet; bort med den berømmelige mand drog hans to sønner og deres moder ned til kysten.

16. Stríða stöðvir það heiðni kendan hyrlund stírðs herleiks, es kom at firði, ferja sik of sæ; enn þolgjarni fetrjóðr fenris jóða veittit flugstyggu fremðar flýti aldyggva farning = *Den sagtmødige mand bad en hedensk kriger, da han kom ned til søen, at færgesig over havet; men den onde mand ydede den modige hædersmand ikke en helt oprigtig passage.*

17. þás hjörundr dvalði konu almilds auðskiptis eptir á sunða skæ; hodd-Gefn leizk hönnum væn; hraustr heggv hreins auðar varð óviljandi at skiljask við sína eiginbrúði, þás gekk af flausti = *da manden holdt den alfromme mands hustru tilbage på skibet; kvinden syntes ham smuk; den tapre mand måtte mod sin vilje skilles fra sin hustru, da han gik fra borde.*

18. Dýrðhittir það dróttin dagþæjar tæja sér: hrjóðr móins storðar gat hæst hugborð við freistni. Plácítus osv. = *Han som fandt herligheden bad himlens konge hjælpe sig; manden fik det modigste hjerte mod fristelsen. Placitus osv.*

19. Fljóð varð fara heim með heiðnum hlunnýrs runni; kona það goð hlifa sér við synðum saurlifis; bliðr himna valdr dugði brátt brúði svá, at máttit saurgask af samvistu hildar hauknistis = *Kvinden måtte*

seimtýnir kom, sveina,
sól-meidr, at ó breiðri,
borðs né báða þorði
bera senn yfir nenninn.

21. Sinn bar of ó, þás annan,
ástvitjuðr, lét silja,
hraustr erfingja, hristir
Hlakkar skins á bakka,
ok þás annan sækja
auðgildir son vildi,
stóð umb ok sásk síðan
sviðr þegn at ó miðri.

22. Dýr leit fróns et frána
fleinrjóðr koma at sveini
(hryggr varð við þat harða

hann), en vargr tók annan,
ok baugfergir hjarga
brátt hvórungi mátti,
dýr þás dyggva hlýra
drógu braut til skógar.

23. Hlaut sveinn hjarðar gætis
(hugskæðr léó flæði),
akrmenn gripu annan,
æzta björg, frá vörgum;
fjörnæms fœddu þorvar
fleins í þorpi einu
bræðr, glyggs hvatendr, báða,
blóðíss, né til vissusk.

24. Lifði halr, sás hafði
hrannelds tekit svanna,

---

begive sig hjem med den hedenske skipper; hun bad gud beskytte sig mod ukyskhedens synder; himlens blide herre hjalp straks kvinden således, at hun ikke kunde besmittes af samlivet med ham.

20. Sýnir seggja trausts gekk með sína tvá unga sonu af flausti; þá vas ævi þrekmanns þung; seimtýnir kom at breiðri ó; nenninn borðs sól-meidr né þorði bera báða sveina senn yfir = *Den brave mand gik med sine to unge sønner fra skibet; da var den kraftige mands liv tungt; han kom til en bred elv; den dygtige mand turde ikke bære bægge drengene over på éngang.*

21. Ástvitjuðr bar hraustr erfingja sinn of ó, þás Hlakkar skins hristir lét annan silja á bakka, ok þás auðgildir vildi sækja annan son, stóð sviðr þegn at miðri ó ok sásk síðan umb = *Den af kærlighed fyldte mand bar tapper sin søn over elven, idet han lod den anden sidde på bredden; og da manden vilde hænte den anden søn, stod den kloge mand midt i elven og så sig siden omkring.*

22. Fleinrjóðr leit et frána fróns dýr koma at sveini, en vargr tók annan; hann varð harða hryggr við þat; ok baugfergir mátti hvórungi hjarga brátt, þás dýr drógu dyggva hlýra braut til skógar = *Manden så jordens vilde dyr komme til drengen og en ulv tog den anden; han blev såre bedrøvet ved det; og manden kunde ingen af dem redde med det samme, idet dyrene slæbte de brave brødre bort til skoven.*

blótum gnægðr, frá brigði	dýrðar vóttr (við dróttin
blíðum, fá vetr síðan;	dælt gerði sér) mælti:
hús átti sér hættin	éls halt við mik máli,
hørstrengs at þat lengi	min 's freistat nú, þínu
Jörð i aldingarði	frægr valderir foldar,
ógntvist ok helt kristni.	framar an Jóbs ens gamla.

25. Örr hefr engla stýris
ástlaun af gram raunar
hraustr, sás hér stózk freistni
heimsiklings vel mikla osv.

27. Hyrgeymi frá heima
(hans vitjuðu) sitja,
kvön vas hólðs með hönnum,
haukborðs (vinir) forðum;

26. Ok þás heiptar hnekkir
harmtvistr sona misti,

ek em i útlegð stokkinn
afkarr vinum fjarri,

23. Sveinn hlaut özta hjörg hjarðar gætis — hugskæðr léó flæði — akrmenn gripu annan frá vörgum; þorvar fjörnæms fleins fœddu báða bræðr i einu þorpi; né blóðiss glyggs hvatendr vissusk til = *Den ene dreng fik den ypperste frelse af en hyrde, — den farlige løve flygtede; markarbejdere frelste den anden fra ulvene; mændene opfostrede bægge brødre i en og samme landsby; men de vidste ikke noget af hinanden.*

24. Blótum gnægðr halr, sás hafði tekit svanna frá blíðum brigði hrannelds, lifði fá vetr síðan; hættin hørstrengs Jörð átti sér lengi at þat hús i aldingarði ok helt ógntvist kristni = *Den hedenske mand, som havde taget konen fra den blide mand, levede kun få år derefter; den sædelige kvinde ejede længe efter det et hus i en have og holdt, skönt bekymret over truende fare, sin kristne tro.*

25. Hraustr örr stýris, sás hér stózk vel mikla freistni heimsiklings, hefr raunar ástlaun af engla gram osv. = *Den tapre mand, som her bestod guds meget store fristelse, har i virkeligheden fået kærlig løn af englenes konge osv.*

26. Ok þás harmtvistr heiptar hnekkir misti sona, mælti dýrðar vóttr — gerði sér dælt við dróttin —: halt við mik máli þínu, frægr valderir éls foldar; nú 's min freistat framar an ens gamla Jóbs = *Og da den fredelskende mand, nedbøjet af sorg, mistede sine sønner, talte herlighedens vidne — og tede sig ligefremt overfor gud —: hold dine løfter mod mig, himlens berømte konge; nu fristes (prøves) jeg stærkere end den gamle Job.*

27. Frák haukborðs hyrgeymi sitja forðum heima; vinir vitjuðu hans; kvön hólðs vas með hönnum; ek em afkarr fjarri vinum, stokkinn i útlegð; kvön 's braut frá mér; mein dýr gripu sveina mína = *Jeg har hørt at*

<p>kvön 's braut frá mér, mína meín dýr gripu sveina.</p> <p>28. Gjalta goð, þótt mæltak, (gagls leiðar) mér reiði, (ítrs stillis þarfk allrar eirar) þurptum fleira; sett fyr munn, alls minnumk, mínn, vingjafa þinna, veit oss várkunn dróttinn, varðhald konungr aldar.</p> <p>29. Morðsólur veik máli meiðir; sinnar leiðar gekk ramms hǫtuðr rekka rógs í þorp ór skógi;</p>	<p>menfergir vas margan móðhress í bæ þessum vetr, ok vann til mætrar vargnistir sér hjargar.</p> <p>30. Ok til aumra rekka atvinnu gaf Þvinnils vigg-Baldr víðrar foldar verkkaup, þats sér merkði; fast helt lundr, ok leynði, linnvengis trú sinni hlunnðýrs heiðna runna, hǫftnæfr við goð sǫttum.</p> <p>31. Unz hvardyggvan hugga happmíldr konungr vildi</p>
--	---

manden (Job) forðum forblev hjemme; vennerne besøgte ham; hans hustru var hos ham; jeg er elendig fjærnt fra mine venner i udlændighed; min hustru er berøvet mig; farlige dyr har taget mine sønner.

28. Gjalta, goð, mér reiði, þótt mæltak þurptum fleira; ek þarf allrar eirar ítrs stillis gagls leiðar; sett varðhald fyr munn mínn, aldar konungr; veit oss várkunn, dróttinn, alls minnumk þinna vingjafa = *Gengæld, gud, mig ikke med din vrede, fordi jeg har talt mere end godt var; jeg trænger til luftens herlige konges hele skånsel; sæt lås for min mund, menneskenes fyrste; yd mig tilgivelse, herre, da jeg mindes dine vennegaver.*

29. Morðsólur meiðir veik máli; hǫtuðr ramms rekka rógs gekk leiðar sinnar í þorp ór skógi; móðhress menfergir vas margan vetr í þessum bæ ok vargnistir vann sér til mætrar hjargar = *Krigeren holdt op med sin tale; den fredelskende mand gik sin vej til landsbyen fra skoven; den modfriske mand var mange år i denne by og han tjente for sin gode føde dér.*

30. Ok vigg-Baldr víðrar Þvinnils foldar gaf verkkaup, þats merkði sér, til atvinnu aumra rekka; linnvengis lundr helt hǫftnæfr fast sǫttum við goð ok leynði heiðna hlunnðýrs runna trú sinni = *Og sefareren gav den løn, han betingede sig, til underhold for fattige; han holdt, iagttagende gode sæder, urokkelig sit forlig med gud og skjulte sin tro for de hedenske mænd.*

31. Unz happmíldr láðhofs konungr vildi hugga leggjjar farms lypti-Móða, hvardyggvan, í harmi; þá réð friðar veitir, siðhjódur snotra lýða,

láðhofs lypti-Móða leggjar farms í harmi; þá við huggun hóva herstefni réð efna, siðhjóðr snotra lýða, sín heit friðar veitir.	snildar framr at samna sverðhriðar til víða.
32. Lýtr engla lið ítrum anгрhrjóðanda ok þjóðir; einn es öllu hreinni alt gótt sás skóp dróttinn osv.	34. Mintisk gramr, þás gumna gunndjarfra vas þarfi, Yggjar leik hvé auka endr Plácítús kendi; vellmeiðis það víða vigteitr konungr leita; gnótt hét góðs, þeims mætti, gramr, svinnan hal finna.
33. Gør vas guðr, en verjask gramr þurpti her samna trautt áðr tíginн mátti Træjánús vel ráni; bauð landreki lýðum liði riðara friðu	35. Bræðr riðu Byrfils skíða beitis tveir at leita ár, þeirs ítrum vöru endr Plácító á hendi; fundu Gylfa grundar glaðriðanda umb síðir

efna heit sín, hóva huggun, við herstefni = *Indtil den nåderige himlens konge vilde trøste manden, brav i alt, i hans sorg; da holdt fredens giver, han som byder vise mænd troen, sine løfter, (om) høj trøst, mod krigeren.*

32. Ítrum anгрhrjóðanda lýtr lið engla ok þjóðir; einн dróttinn, sás skóp alt gótt, es öllu hreinni osv. = *Den herlige udydder af sorg (synden) tilbedes af englens skare og menneskene; den ene gud, som skabte alt godt, er renere end alt andet.*

33. Guðr vas gør, en Træjánús mátti trautt verjask ráni, áðr tíginн gramr þurpti samna her; snildar framr landreki bauð lýðum at samna víða friðu riðara liði til sverðhriðar = *Der skulde holdes en kamp, men Trajan kunde næppe værgе sig godt mod plyndring, før den høje fyrste trængte til at samle en hær; den modige fyrste bød sine mænd at samle alle-vegne fra en herlig rytterskare til kumpen.*

34. Gramr mintisk, hvé Plácítús kendi endr auka Yggjar leik, þás vas þarfi guundjarfra gumna; vigteitr konungr það leita vellmeiðis víða; gramr hét gnótt góðs þeims mætti finna svinnan hal = *Kongen (Kejseren) mindedes, hvorledes Placitus fordums havde vist, hvorledes kampen skal øges, da han trængte til kampdjevne mænd; den kampglade konge bød søge videnom efter manden; og kongen lovede meget guld til den, der kunde finde den kloge mand.*

unnar fúrs né ærir afrendan þor kendu.	tið kœmr sóknar seiða sendir þér at hendi enn, sús yðr mun finna auð ok veg fyr nauðir.
36. Værr tók vegs ens fyrra viggfinnandi at minnask sunds, þás sína kendi snarlundaðr húskarla; sér leitaði særir seims huggunar beima brátt í bœn af drótni bilstygg, þás tók hryggvask.	38. Bliktýnir vann beina (bauglestanda) gestum sunds (tóksk harmr af hœndum hœr), þeims komnir vœru; útbeiti frá Áta undrask brœðr, þás fundu, skíðs, á skrautvals beiði skokks áhyggju þokka
37. Kvaddi krapti prýddan Krists rœdd ara nisti: dýrð hittir þik dróttins dygg, skala þú nú hryggvask;	39. Friðbeiðir gefr friðan fœgnuð með sér brœgnum

35. Tveir brœðr, þeir vœru endr á hendi ítrum Plácító, riðu ár at leita beitis Byrfils skíða; ærir fundu umb síðir Gylfa grundar glaðriðanda; né kendu afrendan unnar fúrs þor = *To brødre, der tidligere havde været den herlige Placitus' mœnd, red hurtig at søge efter manden; sende mœndene fandt ham omsider, men de kendte ham ikke (o: i begyndelsen).*

36. Værr sunds viggfinnandi tók at minnask ens fyrra vegs, þás snarlundaðr kendi húskarla sína; bilstygg seims særir leitaði sér brátt, þás tók hryggvask, huggunar af beima drótni í bœn = *Den fredelige mand begyndte at mindes sin tidligere hæder, da den rasksindede genkendte sine huskarle; den modige mand søgte sig hurtig, da han blev bedrøvet, trøst hos menneskenes fyrste i bœn.*

37. Rœdd Krists kvaddi ara nisti, prýddan krapti: skala þú nú hryggvask; dygg dýrð dróttins hittir þik; tið kœmr enu at hendi þér, sóknar seiða sendir, sús mun finna yðr auð ok veg fyr nauðir = *Kristi stemme tiltalte den kraftige kriger: du skal ikke nu blive bedrøvet; herrens gode ære vederfares dig; den tid vil endnu komme for dig, kriger, som vil skaffe dig rigdom og ære for al nød.*

38. Sunds bliktýnir vann beina gestum, þeims vœru komnir; hœr harmr tóksk bauglestanda af hœndum; frá Áta brœðr undrask útbeiti Áta skíðs, þás fundu áhyggju þokka á skokks skrautvals beiði = *Manden opvartede gæsterne, som var komne; hans dybe sorg gik over; jeg har hørt, at brødrene undrede sig over manden, da de på ham mærkede en bekymring.*

hoppum glæstr, þeim hraustla hǫrð mein bera á jörðu. Lýtr engla lið itrum anghrjóðanda ok þjóðir; einn es öllu hreinni alt gótt sás skóp dróttinn.	41. Bóru orð, ok urðu, oddrigens hvatendr, fegnir, heiðins grams af hljóði, hjørva lund es fundu, hodda Baldr til hildar hugfylðr koma skyldi alla tígn ok eignask, endr þás lét af hendi.
40. Hugðu bræðr at beiði brandéls meginvandla, þóttusk mildi mætan menn Plácítús kenna, unz hyr-Þróttar hittu hjaldrserks . . . . hǫfðu hoddsendi rétt kendan.	42. Brátt rézk í för flýtir flæðar elds með bræðrum; maðr kunni þá manni megintiðendi at segja; sóttu fund, es frétti, fákriðanda viðis,

39. Hoppum glæstr friðbeiðir gefr brognum, þeims bera hǫrð mein hraustla á jörðu, friðan fognuð með sér; itrum osv. (som v. 32₁₋₄) = *Fredkræveren, herlig rig på nåde, giver de mennesker, som bærer store mén tappert på jorden, en herlig fred hos sig — osv.*

40. Bræðr hugðu meginvandla at brandéls beiði — menn þóttusk kenna mildi mætan Plácítús —, unz hjaldrserks hyr-Þróttar hittu . . . . . hǫfðu rétt kendan hoddsendi = *Brødrene iagttog krigeren meget nøje — de syntes at genkende den fromme Placitus —, indtil krigerne fandt [et ar på ham]; de havde rigtig genkendt ham.*

41. Oddregens hvatendr bóru af hljóði orð heiðins grams — ok urðu fegnir, es fundu hjørva lund —, hugfylðr hodda Baldr skyldi koma til hildar ok eignask alla tígn, þás lét endr af hendi = *Krigerne bragte under fire øjne den hedenske fyrstes ord — og blev glade, da de fandt manden —, (at) den modige kriger skulde komme til kamp og få al den hæder, som han før havde opgivet.*

42. Brátt rézk flýtir flæðar elds í för með bræðrum; maðr kunni þá at segja manni megintiðendi; drengir sóttu fund viðis fákriðanda, es lofða sveit frétti at Plácítús lifði lengr = *Snart bestemte manden sig til at rejse med brødrene; den ene vidste da at fortælle den anden om vigtige begivenheder; mændene søgte til ham, så snart mændenes skare erfarede, at Placitus endnu var i live.*

43. Vísi gerði fúss veg bringlestanda mestan; gramr varð harða feginn, es happs geymir kom heim; þengill setti Þróttar þingbliðan ulfs fæði

lofða sveit, at lifði
lengr Plácítús, drengir.

hyrjar lunda) at hǫndum
(haukláðs) synir báðir.

43. Fúss gerði veg vísi,
varð gramr feginn harða
heim es happs kom geymir,
hringlestanda mestan;
setti þengill Þróttar
þingbliðan hǫfðingja
oþlugs lýðs, ok auði,
ulfs fœði, tók gœða.

45. Þá réð brims á brœðrum
blakkrennandi kenna,
... skreytendr ræddu
skokks, stórmennis þokka;
þings lét þessa drengi
þráhvetjandi setja
sóknar fráns í sína
sveit, þás æzt vas teiti.

44. Enn bað ungra manna
ítr gramr fira samna
fljótt, ef fámeðr þættisk,
ferð, Plácítús verða;
saman kómu þá seima
sendis heim (né kendi

46. Dýrr es himna harri,
hann eignask veg sannan;
aldrǫfǫgu ræðr aldar
afsteldr meginveldi osv.

hǫfðingja oþlugs lýðs ok tók gœða auði = *Fyrsten tildelte gjerne manden stor hæder; han blev særdeles glad, da den sejrrige mand kom hjem; fyrsten gjorde den kampblide kriger til hǫfðing over den kraftige hær og begavede ham med rigdom.*

44. Ítr gramr bað enn fira samna fljótt ferð ungra manna, ef Plácítús þættisk verða fámeðr; þá kómu báðir synir seima sendis heim at hǫndum; né kendi haukláðs hyrjar lunda = *Den udmærkede fyrste bød endnu mændene hurtig at samle en skare af unge mænd, hvis Placitus trode, at han havde for få mænd; da kom bægge hans sønner hjem, men han kendte ikke mændene.*

45. Þá réð brims blakkrennandi kenna á brœðrum stórmennis þokka, ... skokks skreytendr ræddu; sóknar fráns þings þráhvetjandi lét setja þessa drengi í sína sveit, þás teiti vas æzt = *Da kunde manden på brødrene se, at de herte til stormænds slægt, når de talte; krigeren lod anbringe disse mænd i sin egen skare, da der holdtes et stort gilde.*

46. Himna harri es dýrr; hann eignask sannan veg; ræðr afsteldr aldrǫfǫgu meginveldi aldar osv. = *Himlens konge er herlig; han får sand ære, og råder kraftig over menneskeheden ved alderen ædle hovedrige osv.*

47. Herr manna fór hranna
hyrbrjóts liði at móti,
samr vas ok sókn at fremja
sik Plácítús, miklu;
ógn stóð angrs af hegni,
ulfs gæðendr þá flæðu;
þegn hlaut goðs fyr gagni
(guðr háðisk vel) ráða.
48. Herferðar rak harðan
hyr-Þróttir í styr flóttu
odda þings, ok eyddi
eirlaust heruð þeira,
áðr fyr rán, þats réðu
randlinns stafar vinna,
gjald, sem goðs þegn vildi,
gjalfhrests metendr festu.
49. Hyrgildir fekk hvilðar
hrafnvins liði sinu,
garpr bauð Þrós í þorpi
þingveljondum dveljask;
setti of eins hvers ýtis
apaldrs garð brimis kapla,
..... lýðar,
lungs, umbhverfis stungit.
50. Hús átti sér hættin
hress í garði þessum,
sek þvengjar ... þungra,
Þéópista, sér vistar,
síz jarðar fjör [firðisk?],
fránbaugs, sás tók hána,
undins látrs, frá ítrum
endr Plácító, sendir.

47. Herr manna fór at móti miklu liði hranna hyrbrjóts; Plácítús vas ok samr at fremja sik sókn; ógn stóð af angrs hegni; ulfs gæðendr flæðu þá; goðs þegn hlaut ráða fyr gagni; guðr háðisk vel = *En hær kom imod mandens store hær; Placitus var også villig til at indlægge sig hæder i kampen; han var frygtindgydende; mændene flygtede du og guds tjæner vandt sejr; kampen fik et heldigt udfald.*

48. Odda þings hyr-Þróttir rak harðan flóttu herferðar í styr ok eyddi eirlaust heruð þeira, áðr gjalfhrests metendr festu gjald sem goðs þegn vildi fyr rán, þats randlinns stafar réðu vinna = *Krigeren forfulgte kraftig den flygtende fjende i kampen og hærjede uden skånsel deres land, indtil mændene forpligtede sig til at betale som guds tjæner vilde for de plyn-dringer, som mændene havde udsvet.*

49. Hrafnvins hyrgildir fekk liði sinu hvilðar; garpr bauð Þrótts þingveljondum dveljask í þorpi; lungs .... setti ... of apaldrs garð eins hvers ýtis brimis kapla; lýðar lógu umbhverfis ... stungit = *Krigeren gav sit mandskab hvile; helten bed krigerne at opholde sig (holde rast) i en landsby; han rejste (telte?) omkring en mands frugthave; mændene lå omkring .... (?)*.

50. Hættin hress Þéópista átti sér hús í garði þessum ....., síz jarðar undins fránbauðs látrs sendir, sás tók hána endr frá ítrum Plácító, firðisk fjör(?) = *Den sædelige, raske Teopista ejede huset i denne gård ....., siden manden, som havde taget hende fordum fra den herlige Placitus, døde(?)*.

51. Ok inn í sal sinnar
siðfróðastir móður,
bræðr hlutu æzta bliðu,
brynþings viðir gingu;
en itr foldar elda
Endils sonu kendit
hirðigótt, þótt hitti
..... móður.

52. Unz tírrækir tæki
tveir bræðr of þat ræða
orð, hvat æski-Nirðir
ynðis framast of myndi;
pollr gat . . . enn ellri
..... fyr bróður
lýst ok langa freistni
.... hlifrar.

53. Frá því 's friðgin, nýja,
fjogur endr, siz trú kendu,
ráði ór Rúmsborg viðri
raunmæðila flæðu,
ok hjartglóða beiðir
bragðviss gripinn sagðisk
frár af fræknu dýri
flóðs, en vargr tók bróður.

54. Kendusk, órr þás endi
unnfress sögu þessa,
mildir bræðr, en móðir
meinstygg sonu dyggva;
spanði itr til ynðis
Eir goð..., þeira
þvit hrygg saga huggun
hoddskerðöndum gerði.

51. Ok siðfróðastir brynþings viðir gingu inn í sal móður sinnar; bræðr hlutu æzta bliðu; en itr Endils foldar elda hirðigótt kendit sonu, þótt ..... hitti móður = *Og de meget trokyndige krigere gik ind i deres moders hus; brødrene fik den ypperste venlighed, men den herlige kvinde kendte ikke sine sønner, uagtet de mænd traf deres moder.*

52. Unz tveir tírrækir bræðr tæki ræða orð of þat, hvat ynðis æski-Nirðir of myndi framast; enn ellri hlifrar pollr gat lýst fyr bróður ..... ok langa freistni = *Indtil de to ryelskende brødre begyndte at tale sammen om hvad de huskede som det første (tidligste); den ældre af dem forklarede for sin broder ..... og den lange prøvelse.*

53. Frá því ráði, es fjogur friðgin flæðu endr raunmæðila ór viðri Rúmsborg, siz kendu nýja trú, ok bragðviss frár flóðs hjartglóða beiðir sagðisk gripinn af fræknu dýri, en vargr tók bróður = *(Han fortalte) om den beslutning, at de 4, forældre og 2 sønner, flygtede fordum under meget besvær fra det vide Rom, efter at de havde modtaget den ny tro, og den kyndige raské mand sagde, at han var bleven greben af det modige dyr, medens en ulv havde taget hans broder.*

54. Mildir bræðr kendusk, þás unnfress órr endi sögu þessa, en meinstygg móðir dyggva sonu; itr goð spanði Eir [mjadar?] til ynðis, þvit hrygg saga þeira gerði hoddskerðöndum huggun = *De fromme brødre genkendte hinanden, da manden (den ene) havde endt denne fortælling og den*

55. Ok fjölkostig fýstisk fóstrlanda til stranda hauka klifs, þás hafði, hyrgrund, sonu fundna; fljótt það fylgju veita fenglóðar sér tróða liðs höfðingja leyfðan Langbarða til jarðar.	57. Gerðu grœnnar jarðar gö... fundizk, höfðu, eklaust itrum þakkir öll..... gram snjóllum, áðr til Rúms frá rómu rekka sveit með teitri sigrgladdr snilli prýddri sóknstærandi fœri.
56. Kendusk hjú, þás handa ..... atburð, elda, Nirði ormvangs, hvé kom þangat; beiði-Þrór við báða buri kannaðisk, sanna, armlinns, æsku sinnar . ld ... rþ ... þo.	58. Né vighressa vissi vel ..... tirmildir tyggja þeira Træjánús ..... óþorfu það erfa itr ... verka andrán Adriánús qrva móts....

syndsky moder sine brave sønner; den herlige gud førte kvinden til fryd, ti deres sørgelige fortælling bevirkede da trøst for dem.

55. Ok fjölkostig hauka klifs hyr-Grund fýstisk til stranda fóstrlanda þás hafði fundna sonu; fljótt það fenglóðar tróða leyfðan liðs höfðingja veita sér fylgju til Langbarða jarðar = *Og den udmærkede kvinde fik lyst til at gense sit fosterlands kyst, efter at hun havde fundet sine sønner; hurtig bad kvinden den lovpriste høvding at yde sig følge til Langbardernes land (Italien).*

56. Hjú kendusk, þás handa elda ... ormvangs Nirði atburð, hvé kom þangat; armlinns beiði-Þrór kannaðisk við báða buri ..... sanna æsku sinnar = *Ægtefolkene genkendte hinanden, da kvinden [havde fortalt] manden måden, hvorpå hun kom derhen; han kendtes ved sine bægge sønner [da de havde fortalt] deres ungdoms virkelige [historie].*

57. Öll .... gerðu eklaust þakkir itrum snjóllum gram grœnnar jarðar ... höfðu fundizk, áðr sigrgladdr sóknstærandi fœri frá rómu til Rúms með teitri snilli prýddri rekka sveit = *De takkede alle rigelig himlens herlige, modige fyrste, [for at de havde truffet hinanden?], før den sejrglade kriger drog fra kampen tilbage til Rom med den glade, modige helsekare.*

58. *[Trajanus døde, Adrianus kom til magten, gravøl holdes; i øvrigt umuligt at få nogen sammenhæng].*

59. Inn bað með sér svinnan snarfengr í hof þengill (itr hnekkir stóð úti angrs) Plácítúm ganga;	blót, kvað gramr enn grimmi, gagni í sókn ok fagna; kvön hittir þú þína * * *
---	--

Leidarvísan,

et dígt fra det 12. årh.

1. Þinn óð semk ok innik allskjótt, salar fjalla, harðla brátt til hróðrar, harri, munn ok varrar; mér gefi döglingr dýra dæmi stóls ok sólar, enn svát ek mega sannan, orðgnótt, lofa dróttin.	2. Fyrr kveðk frægjan harra fagrgims, þannus ræðr himni, hás, at hróðri þessum hreggranns, an kyn seggja; æstik aflamestan orðgnóttar mér dróttin; hrærd skulu mín til mærdar málgögn, en lið þagni.
--	---

59. Snarfengr þengill bað svinnan Plácítúm ganga með sér inn í hof; itr hnekkir angrs stóð úti; blót, kvað enn grimmi gramr, ok fagna gagni í sókn; þú hittir kvön þína ... = *Den raske fyrste bød den kloge Placitus at gå med sig ind i templet; den herlige synd-bryder stod udenfor; „ofr. sagde den grumme fyrste, og glæd dig over sejren i kampen; du traf din hustru ...“.*

L. 1. Innik þinn óð allskjótt, harri fjalla salar, ok semk munn ok varrar harðla brátt til hróðrar; mér gefi döglingr sólar stóls dýra orðgnótt ok dæmi, svát ek mega enn lofa sannan dróttin = *Jeg fremfører hurtig dit dígt, himlens konge, og indretter min mund og læber meget rask til dígtet; himlens konge give mig en herlig ordrigdom og kundskaber, så at jeg endnu kan lovprise den sande gud.*

2. Kveðk frægjan harra hás hreggranns fagrgims, þannus ræðr himni, at þessum hróðri fyrr an kyn seggja; æstik aflamestan dróttin mér orðgnóttar; málgögn mín skulu hrærd til mærdar, en lið þagni = *Jeg opfordrer solens berømte konge, som råder over himlen, til (at høre på) dette dígt for end mændene; jeg beder den almægtige gud om at give mig ordrigdom; mine taleredskaber skal blive bevægede til dígtning, og mændene blive tause (høre til).*

3. Biðk síðan fǫður ok son rétta óðar-lag slétt; heilagr andi styrki vel minn vandan verka; ór orð munu óþægilig frægjum aldar stýri, nema dróttinn fái mér málsnött til mærdar = *Derpå beder jeg fader og søn at rette*

3. Føður biðk ok son síðan slétt óðar-lag rétta; minn styrki vel verka vandan heilagr andi; ór munu aldar stýri ópægilig frægjum orð, nema mér til mæðar málsnótt fái dróttinn.	5. Hljóð gefi hirðimeidar hrælinns at brag svinnir, gegn vilk þjóð at þagni þá stund es kveðk, sunða; vilk, meðan varrar teljak viggskrýðendr mér hlýði, frá dáðmóttugs dróttins degi nökkur røk segja.
4. Vist emk fúss at freista (fæk ljósum brag hrósat) láðs fyr lyptimeiðum linns orðspeki minnar; því hefr hreggþjalma hilmir hreinlyndr gefit eina oss, til óðar þessa, orðgnótt, at skalk njóta.	6. Tekk til orðs þars urðu alfregnar jartegnur (tökn eru sýnd í slíku sonn) Jórsalamönnum; sendi salvörðr grundar snilli fimr af himni borgar-lýð til hjargar bréf gollstöfum sollit.

min glatte digtform; den hellige ånd støtte godt mit vanskelige digt; vore ord vil være mindre behagelige for menneskehedens berømte styrer medmindre gud giver mig ordrigdom til digtet.

4. Vist emk fúss at freista orðspeki minnar fyr linns láðs lyptimeiðum; fæk hrósat ljósum brag; því eina hefr hreinlyndr hilmir hreggþjalma gefit oss orðgnótt, at skalk njóta til óðar þessa = *Tilvisse ønsker jeg gerne at prøve min orðkløgt for mændene; jeg roser det lyse digt; kun derfor har himlens rensindede konge givet mig ordrigdom, for at jeg skal bruge den til dette (et sådant) digt.*

5. Svinnir hræsunda linns hirðimeidar gefi hljóð at brag; vilk, at gegn þjóð þagni þá stund es kveðk; vilk segja nökkur røk frá degi dáðmóttugs dróttins; varrar viggskrýðendr hlýði mér, meðan teljak = *De kloge mænd give lyd til digtet; jeg ønsker, at de brave folk tier den stund jeg digter; jeg vil fortælle en del om den dådkraftige herres dag; mændene høre mig, medens jeg opregner disse ting.*

6. Tekk til orðs, þars alfregnar jartegnir urðu Jórsalamönnum; sonn tökn eru sýnd í slíku; snilli fimr grundar salvörðr sendi af himni bréf, sollit gollstöfum, til hjargar borgar-lýð = *Jeg begynder med det, at der skete overalt spurgte jærtegn for Jerusalems mænd; sande tegn er viste i sligt; himlens veltalende konge sendte fra himlen et brev, med svulmende guldbogstaver, til frelse for byens befolkning.*

7. Varð bréf, þats goð gerði geðsnjallr ok lét falla (vön 's á gipt) á græna grund, sunnudag fundit; bók réðu þá bliðir hyrskiðs viðir síðan (verðr sás vensk á dýrðir vitr) gollstøfum ritna.	9. Hætt kveðr heilagr dróttinn hyrskerðöndum verða arms, þeims eigi þyrma alfriðs sonar tíðum; því ro flugraddar fæddir fleins með ýmsum meinum (bæði þörn ok móðir) (bág) lundar (ferr stundum).
8. Sagði bréf, hver brygði bitr fær guma ári, blakks skreytöndum brautar borðs frá dróttins orðum; hljóta vist, kvað veitir vegfróðr hluta góðra, menn, þeirs minn dag vinna, mest angr af því flestir.	10. Munk, kvað vörðr, i virða, vallræfrs, liðu alla (strið þéa drótt til dauða drjúghvast) trega kasta; ef vegrunnar vinna varrelgs daga helga elds eða eigi gjalda allþétt tiund rétta.

7. Bréf, þats geðsnjallr goð gerði ok lét falla á græna grund, varð fundit sunnudag; vön 's á gipt; þá bók, ritna gollstøfum, réðu síðan bliðir hyrskiðs viðir; verðr vitr, sás vensk á dýrðir = *Det brev, som den vise gud gjorde og lod falde ned på den grønne jord, fandtes en søndag; vi kan vante frelse; det skrift, skrevet med guldbogstaver, læste siden blide mænd; den bliver vis, som vænnes til hellige tegn.*

8. Bréf sagði borðs brautar blakks skreytöndum frá orðum dróttins, hver bitr fær brygði ári guma; vist hljóta menn flestir, þeirs vinna minn dag, mest angr af því, kvað vegfróðr veitir góðra hluta = *Brevet fortalte mændene om herrens ord, hvilke bitre mén skadede mændenes lykke; „tilvisse vil alle mænd, som arbejder min dag, få den største sorg deraf“, sagde den hæderkyndige giver af gode ting.*

9. Heilagr dróttinn kveðr verða hætt arms hyrskerðöndum, þeims eigi þyrma tíðum alfriðs sonar; því ro fleins flugraddar lundar fæddir með ýmsum meinum; bæði þörn ok móðir ferr stundum bág = *Den hellige gud erklærer at de mænd er i fare, som ikke ærer den herlige søns høj-tider; derfor er menneskene fødte med forskellige mén; både børn og moderen lider undertiden skade.*

10. Munk kasta trega i alla liðu virða, kvað vörðr vallræfrs, — strið þéa drjúghvast drótt til dauða —, ef varrelgs veg-eldsrunnar vinna allþétt helga daga eða gjalda eigi rétta tiund = *Jeg vil kaste sorg i menneskenes*

11. Fárskerðir býðr fyrðum friðar kunnan dag sunnu, ýtum hollr, of allan aldr dýrliga at halda; gefa kvezk mætr i móti meinhrjóðandi þjóðum ár með ǫllum tiri einart ok frið hreinan.	13. Stef skal hátt (né hætta hygg ek enn tǫlu dyggva) fljótt, ef finna mættak frið orð, goði smíðat. Lúta englar itrum óttlaust ok lið drótni; einn es siklingr sunnu setrs hvivetna betri.
12. Án megu engir (launa otrs) þeirs skírn hafa hlotna, (gótt 's meiðum þrif þýðask) þat kaup hafa skatnar; orð munu eigi verða ór brend, þaus goð kendi; mjök 's sárvita sökír sanns duldr, ef hyggr annat.	14. Yfirpengill skóp engla einn sunnudag hreina; sonu hefr siklingr unnit slik verk himinrikis; ok heimstýrir hári heppinn, þás skóp, skepnu þann setti dag, dróttinn, dýrðar mildr til hvilðar.

alle led, sagde himlens vogter — sorg plager menneskeheden stærkt lige til døden —, dersom mændene arbejder stærkt på de hellige dage eller ikke vil betale tiende rigtig.

11. Fárskerðir, hollr ýtum, býðr fyrðum at halda dýrliga friðar kunnan sunnudag of allan aldr; mætr meinhrjóðandi kvezk gefa þjóðum i móti einart ár með ǫllum tiri ok hreinan frið = *Syndens bryder, huld mod mænd, byder menneskene at holde herligt den fred-navnkundige søndag til alle tider; den herlige syndudrydder siger, at han giver folkene til gengæld uafbrudt lykke med al hæder og den rene fred.*

12. Engir skatnar, þeirs hafa hlotna skírn, mögu hafa þat án kaup; gótt 's otrs launa meiðum þýðask þrif; orð, þaus goð kendi, munu eigi verða ór brend; sárvita sökír 's mjök duldr sanns, ef hyggr annat = *Ingen mænd, som har modtaget dåben, vil få det uden genydelse; det er godt for mændene at modtage frelse; de ord, som gud lærte, vil ikke gå tabt; i høj grad tager enhver fejl af sandheden, som tror andet.*

13. Hátt stef skal smíðat goði fljótt, ef mættak finna frið orð; né hygg ek enn hætta dyggva tǫlu. Englar ok lið lúta óttlaust itrum drótni; siklingr sunnu setrs es einn betri hvivetna = *Et højt omkvæd skal dannes rask for gud, dersom jeg kunde finde smukke ord; jeg tænker ikke endnu på at holde op med den gode tale. Engle og mennesker hædrer den herlige gud frygtløst; himlens konge er ene bedre end alt andet.*

15. Krístr setti frið fastan fímr meðal láðs ok himna (nauð es þegnum þýðask þann veg) goðs ok manna; ok dáðskreyttan dróttinn dags hallar frið lagði (þat vas sunnudag) sinnar snjallr meðal skepnu allrar.	17. Hásr ræðr heimi þessum hreggranns jöfurr (seggi goð lætr gótt líf qðlask gæzku-fímr) sem himnum. Lúta osv.
16. Reiddi røngum studdan ramn þjóðtraðar Glamma flóð, áðr foldu næði fjolkøenn Núi grøenni; en þás qrk á landi ólesta vel festi, þjóð af þram-Val þrúðum (þat vas dróttins dag) sótti.	18. Fylgði lýðr af láði laga-vísum Móisi, sundr sprakk vágr fyr vendi, vas þat sunnudag unnit; þusti hafs með hreysti heiðit folk á leiðir; brátt vann loqr enn ljóti líftjón Faraóni.
	19. Tunglbryggju gaf tyggi tiu orð laga forðum

14. Einn yfirþengill skóp hreina engla sunnudag; siklingr himinríkis hefr unnit slík sonn verk; ok heppinn heimstýrir setti dýrðar mildr þann dag til hvilðar hári skepnu, þás dróttinn skóp = *Den ene overkonge skable de rene engle om søndagen; himmerigs fyrste har udført slige sande gærninger; og verdens heldige styrer satte herlig-mild den dag til hvile for den høje skabning, sem gud havde skabt.*

15. Fímr Krístr setti fastan frið meðal láðs ok himna, goðs ok manna; nauðr es þegnum þýðask þann veg; ok snjallr dróttinn dags hallar lagði dáðskreyttan frið meðal allrar skepnu sinnar; þat vas sunnudag = *Den behændige Kristus satte en stærk fred mellem jord og himmel, gud og mennesker; det er nødvendigt for mænd at modtage den hæder; og himlens vise konge lagde en dådprydte fred mellem hele sin skabning; det var om søndagen.*

16. Flóð reiddi røngum studdan Glamma þjóðtraðar ramn, áðr fjolkøenn Núi næði grøenni foldu; en þás qrk festi vel ólesta á landi, sótti þjóð af þrúðum þram-Val; þat vas dróttins dag = *Floden (Syné) omtumlede det spantestærke skib, fór den kyndige Noah nåde den grønne jord; men da arken havde sat sig, ubeskadiget, sikkert fast, forlod folkene det prægtige skib; det skete en søndag.*

17. Jöfurr hásr hreggranns ræðr þessum heimi sem himnum; gæzku-fímr goð lætr seggi qðlask gótt líf osv. = *Den høje himmels konge råder over denne verden såvel som himlen; den algode gud lader menneskene opnå et godt liv.*

- (fríðr af fõstu mæðisk)
fjõlviss (goðs vinr) Móises;
ok þrekprúðum þjóðar
þann veg yfirmanni
várr dróttinn lét veittan
viðkunnan dag sunnu.
20. Sinn skreytti dag dróttinn
dádsterkr frama-verkum,
rekkum 's rann til drykkjar
reint vatn fram ór steini;
ráðmeginn lét rigna
risnu-fimr af himni
mat, þeims manna heitir,
margri þjóð til bjargar.
21. Einn es sælstr of sinni
(samir lýðum trú þýðask)
heims stýrandi hári
hallar skepnu allri osv.
22. Engill kom við unga
allheppinn mey spjalla
burð ok buðlungs dýrðar
bauð hann frõmum svanna;
brims tók þjõrk en fremsta
brands við helgum anda;
sú hefk frétt at dag dróttins
dýrð framm komiu yrði.
23. Dag mærrí lét dýrðar
dróttins tíð fyr óttu

18. Lýðr fylgði af láði laga-vísun Móisi; vágr sprakk sundr fyr vendi; þat vas unnit sunnudag; heiðit folk þusti með hreysti á hafs leiðir; brátt vanu enn ljóti loqr Faraóni lifljón = *Folket fulgte fra landet den lovkyndige Mose; bølgen skiltes ad for vånden; det blev udført en søndag; den hedenske skare skyndte sig uforfærdet ud på havets vej; men hurtig bibragte det stygge hav Farao døden.*

19. Fjõlviss tyggi tunglbryggju gaf forðum Móises tíu laga orð — fríðr goðs vinr mæðisk af fõstu; — ok várr dróttinn lét veittan þrekprúðum yfirmanni þjóðar þann viðkunnan veg sunnudag = *Himlens alvidende konge gav forðum Mose de ti bud — guds herlige ven mødes af faste —, og vor herre gav folkets kraftige fører den videnom kendte hæder på en søndag.*

20. Dádsterkr dróttinn skreytti sinn dag frama-verkum, es reint vatn rann fram ór steini rekkum til drykkjar; risnu-fimr ráðmeginn lét rigna af himni mat, þeims heitir manna, til bjargar margri þjóð = *Den dådstærke gud prydede sin dag med udmærkede gerninger, da det klare vand flød ud af stenen til drik for mændene; den gavmilde rådkraftige gud lod det regne fra himlen med den mad, som hedder manna, til frelse for mange mennesker.*

21. Einn stýrandi heims hallar es sælstr of allri sinni hári skepnu; lýðum samir þýðask trú osv. = *Himlens eneste styrer er lykkeligst over hele sin høje skabning; menneskene bør annamme troen.*

22. Allheppinn engill kom spjalla við unga mey ok hann bauð frõmum svanna burð dýrðar buðlungs; en fremsta þjõrk brims brands tók við

mæztr frá meyju beztri
mildingr berask hingat,
því 's rétt at dag dróttins
dádösnjalls höfuð kallim
(gerðisk fögnuðr fyrðum
fríðr) annarra tíða.

24. Lét Jóannem itran
einn, dýrðar-mann hreinan,
ár í Jórðön stýrir
alls tírar sik skíra;
dádöstéttar kom drótni
dags ok krísmu lagði
líknar-fúss í lesni
lands enn helgi andi.

25. Enn vilda ek annat
alfriðustum smíða
hátt í hróðri sléttum
himins gotna stef drotni.
Gramr skóp hauðr ok himna
hreggranns sem kyn seggja;
einn 's salkonungr sólar
snjallr hjalpari allra.

26. Sýndi sólar landa
síklíngur með trú mikla
horskum lýð á hauðri
hreinn skjótar jarteinir;
fritt gerði dag dróttins
dádöfímr jöfurr himna

helgum anda; sú dýrð hefk frétt at yrði framm komin dróttins dag = *Den heldige engel kom for at tale med den unge mø og han bød den herlige kvinde at føde herlighedens konge; den ypperste kvinde modtog den hellige ånd; jeg har hørt, at den hæder skete en søndag.*

23. Mæztr mildingr dýrðar lét berask hingat fyr óttu tíð dróttins dag frá mærrí. beztri meyju; því 's rétt, at kallim dag dádösnjalls dróttins höfuð annarra tíða; fríðr fögnuðr gerðisk fyrðum = *Herlighedens udmærkede konge lod sig føde til denne verden en søndag før ottetid af en navnkundig og ypperlig mø; ti er det ret, at vi kalder den dådvise herres dag for andre tiders hoved; menneskene fik en herlig fryd.*

24. Einn stýrir alls tírar lét itran Jóannem, hreinan dýrðar-mann, skíra sik ár í Jórðön; enn helgi andi kom líknar-fúss ok lagði krísmu í lesni drótni dags lands dádöstéttar = *Den eneste styre af al hæder lod den udmærkede Joannes, den rene herlige mand, døbe sig forðum i Jordan; den hellige ånd kom nåderig og lagde chrisma i hovedet på de dådrige engles konge.*

25. Enn vilda ek smíða annat hátt stef í sléttum hróðri alfriðustum drotni himins gotna. Gramr hreggranns skóp hauðr ok himna sem kyn seggja; snjallr sólar salkonungr 's einn hjalpari allra = *Atter vilde jeg danne et andet højt stev i det glatte digt for englenes herligste gud. Himlens konge skabte jorden og himlene så vel som menneskeslægten; himlens vise konge er alles eneste frelser.*

26. Hreinn síklíngur sólar landa sýndi horskum lýð á hauðri með mikla trú skjótar jarteinir; dádöfímr jöfurr himna gerði dróttins dag fritt

vín ór vatni einu; varð þjóð fegin harðla.	toft segja elda elfar Ull vandlaupar fullir (matr vansk mǫnnum snotrum)
27. Sin veitti dag dróttins dýr tǫkn himins stýrir, lýð þás litlu brauði lofkvaddan goð saddi; rǫskr vann fljótt af fiskum friðkennandi tvennum fjölða lýðs ok friðum fimm hleifum vel reifan.	29. Ótraulla má ǫllu aldýrr faðir stýra; sterkr es engr svát orki aptrat dróttins krapti osv.
28. Hátt gengr dýrð, sús dróttinn dáðgladdan her saddi (opt es kuðr at krapti Kristr) á litlum vistum;	30. Dag reið sinn með sigri siklingr bliðr til víðrar sólbyggju (hratt seggja sorg) Jórsalaborgar; ok fyr ǫðling rikjan óhræðinn litklæði

vín ór vatni einu; þjóð varð harðla fegin = *Himlens rene konge viste de kloge folk på jorden med megen tro raske jertegn; himlens dåddygtige konge gjorde en søndag liftig vin af vand alene; folk blev meget glade derved.*

27. Himins stýrir veitti dag dróttins sín dýr tǫkn, þás goð saddi lofkvaddan lýð litlu brauði; rǫskr friðkennandi vann fljótt fjölða lýðs vel reifan af tvennum fiskum ok fimm friðum hleifum = *Himlens styrer gav en søndag sine herlige jærtegn, da gud møttede med et lille brød folket, der (derved) opfordredes til lovprisning; den raske fredkender glædede hurtig en mængde folk med to fisk og fem smukke brød.*

28. Hátt gengr dýrð, sús dróttinn saddi dáðgladdan her á litlum vistum; Kristr es opt kuðr at krapti; segja elfar elda Ull at mikill fengr, toft fullir vandlaupar, gengi af; matr vansk snotrum mǫnnum = *Vidt bekendt er den herlighed, at gud møttede det dådgledede folk ved små levnedsmidler; Kristus er ofte bekendt for sin kraft; man fortæller mig, at et stort forråd, tolv fulde kurve, blev til overs; maden var tilstrækkelig for de kloge mænd.*

29. Aldýrr faðir má stýra ǫllu ótraulla; engr es sterkr svát orki aptrat krapti dróttins osv. = *Den fuldt herlige fader formår at styre alt fuldkomment; ingen er så stærk, at han kan hindre guds kraft.*

30. Siklingr sólbyggju bliðr reið sinn dag með sigri til víðrar Jórsalaborgar; seggja sorg hratt; ok óhræðinn lýðr vann þar á láði borit litklæði, palma fyr rikjan ǫðling lofthjálms = *Himlens blide konge red sin dag*

þar vann lýðr á láði
lopthjalms borit palma.

(itr firri goð gotna
grandi) helgan anda.

31. Dag reis sinn með sigri
snjallastr faðir allra
(sjóli huggaði seggi
sólar hauðrs) af dauða;
áðr batt flærðar-fróðan
fjanda heilagr andi
fast ok fyrða leysti
fremðar-styrkr ór myrkrum.

33. Gefr, sás ǫllum 's ǫfri,
ǫðlingr salar rǫðla
(goð magnar þrif þegna)
þjóðum alt et góða osv.

32. Vǫru ǫðlings ærir
alkunnan dag sunnu
heiðar bæs í húsi
hreins luktaðir einu;
þá gaf skjöldungr skýja
skríns postolum sínum

34. Slæm skalk upp af aumu
(eru stef liðin) hefja,
mætr ef mér vill láta
málfinni goð vinnask;
styrk á valt til verka
vegs gnóttar mik dróttinn;
verðk at engu orði
einhlitr, nema goð beini.

sejrrig til det vide Jerusalem; mændenes sorg forsvundet; og det frygtløse folk der i landet bar farvede klæder og palmer for himlens mægtige konge.

31. Snjallastr faðir allra reis sinn dag af dauða með sigri; sjóli sólar hauðrs huggaði seggi; áðr batt fremðar-styrkr heilagr andi flærðar-fróðan fjanda fast ok leysti fyrða ór myrkrum = *Alles modige fader stod på sin dag op fra døde med sejr; himlens konge trøstede mændene; først havde den hæderstærke hellig ånd bundet den i falskhed kyndige djævel fast og løst menneskene fra mørket.*

32. Ærir hreins ǫðlings heiðar bæs vǫru luktaðir alkunnan sunnudag í húsi einu; þá gaf skjöldungr skýja skríns postolum sínum helgan anda; itr goð firri gotna grandí = *Himlens rene konges tjænere var indelukkede en bekendt søndag i et hus; da gav himlens konge sine apostle den hellige ånd; den herlige gud befri menneskene for synd.*

33. Ǫðlingr rǫðla salar, sás 's ǫllum ǫfri, gefr þjóðum alt et góða; goð magnar þrif þegna osv. = *Himlens konge, som er højere end alle andre, giver folkene alt det gode; gud øger menneskenes trivsel.*

34. Skalk hefja upp slæm af aumu — stef eru liðin —, ef mætr goð vill láta málfinni vinnask mér; dróttinn vegs gnóttar, styrk mik á valt til verka; verðk at engu orði einhlitr, nema goð beini = *Jeg vil begynde slæm'en (slutningen) med ringe ævne(?) — stevene er forbi —, hvis den*

35. Þat 's rétt, at dag dróttins (rétt segjum) dag dróttins
 döglingr myni hingat drjúgmörg himintörgu.
 lopts ok lýðum skipta
 ljósgims koma af himnum;
 oss skyldi sú aldri
 ógnar-tíð en stríða
 (drótt biði sikling sátta
 sólvangs) ór hug ganga.
36. Dag metr sinn at sönnu
 snjallastr konuigr allra
 eljunkuðr of aðrar
 alfriðar hátíðir;
 dýrka dýrligs verka
 dáðsterks hofuðmerki
37. Menn skulu æztum unna
 angrs hrjóðanda þjóðar
 (mér berr máls á stýri
 mart) af öllu hjarta;
 siðminnigr fær sannan
 seima Þrótt af drótni
 (Kristr gefr fyrðum) fasta
 (friðar vön) es ann hönnum.
38. Verðim vér, ok fyrða
 vili svá faðir skilja,

*herlige gud vil lade veltalenheden strække til for mig; den rige hæders
 gud, giv mig altid kraft til at digte; jeg alene er ikke tilstrækkelig til
 noget ord, medmindre gud hjælper mig.*

35. Þat 's rétt, at döglingr lopts ljósgims myni koma hingat af himn-
 um dróttins dag ok skipta lýðum; sú en stríða ógnar-tíð skyldi oss aldri
 ganga ór hug; drótt biði sikling sólvangs sátta = *Det er rigtigt, at solens
 konge vil komme hertil fra himlen en søndag og dele menneskene; den
 frygtens-stride tid skulde vi altid tænke på; menneskene skulde bede
 himlens konge om forlig (nåde).*

36. Snjallastr, eljunkuðr konuigr allra metr at sönnu sinn dag of
 aðrar alfriðar hátíðir; drjúgmörg hofuðmerki verka dýrka dag dýrligs, dáð-
 styrks dróttins himintörgu; segjum rétt = *Alles vise, for sin kraft kendte,
 konge sætter i sandhed sin dag højere end alle andre herlige højtider;
 gæringernes talrige hovedvidnesbyrd hædrer den herlige dådkraftige sol-
 konges dag; det siger jeg rigtig.*

37. Menn skulu unna æztum angrs hrjóðanda þjóðar af öllu hjarta; mér
 berr mart á máls stýri; siðminnigr seima Þrótt es ann hönnum fær af drótni
 sannan fasta; Kristr gefr fyrðum friðar vön = *Menneskene bør elske den
 høje, der udydler folks mén, af deres ganske hjerte; mange ting falder
 mig på tungen; den troende mand, som elsker ham, får af gud den sande
 styrke; Kristus giver menneskene fredens håb.*

38. Verðim vér til hægri handar frægs hilmis allra landa ok vili faðir
 fyrða skilja svá; ok dýrstr dagskeiðs jöfurr leiði oss öll frá ótta hvössum,
 frá dómi, heim til himna hallar = *Gid vi måtte blive på højre hånd af*

hilmis frægs til hægri
handar allra landa,
ok heim dýrstr frá dómi
dagskeiðs jöfurr leiði
oss frá ótta hvössum
öllum til himna hallar.

kœnir menn, sem kunnum,
Krist eilífrar vistar;
staðr es öllum æðri
(óttalaus) með drótni
(þjóð lifir glöð, sús gæði
getr) munligri ok betri.

39. Vér skulum vist með tórum,
verðr mein, ef því seinum,
(kostum flærð at forðask)
friðar helgan goð biðja,
at þás öflugr eflir
alls sóma lýkr dómi,
fara næðim vér friða
fljótt í dýrð með drótni.

41. Haldi oss frá eldi
eilífr skapa deilir,
(Kristr. . . .), ok myrkrum
(menn), es heim líðr þenna,
svát öllum í frið fullan
farim heim, es skilr beima
alls stýrandi, órum
óttalaus með drótni.

40. Kostum allir æsta
oss at helgum krossi

42. Yfirstillir firr öllu
itr túns himins ritar

hele jordens berönte konge og gid menneskenes fader vilde gøre det skel, og gid himlens herligste konge vil føre os alle fra den hvasse frygt, fra dommen, hjem til himlens hal.

39. Vér skulum vist biðja helgan goð friðar með tórum — mein verðr, ef því seinum; kostum at forðask flærð —, at þás öflugr eflir alls sóma lýkr dómi, næðim vér fara fljótt í friða dýrð með drótni = *Vi bør tilvisse bede den hellige gud om nåde med tårer — der er fare, hvis vi opsætter det; vi må gøre alt for at undgå svig —, at når al hæders kraftige fremmer fælder sin dom, vi da hurtig kan komme i den skønne herlighed hos gud.*

40. Kostum allir kœnir menn, sem kunnum, æsta Krist oss eilífrar vistar at helgum krossi; staðr með drótni es öllum æðri, munligri ok betri, glöð þjóð, sús getr gæði, lifir óttalaus = *Alle vi kloge mennesker bør af al kraft, så meget vi kan, bede Kristus om et evigt ophold for os ved det hellige kors; stedet hos gud er højere, yndigere og bedre end alle andre; de glade mennesker, som opnår det gode, lever frygtløse.*

41. Eilífr skapa deilir haldi oss frá eldi ok myrkrum, es líðr þenna heim; Kristr. . . . menn, — svát farim öllum heim í fullan frið óttalaus með órum drótni, es alls stýrandi skilr beima = *Skæbnens evige herre bevare os for ilden og mørket, når vi forlader denne verden; Kristus (hjælpe?) menneskene, — så at vi alle kan komme hjem til fuld fred uden frygt med vor herre, når altets styrer adskiller menneskene.*

(harmfullum ræðk halli hugstrandar) mik grandí; mér fáí miklu hæri miskunn jöfurr sunnu (Kistr gefr fyrðum fastan frið) an ek kunna biðja	44. Mæðask mér á óði, mest þarf hóf at flestu, (brands hefr órr til enda) orðvöpn (kveðit drópu); skulu eldviðir öldu alljósan brag kalla (þjóð hafi þekð á kvæði þvísa) Leiðarvísan.
43. Réð með oss, at óði (es fróðr, sás vensk góðu), greitt, hvé grundvöll settak, göfugr prestr at hlut mestum; orð mun allra verða auðsætt, bragar þætti, ramligt hús þars reistum, Rúnolfr, hvé fekk snúnat.	45. Nú skal drótt á lok lita, lophjalms dögum optar dýrkim döglinga verka dáðhress, bragar þessa; heim laði dýrr frá dómi dags hallar gramr allan (þjóð hjali kersk of kvæði) kristinn lýð til vistar.

42. Ítr yfirstillir himins ritar túns, fírr mik öllu grandí; ræðk harmfullum hugstrandar halli; jöfurr sunnu fáí mér miklu hæri miskunn, an ek kunna biðja; Kistr gefr fyrðum fastan frið = *Herlige himlens overkonge, befri mig for alle mén (synd); mit hjerte er fuldt af bekymring; solens konge give mig meget højere nåde end jeg er istand til at bede om; Kristus giver menneskene tryk fred.*

43. Göfugr prestr réð greitt með oss at mestum hlut, hvé settak grundvöll at óði; es fróðr, sás vensk góðu; orð allra mun verða auðsætt, þars reistum ramligt hús, Rúnolfr, hvé fekk snúnat bragar þætti = *En udmærket præst rådede for største delen venligst for med mig, hvorledes jeg lagde grunden til mit digt; den er kyndig, som vænnes til det gode; alles ord (omdømme) vil blive let at se, hvor vi rejste et stærkt hus, Runolf, om hvorledes det er lykkedes mig at fuldende digtet.*

44. Orðvöpn mæðask mér á óði; þarf mest hóf at flestu; brands órr hefr kveðit drópu til enda; öldu eldviðir skulu kalla alljósan brag Leiðarvísan; þjóð hafi þekð á kvæði þvísa = *Min tunge bliver mædig af at digte; det største mådehold tiltrænges i alt; manden (jeg) har digtet drapen til ende; mændene skal benævne det meget klare digt Vejledning; gid folk måtte finde behag i dette digt.*

45. Nú skal drótt lita á lok bragar þessa; dýrkim dögum optar verka dáðhress lophjalms döglinga; dýrr gramr dags hallar laði allan kristinn lýð heim til vistar frá dómi; þjóð hjali kersk of kvæði = *Nu skal folk se på slutningen af dette digt; lad os oftere end der er dage hædre digtet*

Bjúgar vísur,
et dikt fra det 12. årh.
 Hvés ef ek hleyp at krúsi.

Márflokkur,
et dikt fra det 12. årh.(?)

1. Knóttu mörð á mergjar mjöðkarms furu hvarma hirsamnaðar himna hrynregn sali dynja.	fjóðs á frægja meiða fjölgyggs himins tyggja; vann sús kænst es kvinna kvölbannaðar manna éljum undirstóla iltún þveggit brúna.
2. Busti beggja rista barmskúr ofan hvarma	

Andre religiøse vers og herhen hørende digtbrudstykker
formentlig fra 12. årh.

1. Krossfestum sé Kristi kunnr vegr ok lof unnit	megn ok möttr sem tignar mest vald, þats fersk aldri.

om himlens dådkraftige konge [eller: nædre h. d. k.s gærning?]; himlens herlige konge indbyde hele den kristne menneskehed hjem til sig fra dommen — gid folk vilde tale i en munter (tilfreds) tone om digtet.

[Bj. v.]. *Hvorledes er det, hvis jeg løber hen til korset(?)*.

[M. fl.] 1. Mörð hrynregn hvarma mjöðkarms furu knóttu dynja á mergjar sali himna hirsamnaðar = *Mange tårer af kvinden faldt på himmel-hird-samlerens (Kristus) ben.*

2. Beggja hvarma barmskúr fjóðs busti ofan á frægja rista meiða tyggja fjölgyggs himins; sús kænst es kvinna vann þveggit brúna undirstóla éljum iltún kvölbannaðar manna = *Kvindens tårer fra bægge øjne strømmede ned på den stormrige himmels konges navnkundige fædder; hun som er den klogeste af kvinder tøde med sine tårer fædderne på ham. som læger menneskenes mén.*

1. Krossfestum Kristi sé unnit kunnr vegr ok lof, megn ok möttr sem mest tignarvald, þats aldri fersk = *Den korsfæstede Kristus bør der gives bekendt pris og ære, kraft og styrke så vel som højhedsmagt, som aldrig forgår.*

2. Framm þraukuðu fákar fjórir senn und henni; þó gat þeim en þunga þrym-göll hlaðit öllum.	heimstýrir skóp dýra. 4. Vöndr es Mária mynduð, meins en epli et hreina andar, Jesse kindar, alls græðari kallask.
3. Fremi oss, hinn es himna	

Sólarljóð,

*dígt fra det 12. årh.*I (*samling af moralske eksempler*).

1. Fé ok fjörvi rænti fyrða kind sá enn grimmi greppr; of þann veg, es hann varðaði, náði engi kvíkr komask.	áðr an móðr ok meginlitill gestr af götu kom. 3. Drykks of þurfi lézk enn dæsti maðr ok vanmettr vesa; hræddu hjarta hann lézk trúa þeims áðr hafði vályndr vesit.
2. Einn hann át „opt harðla“, aldri bauð manni til matar;	

2. Fjórir fákar þraukuðu senn fram og henni; þó gat en þunga þrymgöll hlaðit þeim öllum = *Fire heste traskede frem på engang med den; dog kunde den tunge klokke gøre det af med dem alle.*

3. Heimstýrir, hinn es skóp dýra himna, fremi oss = *Verdens styrer, som skabte de herlige himle, hjælpe os.*

4. Mária es mynduð vöndr Jesse kindar, en græðari alls andar meins kallask et hreina epli = *Maria er formet (dannet, v: kaldt) en gren af Jesse slægt, men han, som helbreder sjælens hele men, kaldes den rene frugt (ærpå).*

[S.] 1. *Gods og liv berøvede den grumme mand mændenes slægt; ad den vej, som han bevogtede, nåde ingen at komme levende frem.*

2. *Ene han spiste . . . (forvansket); aldrig indbød han nogen til at spise, før en mædig og svag gæst kom fra vejen.*

3. *Den trætte mand sagde, at han trængte til drik og var sulten; med bævende hjærte erklærte han at han vilde tro ham, som før havde været grumsindet.*

4. Mat ok drykk veitti þeims móðr of vas alt af heilum hug; goðs hann gáði, góðu honum beindi, þvítt hann hugðit váligau vesa.	7. Helgir englar kómu ór himnum ofan ok tóku söl hans til sín; i hreinu lífi hon lifa skal æ með almótkum goði.
5. Upp hann stóð, ilt hann hugði; eigi vas þarfsamliga þegit; synð hans svall, sofanda myrði fróðan, fjölvaran.	8. Auði né heilsu ræðr engi maðr, þótt honum gangi greitt; margan þat sækir, es minst of varir; engi ræðr sættum sjalfr.
6. Himna goð bað hann hjalpa sér, þás hann vaknaði veginn, en sá gat við synðum taka, es hann hafði saklausan svikit.	9. Ekki þeir hugðu Unnarr ok Sævaldi, at þeim myndi heill hrapa; nøkðir urðu ok næmir hvervetna ök runnu sem vargar til víðar.

4. *Mad og drikke gav han den mødige af oprigtigt sind; han censorede gud og viste ham venlighed, ti han troede ikke at han var svigfuld.*

5. *Op stod han med ond i sinde; gæstfriheden blev ikke modtaget af ham som var han trængende; hans lyst til misgerning svulmede; i søvne myrdede han den kyndige, (ellers?) forsigtige mand.*

6. *Himlens gud bad han hjælpe sig, da han vågnede såret til døden; men han, som havde sveget ham sagesløs, blev belastet med synd.*

7. *Hellige engle kom ned fra himlen og tog hans sjæl til sig; i et rent liv skal den altid leve hos den almægtige gud.*

8. *Rigdom og sundhed råder ingen for, uagtet alt går ham let [i øjeblikket]; mangan hemsøges af hvad han mindst vænter; ingen råder selv over forlignet [?: det endelige resultat].*

9. *Ikke troede Unnarr og Sævalde, at deres lykke vilde omstyrtes: nægne blev de og skulde pågribes hvor de blev truffne og løb som [forfulgte] ulve til skoven.*

10. Munaðar ríki hefr margan tregat, opt verðr kvalræði af konum; meingar urðu, þótt enn mátki goð skapaði skirliga.	13. Daprar þeim urðu enar dimmu nætr, engan mǫttu sætan sofa; en af þeim harmi rann heipt saman millum virkða vina.
11. Sáttir þeir urðu Sváfaðr ok Skartheðinn, hvárgi mátti annars án vesa, fyrir an þeir æddusk fyr einni konu; hon vas þeim til lýta lagin	14. Fádæmi verða í flestum stöðum goldin grimliga; á holm gengu fyr et horska víf ok fengu báðir bana.
12. Hvárskis góðu fyr þá hvítu mey leiks né ljóssa daga; engan hlut mǫttu annan muna an þat ljósa lík.	15. Ofmetnuð drýgja skyldi engi maðr, þat hefk sannliga sét, því þeir hverfa, es honum fylgja, flestir goði frá.

10. *Elskovens magt har bragt mangen en sorg; ofte opstår ulykke af kvinder; fulde af mén blev de, uagtet den mægtige gud skabte dem rene.*

11. *Enige [venner] blev Svåvad og Skarpheden; ingen kunde undvære den anden. før de blev rasende forelskede i en og samme kvinde; hun blev bestemt til ulykke for dem.*

12. *De ænsede hverken leg eller lyse dage for den hvide mæs skyld; intet kunde de sanse andet end det lyse legeme.*

13. *Triste blev dem de mørke nætter; ingen sød blund kunde de få; men af den sorg opstod forbitrelse mellem de fortrolige venner.*

14. *Allevegne kommer der grum lön for det uhørte; på holm gik de for den kloge kvindes skyld og lod bægye deres liv.*

15. *Overmodig skulde ingen blive; det har jeg i sandhed set; ti alle de, som bliver det, vender sig bort fra gud.*

16. Rík þau urðu
Ráðný ok Véboði
ok hugðusk gótt eitt gera;
nú þau sitja
ok sörum snúa
ymsum elda til.

17. Á sik trúðu
ok ein þóttusk
allri þjóð yfir,
en þó leizk
þeira hagr
annan veg almótkum goði.

18. Munuðlifi
drygðu á marga vega
ok höfðu goll fyr gaman;
nú 's þeim goldit,
es ganga skulu
meðal frosts ok funa.

19. Óvinum þinum
trú aldrigi,
þótt fagrt mæli fyrir;
góðu heit,
gótt es annars
vili hafa at varnaði.

20. Svá hönnum gafsk
Sörle enum góðráða,
þás lagði á vald Vígolfs;
tryggliga trúði,
en hinn at tölum varð,
sínnum bróður-bana.

21. Grið þeim seldi
af góðum hug,
en þeir hétu gollu í gegn;
sáttir létusk,
meðan saman drukku,
en þó kómu flærðir framm.

16. Mægtige blev Ráðny og Vebods og mente at gøre det gode alene; nu sidder de og vender snart det ene, snart det andet sår mod flammerne.

17. De trode på dem selv og mente ene at være mægtigere end alle andre; men dog syntes den almægtige gud, at deres forhold var anderledes.

18. Vellystigt levned førte de på mange måder og havde guld til gammen; nu har de fået gengældten, siden de må gå mellem ild og is.

19. Tro aldrig dine fjender, uagtet de taler smukt til dig; lov alt godt; det er godt at have andres ulykke til advarsel.

20. Således erfarede Sörle den godråde det, da han overlod sagen til Vígolfs afgørelse; han trode sikkert sin broderbane, men denne sveg ham.

21. Han gav dem sikkerhedsløfter med oprigtigt sind, og de lovede ham guld til gengæld; de lod som var de venner, medens de drak sammen; bagefter viste de deres falskhed.

22. En þá eptir á öðrum degi, es hófðu í Rýgjardal riðit, sverðum meiddu, þanns saklauss vas, ok létu hans fjörvi farit. 23. Lik hans drógu á leynigötu ok brytjuðu í brunn niðr;	dylja vildu. en dróttinn sá heilagr himnum af. 24. Sól hans bað enn sanni goð í sinn fögnuð fara; søkudolgar hygg ek siðla myni kallaðir frá kvölum.

II. De egentlige Sólarljóð.

25. Dísir bið þér, dróttins mólur, vesa hollar í hugum; viku eptir mun þér vilja þíns at óskum ganga alt. 26. Reiði-verk, þaus unnit hefr,	bæt eigi illu yfir; grøttan gæla skalt með góðum hlutum; þat kveða sölu sama. 27. Á goð skal heita til góðra hluta, þanns hefr skatna skapat; mjök fyrir verðr

22. Og så den næste dag, da de var redet til Rygjardal, sårede de ham, der var uskyldig, ved deres sværd, og berøvede ham livet.

23. Hans lig slæbte de hen til en skjult sti og senderlemmede det og kastede det i en brønd; de vilde skjule det, men den hellige gud så det fra himlen.

24. Den sande gud bad hans sjæl at komme til sin fryd; hans fjender mener jeg vil sent (aldrig) blive kaldte bort fra pinslerne.

II. 25. Bed diserne, herrens samtalersker, være dig hulde i hu; en uge efter vil alt gå efter din viljes ønsker.

26. Til de vredens gerninger, du har gjort, skal du ikke føje hvad der er ondt; ham, du har bedrøvet, skal du glæde med gode ting; det siger man er sjælen værdig.

manna hvern,
es sinn finnat föður.

nema ilt geri;
gótt es vammalausum vesa.

28. Æsta dugir
einkum vandliga
þess 's þykkir vant vesa;
alls á mis verður,
sás einskis biður;
fár hyggr þegjanda þorf.

31. Ulfum glikir
þykkja allir þeir,
es eiga hverfan hug;
svá mun gefask
þeims ganga skal
þær enar glöddu gøtur.

29. Siðla ek kóm,
snimma kallaður,
til dómsvalds dura;
þangat ætlumk,
því mér heitit vas;
sá hefr krós, es krefr.

32. Vinsamlig rjóð
ok viti bundin
kennik þér sjau saman;
görla þau mun
ok glata aldri;
öllu eru þau nýt at nema.

30. Synðir þvi valda,
es við sorg förum
ægisheimi ör;
engi óttask,

33. Frá þvi 's at segja,
hvé sæll ek vas
yndisheimi í,
ok hinu öðru,

27. *Gud skal man þakka til gode ting, ham som har skabt menneskene; i høj grad går enhver til grunde, som ikke finder sin fader.*

28. *Man bør især omhyggelig bede om hvad man mener en savner; alt må den undvære, som om intet beder; ingen gennemskuer den tavses trang.*

29. *Sent kommer jeg, skönt tidlig kaldet, til domsherrens dør; derhen agter jeg mig; det blev mig lovet; den får kræse, som kræver den.*

30. *Synderne volder det, at vi med sorg forlader den grufulde verden; ingen frygter, undtagen han begår synd; det er godt at være lydfri.*

31. *Ulvne lig synes alle de, som har et foranderligt (falsk) sind; således vil det vise sig for dem, som skal gå ad de ildfyldte(?) veje.*

32. *Venskabelige og forstandige råd lærer jeg dig, syv i det hele; husk dem godt og glem dem aldrig; de er alle nyttige at lære.*

33. *Derom er at fortælle, hvor lykkelig jeg var i frydens verden; og dernæst det, hvor nødig menneskenes børn bliver til lig.*

hvé ýta synir
verða nauðgir at nóum.   es rikri vas;
frammi eru feigs gøtur.

34. Vil ok dul   37. Heljar reip
tælir virða sonu,   kómu harðliga
þás fikjask á fé;
ljósir aurar   sveigð at síðum mér,
verða at lóngum trega;   slíta vildak,
margan hefr auðr apat.   en þau seig vóru;
létt es lauss at fara.

35. Glaðr at mǫrgu   38. Einn ek vissa,
þóttak gumnum vesa,   hvé alla vega
þvit vissak fátt fyrir;   sullu sútir mér;
dvalarheim   Heljar meyjar
hefr dróttinn skapat   mér hrolla buðu
munafullan mjök.   á hverju kveldi heim.

36. Lútr ek sat,   39. Sól ek sá,
lengi hölluðumk,   sanna dagstjörnu,
mjök vask þá lystr at lifa;   drúpa dynheimum í,
en sá réð,   en Heljar grind

34. *Lyst og overmod besnærer menneskene, som begærer gods; den lyse rigdom bliver til langvarig sorg; penge har gjort mangen en til en tåbe.*

35. *Glad i meget fandt man mig — jeg vidste nemlig lidet (intet) forud; jordopholdets hjem har herren skabt i høj grad opfyldt af lyst.*

36. *Ludende jeg sad; længe hældede jeg mig (forover?); i høj grad var jeg da lysten efter at leve; men han rådede, som mægtig var; den til døden hjemfaldnes vej er til ende.*

37. *Hels reb kom snørede hårdt mig omkring siderne; jeg vilde rive dem itu, men de var seje; det er let at bevæge sig, når man er løs.*

38. *Ene jeg vidste, hvorledes på alle kanter sorger svulmede for mig; Hels mær bød, at hver aften skulde verden gyse (være kold) for mig.*

39. *Solen jeg så, den sande dagstjerne, lude i susningens verden; men Hels dør hørte jeg til den anden side knirke tungt.*

- heyrðak annan veg
þjóta þungliga.
40. Sól ek sá,
setta dreyrstofum,
mjök vask þá ór heimi hallr;
móttug leizk
á marga vega
frá því 's fyrri vas.
41. Sól ek sá,
svá þótti mér,
sem sæjak gófgan goð;
henni ek laut
hinzta sinni
alda-heimi í.
42. Sól ek sá,
svá hon geislaði,
at þóttumk vætki vita;
en Gilfar straumar
grenjuðu annan veg
blandnir mjök við blóð.
43. Sól ek sá
sjónum skjalföndum
hræzlufullr ok hnipinn,
hjarta mitt
vas harðla mjök
runnit sundr í sega.
44. Sól ek sá
sjaldan hyggvari;
mjök vask þá ór heimi hallr;
tunga mín
vas til trés metin
ok kólnat at fyr utan.
45. Sól ek sá
síðan aldri
ept þann dapra dag;
fjalla-vötn
lukðusk fyr mér saman,
en ek hvarf kaldr frá kvölum.
46. Vánar-stjarna fló,
þás fæddr of vask,

40. Solen jeg så, besat med blodige runer; stærkt hældede jeg da ud af verden; kraftig syntes den mig på mange måder, mere end den før var.

41. Solen jeg så; det var mig, syntes jeg, som så jeg den høje gud; for den jeg mig med ærefrygt böjed for sidste gang i menneskenes verden.

42. Solen jeg så; således strålte den, at jeg ingen ting kunde sanse; men til den anden side brælte Gilfs strømme, stærkt blandede med blod.

43. Solen jeg så med bævende øjne, fuld af frygt og nedbøjet; mit hjerte var i høj grad revet i stykker.

44. Solen jeg så sjælden mere sørgmodig i hu; stærkt hældede jeg mig da ud af verden; min tunge var som træ og uden om den var jeg kold.

45. Solen jeg så aldrig mere efter den triste dag; fjældenes vande lukkede sig sammen for mig; men jeg forsvandt kold fra kvalen.

brott frá brjósti mér; hátt hon fló, hvergi settisk, svát mætti hvíld hafa	sæll 's sás gótt gerir; auði frá mér ætluð vas sandi orpin sæing.
47. Qllum lengri vas sú en eina nótt, es lák stirðr á stróum; þat merkir þat, es mælti goð, at maðr es moldu samr.	50. Hqrundar hungur tælir hqlða opt, hann hefr margr til mikinn; lauga vatn mér leiðast vas eitt allra hluta.
48. Virði þat ok viti enn virki goð, sás skóp hauðr ok himin, hvé munarlausir margir of fara, þótt við skylda skili.	51. Á norna stóli satk niu daga, þaðan vask á hest hafinn, gýgjar sólir skinu grimmliga ór skýdrúpnis skýum.
49. Sinna verka nýtr seggja hverr;	52. Utan ok innan þóttumk alla fara

46. *Håbets stjærne fløj, da jeg blev født, bort fra mit bryst; den fløj højt, satte sig ingen steder, så at den kunde tage sig hvile.*

47. *Længere end alle andre var den ene nat, da jeg lå stiv på strå; det betegner, hvad gud har sagt, at mennesket er muld (alt kød er høl?).*

48. *Vurdere og vide det den kærlige gud, han som skabte jord og himmel, hvor mange farer (dør) uden kærlighed, selv om det er deres nærmeste de skilles fra.*

49. *Enhver høster frugten af sine gerninger; salig er den, der gør godt; fra rigdommen blev mig bestemt en sandtilkastet sæng.*

50. *Kødets lyst lokker ofte menneskene; den har mangen en for stærk; renselsesvand var mig allermest forhadit af alle ting.*

51. *På norners stol sad jeg ni dage; derpå blev jeg løftet op på en hest; gygens sole skinnede barskt ud fra sky-drypperens skyer.*

sigrheima sjau; hann teymðu tveir saman;
 upp ok niðr fœtr hans
 leitaðak æðra vegar, stóðu foldu á,
 hvar mér væri greiðastar götur. en tóku horn til himins.

53. Frá því 's at segja 56. Norðan sák
 hvat fyrst of sák, riða niðja sonu
 þás vask i kvölheima kominn; ok vöru sjau saman;
 sviðnir foglar, hornum fullum
 es sálir vöru, drukku þeir enn hreina mjöð
 flugu svá margir sem mý. ór brunni baug-regins.]

[54. Vestan sák 57. Vindr þagði,
 fljúga vánardreka vötn stöðvaði,
 ok fell á glævalds götu; þá heyrðak grimligan gný;
 vængi skók, sínum mǫnnum
 svá víða þótti mér svipvísar konur
 springa hauðr ok himinn. mólu mold til matar.

55. Sólar hjört 58. Dreyrga steina
 leitk sunnan fara, enar dökku konur

52. *Ud og ind tyktes jeg mig at fare gennem alle syv sejrverdner; oppe og nede søgte jeg en bedre vej, hvor stjerne kunde være mig mest fremkommelige.*

53. *Derom er at fortælle, hvad jeg først så, efterat jeg var kommen til kvalernes verden; svedne fugle, som var sjæle, fløj der så mange som myg.*

[54. *Vestfra så jeg Vans-drage komme flyvende og den faldt på 'glævalds' vej; den rystede vingerne, så at vide syntes jeg at jord og himmel revnede.*

55. *Solens hjort så jeg komme sydfra; to sammen ledede den; dens fadder stod på jorden, men hornene ragede op til himlen.*

56. *Nordfra så jeg 'næ'-sønnerne ride; de var syv sammen; af fulde horn drak de den rene mjöd af ring-Regins brönd].*

57. *Vinden tav, vandene stansede, da hørte jeg et grunt bulder; til deres mænd malede falske koner jord til mad.*

drógu daprliga;
blóðug hjörtu
hengu þeim fyr brjóst utan
mædd við miklum trega.

öfund af annars hagi;
blóðgar rúnir
vöru á brjósti þeim
merkðar meinliga.

59. Margan mann
sák meiddan fara
á þeim glæddu götum;
andlit þeira
sýndusk mér öll vesa
rýgjjar blóði roðin.

62. Menn sák þá
marga ófegna;
þeir vöru villir vega;
þat kaupir sá,
es þessa heims
apask at óheillum.

60. Marga menn
sák moldar gengna,
þás möttut þjónostu ná;
heiðnar stjörnur
stóðu of höfði þeim
fáðar feiknstöfum.

63. Menn sák þá,
es mörgum hlutum
viltu of annars eign;
flokkum fóru
til Fégjarns borgar
ok höfðu byrðar af blýi.

61. Menn sák þá,
es mjök ölu

64. Menn sák þá,
es margan höfðu

---

58. *De blodige stene drejede de mørke kvinder sørgmodigt; de blodige hjerter hang udvendig på deres bryst mødige af megen kummer.*

59. *Mangen mand så jeg såret bevæge sig ad de glødende stier; alle deres ansigter syntes mig rødfarvede af troldkvindens(?) blod.*

60. *Mange mænd så jeg døde, som ikke havde kunnet få den sidste olje; hedenske stjærner stod over deres hoved betegnede med rædselsruner.*

61. *Mænd jeg så, som i høj grad havde misundt andre deres kår; blodige runer var ristede til megen mén på deres bryst.*

62. *Mænd så jeg dernæst mange lidet glade; de færdedes på vilde veje; det hæster den, som i denne verden lader sig tåbelig lokke til uheld.*

63. *Mænd så jeg dernæst, som på mange måder havde skaltet og vattet med andres ejendom; skarevis drog de til Gjærrigs borg og bar byrder af bly.*

fé ok fjörvi rænt;
brjóst i gognum
rendu brognum þeim
qflgir eitdrekar.

orð á annan logit;
Heljar hrafnar
ór hqfði þeim
harðliga sjónir slitu.

65. Menn sák þá,
es minst vildu
halda helga daga;
hendr þeira
vöru á heitum steinum
neglðar nauðliga.

68. Allar ógnir
fær þú eigi vitat,
þærs helgengnir hafa;
sætar synðir
verða at sórum bótum;
æ koma mein ept munuð.

66. Menn sák þá,
es af mikillæti
virðusk vönum framar;
klæði þeira
vöru kynliga
eldi umb slegin.

69. Menn sák þá,
es mart hqfðu
gefit at goðs lögum;
hreinir kyndlar
vöru of hqfði þeim
brendir hjartliga.

67. Menn sák þá,
es mart hqfðu

70. Menn sák þá,
es af miklum hug

---

64. Mænd så jeg dernæst, som havde berøvet mangen en mand for liv og gods; stærke gift-slanger rendte igennem de mænds bryst.

65. Mænd så jeg dernæst, som mindst vilde holde hellige dage; deres hænder var på hede stene naglede til stor nød.

66. Mænd så jeg dernæst, som af overmod anså sig selv for mere end godt var; deres klæder var rundt omkring forunderlig omflammede af ild.

67. Mænd så jeg dernæst, som havde påløjet andre meget; Hels ravne hakkede af kraft øjnene ud af deres hoved.

68. Alle rædsler, som de til Hel komne har, kan du ikke vide; søde synder bliver til svare bøder; altid følger ve på vellyst.

69. Mænd så jeg dernæst, som havde givet meget efter guds bud; rene fakler var skinnende tændte over deres hoveder.

veittu fátökum frama;
helgar bækur
ok himna skript
lösu þeim englar yfir.

sól af synðum þvegit
manna þeira,
es á morgnum degi
þínðu sjalfa sik.

71. Menn sák þá,
es mjök höfðu,
hungri farit hörund;
englar goðs
lutu öllum þeim;
þat es et æzta uuað.

74. Hávar reiðir
sák með hinnum fara,
þær eigu gótur til goðs;
menn þeim stýra,
es myrðir eru
alls fyr engar sakar.

72. Menn sák þá,
es móður höfðu
látit mat í munn;
hvilur þeira
vöru á himingeislum
hafðar hagliga.

75. Enn mátki faðir,
enn mæzti sonr,
heilagr andi himins,
þik biðk skilja,
es skapat hefr,
oss alla eymðum frá.

73. Helgar meyjar
höfðu hreinliga

[76. Þjúgvör ok Listvör
sitja í Herðis durum

70. *Mænd så jeg dernæst, som af venligt sind ydede fattige trivsel; hellige bøger og himmelsk skrift læste englens over dem*

71. *Mænd så jeg dernæst, som i høj grad havde spæget deres kød med faste; guds engle viste dem ærefrygt; det er den største fryd.*

72. *Mænd så jeg dernæst, som havde lagt mad i munden på deres møder; deres hvilesteder var bekvemt indrettede på himmelstråler.*

73. *Hellige møer havde tot de mænds sjæle rene for synd, som mangen dag havde pint dem selv.*

74. *Høje vogne så jeg køre langs himlen; deres vej fører til gud; de mænd styrer dem, som er myrdede ganske uskyldige.*

75. *Mægtige fader, herligste søn, himlens hellige ånd: dig beder jeg, du som har skabt os, at befri os alle fra nød.*

[76. *Þjúgvör og Listvör sidder i ... dør på en orgel(?) stol; jærnvæske falder ud af deres næser; den vækker had blandt mænd.*

organs stóli á; járna dreyri fells ór nössum þeim; sá vegr fjón með firum.	ok Kreppvör en yngsta ok þeira systir sjau.
77. Óðins kvön rær á jarðar skipi móðug á munað; seglum hennar verðr síð hlaðit þeims á þráreipum þruma.	80. Hverju þölv þeir belt hafa Sváfr ok Sváfrlogi; blóð þeir' vökdú ok benjar sugu illum ey vana.]
78. Arfi föður einn ek ráðit hef ok þeir Sólkötlu-synir; hjartarhorn þats ór haugi þar enn vitri Vigdvalinn.	81. Kvæði þetta, es þér kent hefi, skalt fyr kvikum kveða, Sólarljóð, es sýnask munu minst at mörgu login.
79. Hér eru rúnir, þærs ristit hafa Njarðar dætr niu; Böðveig en elzta	82. Hér vit skiljumk ok hittask munum á feginsdegi fira; dróttinn minn gefi dauðum ró, en hinum likn, es lifa.

77. Óðins hustru ror þá jördens skib, hidsig efter elskov; hendes sejl, der hænger på længsels-tove, vil sent blive sænkede.

78. Faders arv har jeg ene rådet over og de Solkatlas sønner; hjortehorn, som den vise Vigdvalen førte ud af højen.

79. Her er de runer, som Njords ni døtre har ristet, Böðveig den ældste og Kreppvör den yngste, samt deres søstre syv.

80. Hvilken ulykke de har begået Sváfr og Sváfrloge; de vækked (sig) blod (? : de stak sig så at det blødt) og sugede sårene med en altid slet skik.]

81. Dette digt, som jeg har lært dig, skal du fremsige for de levende, Solens sang, som mindst vil synes at indeholde megen usandhed.

82. Her vil vi skilles, men træffes atter på menneskenes frydsdag; min gud give de døde ro, og dem, som lever, sin nåde.

[83 medtages ikke her].

H. Krákumál,

et islandsk dikt fra 12. årh.

1. Hjoggum vér með hjörvi. Hitt vas æ fyr lǫngu es á Gautlandi gingum at grafvitnis morði; þá fingum vér Þóru, þaðan hétu mik fyrðar, es lynglun lagðak, Loðbrók at því vigi; stakk á storðar lykkju stáli bjartra mála.	við háseymða hjalma hǫrð jǫrn, mikils verðar; allr vas ægir sollinn, óð hrafn í valblóði.
2. Hjoggum vér með hjörvi. Heldr vask ungr, es skifðum austr í Eyraundi undarn frekum vargi, ok fótgulum fogli fingum vér, þars sungu	3. Hjoggum vér með hjörvi. Hótt bórum þá geira, es tvítögir tǫðumk, ok tjǫr ruðum víða; unnum átta jarla austr fyr Dinu mynni; gera fingum þá gnóga gisting at því vigi; sveiti fell í sollinn sæ, týndi lið ævi.
4. Hjoggum vér með hjörvi. Heðins kváunar varð auðit,	

1. *Vi huggede med sværd. Det skete for længe siden, at jeg gik i Götland for at dræbe ormen; derpå ægtede jeg Tora; deraf kaldte man mig Loðbrók efter den kamp, da jeg stak ormen ihjæl. Jeg jog stålet med de skinnende runer i ormen.*

2. *Vi osv. Jeg var meget ung, da jeg fældede føde til den grådige ulv østerrpå i Øresund, og jeg skaffede fuglen med den gule fod (ørnen) megen føde, hvor de hårde våben sang mod de højtsømmede hjelme; hele havet var oprørt; raven vadede i valens blod.*

3. *Vi osv. Da bar vi sværdene højt, da jeg var 20 år gammel, og vi rødfarvede sværdene viden om; vi overvandt 8 jarler i østen udenfor Dünas munding; vi skaffede dengang i den kamp ulven rigelig føde; blodet faldt i det opsvulmede hav; mændene mistede livet.*

4. *Vi osv. En kamp forefaldt, da vi sendte Helsinger til Odins hjem, vi styrede op i Iva; oddene bed dengang; den elv var helt rød-*

þás Helsingja heimtum
til heimsala Óðins;
lögðum upp í Ívu,
oddr náði þá bita,
öll vas unda gjalfri
ó sú roðin heitu;
grenjaði brandr við brynjur,
bensildr klufu skildi.

þás rægagarr rendi
ræstr at gumna brjóstum;
beit í Skarpa-skerjum
skæru-bilðr at hjaldri;
roðinn vas randar máni,
áðr Rafn konungr felli;
dreif ór hólða hausum
heitr á brynjur sveiti.

5. Hjoggum vér með hjörvi.
Hygg engan þá frýðu,
áðr á Heflis hestum
Herrøðr í styr felli;
klýfrat ægis öndrum
annarr jarl in frægri
lunda völl til lægis
á langskipum síðan;
sá þar siklingr víða
snart framm í styr hjarta.

7. Hjoggum vér með hjörvi.
Höft grenjuðu rottar,
áðr á Ullarakri
Eysteinn konungr felli;
gingum golli fáðir
grundar vals af bröndum
(rækýndill smó rauðar
rítr) at hjalma móti;
svira virtr ór sörum
sveif of hjarna kleifar.

6. Hjoggum vér með hjörvi.
Herr kastaði skjöldum,

8. Hjoggum vér með hjörvi.
Hafa götu þá rafnar

farvet af det varme blod; klingen brølte mod brynjerne; spydene kløvede skjoldene.

5. *Vi osv. Jeg ved, at ingen frakendte os mod før Herrød faldt i kampen på skibene; ingen anden berømtare jarl vil siden kløve havet med skibene til havn på langskibene; den konge førte sit raske hjerte vidt om kring frem i kampen.*

6. *Vi osv. Hæren kastede skjoldene, da det dragne sværd fløj mod mændenes bryst; sværdet bed i kampen mellem Skarpeskærene; skjoldet rødfarvedes før kong Ravn faldt; det varme blod strømmede ud af mændenes hoveder ned på brynjerne.*

7. *Vi osv. Højt brølte sværdene, før kong Østen faldt på Uldager; vi gik til kampen prydede med guldringe; spydet rendte igennem de røde skjölde; halsblodet flød fra sårene nedover nakke og skulder.*

8. *Vi osv. Ravnene fik dernæst rigeligt bytte at slide i foran Inn-dyresøen; ved solopgang gav vi ulvene dengang tilstrækkelig føde; det*

fyr Inndyris-eyju œrna bróð at slíta; fingum fólgu hestum fullan verð at sinni (ilt vas eins at gæta) með uppruna sólar; strengþomlur sák stiga, stókk malmr á skör hjalmi.	áðr Freyr konungr felli í Flæmingja veldi; náði blár at bita blóði smeltr í gyltan Högna kufi at hjaldri harðr bengrefill forðum; mær grét morginskæru morg, en tafn fekksk vörum.
--	---

9. Hjoggum vér með hjörvi.
Hjóðum rendr í dreyra,
þás benstara bræddum
fyr Borgundarholmi;
hreggský slitusk hringa,
hratt almr af sér malmi;
Völnir fell at vígi,
vasat einn konungr meiri;
val rak vitt of strandir,
vargr fagnaði tafni.

11. Hjoggum vér með hjörvi.
Hundruðum frákk liggja
á Eynæfis öndrum,
þars Englanes heitir;
siglðum vér til snerru
sex dægr, áðr lið felli;
óttum odda messu
við uppruna sólar;
varð fyr vörum sverðum
Valþjófr í styr hníga.

10. Hjoggum vér með hjörvi.
Hildir vas sýnt í vexti,

12. Hjoggum vér með hjörvi.
Hrunði -dogg af sverðum

---

var vanskeligt at vogte på (iagttage) den enkelte; jeg så pilene stige opad i luften; malmen ramte hjælmens rand.

9. *Vi osv. Vi rødfarvede skjoldene i blod, da vi gav raven føde udenfor Bornholm; skjoldene ødelagdes; buen smed pilene af sig; Völnir faldt i kampen; der var ingen større konge; valen drev i land viden om; ulven glædede sig ved byttet.*

10. *Vi osv. Kampen var synlig i tiltagende, før kong Frø i Flæm- ingeland faldt; blå bloddryppende, hårde sværd bed fordums den for- gylde brynje i kampen; mangen en mæ græd af sorg over den morgen- dæmring, men ulven fik bytte.*

11. *Vi osv. I hundredevis hørte jeg dem ligge på skibene, hvor det hedder Englenæs; vi sejlede til kampen 3 døgn, før mandskabet faldt; vi havde en kamp ved solens opgang; Valtjóv måtte segne i kampen for vore sværd.*

12. *Vi osv. Det brune blod flød af sværdene i Bardefjord for de grå høge; buen bragede kraftig, hvor oddene bed de hammervalkede brynjer i kampen; det edderhvasse sværd trængte (guld)prydet ind til blodet.*

brún í Barðafirði bleika ná- fyr hauka; umði almr, þars oddar, allstrítt, bitu skyrtur at slíðrloga sennu Svölnis hamri þæfðar; rendi ormr til unda eitrhvass drifinn sveita.	nár fell niðr til jarðar á Norðimbralandi; vasat of eina óttu öldum þörf at frýja Hildar leiks, þars hvassir hjalmsstofn bitu skjómar; vasat sem unga ekkju í qndvegi kyssa.
--	---

13. Hjoggum vér með hjörvi. Heldum Lakkar tjöldum hött at hildar leiki fyr Hjaðninga-vági; sjá knóttu þá seggir, es sundruðum skjöldu at hræsildar hjaldri, hjalmslitnaðan gotna; vasat sem hjarta brúði í þing hjá sér leggja.	15. Hjoggum vér með hjörvi. Herþjófi varð auðit í Suðreyjum sjölfum sigrs á vörum mönnum; varð í randar regni Rögnvaldr fyrir hniga, sá kom hæstr of hólða harmr at sverða gusti; hvast kastaði hristir hjalms strenglágur palmi.
--	--

14. Hjoggum vér með hjörvi. Hjörð kom rið á skjöldu,	16. Hjoggum vér með hjörvi. Hverr lá þverr of annan;
---	---

13. *Vi osv. Vi holdt skjoldene højt i kampen udfor Hjadningernes våg; da kunde man se krigernes hjælm sønderflænget, hvor vi søndrede skjoldene i kampen; det var ikke som at lægge en strålende mø på lejet hos sig.*

14. *Vi osv. En hård byge ramte skjoldene; mændene faldt som lig til jorden i Northumberland; der var ingen grund til, en morgenstund at bebrejde mændene deres kampførd, hvor de skarpe sværd bed hovedet; det var ikke som at kysse den unge kvinde i højsædet.*

15. *Vi osv. Hertjov forundtes det, at overvinde endogså vore egne mænd i Syderøerne; Rögnvald måtte segne i kampen; det var den højeste sorg, der ramte mændene (os) i kampen; krigeren skød kraftig med pilen.*

16. *Vi osv. Den ene lå ovenpå den anden; raven blev glad i kampen; kong Marstan, som styrede Irland, lod hverken ørn eller ulv faste; sværd og skjold mødtes; val-bytte blev givet raven i Vedrarfjord.*

<p>gláðr varð geira hríðar gaukr at sverða leiki; léta orrn né ylgi, sás Írlandi stýrði, (mót varð malms ok rítar) Marstan konuigr fasta; varð í Veðrartírði valtafn gefit hrafni.</p>	<p>ekki smátt fyr ulfa Endils niðja bröndum; vasat á Víkaskeiði, sem vín konur bæri; hróðinn vas ægis asni ófár í dyn geira; skorin vas Skoglar kápa at skjöldunga hjaldri.</p>
--	---

<p>17. Hjoggum vér með hjörvi. Hundmargan sák falla morginstund fyr mæki mann í odda sennu; syni mínum hneit snimma slíðra þorn við hjarta; Egill lét Agnar ræntan óblauðan hal lífi; glumði geirr við Hamðis gránserk, bliku merki.</p>	<p>19. Hjoggum vér með hjörvi. Hóðum sverðs at morni leik fyr Lindiseyri við lofðunga þrenna; fár átti því fagna (fell margr í gin vargi, haukr sleit hold með ulfi), at heill þaðan kæmi; Íra blóð í ægi ærit fell of skæru.</p>
--	---

<p>18. Hjoggum vér með hjörvi. Haldorða sák brytja</p>	<p>20. Hjoggum vér með hjörvi. Hárfagran sák rökkva</p>
--	---

17. Vi osv. Overordenlig mange mænd så jeg en morgenstund falde for sværdet i kampen; sværdet ramte tidlig min søn i hjertet; Egil berøvede Agnar, den frygtløse helt, livet; spydet runged mod den grå brynje; fanerne glitred.

18. Vi osv. Jeg så Endils oråholdende ætlinger hugge mændene i store stykker med sværdene til ulvene; på Víkaskeid var det ikke som om kvinderne bar vin omkring; mange skibe blev ryddede i kampen; brynjen flængedes i slaget.

19. Vi osv. Vi havde om morgenen en kamp med trende konger udfor Lindesør; kun få kunde glæde sig ved at slippe helskindet derfra; mangan en faldt i ulvens gab; høgen sled i legemet sammen med ulven; en mængde irsk blod flød i havet under kampen.

20. Vi osv. Jeg så mæns hårfagre dreng og enkens målvenner vige en morgen; det var ikke i Alesund som om kvinden bragte os varm håndtvæt, for kong Orn faldt; jeg så skjoldet briste; derved ombragtes mændenes liv.

meyjar dreng of morgin
ok málvini ekkju;
vasat sem varmar laugar
vinkers Njorun bæri
oss í Álasundi,
áðr Qrn konungr felli;
bøðmána sák bresta,
brá því fira lifi.

at hann í odda éli
öndurðr látinn verði?;
opt sýtir sá ævi,
es aldriki nistir
(ilt kveða argan eggja)
qrn at sverða leiki;
hugblauðum kómur hvergi
hjarta sitt at gagni.

21. Hjoggum vér með hjörvi.
Hó sverð bitu skjöldu,
þás gollhroðinn glumði
geirr við Hildar næfri;
sjá mun í Qnguls-eyju
of aldr mega síðan,
hversu at loðdis leiki
lofðungar framm gingu;
roðinn vas út fyr eyri
ár flugdreki sára.

23. Hjoggum vér með hjörvi.
Hitt telk jafnt, at gangi
at samtogi sverða
sveinn í móti einum;
hrökkvit þegn fyr þegni,
þat vas drengs aðal lengi;
æ skal ástvinr meýja
einarðr í dyn sverða.

22. Hjoggum vér með hjörvi.
Hvi sé drengur at feigri,

24. Hjoggum vér með hjörvi.
Hitt sýnisk mér raunar,
at forloqum fylgjum,
fár gengur of sköpur norna;

21. Vi osv. De lange sværd bed skjoldene, da det guldprydede spyd
ranged mod brynjen; på Angelsø vil man altid siden kunne se, hvorledes
fyrsterne trængte frem i kampen; spydet rødfarvedes tidlig (på dagen)
udenfor øren.

22. Vi osv. Hvorfor skulde svenden være mere udsat for døden,
fordi han stilles forrest i kampen?; ofte kan den begræde sit liv, som
aldrig fæder ulven i kampen; man siger det er vanskeligt at ægge den
feje; den frygtssomme får aldrig gavn af sit hjerte.

23. Vi osv. Det anser jeg for ligeligt, at én går frem mod én i
kampen; den ene skal ej vige for den anden; det har altid været en
helts væsen; altid skal møernes kære ven være uforfærdet i kampen.

24. Vi osv. Det ser jeg grant, at vi må lyde skæbnen; ingen
kommer forbi nornernes dom; ikke trode jeg at Ella vilde have med min
død at bestille, da jeg fædede ravnene og drev skibene på søen; dog gav
vi ulven føde vidt omkring i Skotlandsfjorde.

eigi hugðak Ellu
at aldragi mínu,
þás blóðvali bræddak
ok borð á lög keyrðak;
vitt fingum þá vargi
verð í Skotlands fjörðum.

ef vandliga vissi
of viðfarar ossar,
hvé ófáir ormar
eitrfullir mik slíta;
móðernis fekk mínum
mögum, svát hjörtu dugðu.

25. Hjoggum vér með hjörvi.

Hitt lægir mik, jafnan
at Baldrs fōður bekki
búna veitk at sumblum;
drekum hjór af bragði
ór hjúgvíðum hausa;
sýtira drengr við dauða
dýrs at Fjölnis húsum;
eigi kœmk með æðru
orð til Viðris hallar.

27. Hjoggum vér með hjörvi.

Harðla líðr at ævi,
grimt stendr grand af naðri,
góinn byggvir sal hjarta;
væntum hins, at Viðris
vöndr í Ellu standi;
sonum mínum mun svella
sinn fōður ráðinn verða;
munuat snarpir sveinar
sitt kyrt vesa láta.

26. Hjoggum vér með hjörvi.

Hér vildi nú allir
burir Áslaugar bröndum
bitrum hildi vekja,

28. Hjoggum vér með hjörvi.

Hefr fimm tögum sinna

25. Vi osv. Det glæder mig, at jeg ved at bænkene hos Balders fader altid er beredte til gæstebud; straks vil vi drikke øl af horn; heltene klager ikke over døden i den herlige Odins hal; ikke møder jeg med frygtens ord i Odins hjem.

26. Vi osv. Her ønskede nu alle Aslags sønner at opvække kamp med sværd, hvis de vidste nøjagtig om hvad mig vederfares, hvor mange edderfulde orme river i mig; jeg gav mine sønner en sådan moder, at deres hjerter ikke sveg.

27. Vi osv. Nu stunder det stærkt mod enden; grum fare udgår fra ormen; slangen bor i mit hjerte; jeg venter, at spydet vil stå i Ella(s bryst); mine sønner vil harmes over at deres fader er dræbt; de raske drenge vil ikke forholde sig stille.

28. Vi osv. Krigeren (jeg) har haft 51 folkekampe; mindst af alt trode jeg, at nogen anden konge skulde overgå mig; alt som ung rødfarvede jeg ødden; aserne vil indbyde mig; ikke skal man klage over døden.

folkrorrostur framðar
 fleinþings boði ok eina;
 minst hugða ek manna,
 at mér vesa skyldi
 (ungr namk odd at rjóða)
 annarr konungr fremri;
 oss munu æsir bjóða,
 esat sýtandi dauði.

29. Fýsumk hins at hætta,
 heim bjóða mér disir,
 þær 's frá Herjans þöllu
 hefr Óðinn mér sendar;
 glaðr skalk ǫl með ósum
 í ǫndvegi drekka;
 lífs eru liðnar vánir,
 læjandi skalk deyja.

I. Þulur.

Navneremser fra det 12. og 13. årh.

I. Þórgrimsþula.

a. 1. Hrafn ok Sleipnir,
 hestar ágætir,
 Valr ok Léttfeti,
 vas þar Tjaldari,
 Golltopr ok Goti,
 getit heyrðak Sóta,
 Mór ok Lungr með Mari.

3. Blóðughófi hét hestr,
 es bera kóðu
 ǫflgan Atriða,
 Gisl ok Falhófnir,
 Glær ok Skeiðbrimir,
 þar vas ok Gyllis of getit.

2. Vigr ok Skúfr
 vas með Skævaði,
 Þegn knátti Blakkr bera,
 Silfrtopr ok Sinir,
 svá heyrðak Fáks of getit,
 Gollfaxi ok Jór með goðum.

b. Gamalla øxna nǫfn,
 hefk gǫrta fregit
 þeira Rauðs ok Rekins,
 Hæfir ok Hýrr,
 Himinhjóðr ok Apli,
 Arfr ok Arfuni.

II. Kálfsvísa.

1. Dagr reið Drǫsli,
 en Dvalinn Móðni,
 Hjalmr Háfeta,
 en Haki Fáki,

reið bani Belja
 Blóðughófa,
 en Skævaði
 skati Haddingja.

29. *Jeg lyster at holde op; disse, som Odin har sendt til mig fra Valhal, indbyder mig til hans hjem; glad skal jeg i højsædet drikke af hos aserne; alt håb om liv er ledet, leende går jeg i døden.*

2. Vésteinn Vali,
en Vifill Stúfi,
Meinþjófr Mói,
en Morginn Vakri.

3. Ali Hrafni,
es til iss riðu,
en annarr austr
und Aðils
grár hvarfaði,
geiri undaðr.

4. Björn reið Blakki,
en Biarr Kerti,
Atli Glaumi,
en Aðils Slængvi,
Hogni Hølkvi,
en Haraldr Følkvi,
Gunnarr Gota,
en Grana Sigurðr
[Ullr ýmissum,
en Óðinn Sleipni].

III. Forskellige — ikke sammenhørende — vers.

1. *Søkongenavne.*

Eckill, Eitill, Skeckill,
Eimnir, Gestill, Reimnir.
Heiti, Høkingr, Meiti,
Heimi, Mýsingr, Beimi,

Randverr, Róði, Mundill,
Røkkvi, Sølsi, Nøkkvi,
Hæmingr, Hagbarðr, Glammi,
Haki, Beimuni, Rakni.

2. *Kvindenavne.*

a. Braut es svarri ok sæta,
sveimar rýgr ok feima,
brúðr es í fōr með fljóði,
fatk drós ok man kjósa,
þekkik sprund ok sprakka,
sparik við hæl at mæla,
firrumk snót ok svarra,
svífr mér langt frá vífi.

b. Blíð es mæR við móður,
mála drekkR á ekkju,
kviðir kerling eiðu,
kveðr dóttir vel beðju,
opt finnr ambátt hōptu,
æ 'r frilla grōm sværu,
kiljar kvōn ok elja,
kann nipt við snør skipta.

3. *Øers navne.*

Bókn, Kōrmt, Brising, Vikna,
Brúa, Hírar, Dun, Síri,
Sótr, Þōmb, Selja, Hítrar,
Sig, Rótt, Bataldr, Þjóttá,

Vigr, Storð, Vōrl, Rōð, Lygra,
Veig, Fenring, Tjōr, Senja,
Hveðn, Vōð, Hising, Friðnar,
Hōð, Borgund, Smyl, Torgar.

4. *Bølgenavne.*

Drofn skylr stál, þars stafni
straumfylgin þvær Bylgja,

Hefring brestr, en hristir
Himinglæva mar Vimrar,

Hrönn dreggr græn ór grunni   elg venr Uðr ok Kolga
gadd, sveir Blóðughadda,   egghúfs við glym Dúfu.

IV. Remser fra Snorra Eddas hândskrifter.

a. Sækonunga heiti.

1. Atli, Fróði, Áli, Glammi, Beiti, Áti ok Beimuni, Auðmundr, Goðmundr, Atall ok Gestill, Geitir, Gauti, Gylfi, Sveiði.	Hjalmarr, Móir, Hœmir, Mævi, Róði, Rakni, Rær ok Leifi.
2. Gœir, Eynæfir, Gaupi ok Endill, Skekill, Eckill, Skefill ok Sølvi, Hálfr ok Hemlir, Hárekr ok Gorr, Hagbarðr, Haki, Hrauðnir, Meiti.	4. Randverr, Røkkvi Reifnir, Leifnir, Nævill, Ræfill, Nóri, Lyngvi, Byrvill, Kílmundr, Beimi, Jórekr, Ásmundr, Þvinnill, Yngvi, Teiti.
3. Hjorolfr ok Hrauðungr, Hogni, Mýsingr, Hundingr, Hvítingr, Heiti, Mævill,	5. Virfill, Vinnill, Vandill, Sølvi, Gaurekr ok Húnn, Gjúki, Buðli, Hómarr, Hnefi, Hørví, Sørvi. Sékkat ek fleiri sækonunga.

b. Jötna heiti (I).

1. Ek mun jötna inna heiti. Ymir, Gangr, Mimir, Iði ok Þjazi	Hrungnir, Hrímnir, Hrauðnir, Grímnir, Hveðrungr, Hafli, Hripstútr, Gymir.
---	--

(III, 4). *Dröfn beskyller stavnun, hvor den strömfølgende Bylgja vasker den; Hefring brister, men Himinglæva ryster skibet, den grønne Hrönn river (anker)spidsen op af havbunden, Blodughadda afskøler; Uðr og Kolga vænner skibet til Dufas larm.*

2. Harðverkr, Hrökkvir ok Hástigi, Hræsvelgr, Herkir ok Hrímgrímnir, Hymir ok Hrímpurs, Hvalr, Þrigeitir, Þrymr, Þrúðgelmir, Þistilbarði. 3. Geirrøðr, Fyrnir, Galarr, Þrivaldi, Fjölverkr, Geitir, Fleggr, Blappvari, Fornjótr, Sprettingr, Fjalarr, Stigandi, Sómr ok Svósuðr, Svárangr, Skrati. 4. Surtr ok Stórverkr, Sækarismúli, Skærir, Skrýmir, Skerkir, Salfangr,	Qskruðr ok Svartr, Qnduðr, Stúmi, Alsvartr, Aurnir, Ámr ok Skalli. 5. Kotttr, Qsgrúi ok Alfarinn, Vindsvafr, Víparr ok Vafþrúðnir, Eldr, Aurgelmir, Ægir, Rangbeinn, Vindr, Viðblindi, Vingnir, Leifi. 6. Beinviðr, Björgolfr ok Brandingi, Dumbr, Bergelmir, Dofri, Miðjungr, Nati, Sökmímir — nú eru upp talið ámátligra jötna heiti.

c. Tröllkvenna heiti.

1. Skalk trollkvinna telja heiti. Gríðr ok Gnissa, Grýla, Brýja, Glumra, Geitla, Grima ok Bakrauf, Guma, Gestilja, Grottintanna. 2. Gjǫlp, Hyrrokkin Hengikepta, Gneip ok Gnepja. Geysa, Hála, Horn ok Hrúga, Harðgreip, Forað,	Hryðja, Hveðra ok Hǫlgabrúðr. 3. Hrimgerðr, Hæra, Herkja, Fála, Imð, Járnsaxa, Íma, Fjǫlvǫr, Morn, Íviðja, Ámgerðr, Simul, Sivǫr, Skrikja, Sveipinfalda. 4. Qflugbarða ok Járnglumra, Ímgerðr, Áma ok Járnviðja,

Margerðr, Atla,
Eisurfála,
Leikn, Munnharpa
ok Myrkriða.

5. Leirvör, Ljóta
ok Loðinfigra,

Kráka, Varðrún
ok Kjallandi,
Viggloð, Þurbqrð —
viljum nefna
Rýgi sðarst
ok Rifingoflu.

d. Þórs heiti.

Þórr heitir Atli
ok Ásabragr,
sá es Ennilangr
ok Eindriði,

Björn, Hlórríði
ok Harðvéorr,
Vingþórr, Sönnungr,
Véoðr ok Rymr.

e. Ása heiti (I).

Burir ro Óðins
Baldr ok Meili,
Viðarr ok Nepr,
Váli, Áli,
Þórr ok Hildolfr,

Hermóðr, Sigi,
Skjöldr, Ingvifreyr
ok Ítreksjóð,
Heimdallr, Sæmingr,
Høðr ok Bragi.

f. Jötna heiti (II).

1. [Enn eru eptir
jötna heiti.]
Eimgeitir, Verr,
Ímr, Hringvölnir,
Viddi, Viðgrípr,
Vandill, Gyllir,
Grimnir, Glaumvarr,
Glámr, Sámendill,
Vörnir, Harðgreipr
ok Vagnhøði.

Jötunn, Óglaðnir
ok Aurgrímnir,
Gillingr, Gripnir,
Gusir, Ófóti,
Hlói, Ganglati
ok Helreginn.

2. Kyrmir, Suttungr
ok Kaldgrani,

3. Hrossbjófr, Dúrnir,
Hundalfr, Baugi,
Hrauðungr, Fenrir,
Hróarr ok Miði.

g. Ása heiti (II).

[Enn skal telja
ása heiti.]

Þar es Yggr ok Þórr
ok Ingvifreyr,

Viðarr ok Baldr, Váli ok Heimdallr, þá es Týr ok Njörðr,	telk næst Braga, Höðr, Forseti, hér es öfstr Loki.
--	--

h. Ásynja heiti.

1. Nú skal ásynjur allar nefna. Frigg ok Freyja, Fulla ok Snotra, Gerðr ok Gefjun, Gnó, Lofn, Skaði, Jörð ok Iðunn, Ilmr, Bil, Njörun.	Heiti eru hennar Horn ok Þrungva, Sýr, Skjólfr ok Gefn ok et sama Mardöll. Dætr eru hennar Hnoss ok Gørsemi.
2. Hlin ok Nanna, Hnoss, Rindr ok Sjöfn, Sól ok Sága, Sigyn ok Vör, þá es Vör, ok Syn verðr at nefna, en Þrúðr ok Rön þeim es næst talið.	4. Enn eru aðrar Óðins meyjar. Hildir ok Gøndul, Hlökk, Mist, Skogul, þá es Hrund ok Eir, Hrist, Skuld talið.
3. Grét ok at Óði gulli Freyja.	5. Nornir heita, þær es nauð skapa, Nipt ok Dísi nú mun ek telja.

i. Kvinna heiti.

Snót, brúðr, svanni, svarri, sprakki, fljóð, sprund, kona, feima, ekkja,	rýgr, víf ok drós, ristill, sæta, man, svarkr ok hæl, mær ok kerling.
---	--

j. Manna heiti.

1. Mál es at segja manna heiti. Greppar ok gumnar, gumar ok drengir, gotnar, rekkar, garpar, seggir,	sveit, snillingar ok sælkerar.
	2. Bragnar, þegnar, beimar, hólðar,

firar ok flotnar,
fyrðar . . .
föruneyti, drótt,
flokkur, harðmenni,
kníar ok kappar,
kenpur, nautar.

3. Qld ok ærir
ok afarmenni,
liðar ok lofðar,
lýðr ok sagnir,
ljóðr, oflátar,
ljónar ok ferðir,
snillingr, mæringr,
mannbaldr, spekingr.

4. Þá es glæsimaðr
ok gollskati,
þá eru snyrtimenn
ok sælkerar,
auðkýfingar
ok oflátar,
herr ok helmingr
ok höfðingjar.

5. Folk ok fylki,
fundr, almenningr,
nú es þröng ok þyss,
þorp, auðskatar,
drótt ok syrvar,
dúnn, þrýðimenn,
sögn ok samnaðr,
seta, stertimenn,
[fjörðr ok brjóðar].

6. Enn eru eptir
aldar heiti.
Hirð ok gestir
ok húskarlar,

inndrótt ok hjón,
ef ek alt segi,
rúni ok þopti
ok ráðgjafi.

7. Innhýsingar,
aldarþoptar,
sessi ok máli,
serlar ok fylgðir,
þá eru félagar
ok frændr saman,
vinr, einkili,
verðung, halir.

8. Ái ok óttungr,
afi, sonr, faðir,
bróðir, barmi,
blóði, lifri,
jóð, burr, nefi
ok arfuni;
þá eru hlýrar
ok höfuðbaðmar.

9. Niðr, hleytamaðr,
niðjungur ok barn,
konr ok kynkvísl,
kundr, ættbogi,
möggr, mólunautr,
mágr ok spjalli,
ættbaðmr, ættslóð,
ofskopt ok sveinn.

10. Sessunautar
ok sífjungar,
afsprungur es þá
ok ættstuðill,
þá es rjóðunautr
ok ráðgjafi;

þjónar, þrælar,
þirr, þunnungar,

verkmenn, kefsar
ok vilmegir.

k. Orrostu'heiti.

1. Þau eru heiti:
hjaldr ok rimma,
göll, geirahöð
ok geirþriful
róg ok róma,
randgríðr ok storð,
svipul ok snerra,
sig, folk, jara.

2. Sóta, morð ok víg,
sókn, dolg ok ógn,
dynr, gnýr, tara,
drifa, ímun,
þá es orrosta
ok ærlygi,
hrið ok etja,
herþögn, þrima.

l. Sverða heiti.

1. Ek mun segja
sverða heiti.
Hjörðr ok hrotti,
höguðr, dragvandill,
gróa, gramr, gellir,
gjallr ok neðanskarðr,
sigðr ok snyrtir,
sómi, skjómi.

4. Vægileiptr, veigarr,
vallangr ok brandr,
verr, ulfr, valnir,
vindbjarrtr ok kvöl,
askr, angrvaðill,
eggjumskarpi,
svipuðr ok svipaljótr,
salgarðr, hnefi.

2. Skálkr, skerkir, skúfr,
skrýmir, laufi,
öltir, langbarðr
ok ormpvari,
leggbíti, kyrr, galmr
ok Leifnis-grand,
herberi, hneitir
ok hræfrakki.

5. Hvati, höfuðhvessingr,
hausamølvir,
hrævagautr, herbrái
ok holdmimir,
bensægr, brigðir,
brimir, huglognir,
skyggðir, skreyfir,
skarðr, grindlogi.

3. Lotti, hrönduðr,
lögðir, mækir,
mönðuðr, mundriði
ok mistilteinn,
malmr, þrór ok marr
ok miðfáinn,
fetbreiðr, grindlogi
ok fjórsoðnir.

6. Mímungr, fellir
ok málvitnir,
taurarr, hrævarðr,
trani, vindþvari,
liðnir, kvernbít,
ljómi, herðir,
vitnir, ýfrir
veggjalestir.

7. Skelkvingr, fylvingr,
flæmingr, skerðingr,
skotningr, skilfingr,
skofnungr, rifjungr,
brotningr, hvitingr,
bæsingr, tyrtingr,
høkingr ok hringr,
hittask mun nættingr.

8. Logi ok mundgjallr,
langhvass ok eldr,
ørn ok ægir
ok naglfari,
brigðir, mornir,
blær ok skerðir,
hyrr ok helsingr,
hriðir, atti.

9. Fellir, fólvir,
fáfnir, raufnir,
ímnir, eimnir,
afspringr, þinorr,
sigðir, snyrtir,
svelgr, skarr ok nár,
góinn, gestmóinn,
gárr, þrimarr, niðhoggr.

Øx, jarðhyrna
ok járnsparða,
skjáfa ok skeggja,
skráma ok genja,
reginspönn, gneppja,
gýgr ok fála,

Darr, spjót ok not,
dof, lenz ok vigr,

Heiti á sverði:

10. Oddr, blóðvarta
ok benknúar,
blóðrefill, blóðvarp
ok blóðiða,
blóðvaka, ljúgfengr
ok blóðhnefi,
iðvarp ok brandr,
eggteinar, folk.

11. Emjar, þremjar
ok qlrøðarnautr,
merki, véttrim
ok missifengr,
ónn ok skafningr,
undirdregningr,
vargr, kaldhamarsnautr,
valbost ok herðr.

12. Sverð ok gelmingr
ok samnagli,
hugró, sigrhnoð,
hjalt ok tangi,
mundriði, hoggstaðr
ok meðalkafli.

m. Øxar heiti.

snaga ok búlda,
barða ok viggloð,
þveita, þenja,
þá es arghyrna;
hon es øfst talið
øxar heita.

n. Spjóts heiti.

snata, fleinn ok sváf,
sviða, hræmæki,

geirr, spjör, nata,
gefja, kesja,

gaflak, frakka,
gungnir, peita.

o. Orvar heiti.

1. Or es ok akka,
oddr, hvitmýlingr,
fenja, drifa,
flaug, dynfara,
bqsl, bql, bilda,
broddr ok hremsa,
gqgnflaug ok þros,
gqgn ok skaptsnqr.

2. Flugglöð, flugsvinn,
fifa ok skeyti,
geta skal Fennu
ok Gúsís smiðis;
Jólfs smiði es,
en øfst þura.

p. Boga heiti.

Almr, dalr, bogi,
ýr ok tvíviðr,

sveigr, glær ok þrymr,
sómr, skálgelmir.

q. Vápna heiti.

Enn kveðk heita
qll vqpn saman:

jörn, qr ok slqg,
ísarn ok spjör.

r. Skjaldar heiti.

1. Skjöldr, þrunginsalr,
skaunn, salbendingr,
bugnir, hlébarðr
ok buklari,
vétlimi, targa,
veðrglaðr ok hlif,
viðbleiknir, rit,
viggláðr ok lind.

barðljós, grýta
ok þqðskýlir,
svalinn ok randi,
saurnir, borði,
skuttingr, barði,
skírr, tvíbyrðingr.

2. Gjallr, dqggskafi
ok gunnskýlir,

3. Orlygr ok svarmr,
eilífnir, heiðr,
baugr, fagrbláinn,
bera, miðfjörnir.

s. Hjalms heiti.

1. Hropts hattar skalk
heiti segja.
Hjalmr, gollfáinn,
hrørr, valhrímnir,

hallhrímnir, skólkr
ok hlifandi,
fjörnir, þokki
ok fikmóinn.

2. Hildigoltr, kelling, gríma, ægir,
herkumbl ok velgr, glævir, stefnir.

t. Brynju heiti.

Brynja, kund, hjalmgöll, bœðfara, þýð, syn
hrauð ok náin, köld, ok blóðleika.
[Finnsleif],

u. Sjóvar heiti.

1. Sær, silægja, 3. Gnat, vörr, vika,
salt, ægir, haf, vöst, hóp ok mið,
löggr, sumr, lægir, vatn, djúp ok kaf,
lagastafr ok vágr, vik, tjörn ok sik,
gjallr, gnáp, geimi, stormr, diki, hylr,
gnár, svífr ok marr, straumur, lœkr ok bekr,
súgr, sog, sami, áll, bruðr, kelda,
svelgr, røst ok fjörðr. iða, fors ok kill.

2. Sund, oðgr, velfœrr, 4. Hefring, alda,
sími, viðir, hvitingr ok ló,
hrið, ver, breki, hrönn, rön, kolga
húm, flóð ok brim, ok himinglæva,
græðir, glýjuðr, dröfn, uðr ok solmr,
gymir ok vægir, dúfa, hylgja,
gniðr ok órór, boði ok bára,
gjalfir, fen, snapi. blóðughadda.

v. Á heiti

1. Gjöll, glit, gera, órun ok bró,
glóð ok valskjólfr, auðskjólgr, lodda,
vón, við, vimur, mun, merkriða,
ving ok ýsa, mein ok saxelfr.
síð, suðr, freka,
sækin, einstika,
elfr, ró, ekla,
ekin, rennandi.

2. Þyn, rin ok nið, 3. Tífr, durn, vína,
þöll, rimr, ysja, tems, vönd ok strind,
dún, oðgn, dýna, morn, móða, þrym,
dyn, hollfara, morn ok gautelfr,
alin, uðr, olga
ok evfrátes,
ógn, eiðrennir
ok apardjón.

4. Rogn, hrönn ok raun, raumelfr, hnípul, hnöpul, hjölmunló, humra, vína, vil, vín, vella, valin, sœmð, salin, uepr, drofn, straua, nis, mynd, gnapa. 5. Gilling ok nil, ganges, tvedda, luma, vervaða, leira ok gunnþró	iðsvöl, vegsvinn, yn, þjóðnuma, fjorm, strönd ok spé ok fimbulpul. 6. Nyt, hrönn ok nauð, nöt, slíðr ok hrið, kormt, leiptr ok ormt, kerlaugar tvær, gömul, sylgr ok yn ok geirvimul, ylgr, vöð ok flóð, Jórdön es á lesti.

x. Fiska heiti.

1. Lax ok langa, lýsa, brosmá, birtingr, hœingr, bust ok hrygna, humarr, hrognkelsi, hveðnir, flóki, ölunn, aurriði ok andvari. 2. Sild, seiðr, skata, sil, reyðr ok öggr, skreiðungr ok sikr, skalgi, flyðra, fyldingr, styrja ok fuðryskill, hámerr, steinbitr ok háskerðingr.	3. Fjörsungr, þrómmungr ok fengrani, hamarr, sandhverfa ok hornöela, marknútr, glömmungr ok marþvara, silungr, skelfiskr, sverðfiskr ok lýr. 4. Þyrsklingr, upsi, þorskr, vartari, grunnungr, gedda, gjölnir, keila, áll ok karfi, krabbi, geirsil, hár ok goðlax, hornsil, igull.

y. Hvala heiti.

1. Hafrhvalr, geirhvalr ok hafgufa, hnísa, hafstrambr ok hnýðingar, reyðr, reyðarkalfr ok rauðkemingr,	búrungr, rostungr ok blæjuhvalr. 2. Norðhvalr, búrhvalr, náhvalr ok leiptr,

skeljungur, fiskreki
ok skútuhvalr,
sléttibaka, skjaldhvalr

ok sandlægja,
hrosshvalr, andhvalr,
hrafneyðr ok vogn.

z. Skipa heiti.

1. Nú mun ek skýra
of skipa heiti.
Ork, árákló,
askr, sessrúmnir,
skeið, skúta, skip
ok skíðblaðnir,
nór, naglfari,
nökkvi, snekkja.

3. Hringr, gnóð, freki,
hrauð, móðrói,
hemlir, barði
ok hylbauti,
ugla, leðja
ok askvitull,
kæna, ketla,
kati, reið ok skalpr.

2. Byrðingr, búza,
barðkaldur ok hreinn,
bakki, hõmlungur,
hélugbarði,
røst, bátur ok regg.
røð, hringhorni,
lung, kjóll, langskip,
leifnir, karfi.

4. Knorr, kuggr, knúi,
keipull, eikja,
dreki, elliði,
drómundur ok prámr,
fura, vigg, galeið,
ferja, skálda,
fley, flaust ok þekkr,
fartiðr ok lið.

Heiti á skipi.

5. Segl, skqr, sigla,
sviðviss, stýri,
sýjur, saumfqr,
súð ok skautreip,
stag, stafn, stjórnið,
stuðill ok sikulgjqrð,
snotra ok sólborð,
sess, skutr ok strengur.

7. Húnn, húnbora
ok hjólmunvqlr,
húfr, hlýr, hrefni
ok halsstefni,
hefill, hals, hanki
ok hqfuðbendur,
háir, hæll, hamarr,
hjalpreip ok lík.

6. Sqr, stæðingar,
sviptingur ok skaut,
spíkr, siglutré,
saumur, leggstólpar,
laukr, siglutoppr,
lína, eyru,
flaug, flaugarskegg
ok farnagli.

8. Rø, rakki, rif,
rengur ok hõmlur,
vindáss, vengi,
vqndr, langnefjur,
vqlt, beitiáss,
varta, brandar,
bitar, bóglína,
búlkastokkar.

9. Barð, kné, byrði,
belti ok kinnungr,
kjölr, borð, keili
ok kjölsýja,
kraptar, kerling,
klær ok þoptur,
kalreip, þrimir,
klofar ok þiljur.

10. Drengir, dragreip,
dæla, árar,
aktaumar, rær,
arinn ok nálar,
aurborð, kjalarhæll
ok akkeri,
hnakkmiði, austker
ok húnspæmir.

æ. Jarðar heiti.

1. Jörð, fjörn, rofa,
eskja ok hlöðyn,
gyma, síf, fjörgyn,
grund, hauðr ok rønd,
fold, vangr ok fif,
frón, hjarl ok barimr,
land, bjöð, þruma,
láð ok merski.

2. Holt, hals ok fjöll,
hlið ok leiti,
hóll, heiðr ok hvilt,
hváll ok brekka,
hró, dalr ok vøllr,
hvammr ok tunga,
mold, flag, rimi,
mór, laut ok sandr.

ö. Öxna heiti.

1. [Enn skal segja
öxna heiti].
Árvakr, drjóni
ok jörmunrekr,
simi, freyr, reginn,
smiðr, eyþvari,
rauðr ok rekningr
ok røkkvihliðr,
viggi, bautuðr,
vingnir, stjóri.

arfr, jörmuni
ok eikismiðr.

2. Himinhrjóðr, simir
ok harðfari,
hæfir, digni,
hjölluðr, simull,
hliðr, stúfr ok litr,
hríðr, forsími,

3. Gneisti, apli,
gollinhorni,
auðr, kvígr, öldungr
ok arfuni,
gríðungr, olgr, gellir,
glymr ok hreiði,
tíðungr, boli,
tarfr, aurgefinn.

4. Kýr heitir skirja,
kvíga ok frenja
ok auðhumbla,
hon es elzt kúa.

aa. Hrúts heiti.

Hrútr, ofrhyrningr, hornumskváli, gumarr, hornlóinn ok gjaldhróinn, hveðurr, hornlói,	hallinskiði, berr, hornhróinn ok heimdali, bekri, miðjungr, blær, mörðr ok veðr.
---	--

bb. Hafrs heiti.

1. Hafr heitir grímnir ok geirþnir, tanngnjóstr, kjappi ok tanngrisnir, skimuðr ok brúsi, bokkr, grímr taliðr.	2. Heitir ok heiðrún, haðna ok kiðlingr, es kolmúla ok kið saman.
---	--

cc¹. Bjarnar heiti.

1. Björn, bersi, bolmr, bera, elgviðnir, blájaxl, isolfr ok breiðvegi, bestingr, bassi, balti, hlébarðr,	úfr, frekr, vilnir, jórekr, mǫsmi, fetviðnir, húnn, fress, vetrliði, iugtanni, jǫlfuðr, ifjungr, vilskarpr.
---	--

cc². Hjartar heiti.

Hjörtr, duraprór, hliðr, eikþyrnir,	duneyrr, dáinn, dvalarr, mótroðnir.
--	--

dd. Galtar heiti.

Gøltr, valglitnir, gríss ok hrímnir, svíntarr, runi, sæhrímnir, þorgr,	rái, valbassi, røðr, drittroði, þrór, vigrir, skunpr, þróndr, vaningi.
---	---

ee. Vargs heiti.

1. Vargr, ulfr, geri, vitnir, grádyri, hati, hróðvitnir ok heiðingi, freki ok viðnir,	fenrir, hlébarðr, goti, gildir, glammi, gylðir, imarr, imr ok egðir ok skólkinni.
---	---

ii. Dverga heiti.

1. Telk mótsogni
ok mjöklituð,
miðvið, munin
ok mjöðvitnir,
blindviðr, búinn,
humburr, nýi,
bivurr, blóvurr,
bláinn ok norðri.

2. Grímr, nár, niði,
niðhoggr, dvalinn,
náinn, næfr, nefi,
nífengr ok dolgr,
nýráðr ok nýr,
norðri ok suðri,
skávær, skáviðr,
skirfir, virfir.

3. Alþjófr, austri,
aurvangr ok dúfr,
ái, andvari,
ónn ok draupnir,
dori ok dagfinnr,
dulinn ok ónarr,
alfr ok dellingr,
óinn ok durnir.

1. Nú skal yppa
Óðins nofnum.
Atriðr, auðun,
ok aldafoðr,
gizurr, kjalarr,
gautr, viðrimnir,
gollorr, grímnir,
ginnarr, hnikuðr.

2. Fjölnir, dresvarpr,
fengr, arnhöfði.

4. Vindalfr ok vitr,
vifir, óri,
varr, gollmævill,
viðr ok qlni,
ginnarr ok þrór,
gandalfr, þorinn,
þekkr, þrár, þolinn,
þrasir ok fullangr.

5. Fáinn, fár, fili,
fjölsviðr, glóinn,
friðr, hár, farli,
frosti ok tigvi(?)
hannarr, forvi,
heptifili,
heri, hugstaði
ok hornbori.

6. Hljóðolfr, kili,
hildingr ok litr,
ráðspakr, lofarr,
reginn ok ljómi,
ráðsviðr, lóinn,
rekkur ok eitri,
jaki, eggmóinn,
eikinskjaldi.

jj. Óðins nofn.

fráriðr, alfóðr
ok farmatýr,
herjan, fjölsviðr.
hnikarr, fornólvir,
hroptr, hjalmberi,
hár, fjallgeiguðr.

3. Grímr, gapprosnir,
gangráðr, svipall,
glapsviðr, göndlir
ok gangleri,

herteitr, hárbardr
ok hroptatýr,
geiguðr, gollnir
ok geirlöðnir.

4. Hleifruðr, hávi,
hagvirkr, sviðuðr,
síðhotttr, sváfnir,
sigföðr, prasarr,
hrami, hjarrandi
ok hengikeptr,
hrosshársgrani,
hrjóðr, tvíblindi.

5. Hroptr, herblindi
ok herjaföðr,
hvatmóðr, hléfreyr,
hveðrungr, þriði,
gollungr, bileygr
ok geirölnir,
vöfuðr, valföðr,
vingnir, rognir.

6. Sviðurr ok skollvaldr,
siggautr, viðurr,

sviðrir, báleygr,
sigðir, brúni,
sigmundr, svölnir,
síðskeggr ok njótr,
olgr, biflindi
ok ennibrattr.

7. Þolverkr, eylúðr,
brúnn, sanngetall,
þekkr, þuðr, ómi,
þundr ok ófnir,
uðr, jólnir, vakr,
jálkr ok langbardr,
grimr ok löndungr,
gestumblindi.

8. Sigtryggr, jormunr,
saðr, gunnblindi,
jafnhár, óski,
jölfuðr ok þrór,
ýjungr, skilfingr,
óðinn, tveggi,
veratýr, sigþrór,
valgautr ok yggr.

kk. Viðar heiti.

1. Viðr, yllir, tóg,
viðir, selja,
þors, mörk, ölvíðr,
plóma, spira,
þjörk, viðvindill,
beinn, fjallrapi,
búss, hlynr ok bók,
beinvíðr, möpurr.

2. Hasl, heggr, hallarr,
hagþorn, reynir,
ró, almr ok rót,
reyr, askr, fura,

apaldr, osp, laurus,
ulfvíðr, lykkja,
eik, einir, pill,
elri, palmarr.

3. Lind, lög ok linnr,
lyng, skið, pera,
þöll ok þyrnir,
þinurr, storð ok klungr,
mösurr ok grön tvenn
ok marhrísla,
ilstri, vinvíðr,
jöstr, cipressus.

II. Tungls heiti.

Alskirr, geisli	skýðir, æki,
ok eyglóa,	skamr, ártali,
máni, miðgarðr,	ný, skjalgr, lúna,
mulinn, tungl ok glámr,	nið, fengari.

III. Dæggra heiti.

Dægr, hlýrn ok røkr,	nox, nis, gríma,
dies ok lýsing,	njól, myrkfara,
dagr, nótt, svefngaman	óljós, draumvqr,
ok draumnjörun,	emisperíum.

IV. Himins heiti.

Heimr, hreggmimir,	gimir, vindbláinn,
himinn, skattyrnir,	viðfeðmir, hrjóðr,
viðbláinn, andlangr	hlýrnir, leiptrhrjóðr
ok vetrmimir,	ok heiðornir.

V. Veðra heiti.

1. Veðr, byrr, vønsuðr,	2. Gønsurr, gráði,
vindr, élreki,	gol, ofviðri,
glygg, blær ok gustr,	gjósta, grindill,
gráp, logn, þoka,	gæla ok óhljóðr,
regn, úr, rota,	gneggjuðr, gønsuðr,
rið, myrkvi, él,	gæ, dynfari,
fjúk, fok, mugga,	hlømmuðr, ganrekr,
frost, kári, hregg.	húsbrjótr ok þjótr.

VI. Elds heiti.

1. Gims heiti vilk	brandr, fýr, túsi,
greppum segja.	brimi, nertill,
Ægis bróðir	viti, eimyrja,
ok élreki,	vélanfasti,
eldr, eimr, usli,	funi, hyrr, fæðir,
úði, skerkir,	fúrr ok eisa.
hvøtuðr ok hrótgandr,	
hrimnir, eimi.	3. Freki, olgr, seti,
	feykir, ysja,
2. Leygr, vafrogi,	hrøðuðr ok hørfir,
linnr ok farri,	harkr, forbrennir,

hrapi, myln, logi,
hripuðr, aldrnari,
kyndr, bál, væginn,
kveykir, búði.

4. Brisíngur, brenna,
blossi, gneisti,

gnipall, glæðr, dúni,
geiri, tandri,
dunsuðr, dini,
dusill ok snæra.
Nú eru sex tígir
seyðis heita.

qq. Orma heiti.

1. Skalk eitrfáa
orma telja.
Óinn ok ófnir,
œlir, japra,
fúrr, flugdreki,
fáfnir, óri,
fræningur ok áll,
feginn ok ornir.

2. Grafvitnir, fann,
góinn, holtskriði,
grafningur, grettir,
grábakr, trani,
grimur ok grafþvengur,
gargan, eitrungr,
hringur, holdvarinn,
haugvarðr, dreki.

3. Niðhoggr, náinn,
niðr, holdvari,
langbarðr, lýðir,
linnr, heiðbúi,
strýkr, steinbúi,
stýrir, sváfnir,
snákr, skorpión,
sneldingur, naðra.

4. Liðr, japr, bráinn,
linni, stefningur,
snillingur, viðnir,
serfr ok vinduðr,
ráðr, rábia,
reimir, seimir,
móinn, dalginna
ok miðgarðsormr.

rr. Hesta heiti.

1. Glæðr, glær, gyllir,
gullinfaxi,
glitnir, gulltoppr,
gisl, skeiðbrimir,
silfrtoppr, sinir,
sleipnir, skævaðr,
goti, skinfaxi,
grani, stúfr ok skær.

2. Fákr, léttfeti,
fjörsvartnir, valr,

fengur, falhófnir,
fetmóðr ok lungur,
vakr, viggliitnir,
vindr, tjaldari,
veðr, viðir, vigg
ok vegdraupnir.

3. Vegbjartur, hólkvir,
vingskornir, hrafn,
alsviðr, álvarr,
árvakr, drasill,

blakkr, þölpvari, bráinn, hástigi, marr, jór, bautuðr, mór, jörmoni.	alsvartr, apli, askr, málfeti, blóðhófr, hamskarpr, brúnn, hófvarpnir, viggr, skinfaxi, virfill, hrimfaxi.
4. Móinn, hestr, fjöttri, móðnir, róni,	

ss. Hauks heiti.

1. Haukr, hamðir, harmr, hábrók, tregi, heiðir, heimðir, hrímnir, kǫglingr, ginnarr, gamðir ok geirlǫðnir, gǫllungr, ginnungr ok gaglhati.	2. Ørlygr, ymir, undskornir, valr, ifjungr, ifli, ifill, veðrfǫlnir, forseti, viðnir, fjorsungr, þrǫmmungr, olgr, mútari, ǫglir, sauðnir.
---	--

tt. Hrafns heiti.

1. Hrafn, holdbori, huginn, óværi, blæingr, liti, borginmóði, hornklofi, viti, ... klóakan,	krákr, drúkr, muninn, korvús, geri.
	2. Krummi, krumsi, korpr, boringi, spori, ártali ok árflognir.

uu. Hana heiti.

Fegringr, hani, fjalarr ok áslákr, kókr, salgófnir, kambr, viðófnir,	gylmir, gallús ok gallína, hæna, keila, hábrók, kaða.
---	--

vv. Ara heiti.

Ørn, gallópnir ok andhrímnir, úræsvelgr .... ok hreggskornir,	egðir, kinnarr, ari, blindviðnir, arnkell, gemlir ok ákvila.
--	---

xx. Fugla heiti.

1. Gammr, grípr, gaukþjórr, gaukr, sviplækja, grágós, heimgós, gagl ok helsingr, geirfugl, geitungr, gleða, doðrkvisa, ari, nagr, arta, ólpt, már ok haukr.	trana, tjaldr, titlingr, tyrðilmúli, lómr, lævirki ok leðrblaka.
2. Óðinshani, alka, önd, hrossagaukr, hrafn, høens, himbrin, hryggjarstykki, heri, hani, høena ok hilduri, úfr, valr, smyrill, ugla, skyrfir.	5. Langvé, lundi, lóa, fjölmóði, fýlingr, lóþræll, friggjarr(?), elda, rindilþvari, líri, rjúpa, fjallrota, iárpe(?), ertla ok jaðrakárn.
3. Svörr, storkr, súla, svarr, skjór, sparrhaukr, stelkr, spörr, svala, steindelfr, spiki, skúfr, spói, sæðingr, skarfr ok svartbagr, skeglingr, skiði, skjöldungr, pái.	6. Akri, doðka, æðr ok nætingr, kreppingr, flóðskitr, kjarfilki, spætr, meisingr, ýfingr, mýrisnípa, rytr, hængivagr, rifanskinna.
4. Kárn, igða, kjalarfugl, kráka, dúfa, þröstr, þiðurr, þerna, þeisti, dunna,	7. Hrókr, gjóðr, hegri ok haftyrdill, brandgós, hróðgós, brimorri, már, sendlingr, skrytingr, snæfugl, skári, vagr, valr, dúfa, vallófr, stari.

yy. Kvenna heiti ókend.

1. Þessi skal kenna kellu heiti. Sága, sigyn, sif, þrúðr, iðunn,	frigg ok bestla, fulla ok nanna, gefjun ok hørn, gerðr ok laufey.

2. Reið, selja, strind,
rein, skorð ok fjörn,
björk, veig ok þöll,
brik, þopta, gefn,
lóg, grund ok hlið,
lodda, bróka,
fit, norn . . . .
fold, þirr ok lind.

3. Sól, fjotra, spöng,
sjöfn, nauma, rindr,
eir, þella, list(?),
ilmr, tróða, dís,
njörn, vör ok friðr,
nipt, rón ok bil,
líkn, hlin ok syn,
lofn . . ok gnó.

zz. Hugar heiti ok hjarta.

Móðr, hjarta, negg,
munr, hugr, sefi,

geð, heil, sjafni,
gollorr, eljun.

ææ. Grýlu heiti.

Skolli, slapparðr
ok skaufhali,
skollr, melrakki,
skaufi, grýla,

enn er refr ok skrogr,
öldungr, dáinn,
laufafettir,
fóa, brunnmigi.

öö. Heiti á hendi.

Heiti eru handar:
hrammr, dyr ok raukn,
greip, mund ok spönn,
gaupn ok hreifi,

ulfiðr ok fingr,
armr, leggr ok bógr,
lámr, hnefi, lófi,
loppa, krumma.

aaa. Heiti valkyrja.

1. Mank valkyrjur
Viðris nefna.
Hrist, mist, herja,
hlökk, geiravör,
göll, hjörprimul,
guðr, herfjotra,
skuld, geirönl,
skögul ok randgnið.

2. Ráðgriðr, göndul,
svipul, geirskögul,
hildir ok skeggöld,
hrund, geirdriful,
randgriðr ok þrúðr,
reginleif ok sveið,
þögn, hjalmprimul,
þrima ok skalmöld.

bbb. Eyja heiti.

1. Ey: ömð ok ömt,
öllum-lengri,

horn, hrund ok hugl,
herðla, ivist,

hveðn, hrafnista,
hising, skrofa,
mön, mōst(?), hasley,
myl, stolm, bataldr.

2. Selja, sólrönn
ok sortuland,
sigg ok salarey
ok . . . . .,
sága, lálund,
salbjörn, leka,
skið, strind ok vigr,
skolm ok aldi.

3. Kritt, kipp, lygra,
kormt, rōð, bjarkey,
hæring, gylling,
hugró, varða,
lauga, lygra,
lōg ok gizki,
þriðna, þjóttá,
þruma, kinn ok hrott.

4. Nōs, dyn, nauma,
nála, nōrva,
folskn, frigg, fetilōr,
fenring ok mōn,
bolm, bókn, raufa,
þōnn, sekk ok vōrl,

álōst ok storð,
jala, tjōr, véey.

5. Örn, il ok rist,
ira, lodda,
sólund, síri,
sólskel, mjōla,
hlésey, veðrey,
hitra, frosta,
lóund, vikna,
lōg, syllingar.

6. Fjón, fjōlbyrja,
frikn ok senja,
selund ok dímun,
sæla, þumla,
úsna, sjóland,
askrōð ok sild,
ála, þōrgund,
erri, tōrgar.

7. Hæl, rōkstr ok falstr
ok helliskōr,
asparnir, hinn,
jōlund ok hanki,
mársey, sámsey,
mystr ok vingi,
hlésey, heðinsey
ok hnotirnar.

ccc. Fjarða heiti.

Fjōrðr: sogn, jali,
fold, ófóti,
angr, harmr, tregi,
eitri, vefsni.

harðangr, stafangr,
heyjangr ok glaumr,
gōðmarr, harðsær,
grenmarr, hroði.

ddd. Sáðs heiti.

1. Akr, ax, sæði,
ögn, barr ok halmr,
áll, efstakné,
eigin, skotblað,
blað, kné ok rót,
bygg, rugr ok sáð,
korn, ginhafri,
korki, barlak.

2. Grjón ok valbygg,
gróska, dumba,
hveiti, hirsí,
hjalmr, skruf ok mjöl,
bendill, heslar,
bundin, sáðkorn,
flúr, ömstr, þrefi,
frækorn, gnjóði.

Tillæg og rettelser.

I et værk som dette er det desværre uundgåeligt, at der indkommer fejl og forskellige ujævnheder. Sådanne har jeg selv opdaget og nogle er bemærkede af mine recensenter, især doc. dr. Th. Hjelmquist (Arkiv XXVII, 198 ff.), hvem jeg er taknemlig for de kritiserende bemærkninger. Jeg vil dog her udtale, at når der foran et vers henvises til en kritisk behandling af dette (eller ord deri), så har jeg ikke i noterne altid fundet det nødvendigt særlig at fremhæve selve dette ord eller sted. Når dette alligevel nogle gange er sket, er det ganske vist en (ringe) inkonsekvens, som næppe kan have nogen videre betydning.

Det er nogle gange — som også påpeget af dr. Hjelmquist¹⁾ — undladt at bemærke, fra hvem en rettelse hidrører. Således er salbjartr s. 7 (v. 2) af Svð. Eg. opfattet som salr bjartr, hvilket burde være bemærket. Der burde i A s. 40 i not. til 2 tf.: þeizt: þeystr J. Þork., samt: 3e flota: þjóta pap. hdss.; s. 41 l. 7 f. n. tilføjes: færa eg: förk Wisén; mellem l. 2 og 3 f. n.: 12e var: herudg. 1809; 45, l. 2 f. n. at váljúgr allerede findes i udg. 1809, 70, l. 4 f. n. at eyðqndum er rettet til Eyðqnum i den gamle Hkr.-udg. (VI), 72, l. 20 f. n. at njóts hidrører fra Svð. Eg.; 78 v. 14 mener B. M. Ólsen, at det første s i Vyg sso beror på et oprindeligt q og at ordet skal læses vígósu; 79, anm. til v. 2 har Svð. Eg. (Lex. poet.) foreslået hjarls; 104, l. 12 f. n. burde der være tf., at Svð. Eg. har opfattet aurr som árr (sst. steik); 114, l. 1 f. n. og 123, l. 24 f. n. burde for G. V. og K. G. indsættes Svð. Eg., 150, l. 14 f. n. at háðu hidrører fra Svð. Eg.; 150, l. 5 f. n. har Sk. Thorlacius indsat þars; 151, burde der i anm. til v. 20 stå, at Svð. Eg. har rettet til herblót-, 160, l. 20 f. n., at K. G. har rettet siðr til siðar. Engang for alle skal bemærkes, at ændringer, der kun kan betragtes som metriske, ikke findes særlig betegnede

¹⁾ Som dog ikke altid selv anfører den rette ophavsmand.

ved en ophavsmand. — Nu kunde der s. 277 med hensyn til Tormods vers henvises til Gärtners behandling af dem i Beiträge XXXII. I forbindelse hermed skal bemærkes, at det Tormod tillygte vers i Völsicyklen ikke burde være medtaget s. 285 (B 264).

Enkelte steder i B-teksten. S. 31, v. 2 læs *bilmi* og *overs.*: „jeg bød mig fyrsten til indbydelse, o: til ophold“. — 61, v. 7_s er *Stramneyrar-vistnok* dog det rigtige, da et sådant stedsnavn er nok så rimeligt som *-eyjar*. — 81, v. 48_r er *henni vistnok Steingerd* og ikke *völvén*. — 83, l. 1—2 f. n. bör *lǫngum vist* flyttes til efter *komk* og *oversættelsen indrettes derefter*. — 119, v. 15 foreslår B. M. Ólsen at læse og ordne ordene sål.: *Enn sviuni Einriða ok bauta of herjuðr* (forkæmper for Tor og guderne, = *Hákon*) lét hverjum kunn hofs lǫnd, þll senn, sǫnn vé mǫnum; herjuðr er rettelse og ordet findes ellers ikke. — 125, v. 2_r skal der måske læses *dǫggsveigi*, *Draupnis dǫgg* = *guldringe*. — 126, l. 3 f. n. læs: *guldomgivne*. — 144, Ól. Tr. 2 bör i henhold til 62 *vistnok restitueres således*:

Gestir skulu (Gestr skal?) hornum
í gǫgn taka,
meðan hvitinga
hvílask lǫtum;
lǫtum þenna
þegn Goðmundar
af samnafna
sinum drekka.

159, *Hallfreds Lv. 9*; herom kan henvises til *Hjelmquist, Arkiv XXIV, 155 ff.*; men jeg er ikke helt enig med ham i hans opfattelse. — 187, v. 8_s bör der, således som B. M. Ólsen har udtalt (*Om Gunnlaugs saga s. 28*), læses *hǫlðr* og *hornþeys* (l. 6), dette henført til *Eir*. — 201, v. 7_r er *Gisla vist dativ*, der bör henføres til *hjó*. — 225, v. 20, vil B. M. Ólsen (*skriftlig meddelelse*) læse: *Spakr lét jarl meðal ykkar, og ordne halvverset således*: *Spakr jarl lét tekkit sáttamóltum. þétt fengum svǫr. It leggið (eller: Leggið it), Áleifr, sakar meðal ykkar heggja* (o: „hold op med ufreden mellem eder“). Dette synes særdeles rimeligt. Den sidste halvdel af verset er vanskeligere; her foreslår B. M. Ólsen: „þjófa aldar rýrir, Rognvaldr lét sem þér væri þær (o: sakar) engar („som om du nu ingen grund til strid mere havde“). *Reknar heiptir ripta* (*verbum*; ved rettelse) *gefit* (o: *hvis striden forfølges, tages det givne. indrømmede. tilbage*). — 241, v. 10_s bör årliga vist snarere gengives ved „rask“. 253, v. 30 sidste — vanskelig — halvdel vil B. M. Ólsen (*skriftlig meddelelse*) opfatte således: *Færðak* (rettelse) *vist. þjóðkonungr.*

skirinafua (*dativ*, *o*: *dig*) skrifna skript niptar (*o*: *kvindens* — *Ast-rids* — *skrevne brev*; skrifna af et skrifa, skreif; skript = *brev*) í Garða, þvítt vörum varðr at þér (*angående* varðr *henvises* til *J. Þorkelsson, Overs. over Vidensk. Selsk. forh. 1884, s. 43*). *Jeg nærer dog betænkeligheder ved denne opfattelse.* — 254, v. 314 foreslår *B. M. Ólsen* at læse þingdrifum 'mænd der møder til tinge' og henvære det til sætningen þat es goðs lán; dette vilde være godt. *Den sidste halvdel vil samme opfatte saledes: Drengja dróttinn á ætt (ætti rettet til ætt á) dýrðar.* Ef sonr yrði feðr glíkr, mætti fjó þjóð fæðask ('fæde for sig') konung slikan. *Også dette vilde være ret naturligt.* — 282, v. 23 bör hrökkva vist gengives ved „bevæge sig — til hug — udaf osv.“ — 283, l. 15 f. n. er „den modige“ vist *Torstein Kuggason.* — 293, v. 1 bör kenningarne måske snarere opfattes: Sölsa bekkjar hreinn og Sveiða trøð. — 350, v. 146 bör — *B. M. Ólsen, skriftlig meddelelse* — læses ór, ídet affi er *dativ* af aff *masc.* ('esse'), *o*: ór affi galdra smiðju. — 351, l. 2 f. n. bör til varra *indsættes* efter heldr og *oversættes*: „ud på havet“. — 375, v. 47-8; i nú es ulfs hali | einu á króki har jeg altid opfattet ulfs hali som *Ofeigs* betegnelse for ham selv, ídet han skulde mene: „af mig er der nu kun halen tilbage“: og denne opfattelse forekommer mig stadig *naturligere* end den anden, som dr. *Fr. Burg* skriftlig har henstillet til fornyet overvejelse, ifølge hvilken *Egill* på *Borg* skulde være ment; men jeg nægter ikke, at *prosaen* taler stærkt for det sidste. — 392, v. 46 syn hører til elds og betyder 'brynje'; 'brynjens ild', *sværd.* — *Angående* forskellige steder i *Arnórs vers* henvises til *B. M. Ólsens* afhandling, *Arkiv XXV, 289 ff.* — Endelig skal jeg bemærke, at jeg hævder *rigtigheden* af min af *Hjelmquist* kritiserede *oversættelse* af at vakna við illan draum i *Ragnarsdr. 3* (s. 1) 'at vågne som af en ond dröm'; jeg tror ikke på, at digteren har forudsat en virkelig dröm, og således bruges udtrykket den dag i dag (hvad der dog *naturligvis* ikke er noget bevis).

Trykfejl og rettelser, i A (tildels påviste af Hjelmquist).
 2, v. 4s læs læfi; — 17, v. 4s l. fet; — 33, *Vitgeirs* v., þ er knækket; — 79, l. 17 f. n. l. teins; — 88, l. 6 f. n. l. Áta; — 89, v. 52s, det burde være bemærket, for tydeligheds skyld, at der efter olitið ingen åben plads er i hds.; — 107, l. 5 f. n. tf.: þvi: ul. 556; — 111 l.: Þórarinn; — 113, v. 9s l. hyr (f. hyrd); — 120, l. 2 f. n. tf.: þrøngvir Sv. Eg.; — 122, l. 8 l.: (o. 980); — 127, l. 29 f. n. tf. efter morz A: „oc: at B (alene)“; — 184, v. 5s l. hryn.; — 216, l. 16 f. n. „hilmir — 41“ udgår; — sst. l. 8 f. n. tf. 41 efter 20d; — sst. l. 7 f. n. tf. 20d, 41 efter 68; — 344, tf. i ann. til

v. 6: Endr: Andr Fl.; — 466, l. 16 f. n. tf. 4 efter 47; — sst. l. 15 f. n. tf. fyrer foran Bb³. — 544 i anm. til v. 2 udgår: 1-2 mgl. Bb, efter viðrar tf.: vigrar Bb.

I B: 1, v. 4₂ læs: alfs i (uden komma); — 3, l. 21 f. n. l. ulvens og tf.: ved kamp; — 12, v. 27₆ l. leistum; — 14, v. 2₄ l. glammi; — 15, l. 3 f. n. l. fang-; — 32, kolumnetitel l. X; v. 9, l. vas; v. 12₂ l. at; — 33, l. 15 f. n. tf.: digtet skal fremskyndes; — 44, v. 11₄ l. Naðri; — 52, l. 19 f. n. tf.: levende; — 82, v. 55₇ l. tól; l. 22 f. n. l. ufred; — 92, l. 20 f. n. l. fjenderne; — 92, l. 16 f. n. l. sverðs; — 95, l. 9 f. n. l. braged; — 101, v. 23₂ l. sess; — 103, v. 34₇ l. hjarsa; — 117, v. 5₂ l. Rǫgnis; — 119, v. 13₄ l. konungs; — 122, v. 27₇ l. hurðar; — 125, v. 3₇ l. viggja; — 130, for 1011 l. 1010; — 144, l. 7 f. n. l. þannus; — 147, v. 3₂ l. viggja; — 159, l. 10 f. n. l. muna; — 161, l. 12 f. n. ul. of; — 167, v. 1₂ l. ámra; — 184, i overskr. l. Aðalráðs-; — 190, Bandadr. 2₄ l. laud mens; — 203, v. 2₂ l. mærdar; — 239, v. 2₂ l. gneista; — 243, v. 19 l. siz; l. 6 f. n. l. folks; — 245, v. 28, l. engla; — 247, v. 4₁ l. Ger-; — 249, v. 12₂ l. skærur; — 273, kolumnetitel, ul. Þormóðr; — 281, v. 17₇ l. viggja; — 309, v. 14₂ l. hlakkar; — 360, v. 11₁ l. es; — 386, l. Oddr; — 463, l. 16 f. n. l. at grǫf; — 480, v. 6₁ l. frétt.

S. 593 nederste linje l. af sin skål.

Register.

	A	B
Armóðr	530—31	511—12
Arnórr Þórðarson	332—54	305—27
Ásgrímr Ketilsson	540	521
Ásu-Þórðr se Gullásu.		
Atli litli	413	383
Auðun illskælda	6	6
Bárðr	153	145
Bersi Skáldtorfuson	275—77	255—56
Bjarni ason	542	523
Bjarni Hallbjarnarson	393—96	363—65
Bjarni Kálfsson	536—37	517
Björn breiðvíkingakappi.	133—34	125—26
Björn hitdælakappi.	300—05	276—83
Björn krepphendi	434—37	404—06
Blakkr	537—38	518—19
Bótolfr begla	532	513
Bragi enn gamli	1—5	1—5
Brúsi Hallason	121	116
Brynjolfr úlfaldi	299	276
Bøðvarr balti	504—05	477—78
Bølverkr Arnórsson	385—87	355—57
Dagstygr Þórðarson.	541	522—23
Egill Skallagrímsson	34—60	30—53
Eilifr Goðrúnarson	148—52	139—44
Eilifr kúlnasveinn	572—73	565—66
Einarr skálaglamm	122—32	116—25
Einarr þveræingr	307	284—85
Einarr Skúlason	455—85	423—57
Eindriði Einarsson	307	285
Eirekr	528—29	509
Eiríkr viðsjá	209—10	199—201
Eldjárn	437	407

	A	B
Erringar-Steinn	414	384
Eyjolfur dáðaskáld	200—02	190—92
Eyjolfur Valgerðarson	100	95
Eysteinn Valdason	140	131
Eyvindr Finnsson	64—74	57—65
Gamli gnævaðarskáld	140	132
Gamli kanoki	561—72	547—65
Gestr Þórhallason	199	189—90
Gísl Illugason	440—44	409—13
Gíslí Súrsson	101—09	96—104
Gíslí Þórgautsson	208	198
Gizurr svartí	316	292—93
Glúmr <i>se Víga-</i>		
Glúmr Geirason	75—78	65—68
Göppormur sindri	61—63	55—56
Grani	387	357
Grettir	309—13	287—90
Grímur Droplaugarson	193	183—84
Gríss Sæmingsson	174	164
Guðlaugr	543	524
Gullásu-Þórðr	453	421—22
Gunnhildr	61	54
Gunnlaugr ormstunga	194—97	184—88
Hákon góði	61	54
Haldórr skvaldri	485—89	457—61
Haldórr Rannveigarson	199	190
Haldórr ókristni	202—04	193—95
Hallar-Steinn	543—53	525—35
Hallbjörn hali	540	521
Hallbjörn Oddsson	109	104
Hallfreðr vandræðaskáld	155—73	147—63
Halli berserkr	115	110
Halli stírdí	401—02	370—71
Hallr Snorrason	535—36	516—17
Hallr Þórarinsson	512—28	487—509
Hallsteinn Þengilsson	34	30
Hallvarðr háreksblesi	317—18	293—94
Haraldr harðráði	356—61	328—32
Haraldr hárfagri	5—6	5—6
Hárekr í Þjóttu	308—09	286
Hásteinn	97—98	91—92
Haukr Valdisarson	556—60	539—45

	A	B
Hávarðr halti	188—91	178—82
Helgi Ásbjarnarson	192	183
Helgi dýr	308	285
Helgi trausti	99	94
Hildir Hrólfsdóttir	31	27
Hjalti Skeggjason	139	131
Hjörtr	403	372—73
Hofgarða-Refr <i>se Refr.</i>		
Holmgöngu-Bersi	92—95	86—89
Holmgöngu-Skeggi	99	93
Hrafn Önnundarson	198	188—89
Hrómundr halti	95—96	90
Illugi bryndælaskáld	384	354
Ingimarr af Aski	494	466
Ingimundr Einarsson	493	465
Ívarr	495—502	467—75
Jón Þórvaldsson	536	517
Jórunn skáldmær	60—61	53—54
Jökull Bárðarson	314	291
Kali Sæbjarnarson	434	404
Karlevi	187	177
Klæingr Þorsteinsson	534	515
Kolgrímr litli	331	305
Kolli enn prúði	503—04	476—77
Kormákr	79—91	69—85
Kveldulfr	29	26
Leiðulfr	415	384
Leiknir berserkr	116	110
Magnús berfættr	432—33	402—03
Magnús góði	330	304
Magnús Þórðarson	542—43	524
Máni	538—39	519—20
Markús Skeggjason	444—53	414—21
Narfi	92	85
Nefari	537	518
Nikolás ábóti	560	546—47
Njáll	139	130
Oddi litli	529—30	509—10
Oddr breiðfirðingr	154	146—47
Oddr kikinaskáld	354—55	327—28
Ofeigr Skíðason	406	375—76
Óláfr Þjarnylr	188	178

	A	B
Óláfr helgi	220—23	210—12
Óláfr Tryggvason	152	144—45
Ormr barreyjarskáld	143	135
Ormr Steinþórsson	415—16	385—86
Ospakr Glúmsson	407	376
Ottarr svartí	289—99	267—75
Refr (Hofgarða-)	318—21	295—97
Rúnolfr Ketilsson	533	513—14
Røgnvaldr kali	505—28	478—508
Sigmundur øngull	532	512—13
Sigurðr jórsalafari	454—55	422—23
Sigurðr slambir	495	467
Sigvatr Þórðarson	223—75	213—54
Skáldhelgi	308	286
Skáldþórir	573	567
Skallagrímur	30	26—27
Skapti Þórðdsson	314	291
Skraut-Oddr	416	386
Skúli Þorsteinsson	305—06	283—84
Sneglu-Halli	388—90	358—60
Snorri goði	207	197
Snæbjørn	211	201
Stefnir	153—54	146
Steigar-Þórir	434	403
Steinarr	417	386
Steinarr Sjóðason	95	89
Steingerðr	91	85
Steinn Herðisarson	407—13	376—83
Steinunn	135—36	127—28
Steinþórr	417	387
Stúfr	404—05	373—74
Styrbjørn	110	105
Styrkárr	417	387
Stýrr (Viga-)	116	110—11
Sveinn	418	387—88
Sveinn tjúguskegg	186	175
Tindr	144—47	136—39
Tjørvi enn háðsami	100	94
Torf-Einarr	31—32	27—28
Ulfr stallari	403	372
Ulfr Uggason	136—39	128—30
Vagn Ákason	185—86	175

	A	B
Valgarður	390—93	360—63
Vémundur Hrólfsson	33	29
Vetrliði	135	127
Víga-Glúmr	118—20	112—14
Vígfúss Vígaglúmsson	120—21	115
Vitgeirr	33	29
Völusteinn	98—99	93
Þjóðolfr Arnórsson	361—83	332—53
Þjóðolfr ór Hvini	7—21	7—19
Þóralfr (-valdr)	418	388
Þórarinn	153	145
Þórarinn loftunga	322—27	298—301
Þórarinn máhliðingr	111—15	105—09
Þórarinn stutfeldr	489—92	461—64
Þórarinn Skeggjason	400	368
Þórbjörn Brúnason	208—09	198—99
Þórbjörn disarskáld	144	135
Þórbjörn hornklofi	22—29	20—26
Þórbjörn skakkaskáld	534—35	515—16
Þórbjörn svartí	531	512
Þórbjörn þyna	96	90
Þórðr Kolbeinsson	212—19	202—09
Þórðr mauraskáld	419	388
Þórðr rúfeyjaskáld	494	466
Þórðr vazfirðingr	454	422
Þórðr Særeksson	327—30	302—04
Þórfinnr munnr	315	292
Þórgeirr flekkr	331	305
Þórgíls fiskimaðr	400—01	369
Þórgíls Hølluson	205	195
Þórgíls Oddason	493	465
Þórgrinnr goði	100	95
Þórhallr veiðimaðr	192	182
Þórhildr skáldkona	101	95
Þórir snepill	33	29
Þórkell í Hraundal	205	195
Þórkell hamarskáld	438—39	407—09
Þórkell klyppr	99	93
Þórkell Gíslason	553—55	536—38
Þórkell Skallason	414	383—84
Þórleifr jarlsskáld	141—43	132—34
Þórleifr skúma	117	111—12

	A	B
Þorleikr fagri	396—99	365—68
Þormóðr kolbrúnarskáld	277—88	256—66
Þormóðr Trefilsson	206—07	196—97
Þorsteinn tjaldstæðingr	34	29—30
Þorvaldr blönduskáld	492	464
Þorvaldr veili	134	127
Þorvaldr viðförlri	110	105
Þorvaldr Hjaltason	117	111
Þorvarðr Þorgeirsson	533—34	514
Þrándr í Gøtu	211	202
Þuriðr Óláfsdóttir	207	197
Þgmundur sneis	541	522
Þlvir hnúfa	6	6
Anonyme digte (X)	174—87	164—77
— — (XI)	419—31	389—401
— — (XII)	591—690	591—680
Bárðardrápa	175	166
Bjarkamál	180—81	170—71
Bjúgar vísur	626	634
Darraðarljóð	419—21	389—91
Eiríksmál	174—75	164—66
Gnóðar-Ásmundar drápa	591	591
Hafgerðingadrápa	177	167
Hafliðamál	590	590
Haraldsstikki	424	394
Krákumál	641—49	649—56
Kúgadrápa	590	591
Leiðarvísan	618—26	622—33
Liðsmannaflokkur	422—23	391—93
Máriuflokkur	627	634
Morginsól	590	590
Nóregs konungatal	579—90	575—90
Oddmjór	177	167
Óláfsdr. Tryggv.	573—78	567—74
Plácítúsdrápa	607—18	606—22
Sólarljóð	628—40	635—48
Striðkeravísur	590	591
Þórgrímsþula	649—50	656
Kálfsvísa	650—51	656—57
Þulur III—IV	651—90	657—80
<i>Tillæg og vettelser</i>		681—84